Davids psalmen

Henrick Bruno

bron
Henrick Bruno, *Davids psalmen*. Cornelis de Leeuw, Amsterdam 1656

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/brun004davi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

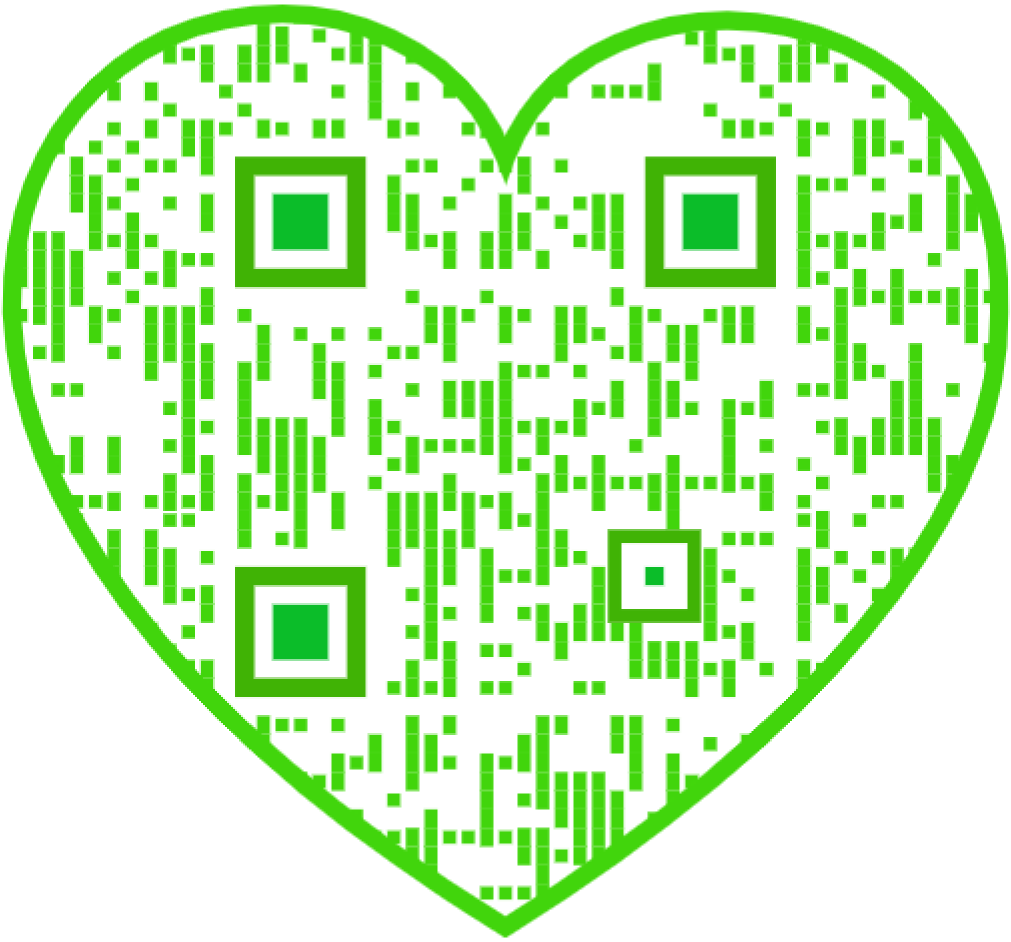

Approbatie Van de Classis Van Hoorn.

WY ondergeschreven, by den Classe van Hoorn gestelt zijnde tot Visitateurs van dit tegenwoordige Psalm-boeck, gecomponeert door HENRICK BRUNO, Con-Rector tot Hoorn, verklaren by desen, dat wy het selve, achtervolgende de resolutie des Synodi Nationalis hebben gevisiteert ende door-gelesen, ende bevonden met den sin ende de woorden van den Tekst soo na accorderende, dat het te verwonderen is, dat in soo een vloeyende Rijm, ende met soo weynig by-voegsel ende veranderinge van woorden, sulcks soo konstelick heeft konnen geschieden. Oordeelen derhalven, dat dit werck van alle Christelicke Sangers met een bysondere stichtinge harer zielen sal konnen gebruyckt worden.

Actum den 6. Januarii 1656.

HENRICUS SCHALKENIUS. Predikant tot Hoorn.
ANDREAS POSTHUMIUS. Predikant in Swaagh.

Druck-fouten.

PSalm 128. vers 4. staet, kind'ren hoonen; en moet staen, kind'ren-soonen. Psalm 137 vers 1. staet, Wanneer aen Zion wierdt gedacht; van ons; en moet staen, Wanneer aen Zion wierdt van ons gedacht. Psalm 140. Vers 5. staet, behoorden; en moet staen, en oorden.

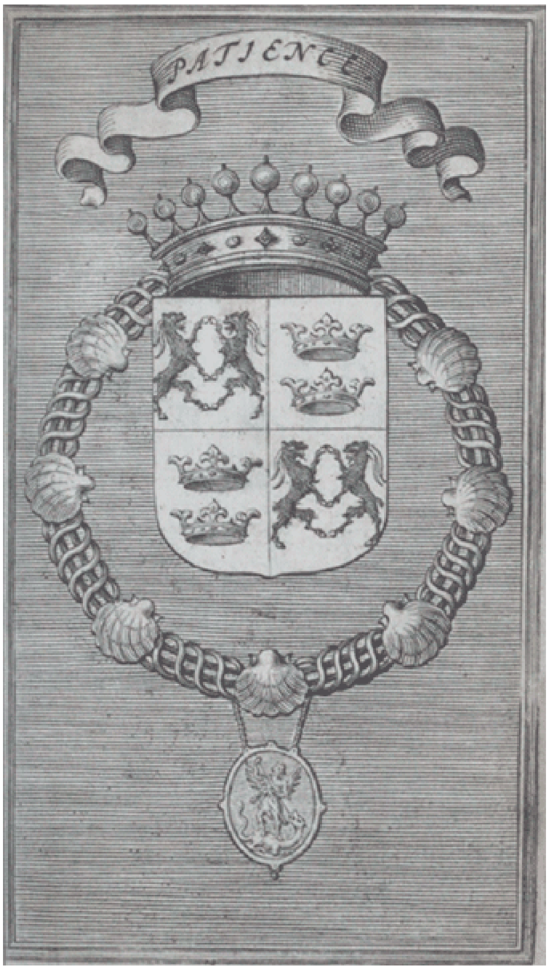

PATIENCE.

Aen den Wel-edelen, Ende den gestrengen Heere, Heere Bernhardt Conders Van Helpen, Ridder, &c. *Heere tot Fraem, Sauwert, Husinga, &c.*

WErden dese Nieuw-overgesette Psalmen, door sijne Wel-Edele gestrengheydts begeerte bearbeydt, met behoorlicke, ende onderdanige gene-

gentheydt toe-geëygent, ende op-gedragen, van sijne Wel-Edele gestrengheydts

Aller-ootmoedigste ende aller-verplichste Dienaer

HENRICK BRUNO

Hoorn desen 22sten May 1655.

Voor-reden.

Beminde Leser,

ONtrent drie jaren geleden, hebbe ick de Bucolica, ofte Herders-kouten van Virgilius, in Nederlandtsche Rijm, regel aen regel, over-geset, ende dat werckje, neffens den onvergelijckelicken Heere van ZUILICHEM, den Wel-Edelen gestrengen Heere BERNHARD CONDERS van HELPEN, &c. met behoorlicke, schuldige eerbiedigheyt op-gedragen. Aen d'eene, soo om dat hy over vele jaren mijn gebiedende Heer en Meester was geweest, als om dat den na mijn gering vermogen vertolckte Prins der Latijnsche Poëten geen naerder beschuts-heer soude kunnen vinden, dan dien van de Nederlandtsche, ende daerom oock van selfs sijn toevlucht scheen tot den selven te nemen; Aen d'andere, soo, om dat hy een on-uytspreeckelick liefhebber, een over-groot kenner, een volmaeckt oordeelaer van alle geleertheydt, ende insonderheydt van de Dicht-kunst is, als om de on-eyndige beleeftheden my onwaerdig bewesen, ende de weldaden van hem genooten. Toen ick sijne Wel-Edelheydt mijne boven-gemelte Herders-kout op-droeg, versocht hy my, dat ick de Psalmen des Konincklicken Propheets, en waerlick Goddelicken Poëets, mede soude oversetten. Het versoecken van soodani-

gen Heer, reeckende ick, in mijn gemoedt, gebieden; het weygeren, een verfoeylicke ondanckbaerheydt; het gehoorsamen, wel swaer, maer nochtans, om voornoemde redenen, noodtsaeckelick. Geen' eere hebbe ick in dit werck na-gejaegt, dan Godes: Geen' nuttigheydt, dan de stichtinge van Godes Kercke. Kan het daer toe strecken, soo hebbe ick mijn wit en oogenmerck volkomentlick getroffen; Ende gy, beminde Leser, weet het dan eerst Gode, den Heere danck, dat Hem, mijne geringste aerdtworms arbeydt, daer toe belieft heeft te zegenen; ende naest Gode, den wel-gemelten Heere CONDERS, die de selfde belieft heeft te gebruycken. Dit hebbe ick geraden gevonden, uwe bescheydenheydt, na waerheydt, te gemoet te voeren; ten eynde niemandt vermoede, als of ick (die de laetste ben, en de geringste geerne bekenne te wesen) my hadde ingebeeldt, na soo vele voortreffelicke mannen, die in desen Heyligen oegst, na Dathenum, hebben gearbeydt, yets beters, wonders, en bysonders te sullen uytwercken, ende alle mijne voor-gangers de loef, gelijck men seydt, af te steecken. Sulcke gedachten moeten, en sullen, door Godts genade, hope ick, altijdt uyt mijn herte gebannen zijn. Oock is derhalven geensins mijne verwachtinge, dat mijne Psalmen de boven-sang oyt sullen hebben, ofte in plaetse van Datheni, openbaerlick ingevoert, ende van de geheele gemeente gesongen moeten werden. Hadde sulcks gevoeglick kunnen geschieden, den Heer van Sint Aldegonde, een man, soo uyt-steeckende in Staet, en niet minder in geleertheydt, en meer andere Heeren, soo overleden, als noch in leven zijnde, hadden sulcks om strijdt, ofte liever, hooft

voor hooft, dubbelt wel verdient. Maer, om de eenvoudige, van de welcke vele meenen, dat de Psalmen Datheni, de Psalmen Davids, en dienvolgende Godes onveranderlicke woordt selve zijn, geen aenstoot te geven, hebben de Hooge Overigheden, ende de eerwaerdige Synodale en Classicale Vergaderingen, de veranderinge ende nieuwe invoeringe niet geraden kunnen vinden. My is selfs in 's Graven-Hage gebeurt, toen ick de eere, en 't geluck had, by den Wel-gemelde Heere van Zuilichem te woonen, dat ick eens uyt de Nederduytsche Kerck quam. Een Burger, van mijne groote kennisse, siende dat ick een boeck in de handt hadde; vraegde, wat het was? een Psalm-boeck van Marot en Beza, seyde ick. Hoe, (seyde hy), dit kan ick niet verstaen (om dat het Francoys was) ende vinde oock niet de Naem van Dathenus. Ick voegde daer op, dat ick geen lust en had Datheni Psalmen te singen, dewijle die andere ongelijck, mijns oordeels, beter waren, &c. De goede man soude bykans een nieuwen Over-priester van sich selven gemaeckt, ende sijne kleederen, door een blinde yver, verscheurt hebben, als meenende dat ick Godtslasterlick sprack, dewijle Davids Psalmen, 't gene geen Jode, geen Christen, tegen-spreeckt, Godts Woordt zijn, en de selfde door Dathenus (*ö Sancta simplicitas*! ô Heylige eenvoudigheyt) verbetert waren. Dathenus heeft geensins de laetste lof verdient, om dat hy de eerste geweest is. Het was uyttermaten veel in die tijden. De Nederlandtsche Dicht-kunst is nu op den hoogsten trap. Hy heeft ten minsten sijn best, en de andere niet meer dan haer best gedaen. Wie van allen de Papegaey geschooten, sijn oog-merck naest getroffen hebbe, is boven en buyten mijn

oordeel, 't welck ick geern eens yeders gevoelen onderwerpe, gelijck oock dit tegenwoordige Werck, in 't welcke op te maecken, ick geen boecken ter wereldt hebbe gebruyckt, (om een yeder het sijne te laten) dan den Psalter van de laetste Oversettinge, ende somtijdts oock den Hoog-Achtbaren en door-geleerden Heere JAN de BRUNE, Pençionaris van de Edele Mogende Heeren Staten van Zeelandt, om een gelijcksinnig woordt, my tot de voet-maet dienstig, uyt te vinden. Bindende, soo veel mogelick was, my stip aen de Godlicke Woorden van de Man na Godts herte. Soo dat ick derve hopen en vertrouwen, den aendachtigen Sanger eenig vergenoegen in dien deele te sullen hebben gedaen, wanneer hy den text ofte de aenteeckeningen neffens mijne Rijm na-siende, sal bevinden, dat ick ter rechter nochte ter slincker zijde, mijns wetens, van den sin noyt, en van de woorden niet verder ben afgeweecken, dan om den Rijm uyt te vinden, somtijdts noodtsakelick was. Om de selfde redenen hebbe ick de Hebreeuwsche Grondtaels eygenschappen van spreecken, die anders in bequamer Nederlandts hadden kunnen uytgdruckt werden, willen behouden, ende den Leser na de aenteyckeningen van die hoog-verlichte Mannen, de laetste Over-setters, wijsen. Datheni woorden, ja somtijdts geheele regels, daer ick die oordeelde met den text of sin wel over een te komen, hebbe ick niet alleen my niet geschaemt te behouden, en de mijne daer van te maecken, maer sulcks oock geraedstsaem gevonden, op dat ick so weynig verandering soude maken als mogelick was, en dat derhalven het sonder eenige confusie, neffens Datheni Psalmen, in de Kercke van de liefhebbers ende verstandige

kenners der Poësie kan gebruyckt werden. De nauw-keurigheydt, het strenge oordeel van de vyer-schaer der lecker-oorige Puyck-dichters onser eeuwe, wil ick af-bidden door een oprechte bekentenisse, dat ick wel hier en daer eenige vryheydt genomen hebbe, maer die niet sonder exempel van andere, insonderheydt van de Fransche zy, en die in allen gevalle in soodanigen Werck met eenige oogluyckinge, heuschelick behoorde over 't hooft gesien te werden. Eyndelick, kort om, met een woordt, ick hebbe liever somtijdts uyt de Dichters banden willen springen, dan uyt de bandt van den Heyligen Geest door David, Sijnen knecht, spreeckende. Hier mede eyndigende, ende U.L. den Almogenden ende den Woorde Sijner Genade bevelende, blijve

U.L. Dienst-willige

HENRICK BRUNO.

Hoorn desen 27sten van December 1655.

Aen den Leser Van dit Psalm-boeck.

NU BRUNO met sijn Psalm-gedight
Ons' ooren saghjes streelt:
En Isr'els Harpe-slager light
Der vromer herten steelt;
Laet ik DATHEEN, en MARNIX, voor
Die 't, haer te lesen lust:
Hier voelt mij hert, en hoort mijn oor
(In suiver Duitsch) sijn lust.
Sijn lust kan sigh hier meê voldoen,
('k Geloof nau dat ik miss')
Die geen voor-oordeel na wil voên;
Maer sleghs te vreden is
Met 't heil'ge Liet, soo kort, soo net,
Door rijke rijm verklaert.
Heel Hollandt magh hier van te bet;
Opstijgend' hemelwaert.
Terwijl 't hier nogh op aerden leeft,
En vaek van droefheit schreit:
Of somtijts stoff van danken heeft;
Hier vindt gy 't alle beid.

A. POSTHUMIUS.

Op het Psalm-boeck, Kunstelijk na de Nieuwe Oversetting, Gerijmpt door Henrick Bruno, Con-Rector der Latijnsche Schoole Tot Hoorn.

HOe klinkt den toon van 's Hemels soet geluyt
Door BRUNOOS breyn, ten gouden veeder uyt!
Wanneer sijn geest, van hooger geest, gedrongen
Met Dawid kompt dus Koninklijk gesongen,
Door menichte van eeuwen, tot ons af!
Het mengel-rijm dat smaakt my nu te laf.
Mijn geest ontbrant! ik moet in hooger saaken,
In desen Rijm, mijn ziel, mijn hert vermaaken.
Een lof-zang hier te dichten van dit dicht
Dat was de Son maar met een toorts gelicht:
Dit segg' ik maar, (en meen' het te beseffen)
Dat geen gedicht dit dicht sal overtreffen!
Wat moet hy zijn in David afgereght
Die alles seyt wat David heeft geseght?
En hem daer by naaupuntigh heeft verbonden
Dat niet een woort daar buyten wert bevonden?
Hy smaakt gewis op Koninklijke wijs,
Als David smaakt, des Hemels soete spijs.

Hy handelt recht de Goddelijke dingen
Die noyt is stom van haaren roem te singen.
Op maat is nu de Koning en Profeet
Volsinnig, of 't een proze was, gekleet;
Die maateloos in Godsvrught heeft gesongen,
In d'oude eeuw', met nieuw'-herboore tongen.
Dien hemel-zangh doorboort een yder 't oor
Die David hoort, met Goddelijk gehoor!
't Verquikt de ziel, van bang' en droeve harten
Geneepen door de sonde vol van smarten.
Geen voorwerp van wat quaal' het weesen mach
Het vint hier heyl, 't verkrijght een blijde lach;
't Geloovigh hart voor niemant heeft te krenken:
't Verkrijght van Godt wat dat het kan bedenken!
Geen pijl en quetst de ziel soo met haar scharp
Dat zy versuf; wanneer maar dese harp
Wert gaende, met haer geestelijke toonen:
Die ziele meent alreê met Godt te woonen!
Haar klanken dringen wis ten Hemel in,
Ter Koore-waart by 't heylig Hof-gesin:
Wat harte sal tot lust hier niet ontbranden
Na maat-gezang met 's Hemels-ingelanden?
Ontsluyt, ô Heer! doch meer en meer den mont
Van die met U gehecht zijn in verbont;
Die zijn 't, ô Godt! die doch na U verlangen:
Haar hooghste lust zijn Uwe lof-gesangen.
Genaade is den sondaer noyt ontgaan
Beschreyende den gruwel sijner quaân:
Hy is voorwaar van Gods verkoore benden
Hem reynende van 't modder der ellenden.
Den harpenaar leyt nu als in een zee
Van traanen: want sijn sonden doen hem wee.
Sijn ziel, daar na, die is gelijk ontbonden,
Om dat hy heeft sijn Godt, sijn heyl, gevonden.
Dan rijst sijn hart tot booven het gestarnt.
Hy toont dat hy geheel in liefde barnt.
Hy zingt den Heer', hy tracht met duysent klanken,
Met dankx genoegh (waar 't moog'lijk) Godt te danken!
Dan roempt hy weêr Godts wond'ren groot en breet,
Die hy alleen, geen dier, te werken weet;

Dat kan hem in het diepste der benouwen
Op hem alleen vrymoedigh doen betrouwen.
O Hemel-vorst! wat isser niet al stof?
Wat roempt niet al van uw roemwaarden lof?
Wie 't minst' hier van belust is op te haalen
Moet dikwils in de meenichte verdwaalen!
't Geluyt verdwijn dat ydel klinkt, en bralt;
Vermidts het doch den Schepper niet gevalt.
Maar deesen zang, Godvruchtigh opgeheeven,
Gevall' U Heer, in dit, en 't ander leeven.

J. BOGAARD.

Aen Henrick Bruno, Over sijn wel-overgesette ende gerijmde Psalmen Davids.

GY, die de Psalmen van den Konincklicken heylig
Dat Goddelicke werck van David Jesse Soon,
Stelt op een soeten trant, en maeckt voor alle veylig
De weg tot Sang door Rijm en lieffelicken toon,
Doet ons verwonderend' op uw' Gedichten staren,
Hoe dat gy nauw en stip u bindt aen 't Heylig Woordt,
En weet uw' Dicht met 't werck van David soo te paren,
Dat aller oordeel is, 't is alles soo 't behoort:
Gy pronckt niet met de prael van vergesochte reeden,
Maer houdt u aen het werck dat alles in sich heeft,
Gy doet daer af noch aen, maer laet het al sijn leeden
Behouden, dat aen u geen kleyne roem en geeft.
Puyk-dichter gaet vry voort in sulk een kley te ploegen,
Wy wachten weer wat goets van u rechtschapen hand,
Wy sullen na dien oegst ons alle greetig voegen,
Houdt aen terwijl uw' geest in sulck een yver brandt.

Joann. de Groot Jacobs.

Op de Psalmen Davids, Gërijmt na de Nieuwe Oversettinge des Bybels, door het versoeck en ernstige aenmaninge van den Wel-edelen Gestrengen Heere, Den Heere Bernhardt Conders Van Helpen, Ridder, Heere tot Fraem, Sauwert, Husinga, &c. Van den Hoog-geleerden Henrick Bruno, Con-Rector tot Hoorn.

DOor d'heerlickheydt des stofs, wierd Bruno stof gegeven,
Van Bernhardt Conders, dien seer wel-gebooren Heer,
Om Davids Psalmen eens, ten deel alreê geschreven,
Naer d'Oversettinge des Bybels, tot Godts eer,

Ten vollen te voldoen: waer in hy sin, en woorden
Stelt naer de ware sin, de vooysen net alleens,
Als men in Nederlandt, en oock aen vele oorden
Gewoon te singen is: en 't is yets ongemeens,
Door dien, die, diese leest met opmerck en met sinnen,
Ten vollen is vernoegt. Laet ons dit heerlick werck,
't Geen ons werd meê gedeelt, met hart en ziel beminnen,
Gebruycken binnens Huys, op 't landt, en in de Kerck.
Om soo, van tijdt tot tijdt, sich selven te gewennen
Tot ondersoeckinge van Davids oogen-wit;
Want daar door leert men God, en ook dien Heyland kennen,
Die aen de rechter-handt van Sijnen Vader sit.

G. STYLS

Register, By 't welcke de Christen-Kercke, ofte yegelick Persoon bysonder, sal weten te vinden (na de bequaemheydt ofte gelegentheydt des selven) het waerachtig gebruyck der Psalmen.

ALLE die hier na volgen, sullen bequaem zijn den genen die hem voeget te bidden om vergevinge sijner sonden, bysonderlick is 't dat hy sieck is, ofte om sijne boosheden gestraft werdt, te weten den 6, 25, 32, 38, 51, en 130 Psalm.

Hier na volgen die oorbaerlick ende nut zijn om te bidden voor de Christen-gemeynte, na gelegentheydt der saken, als de selfde in verscheyden manieren soude mogen geaffligeert ende gequelt zijn, het zy datse verdruckt is door gewelt, ofte door valsche calumnieuse beschuldinge, sal alsdan gebruycken den 10, 12, 13, 14, en 123.

Is het datse verhindert ofte belet werdt van den afgodendienaren, in het gebruyck ende oeffeninge van de Religie, salse gebruycken den 42.

Is het datse aengevochten werdt om het Woordt Godts, salse haer vermaecken met den 35, 43, 74, en 88.

Is het datse al-te-met besprongen ende met gewelt overweldigt werden tot strijdens toe, salse tot haer gebruyck nemen den 17, 20, 80, en 83.

Sose gemolesteert werdt van eenige der selver Gemeente, valsche broederen, salse hebben den 94.

Is het dat de selfde gevanckelick ofte in elendigen benauwden staet is, soo hebt gy den 79, 102, en 137.

Ende is het simpelick om te bidden voor de voorspoedigheydt der selver, den 67 sult gy daer bequaem toe vinden.

Dese navolgende sullen bequaem zijn om Godt te dancken voor de weldaden die Hy Sijne Gemeynte ofte Kercke gedaen heeft door victorië, gy hebt den 9, 18, 23, en 149.

Is het na verlossinge en ontsettinge van druck ende benauwtheydt, gebruyckt den 27, 34, 77, 124, en 129.

Is het om simpelick danckbaerheydt te vertoonen van eenige weldaden, soo hebt gy den 48, 81, 106.

Is het dat gy zijt ter halver verlossinge, den 126.

Is 't dat gy bidt om volkomen ende perfecte verlossinge, soo hebt gy den 105.

Dese navolgende sullen nut zijn alle gemeene personen, om Godt te bidden na oorbaerlicke gelegentheydt der saken.

Soo het is voor een gemeen gebedt tot Godt, soo sult gy nemen den 85, 121.

Is het als sieck ende kranck wesende in deser werelt, so hebt gy den 16, en 71.

Is het dat gy u vindt uyterlick gequelt ende benauwt, gebruyckt den 88, ende 143.

Is het dat uw' vijanden u t' onrecht vervolgen ende overlasten, vertroost u met den 35, 44, 52, 53, 54, en 59.

Is het dat gy u bevindt in grooten noodt ende angste, gebruyckt den 31.

Is het dat gy bemerckt dat den Name Godts gelastert werdt van den boosen, dan is de 28, bequaem.

So u het welvaren der Godtloosen ende quaden temteert

om quaedt te doen, vertroost u met den 37, ende 73.

Zijt gy aengevochten door wanhope ende desperatië, soo hebt gy den 39.

Soo gy Godt bidt te willen beschermen uw' onnooselheyt, hebt gy den 58.

Soo gy u vindt verlaten van der geloovigen vergaderinge, oeffent u in de 84, en 120.

Zijt gy gequelt ende gemoeyt door qualick-spreeckende ende valsche getuygen, gebruyckt den 109.

Soo gy ten strijde gaet, hebt gy den 144.

Dese navolgende zijn bequaem den genen die Godt danckbaerheydt vertoonen willen, na de gelegentheydt der saecken.

Soo gy u genoeg vindt van der doodt verlost te zijn, hebt gy den 30, en 138.

Is het dat gy Godt dancken ende loven wilt, na dat Hy u bijstandt vertoont heeft, soo sult gy den 40, bequaem vinden.

Dese navolgende zijn oorbaerlick den genen die hen tot lof-sangen ende verwonderinge van Godts wercken begeven.

Soo het is om groot ende kondig te maecken Sijne wercken, sult gy Hem loven met den 8, 19, 29, 104, en 111.

Soo gy Sijn goedtheydt verbreyden wilt, hebt gy den 24, 33, 65, 66, 103, 118, en 145.

Soo gy verheffen wilt Sijn barmhertigheydt ende waerheydt, hebt gy den 88.

Om te verkondigen Sijn grootheydt, den 97.

Om te prijsen Sijn rechtveerdigheydt, oeffent u met den 92, ende 93.

Om te bewijsen Sijn voorsichtigheyt, den 75, 113, 136, en 139.

Om te prijsen Sijn Wet, den 19, ende 119.

Om Hem te dancken dat Hy ons tot Sijn volck verkoren heeft, zijn bequaem den 9, en 60.

Om u met Godt ende in Godt te verblijden, den 47, 50, 96, 118, ende 135.

Om te verwecken alle creatueren oft schepselen tot Godts lof, gebruyckt den 148, ende 150.

Dese achtervolgende zijn oorbaerlick den genen die hare verseeckertheydt ende hulpe in Godt alleen stellen, den 46, 62, 63, 88, 91, 97, 125, 127, ende 146.

Dese navolgende begrijpen in hen eenige beloftenissen ofte Prophetiën van Christo ende Sijne Kercke ofte vergaderinge, den 2, 22, 45, 50, 72, ende 110.

De 41 Psalm is een lof-sang van den genen die gerechtelick oordeelt over den rechtveerdigen in sijn tegenspoedt.

De 49 heeft in hem begrepen een seer schoone beschrijvinge van d'ydelheydt deser wereldt.

De 82 is een heylige vermaninge aen den Princen ende Richteren des aerdtrijcks, om recht te doen na behooren.

De 101 vertoont hoe ende in wat manieren een goedt Prince hem behoort te dragen.

De 1, 103, ende 128, geven u te kennen het geluck ende voorspoedt van de menschen die in Godts Wet wandelen.

De 90 geeft ter contrarië te kennen de elendigheyt van den genen die Godts Wet niet en achten.

Register aller Psalmen, en Lof-sangen.

A.

ALs een Hert na water-stroomen.	42
Als Koning heerscht de Heer.	97
Als Godt heeft Zion door Sijn' kracht.	126

B.

BEhoudt, ô Heere, want 't getal der vromen.	12
Bewaert my, Heere, weest mijn toeverlaet.	16

D.

DE sot seydt in sijn hert: Daer is geen Godt.	14
De hemel geeft ons stof.	19
De Heere wil uw' stem verhooren	20
Des Heeren is 't gespan der aerd'.	24
De Heer is my een licht in mijne wegen.	27
Des boosen goddeloose sond'.	36
Des Heeren Naem is groot op aerd'.	48
De Godt der goden spreeckt, de Heere sal.	50
De sot seydt in sijn hert; Daer is geen Godt	53
De Lof-sang is in stilligheden.	65
De Heere Godt zy ons genadig.	67
De Heer is immers seecker goedt.	73
De Heyd'nen zijn U in Uw' erf gekomen.	79

Des Heeren grondt-slag is op heyligheden.	87
Die in des hoogsten schuyl-plaets is.	91
De Heere regeert, Hy is vol majesteyt.	93
De Heere heeft geseydt tot Mijnen Heere.	110
Doe Israël toog uyt Egypten-landt.	114
Dat Israël nu segg'; 't en waer', 't en waer'	124
Die sich vertrouwen op den Heere.	125
Dat Israël nu segg'; sy hebben my.	129

E.

EEn toevlucht is ons Godt almachtig.	46

G.

GOdt is mijn Herder; my sal niets ontbeeren.	23
Godt is in Iudaes landt seer wel.	76
Godt heeft Sijn sit-plaets ingenomen.	82
Gy hebt Uw's volcken landt begunstigt, Heer.	85
Gy waert een toevlucht, ons' vertreck, en wapen.	90
Godt, al-om ge-eert.	99
Gy gantsche aerde, juycht den Heer.	100
Gy knechten, die den Heer uw' Godt.	113
Gedenckt aen David doch, ô Heer.	132
Gy kent my, Heere, Gy door-grondt.	139
Gezegent moet de Heer, mjn rotz-steen wesen.	144

H.

HOe komt het doch, dat Gy soo verr' en wijdt.	10
Hoe lange doch sult Gy, ô Heer.	13
'k Hebb' lang den Heer verwachtende verwacht.	40
Hoort, all' gy volcken, dit, staet hier op acht.	49
Hoe lieflick is Uw' wooning, Heer.	84

Heere, neygt tot my Uw' ooren.	86
Heer, wilt mijn gebedt verhooren.	102
Hoe goedt, hoe lieflick is 't dat broeders woonen.	133

I.

ICk sal U, Heere, met mijn mondt.	9
Ick bouw' op mijnen Godt, op mijnen Heere.	11
Ick sal U minnen, Godt en Heer almachtig.	18
Ick stell' op U, mijn vast vertrouwen.	31
Ick sal altijdt de Heer.	34
Ick sprack; Ick sal bewaren en in acht.	39
Iuycht Godt, gy volck der gantscher aerde.	66
Ick steun' op Uw' getrouwigheden.	71
Ick sal Godts goedigheydt lof-singen eeuwiglijck.	89
't Is goedt, datmen de Heere.	92
Ick sal van gunst en goedertierenheden.	101
Ick sal de daden van de Heer.	111
Ick hebbe lief, dewijl de Heere hoort.	116
Ick hebbe Godt de Heer' gebeden.	120
Ick heff' na bergen op mijn oog.	121
Ick ben verblijdt, vol vrolickheydt.	122
Ick heff' tot U, ô Heer, mijn' oogen-lidt.	123
Ick stort tot U gebeden.	130
Ick roep' U aen om hulp, ô Heere.	141
Ick riep met mijn stemm' tot de Heer.	142

K.

KInderen van 't volck van macht.	29
Komt, laet ons singen voor de Heer.	95

L.

LOoft Godt, want Hy is goediglick.	106
Looft alle Heydenen den Heer.	117
Looft de Heer, want Hy is goedt.	136
Langs Babels stroom, langs haer rivieren heenen.	137
Looft Godt, want onse Godt te singen.	147
Looft en segt roem van Godt de Heer.	148
Laet van Godt zijn lof geseydt.	150

M.

MYne ziel' singt tot U, Heere.	25
Mijn Heer, mijn Godt; doet recht.	26
Mijn hert geeft reden op, en goede saecken.	45
Mijn ziel is immers stil tot Godt.	62
Mijne stemm' is op-geheven.	77
Mijn' ziele, looft den Heer en wilt Hem prijsen.	103
Mijn' ziele, maeckt u op, en looft den Heer.	104
Mijn Godt, ick sal U, die Gy Koning zijt.	145

N.

NA U gaet mijn geroep en weenen.	28
Neygt na mijn geschrey Uw'ooren.	61

Neemt, Herder Israëls, ter ooren.	80
Niet ons, niet ons, maer geeft Uw' Naem, ô Heer.	115

O.

O Goedertieren Heer.	3
O Heere, wilt mijn stemm' verwachten.	5

O Heer, en wilt niet wreecken.	6
Op U betrouw' ick t'allen tijden.	7
O Heer, ô onse Heer, van welcke waerde.	8
O Heer, de Koning is verheugt.	21
Om dat Gy, Heer, my hebt bevrijdt.	30
O Heere, wilt mij recht verleenen.	43
O Godt, wy konden met ons' ooren.	44
O Godt, neemt mijn gebedt ter ooren.	55
O gy vergadering der wreeden.	58
O Godt, Gy waert, die ons verstiet.	60
O Godt, mijn Godt, mijn toeverlaet.	63
O Godt, verlost my, helpt my, siet my aen.	69
O Godt, in wien mijn heyl bestaet.	70
O mijne volcken, wilt mijn' leer aenhooren.	78
O Godt, en swijgt niet, maer verhoort.	83
O Godt, die in het heyl my leydt.	88
O Godt, ô Heere Godt der wraecken.	94
O Godt, mijn hert' is my bereydt.	108
O Godt, mijns lofs, en mijner eere.	109
O Heere Godt, mijn hert in my.	131
O Heer, wilt mijn gebedt verhooren.	143
O mijn' ziele, prijst den Heere.	146

P.

PRijst uw's Godts, des Heeren Naem.	135

R.

REdt my, ô Heere, uyt de handen.	59

Redt my, Heer, van den mensch', den boosen.	140

S.

SIngt vrolick in den Heer, gy knechten.	33
Straft my niet, ô Heer der heeren.	38
Siet, wy loven U, ô Godt.	75
Singt den Heer' verblijdt.	81
Singt een nieuw liedt den Heer ter eeren.	86
Singt een nieuw liedt voor Godt de Heere.	98
Soo Godt de Heer het huys niet bouwt.	127
Siet, looft den Heere, doet Hem eer'.	134
'k Sal U met 't heel hert' loven; 'k sal.	138
Singt nu een nieuw liedt voor den Heere.	149

T.

TWist met die twisten tegen mijn.	35

V.

VOlcken van all' 't landt.	47
Verlost en helpt, en reddet my.	54
Verhoort, ô Godt, my in mijn klagen.	64

W.

WEl-salig is de man, die niet en gaet.	1
Wat-woedt het aerderijck, met een wrevel-moedt?	2

Wanneer ick roep', verhoort mijn smeecken.	4
Wie is 't, ô lieffelicke Heer.	15
Wilt, Heere, de gerechtigheydt.	17
Waerom verliet Gy my, mijn Godt en Heer?	22
Wel hem, by wien sijn' sond, by hem bedreven.	32

Wilt om de voorspoedt van de goddeloose.	37
Wel hem die tegen een elendig man.	41
Wat roemt gy u doch in het boose.	52
Wanneer de Heere op sal staen.	68
Wilt aen den Koning, Heere, geven.	72
Waerom verstoot Gy, Heer, in eeuwigheydt?	74
Wel aen, laet yeder een de Heere.	105
Wilt lof aen d' Heer' besteden.	107
Wel-salig is de man, die eere.	112
Wilt Godt den Heere, roemen, loven.	118
Wel-salig zijn sy, die oprecht'lick gaen.	119
Wel-salig is den vromen.	128

Z.

ZYt een genadig Godt, vermurwt Uw' hert.	51
Zyt my genadig, ô mijn Godt en Heer.	56
Zijt my genadig, zijt genadig, Heer.	57

Register van alle de Lof-sangen.

VErheft uw' hert, ontsluyt uw'ooren.	1
Gelooft moet zijn de Heer, de Godt.	2
Mijn' ziel' maeckt groot den Heer.	3
Nu gaet, Heer, na Uw' woordt.	4
O Vader, die in d'hemel zijt.	5
Ontsluyt ons hert', en Leeraers mondt.	6

De Psalmen die men op eenderley wijse singt.

Den Psalm 5. ende 64.
Psalm 14. 53.
Psalm 17. 63. 70.
Psalm 18. 144.
Psalm 24. 62. 95. 111.
Psalm 28. 109.
Psalm 30. 76 139.
Psalm 31. 71.
Psalm 33. 67.
Psalm 36. 68.
Psalm 46. 82.
Den Psalm 51. 69.
Psalm 60. 108.
Psalm 65. 72.
Psalm 66. 98 118.
Psalm 74. 116.
Psalm 77. 86.
Psalm 78. 90.
Psalm 100. 131. 142.
Psalm 117. 127.
Psalm 140. Stem: van de Thien Geboden

Davids Psalmen, Gerijmt door Henrick Bruno.

Eerste Psalm.

WEl-salig is de man, die niet en gaet,
Noch wandelt in der goddeloosen raed;
En die geen standt en neemt op sondaers wegen,
En die niet is tot spotters stoel genegen,
Maer in Godts Wet sijn lust schept, en betracht
Geduerig die, by dagen en by nacht.

2 Want hy sal zijn, gelijckerwijs een boom,
De welcke staet, geplant aen 't waters stroom;
En sijne vrucht geeft ter bequame stonden,
En welckes loof niet is verwelckt bevonden,
Noch af en viel, vertreden met de voet

't Sal voorspoedt zijn, al 't gene dat hy doet.

3 Alsoo en zijn de goddeloose niet,
Maer als het kaf, het welck' men stuyven siet,
Door krachten van de windt daer heen gedreven.
Daerom sal hy voor Godts gerichte beven:
Daerom en sal d'onvrome niet bestaen,
In die vergadering daer vrome gaen.

4 Want Godt de Heer is lief en is bekent
De rechte weg, daer sich de man na wendt,
Die all' sijn sins lust aen rechtveerdigheden
Oprechtelick beyvert te besteden,
Maer 't padt, daer op de goddeloose leeft,
Is soo, dat het geen langen duer en heeft.

Psalm ij.

WAt woedt het aertrijck, met een wrevel-moedt
Wat gaet het volck soo seer te samen rotten?

Wat is 't dat haer soo ydel dencken doet,
Als konden sy 't besluyt van Godt bespotten?
De wereldts Heerschers steecken 't hooft tesamen;
De Raden houden met malkand'ren raedt,
Dwars tegen Godt en Godts hoogst-aengenamen,
Dien d'Heere Sijn gesalfde noemen laet.

2 Sy seggen onder een; Komt laet ons gaen
Afrucken en verwerpen hare banden.
Sy seggen onder een; Wel aen, wel aen,
Laet ons haer touwen werpen van de handen.
Maer, die in d'Hemel woont, sat 't t'samen-rotten,
En 't woelen, 't welck van haer vergeefs geschiedt,
Uytlacchen, en met Sijn' bespotters spotten,
En toonen dat haer' macht is min als niet.

3 Dan sal Hy tot haer in Sijn' grimmigheydt,
Dan sal Hy in Sijn' gramschap tot haer spreecken,

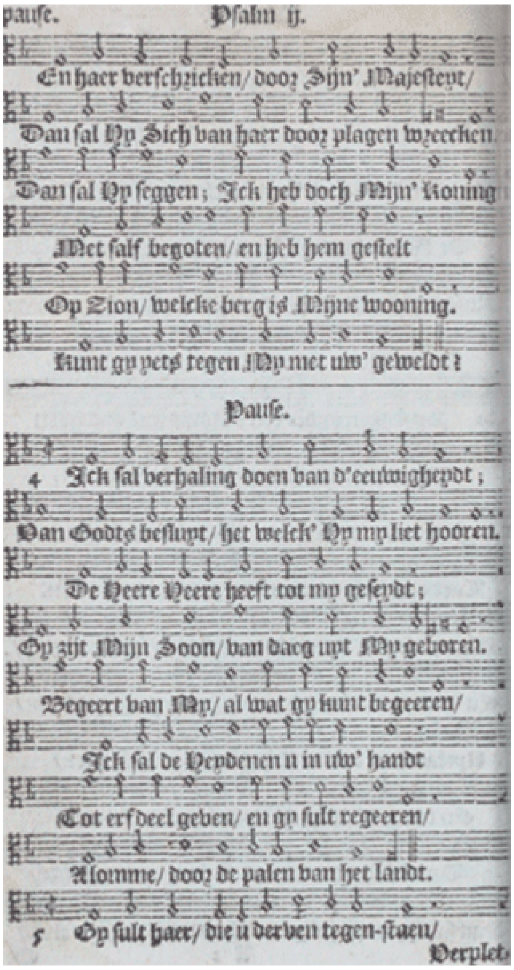

En haer verschricken, door Sijn' Majesteyt,
Dan sal Hy Sich van haer door plagen wreecken.
Dan sal Hy seggen; Ick heb doch Mijn' Koning
Met salf begoten, en heb hem gestelt
Op Zion, welcke berg is Mijne wooning.
Kunt gy yets tegen My met uw' geweldt?

Pause

4 Ick sal verhaling doen van d'eeuwigheydt;
Van Godts besluyt, het welck' Hy my liet hooren.
De Heere Heere heeft tot my geseydt;
Gy zijt Mijn Soon, van daeg uyt My geboren.
Begeert van My, al wat gy kunt begeeren,
Ick sal de Heydenen u in uw' handt
Tot erfdeel geven, en gy sult regeeren,
Alomme, door de palen van het landt.

5 Gy sult haer, die u derven tegen-staen,

Verpletteren; gy sult die t'samen rotten,
Met eenen ys'ren staf aen stucken slaen,
Gelijckerwijs als potte-backers potten.
Wel aen dan, gy die sit op Konings throonen,
Gy Vorsten, doet en handelt met verstandt,
En laet u tuchtigen, en gaet u toonen
Gebuygsaem, ô gy Richters van het landt.

6 Dient gantsch oprechtelich uw' Godt en Heer.
Ontsiet Hem als een kindt, uw' gantsche leven,
En vliedt Sijn toorn, en doet Hem alle eer;
En weest verblijdt, met vreesen en met beven.
Kust, eert Sijn Soon, Sijn eeuwig Uytverkoorne,
Sijn eeuwig Soon; neemt die van herten aen
Door uwen Heylandt, eer Hy op u toorne,
Eer gy op uwen weg komt te vergaen.

7 Want Sijne grimmigheydt sal haest tot spijt,

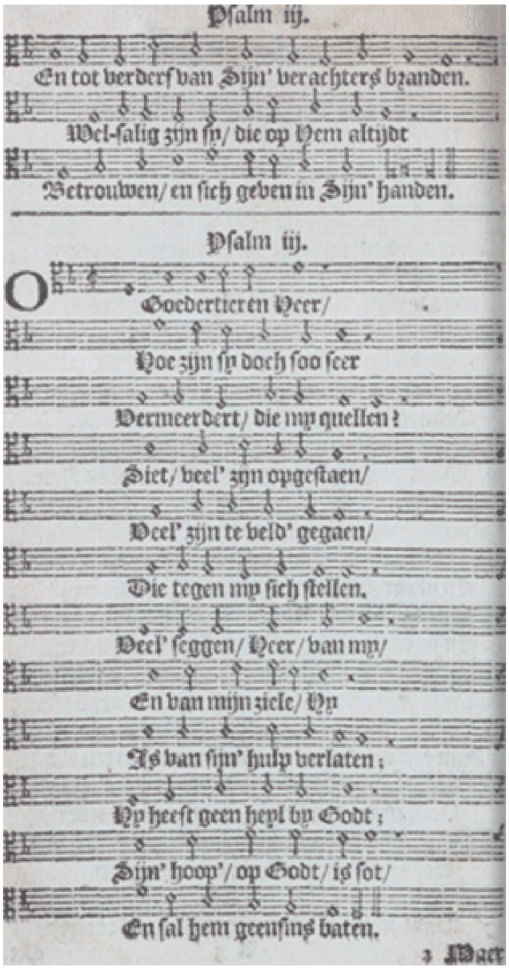

En tot verderf van Sijn' verachters branden.
Wel-salig zijn sy, die op Hem altijdt
Betrouwen, en sich geven in Sijn' handen.

Psalm iij.

O Goedertieren Heer,
Hoe zijn sy doch soo seer
Vermeerdert, die my quellen?
Siet, veel' zijn opgestaen,
Veel' sijn te veld' gegaen,
Die tegen my sich stellen.
Veel' seggen, Heer, van my,
En van mijn ziele, Hy
Is van sijn' hulp verlaten;
Hy heeft geen heyl by Godt;
Sijn' hoop', op Godt, is sot,
En sal hem geensins baten.

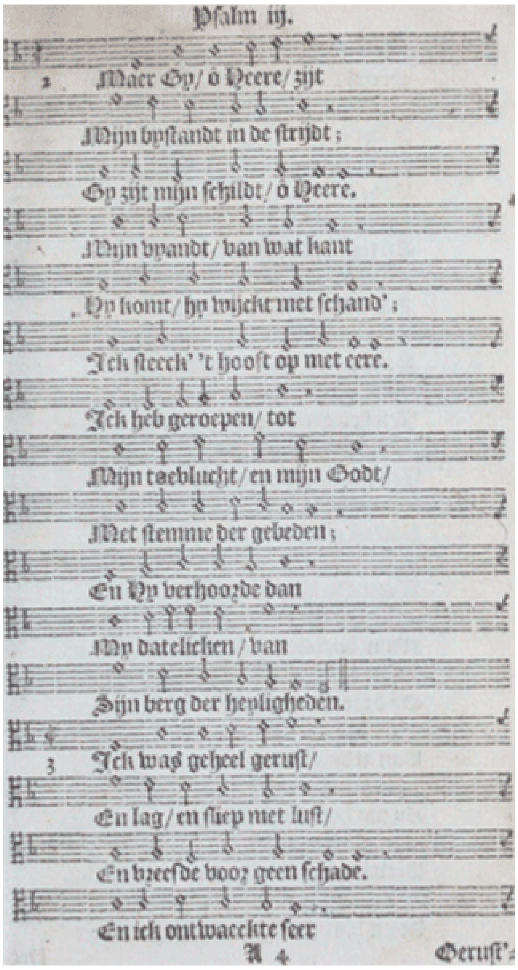

2 Maer Gy, ô Heere, zijt
Mijn bystandt in de strijdt;
Gy zijt mijn schildt, ô Heere.
Mijn vyandt, van wat kant
Hy komt, hy wijckt met schand';
Ick steeck' 't hooft op met eere.
Ick heb geroepen, tot
Mijn toevlucht, en mijn Godt,
Met stemme der gebeden;
En Hy verhoorde dan
My datelicken, van
Sijn berg der heyligheden.

3 Ick was geheel gerust,
En lag, en sliep met lust,
En vreesde voor geen schade.
En ick ontwaeckte seer

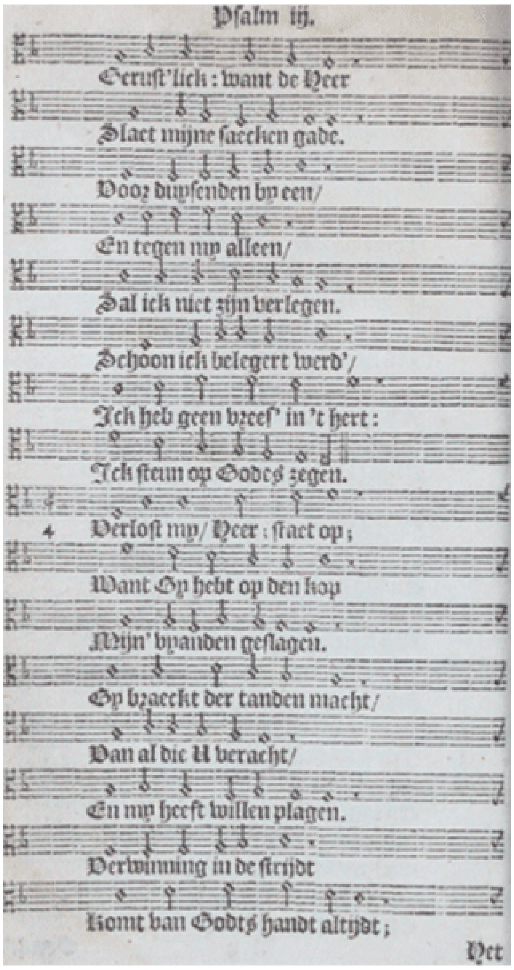

Gerust'lick: want de Heer
Slaet mijne saecken gade.
Voor duysenden by een,
En tegen my alleen,
Sal ick niet zijn verlegen.
Schoon ick belegert werd',
Ick heb geen vrees' in 't hert:
Ick steun op Godes zegen.

4 Verlost my, Heer; staet op;
Want Gy hebt op den kop
Mijn' vyanden geslagen.
Gy braeckt der tanden macht,
Van al die U veracht,
En my heeft willen plagen.
Verwinning in de strijdt
Komt van Godts handt altijdt;

Het heyl komt van den Heere.
Uw' zegen, Heere, zy
Gedueriglicken, by
Uw' volck, tot Uw's Naems eere.

Psalm iiij.

*W*Anneer ick roep', verhoort mijn smeecken,
O Godt van mijn' gerechtigheydt.
Gy deedt dat ick noyt ben besweecken:
Toont Uwen knecht 't genaden-teecken;
Verhoort Uw' knecht, die tot U schreyt.
Gy, mannen-sonen, groote Heeren,
Hoe lang, hoe lange sult gy noch
Mijn eere schandelick onteeren?
Wanneer sult gy uw' liefde keeren
Van leugen, ydelheydt, bedrog?

2 Weet, en bekent doch, na behooren,

Dat, die daer in den Hemel sit,
Een gunst-genoot heeft uytverkoren.
De Heere Heere sal Sijn' ooren
Niet sluyten, als ick roep en bidd'.
Weest dan beroert; wacht u van sonden,
En morr 't niet tegens Godes wil.
Gaet op uw' leger dit doorgronden,
En spreeckt met uwer herten-monden:
Laet my met vreden; en sit stil.

3 Gaet onsen Godt uw' offer slachten,
Met een oprecht verbroocken' geest;
Sulck offer sal Hy noyt verachten.
Vertrouwt op Hem; die Godts hulp wachten
Zijn noyt in hoop' beschaemt geweest.
Veel' seggen; Ach! Wie sal het wesen,
Die ons het goed' sal laten sien.

O Heere, noyt genoeg vol-presen,
Heft over my Uw' lieflick' wesen,
Dewijl' ick U oprecht'lick dien'

4 Gy doet mijn hert' in vreugde leven;
In meerder vreugde, dan ter tijdt,
Wanneer haer koorn staet hoog verheven,
En gy haer hebt veel' most gegeven,
En toont dat Gy mildadig zijt.
Ick sal my sonder sorg, in vrede,
Tot slapen neder-leggen gaen:
Want Gy, □ Heere, door mijn bede
Beweegt, beschut mijn bedde-stede,
En doet mijn wooning seecker staen.

Psalm v.

O Heere, wilt mijn stemm' verwachten,
En hoort met oor, met herten aen

De klacht, die van my werdt gedaen;
Wilt doch verstaen, en wilt doch achten,
Uw' knechts gedachten.

2 Merckt op 't gesucht, merckt op het smeecken
Van mijn geroep, mijn goede Godt,
Mijn Koning; want ick wille tot
Uw' heyl'ge Naem door trane-beecken
En bidden spreecken.

3 Vroeg sult Gy, voor den dagerade,
Mijn stemm' verhooren en gebeên;
Vroeg sal ick my gaen schicken heen,
Tot U, mijn heyl, en wachten na de
Uyr van genade.

4 Gy zijt geen Godt van godtloosheden,
Die lust heeft in godtloose daedt.
De boose doender van het quaedt

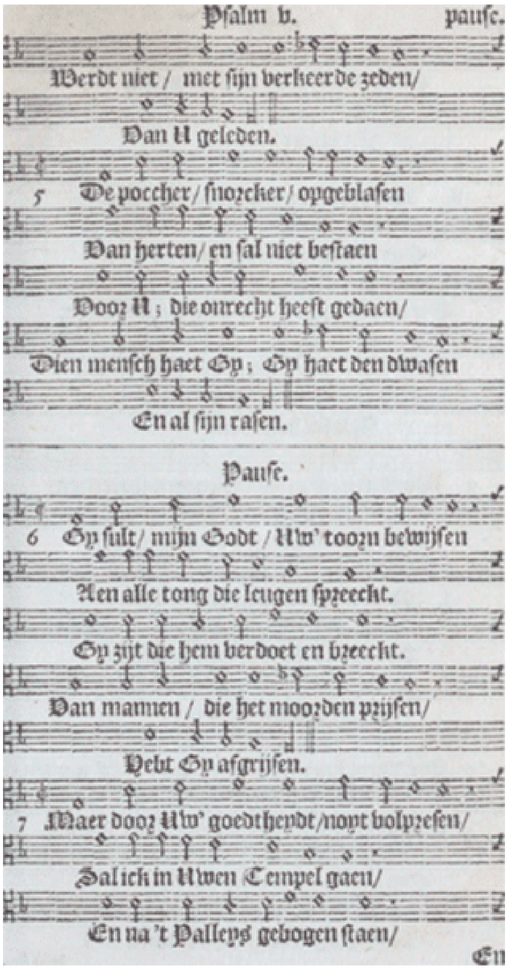

Werdt niet, met sijn verkeerde zeden,
Van U geleden.

5 De poccher, snorcker, opgeblasen
Van herten, en sal niet bestaen
Voor U; die onrecht heeft gedaen,
Dien mensch haet Gy; Gy haet den dwasen
En al sijn rasen.

Pause

6 Gy sult, mijn Godt, Uw' toorn bewijsen
Aen alle tong die leugen spreeckt.
Gy zijt die hem verdoet en breeckt.
Van mannen, die het moorden prijsen,
Hebt Gy afgrijsen.

7 Maer door Uw' goedtheydt, noyt volpresen,
Sal ick in Uwen Tempel gaen,
En na 't Palleys gebogen staen,

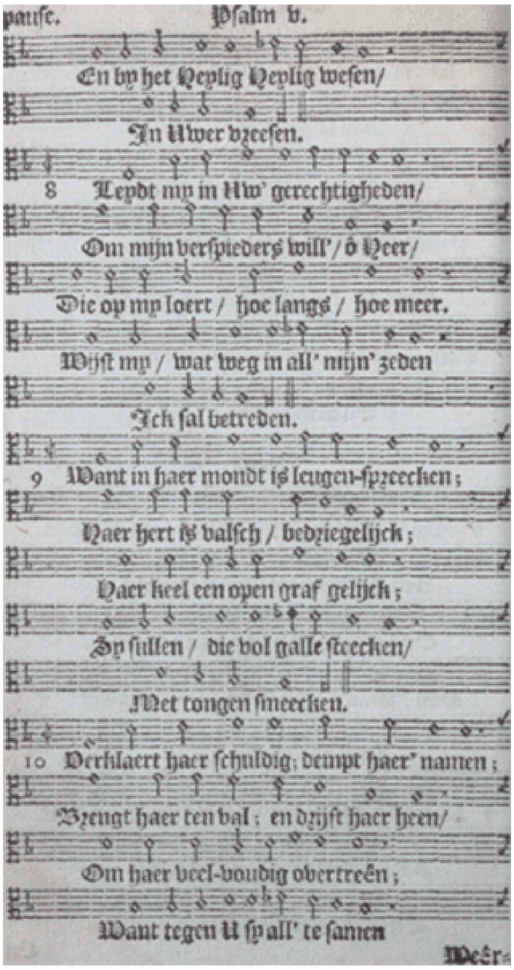

En by het Heylig Heylig wesen,
In Uwer vreesen.

8 Leydt my in Uw' gerechtigheden,
Om mijn verspieders will', ô Heer,
Die op my loert, hoe langs, hoe meer.
Wijst my, wat weg in all' mijn' zeden
Ick sal betreden.

9 Want in haer mondt is leugen-spreecken;
Haer hert is valsch, bedriegelijck;
Haer keel een open graf gelijck;
Sy sullen, die vol galle steecken,
Met tongen smeecken.

10 Verklaert haer schuldig; dempt haer' namen;
Brengt haer ten val; en drijft haer heen,
Om haer veel-voudig overtreên;
Want tegen U sy all' te samen

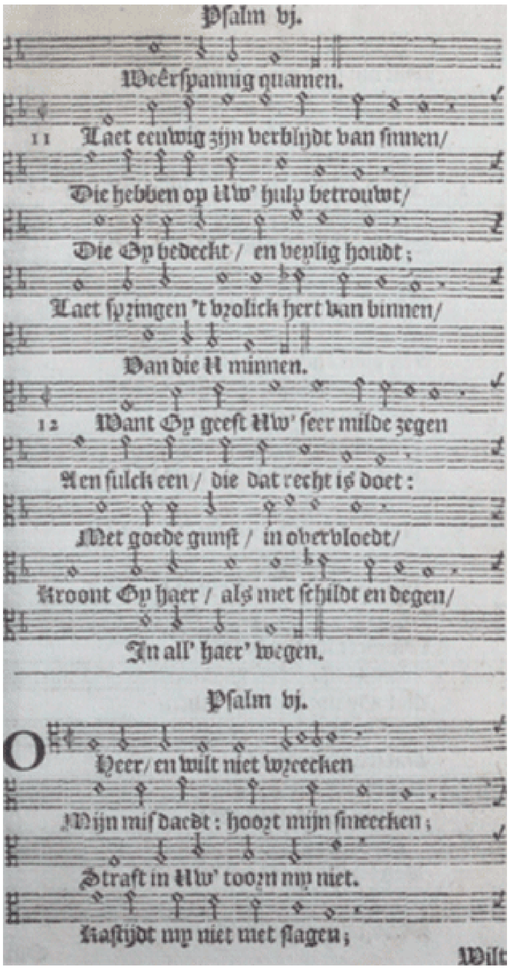

Weêrspannig quamen.

11 Laet eeuwig zijn verblijdt van sinnen,
Die hebben op Uw' hulp betrouwt,
Die Gy bedeckt, en veylig houdt;
Laet springen 't vrolick hert van binnen,
Van die U minnen.

12 Want Gy geeft Uw' seer milde zegen
Aen sulck een, die dat recht is doet:
Met goede gunst, in overvloedt,
Kroont Gy haer, als met schildt en degen,
In all' haer' wegen.

Psalm vj.

O Heer, en wilt niet wreecken
Mijn misdaedt: hoort mijn smeecken;
Straft in Uw' toorn my niet.
Kastijdt my niet met slagen;

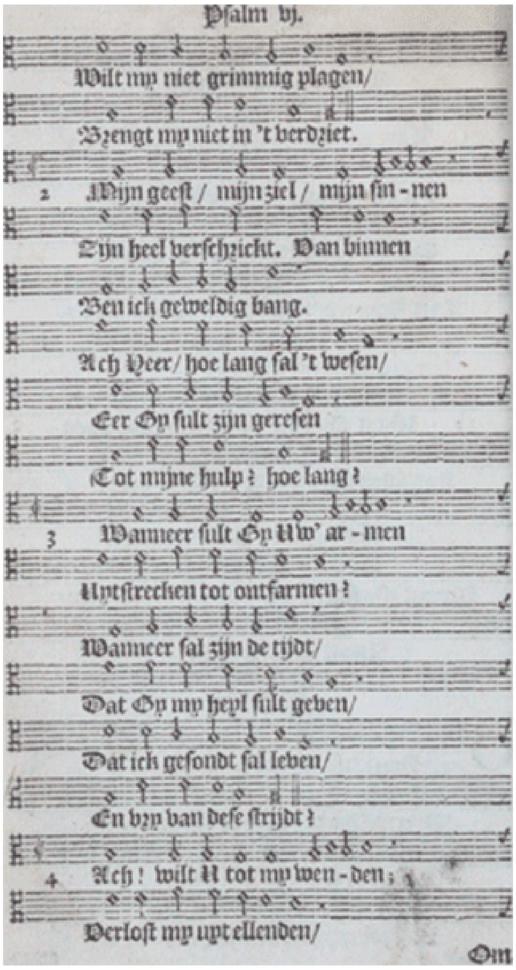

Wilt my niet grimmig plagen,
Brengt my niet in 't verdriet.

2 Mijn geest, mijn ziel, mijn sin-nen
Zijn heel verschrickt. Van binnen
Ben ick geweldig bang.
Ach Heer, hoe lang sal 't wesen,
Eer Gy sult zijn geresen
Tot mijne hulp? hoe lang?

3 Wanneer sult Gy Uw' ar-men
Uytstrecken tot ontfarmen?
Wanneer sal zijn de tijdt,
Dat Gy my heyl sult geven,
Dat ick gesondt sal leven,
En vry van dese strijdt?

4 Ach! wilt U tot my wen-den;
Verlost my uyt ellenden,

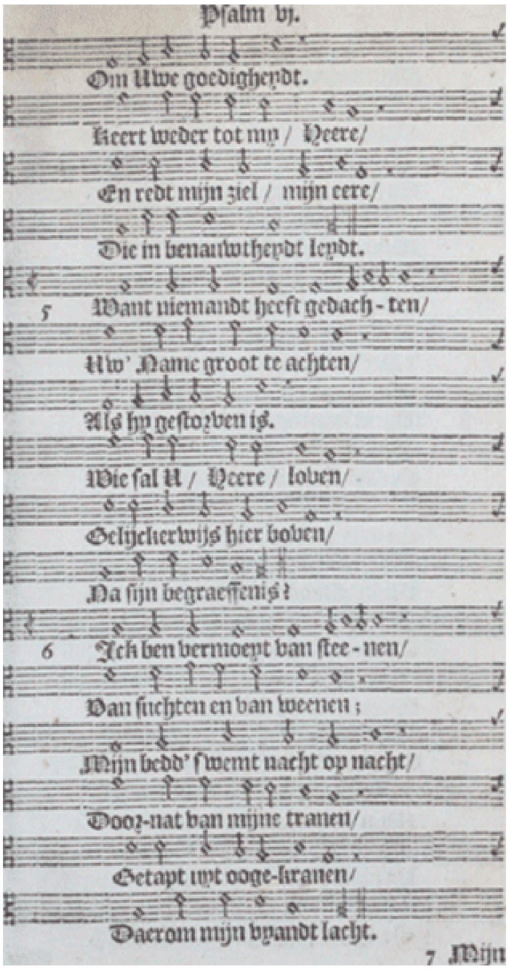

Om Uwe goedigheydt.
Keert weder tot my, Heere,
En redt mijn ziel, mijn eere,
Die in benauwtheydt leydt.

5 Want niemandt heeft gedach-ten,
Uw' Name groot te achten,
Als hy gestorven is.
Wie sal U, Heere, loven,
Ghelijckerwijs hier boven,
Na sijn begraeffenis?

6 Ick ben vermoeyt van stee-nen
Van suchten en van weenen;
Mijn bedd' swemt nacht op nacht,
Door-nat van mijne tranen,
Getapt uyt ooge-kranen,
Daerom mijn vyandt lacht.

7 Mijn oogen zijn versle-ten,
Om die op my gebeten,
En my partijdig zijn.
Mijn aensicht staet verdrietig,
't Vervalt, en 't werdt heel nietig;
't Heeft een veroude schijn.

8 Wijckt van my, goddeloo-se;
Gy werckers van het boose,
En ongerechtigheydt.
Vliedt alle voor my henen;
De Heer verhoort mijn weenen,
Wanneer mijn stemme schreyt.

9 De Heere wil mijn klach-ten,
Mijn smeecken niet verachten;
Hy neemt mijn bidden aen;
De Heere sal Sijn' ooren

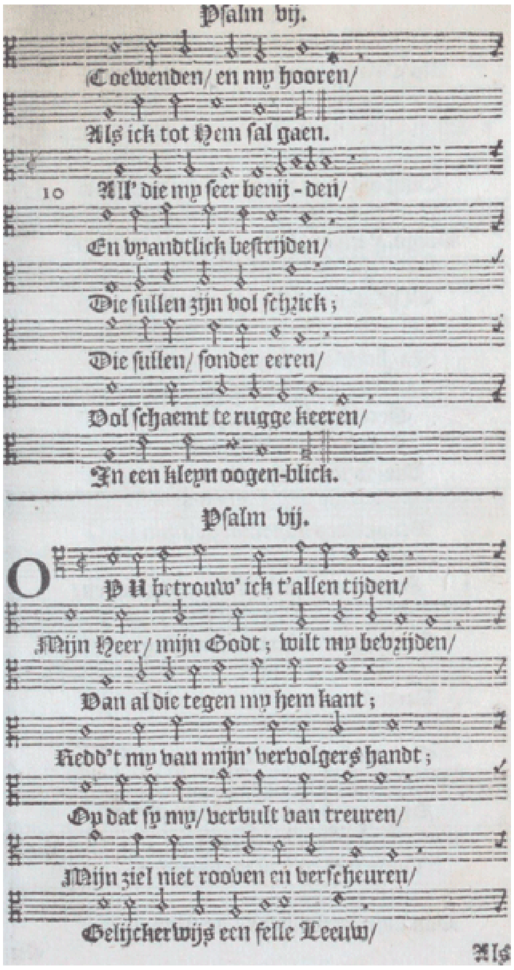

Toewenden, en my hooren,
Als ick tot Hem sal gaen.

10 All' die my seer benij-den,
En vyandtlick bestrijden,
Die sullen zijn vol schrick;
Die sullen, sonder eeren,
Vol schaemt te rugge keeren
In een kleyn oogen-blick.

Psalm vij.

OP U betrouw' ick t'allen tijden,
Mijn Heer, mijn Godt; wilt my bevrijden,
Van al die tegen my hem kant;
Redd 't my van mijn' vervolgers handt;
Op dat sy my, vervult van treuren,
Mijn ziel niet rooven en verscheuren,
Gelijckerwijs een felle Leeuw,

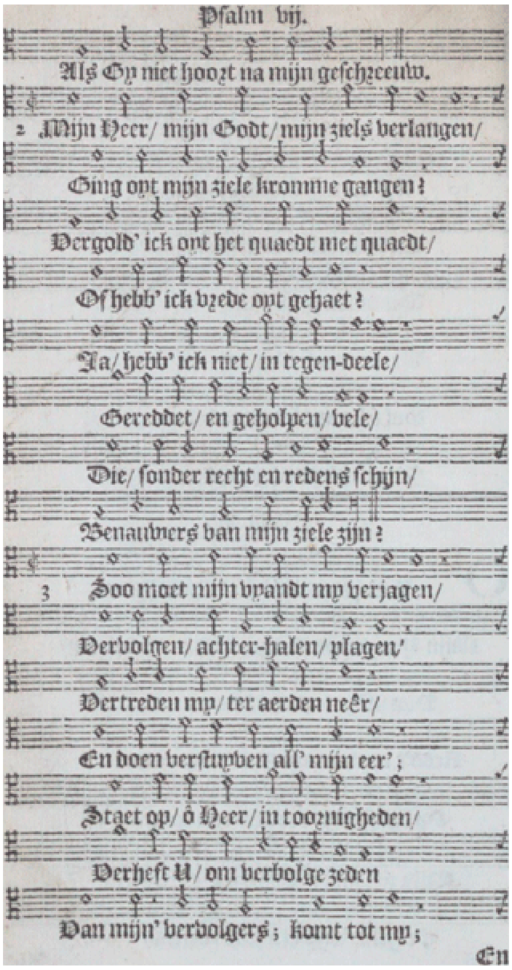

Als Gy niet hoort na mijn geschreeuw.

2 Mijn Heer, mijn Godt, mijn ziels verlangen,
Ging oyt mijn ziele kromme gangen?
Vergold' ick oyt het quaedt met quaedt,
Of hebb' ick vrede oyt gehaet?
Ia, hebb' ick niet, in tegen-deele,
Gereddet, en geholpen, vele,
Die sonder recht en redens schijn,
Benauwers van mijn ziele zijn?

3 Soo moet mijn vyandt my verjagen,
Vervolgen, achter-halen, plagen,
Vertreden my, ter aerden neêr;
En doen verstuyven all' mijn eer';
Staet op, ô Heer, in toornigheden,
Verheft U, om verbolge zeden
Van mijn' vervolgers; komt tot my;

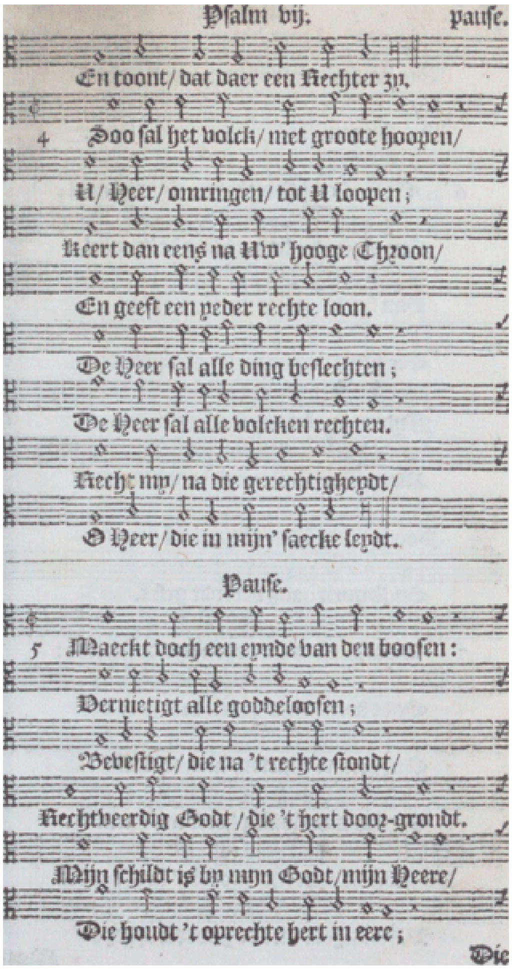

En toont, dat daer een Rechter zy.

4 Soo sal het volck, met groote hoopen,
U, Heer, omringen, tot U loopen;
Keert dan eens na Uw' hooge Throon,
En geeft een yeder rechte loon.
De Heer sal alle ding beslechten;
De Heer sal alle volcken rechten.
Recht my, na die gerechtigheydt,
O Heer, die in mijn' saecke leydt.

Pause.

5 Maeckt doch een eynde van den boosen:
Vernietigt alle goddeloosen;
Bevestigt, die na 't rechte stondt,
Rechtveerdig Godt, die 't hert door-grondt.
Mijn schildt is by mijn Godt, mijn Heere,
Die houdt 't oprechte hert in eere;

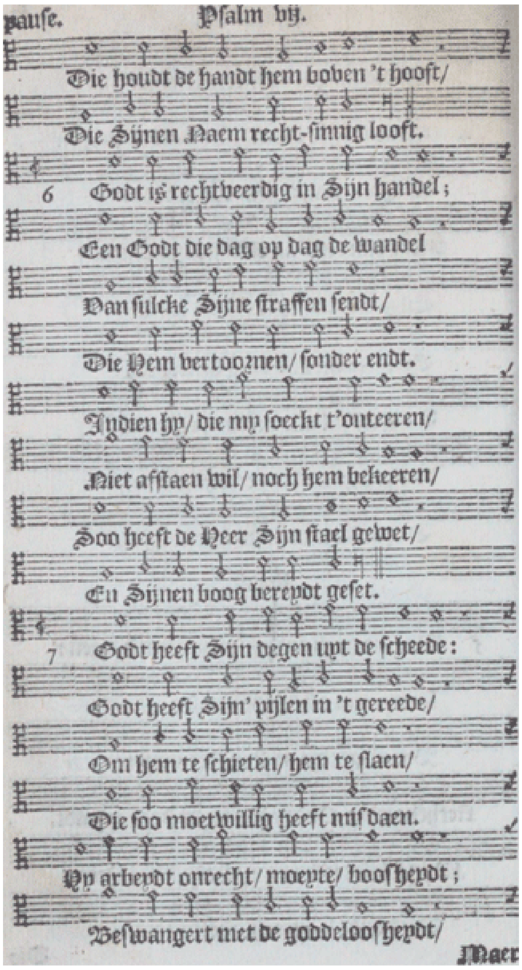

Die houdt de handt hem boven 't hooft,
Die Sijnen naem recht-sinnig looft.

6 Godt is rechtveerdig in Sijn handel;
Een Godt die dag op dag de wandel
Van sulcke Sijne straffen sendt,
Die Hem vertoornen, sonder endt.
Indien hy, die my soeckt t'onteeren,
Niet afstaen wil, noch hem bekeeren,
Soo heeft de Heer Sijn stael gewet,
En Sijnen boog bereydt geset.

7 Godt heeft Sijn degen uyt de scheede:
Godt heeft Sijn' pijlen in 't gereede.
Om hem te schieten, hem te slaen,
Die soo moetwillig heeft misdaen.
Hy arbeydt onrecht moeyte, boosheydt;
Beswangert met de goddeloosheydt,

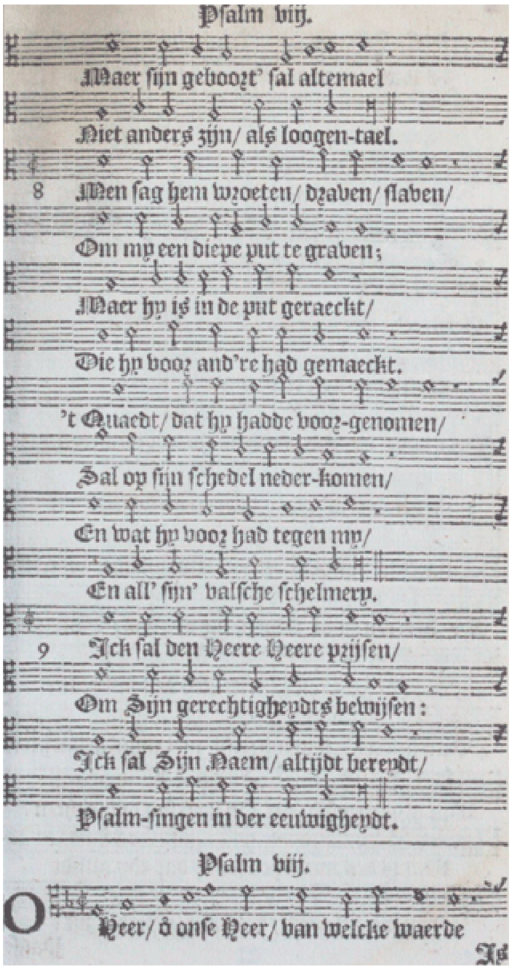

Maer sijn geboort' sal altemael
Niet anders zijn, als loogen-tael.

8 Men sag hem wroeten, draven, slaven,
Om my een diepe put te graven;
Maer hy is in de put geraeckt,
Die hy voor and're had gemaeckt.
't Quaedt, dat hy hadde voor-genomen,
Sal op sijn schedel neder-komen,
En wat hy voor had tegen my,
En all' sijn' valsche schelmery.

9 Ick sal den Heere Heere prijsen,
Om Sijn gerechtigheydts bewijsen:
Ick sal Sijn Naem, altijdt bereydt,
Psalm-singen in der eeuwigheydt.

Psalm viij.

O Heer, □ onse Heer, van welcke waerde

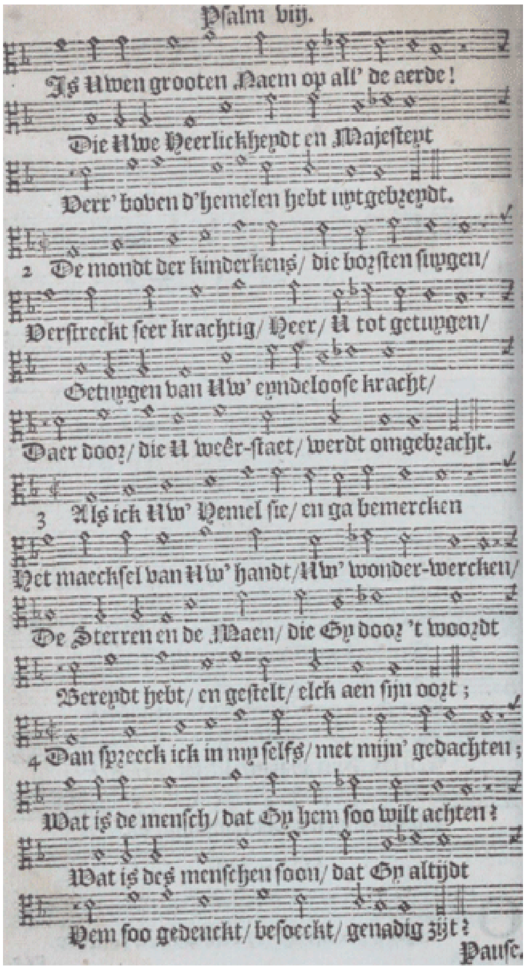

Is Uwen grooten Naem op all' de aerde!
Die Uwe Heerlickheydt en Majesteyt
Verr' boven d'hemelen hebt uytgebreydt.

2 De mondt der kinderkens, die vorsten suygen,
Verstreckt seer krachtig, Heer, U tot getuygen,
Getuygen van Uw' eyndeloose kracht,
Daer door, die U weêr-staet, werdt omgebracht.

3 Als ick Uw' Hemel sie, en ga bemercken
Het maecksel van Uw' handt, Uw' wonder-wercken,
De Sterren en de Maen, die Gy door 't woordt
Bereydt hebt, en gestelt, elck aen sijn oort;

4 Dan spreeck ick in my selfs, met mijn' gedachten;
Wat is de mensch, dat Gy hem soo wilt achten?
Wat is des menschen soon, dat Gy altijdt
Hem soo gedenckt, besoekt, genadig zijt?

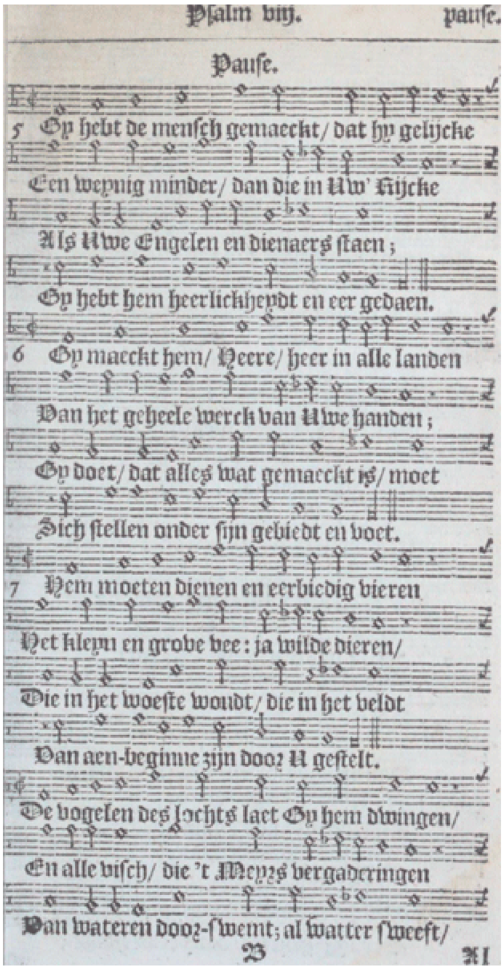

Pause.

5 Gy hebt de mensch gemaeckt, dat hy gelijcke
Een weynig minder, dan die in Uw' Rijcke
Als Uwe Engelen en dienaers staen;
Gy hebt hem heerlickheydt en eer gedaen.

6 Gy maeckt hem, Heere, heer in alle landen
Van het geheele werck van Uwe handen;
Gy doet, dat alles wat gemaeckt is, moet
Sich stellen onder sijn gebiedt en voet.

7 Hem moeten dienen en eerbiedig vieren
Het kleyn en grove vee: ja wilde dieren,
Die in het woeste woudt, die in het veldt
Van aen-beginne zijn door U gestelt.

8 De vogelen des lochts laet Gy hem dwingen,
En alle visch, die 't Meyrs vergaderingen
Van wateren door-swemt; al watter sweeft,

Al wat Gy adem gaeft, al watter leeft.

9 O Heer, ô onse Heer, hoe hoog van waerde,
Hoe heerlick is Uw' Naem al-om op aerde!
Hoe groot'licks moet Gy zijn, ô Godt, geacht,
Van al wat menschelick is van geslacht!

Psalm ix.

ICk sal U, Heere, met mijn mondt
Lof-seggen, uyt mijns herten grondt,
Uw' wonder-werck aen aller oorden
Vertellen met mijn tong, en woorden.

2 In U, die d'Allerhoogste zijt,
Sal ick geduerig zijn verblijdt;
Van vreugde sal ick, Heere, springen,
En Uwen Name Psalmen singen.

3 Om dat mijn vyandt is met schandt
Terugg' gekeert, door Uwe handt;

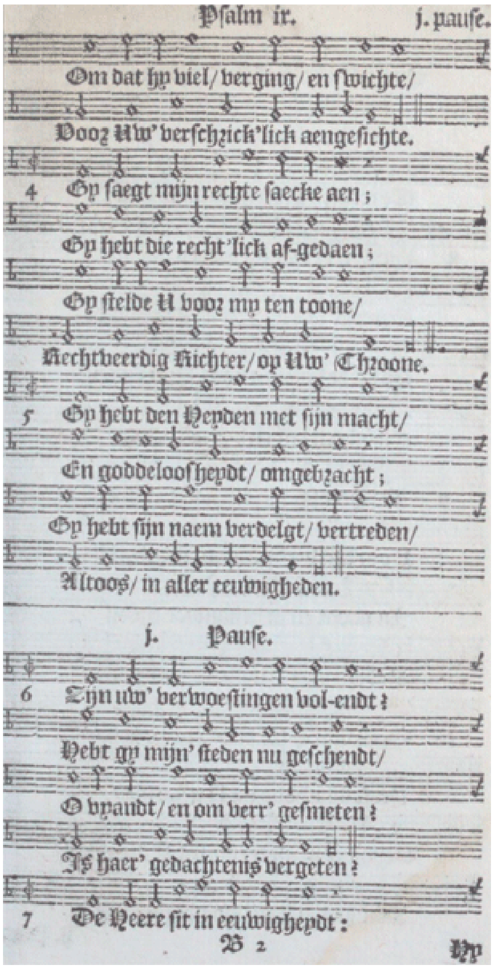

Om dat hy viel, verging, en swichte,
Door Uw' verschrick'lick aengesichte.

4 Gy saegt mijn rechte saecke aen;
Gy hebt die recht'lick af-gedaen;
Gy stelde U voor my ten toone,
Rechtveerdig Richter, op Uw' Throone.

5 Gy hebt den Heyden met sijn macht,
En goddeloosheydt, omgebracht;
Gy hebt sijn naem verdelgt, vertreden,
Altoos, in aller eeuwigheden.

j. Pause.

6 Zijn uw' verwoestingen vol-endt?
Hebt gy mijn' steden nu geschendt,
O vyandt, en om verr' gesmeten?
Is haer' gedachtenis vergeten?

7 De Heere sit in eeuwigheydt:

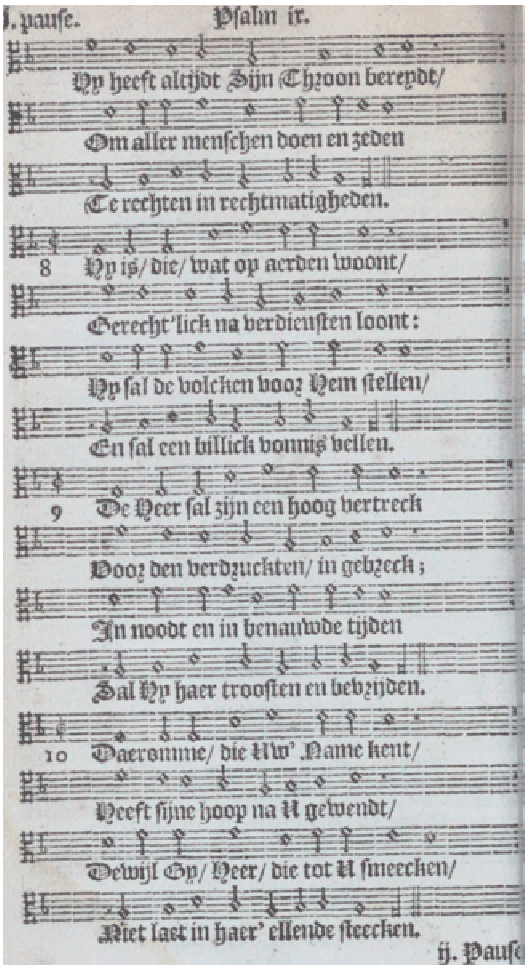

Hy heeft altijdt Sijn Throon bereydt,
Om aller menschen doen en zeden
Te rechten in rechtmatigheden.

8 Hy is, die, wat op aerden woont,
Gerecht'lick na verdiensten loont:
Hy sal de volcken voor Hem stellen,
En sal een billick vonnis vellen.

9 De Heer sal zijn een hoog vertreck
Voor den verdruckten, in gebreck;
In noodt en in benauwde tijden
Sal Hy haer troosten en bevrijden.

10 Daeromme, die Uw' Name kent,
Heeft sijne hoop na U gewendt,
Dewijl Gy, Heer, die tot U smeecken,
Niet laet in haer' ellende steecken.

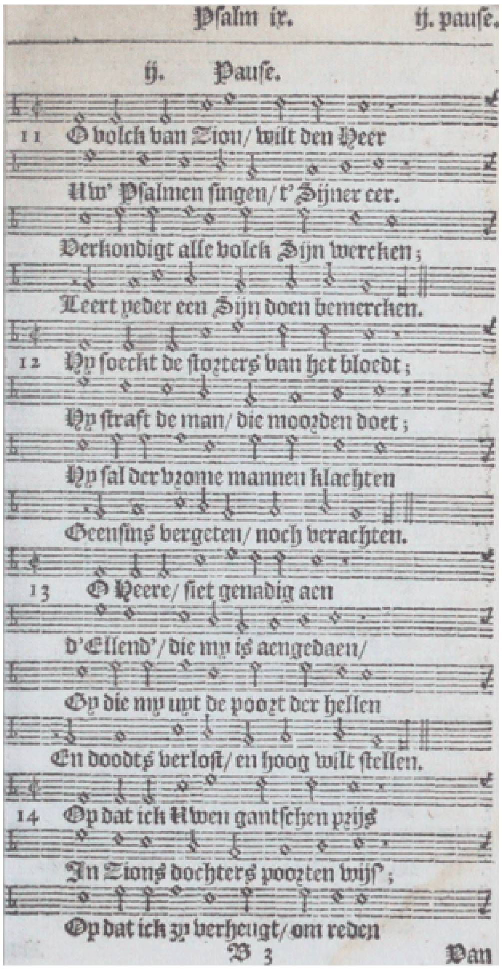

ij. Pause.

11 O volck van Zion, wilt den Heer
Uw' Psalmen singen, t'Sijner eer.
Verkondigt alle volck Sijn wercken;
Leert yeder een Sijn doen bemercken.

12 Hy soeckt de storters van het bloedt;
Hy straft de man, die moorden doet;
Hy sal der vrome mannen klachten
Geensins vergeten, noch verachten.

13 O Heere, siet genadig aen
d'Ellend', die my is aengedaen,
Gy die my uyt de poort der hellen
En doodts verlost, en hoog wilt stellen.

14 Op dat ick Uwen gantschen prijs
In Zions dochters poorten wijs';
Op dat ick zy verheugt, om reden

Van Uwe goedertierentheden.

15 't Boos volck is in de kolck geraeckt,
Die 't had voor andere gemaeckt:
Gevangen zijn des Heydens zoolen,
In 't net, het welck hy had verschoolen.

iij. Pause.

16 Des Heeren Naem is heel verbreydt,
Van wegen Sijn gerechtigheydt:
d'Onvrome wercker van mijn' banden
Viel in het werck van sijne handen.

17 De goddeloose sullen, Heer,
Ter hellen doen een rugge-keer,
En alle, die Uw' will' vergeten,
En die Uw' will' niet willen weten.

18 Want sulck een, die in noodtdruft leydt,
En leydt niet in vergetentheydt,

Noch des ellendigen verwachten
Sal zijn voor eeuwig uyt gedachten.

19 Staet op: laet, die ons tegen-staet,
Sich niet verstercken: Heere, laet
De volcken voor Uw' aengesichte
Te voorschijn komen, in 't gerichte.

20 O Heere, jaegt haer vreese aen:
Laet Heydens weten en verstaen,
Dat, schoon 't hen alles gaet na wenschen,
Sy niet en zijn, dan swacke menschen.

Psalm x.

***H**Oe komt het doch, dat Gy soo verr' en wijdt,
O Heere, met Uw' hulps-bescherming staet?
Dat Gy soo verr' van my met 't aensicht zijt?
Wat is 't, dat Gy my in benauwtheydt laet?
't Godloose volck vervolgt my, sonder maet.

Grijpt in haer aenslag haer, die sy bedachten;
Daer door sy na den val der vromen trachten.

2 Want den godtloosen roemt, in hoovaerdy,
Om sijner zielen wensch, die hy vertrouwt
Te brengen tot sijn wit, vol schelmery:
't Blijckt, dat hy gierigaerts gezegent houdt;
't Blijckt, dat hy boven maet, afschrick'lick stout,
In plaetse van aen Dien verdiende eere
Te geven, last'ren gaet sijn Godt en Heere.

3 De goddeloose man denckt niet dan quaedt.
Sijn neuse steeckt hy op; hy denckt oock niet
Op Godts gerechtigheydt: sijn peynsen gaet
Niet eens op U, ô Godt, noch Uw' gebiedt.
Geduerig maeckt sijn weg smert en verdriet;
Uw' oordeel is seer hoog uyt haer gesichte.
Hy meent, dat door geblaes sijn vyandt swichte.

4 Ick sal niet wanckelen, seydt sijn gemoedt;
En van geslachte tot geslachte staen;
Sijn tong is vol van vloeck: een overvloedt
Van list, moeyt', en bedrog hoort yeder aen,
Soo dickwils hy sijn mondt heeft opgedaen.
Tot overlast, en geen gerechtigheden,
En tot onreed'lickheydt streckt all' sijn' reden.

Pause.

5 Hy loert in d'achter-laeg des hoefs: hy doodt
Op een verborgen plaets d'onnoos'le man;
Sijn oog verschuylt hem, en is schalck en snoodt,
Tot d'arme mans verderf; waer hy maer kan,
Leydt hy hem lagen, en een nets-gespan,
Gelijck een Leeuw in 't hol. hy leydt hem lagen:
Hy rooft hem, als hy plaets heeft hem te plagen.

6 Hy buygt sich selfs, op dat den armen mensch

In sijne stercke poot vervallen sal.
Hy seydt in sijn gemoedt en herten-wensch,
Dat Godt het ongelijck geheel en al
Vergeten heeft. hy vreest voor geene val.
Hy denckt; Godts aengesicht siet noyt beneden.
Hy denckt; Godt sal niet sien in eeuwigheden.

7 Staet op, rechtvaerdig Godt; verheft Uw' handt;
Vergeet 't ellendig hert, ô Heere, niet.
Waerom spreekt 'tgodloos volck van Gode schandt?
En waerom laet Gy ons in dit verdriet?
En waerom is 't dat Gy 't lijdt, hoort, en siet,
Dat 't boose herte seydt, met grouwsaem vloecken,
Dat Gy sijn misdaedt niet te huys sult soecken?

8 Gy siet het immers, want Gy siet 't verdriet,
Op datmen 't alles geef in Uwe handt.
Den armen siet op U; Uw' hulp geschiedt

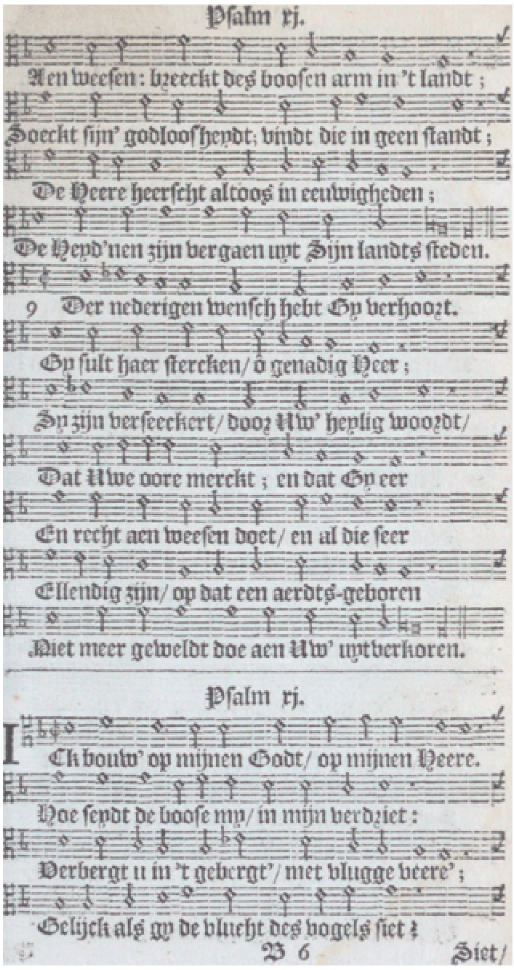

Aen weesen: breeckt des boosen arm in 't landt;
Soeckt sijn' godloosheydt; vindt die in geen standt;
De Heere heerscht altoos in eeuwigheden;
De Heyd'nen zijn vergaen uyt Sijn landts steden.

9 Der nederigen wensch hebt Gy verhoort.
Gy sult haer stercken, ô genadig Heer;
Sy zijn verseeckert, door Uw' heylig woordt,
Dat Uwe oore merckt; en dat Gy eer
En recht aen weesen doet, en al die seer
Ellendig zijn, op dat een aerdts-geboren
Niet meer geweldt doe aen Uw' uytverkoren.

Psalm xj.

ICk bouw' op mijnen Godt, op mijnen Heere.
Hoe seydt de boose my, in mijn verdriet:
Verbergt u in 't gebergt', met vlugge veere';
Gelijck als gy de vlucht des vogels siet?

Siet, Heer, de boose heeft sijn' boog gespannen.
Hy schickt sijn pijl ter pees'; op dat hy schiet
In 't donckere, na all' d'oprechte mannen.

2 Maer gronden, daer hy op bestaet te bouwen,
Die werden omgeruckt; te grond' geboort.
Wat deden doch, die 't recht in 't herte houwen?
De Heer is in 't Palleys, en siet, en hoort,
In 't Huys Sijns heyligheyts, 'tgeen werd bedreven.
Sijn' oogen schouwen aen, in yeder oort.
Sijn' oogen-leden sien op 's menschen leven.

3 Godt proeft den vromen man, en prijst sijn handel;
Maer den godtloosen, en dien, die 't geweldt
Bemint, haet Sijne ziel: om sulcken wandel
Sal den godtloosen zijn van Godt gequelt.
't Sal stricken regenen, vyer, swavel, winden.
Hy sal seer onverwacht zijn neêr-gevelt.

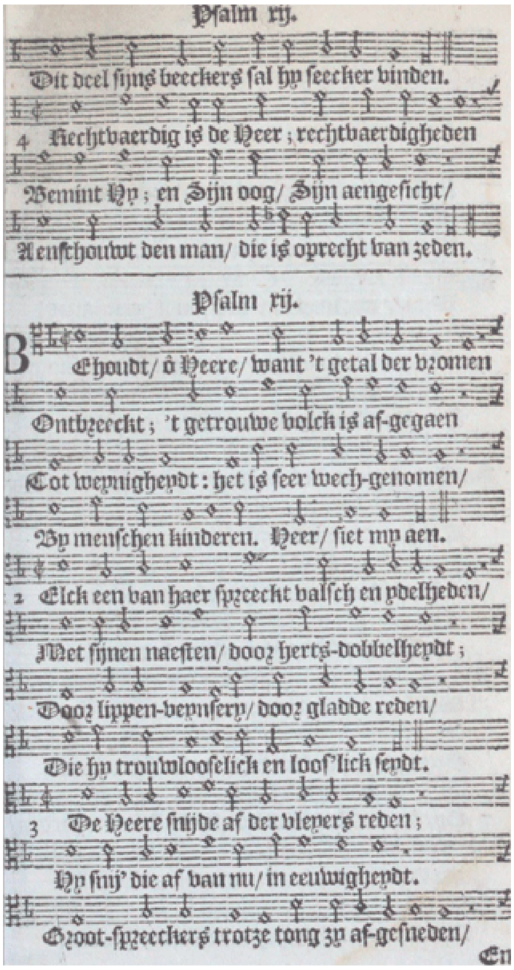

Dit deel sijns beeckers sal hy seecker vinden.

4 Rechtvaerdig is de Heer; rechtvaerdigheden
Bemint Hy; en Sijn oog, Sijn aengesicht,
Aenschouwt den man, die is oprecht van zeden.

Psalm xij.

BEhoudt, ô Heere, want 't getal der vromen
Onbreeckt; 't getrouwe volck is af-gegaen
Tot weynigheydt: het is seer wech-genomen,
By menschen kinderen. Heer, siet my aen.

2 Elck een van haer spreeckt valsch en ydelheden,
Met sijnen naesten, door herts-dobbelheydt;
Door lippen-veynsery, door gladde reden,
Die hy trouwlooselick en loos'lick seydt.

3 De Heere snijde af der vleyers reden;
Hy snij' die af van nu, in eeuwigheydt.
Groot-spreeckers trotze tong zy af-gesneden,

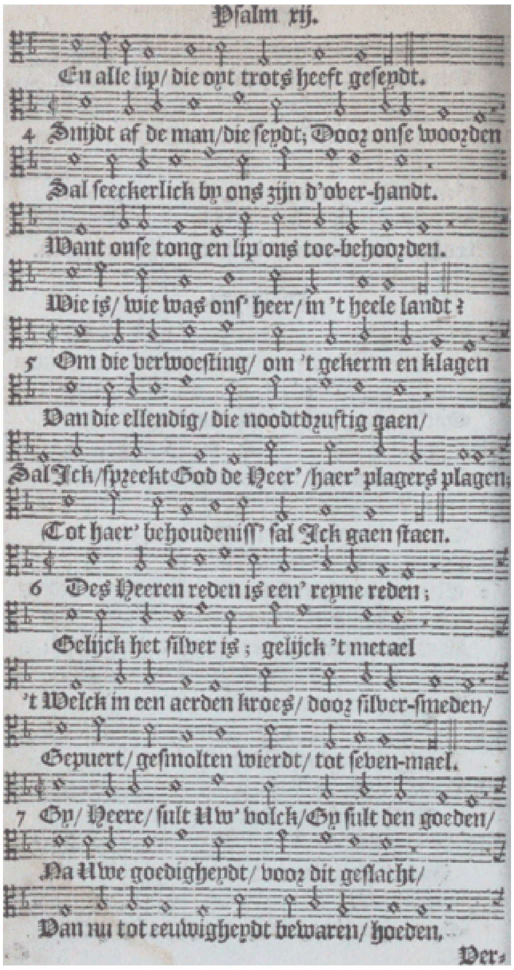

En alle lip, die oyt trots heeft geseydt.

4 Snijdt af de man, die seydt; Door onse woorden
Sal seeckerlick by ons zijn d'over-handt.
Want onse tong en lip ons toe-behoorden.
Wie is, wie was ons' heer, in 't heele landt?

5 Om die verwoesting, om 't gekerm en klagen
Van die ellendig, die noodtdruftig gaen,
Sal Ick, spreekt God de Heer', haer' plagers plagen;
Tot haer' behoudeniss' sal Ick gaen staen.

6 Des Heeren reden is een' reyne reden;
Gelijck het silver is; gelijck 't metael
't Welck in een aerden kroes, door silver-smeden,
Gepuert, gesmolten wierdt, tot seven-mael.

7 Gy, Heere, sult Uw' volck, Gy sult den goeden,
Na Uwe goedigheydt, voor dit geslacht,
Van nu tot eeuwigheydt bewaren, hoeden.

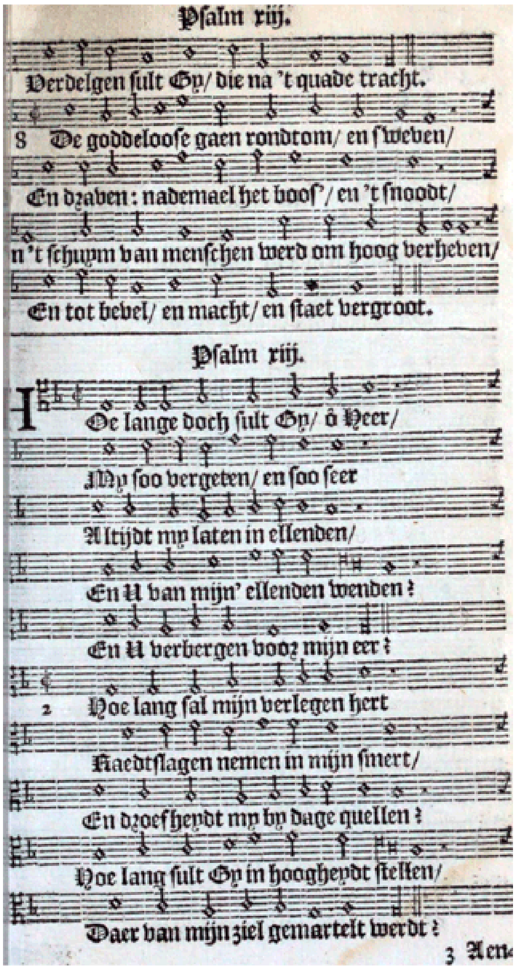

Verdelgen sult Gy, die na 't quade tracht.

8 De goddeloose gaen rondtom, en sweven,
En draven: nademael het boos', en 't snoodt,
En 't schuym van menschen werd om hoog verheven,
En tot bevel, en macht, en staet vergroot.

Psalm xiij.

HOe lange doch sult Gy, ô Heer,
My soo vergeten, en soo seer
Altijdt my laten in ellenden,
En U van mijn' ellenden wenden?
En U verbergen voor mijn eer?

2 Hoe lang sal mijn verlegen hert
Raedtslagen nemen in mijn smert,
En droefheydt my by dage quellen?
Hoe lang sult Gy in hoogheydt stellen,
Daer van mijn ziel gemartelt werdt?

3 Aenschouwt, verhoort, ô Heere, my;
Geeft dat mijn oog verlichtet zy;
Mijn Godt, wilt mijn gesicht verklaren;
Op dat ick niet in 't graf moet' varen.
Vrijdt van des doodts ontslapen my:

4 Op dat mijn vyandt niet en segt;
Ick hebbe hem ter neêr gelegt:
Mijn' boose dood'licke partijden
Die souden haer op 't hoogst verblijden,
Om 't wanck'len, Heer, van Uwen knecht.

5 Maer op Uw' goedtheydt bouwt mijn macht;
Uw' heyl heeft vreugd' my aengebracht.
Ick sal den Heere Heere singen,
Om dat Hy my in alle dingen
Heeft wel gedaen, en my bedacht.

Psalm xiiij.

DE sot seydt in sijn hert; Daer is geen Godt;
En hy verderft sijn weg door grouw'lick leven.
Sijn doen is door geen vrees sijns Godts gedreven.
Daer is, van die 't goedt doet, en 't niet bespot,
Geen overschot.

2 De Heer, die op Sijn Throon des hemels woont,
Daelt met Sijn oogen op der menschen wercken,
Ter aerden, om te sien, en om te mercken,
Of yemandt Hem soeckt, en sijn wijsheydt toont,
En Godt niet hoont.

3 Maer alle hebben sy Sijn Wet vertreên,
En aller voeten gaen op boosheydts wegen.
Te samen stincken sy. tot goedt genegen
En vindtmen onder all' de menschen geen;
Ia oock niet een.

4 Kan dan 't boos-aerdig volck, 't vervloeckte zaedt,
't Welck altijdt onrecht werckt, geen kenniss' leeren,
Het welk mijn volk, als broot, gantsch gaet verteeren?
Sy roepen Godt niet aen; maer doen Hem quaedt,
En alle smaedt.

5 Maer alle, die daer zijn van desen aert,
Die sullen haest'lick met vervaertheydt wesen
Vervaert, vol angst, vol schrick, in duysent vreesen.
Want met 't oprecht geslacht, 't welck Hy bewaert,
Is Godt vergaert.

6 Gy soeckt te schande, gy soeckt heel onnut
Te maecken al den raedt van alle vromen.
Om dat de Heere haer te hulp wil komen:
Om dat haer toevlucht, Godt, haer onder-stut,
En haer beschut.

7 Och! dat eens Israëls verlossing uyt

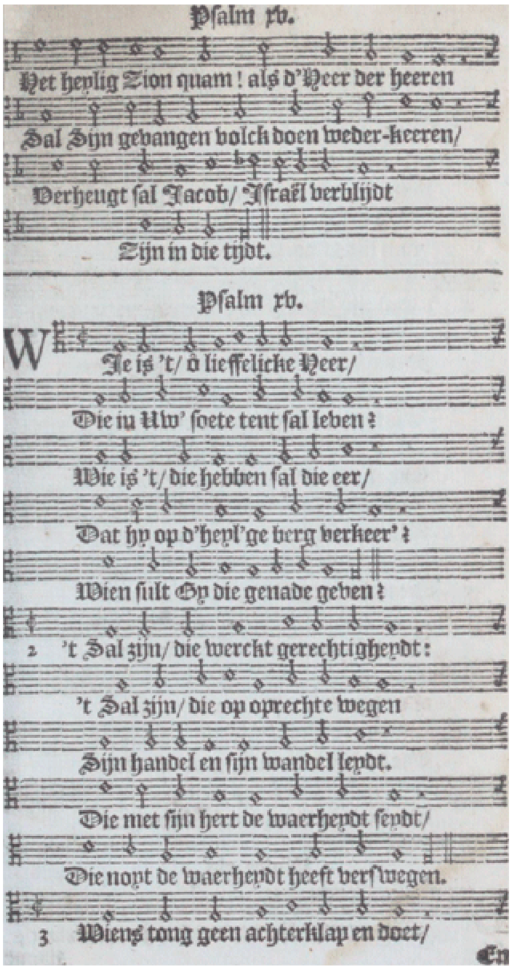

Het heylig Zion quam! als d'Heer der heeren
Sal Sijn gevangen volck doen weder-keeren,
Verheugt sal Iacob, Israël verblijdt
Zijn in die tijdt.

Psalm xv.

WIe is 't, ô lieffelicke Heer,
Die in Uw' soete tent sal leven?
Wie is 't, die hebben sal die eer,
Dat hy op d'heyl'ge berg verkeer'?
Wien sult Gy die genade geven?

2 't Sal zijn, die werckt gerechtigheydt:
't Sal zijn, die op oprechte wegen
Sijn handel en sijn wandel leydt.
Die met sijn hert de waerheydt seydt,
Die noyt de waerheydt heeft verswegen.

3 Wiens tong geen achterklap en doet,

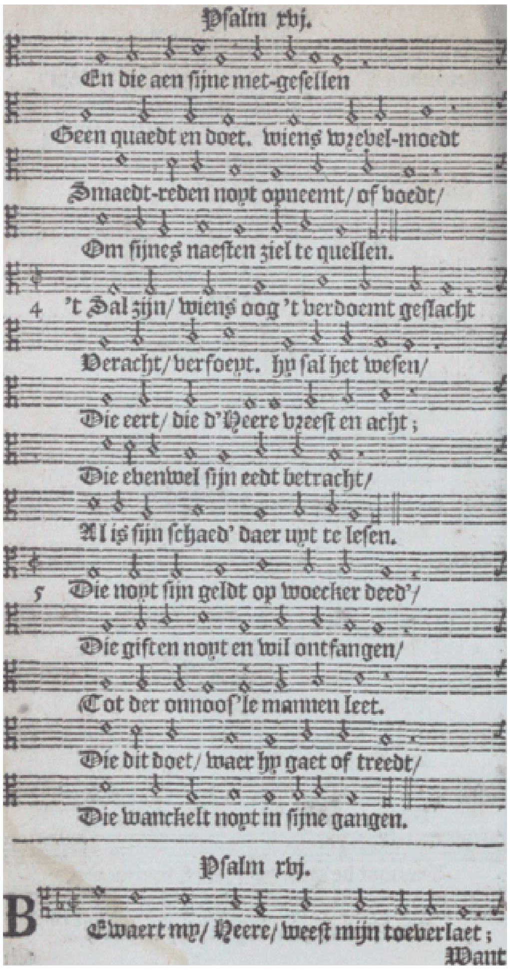

En die aen sijne met-gesellen
Geen quaedt en doet. wiens wrevel-moedt
Smaedt-reden noyt opneemt, of voedt,
Om sijnes naesten ziel te quellen.

4 't Sal zijn, wiens oog 't verdoemt geslacht
Veracht, verfoeyt. hy sal het wesen,
Die eert, die d'Heere vreest en acht;
Die evenwel sijn eedt betracht,
Al is sijn schaed' daer uyt te lesen.

5 Die noyt sijn geldt op woecker deed',
Die giften noyt en wil ontfangen,
Tot der onnoos'le mannen leet.
Die dit doet, waer hy gaet of treedt,
Die wanckelt noyt in sijne gangen.

Psalm xvj.

BEwaert my, Heere, weest mijn toeverlaet;

Want ick betrouw' op U, mijn schildt, mijn' eere.
Gy hebt, ô mijne ziel, in bangen staet
Gesegt tot Godt de Heer, Gy zijt de Heere.
Mijn' goedtheyt kan ick niet soo heerlick maecken,
Dat tot Uw' voordeel, Heer, die kan geraecken.

2 Maer tot de heylige, die op der aerd'
Seer vroom'lick, deugdelick, Godtsalig leven.
Die zijn mijn heele lust, die zijn my waerdt.
Smert sal vermeerd'ren dien, die sich begeven
Tot eenen and'ren Godt. ick wassch' mijn' handen
Van haer dranck-offer-bloedt, en naem vol schanden.

3 Mijn' beecker en mijn erf is Godt de Heer.
Gy onderhoudt mijn lot door Uwen zegen.
De snoeren vielen my ter plaets' die seer
Playsierig, lieflick was; 'k heb erf gekregen,
Ia een soo schoonen erf, ja een soo schoonen,

Als nergens immermeer sal zijn te toonen.

Pause.

4 Ick sal de Heer, die my gaf trouwe raedt,
Verbreyden Sijne lof. selfs mijne nieren
Aenraden in der nacht my dese daedt.
De Heer, om dat Hy is soo goedertieren,
Aen mijne rechter-handt, stell' ick voor oogen;
Ick sal niet wanckelen, noch zijn bewogen.

5 Siet, daerom is mijn hert soo seer verblijdt.
Siet, daerom is mijn eer vol vrolickheden.
Oock sal mijn vleesch beschermt zijn t'allen tijdt,
Want Gy sult mijne ziel en mijne leden
Niet laten in de hell'; Gy sult niet maecken
Dat Uwe heyligen verderving smaecken.

6 In 't levens padt sult Gy Uw' knecht doen gaen.
Gy sult des levens weg mijn ziele leeren.

Versadinge van vreugt is dien, die staen
Ontrent Uw' aengesicht; ô Heer der heeren,
In Uwe rechter-handt sal eeuwiglijcken
De volle lieflickheydt en blijdtschap blijcken.

Psalm xvij.

*W*Ilt, Heere, de gerechtigheydt
Van Uwes dienaers saecken hooren.
Merckt op mijn schreyen; neemt ter ooren
't Gebedt daer in geen' valscheydt leydt.
O Heere, laet mijn recht en reden
Van voor Uw' aengesicht uytgaen.
Wilt, Heere, doch Uw' oogen slaen
Op mijner saecken billickheden.

2 Gy hebt mijn hert' beproeft by nacht,
En aen de toets-steen dat gestreecken;
Gy vindt niets. mijner lippen spreecken

En overtreedt niet 't geen ick dacht.
Aengaende menschen-handelingen,
Ick heb my na Uw' lippen-woordt
Gewacht voor in-breck, voor de moordt,
Geweldt, en over-rompelingen.

3 Ick houde mijnen gang, ô Godt,
In Uwe spooren en Uw' Wette',
Op dat ick noyt mijn voet-stap sette
Tot wanckelen van Uw' gebodt.
Ick roep' U aen met mijn' gebeden,
Op dat Gy my verhoort, ô Heer,
Neygt Uwe ooren nimmermeer
Van my; maer hoort, ô Heer, mijn' reden.

Pause.

4 Maeckt wonder Uwe daedt door 't landt,
Gy die verlost, die op U bouwen,

Van sulcke die het boose brouwen,
En opstaen tegen Uwe handt.
Wilt my, barmhertig Godt, bewaren,
Gelijck het oogen-appel-swert;
Geeft dat ick van Uw' vleugels werd'
Bedeckt voor vyandtlick beswaren.

5 Voor 't goddelooser aengesicht
Die my verwoesten, die my quellen,
En my omringen, en haer stellen
Om my te dooden met haer schicht.
Sy sluyten haer met vettigheden;
Haer mondt is vol van hoovaerdy.
Sy hebben my omringt, en sy
Slaen 't loerend' ooge na beneden.

6 Sy alle zijn eens Leeuws gelijck,
Eens jongen Leeuws, geneygt tot rooven.

Sy zijn verborgen en verschoven,
En sitten in het heymelijck.
Staet op; komt voor haer aengesichte;
Verdelgt haer; maeckt mijn' ziele vry
Van 't godtloos' swaerdt; door 't welcke Gy
My oeffent, Heer, in Uw' gerichte.

7 Bevrijdt my van der lieden macht,
Die van de wereldt zijn, ô Heere,
Der welcker deel is 't levens eere,
Dien Gy verborgen' schatten bracht.
Sy werden sat, met all' den haren,
Sy gaen haer schatten-overvloedt,
Haer heerlickheydt, en all' haer goedt
Voor hare kinderkens bewaren.

8 Maer ick sal in gerechtigheydt
Sien 't aengesicht van Uw' genaden.

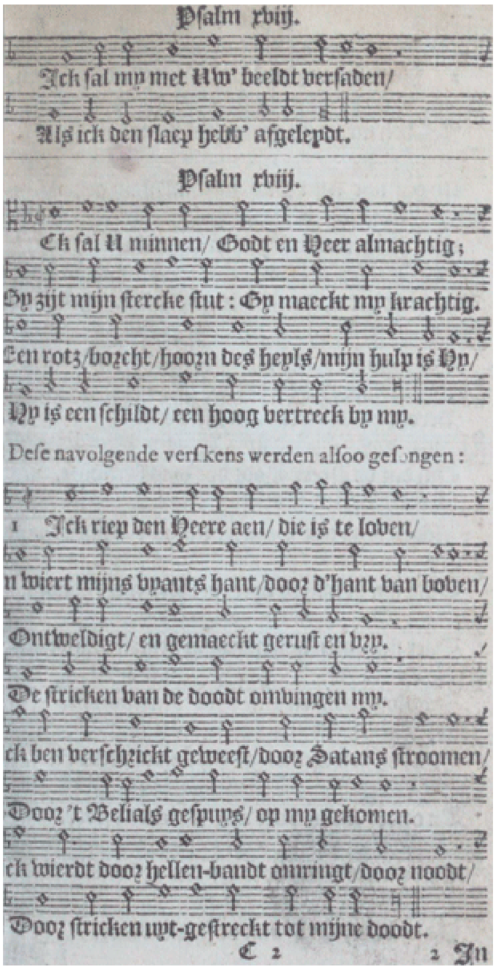

Ick sal my met Uw' beeldt versaden,
Als ick den slaep hebb' afgeleydt.

Psalm xviij.

ICk sal U minnen, Godt en Heer almachtig;
Gy zijt mijn stercke stut: Gy maeckt my krachtig.
Een rotz, borcht, hoorn des heyls, mijn hulp is Hy,
Hy is een schildt, een hoog vertreck by my.

Dese navolgende verskens werden alsoo gesongen:

1 Ick riep den Heere aen, die is te loven,
En wiert mijns vyants hant, door d'hant van boven,
Ontweldigt, en gemaeckt gerust en vry.
De stricken van de doodt omvingen my.
Ick ben verschrickt geweest, door Satans stroomen,
Door 't Belials gespuys, op my gekomen.
Ick wierdt door hellen-bandt omringt, door noodt,
Door stricken uyt-gestreckt tot mijne doodt.

2 In dese bangheydt hebb' ick Godt gebeden.
Ick ben met mijn geroep tot Hem getreden.
Hy gaf uyt Sijn Palleys mijn' stem gehoor.
En mijn geroep voor Hem quam in Sijn oor.
Doe heeft het aerdtrijck stracks gedreun gekregen,
Doe sagmen bergen-grondt sich selfs bewegen,
Beroeren, daveren, aen aller oordt,
Om dat de Heere Godt doe was verstoort.

3 Roock ging uyt Sijnen neus'; uyt Sijnen monde
Ging een geweldig vyer, het welck verslonde;
Daer stackmen kolen door in lichten brandt,
Die vlogen om en om, door 't heele landt.
Hy boog den Hemel, en Hy daelde neder;
En onder Sijne voet was doncker weder.
Op eenen Cherub voer Hy seer geswindt,
Ia op de vleugels van de snelle windt.

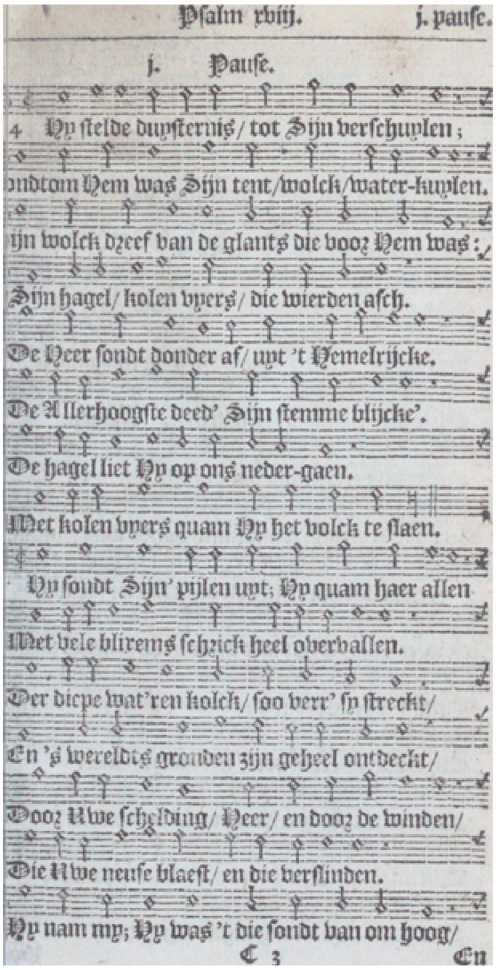

j. Pause.

4 Hy stelde duysternis, tot Sijn verschuylen;
Rondtom Hem was Sijn tent, wolck, water-kuylen.
Sijn wolck dreef van de glants die voor Hem was:
Sijn hagel, kolen vyers, die wierden asch.
De Heer sondt donder af, uyt 't Hemelrijcke.
De Allerhoogste deed' Sijn stemme blijcke'.
De hagel liet Hy op ons neder-gaen.
Met kolen vyers quam Hy het volck te slaen.

5 Hy sondt Sijn' pijlen uyt; Hy quam haer allen
Met vele blixems schrick heel overvallen.
Der diepe wat'ren kolck, soo verr' sy streckt,
En 's wereldts gronden zijn geheel ontdeckt,
Door Uwe schelding, Heer, en door de winden,
Die Uwe neuse blaest, en die verslinden.
Hy nam my; Hy was 't die sondt van om hoog,

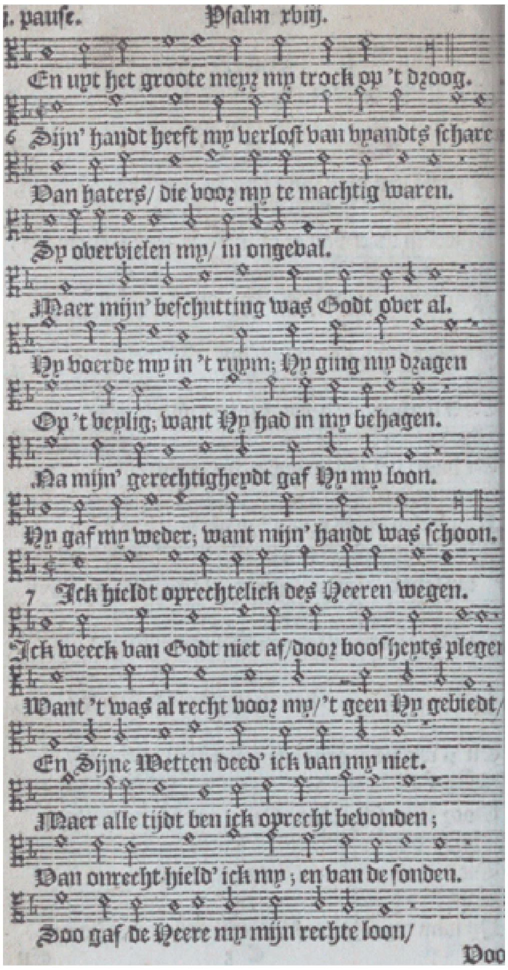

En uyt het groote meyr my trock op 't droog.

6 Sijn' handt heeft my verlost van vyandts scharen
Van haters, die voor my te machtig waren.
Sy overvielen my, in ongeval.
Maer mijn' beschutting was Godt over al.
Hy voerde my in 't ruym; Hy ging my dragen
Op 't veylig; want Hy had in my behagen.
Na mijn' gerechtigheydt gaf Hy my loon.
Hy gaf my weder; want mijn' handt was schoon.

7 Ick hieldt oprechtelick des Heeren wegen.
Ick weeck van Godt niet af, door boosheyts plegen.
Want 't was al recht voor my, 't geen Hy gebiedt,
En Sijne Wetten deed' ick van my niet.
Maer alle tijdt ben ick oprecht bevonden;
Van onrecht hield' ick my; en van de sonden.
Soo gaf de Heere my mijn rechte loon,

Voor Sijne oogen; want mijn' handt was schoon.

ij. Pause.

8 By goedertier'ne zijt Gy goedertieren.
Recht zijt Gy by de man, oprecht van nieren.
By reyne zijt Gy reyn, ô Heere; maer
Gy toont by boose U een worstelaer.
Want Gy verlost het volck, in druck geseten,
Maer 't hoog oog werdt van U ter aerd' gesmeten;
Gy geeft mijn lampe licht; de Heer, mijn' Godt,
Geeft mijne duysternis het lichts genot.

9 Want met U wil ick door een bende dringen;
Met U wil ick een muer gaen over-springen.
Volmaeckt is Godes weg, en Godes woordt
Doorloutert, en een schildt aen die Hem hoort.
Het is een schildt aen die op Hem betrouwen,
En die op Sijn genaed' van herten bouwen.

Want wie is meerder Godt, dan Godt, de Heer?
Wat rotz-steen hebben wy, dan Gode, meer?

10 De Heer ging my met kracht en sterckte gorden.
De Heer deed' mijne weg volkomen worden;
Hy maeckt mijn voet gelijck de voet van 't Hert.
Hy maeckt dat ick op 't hoogst verheven werdt.
Mijn' handen leert Hy strijdt, soo dat een boge
Van stael door mijnen arm brack voor mijn ooge.
Gy gaeft my 't schildt Uw's heyls, Uw' hant in noot
En Uw' sachtmoedigheydt heeft my vergroot.

11 Gy hebt mijn voet-stap oock de ruymt gegeven,
Ick wist in 't minste niet van eenig beven
Van mijne enckelen; dewijl geen ding
Haer bracht tot wanckeling of struyckeling.
Ick joeg mijn vyandt na, en in het jagen
Trof ick hem; 'k ging niet weer, eer hy verslagen,

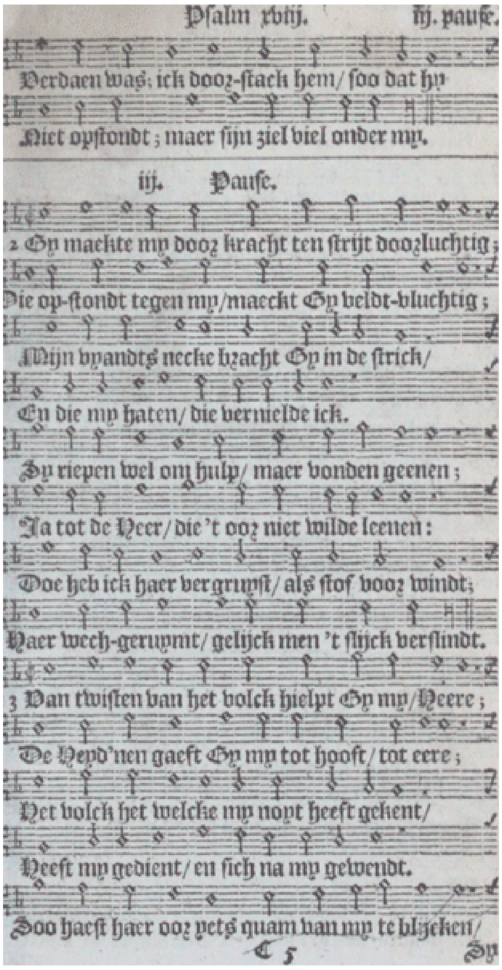

Verdaen was; ick door-stack hem, soo dat hy
Niet opstondt; maer sijn ziel viel onder my.

iij. Pause.

12 Gy maekte my door kracht ten strijt doorluchtig;
Die op-stondt tegen my, maeckt Gy veldt-vluchtig;
Mijn vyandts necke bracht Gy in de strick,
En die my haten, die vernielde ick.
Sy riepen wel om hulp, maer vonden geenen;
Ia tot de Heer, die 't oor niet wilde leenen:
Doe heb ick haer vergruyst, als stof voor windt;
Haer wech-geruymt, gelijck men 't slijck verslindt.

13 Van twisten van het volck hielpt Gy my, Heere;
De Heyd'nen gaeft Gy my tot hooft, tot eere;
Het volck het welcke my noyt heeft gekent,
Heeft my gedient, en sich na my gewendt.
Soo haest haer oor yets quam van my te blijcken,

Sy onderwierpen sich geveynsdelijcken;
Men siet, dat vreemde macht vervallen leydt;
Sy beefden uyt haer slot, en vastigheydt.

14 De Heere leeft: mijn rotz is om te loven.
Verhoogt de Godt mijns heyls; de Godt daer boven.
Die my volkomelick de wraecke geeft,
En volcken onder my geworpen heeft.
Gy zijt het die my helpt van mijn' partijden,
En boven haer verheft, die my bestrijden.
Gy zijt het, Heere, die U voor my stelt;
Gy redt my van de man en sijn geweldt.

15 Ick sal U daerom, Heer, by Heydens prijsen;
Ick sal door mijn gesang U eer bewijsen:
Die het verlossen van Sijn Vorst verbreydt,
En Sijn' gesalfden doet barmhertigheydt.
Aen David, aen het zaedt, 't welck uyt sijn' leden

Gesproten is, van nu tot eeuwigheden.

Psalm xix.

DE Hemel geeft ons stof
Tot Godes eer en lof:
't Uyt-spansel doet ons kondt,
Wat dat Sijn' handt vermach.
De dag aen elcken dag,
Die Hy van boven sondt,
Stort spreeckens overvloedt,
Van 't geen de Heere doet.
Elck nacht vertoont de eere,
De wetenschap, 't verstandt,
De wijsheydt en de handt
Van onse Godt, de Heere.

2 Daer is geen spraeck noch woordt,
Daer door niet werdt gehoort

Des Hemels stemm' en leer;
Daer is geen volck noch landt,
Daer niet des Heeren handt
Gemerckt werdt, en Sijn' eer.
Des Hemels richt-snoer ging
Langs al de wereldts ring:
En Sijne redens vlogen
Aen alle wereldts endt,
Hy heeft daer in een tent
Gestelt voor Sonnen-oogen.

3 Die is de man gelijck,
Die treedt in 't huwelijck,
Die uyt sijn kamer gaet.
Snel is hy, als den Heldt,
Die hem tot loopen stelt,
Op 't padt der dageraet.

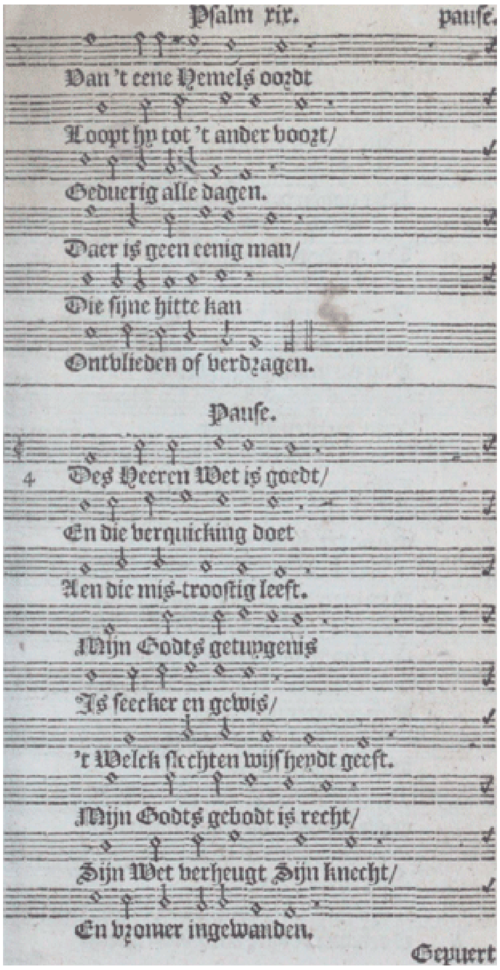

Van 't eene Hemels oordt
Loopt hy tot 't ander voort,
Geduerig alle dagen.
Daer is geen eenig man,
Die sijne hitte kan
Ontvlieden of verdragen.

Pause.

4 Des Heeren Wet is goedt,
En die verquicking doet
Aen die mis-troostig leeft.
Mijn Godts getuygenis
Is seecker en gewis,
't Welck slechten wijsheydt geeft.
Mijn Godts gebodt is recht,
Sijn Wet verheugt Sijn knecht,
En vromer ingewanden.

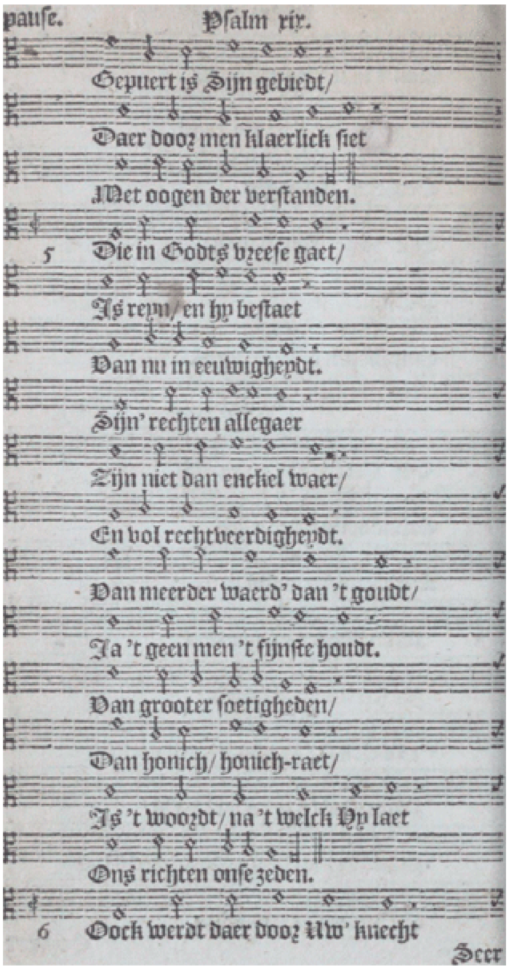

Gepuert is Sijn gebiedt,
Daer door men klaerlick siet
Met oogen der verstanden.

5 Die in Godts vreese gaet,
Is reyn, en hy bestaet
Van nu in eeuwigheydt.
Sijn' rechten allegaer
Zijn niet dan enckel waer,
En vol rechtveerdigheydt.
Van meerder waerd' dan 't goudt,
Ia 't geen men 't fijnste houdt.
Van grooter soetigheden,
Dan honich, honich-raet,
Is 't woordt, na 't welck Hy laet
Ons richten onse zeden.

6 Oock werdt daer door Uw' knecht

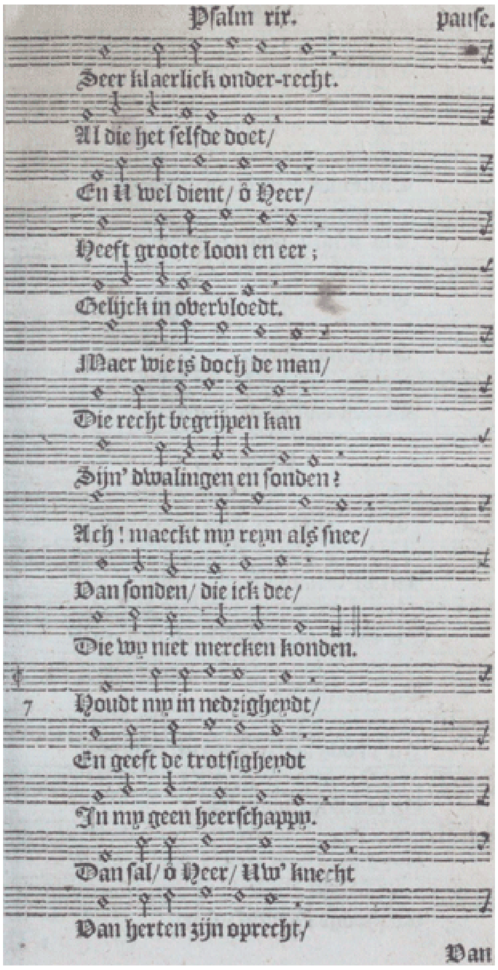

Seer klaerlick onder-recht.
Al die het selfde doet,
En U wel dient, ô Heer,
Heeft groote loon en eer;
Gelijck in overvloedt.
Maer wie is doch de man,
Die recht begrijpen kan
Sijn' dwalingen en sonden?
Ach! maeckt my reyn als snee,
Van sonden, die ick dee,
Die wy niet mercken konden.

7 Houdt my in nedrigheydt,
En geeft de trotsigheydt
In my geen heerschappy.
Dan sal, ô Heer, Uw' knecht
Van herten zijn oprecht,

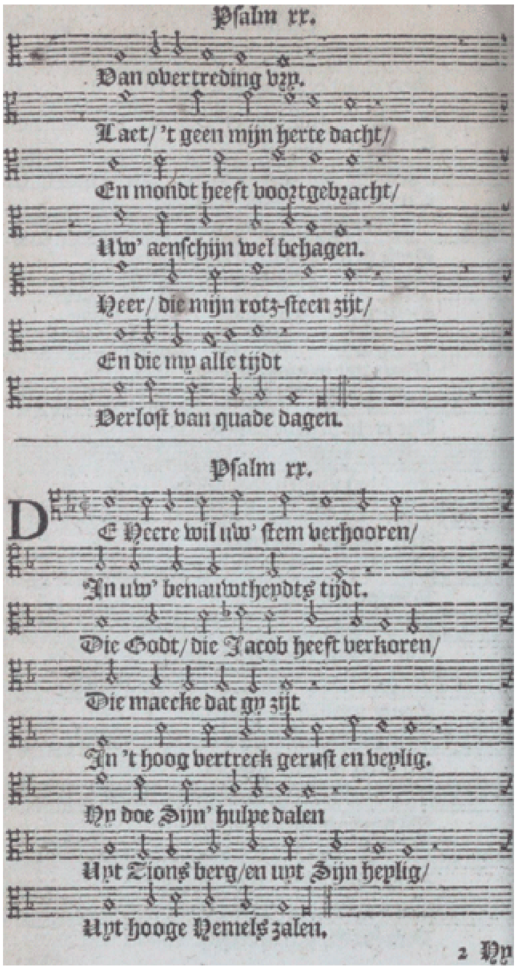

Van overtreding vry.
Laet, 't geen mijn herte dacht,
En mondt heeft voortgebracht,
Uw' aenschijn wel behagen.
Heer, die mijn rotz-steen zijt,
En die my alle tijdt
Verlost van quade dagen.

Psalm xx.

DE Heere wil uw' stem verhooren,
In uw' benauwtheydts tijdt.
Die Godt, die Iacob heeft verkoren,
Die maecke dat gy zijt
In 't hoog vertreck gerust en veylig.
Hy doe Sijn' hulpe dalen
Uyt Zions berg, en uyt Sijn heylig,
Uyt hooge Hemels zalen.

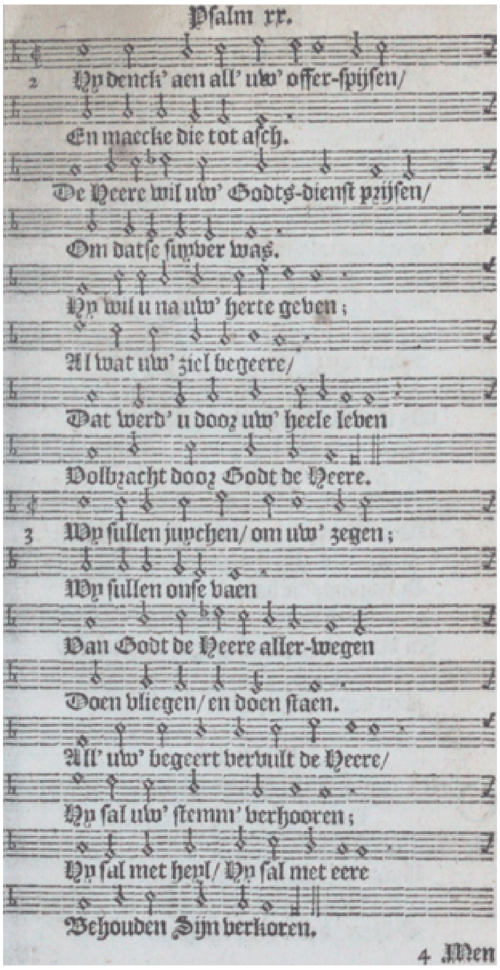

2 Hy denck' aen all' uw' offer-spijsen,
En maecke die tot asch.
De Heere wil uw' Godts-dienst prijsen,
Om datse suyver was.
Hy wil u na uw' herte geven;
Al wat uw' ziel begeere,
Dat werd' u door uw' heele leven
Volbracht door Godt de Heere.

3 Wy sullen juychen, om uw' zegen;
Wy sullen onse vaen
Van Godt de Heere aller-wegen
Doen vliegen, en doen staen.
All' uw' begeert vervult de Heere,
Hy sal uw' stemm' verhooren;
Hy sal met heyl, Hy sal met eere
Behouden Sijn verkoren.

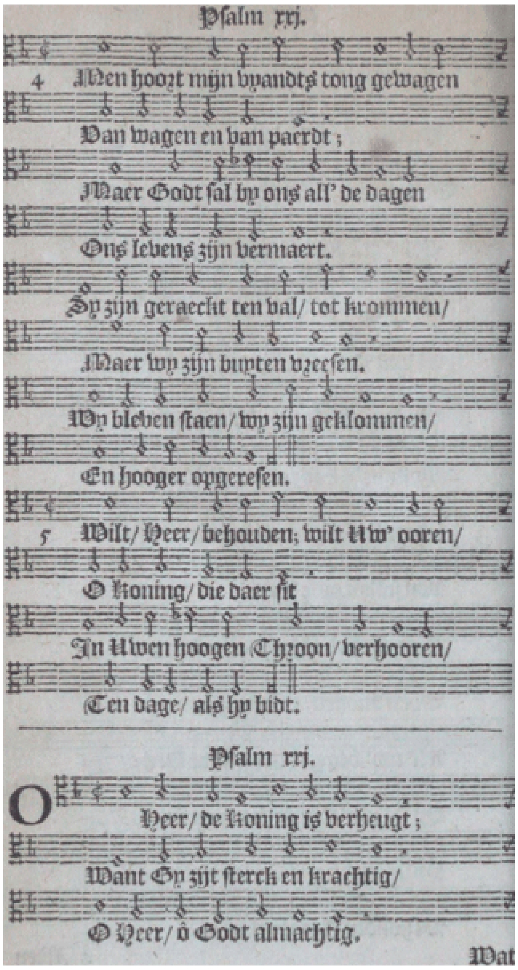

4 Men hoort mijn vyandts tong gewagen
Van wagen en van paerdt;
Maer Godt sal by ons all' de dagen
Ons levens zijn vermaert.
Sy zijn geraeckt ten val, tot krommen,
Maer wy zijn buyten vreesen.
Wy bleven staen, wy zijn geklommen,
En hooger opgeresen.

5 Wilt, Heer, behouden; wilt Uw' ooren,
O Koning, die daer sit
In Uwen hoogen Throon, verhooren,
Ten dage, als hy bidt.

Psalm xxj.

O Heer, de Koning is verheugt;
Want Gy zijt sterck en krachtig,
O Heer, ô Godt almachtig.

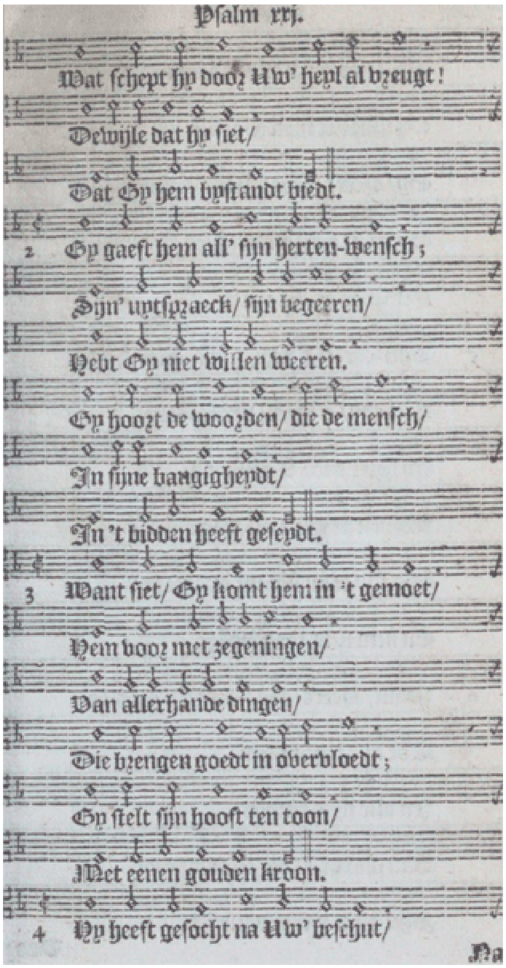

Wat schept hy door Uw' heyl al vreugt!
Dewijle dat hy siet,
Dat Gy hem bystandt biedt.

2 Gy gaeft hem all' sijn herten-wensch;
Sijn' uytspraeck, sijn begeeren,
Hebt Gy niet willen weeren.
Gy hoort de woorden, die de mensch,
In sijne bangigheydt,
In 't bidden heeft geseydt.

3 Want siet, Gy komt hem in 't gemoet,
Hem voor met zegeningen,
Van allerhande dingen,
Die brengen goedt in overvloedt;
Gy stelt sijn hooft ten toon,
Met eenen gouden kroon.

4 Hy heeft gesocht na Uw' beschut,

Na 't houden van sijn leven;
Gy hebt het hem gegeven.
Gy, Heere, hebt sijn val gestut.
Gy gaeft hem eeuwiglijck
Het leven en het rijck.

5 Sijn' eer, sijn heyl, sijn heerlickheydt,
Liet Gy, ô Heer, vergrooten.
Hy heeft door U genooten
Lof, en de staf van Majesteyt;
Die Gy Uw' knecht opdroegt,
En hem hebt toegevoegt.

6 Want, Heere, Gy hebt hem geleydt
Tot alle zegeningen,
In alle sijne dingen,
Van nu, tot in der eeuwigheydt.
Sijn herte werdt verlicht

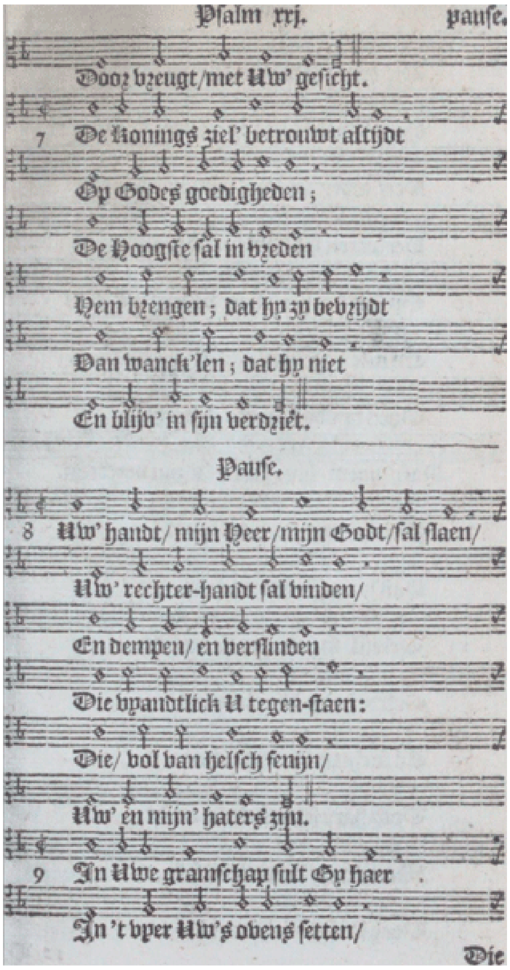

Door vreugt, met Uw' gesicht.

7 De Konings ziel' betrouwt altijdt
Op Godes goedigheden;
De Hoogste sal in vreden
Hem brengen; dat hy zy bevrijdt
Van wanck'len; dat hy niet
En blijv' in sijn verdriet.

Pause.

8 Uw' handt, mijn Heer, mijn Godt, sal slaen,
Uw' rechter-handt sal vinden,
En dempen, en verslinden
Die vyandtlick U tegen-staen:
Die, vol van helsch fenijn,
Uw' en mijn' haters zijn.

9 In Uwe gramschap sult Gy haer
In 't vyer Uw's ovens setten,

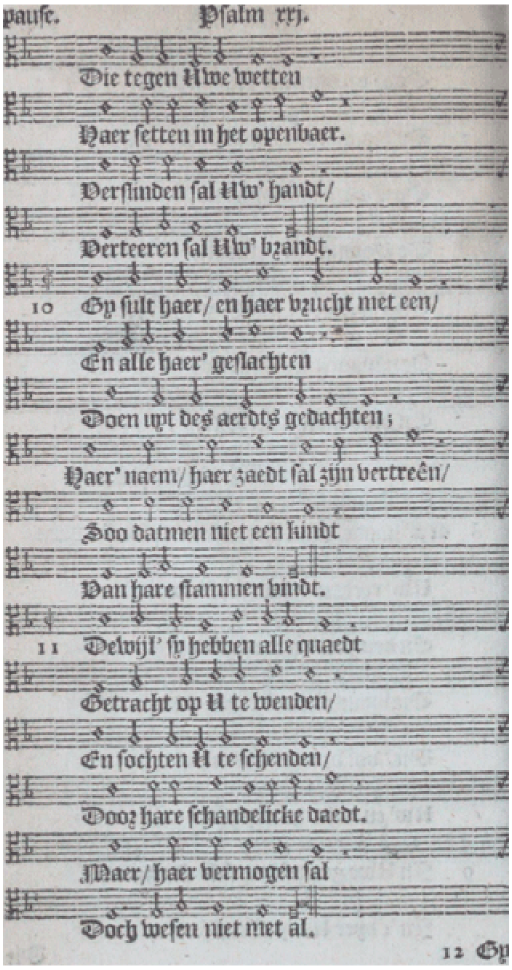

Die tegen Uwe wetten
Haer setten in het openbaer.
Verslinden sal Uw' handt,
Verteeren sal Uw' brandt.

10 Gy sult haer, en haer vrucht met een,
En alle haer' geslachten
Doen uyt des aerdts gedachten;
Haer' naem, haer zaedt sal zijn vertreên,
Soo datmen niet een kindt
Van hare stammen vindt.

11 Dewijl' sy hebben alle quaedt
Getracht op U te wenden,
En sochten U te schenden,
Door hare schandelicke daedt.
Maer, haer vermogen sal
Doch wesen niet met al.

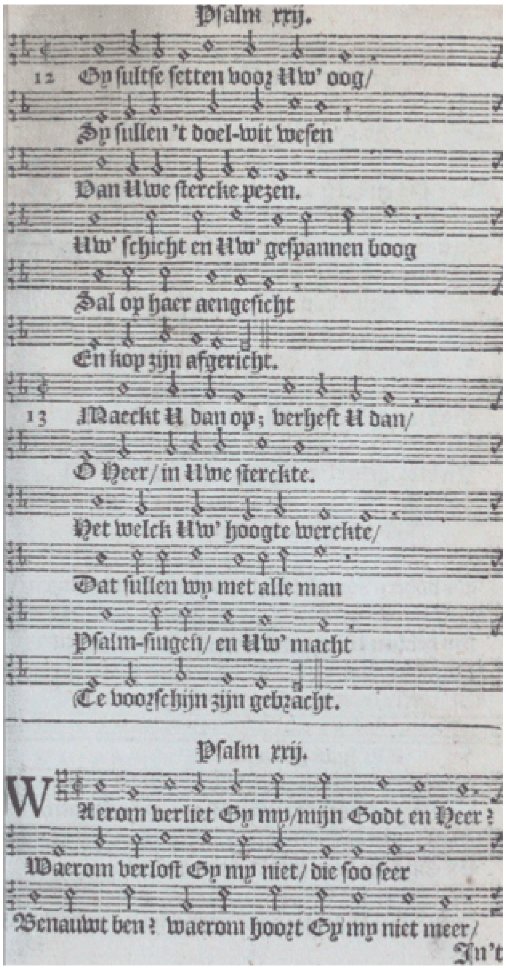

12 Gy sultse setten voor Uw' oog,
Sy sullen 't doel-wit wesen
Van Uwe stercke pezen.
Uw' schicht en Uw' gespannen boog
Sal op haer aengesicht
En kop zijn afgericht.

13 Maeckt U dan op; verheft U dan,
O Heer, in Uwe sterckte.
Het welck Uw' hoogte werckte,
Dat sullen wy met alle man
Psalm-singen, en Uw' macht
Te voorschijn zijn gebracht.

Psalm xxij.

WAerom verliet Gy my, mijn Godt en Heer?
Waerom verlost Gy my niet, die soo seer
Benauwt ben? waerom hoort Gy my niet meer,

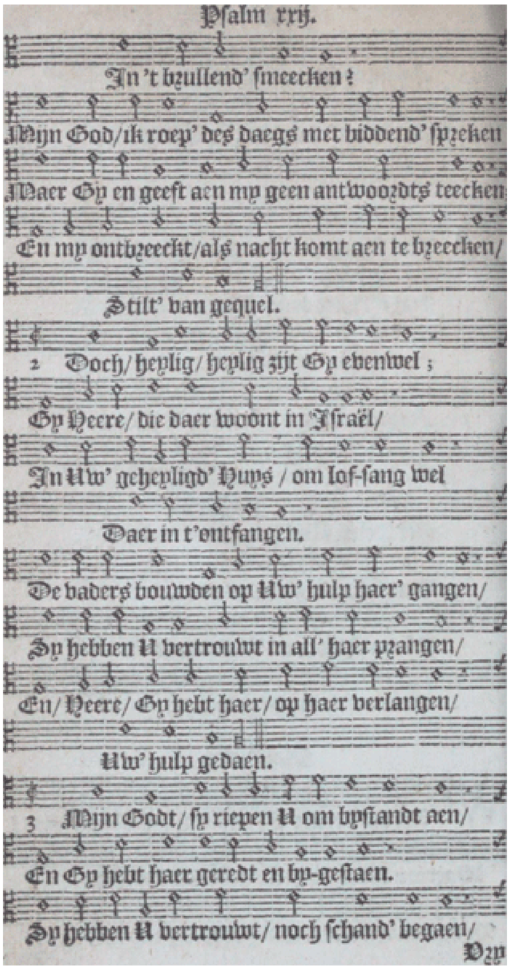

In 't brullend' smeecken?
Mijn God. ik roep' des daegs met biddend' spreken
Maer Gy en geeft aen my geen antwoordts teecken;
En my ontbreeckt, als nacht komt aen te breecken,
Stilt' van gequel.

2 Doch, heylig, heylig zijt Gy evenwel;
Gy Heere, die daer woont in Israël,
In Uw' geheyligd' Huys, om lof-sang wel
Daer in t'ontfangen.
De vaders bouwden op Uw' hulp haer' gangen,
Sy hebben U vertrouwt in all' haer prangen,
En, Heere, Gy hebt haer, op haer verlangen,
Uw' hulp gedaen.

3 Mijn Godt, sy riepen U om bystandt aen,
En Gy hebt haer geredt en by-gestaen.
Sy hebben U vertrouwt, noch schand' begaen,

Vry van 't versmaden.
Maer ick ben als een worm; van geene daden.
Ick ben geen man; ick ben een spot der quaden;
Ick ben veracht van 't volck; met schimp beladen
Van 't menschen zaedt.

j. Pause.

4 Een yeder, die op my sijn' oogen slaet,
Bespot my, en hy doet my alle smaedt;
Steeckt sijne lippen uyt; schudt, als hy gaet,
Sijn' kop ter zijden.
Dan seggen sy; Hy heeft het t'allen tijden
Gewentelt op den Heer. laet die bevrijden,
Hy help', dewijl het Hem lust, uyt het lijden
Sijn' gunst-genoot.

5 Gy zijt het immers die uyt moeders schoot
My uyt-getogen hebt, uyt alle noodt;

Die my aen moeders borst behoud'niss' boodt,
En deedt vertrouwen.
Van dien baer-moeder af, den buyck der vrouwen,
Zijt Gy mijn Godt, op wien ick hebb' te bouwen
Gy maeckt, dat ik niet van 't eerst' lichts aenschouwen
In vreese zy.

6 Soo weest dan met Uw' hulp' niet verr' van my,
Dewijl' benauwtheydt, Heer, my is na-by.
Want, Heere, niemandt, als ick ben in ly,
Doet helpers dingen.
Veel' Varren quamen my, ô Godt, bespringen;
Veel' sterche Stieren, die van Basan gingen,
Die quamen mijne ziel geheel omringen,
Alwaer ick stondt.

7 Sy hebben tegen my haer' wreede mondt
Gespert, gelijck een Leeuw; die, wat hy vondt,

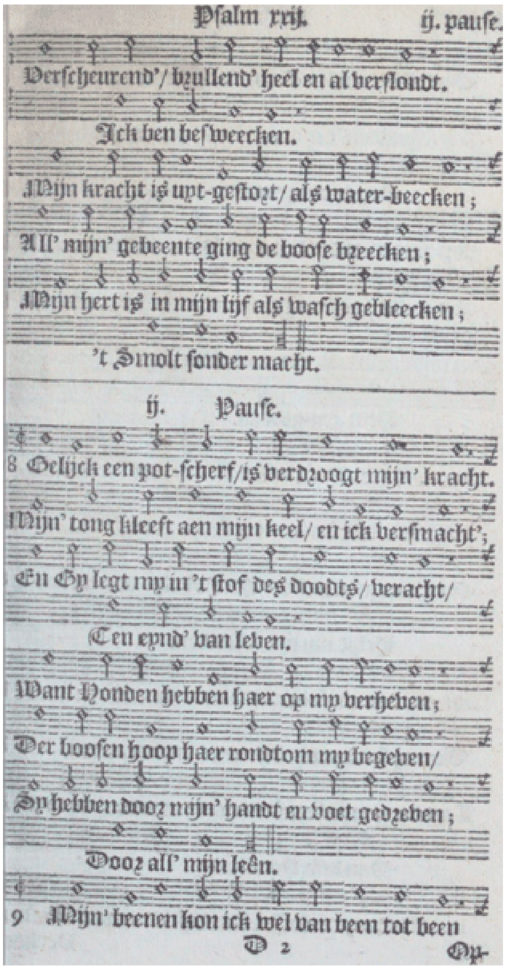

Verscheurend', brullend' heel en al verslondt.
Ick ben besweecken.
Mijn kracht is uyt-gestort, als water-beecken;
All' mijn' gebeente ging de boose breecken;
Mijn hert is in mijn lijf als wasch gebleecken;
't Smolt sonder macht.

ij. Pause.

8 Gelijck een pot-scherf, is verdroogt mijn' kracht.
Mijn' tong kleeft aen mijn keel, en ick versmacht';
En Gy legt my in 't stof des doodts, veracht,
Ten eynd' van leven.
Want Honden hebben haer op my verheven;
Der boosen hoop haer rondtom my begeven,
Sy hebben door mijn' handt en voet gedreven;
Door all' mijn leên.

9 Mijn' beenen kon ick wel van been tot been

Op-tellen, ô mijn Godt, van een tot een.
Sy schouwen 't aen; sy sien op my, mijn' weên,
Om te vergrooten.
Sy gingen onder hen my, Heer, ontblooten.
Sy deelden, Heer, mijn kleedt; sy gingen looten
Om mijn gewaedt, den rock Uw's gunst-genooten,
Hem aen-gedaen.

10 Maer Gy en wilt van my niet verre staen.
Wilt haestelicken my tot hulpe gaen.
Gy zijt mijn' sterckte, Heer': helpt my; wel aen,
Helpt my uyt schanden.
Redt mijn' benauwde ziel' van 't swaert en handen,
Die my soo vyandtlick aen komen randen.
Laet doch mijn' eensaemheydt niet voor de tanden
Van dese Hondt.

11 Wilt my verlossen van des Leeuwen mondt.

Verhoort my van des Eenhoorns hoorn terstondt,
Die tegen my sich sterck en wreedt bevondt,
Om my te quellen.
Soo sal ick Uwe Naem mijn' broêrs vertellen:
Soo sal ick Uwe prijs, ô Heere, stellen,
In 't midden der Gemeent'; Uw' lof daer spellen,
Hoe langs, hoe meer.

iij. Pause.

12 Gy, segg' ick, die den Heer' vreest, prijst den Heer';
En gy, all' Iacobs zaedt, doet Hem doch eer;
All' 't zaedt van Israël, ontsiet u seer
Sijn' eer te schenden.
Want Hy heeft niet veracht, noch ging Sich wenden,
Noch voor verdruckte mans druck en ellenden
Verborg Hy 't aengesicht; tot roepens benden
Is 't oor gedaelt.

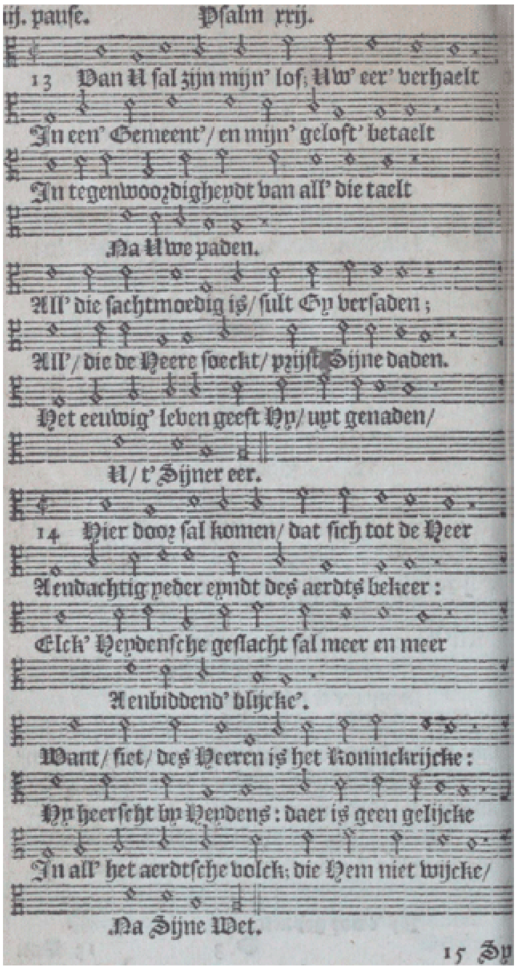

13 Van U sal zijn mijn'lof; Uw' eer' verhaelt
In een' Gemeent', en mijn' geloft' betaelt
In tegenwoordigheydt van all' die taelt
Na Uwe paden.
All' die sachtmoedig is, sult Gy versaden;
All', die de Heere soeckt, prijst Sijne daden.
Het eeuwig' leven geeft Hy, uyt genaden,
U, t'Sijner eer.

14 Hier door sal komen, dat sich tot de Heer
Aendachtig yeder eyndt des aerdts bekeer:
Elck' Heydensche geslacht sal meer en meer
Aenbiddend' blijcke'.
Want, siet, des Heeren is het Koninckrijcke:
Hy heerscht by Heydens: daer is geen gelijcke
In all' het aerdtsche volck: die Hem niet wijcke,
Na sijne Wet.

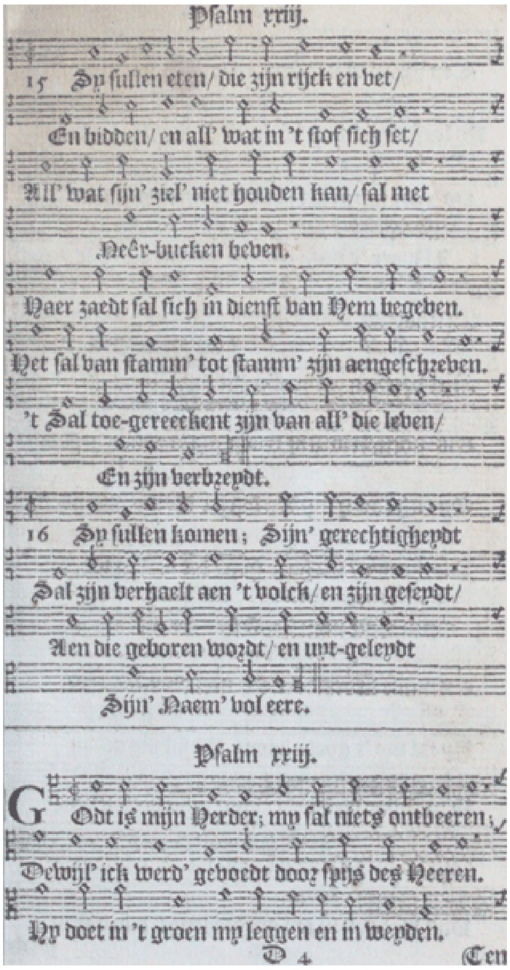

15 Sy sullen eten, die zijn rijck en vet,
En bidden, en all' wat in 't stof sich set,
All' wat sijn' ziel' niet houden kan, sal met
Neêr-bucken beven.
Haer zaedt sal sich in dienst van Hem begeven.
Het sal van stamm' tot stamm' zijn aengeschreven.
't Sal toe-gereeckent zijn van all' die leven,
En zijn verbreydt.

16 Sy sullen komen; Sijn' gerechtigheydt
Sal zijn verhaelt aen 't volck, en zijn geseydt,
Aen die geboren wordt, en uyt-geleydt
Sijn' Naem vol eere.

Psalm xxiij.

GOdt is mijn Herder; my sal niets ontbeeren;
Dewijl' ick werd' gevoedt door spijs des Heeren.
Hy doet in 't groen my leggen en in weyden.

Ten stillen water-beeck gaet Hy my leyden.
Hy laeft my; want ick hebb' Sijn' Naem beleden;
Hy leydt my in het spoor der vromigheden.

2 Al waer 't oock dat ick ging in duyst're paden,
In schaduw' van de doodt, ick souw' den quaden
Niet vreesen; want Gy zijt my, Heer, genadig,
Uw' stock, Uw' staf troost my, ô Godt, gestadig,
Gy richt voor my den disch; die my bestrijden,
Die moeten, tot haer spijt, dit sien en lijden.

3 Gy maeckt mijn hooft seer vet met oly-gieten;
En mijne kroes doet Gy heel over-vlieten.
Hy sal my 't goede doen; Hy sal my geven
Van Sijne weldaedt, voor mijn heele leven;
Ick sal in 'sHeeren huys, na Sijn behagen,
Vast woonen in een groote lengt' van dagen.

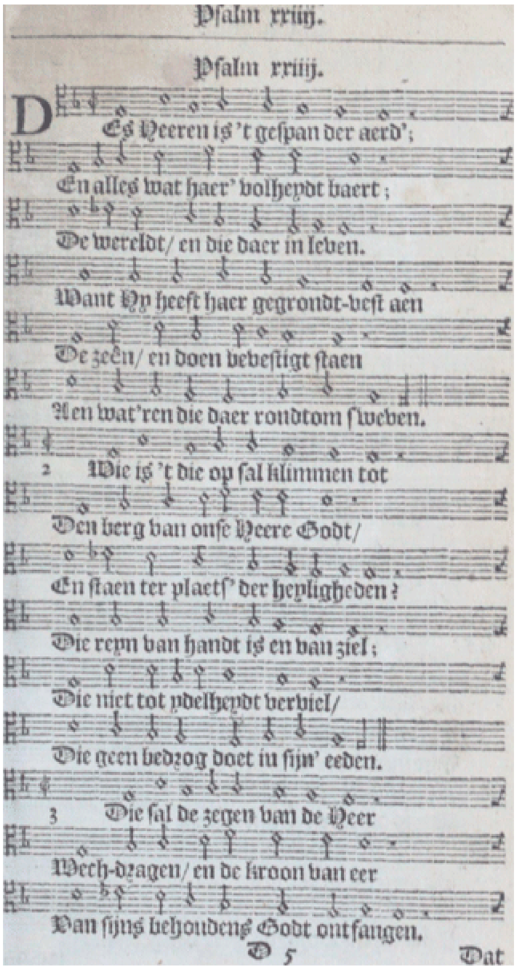

Psalm xxiiij.

DEs Heeren is 't gespan der aerd';
En alles wat haer' volheydt baert;
De wereldt, en die daer in leven.
Want Hy heeft haer gegrondt-vest aen
De zeên, en doen bevestigt staen
Aen wat'ren die daer rondtom sweven.

2 Wie is 't die op sal klimmen tot
Den berg van onse Heere Godt,
En staen ter plaets' der heyligheden?
Die reyn van handt is en van ziel;
Die niet tot ydelheydt verviel,
Die geen bedrog doet in sijn' eeden.

3 Die sal de zegen van de Heer
Wech-dragen, en de kroon van eer
Van sijns behoudens Godt ontfangen.

Dat is, ô Heer, 't geslacht, dat quam
U soecken, dat is Iacobs stam;
Dat zijnse, die na U verlangen.

4 Heft, poorten, uwe hoofden nu,
Gy deur der eeuwigheydt, heft u,
Dat d'eeren-Vorst mach binnen treden.
Wie is de Koning van de eer?
't Is die geweldig stercke Heer;
De Heere, die soo heeft gestreden.

5 Heft, poorten, uwe hoofden nu,
Ia, deur der eeuwigheydt, heft u,
Dat intreê doe de Vorst der eeren.
Wie is die eeren-Vorst geacht?
De Heere van der heyren-kracht
Is d'eeren-Vorst, de Heer der heeren.

Psalm xxv.

*M*Yne ziel' singt tot U, Heere,
Daer op mijn vertrouwen staet,
Brengt my niet tot schaemt, oneere;
Dat geen mensch lacch' om mijn quaedt.
Die U wacht, gelijck 't betaemt,
En die op Uw' Naem gaet bouwen,
Heeft geen schaemt'; maer die heeft schaemt
Die gaet t'onrecht buyten trouwen.

2 Heer, wijst my doch Uwe wegen.
Leert my Uwe paden gaen.
Maeckt my doch daer toe genegen;
En doet my die doch verstaen.
Leydt my in Uw' waerheydts woordt.
Leert my, Gy zijt mijns heyls Heere;
Uw' hulp wacht ick t'aller oordt;

Die ick all' den dag begeere.

3 Denckt aen Uw' barmhertigheden,
En Uw' goedertierenheydt;
Want die zijn van eeuwigheden
Vrome lieden toegeseydt.
Denckt niet op mijn jonckheydts sond';
Op mijn' weder-stribbelingen.
Denckt op 't goedt, 't geen vaerdig stondt
Dien, die Uwe lof wil singen.

4 Godt de Heer is recht en goedig;
Daerom wijst Hy 't rechte padt,
Aen de sondaer, die ootmoedig
Leet van sijne sonden had.
Reed'lick sal de Heere zijn,
En de vrome sal Hy leyden
In Sijn recht; Sijn' leer, en Sijn

Weg sal Hy voor haer bereyden.

Pause.

5 Goedt en waer zijn alle paden
Van de Heere over al;
Dien die 't merck van Sijn' genaden
En Sijn woordt bewaren sal.
Om Uw' Naem, rechtvaerdig Heer,
Soo vergeeft my doch mijn' sonden,
Nademael mijn' sonden seer
Groot en vele zijn bevonden.

6 Wie sal Godt de Heere vreesen?
Hem sal leering zijn gedaen
Welck de beste weg sal wesen,
Om te kiesen en te gaen.
Hy sal rusten in het goedt,
In de stilheydt, in de vrede.

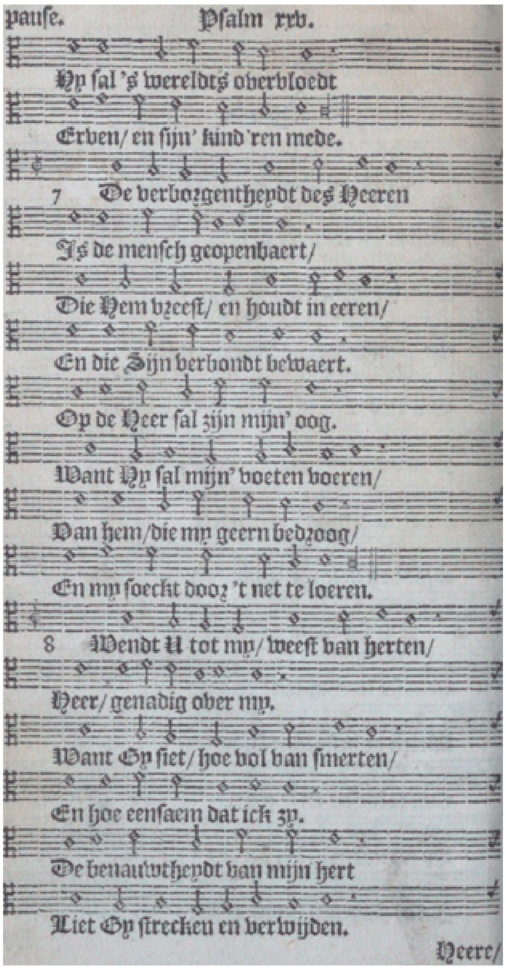

Hy sal 's wereldts overvloedt
Erven, en sijn' kind'ren mede.

7 De verborgentheydt des Heeren
Is de mensch geopenbaert,
Die Hem vreest, en houdt in eeren,
En die Sijn verbondt bewaert.
Op de Heer sal zijn mijn' oog.
Want Hy sal mijn' voeten voeren,
Van hem, die my geern bedroog,
En my soeckt door 't net te loeren.

8 Wendt U tot my, weest van herten,
Heer, genadig over my.
Want Gy siet, hoe vol van smerten,
En hoe eensaem dat ick zy.
De benauwtheydt van mijn hert
Liet Gy strecken en verwijden.

Heere, voert my uyt mijn smert,
Uyt mijn noodt en uyt mijn lijden.

9 Heere, wilt Uw' oogen wenden,
Na mijn' moeyte, angst, en noodt;
Heere, siet op mijn' ellenden;
Doet doch all' mijn sonden doodt.
Slaet op mijne haters acht,
Die vermeeren boven maten,
Die vergroot zijn van geslacht;
Die my wrevelmoedig haten.

10 Wilt mijn' ziel bewaren, Heere;
Laet my doch niet schaem-root gaen.
Want ick laet op U mijn eere,
En mijn vast betrouwen staen.
Vromigheydt zy mijn behoedt,
Want ick sal U, Heer, verwachten.

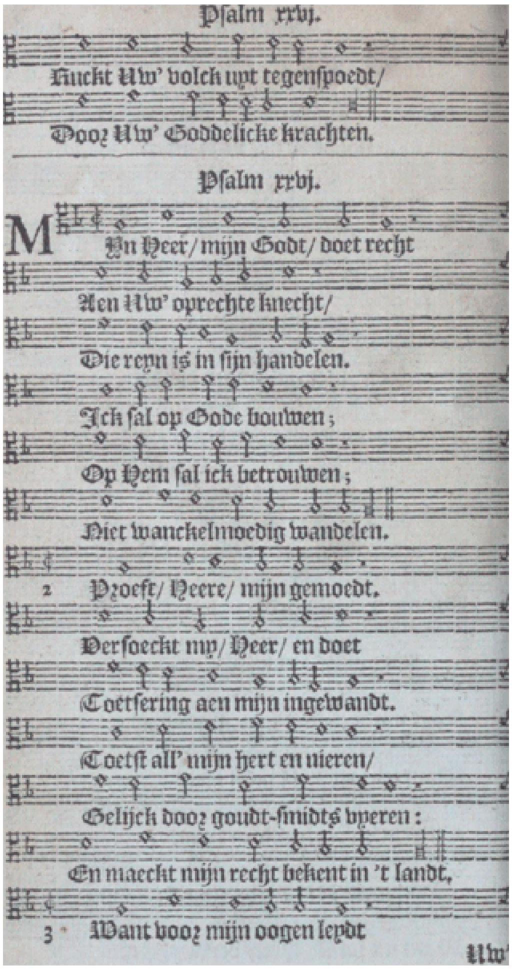

Ruckt Uw' volck uyt tegenspoedt,
Door Uw' Goddelicke krachten.

Psalm xxvj.

MIJn Heer, mijn Godt, doet recht
Aen Uw' oprechte knecht,
Die reyn is in sijn handelen.
Ick sal op Gode bouwen;
Op Hem sal ick betrouwen;
Niet wanckelmoedig wandelen.

2 Proeft, Heere, mijn gemoedt,
Versoeckt my, Heer, en doet
Toetsering aen mijn ingewandt.
Toetst all' mijn hert en nieren,
Gelijck door goudt-smidts vueren:
En maeckt mijn recht bekent in 't landt.

3 Want voor mijn oogen leydt

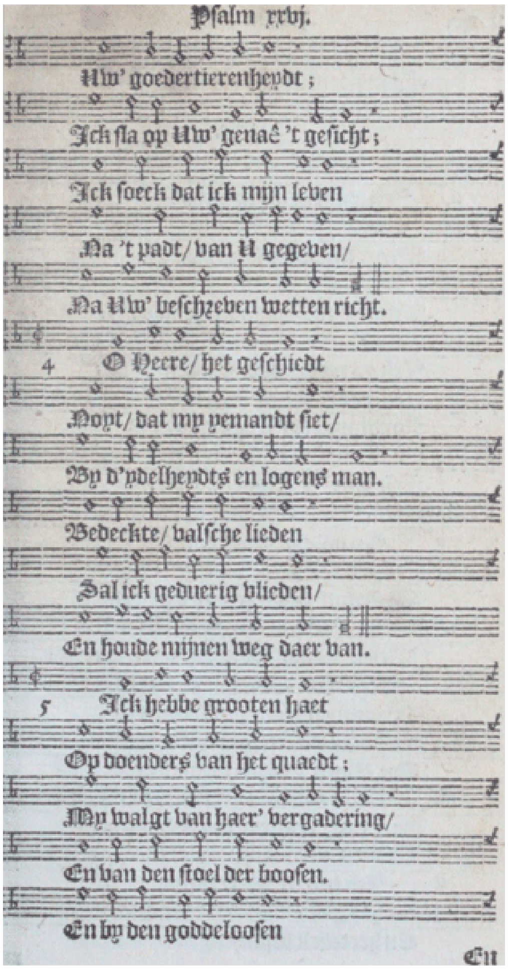

Uw' goedertierenheydt;
Ick sla op Uw' genaê 't gesicht;
Ick soeck dat ick mijn leven
Na 't padt, van U gegeven,
Na Uw' beschreven wetten richt.

4 O Heere, het geschiedt
Noyt, dat my yemandt siet,
By d' ydelheydts en logens man.
Bedeckte, valsche lieden
Sa lick geduerig vlieden,
En houde mijnen weg daer van.

5 Ick hebbe grooten haet
Op doenders van het quaet;
My walgt van haer' vergadering,
En van den stoel der boosen.
En by den goddeloosen

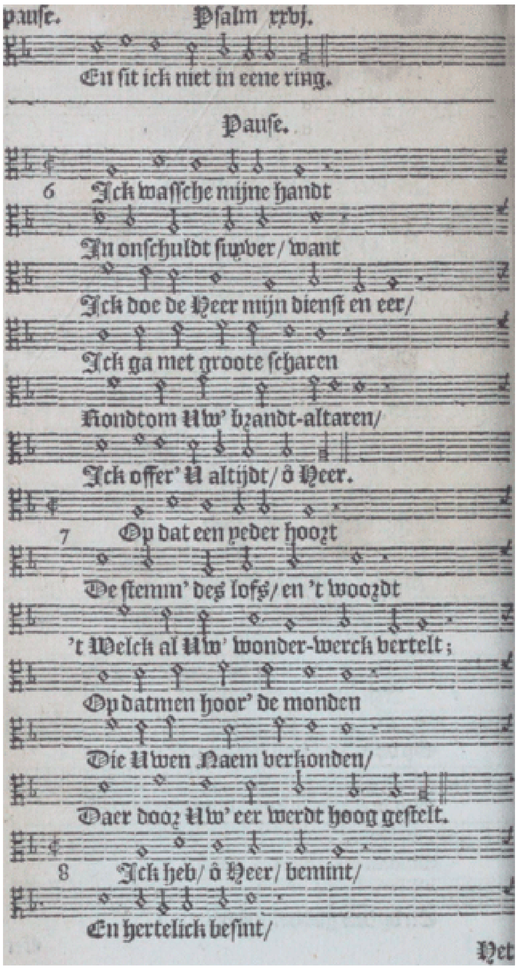

En sit ick niet in eene ring.

Pause.

6 Ick wassche mijne handt
In onschuldt suyver, want
Ick doe de Heer mijn dienst en eer,
Ick ga met groote scharen
Rondtom Uw' brandt-altaren,
Ick offer' U altijdt, ô Heer.

7 Op dat een yeder hoort
De stemm' des lofs, en 't woordt
't Welck al Uw' wonder-werck vertelt;
Op datmen hoor' de monden
Die Uwen Naem verkonden,
Daer door Uw' eer werdt hoog gestelt.

8 Ick heb, ô Heer, bemint,
En hertelick besint,

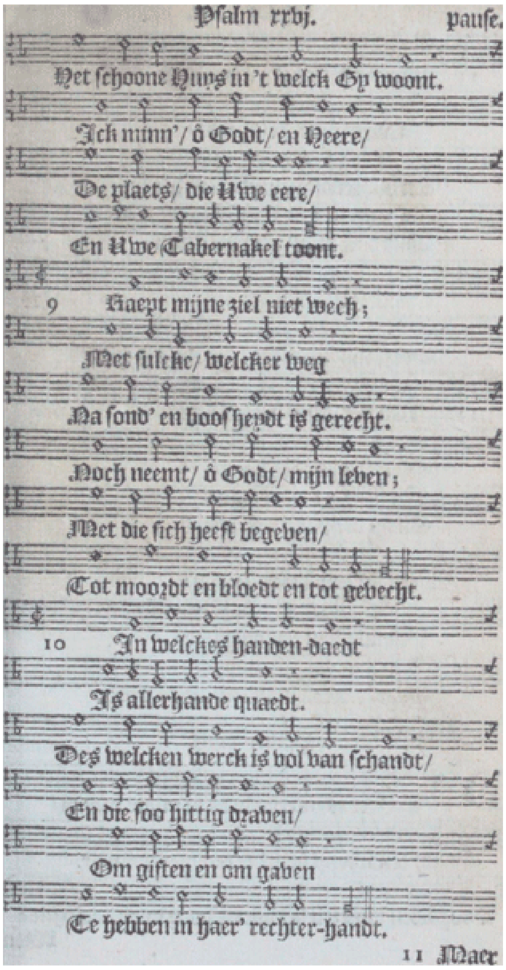

Het schoone Huys in 't welck Gy woont.
Ick minn', ô Godt , en Heere,
De plaets, die Uwe eere,
En Uwe Tabernakel toont.

9 Raept mijne ziel niet wech;
Met sulcke, welcker weg
Na sond' en boosheydt is gerecht.
Noch neemt, ô Godt, mijn leven;
Met die sich heeft begeven,
Tot moordt en bloedt en tot gevecht.

10 In welckes handen-daedt
Is allerhande quaedt.
Des welcken werck is vol van schandt,
En die soo hittig draven,
Om giften en om gaven
Te hebben in haer' rechter handt.

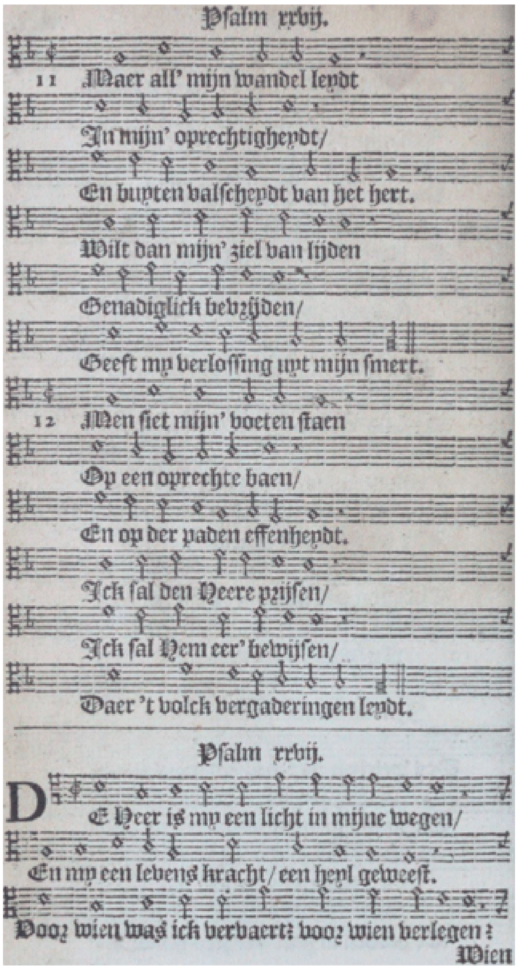

11 Maer all' mijn wandel leydt
In mijn' oprechtigheydt,
En buyten valscheydt van het hert.
Wilt dan mijn' ziel van lijden
Genadiglick bevrijden,
Geeft my verlossing uyt mijn smert.

12 Men siet mijn' voeten staen
Op een oprechte baen,
En op der paden effenheydt.
Ick sal den Heere prijsen,
Ick sal Hem eer' bewijsen,
Daer 't volck vergaderingen leydt.

Psalm xxvij.

DE Heer is my een licht in mijne wegen,
En my een levens kracht, een heyl geweest.
Door wien was ick vervaert? voor wien verlegen?

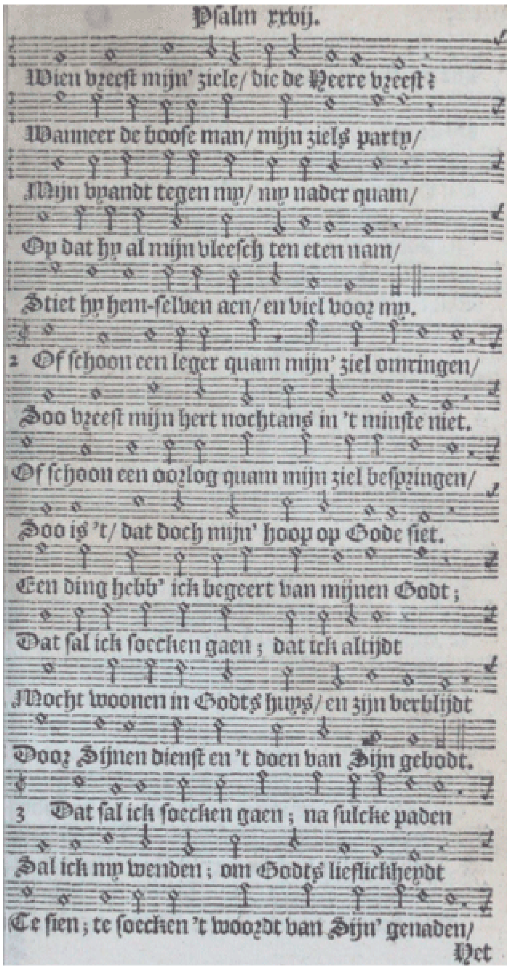

Wien vreest mijn' ziele, die de Heere vreest?
Wanneer de boose man, mijn ziels party,
Mijn vyandt tegen my, my nader quam,
Op dat hy al mijn vleesch ten eten nam,
Stiet hy hem-selven aen, en viel voor my.

2 Of schoon een leger quam mijn' ziel omringen,
Soo vreest mijn hert nochtans in 't minste niet.
Of schoon een oorlog quam mijn ziel bespringen,
Soo is 't, dat doch mijn' hoop op Gode siet.
Een ding hebb' ick begeert van mijnen Godt;
Dat sal ick soecken gaen; dat ick altijdt
Mocht woonen in Godts huys, en zijn verblijdt
Door Sijnen dienst en 't doen van Sijn gebodt.

3 Dat sa lick soecken gaen; na sulcke paden
Sal ick my wenden; om Godts lieflickheydt
Te sien; te soecken 't woordt van Sijn' genaden,

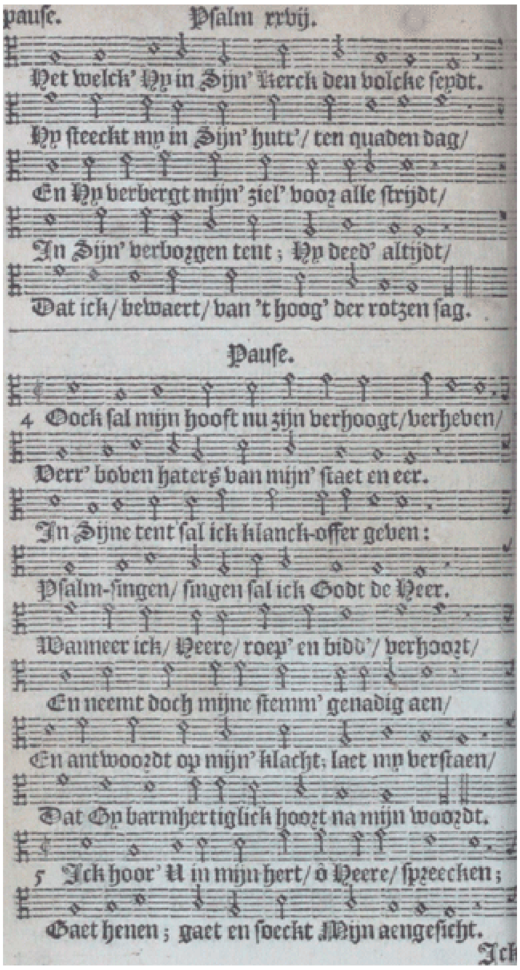

Het welck' Hy in Sijn' Kerck den volcke seydt.
Hy steeckt my in Sijn' hutt', ten quaden dag,
En Hy verbergt mijn' ziel voor alle strijdt,
In Sijn' verborgen tent; Hy deed' altijdt,
Dat ick, bewaert, van 't hoog' der rotzen sag.

Pause.

4 Oock sal mijn hooft nu zijn verhoogt, verheven,
Verr' boven haters van mijn' staet en eer.
In Sijne tent sal ick klanck-offer geven:
Psalm-singen, singen sal ick Godt de Heer.
Wanneer ick, Heere, roep' en bidd', verhoort,
En neem doch mijne stemm' genadig aen,
En antwoordt op mijn' klacht; laet my verstaen,
Dat Gy barmhertiglick hoort na mijn woordt.

5 Ick hoor' U in mijn hert, ô Heere, spreecken;
Gaet henen; gaet en soeckt Mijn aengesicht.

Ick soeck' Uw' aengesicht; noch ben geweecken,
O Heere, van den weg van Uw' gericht.
Keert my in Uwen toorn niet af, mijn Godt;
Verbergt Uw' aensicht niet, ô Heer, voor my,
Gy waert mijn hulp' altoos; aen mijne zy.
O Godt mijns heyls, verlaet my niet tot spot.

6 Mijn' ouders laten my alleene blyven;
Maer in mij ouders plaets is Godt de Heer;
De Heere sal Sijn knecht met hulpe stijven;
Hy neemt Sich mijner aen, en mijner eer.
Leert, Heere, my Uw' weg, de rechte baen,
Om mijn' verspieders will'; geeft mijn' party
Mijn ziel' niet; tegen my is op-gestaen
Die valsch getuygt, en wrevel blaest op my.

7 En hadd' ick niet gewilt heel vast gelooven,
Dat ick des Heeren goedt soud' sien, en staen

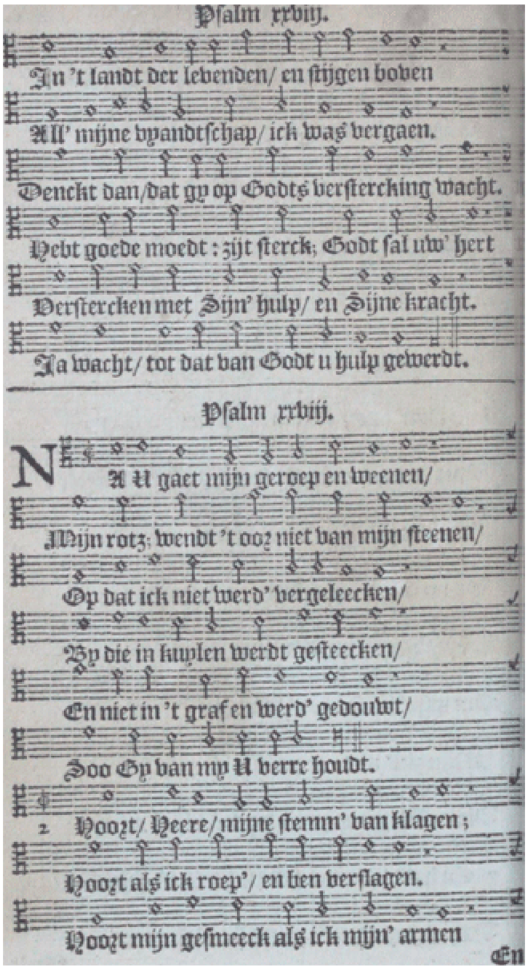

In 't landt der levenden, en stijgen boven
All' mijne vyantschap, ick was vergaen.
Denckt dan, dat gy op Godts verstercking wacht.
Hebt goede moedt: zijt sterck; Godt sal uw' hert
Verstercken met Sijn' hulp, en Sijne kracht.
Ia wacht, tot dat van Godt u hulp gewerdt.

Psalm xxviij.

*N*A U gaet mijn geroep en weenen,
Mijn rotz; wendt 't oor niet van mijn steenen,
Op dat ick niet werd' vergeleecken,
By die in kuylen werdt gesteecken,
En niet in 't graf en werd' gedouwt,
Soo Gy van my U verre houdt.

2 Hoort, Heere, mijne stemm' van klagen;
Hoort als ick roep', en ben verslagen.
Hoort mijn gesmeeck als ick mijn' armen

En handen heff' na Uw' ontfarmen;
Na d'aenspraeck-plaets der heyligheydt.
Treckt my niet, daer de boose leydt.

3 Sy spreecken veel van vredes wegen,
Maer zijn in 't hert tot 't quaedt genegen.
Wilt haer, na haer' verdiensten, hoonen,
En na haer handen wercken loonen.
Vergeldt haer na haer' boose daedt,
Tot dat sy keeren van het quaedt.

4 Om dat sy niet op Godes daden
En letten, noch op Sijn' genaden;
Om dat haer' herten niet bemercken
Des Heeren handen wonder-wercken;
Sal Hy haer breecken, noch Hy sal
Haer bouwen, maer Hy werckt haer' val.

5 Godt zy gelooft, om dat Hy 't spreecken

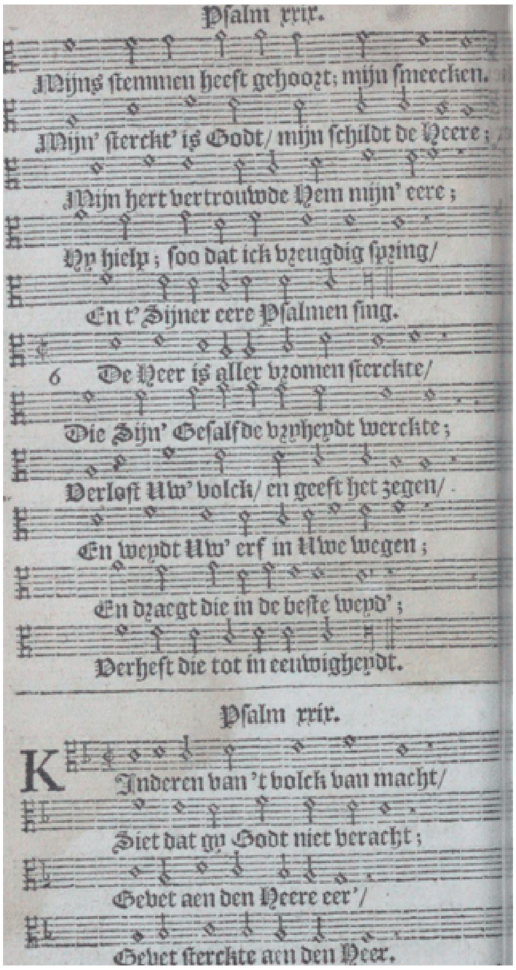

Mijns stemmen heeft gehoort; mijn smeecken.
Mijn' sterckt' is Godt, mijn schildt de Heere;
Mijn hert vertrouwde Hem mijn' eere;
Hy hielp; soo dat ick vreugdig spring,
En t' Sijner eere Psalmen sing.

6 De Heer is aller vromen sterckte,
Die Sijn' Gesalfde vryheydt werckte;
Verlost Uw' volck, en geeft het zegen,
En weydt Uw' erf in Uwe wegen;
En draegt die in de beste weyd';
Verheft die tot in eeuwigheydt.

Psalm xxix.

KInderen van 't volck van macht,
Siet dat gy Godt niet veracht;
Gevet aen den Heere eer',
Gevet sterckte aen den Heer.

Wilt den Heere Heere prijsen,
Wilt Hem eer' Sijns Naems bewijsen,
Wilt den Heere in het midden
Van Sijn heerlick heylig bidden.

2 Siet! de stemme van de Heer'
Dondert op het water neêr.
d'Eeren-Godt die dondert seer;
Op veel' wat'ren is de Heer.
Godts des Heeren stemm' is sterckte,
En getuygt van 't geen' Hy werckte;
Godes stemm', des Heeren reden,
Is vervult met heerlickheden.

3 Ced'ren werden neêr-gebracht
Door des Heeren stemmen-kracht;
Ced'ren Libanons selfs breeckt
's Heeren stemm', wanneer Hy spreeckt,

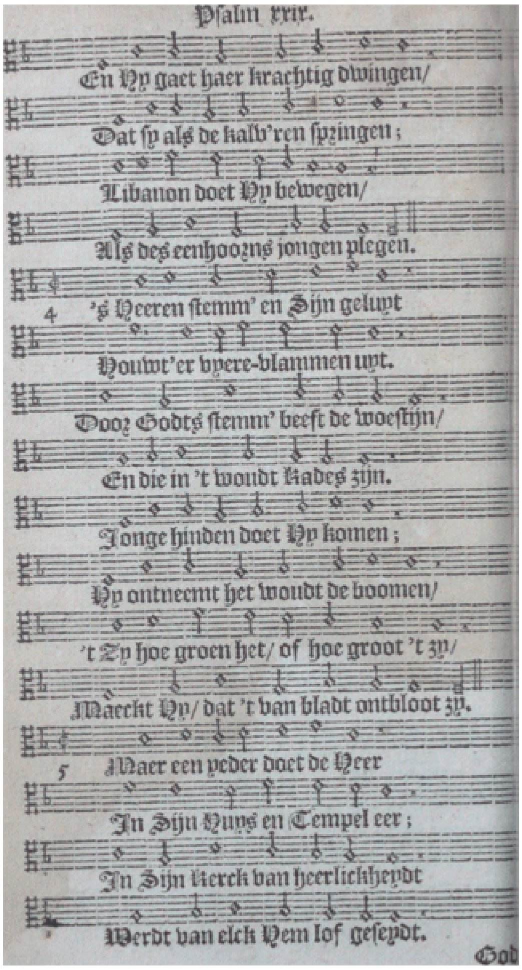

En Hy gaet haer krachtig dwingen,
Dat sy als de kalv'ren springen;
Libanon doet Hy bewegen,
Als des eenhoorns jongen plegen.

4 's Heeren stemm' en Sijn geluyt
Houwt'er vyere-vlammen uyt.
Door Godts stemm' beeft de woestijn,
En die in 't woudt Kades zijn.
Ionge hinden doet Hy komen;
Hy ontneemt het woudt de boomen,
't Zy hoe groen het, of hoe groot 't zy,
Maeckt Hy, dat 't van bladt ontbloot zy.

5 Maer een yeder doet de Heer
In Sijn Huys en Tempel eer;
In Sijn Kerck van heerlickheydt
Werdt van elck Hem lof geseydt.

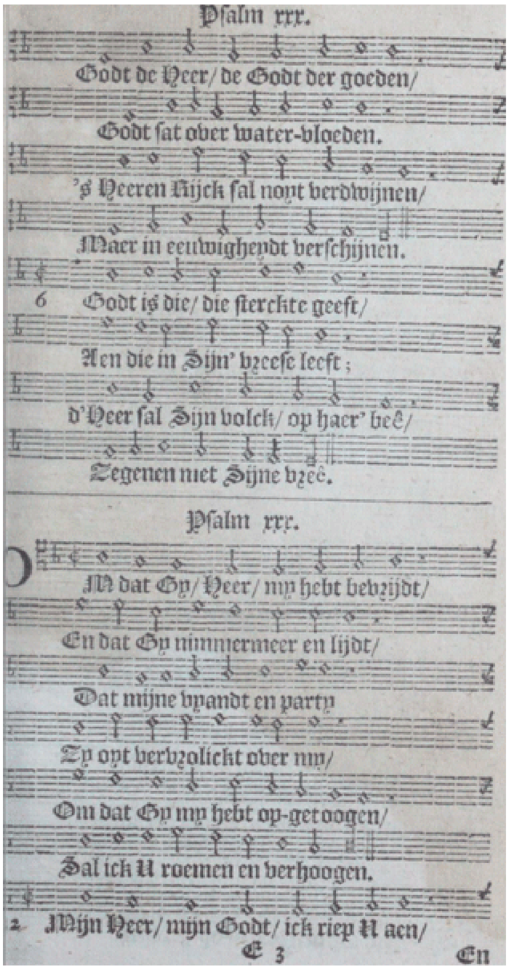

Godt de Heer, de Godt der goeden,
Godt sat over water-vloeden.
's Heeren Rijck sal noyt verdwijnen,
Maer in eeuwigheydt verschijnen.

6 Godt is die, die sterckte geeft,
Aen die in Sijn' vreese leeft;
d'Heer sal Sijn volck, op haer' beê,
Zegenen met Sijne vreê.

Psalm xxx.

OM dat Gy, Heer, my hebt bevrijdt,
En dat Gy nimmermeer en lijdt,
Dat mijne vyandt en party
Zy oyt vervrolickt over my,
Om dat Gy my hebt op-getoogen,
Sal ick U roemen en verhoogen.

2 Mijn Heer, mijn Godt, ick riep U aen,

En heeling hebt Gy my gedaen;
En hebt mijn ziel' om hoog gehaelt,
Die na den grave was gedaelt.
Gy hebt mijn leven willen sparen,
Om in de kuyle niet te varen.

3 Gy gunst-genooten van de Heer',
Doet Hem door Psalmen-singen eer;
Segt lof, daer door Sijn' heyligheydt
Gedacht werdt, en al-omm' verbreydt;
Want Sijne gramschap, Sijn' verschricken
Die dueren maer voor oogen-blicken.

4 Maer Sijn' genaê en goedigheydt
Is all' ons' leven ons bereydt.
En als 't geween, en als de klacht,
Des avondts laet by ons vernacht,
Is, als den dag is op-geresen,

Nochtans gejuych en vrolick wesen.

Pause.

5 Ick seyde wel in mijne rust,
Wanneer ick voorspoedt had, na lust,
Mijn' ziele wanckelt nimmermeer,
Want Gy hadt mijnen berg, ô Heer,
Door Uwe gunst en goedigheden
Gevest, wanneer ick wierd' bestreden.

6 Maer doe Gy die hebt afgevoert,
Wierd' ick verschrickt, verbaest, beroert;
Doe riep ick na Uw' aengesicht;
Tot Godt was mijn gesmeeck gericht,
Wat winst is in mijn bloedt te halen,
En mijner zielen neder-dalen?

7 Sal Uwe waerheydt, Uwe lof
Verkondigt werden door het stof?

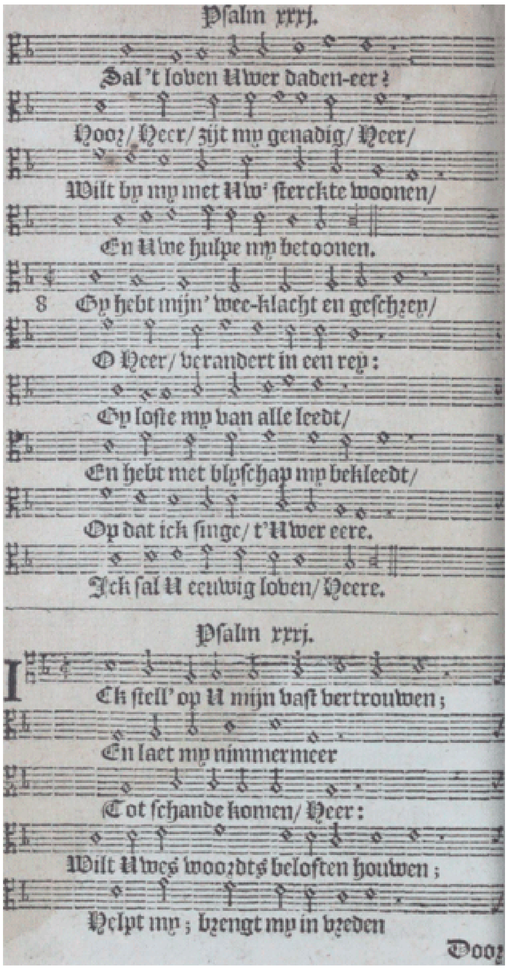

Sal 't loven Uwer daden-eer?
Hoor, Heer, zijt my genadig, Heer,
Wilt by my met Uw' sterckte woonen,
En Uwe hulpe my betoonen.

8 Gy hebt mijn' wee-klacht en geschrey,
O Heer, verandert in een rey:
Gy loste my van alle leedt,
En hebt met blyschap my bekleedt,
Op dat ick singe, t'Uwer eere.
Ick sal U eeuwig loven, Heere.

Psalm xxxj.

ICk stell' op U mijn vast vertrouwen;
En laet my nimmermeer
Tot schande komen, Heer:
Wilt Uwes woordts beloften houwen;
Helpt my; brengt my in vreden

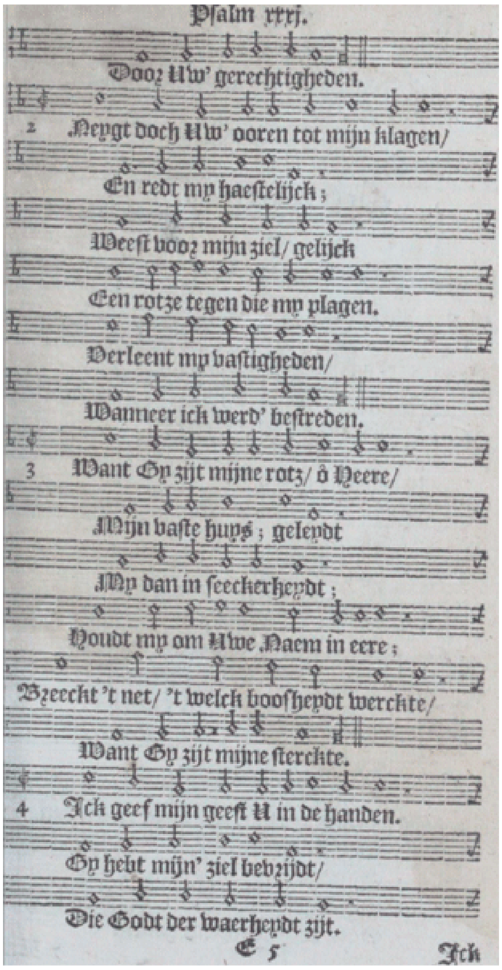

Door Uw' gerechtigheden.

2 Neygt doch Uw' ooren tot mijn klagen,
En redt my haestelijck;
Weest voor mijn ziel, gelijck
Een rotze tegen die my plagen.
Verleent my vastigheden,
Wanneer ick werd' bestreden.

3 Want Gy zijt mijne rotz, ô Heere,
Mijn vaste huys; geleydt
My dan in seeckerheydt;
Houdt my om Uwe Naem in eere;
Breeckt 't net, 't welck boosheydt werckte,
Want Gy zijt mijne sterckte.

4 Ick geef mijn geest U in de handen.
Gy hebt mijn' ziel bevrijdt,
Die Godt der waerheydt zijt.

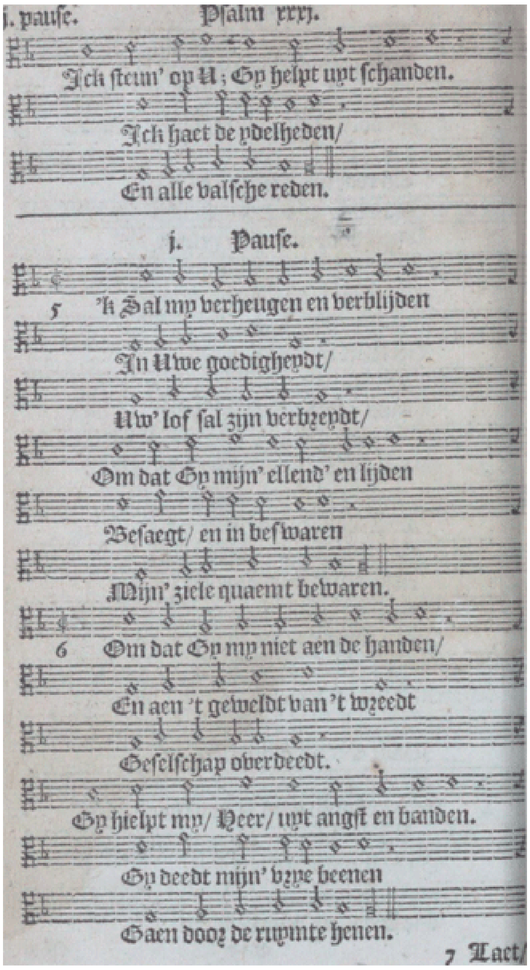

Ick steun' op U; Gy helpt uyt schanden.
Ick haet de ydelheden,
En alle valsche reden.

j. Pause.

5 'k Sal my verheugen en verblijden
In Uwe goedigheydt,
Uw' lof sal zijn verbreydt,
Om dat Gy mijn' ellend' en lijden
Besaegt, en in beswaren
Mijn' ziele quaemt bewaren.

6 Om dat Gy my niet aen de handen,
En aen 't geweldt van 't wreedt
Geselschap overdeedt.
Gy hielpt my, Heer, uyt angst en banden.
Gy deedt mijn' vrye beenen
Gaen door de ruymte henen.

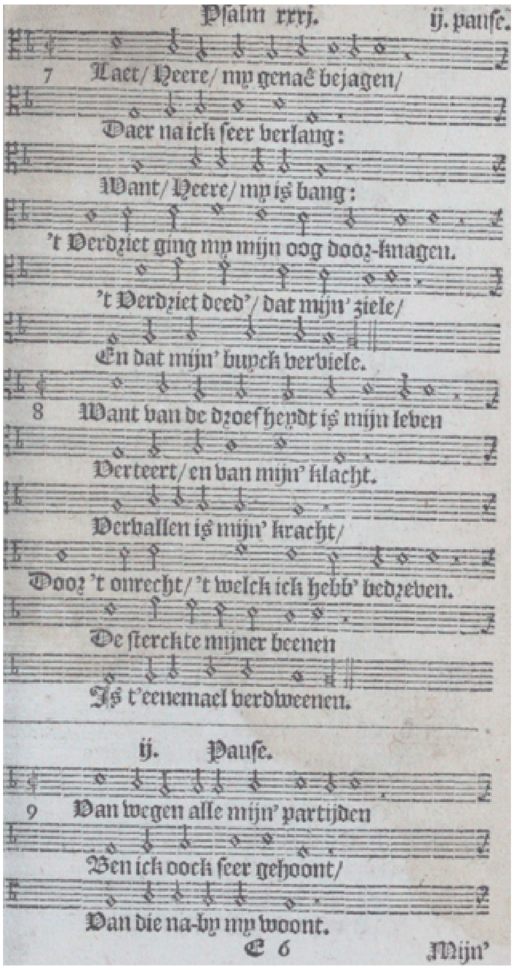

7 Laet, Heere, my genaê bejagen,
Daer na ick seer verlang:
Want, Heere, my is bang:
't Verdriet ging my mijn oog door-knagen.
't Verdriet deed', dat mijn' ziele,
En dat mijn' buyck verviele.

8 Want van de droefheydt is mijn leven
Verteert, en van mijn' klacht.
Vervallen is mijn' kracht,
Door 't onrecht, 't welck ick hebb' bedreven.
De sterckte mijner beenen
Is t'eenemael verdweenen.

ij. Pause.

9 Van wegen alle mijn' partijden
Ben ick oock seer gehoont,
Van die na-by my woont.

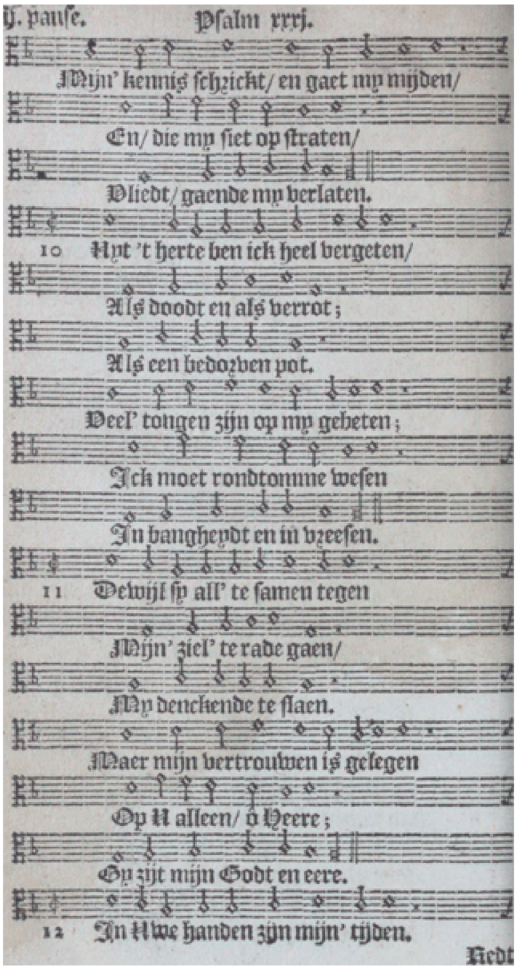

Mijn' kennis schrickt, en gaet my mijden,
En, die my siet op straten,
Vliedt, gaende my verlaten.

10 Uyt 't herte ben ick heel vergeten,
Als doodt en als verrot;
Als een bedorven pot.
Veel' tongen zijn op my gebeten;
Ick moet rondtomme wesen
In bangheydt en in vreesen.

11 Dewijl sy all' te samen tegen
Mijn' ziel' te rade gaen,
My denckende te slaen.
Maer mijn vertrouwen is gelegen
Op U alleen, ô Heere;
Gy zijt mijn Godt en eere.

12 In Uwe handen zijn mijn' tijden.

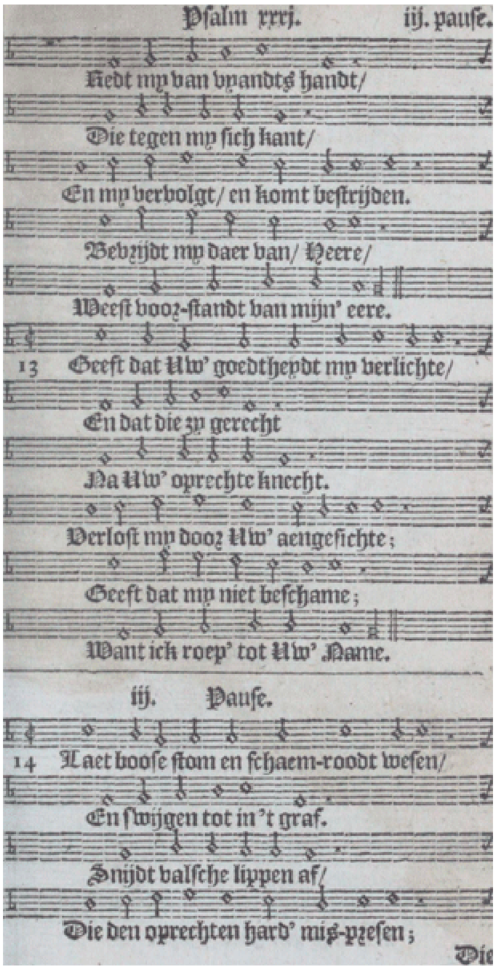

Redt my van vyandts handt,
Die tegen my sich kant,
En my vervolgt, en komt bestrijden.
Bevrijdt my daer van, Heere,
Weest voor-standt van mijn' eere.

13 Geeft dat Uw' goedtheydt my verlichte,
En dat die zy gerecht
Na Uw' oprechte knecht.
Verlost my door Uw' aengesichte;
Geeft dat my niet beschame;
Want ick roep' tot Uw' Name.

iij. Pause.

14 Laet boose stom en schaem-roodt wesen,
En swijgen tot in 't graf.
Snijdt valsche lippen af,
Die den oprechten hard' mis-presen;

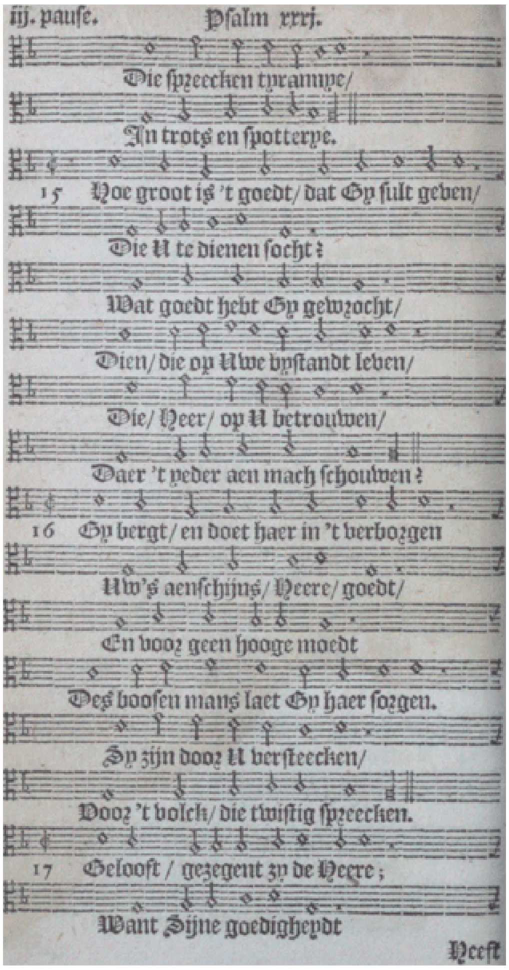

Die spreecken tyrannye,
In trots en spotternye.

15 Hoe groot is 't goedt, dat Gy sult geven,
Die U te dienen socht?
Wat goedt hebt Gy gewrocht,
Dien, die op Uwe bystandt leven,
Die, Heer, op U betrouwen,
Daer 't yeder aen mach schouwen?

16 Gy bergt, en doet haer in 't verborgen
Uw's aenschijns, Heere, goedt,
En voor geen hooge moedt
Des boosen mans laet Gy haer sorgen.
Sy zijn door U versteecken,
Voor 't volck, die twistig spreecken.

17 Gelooft, gezegent zy de Heere;
Want Sijne goedigheydt

Heeft Hy aen my verbreydt,
En groot gemaeckt aen mijne eere:
Hy voerde my in steden
Van stercke vastigheden.

18 Ick seyde wel in mijn' gedachten,
En in mijn haest; De Heer
Aensiet my nu niet meer;
Hy snijdt my af, noch acht mijn' klachten:
Doch, Gy zijt niet geweecken
Voor 't roepen van mijn smeecken.

19 Bemint de Heer, gy bondt-genooten,
Die 't vrome volck behoedt,
En 't boose heel verdoet.
Zijt sterck, houdt moedt, weest niet verschooten:
Hy sal haer sterckte geven,
Die in Sijn' vreese leven.

Psalm xxxij.

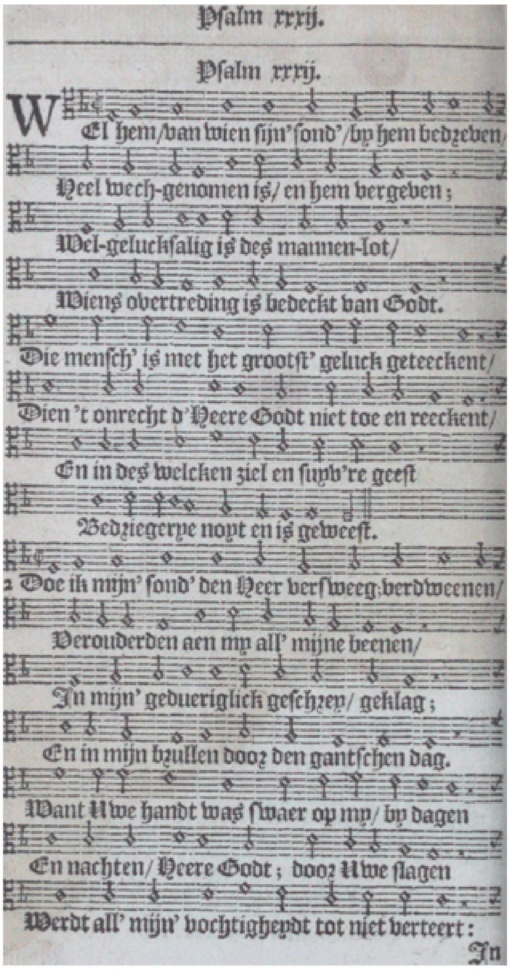

*W*El hem, van wien sijn' sond', by hem bedreven,
Heel wech-genomen is, en hem vergeven;
Wel-gelucksalig is des mannen-lot,
Wiens overtreding is bedeckt van Godt.
Die mensch' is met het grootst' geluck geteeckent,
Dien 't onrecht d'Heere Godt niet toe en reeckent,
En in des welcken ziel en suyv're geest
Bedriegerye noyt en is geweest.

2 Doe ick mijn' sond' den Heer versweeg; verdweenen,
Verouderden aen my all' mijne beenen,
In mijn' gedueriglick geschrey, geklag;
En in mijn brullen door den gantschen dag.
Want Uwe handt was swaer op my, by dagen
En nachten, Heere Godt; door Uwe slagen
Werdt all' mijn' vochtigheydt tot niet verteert:

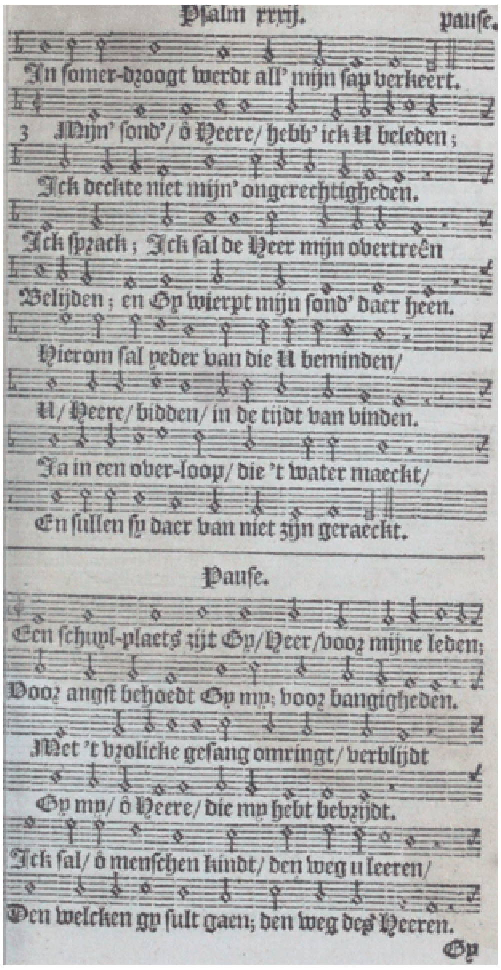

In somer-droogt werdt all' mijn sap verkeert.

3 Mijn' sond', ô Heere, hebb' ick U beleden;
Ick deckte niet mijn' ongerechtigheden.
Ick sprack; Ick sal de Heer mijn overtreên
Belijden; en Gy wierpt mijn' sond' daer heen.
Hierom sal yeder van die U beminden,
U, Heere, bidden, in de tijdt van vinden.
Ia in een over-loop, die 't water maeckt,
En sullen sy daer van niet zijn geraeckt.

Pause.

4 Een schuyl-plaets zijt Gy, Heer, voor mijne leden;
Door angst behoedt Gy my; voor bangigheden.
Met 't vrolicke gesang omringt, verblijdt
Gy my, ô Heere, die my hebt bevrijdt.
Ick sal, ô menschen kindt, den weg u leeren,
Den welcken gy sult gaen; den weg des Heeren.

Gy sult getrouwe raedt uyt my verstaen.
Op u sal mijne sorg het ooge slaen.

5 Weest niet gelijck een paerdt vol wrevelheden,
Of ezel, gantsch ontbloot van alle reden;
Wiens muyl' men met 't gebit en toomen maeckt
Een breydel, dat hy niet tot u genaeckt.
De goddeloose heeft veel smert en plagen,
Veel tegenspoets, veel ramps, veel' sware slagen:
Maer die op d'Heere sijn vertrouwen leydt,
Die sal omcingelt zijn van goedigheydt.

6 Verblijdt u in den Heer, ô volck der vromen;
Laet van 't rechtveerdig volck vreugt zijn genomen.
Singt vrolick, weest verheugt, en weest verblijdt,
Gy alle die oprecht van herten zijt.

Psalm xxxiij.

SIngt vrolick in den Heer, gy knechten

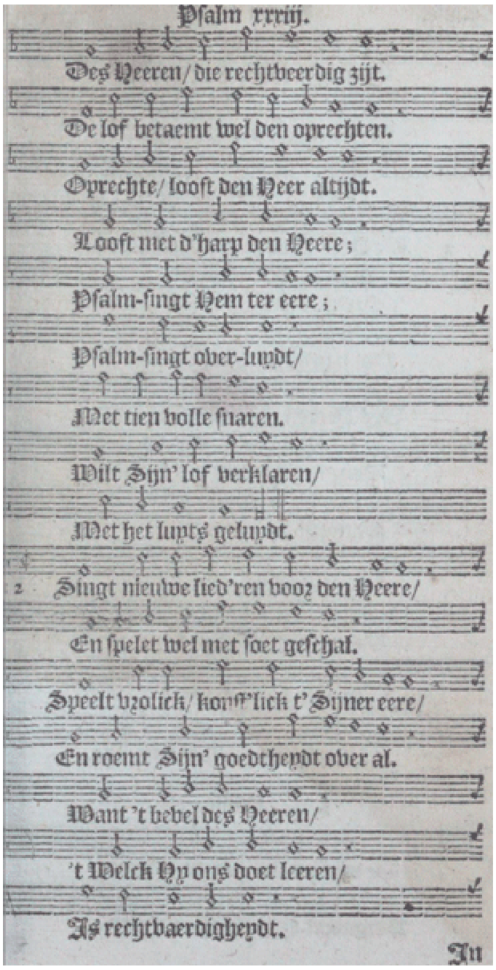

Des Heeren, die rechtveerdig zijt.
De lof betaemt wel den oprechten.
Oprechte, looft den Heer altijdt.
Looft met d'harp den Heere;
Psalm-singt Hem ter eere;
Psalm-singt over-luydt,
Met tien volle snaren.
Wilt Sijn' lof verklaren,
Met het luyts geluydt.

2 Singt nieuwe lied'ren voor den Heere,
En spelet wel met soet geschal.
Speelt vrolick, konst'lick t' Sijner eere,
En roemt Sijn' goedtheydt over al.
Want 't bevel des Heeren,
't Welck Hy ons doet leeren,
Is rechtvaerdigheydt.

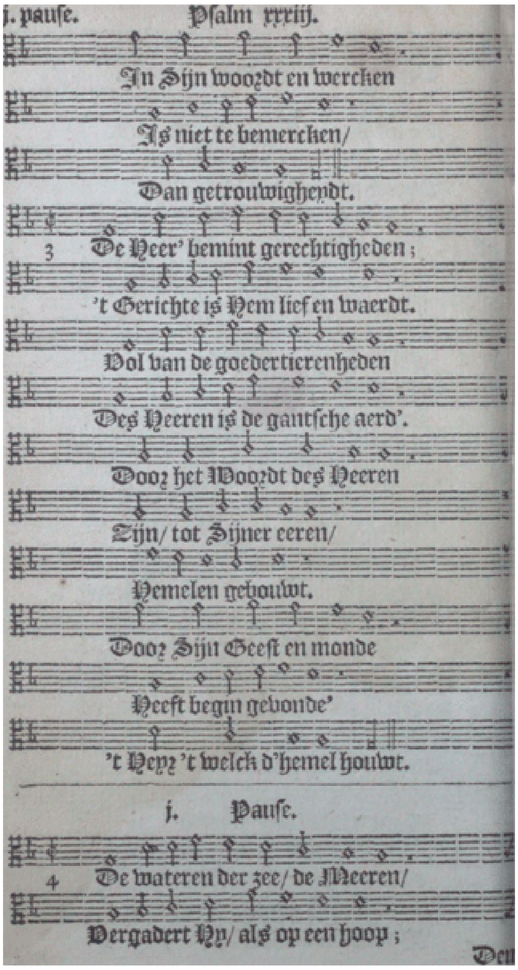

In Sijn woordt en wercken
Is niet te bemercken,
Dan getrouwigheydt.

3 De Heer' bemint gerechtigheden;
't Gerichte is Hem lief en waerdt.
Vol van de goedertierenheden
Des Heeren is de gantsche aerd'.
Door het Woordt des Heeren
Zijn, tot Sijner eeren,
Hemelen gebouwt.
Door Sijn Geest en monde
Heeft begin gevonde'
't Heyr 't welck d'hemel houwt.

j. Pause.

4 De wateren der zee, de Meeren,
Vergadert Hy, als op een hoop;

Den afgronden stelt Sijn begeeren
Schat-kamers voor haer' diepen loop.
Laet all' 't aerdtsche wesen
Voor den Heere vreesen:
Laet al watter leeft,
Voor den Heere leven
Met een schrick; laet beven
Wat ter wereldt sweeft.

5 Want, wat de Heere heeft gesproocken,
Het is'er stracks van stonden aen.
Dat Hy gebiedt, heeft noyt ontbroocken;
Men siet het dadelicken staen.
All' der Heyd'nen raden,
All' het werck ten quaden,
't Welck by haer geschiedt,
Alle de gedachten

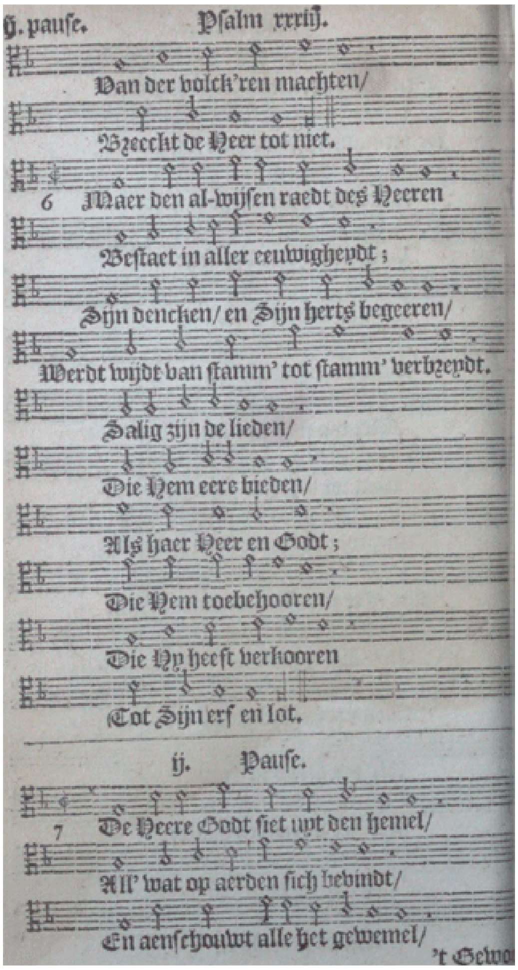

Van der volck'ren machten,
Breeckt de Heer tot niet.

6 Maer den al-wijsen raedt des Heeren
Bestaet in aller eeuwigheydt;
Sijn dencken, en Sijn herts begeeren,
Werdt wijdt van stamm' tot stamm' verbreydt.
Salig zijn de lieden,
Die Hem eere bieden,
Als haer Heer en Godt;
Die Hem toebehooren,
Die Hy heeft verkooren
Tot Sijn erf en lot.

ij. Pause.

7 De Heere Godt siet uyt den hemel,
All' wat op aerden sich bevindt,
En aenschouwt alle het gewemel,

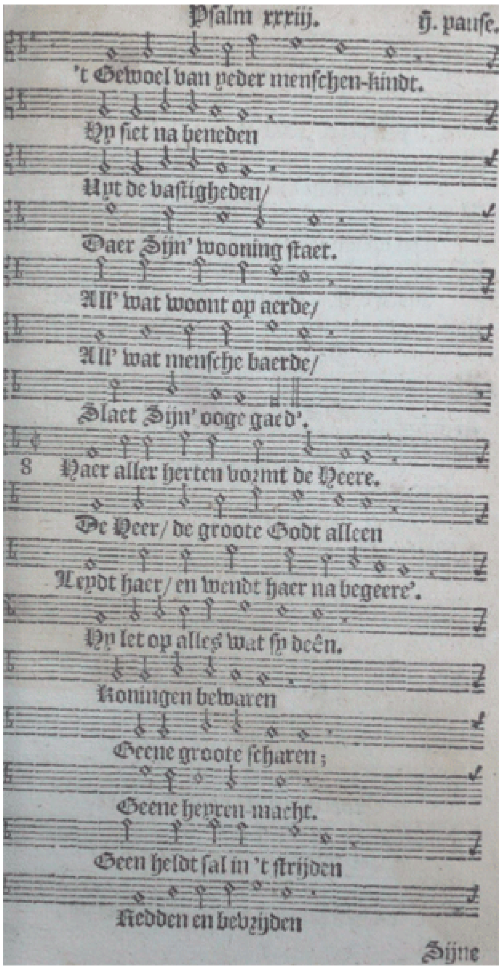

't Gewoel van yeder menschen-kindt.
Hy siet na beneden
Uyt de vastigheden,
Daer Sijn' wooning staet.
All' wat woont op aerde,
All' wat mensche baerde,
Slaet Sijn ooge gaed'.

8 Haer aller herten vormt de Heere.
De Heer, de groote Godt alleen
Leydt haer, en wendt haer na begeere'.
Hy let op alles wat sy deên.
Koningen bewaren
Geene groote scharen;
Geene heyren-macht.
Geen heldt sal in 't strijden
Redden en bevrijden

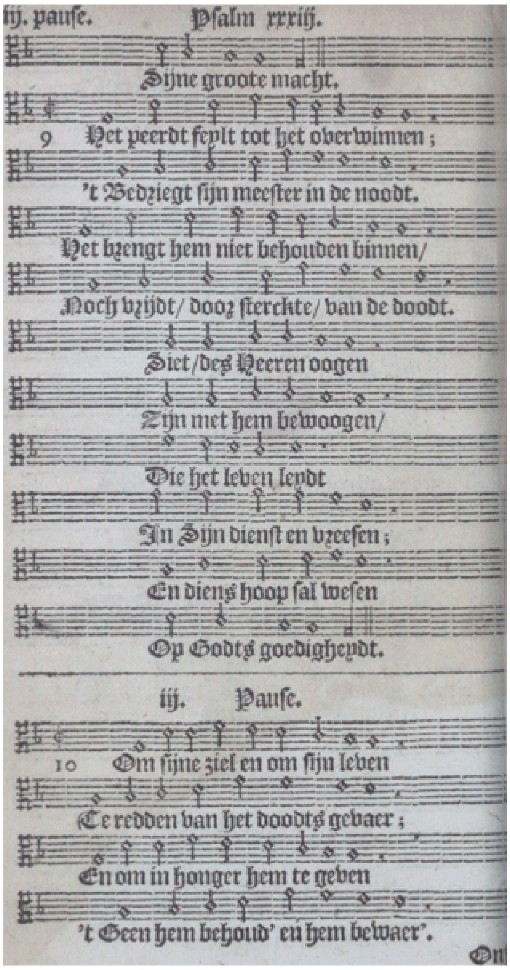

Sijne groote macht.

9 Het peerdt feylt tot het overwinnen;
't Bedriegt sijn meester in de noodt.
Het brengt hem niet behouden binnen,
Noch vrijdt, door sterckte, van de doodt.
Siet, des Heeren oogen
Zijn met hem bewoogen,
Die het leven leydt
In Sijn dienst en vreesen;
En diens hoop sal wesen
Op Godts goedigheydt.

iij. Pause.

10 Om sijne ziel en om sijn leven
Te redden van het doodts gevaer;
En om in honger hem te geven
't Geen hem behoud' en hem bewaer'.

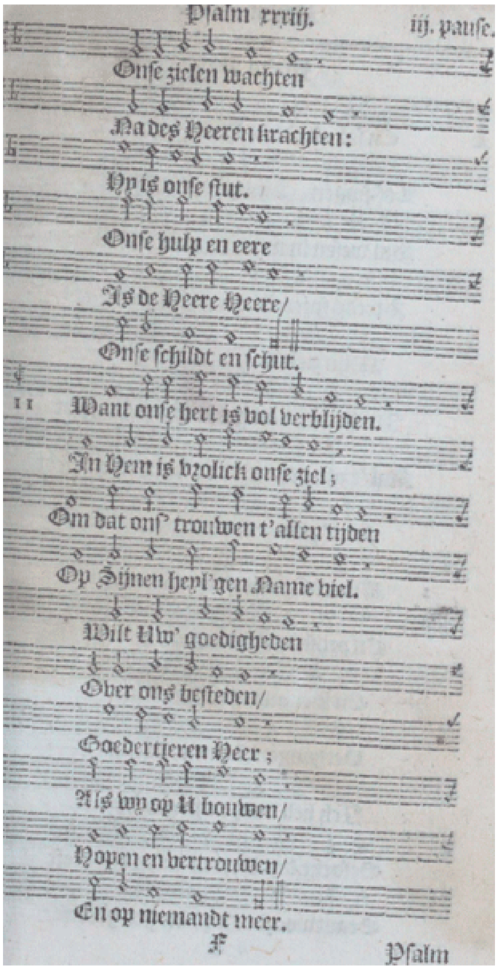

Onze zielen wachten
Na des Heeren krachten:
Hy is onse stut.
Onse hulp en eere
Is de Heere Heere,
Onse schildt en schut.

11 Want onse hert is vol verblijden.
In Hem is vrolick onse ziel;
Om dat ons' trouwen t'allen tijden
Op Sijnen heyl'gen Name viel.
Wilt Uw' goedigheden
Over ons besteden,
Goedertieren Heer;
Als wy op U bouwen,
Hopen en vertrouwen,
En op niemandt meer.

Psalm xxxiiij.

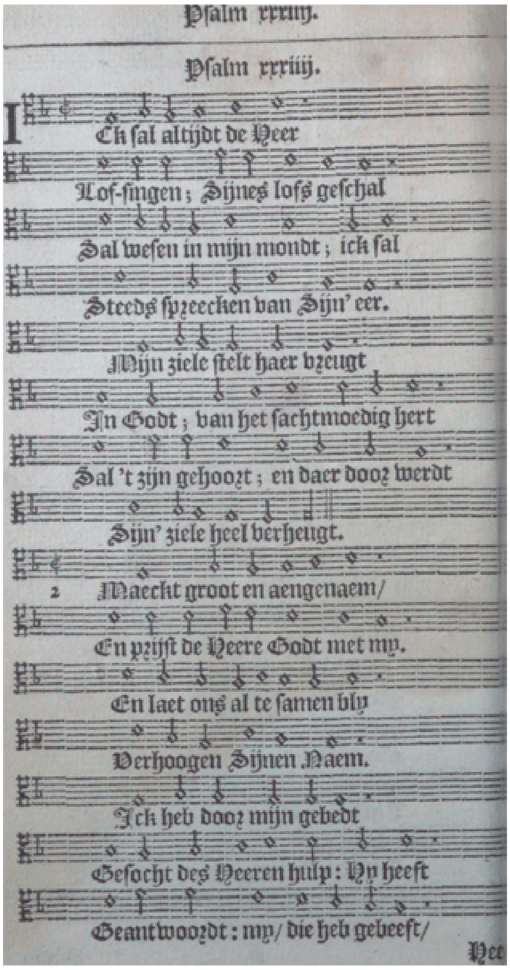

*I*Ck sal altijdt de Heer
Lof-singen; Sijnes lofs geschal
Sal wesen in mijn mondt; ick sal
Steeds spreecken van Sijn' eer.
Mijn ziele stelt haer vreugt
In Godt; van het sachtmoedig hert
Sal 't zijn gehoort; en daer door werdt
Sijn' ziele heel verheugt.

2 Maeckt groot en aengenaem,
En prijst de Heere Godt met my.
En laet ons al te samen bly
Verhoogen Sijnen Naem.
Ick heb door mijn gebedt
Gesocht des Heeren hulp: Hy heeft
Geantwoordt: my, die heb gebeeft,

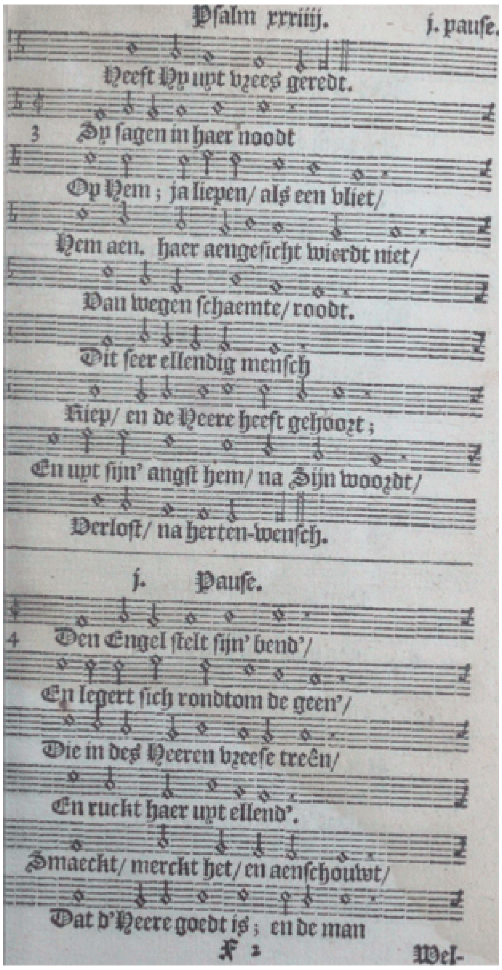

Heeft Hy uyt vrees geredt.

3 Sy sagen in haer noodt
Op Hem; ja liepen, als een vliet,
Hem aen, haer aengesicht wierdt niet,
Van wegen schaemte, roodt.
Dit seer ellendig mensch
Riep, en de Heere heeft gehoort;
En uyt sijn' angst hem, na Sijn woordt,
Verlost, na herten-wensch.

j. Pause.

4 Den Engel stelt sijn' bend',
En legert sich rondtom de geen',
Die in des Heeren vreese treên,
En ruckt haer uyt ellend'.
Smaeckt, merckt het, en aenschouwt,
Dat d' Heere goedt is; en de man

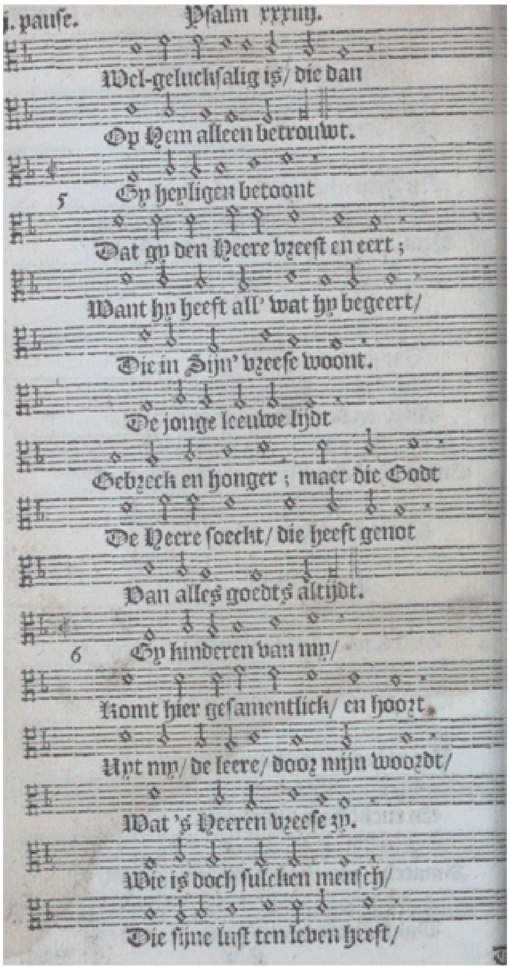

Wel-gelucksalig is, die dan
Op Hem alleen betrouwt.

5 Gy heyligen betoont
Dat gy den Heere vreest en eert;
Want hy heeft all' wat hy begeert,
Die in Sijn' vreese woont.
De jonge leeuwe lijdt
Gebreck en honger; maer die Godt
De Heere soeckt, die heeft genot
Van alles goedts altijdt.

6 Gy kinderen van my,
Komt hier gesamentlick, en hoort
Uyt my, de leere, door mijn woordt,
Wat 's Heeren vreese zy.
Wie is doch sulcken mensch,
Die sijne lust ten leven heeft,

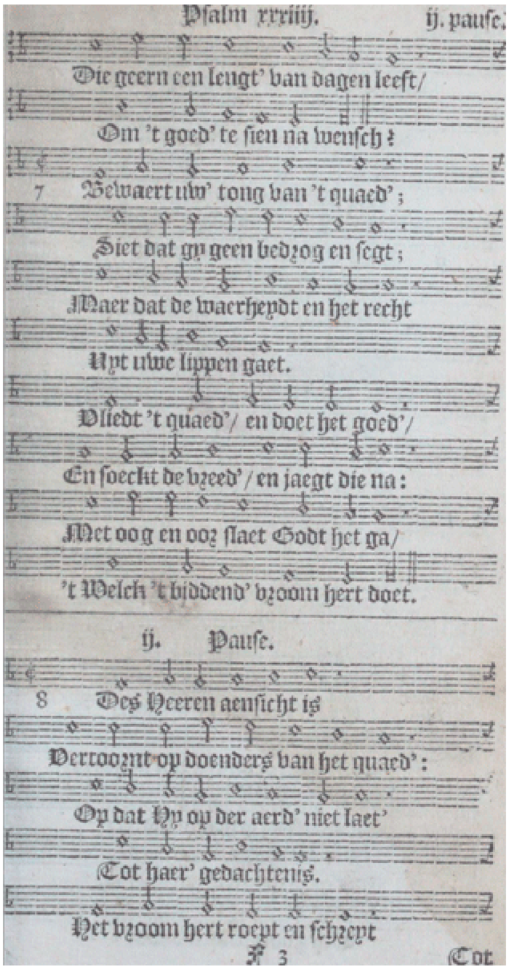

Die geern een lengt' van dagen leeft,
Om 't goed' te sien na wensch?

7 Bewaert uw 'tong van 't quaed';
Siet dat gy geen bedrog en segt;
Maer dat de waerheydt en het recht
Uyt uwe lippen gaet.
Vliedt 't quaed', en doet het goed',
En soeckt de vreed', en jaegt die na:
Met oog en oor slaet Godt het ga,
't Welck 't biddend' vroom hert doet.

ij. Pause.

8 Des Heeren aensicht is
Vertoornt op doenders van het quaed':
Op dat Hy op der aerd' niet laet'
Tot haer' gedachtenis.
Het vroom hert roept en schreyt

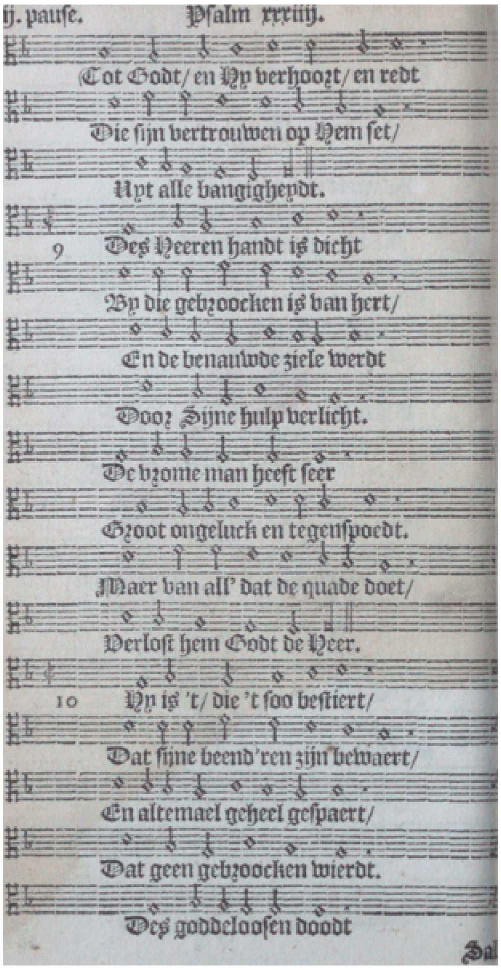

Tot Godt, en Hy verhoort, en redt
Die sijn vertrouwen op Hem set,
Uyt alle bangigheydt.

9 Des Heeren handt is dicht
By die gebroocken is van hert,
En de benauwde ziele werdt
Door Sijne hulp verlicht.
De vrome man heeft seer
Groot ongeluck en tegenspoedt.
Maer van all' dat de quade doet,
Verlost hem Godt de Heer.

10 Hy is 't, die 't soo bestiert,
Dat sijne beend'ren zijn bewaert,
En altemael geheel gespaert,
Dat geen gebroocken wierdt.
Des goddeloosen doodt

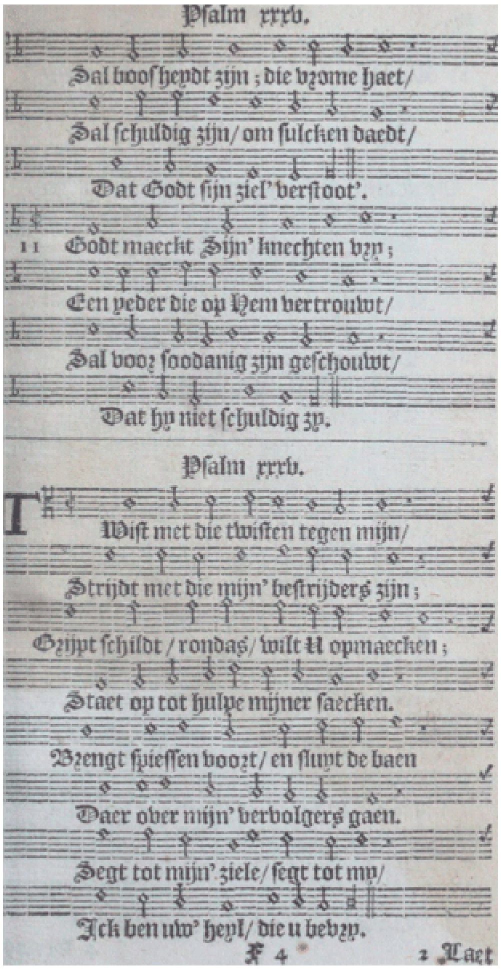

Sal boosheydt zijn; die vrome haet,
Sal schuldig zijn, om sulcken daedt,
Dat Godt sijn ziel' verstoot'.

11 Godt maeckt Sijn' knechten vry;
Een yeder die op Hem vertrouwt,
Sal voor soodanig zijn geschouwt,
Dat hy niet schuldig zy.

Psalm xxxv.

*T*Wist met die twisten tegen mijn,
Strijdt met die mijn' bestrijders zijn;
Grijpt schildt, rondas, wilt U opmaecken;
Staet op tot hulpe mijner saecken.
Brengt spiessen voort, en sluyt de vaen
Daer over mijn' vervolgers gaen.
Segt tot mijn' ziele, segt tot my,
Ick ben uw' heyl, die u bevry.

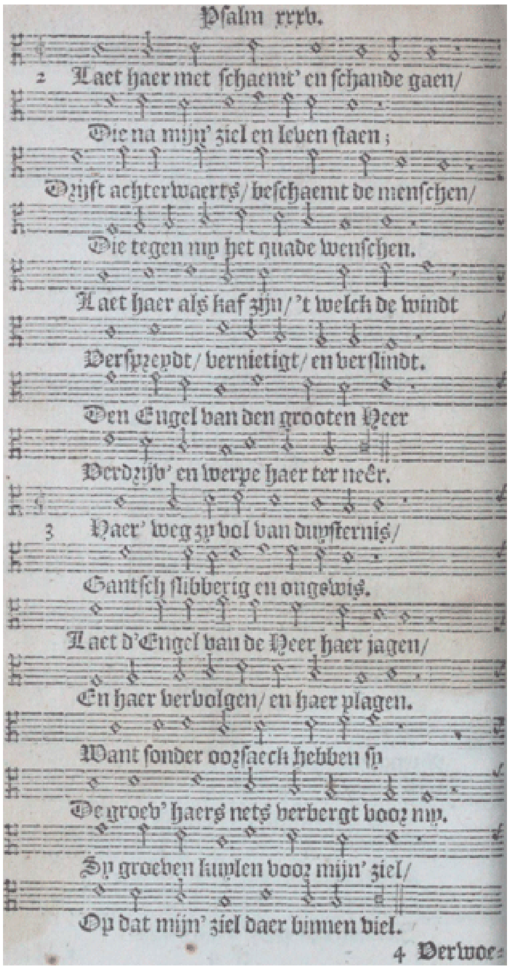

2 Laet haer met schaemt' en schande gaen,
Die na mijn' ziel en leven staen;
Drijft achterwaerts, beschaemt de menschen,
Die tegen my het quade wenschen.
Laet haer als kaf zijn, 't welck de windt
Verspreydt, vernietigt, en verslindt.
Den Engel van den grooten Heer
Verdrijv' en werpe haer ter neêr.

3 Haer' weg zy vol van duysternis,
Gantsch slibberig en ongewis.
Laet d'Engel van de Heer haer jagen,
En haer vervolgen, en haer plagen.
Want sonder oorsaeck hebben sy
De groev' haers nets verbergt voor my.
Sy groeven kuylen voor mijn' ziel,
Op dat mijn' ziel daer binnen viel.

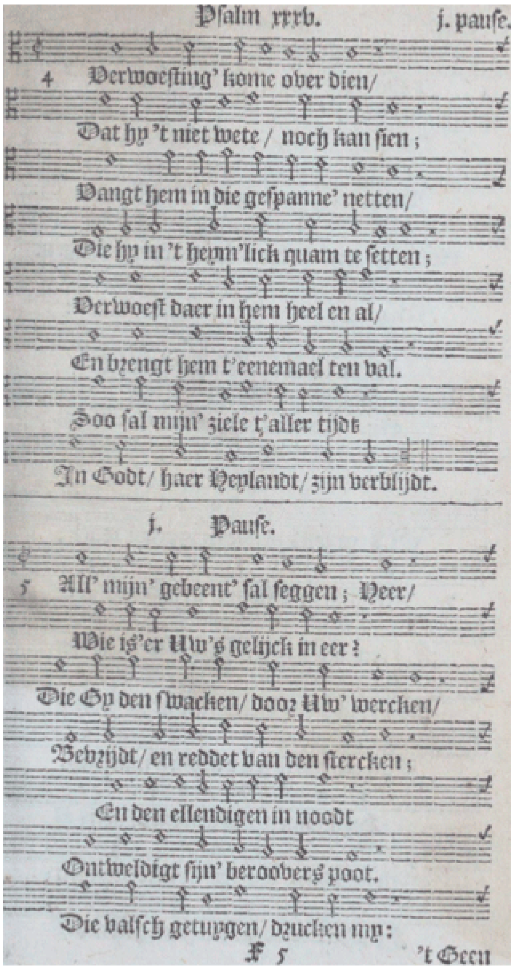

4 Verwoesting' kome over dien,
Dat hy 't niet wete, noch kan sien;
Vangt hem in die gespanne' netten,
Die hy in 't heym'lick quam te setten;
Verwoest daer in hem heel en al,
En brengt hem t'eenemael ten val.
Soo sal mijn' ziele t'aller tijdt
In Godt, haer Heylandt, zijn verblijdt.

j. Pause.

5 All' mijn' gebeent' sal seggen; Heer,
Wie is'er Uw's gelijck in eer?
Die Gy den swacken, door Uw' wercken,
Bevrijdt, en reddet van den stercken;
En den ellendigen in noodt
Ontweldigt zijn' beroovers poot.
Die valsch getuygen, drucken my:

't Geen ick niet weet, dat eyschen sy.

6 Het quaedt vergelden sy voor 't goedt,
Berooving van mijn' ziel' en bloedt:
Rouw ging ick in haer' kranckheydt dragen.
Ick ging mijn' ziel met vasten plagen:
Mijn bidden, met oprechte sin,
Quam weder tot mijn boesem in.
Gedueriglick ging ick tot haer,
Of 't tot een vriendt en broeder waer'.

7 Ick ging in 't swart, in nedrigheydt,
Als een, die 's moeders doodt beschreyt;
Maer, als ick hinckte met mijn' saecken,
Dan gingen sy haer vrolick maecken.
Sy quamen, als geslagen, aen;
Ick kon haer' valscheydt niet verstaen;
Sy scheurden t'samen haer gewaedt,

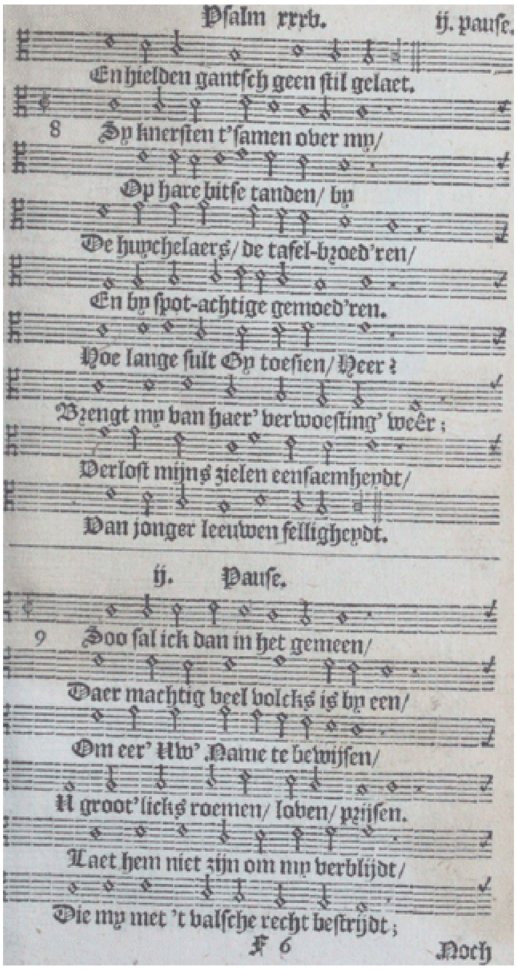

En hielden gantsch geen stil gelaet.

8 Sy knersten t'samen over my,
Op hare bitse tanden, by
De huychelaers, de tafel-broed'ren,
En by spot-achtige gemoed'ren.
Hoe lange sult Gy toesien, Heer?
Brengt my van haer' verwoesting' weêr;
Verlost mijns zielen eensaemheydt,
Van jonger leeuwen felligheydt.

ij. Pause.

9 Soo sal ick dan in het gemeen,
Daer machtig veel volcks is by een,
Om eer' Uw' Name te bewijsen,
U groot'licks roemen, loven, prijsen.
Laet hem niet zijn om my verblijdt,
Die my met 't valsche recht bestrijdt;

Noch wencken met sijn' oog', uyt smaedt,
Hem, die my sonder oorsaeck' haet.

10 Want van geen' vrede spreecken sy;
Maer sy bedencken tegen my,
En tegen stille in den lande
Bedriegery, en list, en schande.
Sy sperren hare monden wijdt
Op tegen my, tot spot en spijt.
Sy seggen, met een luyde stemm',
Ha, ha, wy sien hem in de klemm'.

11 Gy die dit alles merckt en siet,
En swijgt daer over, Heere, niet.
Wilt U niet verre van my maecken:
Wilt, Heere, tot mijn recht ontwaecken;
Tot mijne twist-saeck, doet Uw' knecht,
Na Uw' gerechtigheden, recht.

En laet mijn' haters nimmermeer
Verblijdt zijn over my, ô Heer.

12 Laet haer niet seggen in 't gemoedt,
Ha! hy leydt onder onse voet.
Laet alle sulcke schaem-roodt blijven,
Die om mijn' qualen vreugd' bedrijven.
Bekleedt met schaemt, bekleedt met schandt,
Die tegen my sich selven kant.
Maeckt hem, met schand' van schaemte roodt,
Die tegen my sich selfs vergroot.

13 Maer laetse vrolick singen gaen,
All' die mijn recht zijn toegedaen,
En altijdt seggen t'Uwer eere,
Groot zy gemaeckt de Heere Heere,
Die Sijnen lust heeft tot het recht,
En tot de vrede van Sijn knecht;

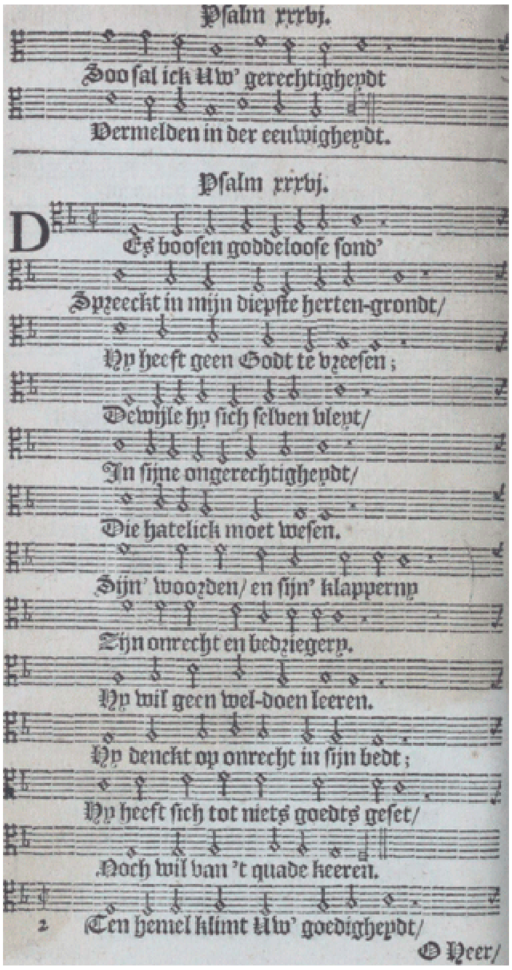

Soo sal ick Uw' gerechtigheydt
Vermelden in der eeuwigheydt.

Psalm xxxvj.

DEs boosen goddeloose sond'
Spreeckt in mijn diepste herten-grondt,
Hy heeft geen Godt te vreesen;
Dewijle hy sich selven vleyt,
In sijne ongerechtigheydt,
Die hatelick moet wesen.
Sijn' woorden, en sijn' klapperny
Zijn onrecht en bedriegery.
Hy wil geen wel-doen leeren.
Hy denckt op onrecht in sijn bedt;
Hy heeft sich tot niets goedts geset,
Noch wil van 't quade keeren.

2 Ten hemel klimt Uw' goedigheydt,

O Heer, Uw' waerheydt is verbreydt
Tot 't bovenst' van de wolcken.
Uw' goedtheydt is Godts berg gelijck;
Uw' oordeel ondoorgrondelijck;
Gy hoedt het vee en volcken.
O Heere Godt, hoe goedt zijt Gy!
Dies gaen de menschen, veylig, by
Uw' wiecken-schaduw' rusten.
Sy werden droncken van het vett'
Uw's huyses, en Gy drencktse met
De beecke van Uw' lusten.

3 By U is 's levens bron gericht;
In Uw' licht kan ons' oog het licht
Op 't allerklaerste vinden.
Streckt Uwe goedtheydt over dien,
Die U bekennen, en ontsien;

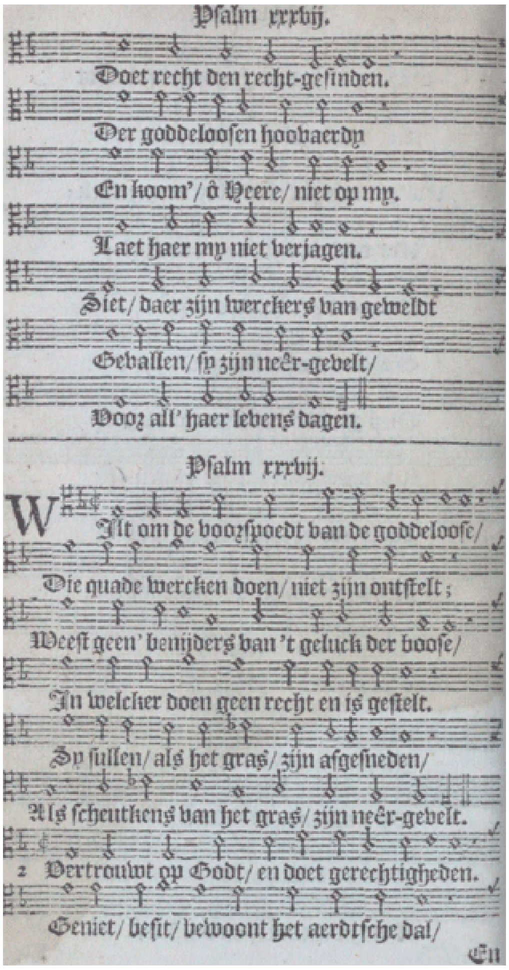

Doet recht den recht-gesinden.
Der goddeloosen hoovaerdy
En koom', ô Heere, niet op my.
Laet haer my niet verjagen.
Siet, daer zijn werckers van geweldt
Gevallen, sy zijn neêr-gevelt,
Voor all' haer levens dagen.

Psalm xxxvij.

*W*Ilt om de voorspoedt van de goddeloose,
Die quade wercken doen, niet sijn ontstelt;
Weest geen' benijders van 't geluck der boose,
In welcker doen geen recht en is gestelt.
Sy sullen, als het gras, zijn afgesneden,
Als scheutkens van het gras, zijn neêr-gevelt.

2 Vertrouwt op Godt, en doet gerechtigheden.
Geniet, besit, bewoont het aerdtsche dal,

En voedt u selven met getrouwigheden.
Verlust u in den Heer'; neemt wel-geval
In Hem, soo sal Hy u uw's herts begeeren
Verleenen, en al wat u lusten sal.

3 Rolt uwen weg vry op de sorg des Heeren;
Vertrouwt op Hem alleen; Hy sal 't wel recht
Af-maecken, en de saeck' ten besten keeren.
Hy sal d'oprechtigheydt van Sijnen knecht
Voortkomen doen, gelijck het helder lichten,
Welck 's middaegs van de Son werdt aengerecht.

4 Swijgt voor den Heer', uw' Godt, wilt voor Hem swichten:
Verbeydt Hem, lijdt om Hem, ontsteeckt u niet
Om dien, wien wel geluckt all' sijn verrichten;
Door wien bedriegery en list geschiedt.
Laet af van toorn, en laet de gramschap varen;
Ontsteekt doch niet tot 't quaed', 'tgeen God verbied.

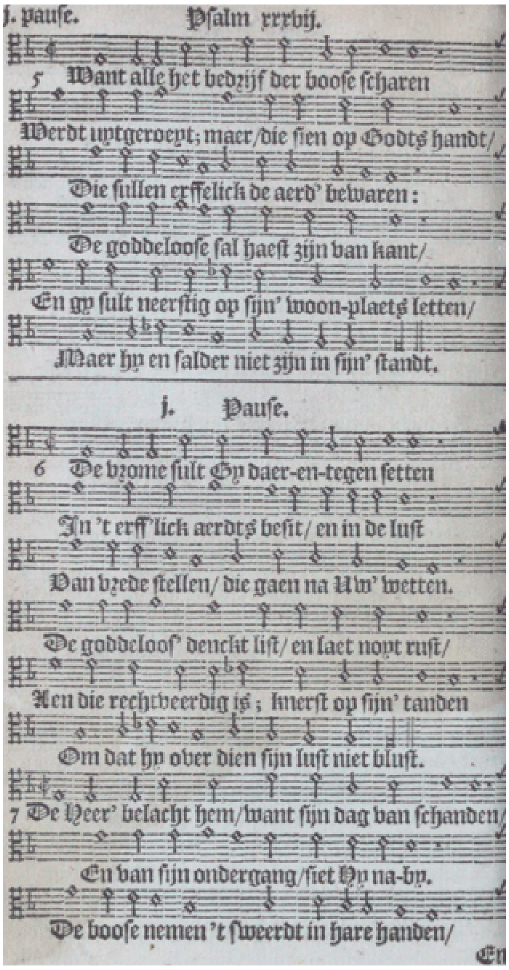

5 Want alle het bedrijf der boose scharen
Werdt uytgeroeyt; maer, die sien op Godts handt,
Die sullen erffelick de aerd' bewaren:
De goddeloose sal haest zijn van kant,
En gy sult neerstig op sijn' woon-plaets letten,
Maer hy en salder niet zijn in sijn' standt.

j. Pause.

6 De vrome sult Gy daer-en-tegen setten
In 't erff'lick aerdts besit, en in de lust
Van vrede stellen, die gaen na Uw' wetten.
De goddeloos' denckt list, en laet noyt rust,
Aen die rechtveerdig is; knerst op sijn' tanden
Om dat hy over dien sijn lust niet blust.

7 De Heer' belacht hem, want sijn dag van schanden,
En van sijn ondergang, siet Hy na-by.
De boose nemen 't sweerdt in hare handen,

En spannen haren boog; ten eynde sy
Het vroom' noodtdruftig volck ter neder maecken,
En slachten haters van haer' schelmery.

8 Maer haren aenslag sal haer selfs genaecken;
Haer eygen sweerdt sal in haer herte gaen;
Haer' uytgespannen boog aen stucken raecken.
Het weynig', van die op de vroomheydt staen,
Is beter, dan de schat der goddeloosen,
Der menschen, die het goedt niet gade slaen.

9 Want Godt sal breecken all' de macht der boosen,
Maer vrome ondersteunt des Heeren handt:
Hy kent de tijdt, van die het recht verkoosen,
En hare erffenis houdt eeuwig standt.
d' Oprechte ziele sal geduerig wesen,
En werden nimmermeer gemaeckt tot schandt.

10 Wanneer een' quade tijdt sal zijn geresen,

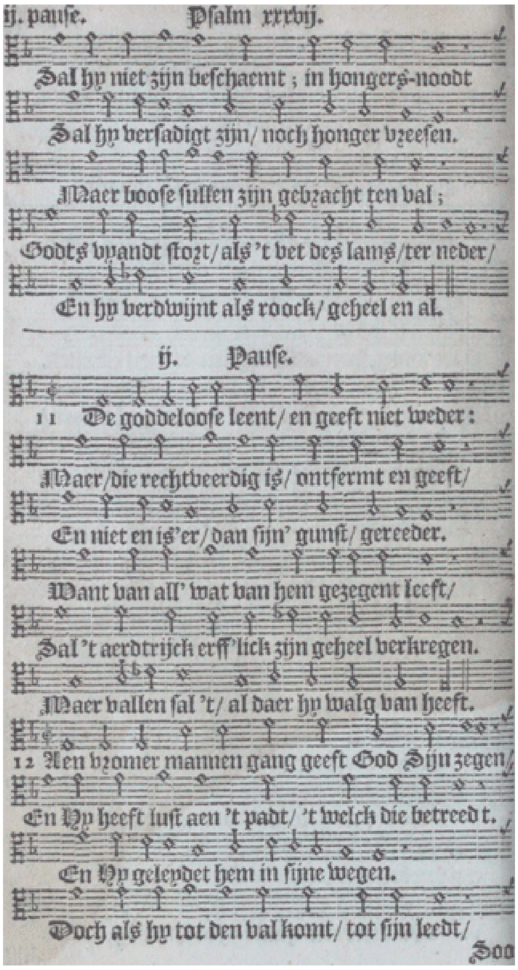

Sal hy niet zijn beschaemt; in hongers-noodt
Sal hy versadigt zijn, noch honger vreesen.
Maer boose sullen zijn gebracht ten val;
Godts vyandt stort, als 't vet des lands, ter neder,
En hy verdwijnt als roock, geheel en al.

ij. Pause.

11 De goddeloose leent, en geeft niet weder:
Maer, die rechtveerdig is, ontfermt en geeft,
En niet en is' er, dan sijn' gunst, gereeder.
Want van all' wat van hem gezegent leeft,
Sal 't aerdtrijck erff'lick zijn geheel verkregen.
Maer vallen sal 't, al daer hy walg van heeft.

12 Aen vromer mannen gang geeft God Sijn zegen,
En Hy heeft lust aen 't padt, 't welck die betreedt.
En Hy geleydet hem in sijne wegen.
Doch als hy tot den val komt, tot sijn leedt,

Soo werdt hy evenwel niet wech-gesmeten,
Dewijl' des Heeren handt hem steunsel deed'.

13 Oudt ben ick: jonge tijdt hebb' ick versleten.
Maer noyt verliet God hem, die Gods-dienst meent;
Noyt sag ick oock sijn zaedt zijn sonder eten.
Den gantschen dag ontfermt hy sich en leent.
Tot zegening zijn sijn' nakomelingen,
Godts zegening is aen sijn zaedt verleent.

14 Wijckt van het quaed' en doet de goede dingen,
En neemt uw' wooning dan in eeuwigheydt.
Want God bemint haer, die aen 't recht doen hingen,
Soo dat Hy noyt Sijn gunst van haer en scheydt.
Hy hoedt haer eeuwiglick; maer 't zaedt der quaden
Werdt gantsch'lick uytgeroeyt, en wijdt verspreydt.

iij. Pause.

15 De vrome sullen d' aerd', door Godts genaden,

Besitten erffelick, in eeuwigheydt,
Bewoonen, en niet zijn met sorg beladen;
De mondt des vromen meldt verstandigheydt,
En sijne tonge sal niet anders spreecken,
Dan alle wijsheydt en gerechtigheydt.

16 De Wet sijns Godts is in sijn hert gesteecken;
Hy sal niet slibberen met sijnen voet,
En geene mis-val sal sijn' gangen breecken:
De goddeloose loert, met wrevel-moedt,
Op den betrachter der rechtveerdigheden,
Op hope, dat hy dien de doodt aendoet.

17 Maer Godt en laet hem niet van hem vertreden,
De Heere laet hem niet in sijne handt;
In 't oordeel toont Hy hem barmhertigheden.
Wacht op de Heer, houdt op Sijn wegen standt,
En Hy sal erffelick u d'aerde geven.

De boose sult gy sien gemaeckt tot schandt.

18 'k Hebb' een tyran gesien van godtloos leven,
Die sich geweldiglick had uytgespreydt
En als een Ceder-boom hoog opgeheven;
Maer hy ging door tot in der eeuwigheydt.
En, siet, hy was niet meer, noch wierdt gevonden:
Ick socht hem, maer hy was tot nietigheydt.

19 Let op den vromen, die op 't rechte stonden:
Siet na haer; want het eynd' van sulcken man
Sal vrede zijn, die noyt sal zijn geschonden:
Maer d'overtreder werdt verdelgt, en kan
Geensins bestaen; het eynd' der goddeloosen.
Werdt uytgeroeyt, en daer komt niemandt van.

20 Doch 'theyl der vrome, die de Gods-dienst koosen,
Heyl van 't rechtverdig volk is van Gods macht;
Hy is haer' sterckt', ter tijd' van angst voor boosen:

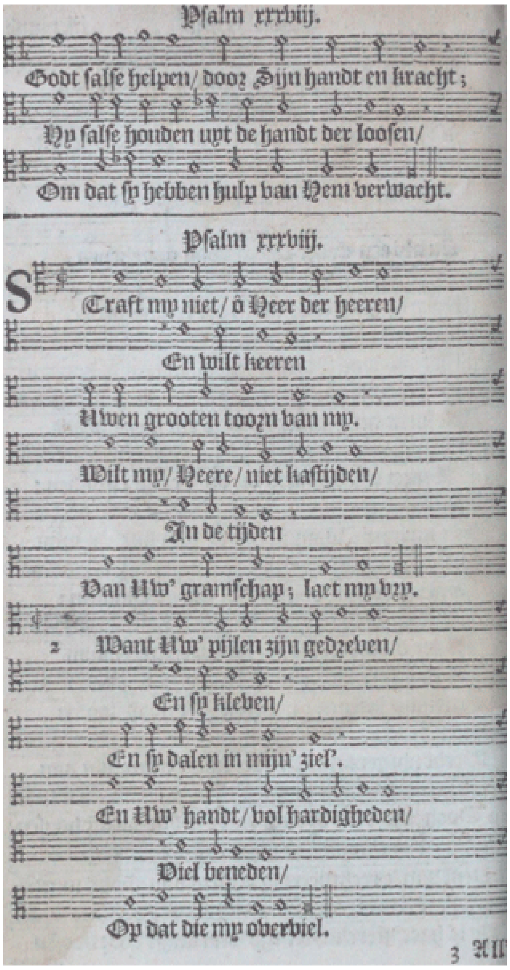

Godt salse helpen, door Sijn handt en kracht;
Hy salse houden uyt de handt der loosen,
Om dat sy hebben hulp van Hem verwacht.

Psalm xxxviij.

STraft my niet, ô Heer der heeren,
En wilt keeren
Uwen grooten toorn van my.
Wilt my, Heere, niet kastijden,
In de tijden
Van Uw' gramschap; laet my vry.

2 Want Uw' pijlen zijn gedreven,
En sy kleven,
En sy dalen in mijn' ziel'.
En Uw' handt, vol hardigheden,
Viel beneden,
Op dat die my overviel.

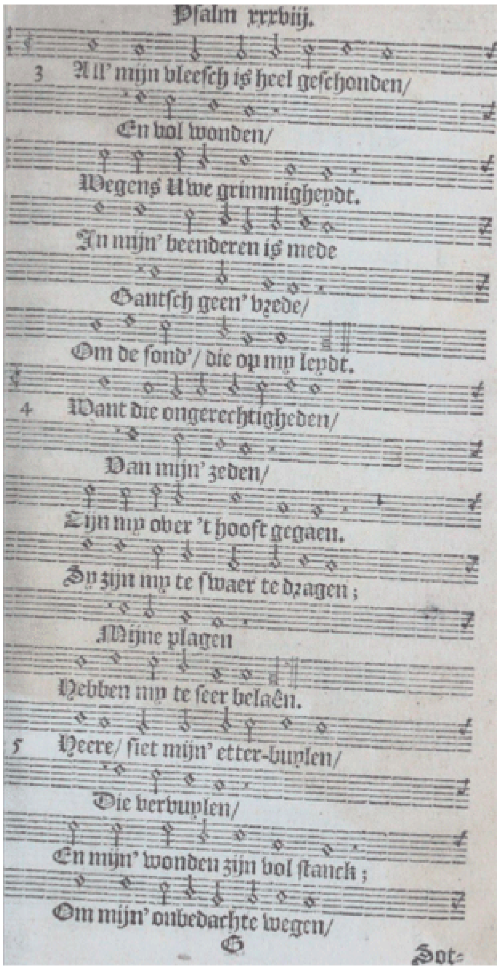

3 All' mijn vleesch is heel geschonden,
En vol wonden,
Wegens Uwe grimmigheydt.
In mijn' beenderen is mede
Gantsch geen' vrede,
Om de sond', die op my leydt.

4 Want die ongerechtigheden,
Van mijn zeden,
Zijn my over 't hooft gegaen.
Sy zijn my te swaer te dragen;
Mijne plagen
Hebben my te seer belaên.

5 Heere, siet mijn' etter-buylen,
Die vervuylen,
En mijn' wonden zijn vol stanck;
Om mijn' onbedachte wegen,

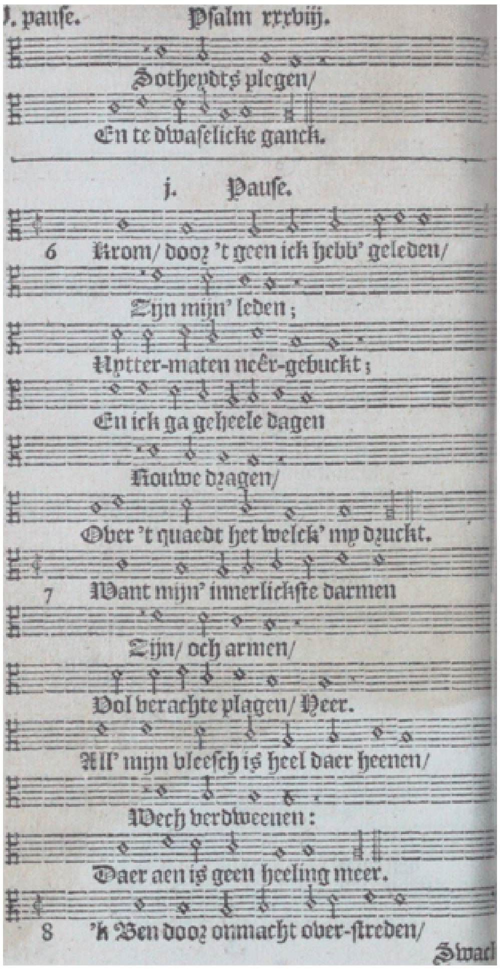

Sotheydts plegen,
En te dwaselicke ganck.

Pause.

6 Krom, door 't geen ick hebb' geleden,
Zijn mijn' leden;
Uytter-maten neêr-gebuckt;
En ick ga geheele dagen
Rouwe dragen,
Over 't quaedt het welck' my druckt.

7 Want mijn' innerlickste darmen
Zijn, och armen,
Vol verachte plagen, Heer.
All' mijn vleesch is heel daer heenen,
Wech verdweenen:
Daer aen is geen heeling meer.

8 'k Ben door onmacht over-streden,

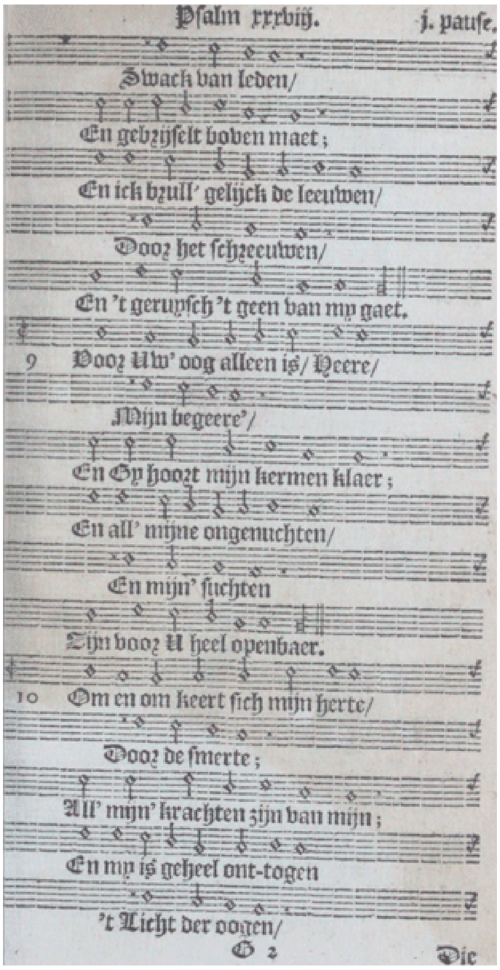

Swack van leden,
En gebrijselt boven maet;
En ick brull' gelijck de leeuwen,
Door het schreeuwen,
En 't geruysch 't geen van my gaet.

9 Voor Uw' oog alleen is, Heere,
Mijn begeere',
En Gy hoort mijn kermen klaer;
En al' mijne ongenuchten,
En mijn' suchten
Zijn voor U heel openbaer.

10 Om en om keert sich mijn herte,
Door de smerte;
All' mijn' krachten zijn van mijn;
En my is geheel ont-togen
't Licht der oogen,

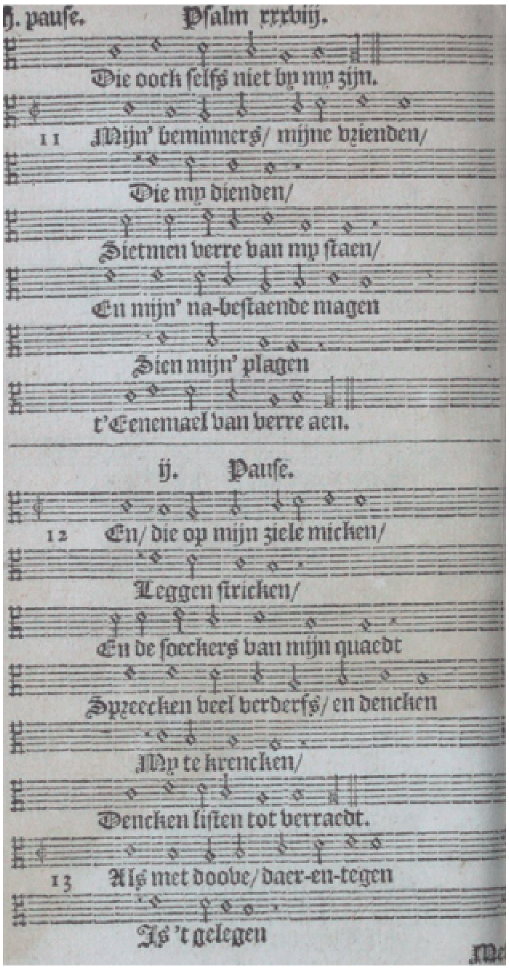

Die oock selfs niet by my zijn.

11 Mijn beminners, mijne vrienden,
Die my dienden,
Sietmen verre van my staen,
En mijn' na-bestaende magen
Sien mijn' plagen
t' Eenemael van verre aen.

ij Pause.

12 En, die op mijn ziele micken,
Leggen stricken,
En de soeckers van mijn quaedt
Spreecken veel verderfs, en dencken
My te krenken,
Dencken listen tot verraedt.

13 Als met doove, daer-en-tegen
Is 't gelegen

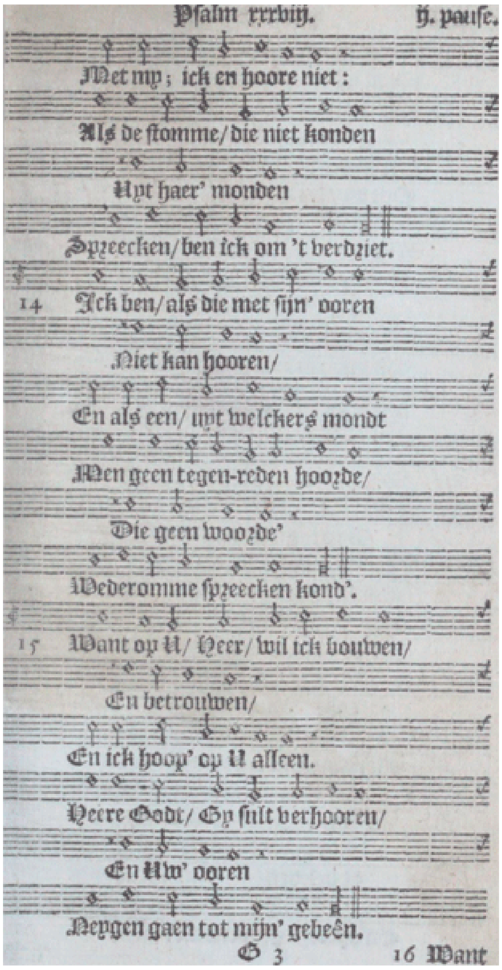

Met my; ick en hoore niet:
Als de stomme, die niet konden
Uyt haer' monden
Spreecken, ben ick om 't verdriet.

14 Ick ben, als die met sijn'ooren
Niet kan hooren,
En als een, uyt welckers mondt
Men geen tegen-reden hoorde,
Die geen woorde'
Wederomme spreecken kond'.

15 Want op U, Heer, wil ick bouwen,
En betrouwen,
En ick hoop' op U alleen.
Heere Godt, Gy sult verhooren,
En Uw' ooren
Neygen gaen tot mijn gebeên

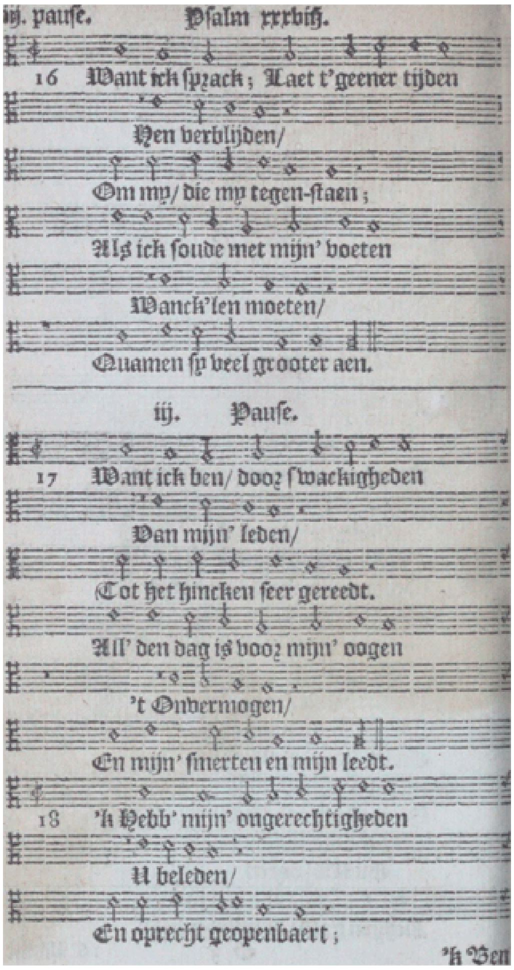

16 Want ick sprack; Laet t'geener tijden
Hen verblijden,
Om my, die my tegen-staen;
Als ick soude met mijn' voeten
Wanck'len moeten,
Quamen sy veel grooter aen.

iij. Pause.

17 Want ick ben, door swackigheden
Van mijn' leden,
Tot het hincken seer gereedt.
All' den dag is voor mijn' oogen
't Onvermogen,
En mijn' smerten en mijn leedt.

18 'k Hebb' mijn' ongerechtigheden
U beleden,
En oprecht geopenbaert;

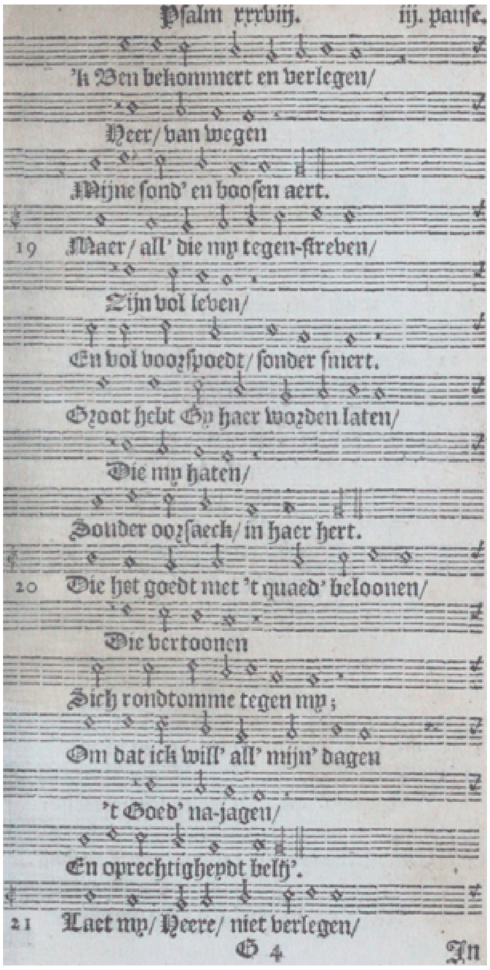

'k Ben bekommert en verlegen,
Heer, van wegen
Mijne sond' en boosen aert.

19 Maer, all'die my tegen-streven,
Zijn vol leven,
En vol voorspoedt, sonder smert.
Groot heb Gy haer worden laten,
Die my haten,
Sonder oorsaeck, in haer hert.

20 Die het goedt met 't quaed' beloonen,
Die vertoonen
Sich rondtomme tegen my;
Om dat ick will' all' mijn' dagen
't Goed na-jagen,
En oprechtigheydt belij'.

21 Laet my, Heere, niet verlegen,

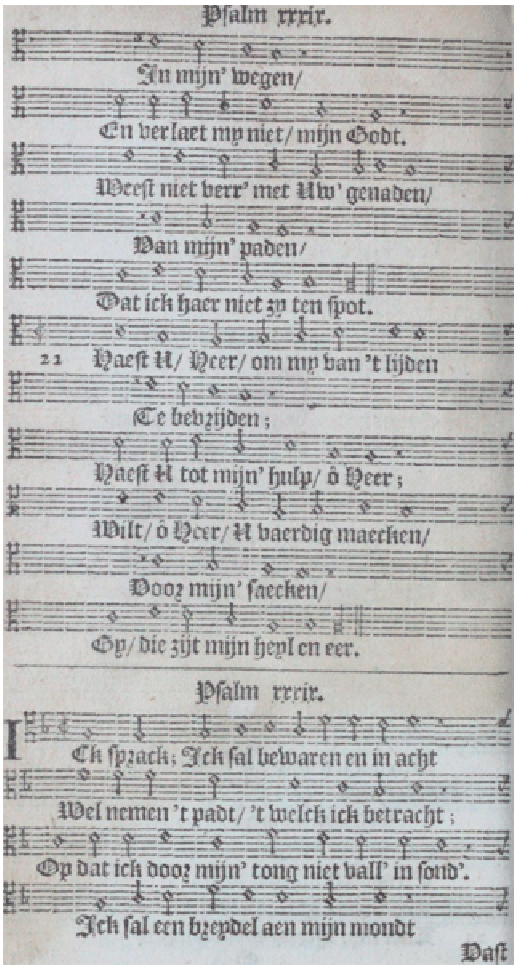

In mijn' wegen,
En verlaet my niet, mijn Godt.
Weest niet verr' met Uw' genaden,
Van mijn' paden,
Dat ick haer niet zy ten spot.

22 Haest U, Heer, om my van 't lijden
Te bevrijden;
Haest U tot mijn' hulp, ô Heer;
Wilt, ô Heer, U vaerdig maecken,
Voor mijn saecken,
Gy, die zijt mijn heyl en eer.

Psalm xxxix.

***I**Ck sprack; Ick sal bewaren en in acht
Wel nemen 't padt, 't welck ick betracht;
Op dat ick door mijn' tong niet vall' in sond'.
Ick sal een breydel aen mijn mondt

Vast hechten, tot mijns mondts bewarenis,
Nu 't boose volck my tegen is.

2 Ick was verstomt door mijn' stil-swijgentheydt;
Ick sweeg van mijn' gerechtigheydt.
Maer daeg'licks meerdert en verswaert mijn' smert,
Heet werd het binnenst' van mijn hert:
Soo dat in mijn gepeyns een vyer ontstack,
En dat ick met mijn tonge sprack;

3 Maeckt, Heer, mijns levens end' bekend aen my,
Wat mijner dagen mate zy.
Op dat ick wete mijn' verganck'lickheydt:
Mijn' dagen hebt Gy uyt-gebreydt
Een handt-breedt in de lengt'; mijn levens tijdt
Is even by U als een mijt.

4 Ah immers is, ô Godt, elck sterflick mensch,
Hoe vast hy staet na lust en wensch,

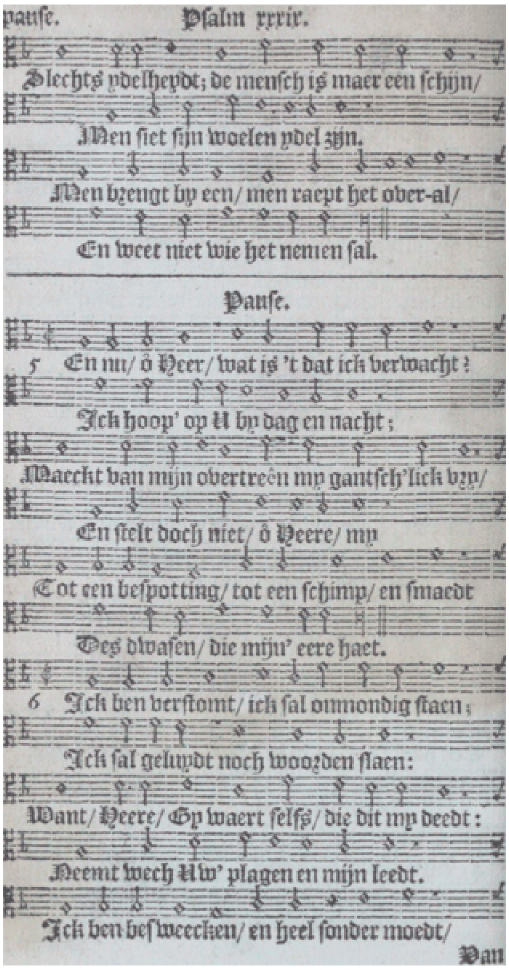

Slechts ydelheydt; de mensch is maer een schijn,
Men siet sijn woelen ydel zijn.
Men brengt by een, met raept het over-al,
En weet niet wie het nemen sal.

Pause.

5 En nu, ô Heer, wat is 't dat ick verwacht?
Ick hoop' op U by dag en nacht;
Maeckt van mijn overtreên my gantsch'lick vry,
En stelt doch niet, ô Heere, my
Tot een bespotting, tot een schimp, en smaedt
Des dwasen, die mijn' eere haet.

6 Ick ben verstomt, ick sal onmondig staen;
Ick sal geluydt noch woorden slaen:
Want, Heere, Gy waert selfs, die dit my deedt:
Neemt wech Uw' plagen en mijn leedt.
Ick ben besweecken, en heel sonder moedt,

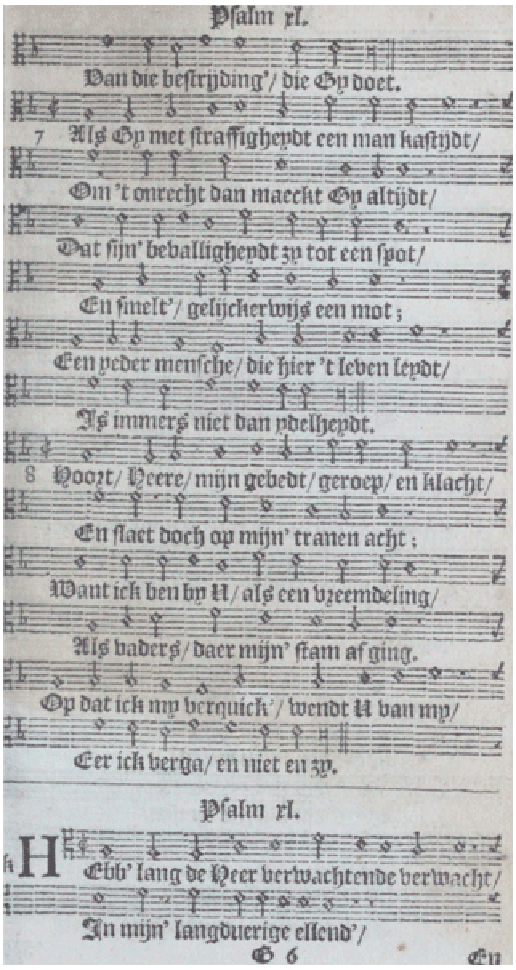

Van die bestrijding', die Gy doet.

7 Als Gy met straffigheydt een man kastijdt,
Om 't onrecht dan maeckt Gy altijdt,
Dat sijn' bevalligheydt zy tot een spot,
En smelt', gelijckerwijs een mot;
Een yeder mensche, die hier 't leven leydt,
Is immers niet dan ydelheydt.

8 Hoort, Heere, mijn gebedt, geroep, en klacht,
En slaet doch op mijn' tranen acht;
Want ick ben by U, als een vreemdeling,
Als vaders, daer mijn' stam af ging.
Op dat ick my verquick', wendt U van my,
Eer ick verga, en niet en zy.

Psalm xl.

'k ***H***Ebb' lang de Heer verwachtende verwacht,
In mijn' langduerige ellend',

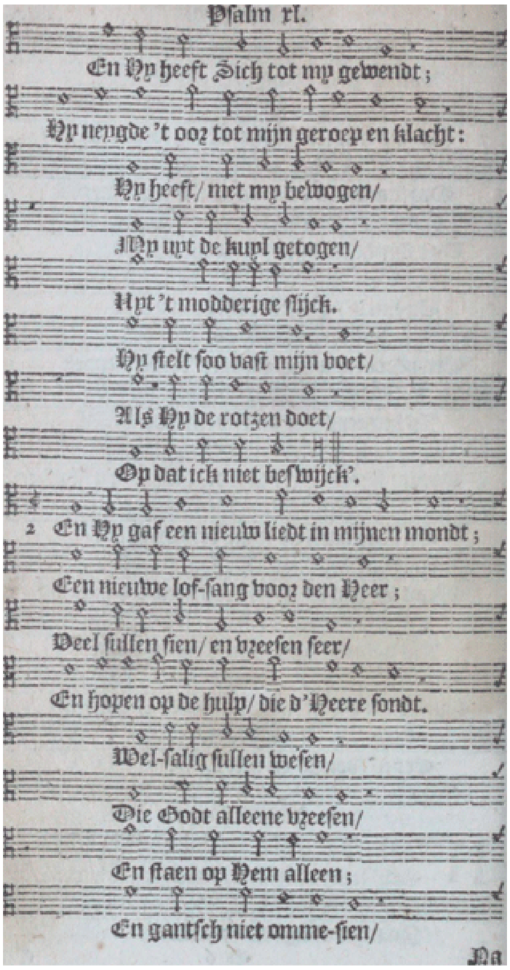

En Hy heeft Sich tot my gewendt;
Hy neygde 't oor tot mijn geroep en klacht:
Hy heeft, met my bewogen,
My uyt de kuyl getogen,
Uyt 't modderige slijck.
Hy stelt soo vast mijn voet,
Als Hy de rotzen doet,
Op dat ick niet beswijck'.

2 En Hy gaf een nieuw liedt in mijnen mondt;
Een nieuwe lof-sang voor den Heer;
Veel sullen sien, en vreesen seer,
En hopen op de hulp, die d' Heere sondt.
Wel-salig sullen wesen,
Die Godt alleene vreesen,
En staen op Hem alleen;
En gantsch niet omme-sien,

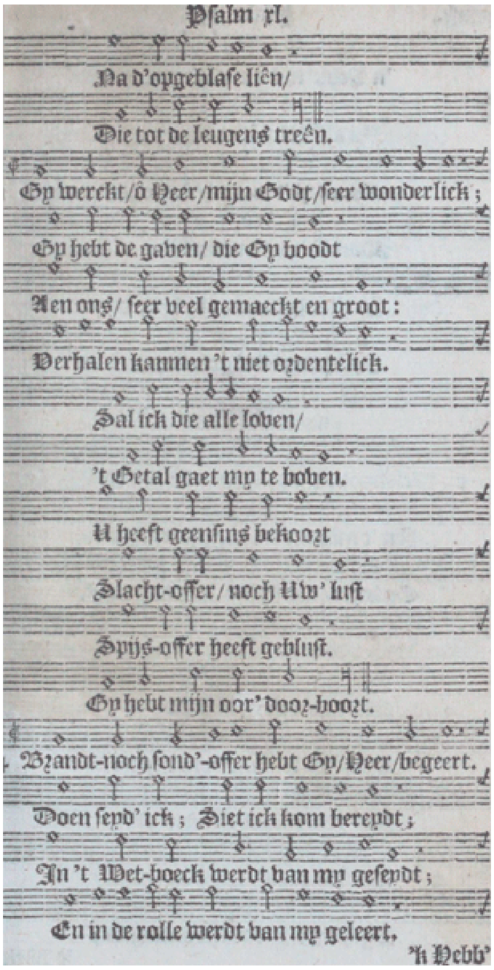

Na d' opgeblase liên,
Die tot de leugens treên.

3 Gy werckt, ô Heer, mijn Godt, seer wonderlick;
Gy hebt de gaven, die Gy boodt
Aen ons, seer veel gemaeckt en groot:
Verhalen kanmen 't niet ordentelick.
Sal ick die alle loven,
't Getal gaet my te boven.
U heeft geensins bekoort
Slacht-offer, noch Uw' lust
Spijs-offer heeft geblust.
Gy hebt mijn oor' door-boort.

4 Brandt- noch sond'-offer hebt Gy, Heer, begeert.
Doen seyd' ick; Siet ick kom bereydt;
In 't Wet-boeck werdt van my geseydt;
En in de rolle werdt van my geleert.

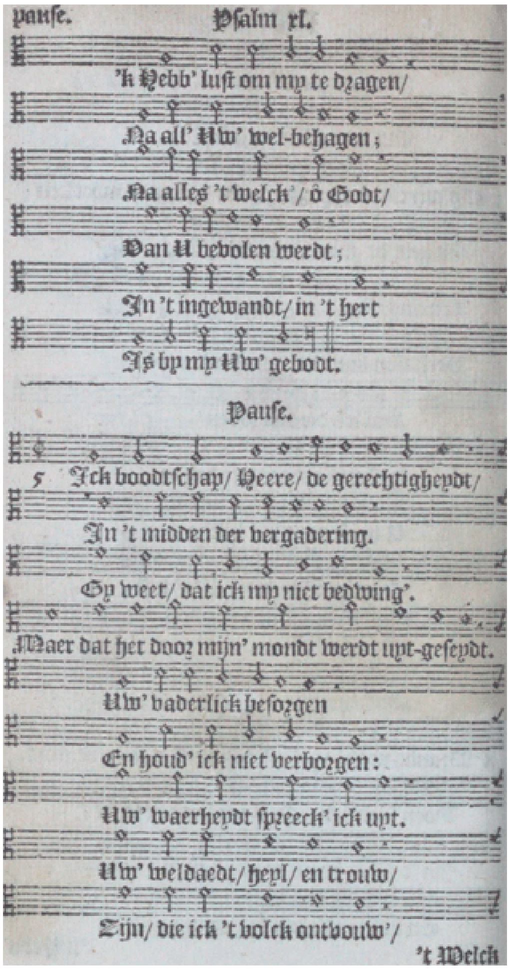

'k Hebb' lust om my te dragen,
Na all' Uw' wel-behagen;
Na alles 't welck', ô Godt,
Van U bevolen werdt;
In 't ingewandt, in 't hert
Is by my Uw gebodt.

Pause.

5 Ick boodtschap, Heere, de gerechtigheydt,
In 't midden der vergadering.
Gy weet, dat ick my niet bedwing'.
Maer dat het door mijn' mondt werdt uyt-geseydt.
Uw' vaderlick besorgen
En houd' ick niet verborgen:
Uw' waerheydt spreeck' ick uyt.
Uw' weldaedt, heyl, en trouw,
Zijn, die ick 't volck ontvouw',

't Welck Uwe Kerck besluyt.

6 Gy sult Uw' ontfermhertigheydt van my
Niet houden; Heer', mijn toeverlaet;
Laet Uw' weldadigheydt mijn' staet
Behoeden, en Uw' trouw zijn aen mijn' zy.
Want met ontelb're quaden,
Met sond' ben ick beladen;
Soo dat ick niet kon sien.
Mijn' sonden zijn veel meer,
Dan 't hayr mijns hoofts, ô Heer,
Mijn hert ging my ontvliên.

7 Toont, dat mijn' vryheydt U behaeglick is;
Haest U tot mijne hulp, ô Godt.
Beschaemt haer all'; maeckt haer tot spot,
Die soecken mijne ziels verderffenis.
Laet haer zijn wech-gedreven,

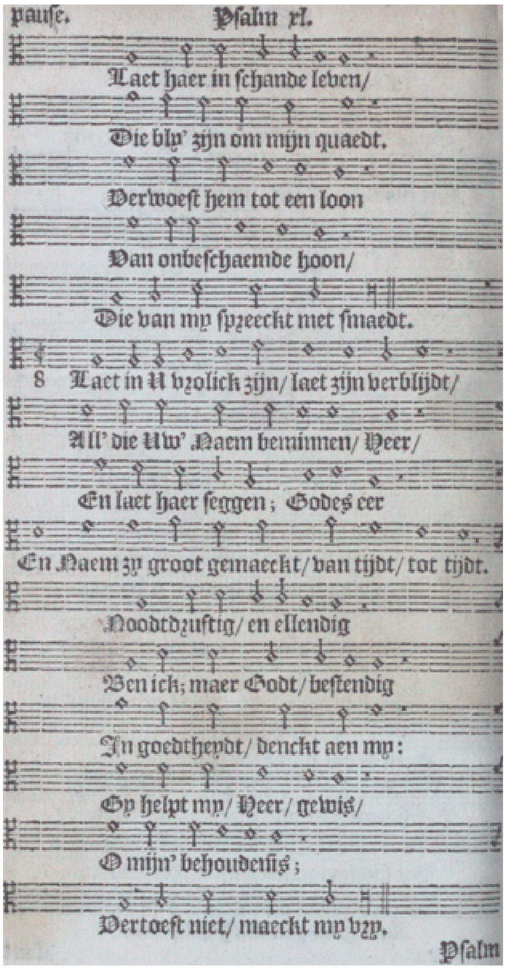

Laet haer in schande leven,
Die bly' zijn om mijn quaedt.
Verwoest hem tot een loon
Van onbeschaemde hoon,
Die van my spreeckt met smaedt.

8 Laet in U vrolick zijn, laet zijn verblijdt,
All' die Uw' Naem beminnen, Heer,
En laet haer seggen; Godes eer
En Naem zy groot gemaeckt, van tijdt, tot tijdt.
Noodtdruftig, en ellendig
Ben ick; maer Godt, bestendig
In goedtheydt, denckt aen my:
Gy helpt my, Heer, gewis,
O mijn' behoudenis;
Vertoeft niet, maeckt my vry.

Psalm xlj.

WEl hem die tegen een ellendig man
Sich wijss'lick dragen kan;
Dewijl' de Heere hem bevrijden sal,
Ter tijdt van ongeval.
By 't leven sal hy zijn van Godt bewaert,
Gezegent op der aerd'.
Godt sal oock, na de will' des boosen, niet
Hem geven in 't verdriet.

2 Op 'tsieck-bedd', op de koets' van smert en pijn,
Sal Godt sijn steunsel zijn.
In sijne kranckheydt, Heer, maeckt Gy terstondt
Hem wederom gesondt.
Ick sprack, wanneer ick was met pijn belaên,
O Heere, siet my aen:
Geneest mijn' ziel', want ick hebb' my mis-gaen,

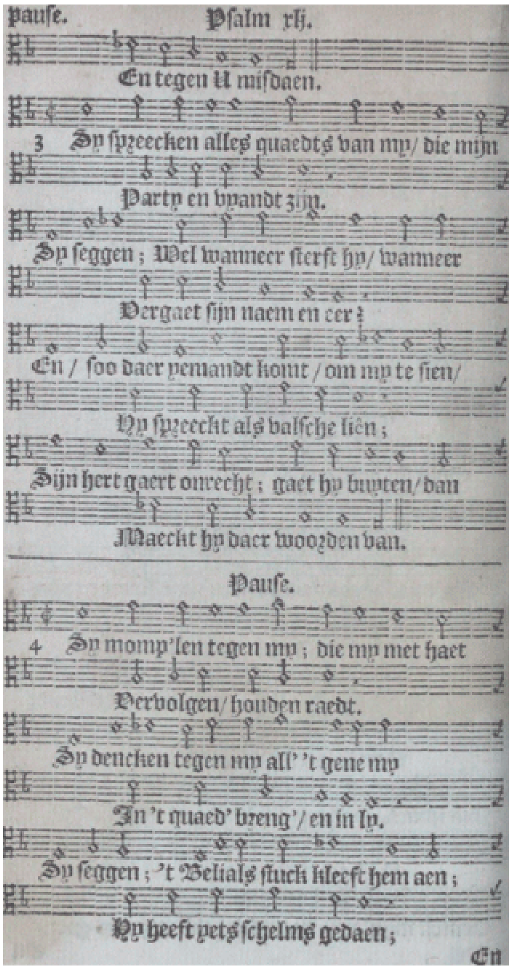

En tegen U misdaen.

3 Sy spreecken alles quaedts van my, die mijn
Party en vyandt zijn.
Sy seggen; Wel wanneer sterft hy, wanneer
Vergaet sijn naem en eer?
En, soo daer yemandt komt, om my te sien,
Hy spreeckt als valsche liên;
Sijn hert gaert onrecht; gaet hy buyten, dan
Maeckt hy daer woorden van.

Pause.

4 Sy momp'len tegen my; die my met haet
Vervolgen, houden raedt.
Sy dencken tegen my all' 't gene my
In 't quaed' breng', en in ly.
Sy seggen; 't Belials stuck kleeft hem aen;
Hy heeft yets schelms gedaen;

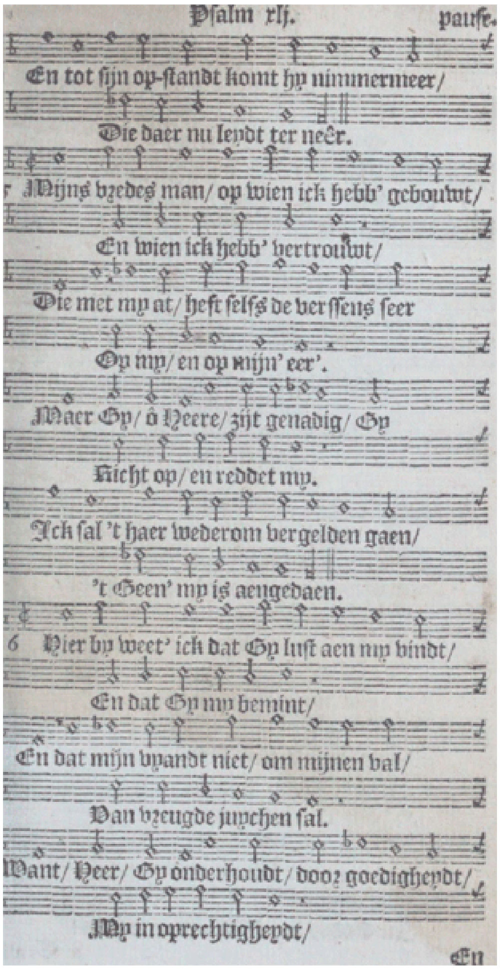

En tot sijn op-standt komt hy nimmermeer,
Die daer nu leydt ter neêr.

5 Mijns vredes man, op wien ick hebb' gebouwt,
En wien ick hebb' vertrouwt,
Die met my at, heft selfs de verssens seer
Op my, en op mijn' eer'.
Maer Gy, ô Heere, zijt genadig, Gy
Richt op, en reddet my.
Ick sal 't haer wederom vergelden gaen,
't Geen' my is aengedaen.

6 Hier by weet' ick dat Gy lust aen my vindt,
En dat Gy my bemint,
En dat mijn vyandt niet, om mijnen val,
Van vreugde juychen sal.
Want, Heer, Gy onderhoudt, door goedigheydt,
My in oprechtigheydt,

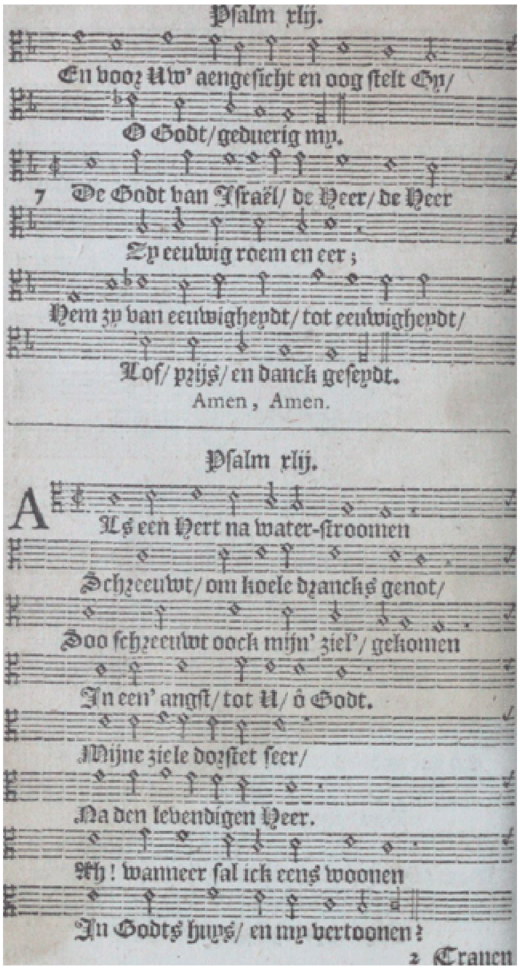

En voor Uw' aengesicht en oog stelt Gy,
O Godt, geduerig my.

7 De Godt van Israël, de Heer, de Heer
Zy eeuwig roem en eer;
Hem zy van eeuwigheydt, tot eeuwigheydt,
Lof, prijs, en danck geseydt.

Amen, Amen.

Psalm xlij.

ALs een Hert na water-stroomen
Schreeuwt, om koele drancks genot,
Soo schreeuwt oock mijn' ziel', gekomen
In een' angst, tot U, ô Godt.
Mijne ziele dorstet seer,
Na den levendigen Heer.
Ah! wanneer sal ick eens woonen
In Godts huys, en my vertoonen?

2 Tranen zijn mijn' spijse; klagen
Is mijn broodt, by nacht en dag;
Om dat sy my daeg'licks vragen,
Waer of uw' God wesen mach?
Ick versmelt' als ick daer aen
Dencke, hoe ick placht te gaen,
Met een vreugd-liedt, met de scharen,
Die in 't Feest Godts lof verklaren.

3 Waerom zijt gy neêr-gebogen,
Door uw angst, mijn' ziel, mijn hert?
Waerom zijt gy soo bewogen,
Soo onrustig in uw' smert'?
Hoopt op Godt; want ick sal Hem
Voor verlossing' met mijn' stemm'
Loven; ô mijn Godt, mijn' ziele
Buygt haer, en gaet neder-kniele'.

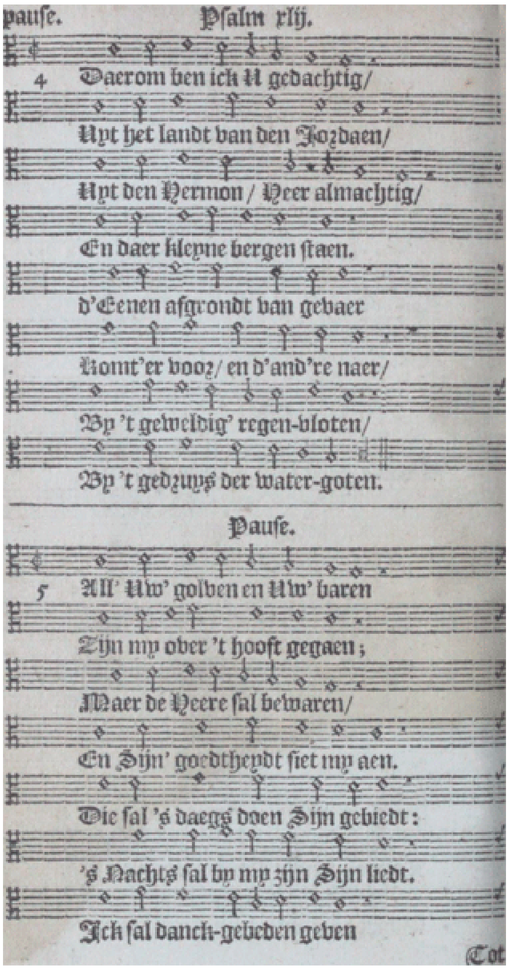

4 Daerom ben ick U gedachtig,
Uyt het landt van den Iordaen,
Uyt den Hermon, Heer, almachtig,
En daer kleyne bergen staen.
d'Eenen afgrondt van gevaer
Komt 'er voor, en d'an'dre naer,
By 't geweldig' regen-vloten,
By 't gedruys der water-goten.

Pause.

5 All' Uw'golven en Uw' baren
Zijn my over 't hooft gegaen;
Maer de Heere sal bewaren,
En Sijn' goedtheydt siet my aen.
Die sal 's daegs doen Sijn gebiedt:
's Nachts sal by my zijn Sijn liedt.
Ick sal danck-gebeden geven

Tot den hoeder van mijn leven.

6 Ick sal seggen tot de Heere,
Wat is 't dat Gy my vergeet?
Waerom draeg' ick swarte kleere',
O mijn' steen-rotz, om mijn leedt?
Mijn' party hoont my met een
Diepe doodt-steek, tot aen 't been,
Als sy dagelicks gaet spreecken,
Waer mach uwen Godt nu steecken?

7 Waerom zijt gy neêr-gebogen
Door uw' angst, mijn ziel', mijn hert?
Waerom zijt gy soo bewogen,
Soo onrustig in uw' smert?
Hoopt op Godt; want ick sal Hem
Voor verlossing' met mijn stemm'
Loven; Hy verlost mijn ziele,

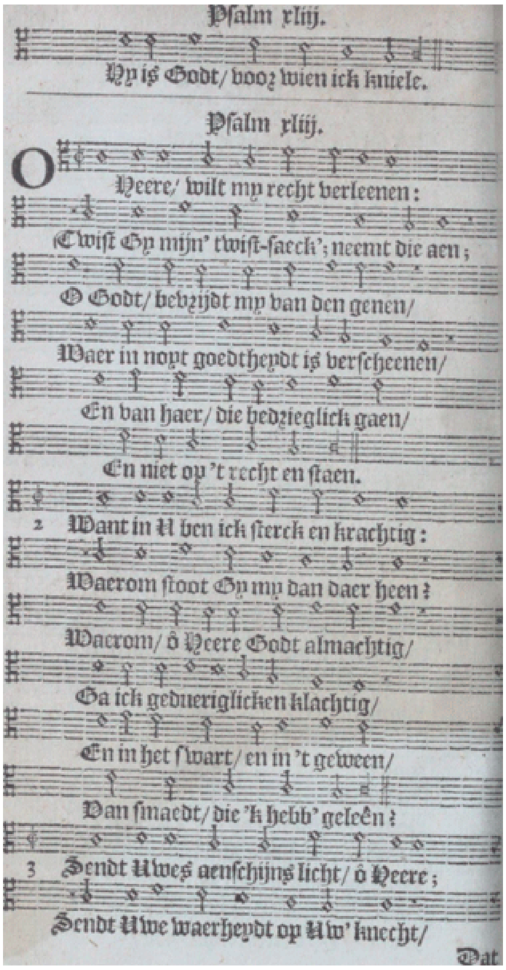

Hy is Godt, voor wien ick kniele.

Psalm xliij.

O Heere, wilt my recht verleenen:
Twist Gy mijn twist-saeck'; neemt die aen;
O Godt, bevrijdt my van den genen,
Waer in noyt goedtheydt is verscheenen,
En van haer, die bedrieglick gaen,
En niet op 't recht en staen.

2 Want in U ben ick sterck enkrachtig:
Waerom stoot Gy my dan daer heen?
Waerom, ô Heere Godt almachtig,
Ga ick gedueriglicken klachtig,
En in het swart, en in 't geween,
Van smaedt, die 'k hebb' geleên?

3 Sendt Uwes aenschijns licht, ô Heere;
Sendt Uwe waerheydt op Uw' knecht,

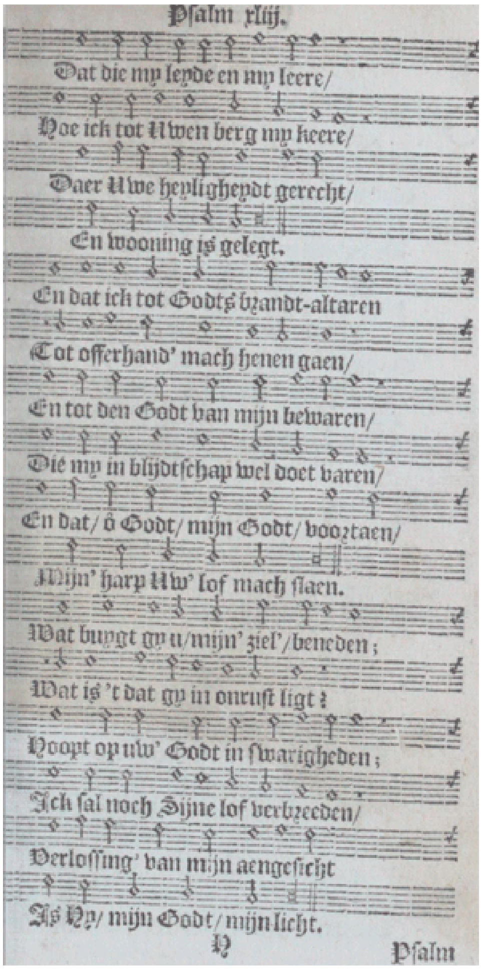

Dat die my leyde en my leere,
Hoe ick tot Uwen berg my keere,
Daer uwe heyligheydt gerecht,
En wooning is gelegt.

4 En dat ick tot Godts brandt-altaren
Tot offerhand' mach henen gaen,
En tot den Godt van mijn bewaren,
Die my in blijdtschap wel doet varen,
En dat, ô Godt, mijn Godt, voortaen,
Mijn' harp Uw' lof mach slaen.

5 Wat buygt gy u, mijn' ziel', beneden;
Wat is 't dat gy in onrust ligt?
Hoopt op uw' Godt in swarigheden;
Ick sal noch Sijne lof verbreeden,
Verlossing' van mijn aengesicht
Is Hy, mijn Godt, mijn licht.

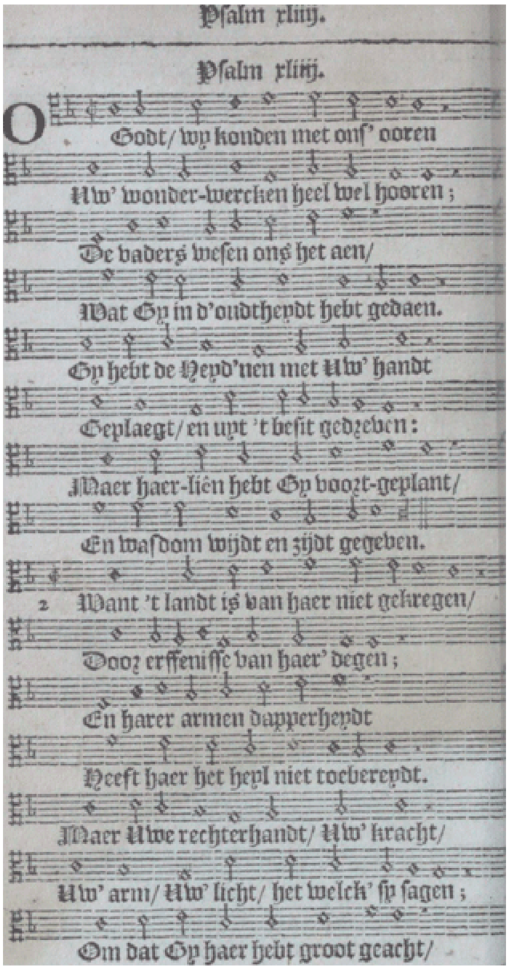

Psalm xliiij.

O Godt, wy konden met ons' ooren
Uw' wonder-wercken heel wel hooren;
De vaders wesen ons het aen,
Wat Gy in d'oudtheydt hebt gedaen.
Gy hebt de Heyd'nen met Uw' handt
Geplaegt, en uyt 't besit gedreven:
Maer haer-liên hebt Gy voort-geplant,
En wasdom wijdt en zijdt gegeven.

2 Want 't landt is van haer niet gekregen,
Door erffenisse van haer' degen;
En harer armen dapperheydt
Heeft haer het heyl niet toebereydt.
Maer Uwe rechterhandt, Uw' kracht,
Uw' arm, Uw' licht, het welck' sy sagen,
Om dat Gy haer hebt groot geacht,

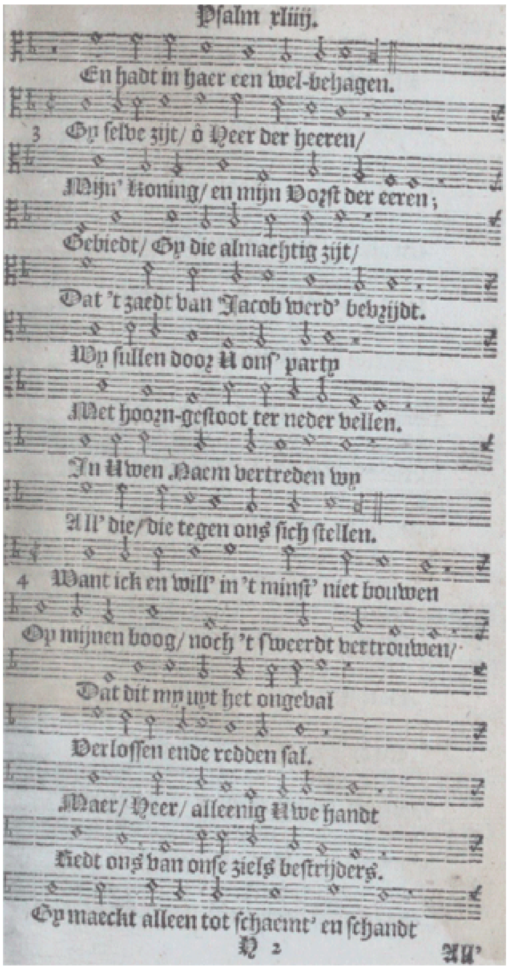

En hadt in haer een wel-behagen.

3 Gy selve zijt, ô Heer der heeren,
Mijn' Koning, en mijn Vorst der eeren;
Gebiedt, Gy die almachtig zijt,
Dat 't zaedt van Iacob werd' bevrijdt.
Wy sullen door U ons' party
Met hoorn-gestoot ter neder vellen.
In Uwen Naem vertreden wy
All' die, die tegen ons sich stellen.

4 Want ick en will' in 't minst' niet bouwen
Op mijnen boog, noch 't sweerdt vertrouwen,
Dat dit my uyt het ongeval
Verlossen ende redden sal.
Maer, Heer, alleenig Uwe handt
Redt ons van onse ziels bestrijders.
Gy maeckt alleen tot schaemt' en schandt

All' onse haters en benijders.

j. Pause.

5 In Godt moet all' ons' roemen wesen;
En all' den dag Hy zijn gepresen;
Uw' Naem' sal wesen lof geseydt,
Van nu aen tot in eeuwigheydt.
Maer, Heer', nu hebt Gy ons veracht,
Verstooten en gemaeckt tot schanden;
Dewijl' Gy met ons' oorlogs-macht
Niet uyt-recht door Uw' arm' en handen.

6 Gy hebt ons achterwaerts doen keeren,
Van die partijdigheydt begeeren;
En onse haters rooven 't goedt
Van ons, het welck' haer rijck zijn doet.
Gy geeft ons, Heer, gelijckerwijs
De schapen, diemen brengt te slachten,

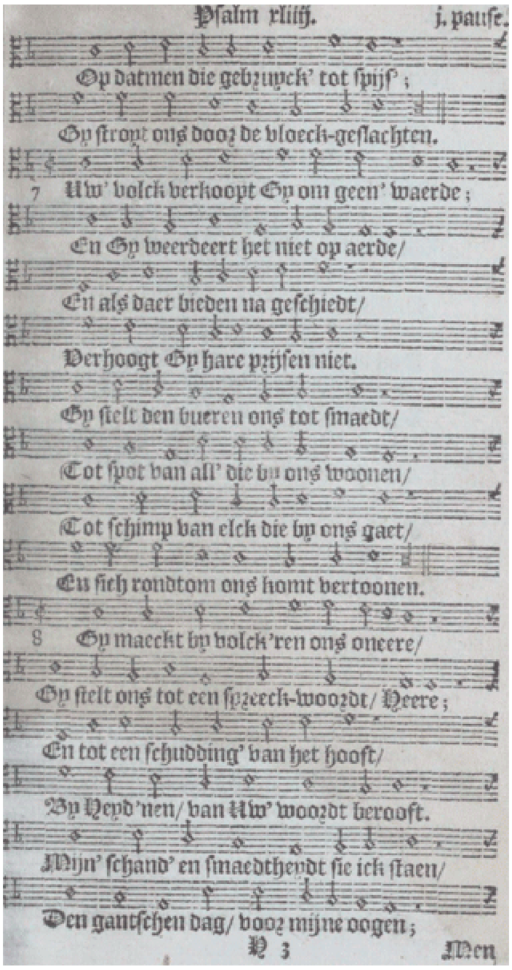

Op datmen die gebruyck' tot spijs';
Gy stroyt ons door de vloeck-geslachten.

7 Uw' volck verkoopt Gy om geen' waerde;
En Gy weerdeert het niet op aerde,
En als daer bieden na geschiedt,
Verhoogt Gy hare prijsen niet.
Gy stelt den bueren ons tot smaedt,
Tot spot van all' die by ons woonen,
Tot schimp van elck die by ons gaet,
En sich rondtom ons komt vertoonen.

8 Gy maeckt by volck'ren ons oneere,
Gy stelt ons tot een spreeck-woordt, Heere;
En tot een schudding' van het hooft,
By Heyd'nen, van Uw' woordt berooft.
Mijn' schand' en smaedtheydt sie ick staen,
Den gantschen dag, voor mijne oogen;

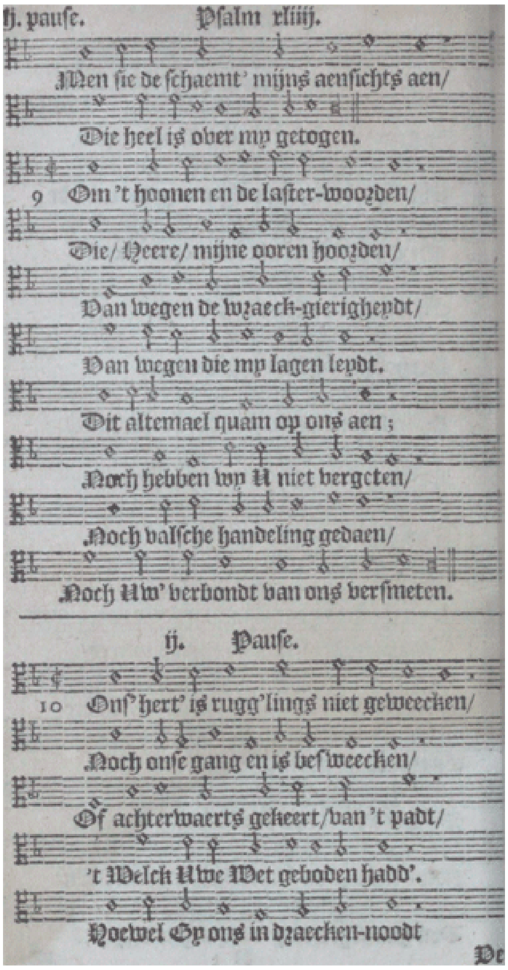

Men sie de schaemt' mijns aensichts aen,
Die heel is over my getogen.

9 Om 't hoonen en de laster-woorden,
Die, Heere, mijne ooren hoorden,
Van wegen de wraeck-gierigheydt,
Van wegen die my lagen leydt.
Dit altemael quam op ons aen;
Noch hebben wy U niet vergeten,
Noch valsche handeling gedaen,
Noch Uw' verbondt van ons versmeten.

ij. Pause.

10 Ons' hert is rugg'lings niet geweecken,
Noch onse gang en is besweecken,
Of achterwaerts gekeert, van 't padt,
't Welck Uwe Wet geboden hadd'.
Hoewel Gy ons in draecken-noodt

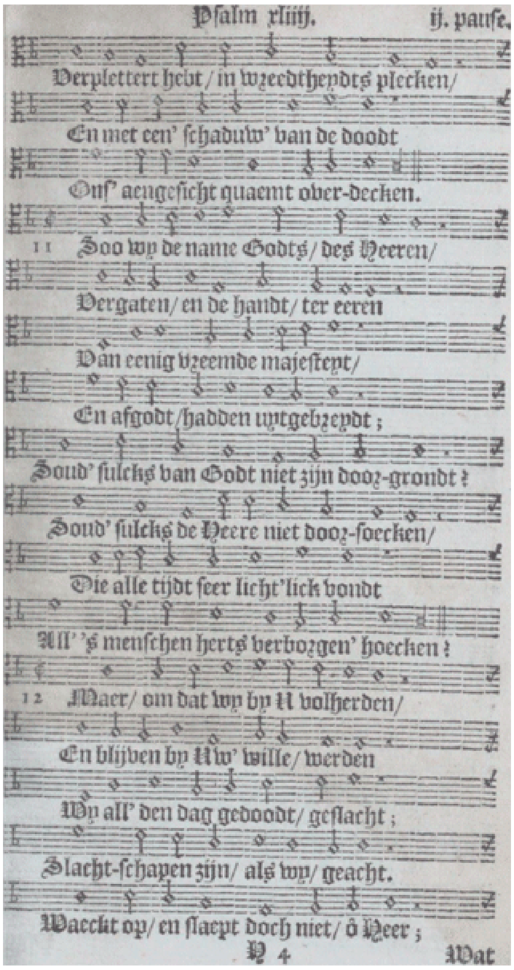

Verplettert hebt, in wreedtheydts plecken,
En met een' schaduw' van de doodt
Ons' aengesicht quaemt over-decken.

11 Soo wy de name Godts, des Heeren,
Vergaten, en de handt, ter eeren
Van eenig vreemde majesteyt,
En afgodt, hadden uytgebreydt;
Soud' sulcks van Godt niet zijn door-grondt?
Soud' sulcks de Heere niet door-soecken,
Die alle tijdt seer licht'lick vondt
All' 's menschen herts verborgen' hoecken?

12 Maer, om dat wy by U volherden,
En blijven by Uw' wille, werden
Wy all' den dag gedoodt, geslacht;
Slacht-schapen zijn, als wy, geacht.
Waeckt op, en slaept doch niet, ô Heer;

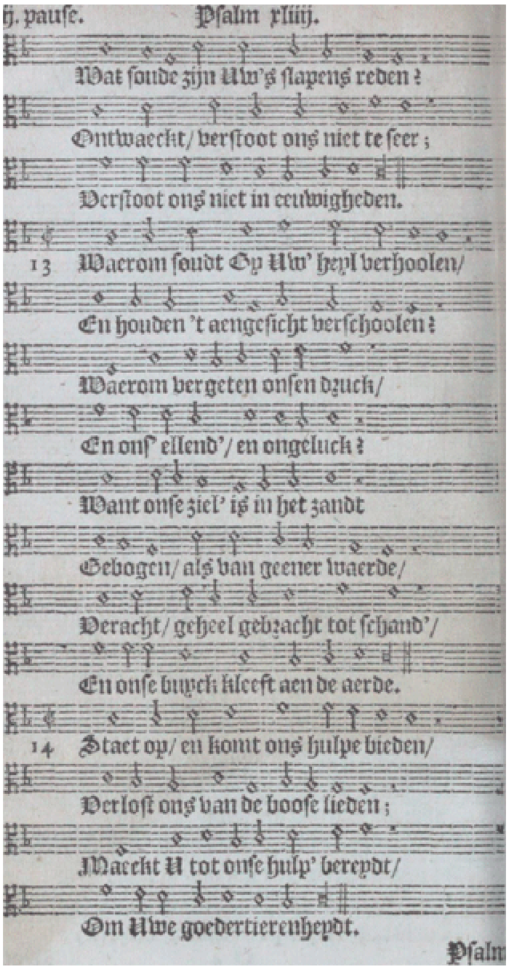

Wat soude zijn Uw's slapens reden?
Ontwaeckt, verstoot ons niet te seer;
Verstoot ons niet in eeuwigheden.

13 Waerom soudt Gy Uw' heyl verhoolen,
En houden 't aengesicht verschoolen?
Waerom vergeten onsen druck,
En ons' ellend', en ongeluck?
Want onse ziel' is in het zandt
Gebogen, als van geener waerde,
Veracht, geheel gebracht tot schand',
En onse buyck kleeft aen de aerde.

14 Staet op, en komt ons hulpe bieden,
Verlost ons van de boose lieden;
Maeckt U tot onse hulp' bereydt,
Om Uwe goedertierenheydt.

Psalm xlv.

*M*Yn hert geeft reden op, en goede saecken,
En van een Koning ga ick dichten maecken.
Mijn' tong' is als een penn' van sulcken man,
Die veerdig en die snellick schrijven kan.
Gy zijt veel schooner, dan des aerdts-genooten;
Uyt uwe lippen is genaê gevloten;
Daerom heeft Godt, de Heer', in eeuwigheydt
Sijn' zegen over u en heyl geseydt.

2 O heldt, gordt aen de heup', hangt aen uw' zijde
Uw' scherpe sweerdt, op dat het scherp'lick snijde,
In uwe Konings staet en majesteyt,
En in de grootheydt van uw' heerlickheydt.
En zijt voorspoedig; rijdt in heerlickheden,
Op 't woordt der waerheydt en sachtmoedigheden;
En uw' gerechtigheydt, uw' rechterhandt,

Sal vreeslickheden doen, door 't gantsche landt.

3 Van groote scherpte zijn all' uwe schichten:
Het ongehoorsaem' volck sal daer voor swichten.
Sy treffen in het hert, door hare kracht,
Dien die den Koning niet voor Koning acht.
Gy zijt altoos, ô Godt, ten throon verheven;
In eeuwigheydt sal die u niet begeven.
De scepter, Heere, van uw' Koninckrijck
Doet niet dan billick en rechtmatiglijck.

4 Gy haet het quaed', en mint gerechtigheden;
Daerom heeft u, ô Godt der heerlickheden,
Uw' Godt gesalft met vreugt; Hy heft uw' staet
Verr' boven yeder een, die met u gaet.
Vol Myrrh', en Aloë, zijn uw' gewaden;
Vol Cassië, ô Heer, zijn uw' cieraden,
Uyt 't Elpen-been Palleys, van waer, ô Godt,

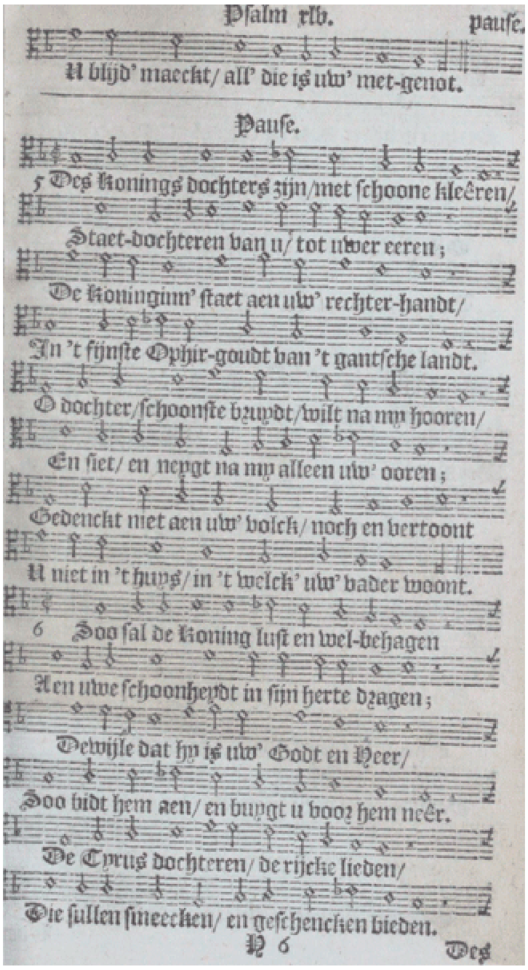

U blijd' maeckt, all' die is uw' met-genot.

Pause.

5 Des Konings dochters zijn, met schoone kleêren,
Staet-dochteren van u, tot uwer eeren;
De Koninginn' staet aen uw' rechter-handt,
In 't fijnste Ophir-goudt van 't gantsche landt.
O dochter, schoonste bruydt, wilt na my hooren,
En siet, en neygt na my alleen uw' ooren;
Gedenckt niet aen uw' volck, noch en vertoont
U niet in 't huys, in 't welck' uw' vader woont.

6 Soo sal de Koning lust en wel-behagen
Aen uwe schoonheydt in sijn herte dragen;
Dewijle dat hy is uw' Godt en Heer,
Soo bidt hem aen, en buygt u voor hem neêr.
De Tyrus dochteren, de rijcke lieden,
Die sullen smeecken, en geschencken bieden.

Des Konings dochter is inwendig gantsch
Verheerlickt, en haer kleedt vol goude glants.

7 In een gestickt gewaedt sal sy, vol eeren,
Geleydet werden tot de Heer der heeren:
De dochters, het gevolg van hare pracht,
Die sullen tot uw' Throon oock zijn gebracht.
Sy sullen zijn geleydt met vrolickheden,
Met blijdtschaps, en met vreugds uytnementheden.
Sy sullen, met de vreugd' heel aengedaen,
In 't Konincklick Palleys des Heeren gaen.

8 In uwer vad'ren plaets sal ick uw' sonen
Voortkomen laten, en gy sult haer kroonen.
Gy sult het alles, wat op aerden leeft,
Doen buygen voor de macht, die gy haer geeft.
Ick sal uw' groote naem', uw' eer', doen achten,
O Heere, van geslacht', tot in geslachten;

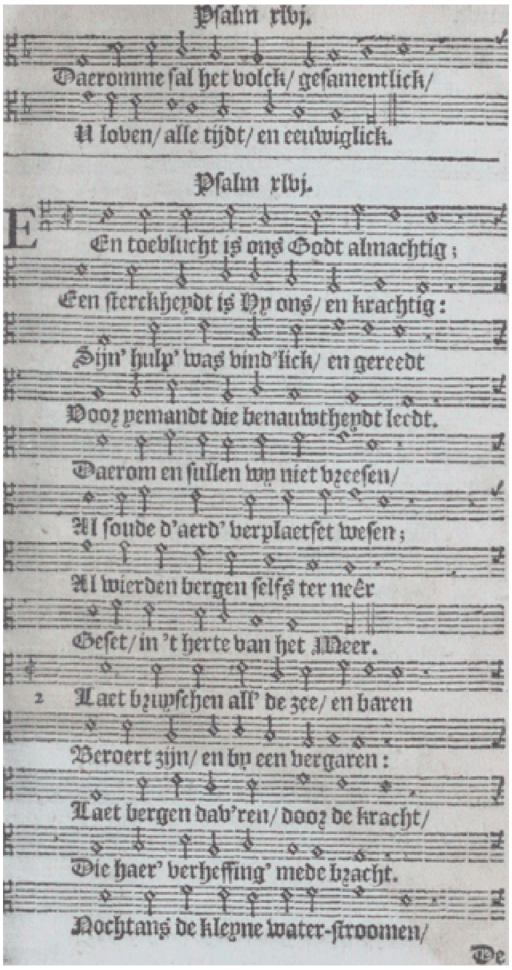

Daeromme sal het volck, gesamentlick,
U loven, alle tijdt, en eeuwiglick.

Psalm xlvj.

***E**En toevlucht is ons Godt almachtig;
Een sterckheydt is Hy ons, en krachtig:
Sijn' hulp' was vind'lick, en gereedt
Voor yemandt die benauwtheydt leedt.
Daerom en sullen wy niet vreesen,
Al soude d'aerd' verplaetset wesen;
Al wierden bergen selfs ter neêr
Geset, in 't herte van het Meer.

2 Laet bruyschen all' de zee, en baren
Beroert zijn, en by een vergaren:
Laet bergen dav'ren, door de kracht,
Die haer' verheffing' mede bracht.
Nochtans de kleyne water-stroomen,

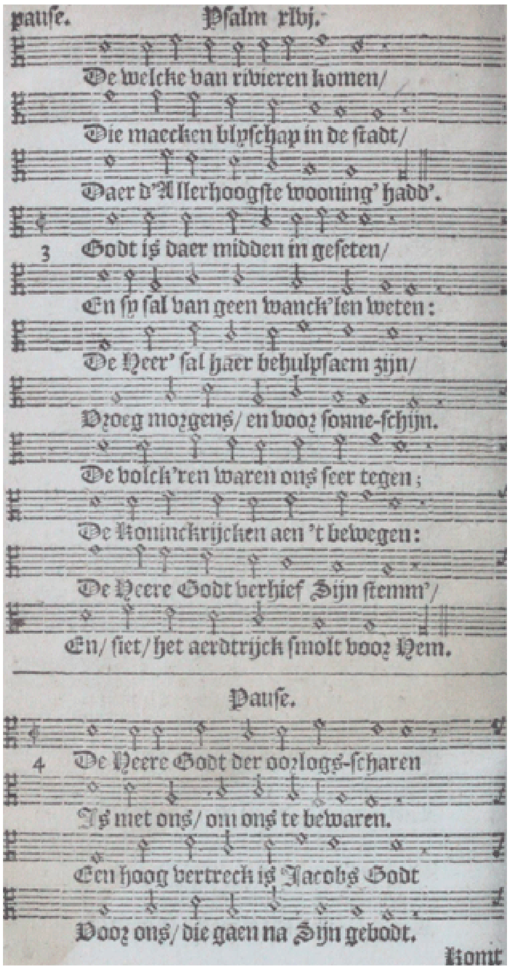

De welcke van rivieren komen,
Die maecken blyschap in de stadt,
Daer d'Allerhoogste wooning' hadd'.

3 Godt is daer midden in geseten,
En sy sal van geen wanck'len weten:
De Heer' sal haer behulpsaem zijn,
Vroeg morgens, en voor sonne-schijn.
De volck'ren waren ons seer tegen;
De Koninckrijcken aen 't bewegen:
De Heere Godt verhief Sijn stemm',
En, siet, het aerdtrijck smolt voor Hem.

Pause.

4 De Heere Godt der oorlogs-scharen
Is met ons, om ons te bewaren.
Een hoog vertreck is Iacobs Godt
Voor ons, die gaen na Sijn gebodt.

Komt hier, siet aen, gaet d'oogen keeren,
Na all' het wonderwerck des Heeren,
Die hier verwoesting heeft gedaen,
En boosheydt deed' te gronde gaen.

5 Die d'oorlog heeft een eynd' gegeven,
En tot aen 't eynd' der aerd' gedreven:
Die boog en spiess' breeckt door Sijn' handt,
Die wagenen met vyer verbrandt.
Laet af, en neemt dit tot een leere,
Dat Ick de Godt ben en de Heere.
By Heyd'nen sal Ick zijn vermaert,
Ick sal verhoogt zijn op der aerd'.

6 De Heere, Godt der oorlogs-scharen,
Is met ons, om ons te bewaren.
Een hoog vertreck is Iacobs Godt,
Voor ons, die gaen na Sijn gebodt.

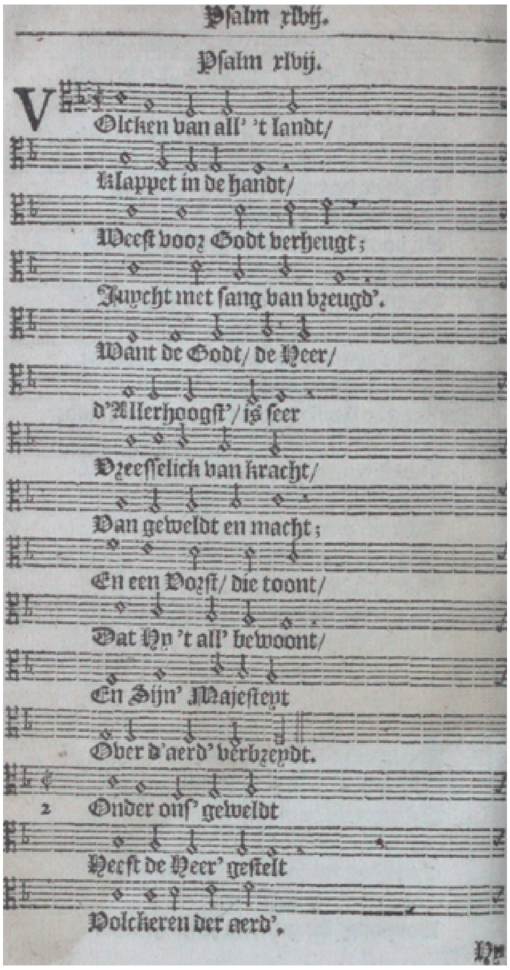

Psalm xlvij.

*V*Olcken van all' 't landt,
Klappet in de handt,
Weest voor Godt verheugt;
Iuycht met sang van vreugd'.
Want de Godt, de Heer,
d'Allerhoogst', is seer
Vreesselick van kracht,
Van geweldt en macht;
En een Vorst, die toont,
Dat Hy 't all' bewoont,
En Sijn' Majesteyt
Over d'aerd' verbreydt.

2 Onder ons' geweldt
Heeft de Heer' gestelt
Volckeren der aerd'.

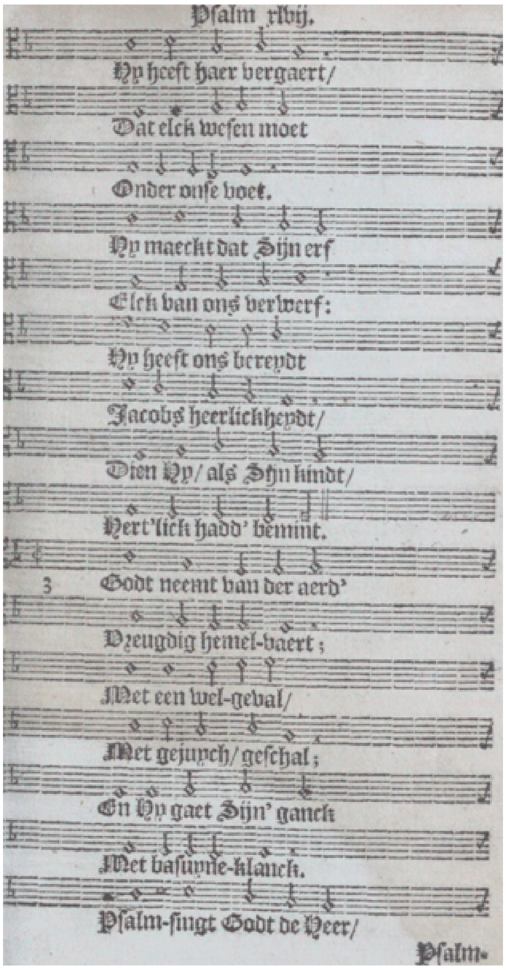

Hy heeft haer vergaert,
Dat elck wesen moet
Onder onse voet.
Hy maeckt dat Sijn erf
Elck van ons verwerf:
Hy heeft ons bereydt
Iacobs heerlickheydt,
Dien Hy, als Sijn kindt,
Hert'lick hadd' bemint.

3 Godt neemt van der aerd'
Vreugdig hemel-vaert;
Met een wel-geval,
Met gejuych, geschal;
En Hy gaet Sijn' ganck
Met basuyne-klanck.
Psalm-singt Godt de Heer,

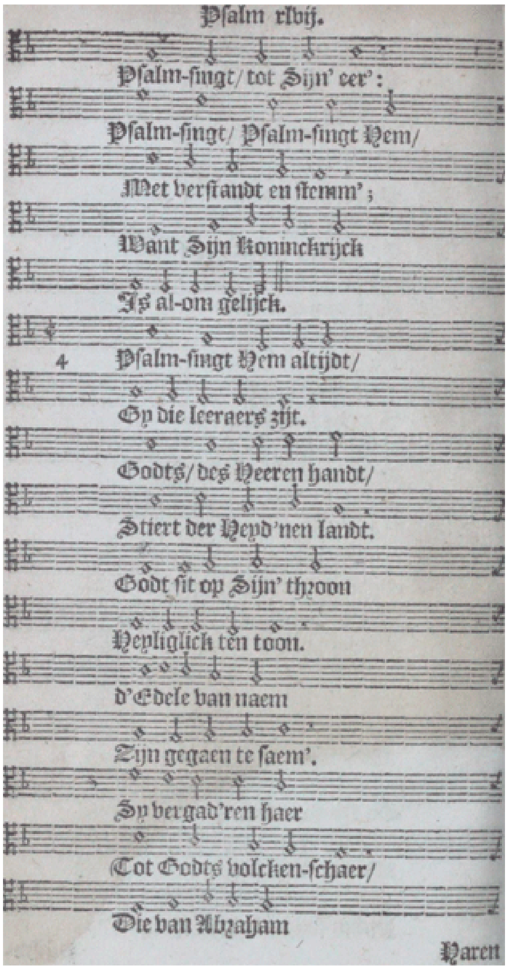

Psalm-singt, tot Sijn' eer':
Psalm-singt, Psalm-singt Hem,
Met verstandt en stemm';
Want Sijn Koninckrijck
Is al-om gelijck.

4 Psalm-singt Hem altijdt,
Gy die leeraers zijt.
Godts, des Heeren handt,
Stiert der Heyd'nen landt.
Godt sit op Sijn' throon
Heyliglick ten toon.
D'Edele van naem
Zijn gegaen te saem'.
Sy vergad'ren haer
Tot Godts volcken-schaer,
Die van Abraham

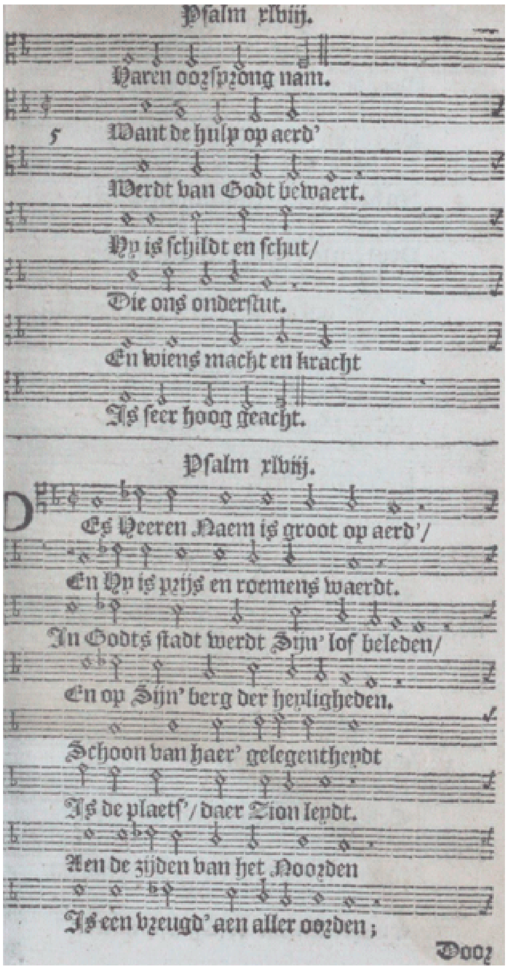

Haren oorsprong nam.

5 Want de hulp op aerd'
Werdt van Godt bewaert.
Hy is schildt en schut,
Die ons onderstut.
En wiens macht en kracht
Is seer hoog geacht.

Psalm xlviij.

DEs Heeren Naem is groot op aerd',
En Hy is prijs en roemens waerdt.
In Godts stadt werdt Sijn' lof beleden,
En op Sijn' berg der heyligheden.
Schoon van haer' gelegentheydt
Is de plaets', daer Zion leydt.
Aen de zijden van het Noorden
Is een vreugd' aen aller oorden;

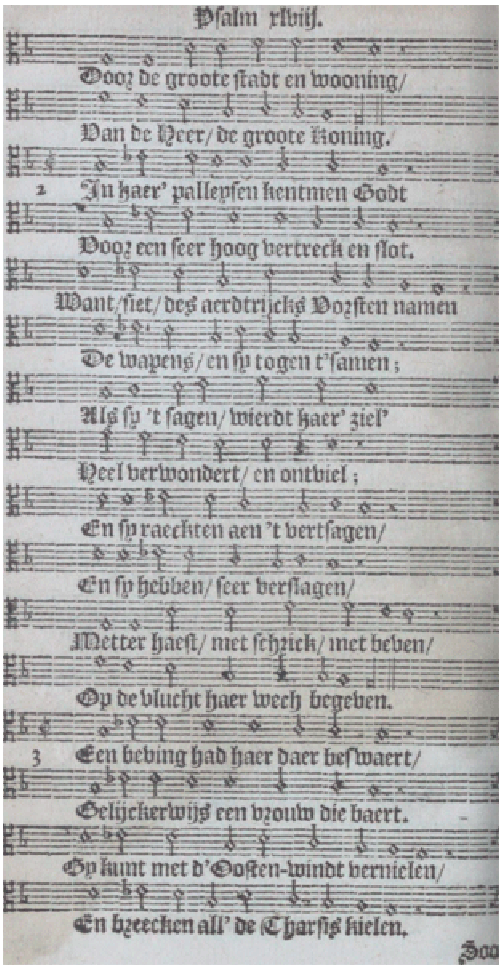

Door de groote stadt en wooning,
Van de Heer, de groote Koning.

2 In haer' palleysen kentmen Godt
Voor een seer hoog vertreck en slot.
Want, siet, des aerdtrijcks Vorsten namen
De wapens, en sy togen t'samen;
Als sy 't sagen, wierdt haer' ziel'
Heel verwondert, en ontviel;
En sy raeckten aen 't vertsagen,
En sy hebben, seer verslagen,
Metter haest, met schrick, met beven,
Op de vlucht haer wech begeven.

3 Een beving had haer daer beswaert,
Gelijckerwijs een vrouw die baert.
Gy kunt met d'Oosten-windt vernielen,
En breecken all' de Tharsis kielen.

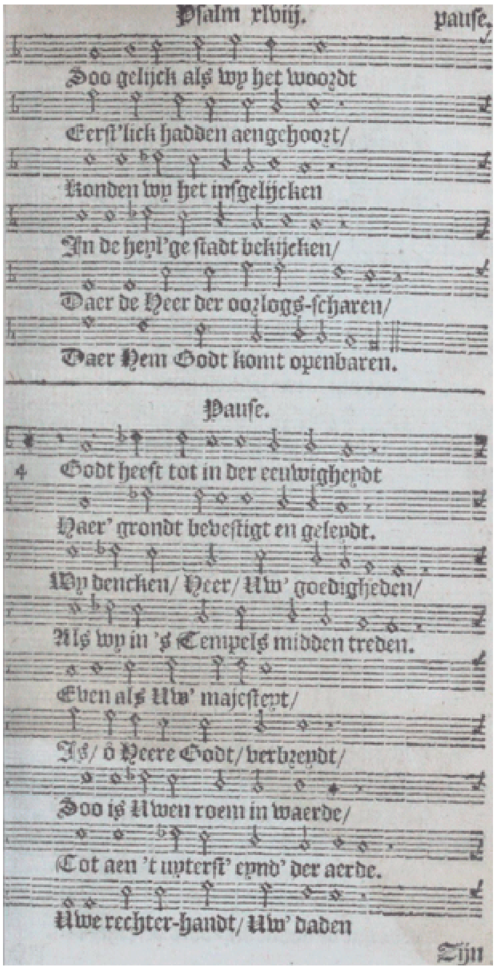

Soo gelijck als wy het woordt
Eerst'lick hadden aengehoort,
Konden wy het insgelijcken
In de heyl'ge stadt bekijcken,
Daer de Heer der oorlogs-scharen,
Daer Hem Godt komt openbaren.

Pause.

4 Godt heeft tot in der eeuwigheydt
Haer' grondt bevestigt en geleydt.
Wy dencken, Heer, Uw' goedigheden,
Als wy in 's Tempels midden treden.
Even als Uw' majesteyt,
Is, ô Heere Godt, verbreydt,
Soo is Uwen roem in waerde,
Tot aen 't uyterst' eynd' der aerde.
Uwe rechter-handt, Uw' daden

Zijn vol recht en vol genaden.

5 Laet Zions berg in vreugde staen;
Laet Iudaes dochters juychen gaen;
Laet haer in vreugt haer tijdt besteden,
Om Uwes oordeels billickheden.
Gaet om Zion henen, gaet
Telt hoe menig toorn daer staet;
Gaet u na haer vesting setten;
Wilt op haer' palleysen letten;
Op dat gy dan dese dingen
Segt aen haer' nakomelingen.

6 Want dese Godt is onse Godt
Altoos, en sonder eeuwen-slot.
In 't leven sal Hy ons geleyden,
Tot dat de doodt ons doet verscheyden.

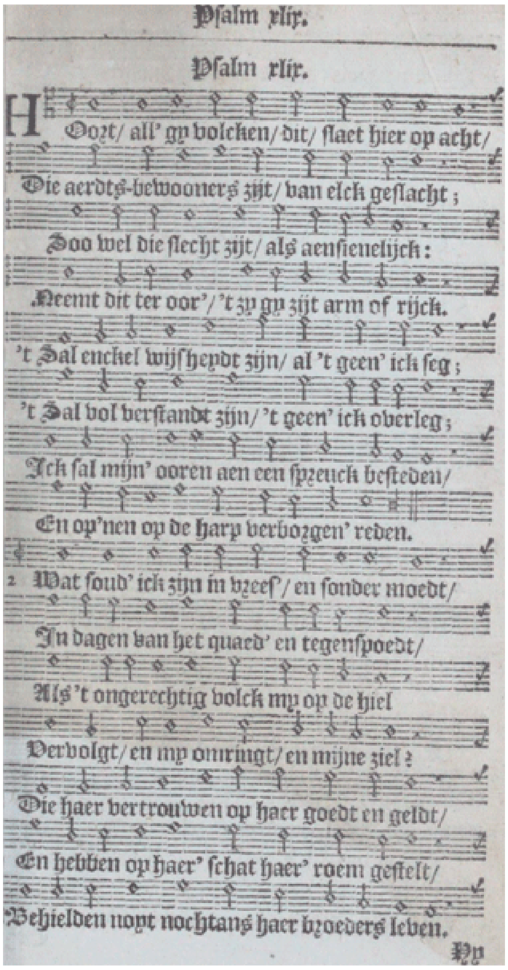

Psalm xlix.

HOort, all' gy volcken, dit, slaet hier op acht,
Die aerdts-bewooners zijt, van elck gslacht;
Soo wel die slecht zijt, als aensienelijck:
Neemt dit ter oor', 't zy gy zijt arm of rijck.
't Sal enckel wijsheydt zijn, al 't geen' ick seg;
't Sal vol verstandt zijn, 't geen' ick overleg;
Ick sal mijn' ooren aen een spreuck besteden,
En op'nen op de harp verborgen' reden.

2 Wat soud' ick zijn in vrees', en sonder moedt,
In dagen van het quaed' en tegenspoedt,
Als 't ongerechtig volck my op de hiel
Vervolgt, en my omringt, en mijne ziel?
Die haer vertrouwen op haer goedt en geldt,
En hebben op haer' schat haer' roem gestelt,
Behielden noyt nochtans haer broeders leven.

Hy sal het soen-geldt Godt niet kunnen geven.

3 Want die verlossing is te kostelick,
En is in eeuwigheydt onmogelick;
Dat hy oock leven soud' voortaen altijdt,
En geen' verderving sien, van 't graf bevrijdt.
Want hy siet daeg'licks, dat de wijse sterft,
En d'onbeschofte dwaes' het leven derft,
En dat het groote goedt gantsch niet kan baten,
Maer datmen alles moet een ander laten.

4 Haer binnenst' dencken is, dat eeuwigheydt
In hare wooningen en huysen leydt,
Bestaende van geslacht' tot in geslacht.
Sy willen dat haer' naem zy groot geacht.
Nochtans, de mensche die in waerden is,
Heeft hier geen herberg, noch verblijffenis:
Hy werdt, gelijck een beest, berooft van reden,

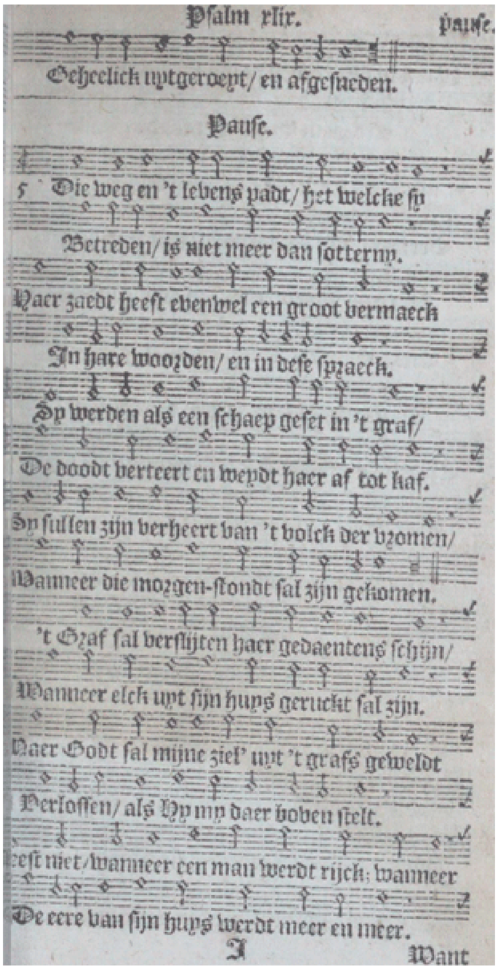

Geheelick uytgeroeyt, en afgesneden.

Pause.

5 Die weg en 't levens padt, het welcke sy
Betreden, is niet meer dan sotterny.
Haer saedt heeft evenwel een groot vermaeck
In hare woorden, en in dese spraeck.
Sy werden als een schaep geset in 't graf,
De doodt verteert en weydt haer af tot kaf.
Sy sullen zijn verheert van 't volck der vromen,
Wanneer die morgen-stondt sal zijn gekomen.

6 't Graf sal verslijten haer gedaentens schijn,
Wanneer elck uyt sijn huys geruckt sal zijn.
Maer Godt sal mijne ziel' uyt 't grafs geweldt
Verlossen, als Hy my daer boven stelt.
Vreest niet, wanneer een man werdt rijck; wanneer
De eere van sijn huys werdt meer en meer.

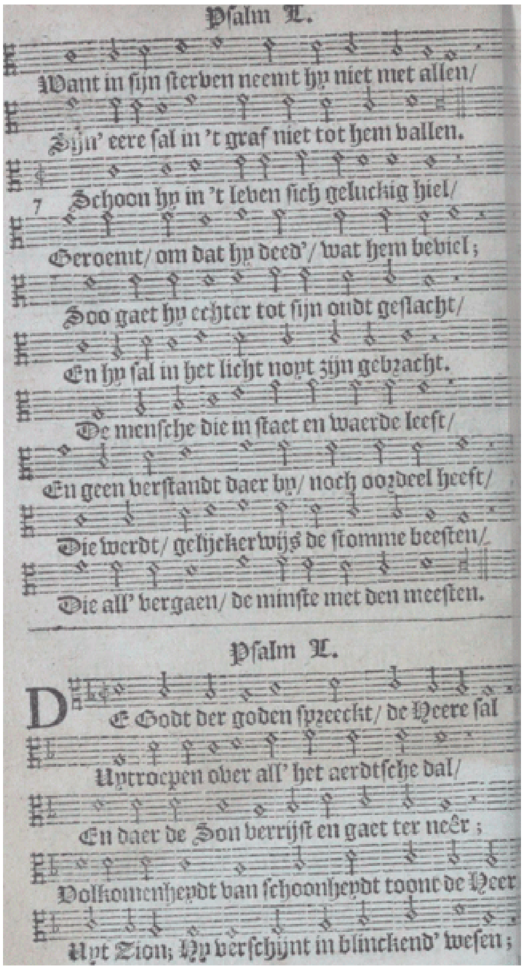

Want in sijn sterven neemt hy niet met allen,
Sijn' eere sal in 't graf niet tot hem vallen.

7 Schoon hy in 't leven sich geluckig hiel,
Geroemt, om dat hy deed', wat hem beviel;
Soo gaet hy echter tot sijn oudt geslacht,
En hy sal in het licht noyt zijn gebracht.
De mensche die in staet en waerde leeft,
En geen verstandt daer by, noch oordeel heeft,
Die werdt, gelijckerwijs de stomme beesten,
Die all' vergaen, de minste met den meesten.

Psalm L.

DE Godt der goden spreeckt, de Heere sal
Uytroepen over all' het aerdtsche dal,
En daer de Son verrijst en gaet ter neêr;
Volkomenheydt van schoonheydt toont de Heer
Uyt Zion; Hy verschijnt in blinckend' wesen;

Hy komt, en Hy en sal niet stille wesen.

2 Een vyer sal voor Hem gaen, het welck' verslindt;
En rondtom Hem sal zijn veel storm en windt:
Tot d'aerde toe sal Hy van boven af
Uytroepen, om Sijn volcks gericht en straf;
Versamelt My all' die uyt alle landen,
Die maecken Mijn verbondt met offerhanden.

3 Van d'Hemel werdt Sijn recht gericht vermelt;
Want Godt tot Richter heeft Sich selfs gestelt.
Hoort Israël, Mijn volck; Ick ben alleen
De Godt, Ick ben uw' Godt, en anders geen.
Om uwe offer sal Ick u niet vragen:
Dewijl dat is voor My geheele dagen.

4 Weet dat Ick uyt uw' huys geen varr' en sal
Wech-nemen, noch geen bock uyt koy of stall';
Want all' 't gediert' des woudts is immers Mijn,

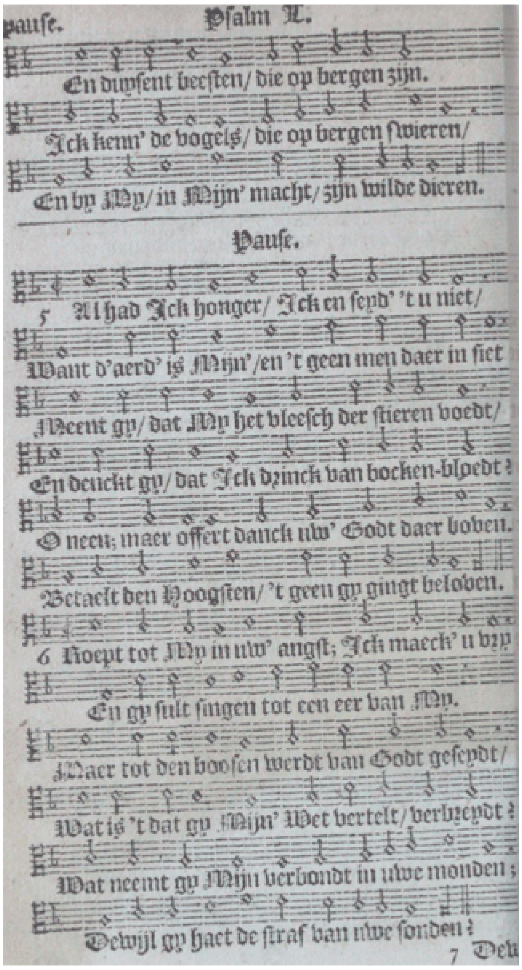

En duysent beesten, die op bergen zijn.
Ick kenn' de vogels, die op bergen swieren,
En by My, in Mijn' macht, zijn wilde dieren.

Pause.

5 Al had Ick honger, Ick en seyd' 't u niet,
Want d'aerd' is Mijn', en 't geen men daer in siet.
Meent gy, dat My het vleesch der stieren voedt,
En denckt gy, dat Ick drinck van bocken-bloedt?
O neen; maer offert danck uw' Godt daer boven.
Betaelt den Hoogsten, 't geen gy gingt beloven.

6 Roept tot My in uw' angst; Ick maeck' u vry
En gy sult singen tot een eer van My.
Maer tot den boosen werdt van Godt geseydt,
Wat is 't dat gy Mijn' Wet vertelt, verbreydt?
Wat neemt gy Mijn verbondt in uwe monden;
Dewijl gy haet de straf van uwe sonden?

7 Dewijl gy oock Mijn woordt verwerpt, versmaed,
En als gy oock een dief siet, met hem gaet,
En loopt met hem, en zijt hem toegedaen;
En deel hebt met hen, die in on-echt gaen.
Uw' mondt slaet gy in 't quaed', en valsche reden,
En uwe tonge smeedt bedrieglick heden.

8 Van broeder spreeckt gy vuyl, en voert quaed' snap;
En segt van 's moeders soon veel achter-klap.
Dit doet gy, en Ick swijg'; daer door meent gy,
Dat Ick geheelick uw's gelijcken zy.
Ick sal u straffen, en uw' sonden tellen,
En sal 't in order u voor oogen stellen.

9 Gy Godt-vergeten volck, wilt dit verstaen;
Op dat Ick u niet koom' geheel verslaen,
En niemandt redd' of help'; maer 't all' verteer'.
Die sijn' danck-offer doet, die doet My eer.

Die wel betreedt het padt van doen en leven,
Dien sal Ick Godes heyl doen sien en geven.

Psalm Lj.

ZYt een genadig Godt, vermurwt Uw' hert,
Na Uwe goedtheydt en barmhertigheden;
Wischt door ontferming uyt het overtreden,
Het welck, helaes, in my gevonden werdt.
Wascht, Heere, reynigt my veelvoudiglijck,
En suyvert van mijn' sond' my wel te degen;
Op dat mijn' ziele niet daer in beswijck',
En niet versmoor' in die onrechte wegen.

2 Want mijne misdaedt is my openbaer,
Mijn' overtreding kenn' ick heel volkomen.
Sy heeft een vaste plaets voor my genomen.
Mijn sonde blijckt voor my geduerig klaer.
U, Heere, U alleen heb ick misdaen,

En heb gedaen, 't geen quaedt is in Uw' oogen.
Op dat Gy in Uw' spraeck oprecht'lick gaen,
En reyn in Uw' gericht soudt wesen mogen.

3 Siet, ongerechtigheydt was mijn' geboort':
Van kindts-been zijn in my verdorve gangen;
Ick ben in sond' verwarmt, in sond' ontfangen,
En in de sond' bracht my mijn moeder voort.
Siet, Gy hebt lust tot den oprechten man,
Tot waerheydt, in het diepst' der menschen nieren,
En in 't verborgen maeckt Gy dat ick kan
Uw' wijsheydt kennen, en daer na my stieren.

4 Maeckt my met ysop reyn; ontsondigt my;
Soo sal ick suyver zijn, en reyn bevonden;
Wascht my, en ick sal zijn ontlast van sonden,
En witter zijn als snee, van smetten vry;
Maeckt, Heere, dat ick merck' Uw' groote vreugd',

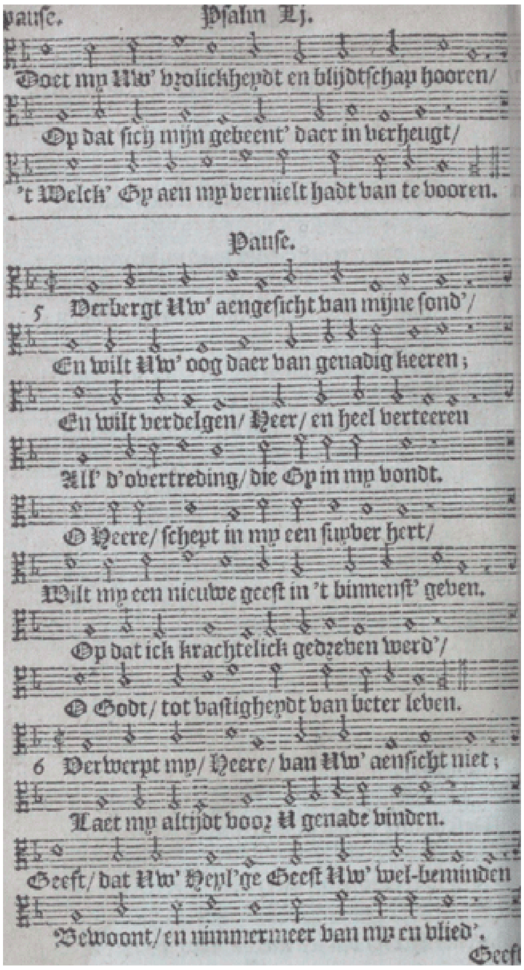

Doet my Uw' vrolickheydt en blijdtschap hooren,
Op dat sich mijn gebeent' daer in verheugt,
't Welck' Gy aen my vernielt hadt van te vooren.

Pause.

5 Verbergt Uw' aengesicht van mijne sond',
En wilt Uw' oog daer van genadig keeren;
En wilt verdelgen, Heer, en heel verteeren
All' d'overtreding, die Gy in my vondt.
O Heere, schept in my een suyver hert,
Wilt my een nieuwe geest in 't binnenst' geven.
Op dat ick krachtelick gedreven werd',
O Godt, tot vastigheydt van beter leven.

6 Verwerpt my, Heere, van Uw' aensicht niet;
Laet my altijdt voor U genade vinden.
Geeft, dat Uw' Heyl'ge Geest Uw' wel-beminden
Bewoont, en nimmermeer van my en vlied'.

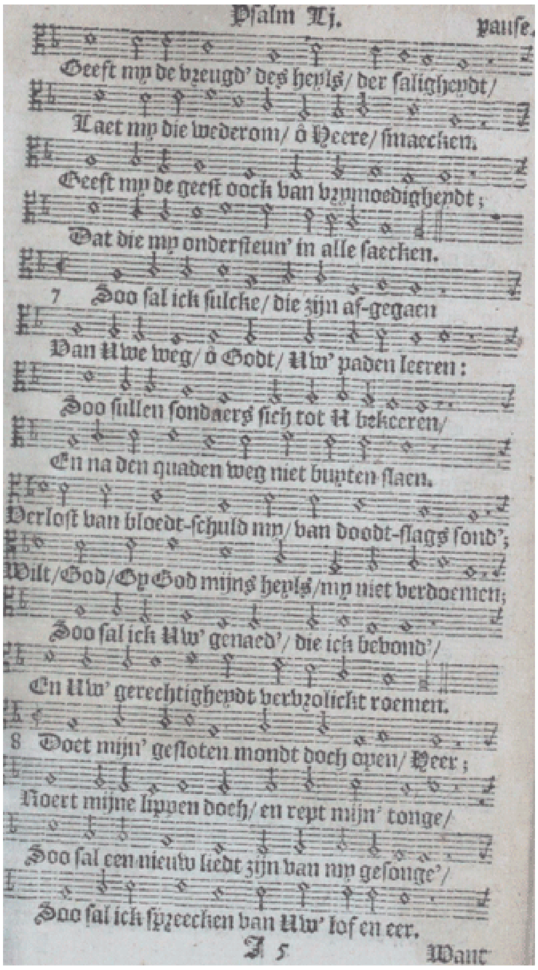

Geeft my de vreugd' des heyls, der saligheydt,
Laet my die wederom, ô Heere, smaecken.
Geeft my de geest oock van vrymoedigheydt;
Dat die my ondersteun' in alle saecken.

7 Soo sal ick sulcke, die zijn af-gegaen
Van Uwe weg, ô Godt, Uw' paden leeren:
Soo sullen sondaers sich tot U bekeeren,
En na den quaden weg niet buyten slaen.
Verlost van bloedt-schuld my, van doodt-slags sond';
Wilt, God, Gy God mijns heyls, my niet verdoemen;
Soo sal ick Uw' genaed', die ick bevond',
En Uw gerechtigheydt vervrolickt roemen.

8 Doet mijn' gesloten mondt doch open, Heer;
Roert mijne lippen doch, en rept mijn' tonge,
Soo sal ick een nieuw liedt zijn van my gesonge',
Soo sal ick spreecken van Uw' lof en eer.

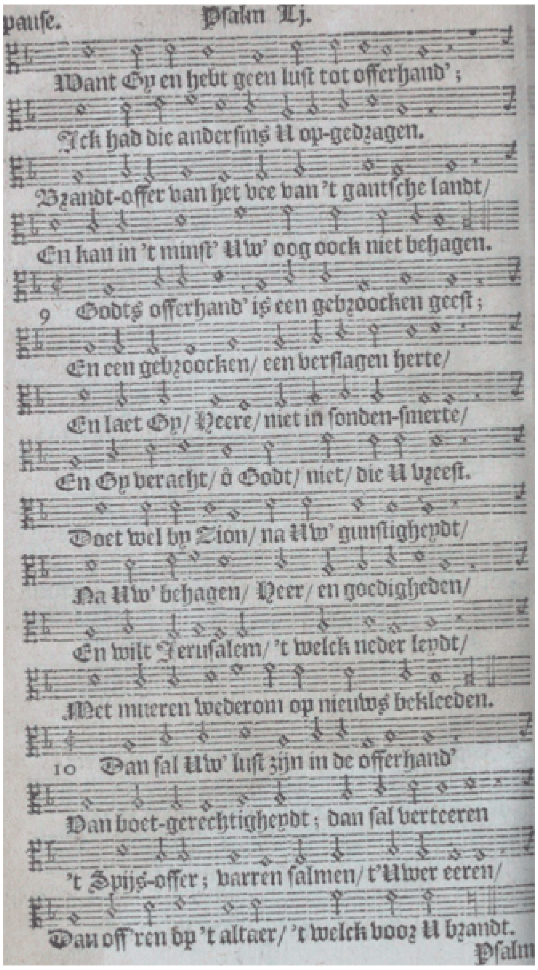

Want Gy en hebt geen lust tot offerhand';
Ick had die andersins U op-gedragen.
Brandt-offer van het vee van 't gantsche landt,
En kan in 't minst' Uw' oog oock niet behagen.

9 Godts offerhand' is een gebroocken geest;
En een gebroocken, een verslagen herte,
En laet Gy, Heere, niet in sonden-smerte,
En Gy veracht, ô Godt, niet, die U vreest.
Doet wel by Zion, na Uw' gunstigheydt,
Na Uw' behagen, Heer, en goedigheden,
En wilt Ierusalem, 't welck neder leydt,
Met mueren wederom op nieuws bekleeden.

10 Dan sal Uw' lust zijn in de offerhand'
Van boet-gerechtigheydt; dan sal verteeren
't Spijs-offer; varren salmen, t'Uwer eeren,
Dan off'ren op 't altaer, 't welck voor U brandt.

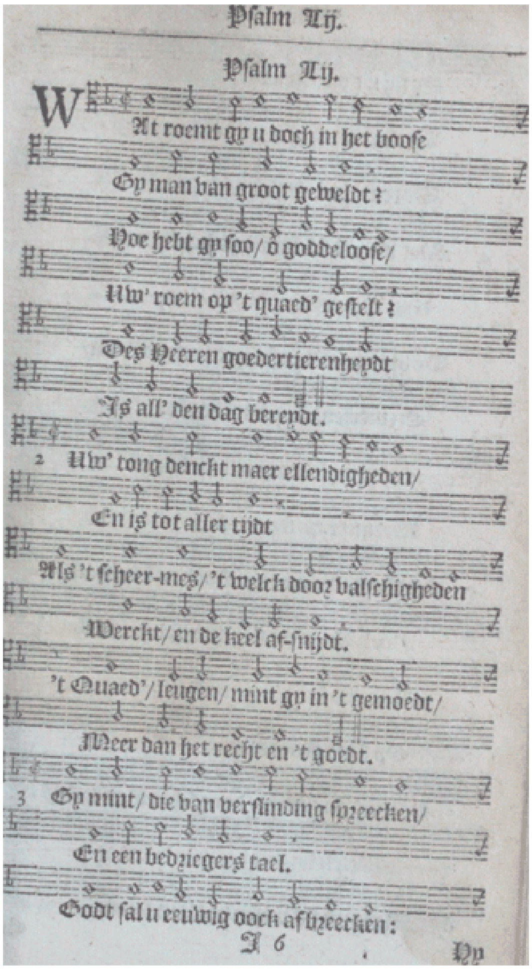

Psalm Lij.

*W*At roemt gy u doch in het boose
Gy man van groot geweldt?
Hoe hebt gy soo, ô goddeloose,
Uw' roem op 't quaed' gestelt?
Des Heeren goedertierenheydt
Is all' den dag bereydt.

2 Uw' tong denckt maer ellendigheden,
En is tot aller tijdt
Als 't scheer-mes, 't welck door valschigheden
Werckt, en de keel af-snijdt.
't Quaed', leugen, mint gy in 't gemoedt,
Meer dan het recht en 't goedt.

3 Gy mint, die van verslinding spreecken,
En een bedriegers tael.
Godt sal u eeuwig oock afbreecken:

Hy sal u t'eenemael
Wech-rapen, en u rucken uyt
De tent, die u besluyt.

4 Met wortel sal Hy u uyt-houwen,
Uyt 't levendiger landt.
De vrome sal dan sulcks aenschouwen,
En vreesen voor Uw' handt.
En hy sal lacchen om sijn' val,
Wanneer hy seggen sal;

5 Siet hem, die niet op Godt en bouwde,
Noch Dien tot sterckte had.
Maer die sich t'eenemael betrouwde
Op sijne groote schat.
Hy was versterckt, door schaed' en leedt,
't Welck hy den vromen deed'.

6 Maer ick sal wesen vol van eeren,

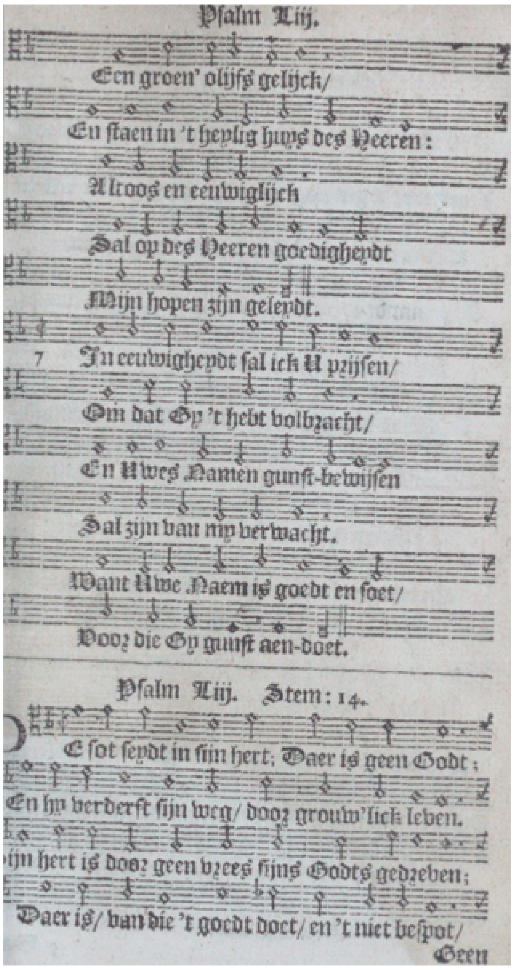

Een groen' olijfs gelijck,
En staen in 't heylig huys des Heeren:
Altoos en eeuwiglijck
Sal op des Heeren goedigheydt
Mijn hopen zijn geleydt.

7 In eeuwigheydt sal ick U prijsen,
Om dat Gy 't hebt volbracht,
En Uwes Namen gunst-bewijsen
Sal zijn van my verwacht.
Want Uwe Naem is goedt en soet,
Voor die Gy gunst aen-doet.

Psalm Liij. Stem: 14.

DE sot seydt in sijn hert; Daer is geen Godt;
En hy verderft sijn weg, door grouw'lick leven.
Sijn hert is door geen vrees sijns Godts gedreven;
Daer is, van die 't goedt doet, en 't niet bespot,

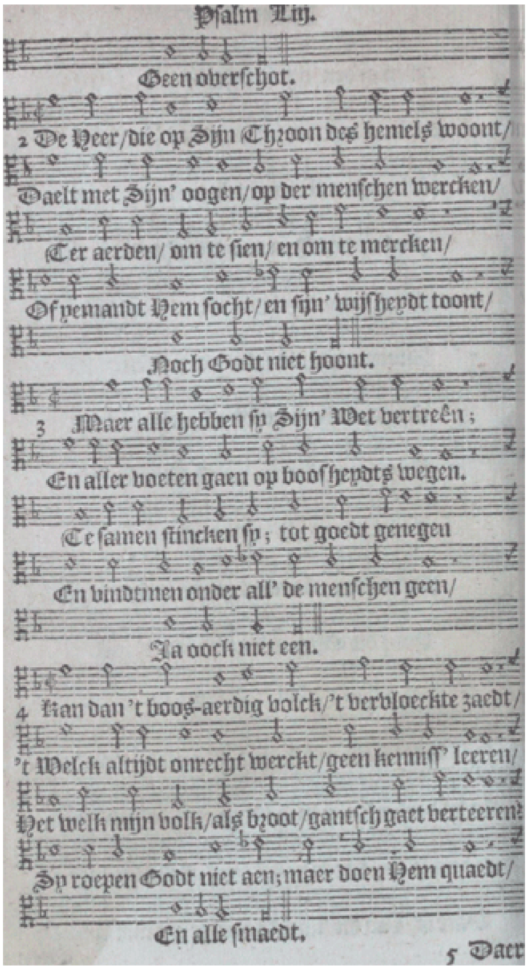

Geen overschot.

2 De Heer, die op Sijn Throon des hemels woont,
Daelt met Sijn' oogen, op der menschen wercken,
Ter aerden, om te sien, en om te mercken,
Of yemandt Hem socht, en sijn' wijsheydt toont,
Noch Godt niet hoont.

3 Maer alle hebben sy Sijn' Wet vertreên;
En aller voeten gaen op boosheydts wegen.
Te samen stincken sy; tot goedt genegen
En vindtmen onder all' de menschen geen,
Ia oock niet een.

4 Kan dan 't boos-aerdig volck, 't vervloeckte zaedt,
't Welck altijdt onrecht werckt, geen kenniss' leeren,
Het welk mijn volk, als broot, gantsch gaet verteeren?
Sy roepen Godt niet aen; maer doen Hem quaedt,
En alle smaedt.

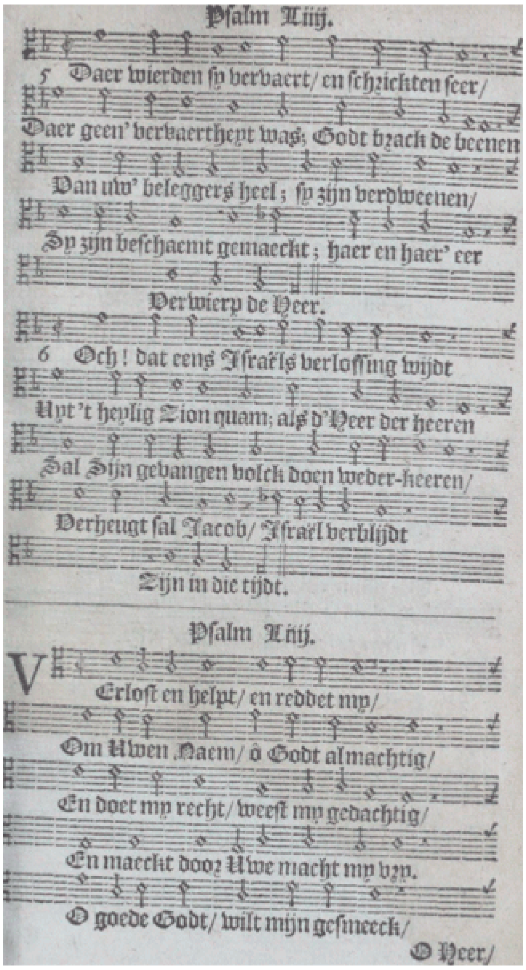

5 Daer wierden sy vervaert, en schrickten seer,
Daer geen' vervaertheydt was; Godt brack de beenen
Van uw' beleggers heel; sy zijn verdweenen,
Sy zijn beschaemt gemaeckt; haer en haer' eer
Verwierp de Heer.

6 Och! dat eens Israëls verlossing wijdt
Uyt 't heylig Zion quam; als d'Heer der heeren
Sal Sijn gevangen volck doen weder-keeren,
Verheugt sal Iacob, Israël verblijdt
Zijn in die tijdt.

Psalm Liiij.

*V*Erlost en helpt, en reddet my,
Om Uwen Naem, ô Godt almachtig,
En doet my recht, weest my gedachtig,
En maeckt door Uwe macht my vry.
O goede Godt, wilt mijn gesmeeck,

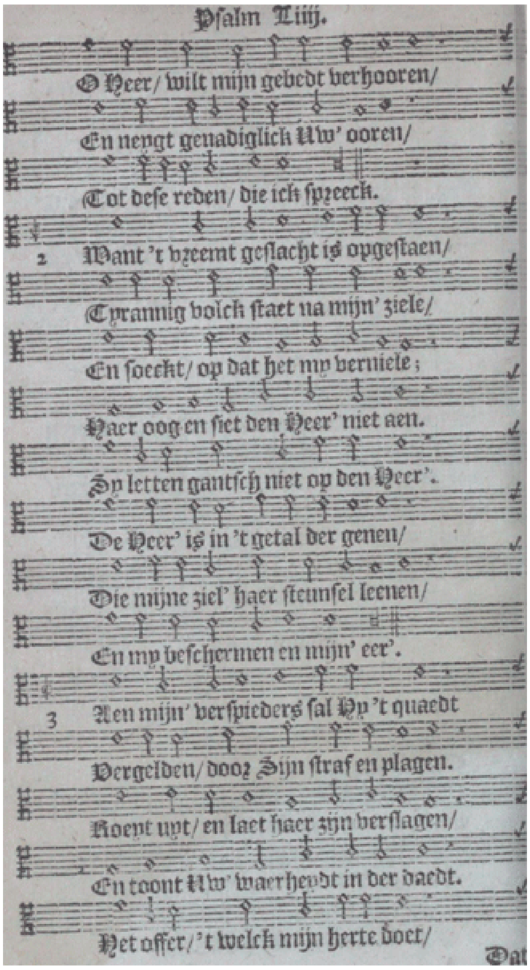

O Heer, wilt mijn gebedt verhooren,
En neygt genadiglick Uw' ooren,
Tot dese reden, die ick spreeck.

2 Want 't vreemt geslacht is opgestaen,
Tyrannig volck staet na mijn' ziele,
En soeckt, op dat het my verniele;
Haer oog en siet den Heer' niet aen.
Sy letten gantsch niet op den Heer'.
De Heer' is in 't getal der genen,
Die mijne ziel' haer steunsel leenen,
En my beschermen en mijn' eer'.

3 Aen mijn' verspieders sal Hy 't quaedt
Vergelden, door Sijn straf en plagen.
Roeyt uyt, en laet haer zijn verslagen,
En toont Uw' waerheydt in der daedt.
Het offer, 't welck mijn herte doet,

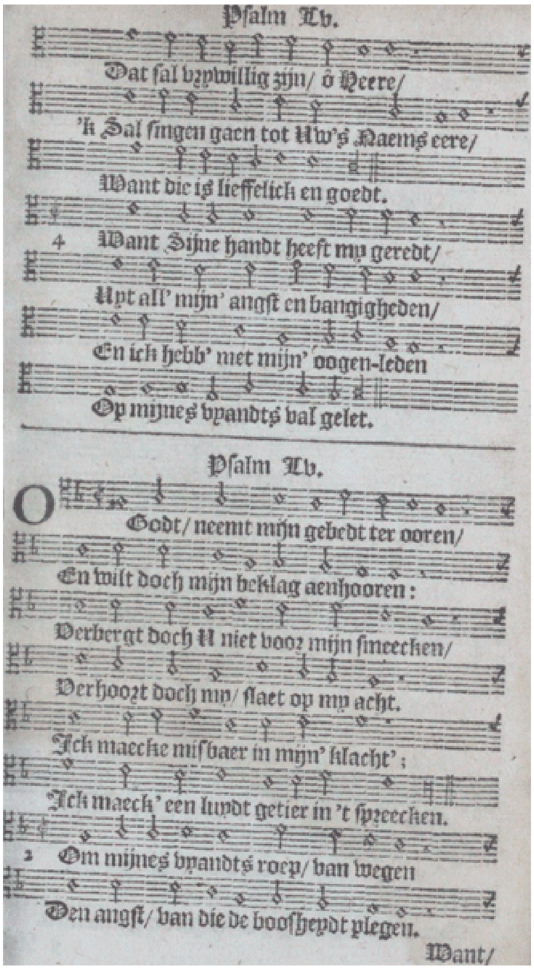

Dat sal vrywillig zijn, ô Heere,
'k Sal singen gaen tot Uw's Naems eere,
Want die is lieffelick en goedt.

4 Want Sijne handt heeft my geredt,
Uyt all' mijn angst en bangigheden,
En ick hebb' met mijn' oogen-leden
Op mijnes vyandts val gelet.

Psalm Lv.

O Godt, neemt mijn gebedt ter ooren,
En wilt doch mijn beklag aenhooren:
Verbergt doch U niet voor mijn smeecken,
Verhoort doch my, slaet op my acht.
Ick maecke misbaer in mijn' klacht';
Ick maeck' een luydt getier in 't spreecken.

2 Om mijnes vyandts roep, van wegen
Den angst, van die de boosheydt plegen.

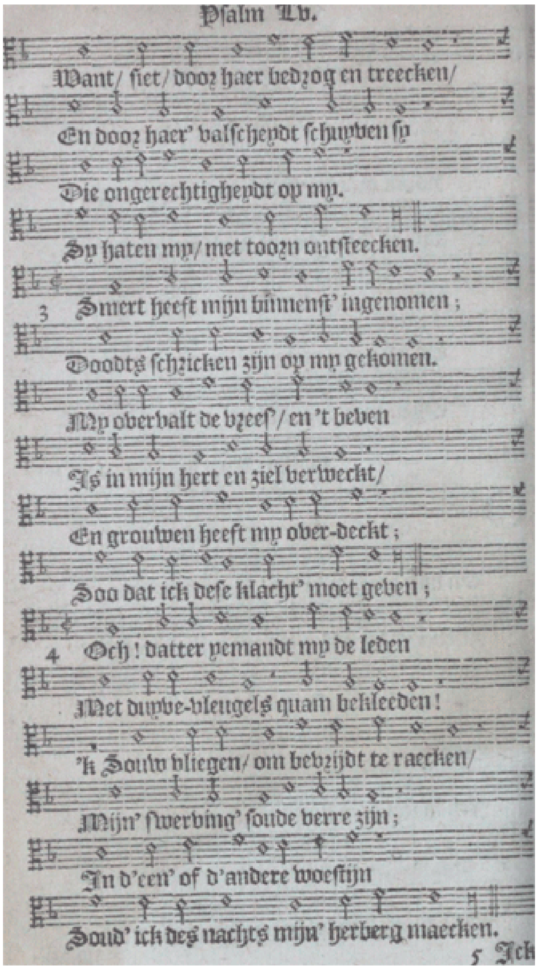

Want, siet, door haer bedrog en treecken,
En door haer' valscheydt schuyven sy
Die ongerechtigheydt op my.
Sy haten my, met toorn ontsteecken.

3 Smert heeft mijn binnenst' ingenomen;
Doodts schricken zijn op my gekomen.
My overvalt de vrees', en 't beven
Is in mijn hert en ziel verweckt,
En grouwen heeft my over-deckt;
Soo dat ick dese klacht' moet geven;

4 Och! datter yemandt my de leden
Met duyve-vleugels quam bekleeden!
'k Souw vliegen, om bevrijdt te raecken,
Mijn' swerving' soude verre zijn;
In d'een of d'andere woestijn
Soud' ick des nachts mijn' herberg maecken.

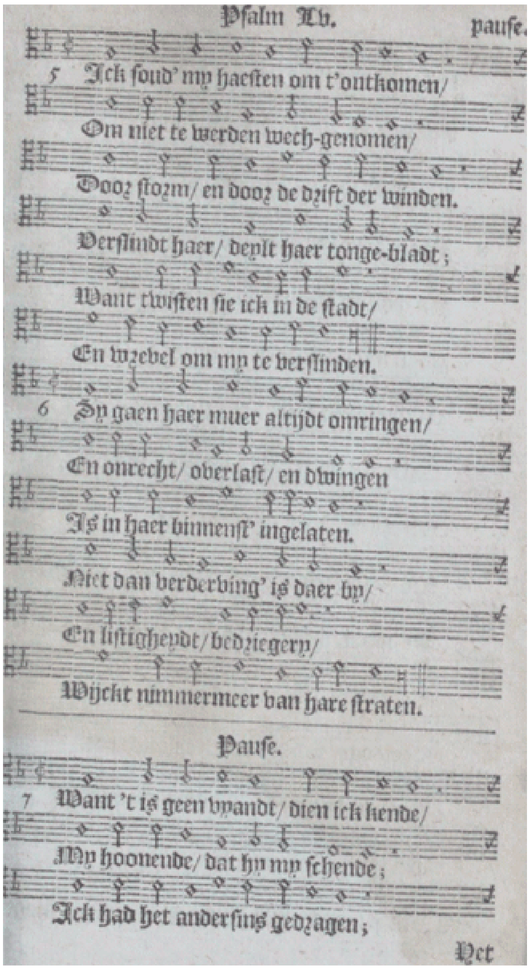

5 Ick soud' my haesten om t'ontkomen,
Om niet te werden wech-genomen,
Door storm, en door de drift der winden.
Verslindt haer, deylt haer tonge-bladt;
Want twisten sie ick in de stadt,
En wrevel om my te verslinden.

6 Sy gaen haer muer altijdt omringen,
En onrecht, overlast, en dwingen
Is in haer binnenst' ingelaten.
Niet dan verderving' is daer by,
En listigheydt, bedriegery,
Wijckt nimmermeer van hare straten.

Pause.

7 Want 't is geen vyandt, dien ick kende,
My hoonende, dat hy my schende;
Ick had het andersins gedragen;

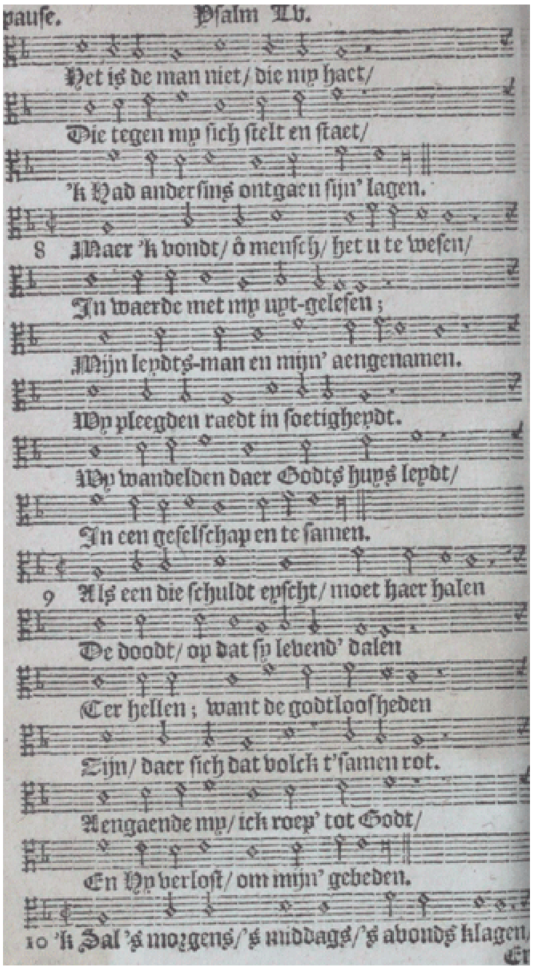

Het is de man niet, die my haet,
Die tegen my sich stelt en staet,
'k Had andersins ontgaen sijn' lagen.

8 Maer 'k vondt, ô mensch, het u te wesen,
In waerde met my uyt-gelesen;
Mijn leydts-man en mijn' aengenamen.
Wy pleegden raedt in soetigheydt.
Wy wandelden daer Godts huys leydt,
In een geselschap en te samen.

9 Als een die schuldt eyscht, moet haer halen
De doodt, op dat sy levend' dalen
Ter hellen; want de godtloosheden
Zijn, daer sich dat volck t'samen rot.
Aengaende my, ick roep' tot Godt,
En Hy verlost, om mijn' gebeden.

10 'k Sal 's morgens, 's middags, 's avonds klagen,

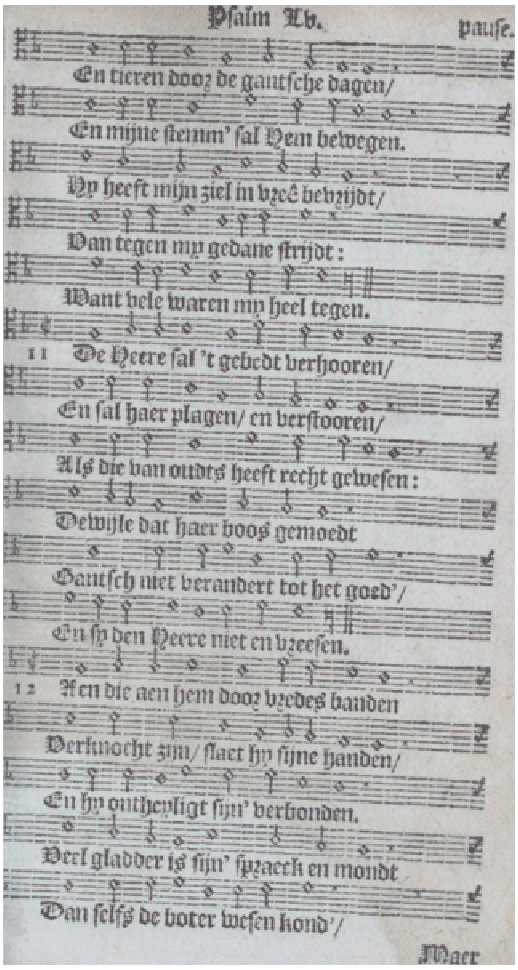

En tieren door de gantsche dagen,
En mijne stemm' sal Hem bewegen.
Hy heeft mijn ziel in vreê bevrijdt,
Van tegen my gedane strijdt:
Want vele waren my heel tegen.

11 De Heere sal 't gebedt verhooren,
En sal haer plagen, en verstooren,
Als die van oudts heeft recht gewesen:
Dewijle dat haer boos gemoedt
Gantsch niet verandert tot het goed',
En sy den Heere niet en vreesen.

12 Aen die aen hem door vredes banden
Verknocht zijn, slaet hy sijne handen,
En hy ontheyligt sijn' verbonden.
Veel gladder is sijn' spraeck en mondt
Dan selfs de boter wesen kond',

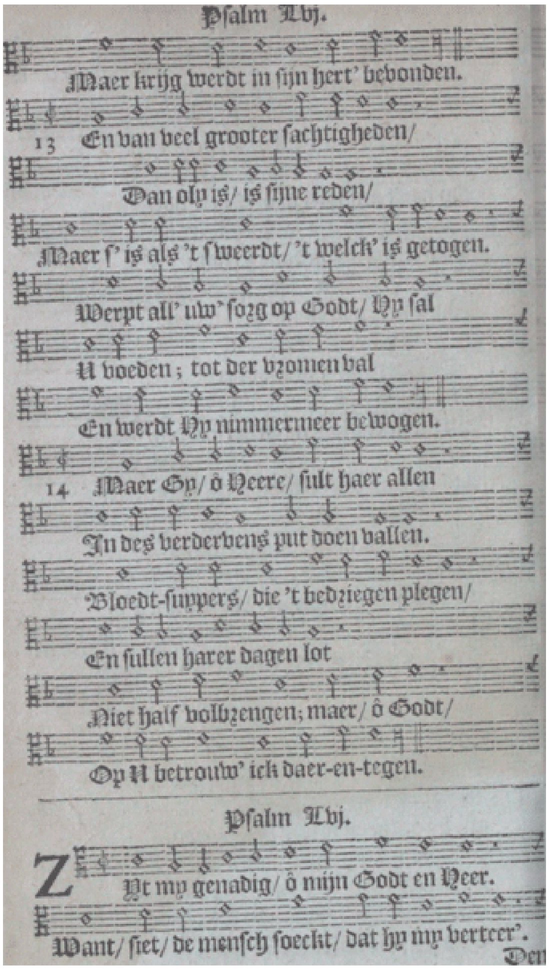

Maer krijg werdt in sijn hert' bevonden.

13 En van veel grooter sachtigheden,
Dan oly is, is sijne reden,
Maer s' is als 't sweerdt, 't welck' is getogen.
Werpt all' uw' sorg op Godt, Hy sal
U voeden; tot der vromen val
En werdt Hy nimmermeer bewogen.

14 Maer Gy, ô Heere, sult haer allen
In des verdervens put doen vallen.
Bloedt-suypers, die 't bedriegen plegen,
En sullen harer dagen lot
Niet half volbrengen; maer, ô Godt,
Op U betrouw' ick daer-en-tegen.

Psalm Lvj.

***Z**Yt my genadig, ô mijn Godt en Heer.*
Want, siet, de mensch soeckt, dat hy my verteer'.

Den gantschen dag dringt my de vyandt seer;
Op dat ick raeck' in 't lijden.
Verspieders soecken my van alle zijden
Te slocken; want 't zijn veel', die my bestrijden;
Maer mijn betrouwen sal, in vreesens tijden,
Op U, ô Hoogste, staen.

2 In Godt sal ick Sijn woordt roem seggen gaen.
Ick steun op Godt, ick neem' geen vreesen aen.
Wat soude doch van 't vleesch my zijn gedaen?
Wat soude dat my plagen?
Mijn' woorden werden door geheele dagen
Verdraeyt, en valschelick my na-gedragen.
All' daer sy na met haer' gedachten jagen,
Is 't quade tegen my.

3 Sy rotten onder een te samen; sy
Versteecken sich met haer' bedriegery.

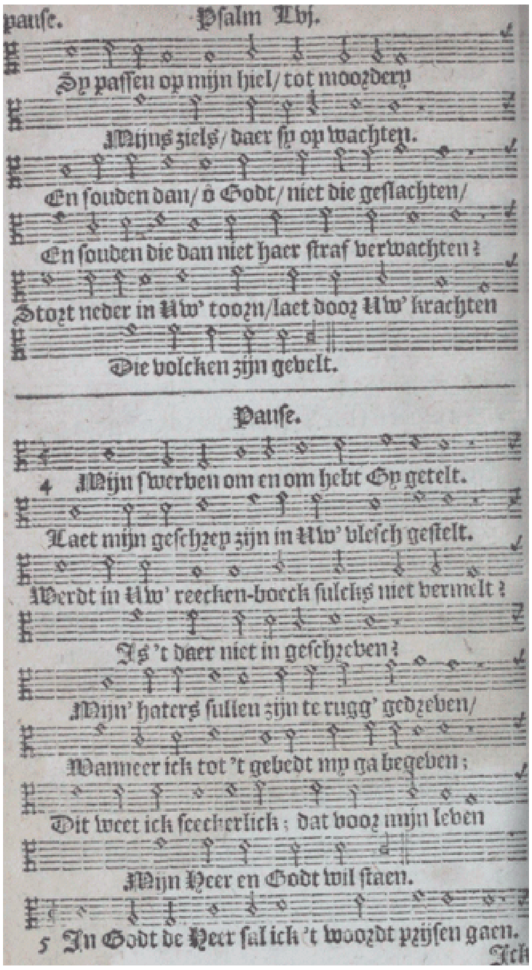

Sy passen op mijn hiel, tot moordery
Mijns ziels, daer sy op wachten.
En souden dan, ô Godt, niet die geslachten,
En souden die dan niet haer straf verwachten?
Stort neder in Uw' toorn, laet door Uw' krachten
Die volcken zijn gevelt.

Pause.

4 Mijn swerven om en om hebt Gy getelt.
Laet mijn geschrey zijn in Uw'vlesch gestelt.
Werdt in Uw' reecken-boeck sulcks niet vermelt?
Is 't daer niet in geschreven?
Mijn' haters sullen zijn te rugg' gedreven,
Wanneer ick tot 't gebedt my ga begeven;
Dit weet ick seeckerlick; dat voor mijn leven
Mijn Heer en Godt wil staen.

5 In Godt de Heer sal ick 't woordt prijsen gaen.

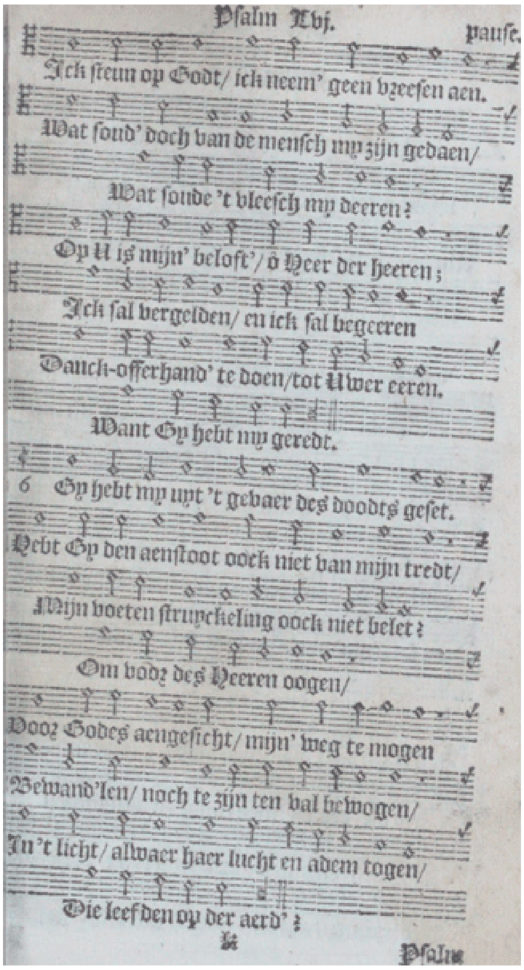

Ick steun op Godt, ick neem' geen vreesen aen.
Wat soud' doch van de mensch my zijn gedaen,
Wat soude 't vleesch my deeren?
Op U is mijn' beloft', ô Heer der heeren;
Ick sal vergelden, en ick sal begeeren
Danck-offerhand' te doen, tot Uwer eeren.
Want Gy hebt my geredt.

6 Gy hebt my uyt 't gevaer des doodts geset.
Hebt Gy den aenstoot oock niet van mijn tredt,
Mijn voeten struyckeling oock niet belet?
Om voor des Heeren oogen,
Voor Godes aengesicht, mijn' weg te mogen
Bewand'len, noch te zijn ten val bewogen,
In 't licht, alwaer haer lucht en adem togen,
Die leefden op der aerd'?

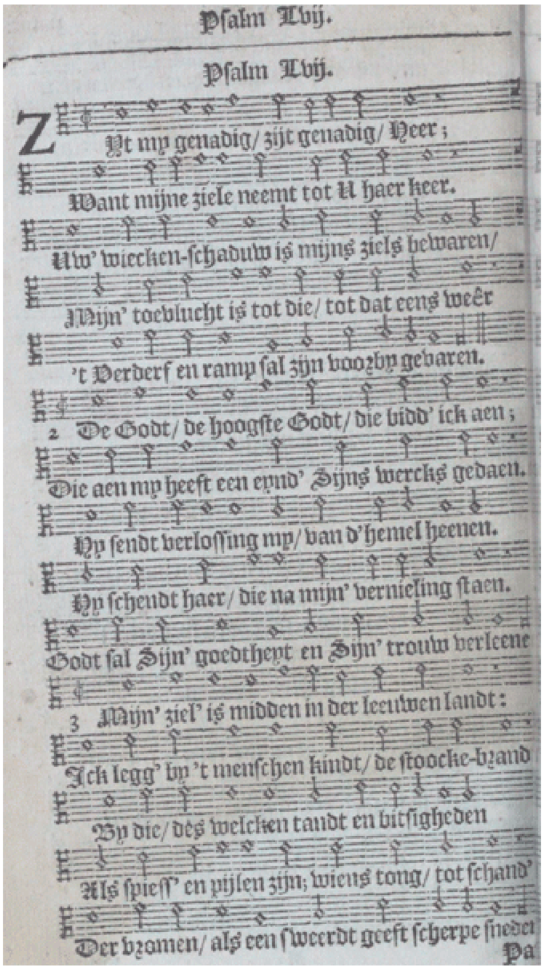

Psalm Lvij.

ZYt my genadig, zijt genadig, Heer;
Want mijne ziele neemt tot U haer keer.
Uw' wiecken-schaduw is mijns ziels bewaren,
Mijn' toevlucht is tot die, tot dat eens weêr
't Verderf en ramp sal zijn voorby gevaren.

2 De Godt, de hoogste Godt, die bidd' ick aen;
Die aen my heeft een eynd' Sijns wercks gedaen.
Hy sendt verlossing my, van d'hemel heenen.
Hy schendt haer, die na mijn' vernieling staen.
Godt sal Sijn' goedtheydt en Sijn' trouw verleenen.

3 Mijn' ziel' is midden in der leeuwen landt:
Ick legg' by 't menschen kindt, de stoocke-brand
By die, des welcken tandt en bitsigheden
Als spiess' en pijlen zijn; wiens tong, tot schand'
Der vromen, als een sweerdt geeft scherpe sneden.

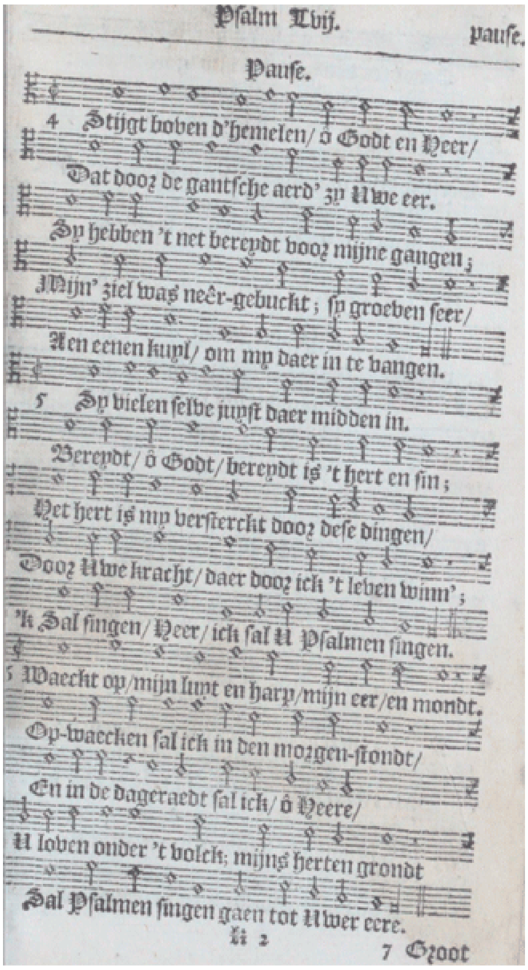

Pause.

4 Stijgt boven d'hemelen, ô Godt en Heer,
Dat door de gantsche aerd' zy Uwe eer.
Sy hebben 't net bereydt voor mijne gangen;
Mijn' ziel was neêr-gebuckt; sy groeven seer,
Aen eenen kuyl, om my daer in te vangen.

5 Sy vielen selve juyst daer midden in.
Bereydt, ô Godt, bereydt is 't hert en sin;
Het hert is my versterckt door dese dingen,
Door Uwe kracht, daer door ick 't leven winn';
'k Sal singen, Heer, ick sal U Psalmen singen.

6 Waeckt op, mijn luyt en harp, mijn eer, en mondt.
Op-waecken sal ick in den morgen-stondt,
En in de dageraedt sal ick, ô Heere,
U loven onder 't volck; mijns herten grondt
Sal Psalmen singen gaen tot Uwer eere.

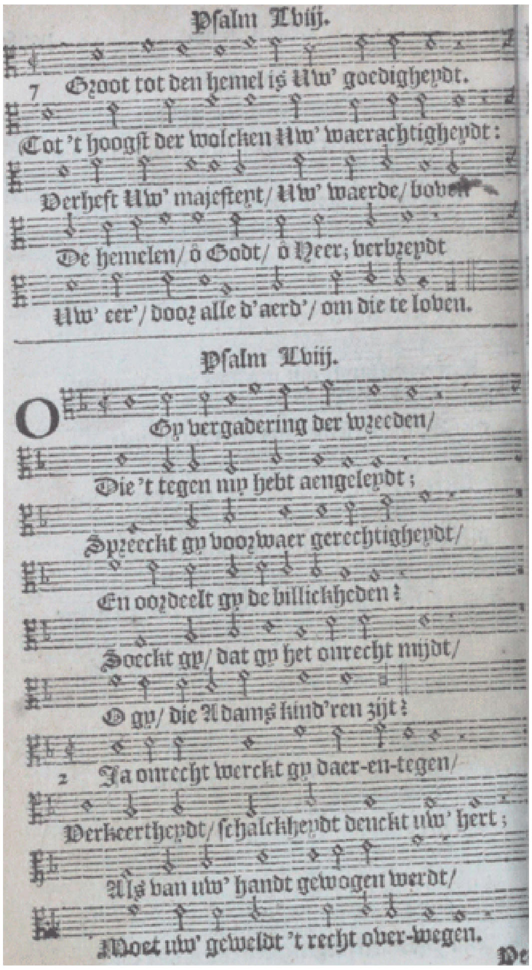

7 Groot tot den hemel is Uw' goedigheydt.
Tot 't hoogst der wolcken Uw' waerachtigheydt:
Verheft Uw' majesteyt, Uw' waerde, boven
De hemelen, ô Godt, ô Heer; verbreydt
Uw' eer', door alle d'aerd', om die te loven.

Psalm Lviij.

O Gy vergadering der wreeden,
Die 't tegen my hebt aengeleydt;
Spreeckt gy voorwaer gerechtigheydt,
En oordeelt gy de billickheden?
Soeckt gy, dat gy het onrecht mijdt,
O gy, die Adams kind'ren zijt?

2 Ia onrecht werckt gy daer-en-tegen,
Verkeertheydt, schalckheydt denckt uw' hert;
Als van uw' handt gewogen werdt,
Moet uw' geweldt 't recht over-wegen.

Vervreemt van moeders baren aen
Zijn die godloose wegen gaen.

3 Sy doolen van 't begin van 't leven,
Van moeders lijf, die liegers zijn,
Sy hebben 't vyerige venijn,
Venijn, als slangen van haer geven.
Sy zijn als d'adder, die niet hoort,
En 't oore toe-stopt voor het woordt:

4 Die niet en hoort na het belesen
Des mans, die kloeck besweeren kond'.
O Godt, laet door U in haer mondt
Haer' tanden-macht verbroocken wesen.
O Heere, breeckt door Uwe straf
Der jonge leeuwen back-tandt af.

Pause.

5 Versmelt, als water, hare leden;

Laet haer daer henen drijven gaen.
Leydt hy op my sijn' pijlen aen,
Maeckt die, als warens' afgesneden,
En laetse zijn als stroo op 't veldt.
Maeckt hem, gelijck een sleck, die smelt.

6 Laet haer de Sonne niet bestralen,
Gelijck een mis-geboort', ô Godt:
Eer dan den doornen-struyck uw' pot
Gewaer werdt, sal de Heer u halen.
Als levend', als in hitsigheydt
Van toorn, sal hy zijn wech-gespreydt.

7 De vrome sal sich dan verblijden,
Als hy de wraeck, als hy de val
Van 't godloos' volck aenschouwen sal.
Hy sal sich wasschen, op die tijden,
In 't bloedt der ongerechtigheydt,

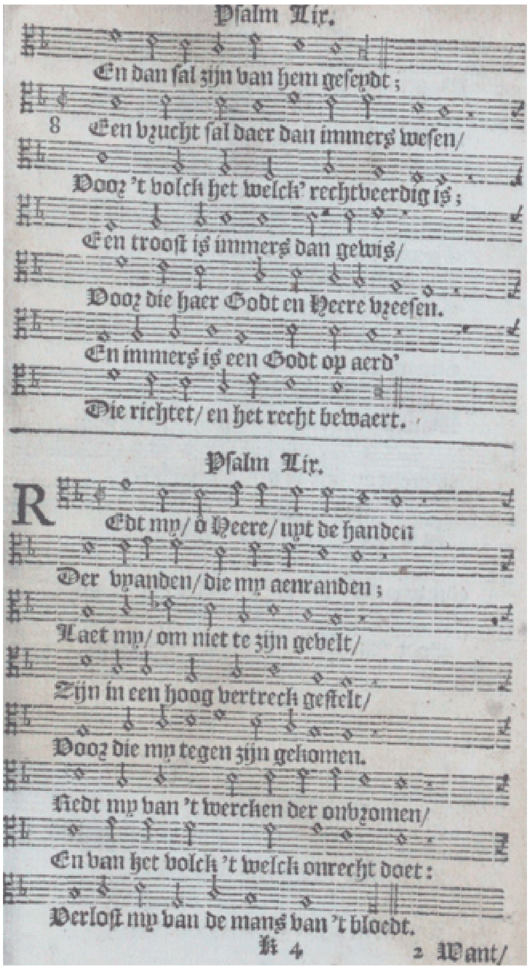

En dan sal zijn van hem geseydt;

8 Een vrucht sal daer dan immers wesen,
Voor 't volck het welck' rechtveerdig is;
Een troost is immers dan gewis,
Voor die haer Godt en Heere vreesen.
En immers is een Godt op aerd'
Die richtet, en het recht bewaert.

Psalm Lix.

REdt my, ô Heere, uyt de handen
Der vyanden, die my aenranden;
Laet my, om niet te zijn gevelt,
Zijn in een hoog vertreck gestelt,
Voor die my tegen zijn gekomen.
Redt my van 't wercken der onvromen,
En van het volck 't welck onrecht doet:
Verlost my van de mans van 't bloedt.

2 Want, siet, sy loeren op mijn leven;
De stercke hebben haer begeven,
Tot t'samen-rotting, om te gaen
Op my, die haer niet heb misdaen.
Sy loopen, Heere, seer verbolgen,
Om my tot onschuldt te vervolgen.
Want ick misdeed' haer gantschlick niet.
Waeckt op, my te gemoet, en siet.

3 Ia Gy, ô Heer der leger-krachten,
Ontwaeckt, om all' dit volck te slachten;
Godt Israëls, besoeckt all' 't zaedt
Der Heyd'nen; toont haer geen genaed',
De welcke door haer' trouwloosheden
Bedrijven onrechtveerdigheden.
Sy keeren 's avondts wederom:
Sy tieren als een hondt rontom.

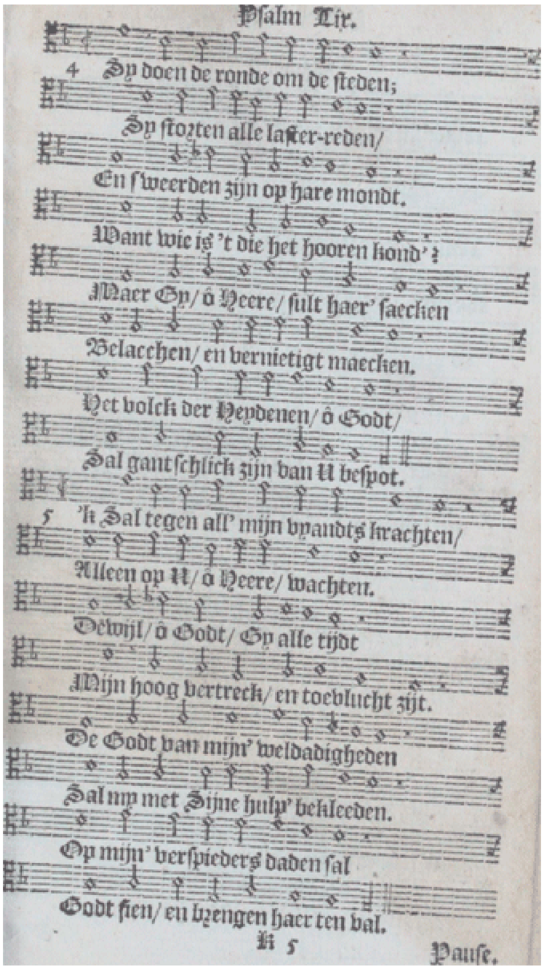

4 Sy doen de ronde om de steden;
Sy storten alle laster-reden,
En sweerden zijn op hare mondt.
Want wie is 't die het hooren kond'?
Maer Gy, ô Heere, sult haer' saecken
Belacchen, en vernietigt maecken.
Het volck der Heydenen, ô Godt,
Sal gantschlick zijn van U bespot.

5 'k Sal tegen all' mijn vyandts krachten,
Alleen op U, ô Heere, wachten.
Dewijl, ô Godt, Gy alle tijdt
Mijn hoog vertreck, en toevlucht zijt.
De Godt van mijn' weldadigheden
Sal my met Sijne hulp' bekleeden.
Op mijn' verspieders daden sal
Godt sien, en brengen haer ten val.

Pause.

6 Maer laetse niet zijn doodt gesmeten,
Op dat mijn' volcken 't niet vergeten,
Maer doetse sweven door Uw' macht;
Werpt haer ter neêr; maeckt haer veracht.
O Heer, wien wy tot allen stonden
Ons' schildt en hulp te zijn bevonden.
Slaet, om de sonden van haer mondt,
En lippen-woorden, haer te grondt.

7 Laet haer verstrickt, gevangen wesen,
In haer seer trots hoogmoedig wesen.
En om de vloeck en leugen-tael,
't Welck is haer dagelicks verhael.
Laet Uwe gramschap zijn ontsteecken.
Wilt haer in grimmigheydt verbreecken:
Verteert haer, Heere, wilt haer slaen,

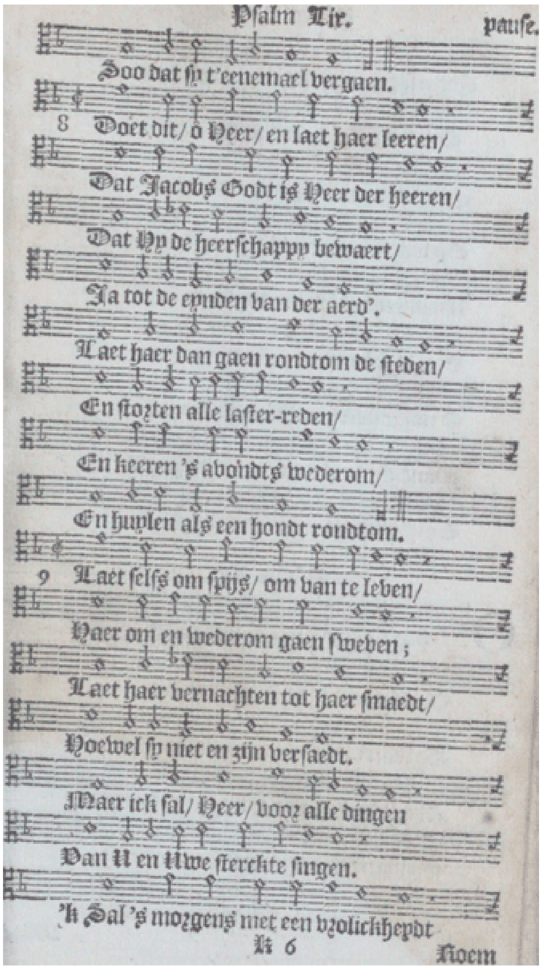

Soo dat sy t'eenenmael vergaen.

8 Doet dit, ô Heer, en laet haer leeren,
Dat Iacobs Godt is Heer der heeren,
Dat Hy de heerschappy bewaert,
Ia tot de eynden van der aerd'.
Laet haer dan gaen rondtom de steden,
En storten alle laster-reden,
En keeren 's avondts wederom,
En huylen als een hondt rondtom.

9 Laet selfs om spijs, om van de leven,
Haer om en wederom gaen sweven;
Laet haer vernachten tot haer smaedt,
Hoewel sy niet en zijn versaedt.
Maer ick sal, Heer, voor alle dingen
Van U en Uwe sterckte singen.
'k Sal 's morgens met een vrolickheydt

Roem spreecken van Uw' goedigheydt.

Om dat ick U tot allen stonden
Hebb' als een hoog vertreck bevonden:
Gy waert mijn toevlucht op den dag,
Wanneer dat ick in bangheydt lag.
Van U sal ick voor alle dingen,
O mijne sterckte, Psalmen singen:
Want Godt is mijn' verhevenheydt,
De Godt van mijn' weldadigheydt.

Psalm Lx.

O Godt, Gy waert, die ons verstiet,
Ons scheurde, deelde, en verliet;
Gy waert vertoornt op ons, ô Heer;
Neemt wederom tot ons Uw' keer.
Gy waert, die landen schudden deedt;
Gy maeckte, dat het aerdtrijck spleet.

Wilt, Heere, sijne breucken heelen,
Want 't wanckelt hem aen alle deelen.

2 Gy hebt Uw' volcken hardt gekrenckt,
En met een swijmel-geest gedrenckt;
Met wijn der schudding, sitter-wijn;
Maer, die in Uwe vreese zijn,
Die wandelen in 't padt van recht,
Hebt Gy banieren opgerecht;
Op dat sy mogen plaets bekleeden,
Van wegen de waerachtigheden.

3 Op dat, ô Heer, het volck, 't welck Gy
Bemint hebt, in sijn vryheydt zy.
Geeft heyl door Uwe rechter-handt;
Verhoort my, in mijn arme standt.
Godt sprack uyt Sijne heyligheydt;
Soo spring ick op van vrolickheydt.

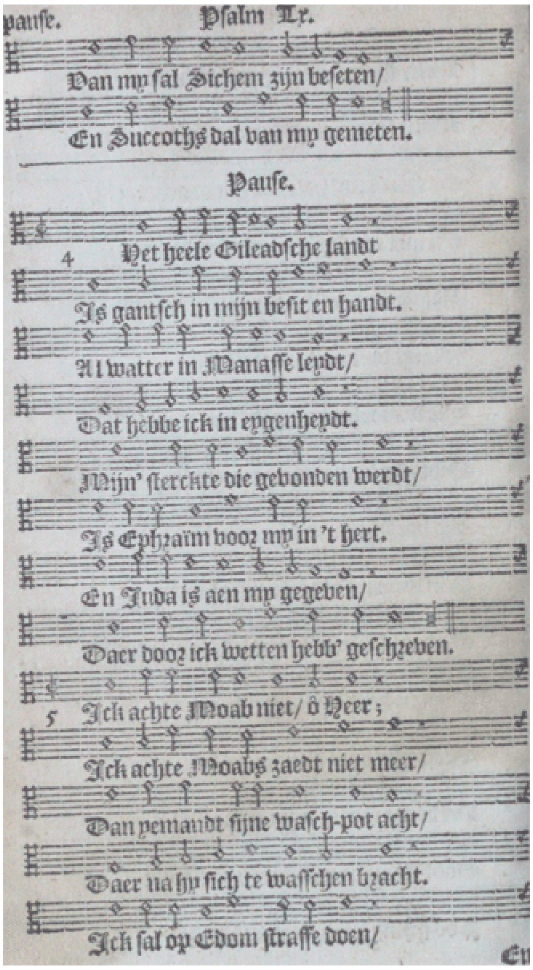

Van my sal Sichem zijn beseten,
En Succoths dal van my gemeten.

Pause.

4 Het heele Gileadsche landt
Is gantsch in mijn besit en handt.
Al watter in Manasse leydt,
Dat hebbe ick in eygenheydt.
Mijn' sterckte die gevonden werdt,
Is Ephraïm voor my in 't hert.
En Iuda is aen my gegeven,
Daer door ick wetten hebb' geschreven.

5 Ick achte Moab niet, ô Heer;
Ick achte Moabs zaedt niet meer,
Dan yemandt sijne wasch-pot acht,
Daer na hy sich te wasschen bracht.
Ick sal op Edom straffe doen,

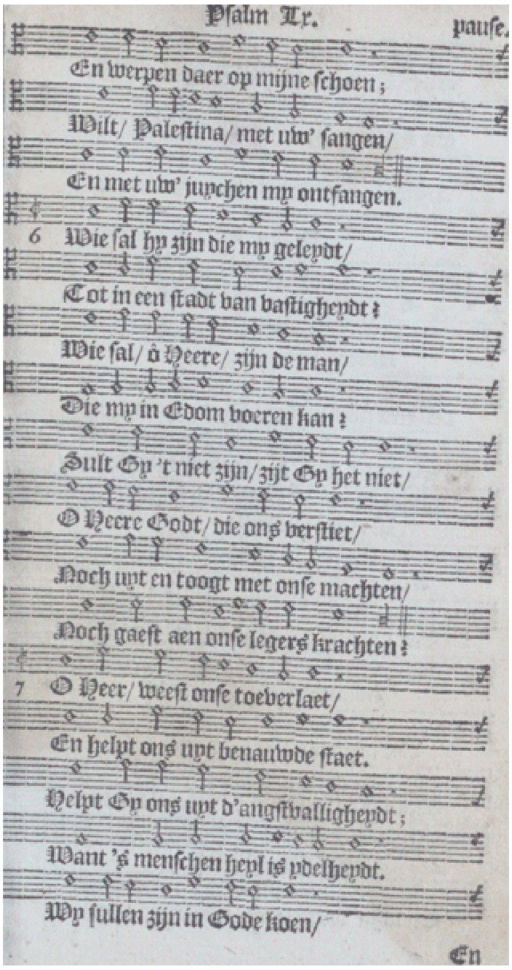

En werpen daer op mijne schoen;
Wilt, Palestina, met uw' sangen,
En met uw' juychen my ontfangen.

6 Wie sal hy zijn die my geleydt,
Tot in een stadt van vastigheydt?
Wie sal, ô Heere, zijn de man,
Die my in Edom voeren kan?
Sult Gy 't niet zijn, zijt Gy het niet,
O Heere Godt, die ons verstiet,
Noch uyt en toogt met onse machten,
Noch gaeft aen onse legers krachten?

7 O Heer, weest onse toeverlaet,
En helpt ons uyt benauwde staet.
Helpt Gy ons uyt d'angstvalligheydt;
Want 's menschen heyl is ydelheydt.
Wy sullen zijn in Gode koen,

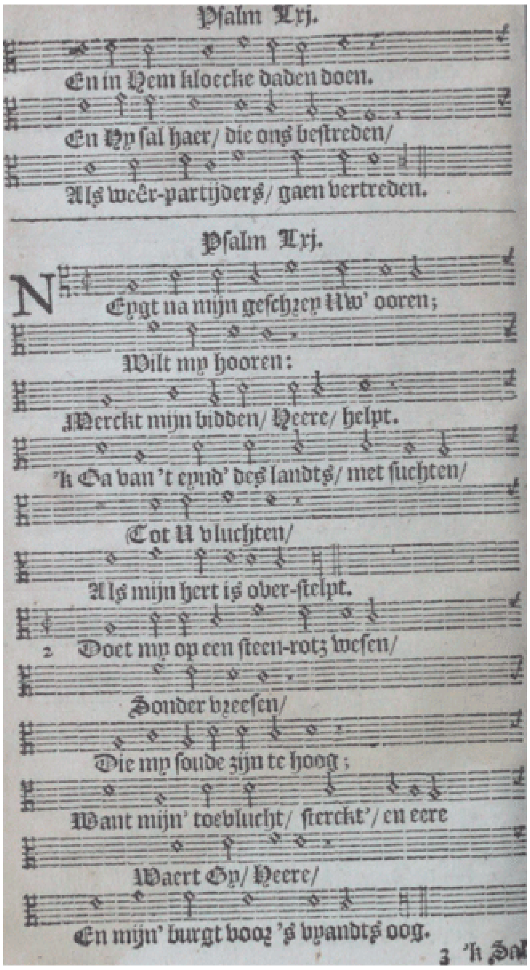

En in Hem kloecke daden doen.
En Hy sal haer, die ons bestreden,
Als weêr-partijders, gaen vertreden.

Psalm Lxj.

*N*Eygt na mijn geschrey Uw' ooren;
Wilt my hooren:
Merckt mijn bidden, Heere, helpt.
'k Ga van 't eynd' des landts, met suchten,
Tot U vluchten,
Als mijn hert is over-stelpt.

2 Doet my op een steen-rotz wesen,
sonder vreesen,
Die my soude zijn te hoog;
Want mijn' toevlucht, sterckt', en eere
Waert Gy, Heere,
En mijn' burgt voor 's vyandts oog.

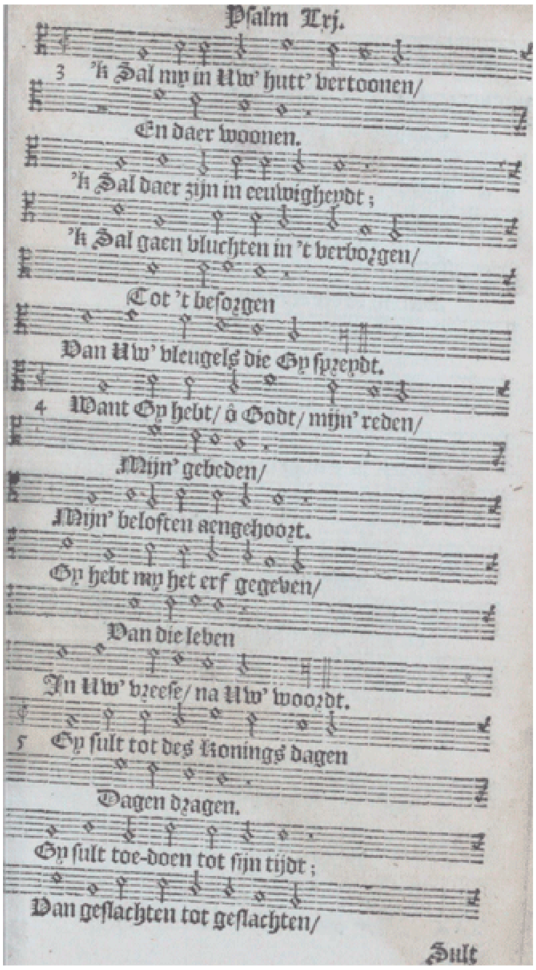

3 'k Sal my in Uw' hutt' vertoonen,
En daer woonen.
'k Sal daer zijn in eeuwigheydt;
'k Sal gaen vluchten in 't verborgen,
Tot 't besorgen
Van Uw' vleugels die Gy spreydt.

4 Want Gy hebt, ô Godt, mijn' reden,
Mijn' gebeden,
Mijn' beloften aengehoort.
Gy hebt my het erf gegeven,
Van die leven
In Uw' vreese, na Uw' woordt.

5 Gy sult tot des Konings dagen
Dagen dragen.
Gy sult toe-doen tot sijn tijdt;
Van geslachten tot geslachten,

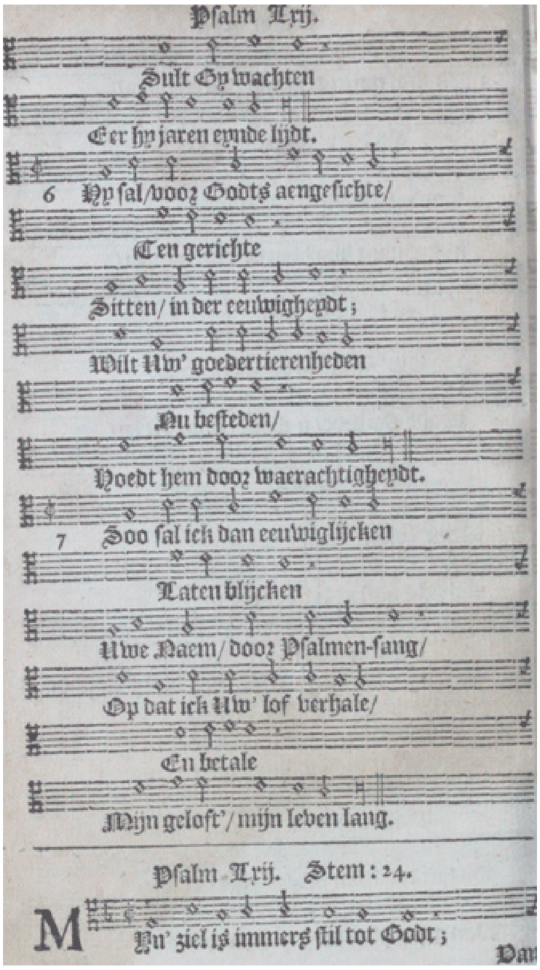

Sult Gy wachten
Eer hy jaren eynde lijdt.

6 Hy sal, voor Godts aengesichte,
Ten gerichte
Sitten, in der eeuwigheydt;
Wilt Uw' goedertierenheden
Nu besteden,
Hoedt hem door waerachtigheydt.

7 Soo sal ick dan eeuwiglijcken
Laten blijcken
Uwe Naem, door Psalmen-sang,
Op dat ick Uw' lof verhale,
En betale
Mijn geloft', mijn leven lang.

Psalm Lxij. Stem: 24.

MYn' ziel is immers stil tot Godt;

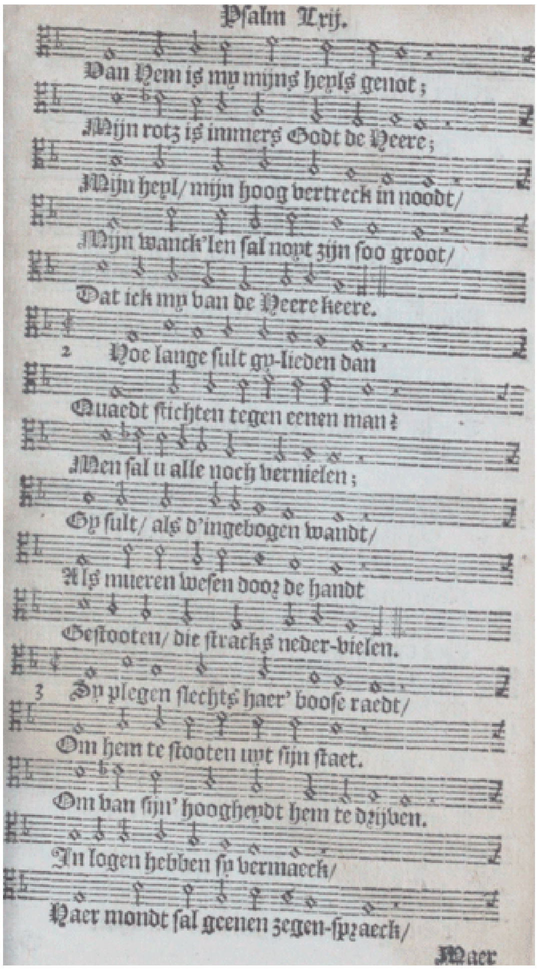

Van Hem is my mijns heyls genot;
Mijn rotz is immers Godt de Heere;
Mijn heyl, mijn hoog vertreck in noodt,
Mijn wanck'len sal noyt zijn soo groot,
Dat ick my van de Heere keere.

2 Hoe lange sult gy-lieden dan
Quaedt stichten tegen eenen man?
Men sal u alle noch vernielen;
Gy sult, als d'ingebogen wandt,
Als mueren wesen door de handt
Gestooten, die stracks neder-vielen.

3 Sy plegen slechts haer' boose raedt,
Om hem te stooten uyt sijn staet.
Om van sijn' hoogheydt hem te drijven.
In logen hebben sy vermaeck,
Haer mondt sal geenen zegen-spraeck,

Maer vloeck sal in haer binnenst' blijven.

4 Doch gy, ô mijne ziele, swijgt
Tot Godt, wat smaedtheydt dat gy krijgt;
Want mijn verwachting is de Heere;
Mijn heyl, mijn hoog vertreck in noodt,
Mijn wanck'len sal noyt zijn soo groot,
Dat ick my van de Heere keere.

Pause.

5 In Godt is all' mijn heyl en eer,
Mijn sterckt' en toevlucht is de Heer;
Wilt t'aller tijdt op Hem vertrouwen,
Gy volck, stort voor Sijn aengesicht,
Al 't geen u om het herte ligt;
Laet ons op Godt, ons' toevlucht, bouwen.

6 't Is immers maer een ydelheydt,
't Geen in der menschen kind'ren leydt.

De groote lieden zijn maer logen.
Sy waren lichter altemael,
Dan d'ydelheydt, soo op de schael
Sy wierden tegen die gewogen.

7 Vertrouwt op onderdrucking niet,
Noch op de roovery, en siet
Noch hebt geen steun op ydelheden.
Als u 't vermogen en uw' goedt
Komt wassen in een overvloedt,
Wilt daer uw' hert niet aen besteden.

8 De groote Godt sprack eens een woordt,
Tot tweemael heb ick dit gehoort,
Dat Godt alleen kan sterckte toonen.
De goedigheydt is eeuwiglick
By U; Gy sult een yegelick
Vergelden na sijn werck, en loonen.

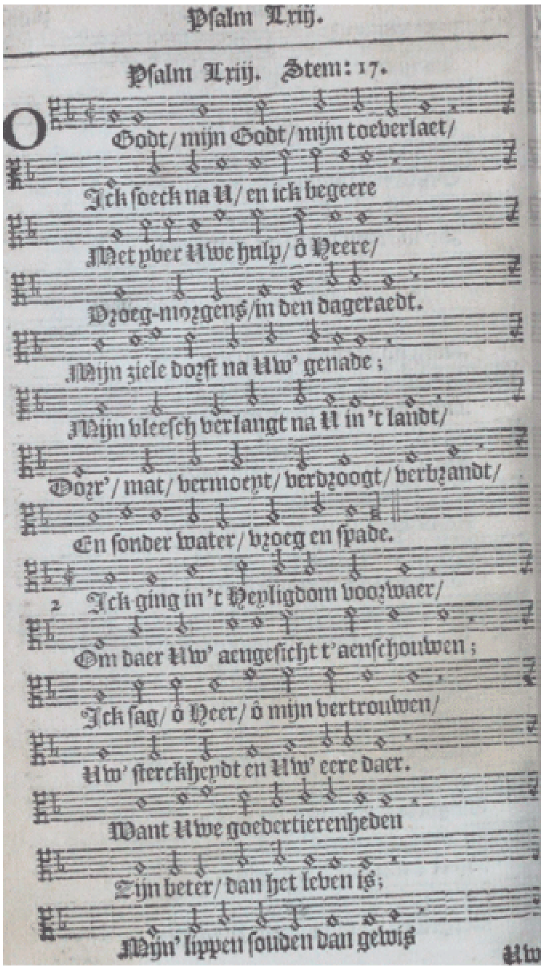

Psalm Lxiij. Stem: 17.

O Godt, mijn Godt, mijn toeverlaet,
Ick soeck na U, en ick begeere
Met yver Uwe hulp, ô Heere,
Vroeg-morgens, in den dageraedt.
Mijn ziele dorst na Uw' genade;
Mijn vleesch verlangt na U in 't landt,
Dorr', mat, vermoeyt, verdroogt, verbrandt,
En sonder water, vroeg en spade.

2 Ick ging in 't Heyligdom voorwaer,
Om daer Uw' aengesicht t'aenschouwen;
Ick sag, ô Heer,ô mijn vertrouwen,
Uw' sterckheydt en Uw' eere daer.
Want Uwe goedertierenheden
Zijn beter, dan het leven is;
Mijn' lippen souden dan gewis

Uw' prijs, en lof, en roem verbreeden.

3 Alsoo soud' ick U loven, Heer,
In all' de dagen van mijn leven;
Mijn' handen souden zijn geheven
In Uwen Naem, tot Uwer eer'.
Mijn' ziele soud' versadigt wesen,
Gelijck met smeer en vettigheydt.
Met sang, door lippen-vreugd' geleydt,
Soudt Gy zijn door mijn mondt gepresen.

Pause.

4 Wanneer ick Uwer hebb' gedacht,
Mijn Godt, op mijne leger-steden,
Dan ging ick mijn gepeyns besteden
Aen U, in 't waecken van de nacht.
Want Gy hielpt my in alle dingen,
En in de schaduw', in 't beschut

Der vleugelen, en in Uw' stut,
Sal ick U vrolick Psalmen singen.

5 Mijn' ziele kleeft U achter aen;
En volgt, en wil niet van U wijcken.
Uw' handt behoedt my, voor 't beswijcken:
Uw' onder-steunsel doet my staen.
Maer alle dese, die vergaerden,
Tot mijn' verwoesting, tot mijn' doodt,
Die zijnse, die de Heere stoot
In d'onder-plaetsen van der aerden.

6 Men salse storten door 't geweldt
Des sweerdts; men salse heel vernielen;
Den vossen sullen all' haer' zielen
Ten proy, ten deele zijn gestelt.
De Koning sal in blijdtschap leven,
Een yegelicken, die hem eert,

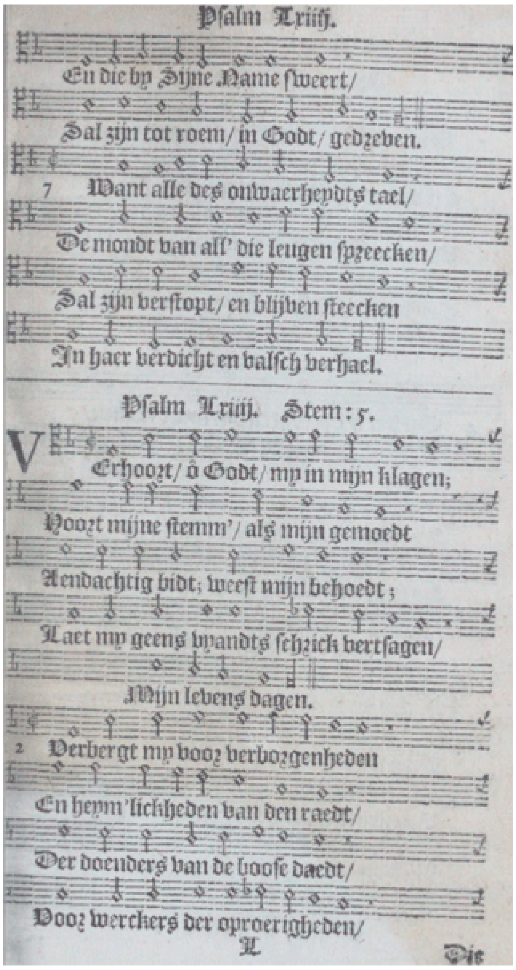

En die by Sijne Name sweert,
Sal zijn tot roem, in Godt, gedreven.

7 Want alle des onwaerheydts tael,
De mondt van all' die leugen spreecken,
Sal zijn verstopt, en blijven steecken
In haer verdicht en valsch verhael.

Psalm 64. Stem: 5

*V*Erhoort, ô Godt, my in mijn klagen;
Hoort mijne stemm', als mijn gemoedt
Aendachtig bidt; weest mijn behoedt;
Laet my geens vyandts schrick vertsagen,
Mijn levens dagen.

2 Verbergt my voor verborgenheden
En heym'lickheden van den raedt,
Der doenders van de boose daedt,
Door werckers der oproerigheden,

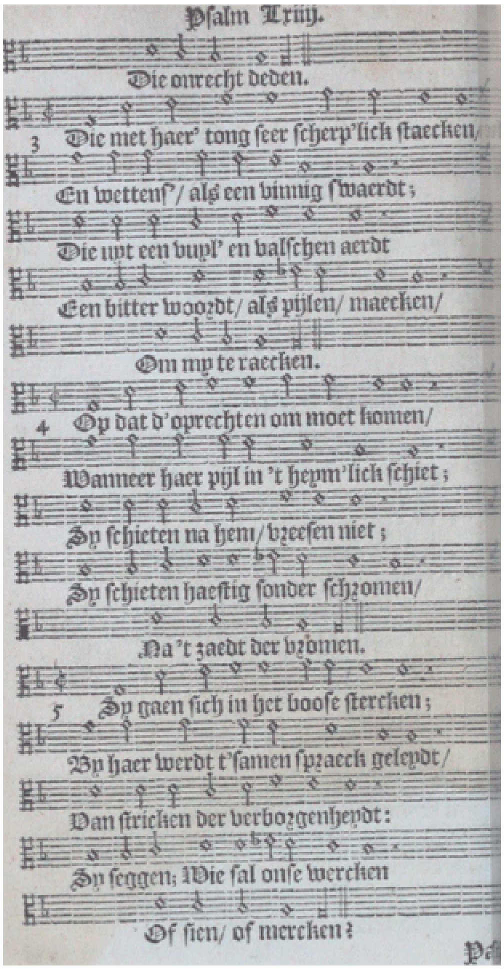

Die onrecht deden.

3 Die met haer' tong seer scherp'lick staecken,
En wettens', als een vinnig swaerdt;
Die uyt een vuyl' en valschen aerdt
Een bitter woordt, als pijlen, maecken,
Om my te raecken.

4 Op dat d'oprechten om moet komen,
Wanneer haer pijl in 't heym'lick schiet;
Sy schieten na hem, vreesen niet;
Sy schieten haestig sonder schromen,
Na 't zaedt der vromen.

5 Sy gaen sich in het boose stercken;
By haer werdt t'samen spraeck geleydt,
Van stricken der verborgenheydt:
Sy seggen; Wie sal onse wercken
Of sien, of mercken?

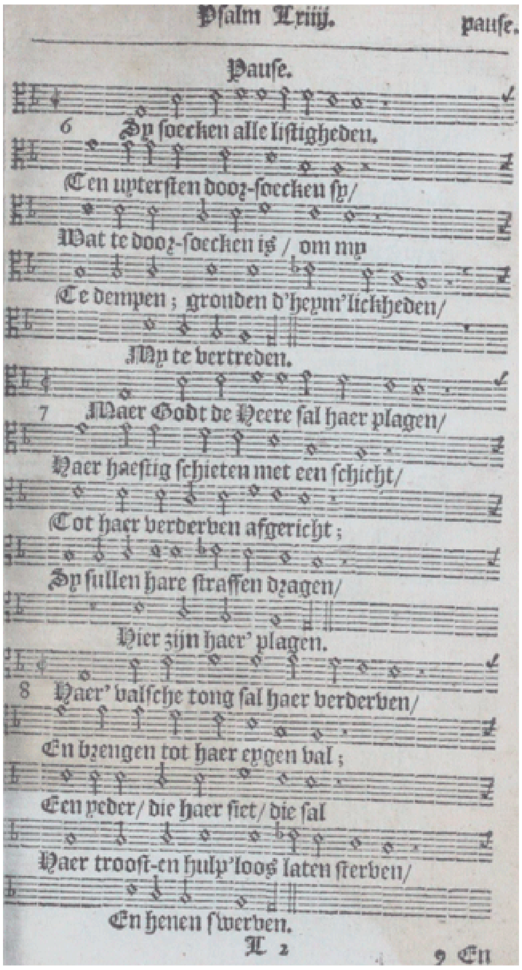

Pause.

6 Sy soecken alle listigheden.
Ten uytersten door-soecken sy,
Wat te door-soecken is, om my
Te dempen; gronden d'heym'lickheden,
My te vertreden.

7 Maer Godt de Heere sal haer plagen,
Haer haestig schieten met een schicht,
Tot haer verderven afgericht;
Sy sullen hare straffen dragen,
Hier zijn haer' plagen.

8 Haer' valsche tong sal haer verderven,
En brengen tot haer eygen val;
Een yeder, die haer siet, die sal
Haer troost-en hulp'loos laten sterven,
En henen swerven.

9 En alle menschen sullen vreesen;
Van 't volck van allerhande staet
Sal zijn verkondigt Godes daedt,
En met verstandt beleden wesen,
En zijn gepresen.

10 De vrome sullen sich verblijden,
In Godt, de Heer; op Godt de Heer
Sal hy betrouwen; roem en eer
Stelt 't hert der vromen t'allen tijden,
In Godts belijden.

Psalm 65.

DE lof-sang is in stilligheden,
In Zion, tot U, Heer;
U sal belofte der gebeden
Betaelt zijn; t'Uwer eer.
Dewijl Gy het gebed wilt hooren,

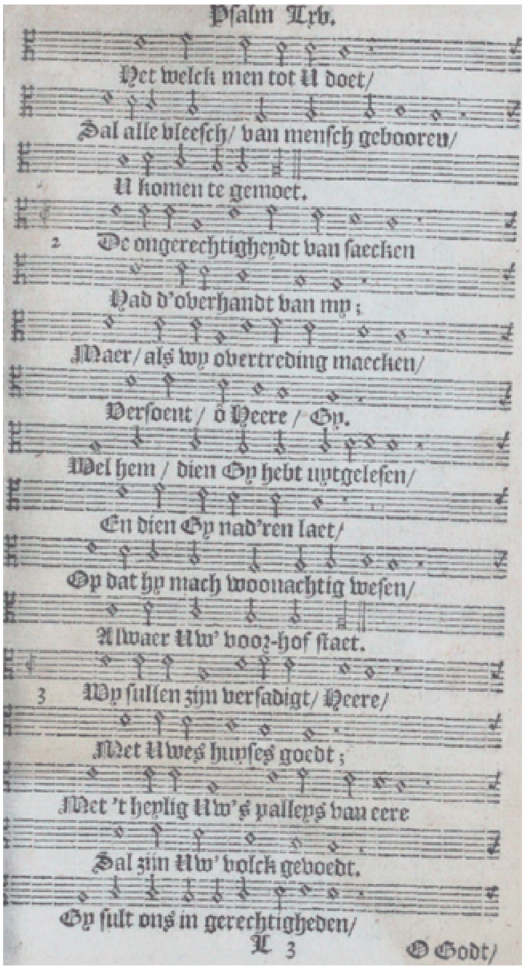

Het welck men tot U doet,
Sal alle vleesch, van mensch gebooren,
U komen te gemoet.

2 De ongerechtigheydt van saecken
Had d'overhandt van my;
Maer, als wy overtreding maecken,
Versoent, ô Heere, Gy.
Wel hem, dien Gy hebt uytgelesen,
En dien Gy nad'ren laet,
Op dat hy mach woonachtig wesen,
Alwaer Uw' voor-hof staet.

3 Wy sullen zijn versadigt, Heere,
Met Uwes huyses goedt;
Met 't heylig Uw's palleys van eere
Sal zijn Uw' volck gevoedt.
Gy sult ons in gerechtigheden,

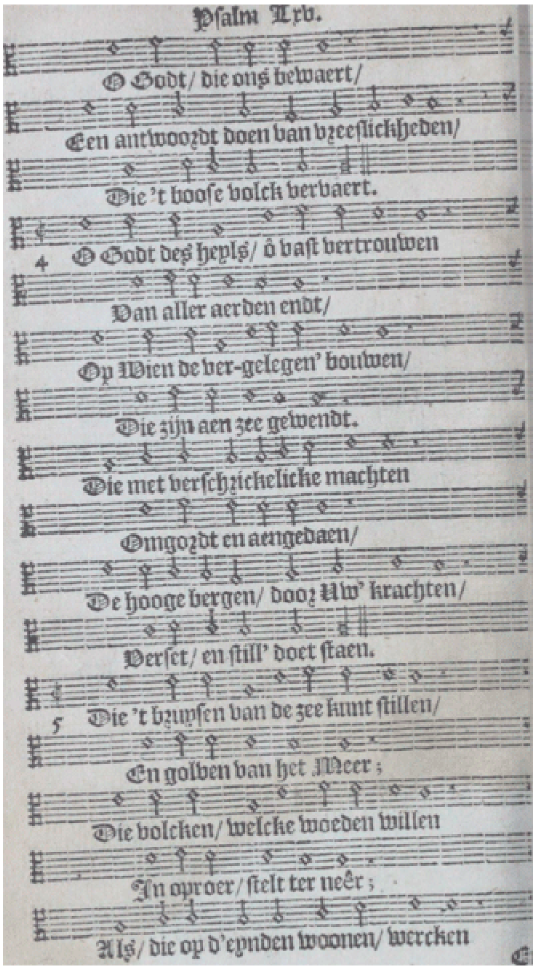

O Godt, die ons bewaert,
Een antwoordt doen van vreeslickheden,
Die 't boose volck vervaert.

4 O Godt des heyls, ô vast vertrouwen
Van aller aerden endt,
Op Wien de ver-gelegen' bouwen,
Die zijn aen zee gewendt.
Die met verschrickelicke machten
Omgordt en aengedaen,
De hooge bergen, door Uw' krachten,
Verset, en still' doet staen.

5 Die 't bruysen van de zee kunt stillen,
En golven van het Meer;
Die volcken, welcke woeden willen
In oproer, stelt ter neêr;
Als, die op d'eynden woonen, wercken

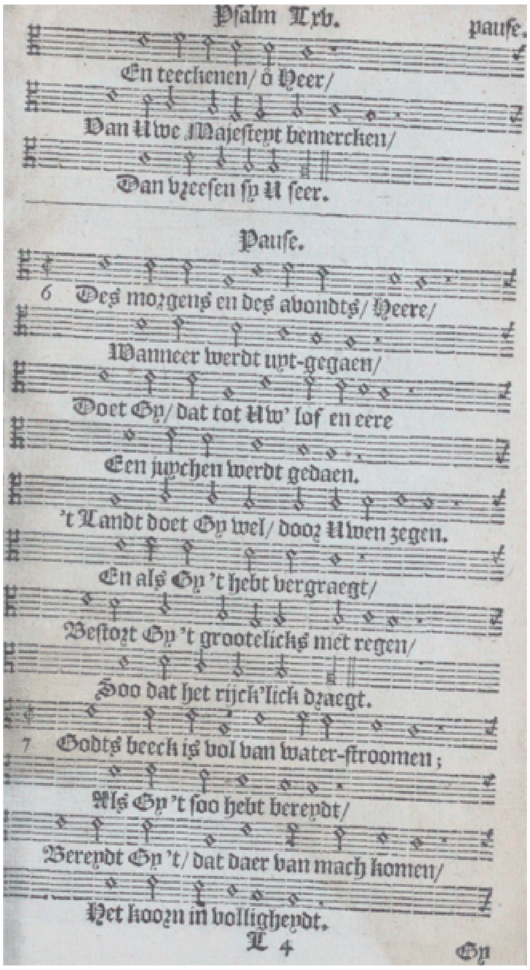

En teeckenen, ô Heer,
Van Uwe Majesteyt bemercken,
Dan vreesen sy U seer.

Pause.

6 Des morgens en des avondts, Heere,
Wanneer werdt uyt-gegaen,
Doet Gy, dat tot Uw' lof en eere
Een juychen werdt gedaen.
't Landt doet Gy wel, door Uwen zegen.
En als Gy 't hebt vergraegt,
Bestort Gy 't grootelicks met regen,
Soo dat het rijck'lick draegt.

7 Godts beeck is vol van water-stroomen;
Als Gy 't soo hebt bereydt,
Bereydt Gy 't, dat daer van mach komen,
Het koorn in volligheydt.

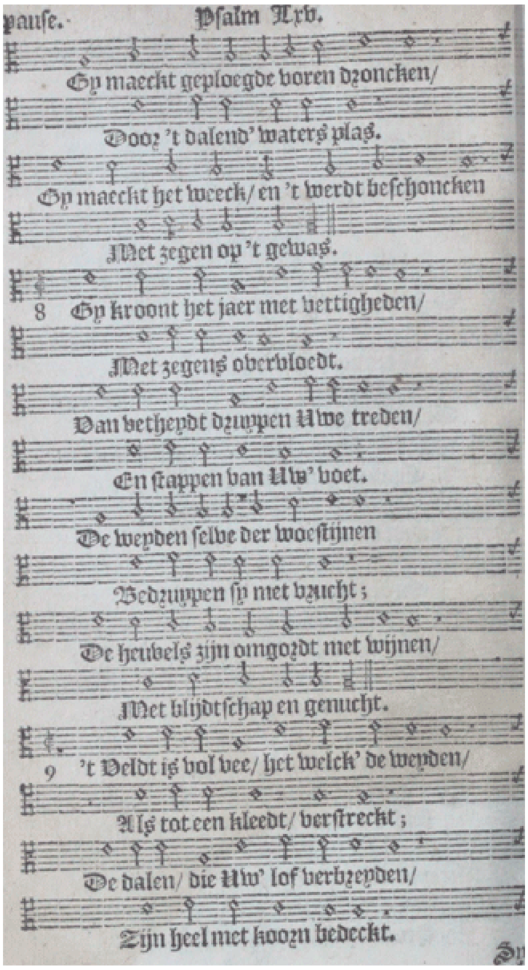

Gy maeckt geploegde voren droncken,
Door 't dalend' waters plas.
Gy maeckt het weeck, en 't werdt beschoncken
Met zegen op 't gewas.

8 Gy kroont het jaer met vettigheden,
Met zegens overvloedt.
Van vetheydt druypen Uwe treden,
En stappen van Uw' voet.
De weyden selve der woestijnen
Bedruypen sy met vrucht;
De heuvels zijn omgordt met wijnen,
Met blijdtschap en genucht.

9 't Veldt is vol vee, het welck' de weyden,
Als tot een kleedt, verstreckt;
De dalen, die Uw' lof verbreyden,
Zijn heel met koorn bedeckt.

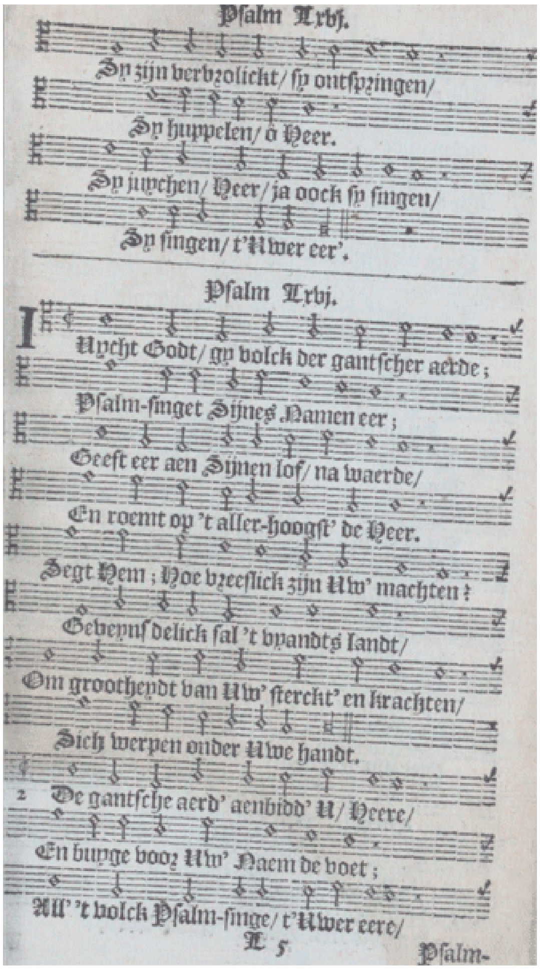

Sy zijn vervrolickt, sy ontspringen,
Sy huppelen, ô Heer.
Sy juychen, Heer, ja oock sy singen,
Sy singen, t'Uwer eer'.

Psalm 66.

IUycht Godt, gy volck der gantscher aerde;
Psalm-singet Sijnes Namen eer;
Geeft eer aen Sijnen lof, na waerde,
En roemt op 't aller-hoogst' de Heer.
Segt Hem; Hoe vreeslick zijn Uw' machten?
Geveynsdelick sal 't vyandts landt,
Om grootheydt van Uw' sterckt' en krachten,
Sich werpen onder Uwe handt.

2 De gantsche aerd' aenbidd' U, Heere,
En buyge voor Uw' Naem de voet;
All' 't volck Psalm-singe, t'Uwer eere,

Psalm-sing' Uw' Naem in het gemoedt.
Komt, siet Godts daden, komt bemercken
De daden van Sijn rechter-handt;
Hy is verschricklick in Sijn' wercken,
Aen menschen kind'ren, door al 't landt.

3 Hy heeft de zee verkeert in 't drooge;
Sy zijn te voete door-gegaen
Door de rivier; daerom ons' ooge
In Hem sulcks sag met blijdtschap aen.
Hy heerscht altijdt met Sijne machten;
Sijn oog houdt over Heyd'nen wacht.
En laet 't afvallig volck in krachten
Niet zijn verhoogt, 't welck Hem veracht.

4 Gy volckeren, gaet u begeven
Tot Godt te loven boven al;
Laet hooren, laet de stemme leven,

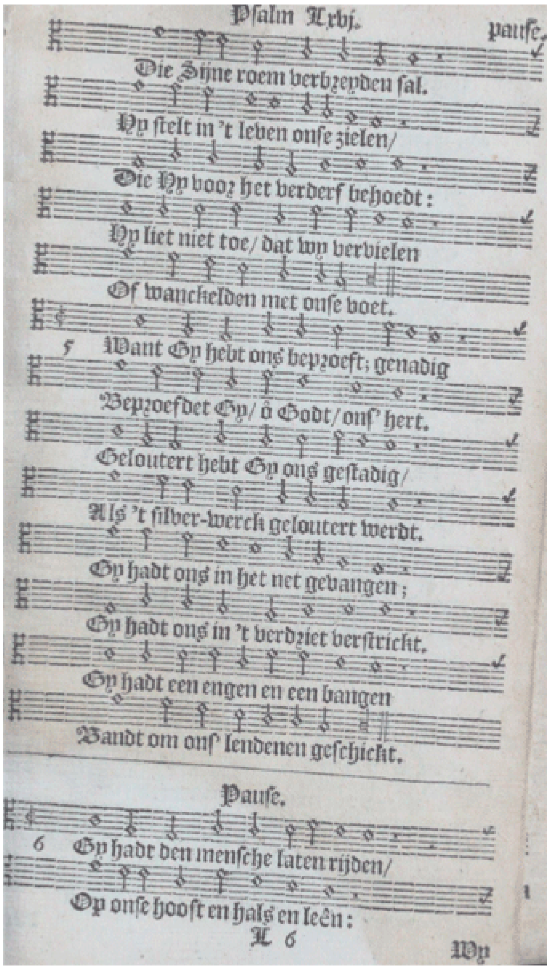

Die Sijne roem verbreyden sal.
Hy stelt in 't leven onse zielen,
Die Hy voor het verderf behoedt:
Hy liet niet toe, dat wy vervielen
Of wanckelden met onse voet.

5 Want Gy hebt ons beproeft; genadig
Beproefdet Gy, ô Godt, ons' hert.
Geloutert hebt Gy ons gestadig,
Als 't silver-werck geloutert werdt.
Gy hadt ons in het net gevangen;
Gy hadt ons in 't verdriet verstrickt.
Gy hadt een engen en een bangen
Bandt om ons' lendenen geschickt.

Pause.

6 Gy hadt den mensche laten rijden,
Op onse hooft en hals en leên:

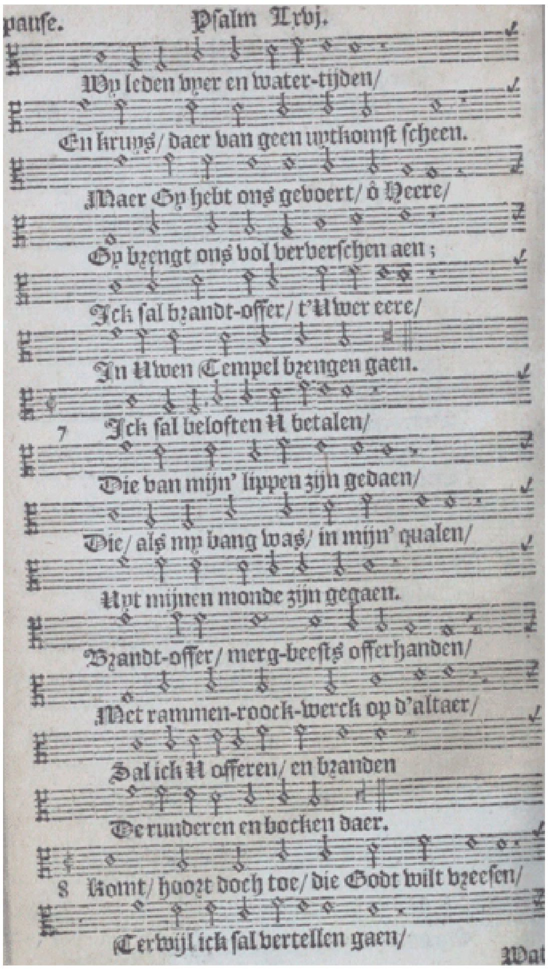

Wy leden vyer en water-tijden,
En kruys, daer van geen uytkomst scheen.
Maer Gy hebt ons gevoert, ô Heere,
Gy brengt ons vol ververschen aen;
Ick sal brandt-offer, t'Uwer eere,
In Uwen Tempel brengen gaen.

7 Ick sal beloften U betalen,
Die van mijn' lippen zijn gedaen,
Die, als my bang was, in mijn' qualen,
Uyt mijnen monde zijn gegaen.
Brandt-offer, merg-beests offerhanden,
Met rammen-roock-werck op d'altaer,
Sal ick U offeren, en branden
De runderen en bocken daer.

8 Komt, hoort doch toe, die Godt wilt vreesen,
Terwijl ick sal vertellen gaen,

Wat goedts Hy heeft aen my bewesen,
En aen mijn ziele heeft gedaen.
Ick riep tot Hem met mondts gebeden,
En Hy heeft mijn geroep verhoort,
En Sijn' verhooging wierdt beleden
Door mijnes ziels en tongen woordt.

9 Had ick op ongerechtigheden
Met 't hert gesien, of oyt gedacht,
De Heere hadde mijn' gebeden
Geensins gehoort, of oyt geacht.
Maer, seecker, Godt heeft op mijn smeecken,
Op mijn' gebeden-stemm' gelet.
Godt heeft gehoort, en niet versteecken
't Genadig oor voor mijn gebedt.

10 Gelooft zy Godt, die mijn' gebeden
Van Sijne ooren niet verstiet:

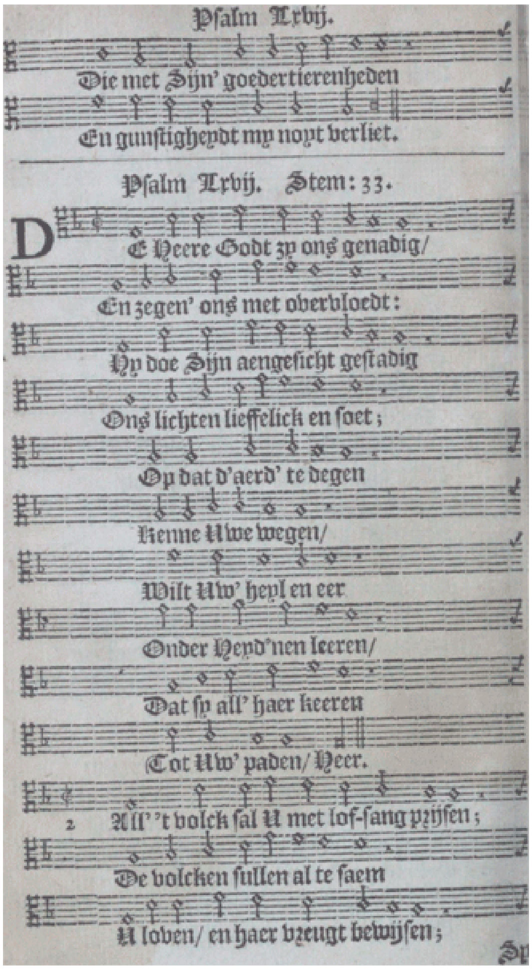

Die met Sijn' goedertierenheden
En gunstigheydt my noyt verliet.

Psalm 67. Stem: 33

DE Heere Godt zy ons genadig,
En zegen' ons met overvloedt:
Hy doe Sijn aengesicht gestadig
Ons lichten lieffelick en soet;
Op dat d'aerd' te degen
Kenne Uwe wegen,
Wilt Uw' heyl en eer
Onder Heyd'nen leeren,
Dat sy all' haer keeren
Tot Uw' paden, Heer.

2 All' 't volck sal U met lof-sang prijsen;
De volcken sullen al te saem
U loven, en haer vreugt bewijsen;

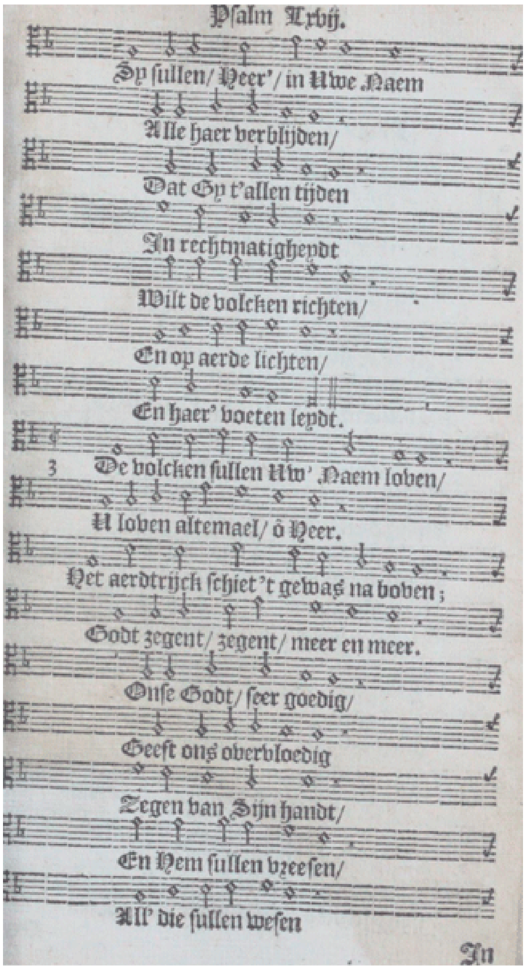

Sy sullen, Heer', in Uwe Naem
Alle haer verblijden,
Dat Gy t'allen tijden
In rechtmatigheydt
Wilt de volcken richten,
En op aerde lichten,
En haer' voeten leydt.

3 De volcken sullen Uw' Naem loven,
U loven altemael, ô Heer,
Het aerdtrijck schiet 't gewas na boven;
Godt zegent, zegent, meer en meer.
Onse Godt, seer goedig,
Geeft ons overvloedig
Zegen van Sijn handt,
En Hem sullen vreesen,
All' die sullen wesen

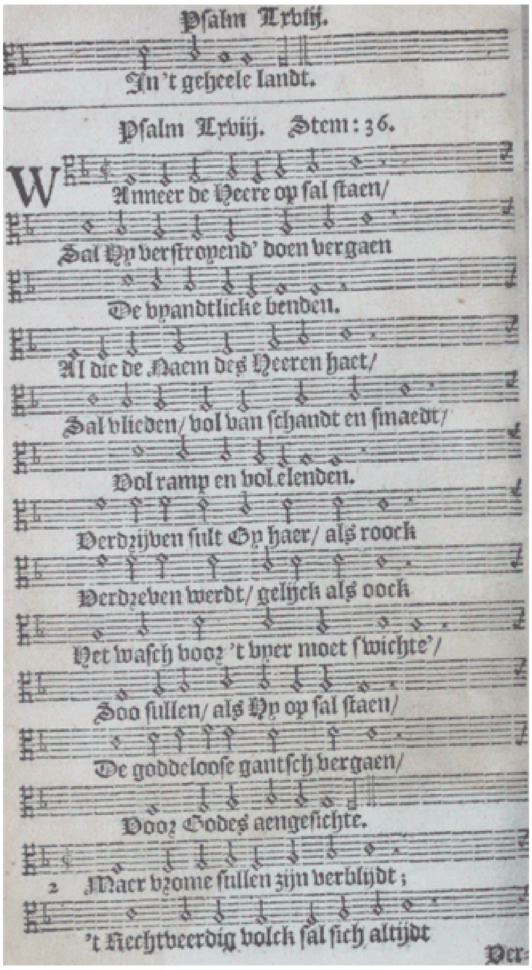

In 't geheele landt.

Psalm 68. Stem: 36.

*W*Anneer de Heer op sal staen,
Sal Hy verstroyend' doen vergaen
De vyandtlicke benden.
Al die de Naem des Heeren haet,
Sal vlieden, vol van schandt en smaedt,
Vol ramp en vol elenden.
Verdrijven sult Gy haer, als roock
Verdreven werdt, gelijck als oock
Het wasch voor 't vyer moet swichte',
Soo sullen, als Hy op sal staen,
De goddeloose gantsch vergaen,
Door Godes aengesichte.

2 Maer vrome sullen zijn verblijdt;
't Rechtveerdig volck sal sich altijdt

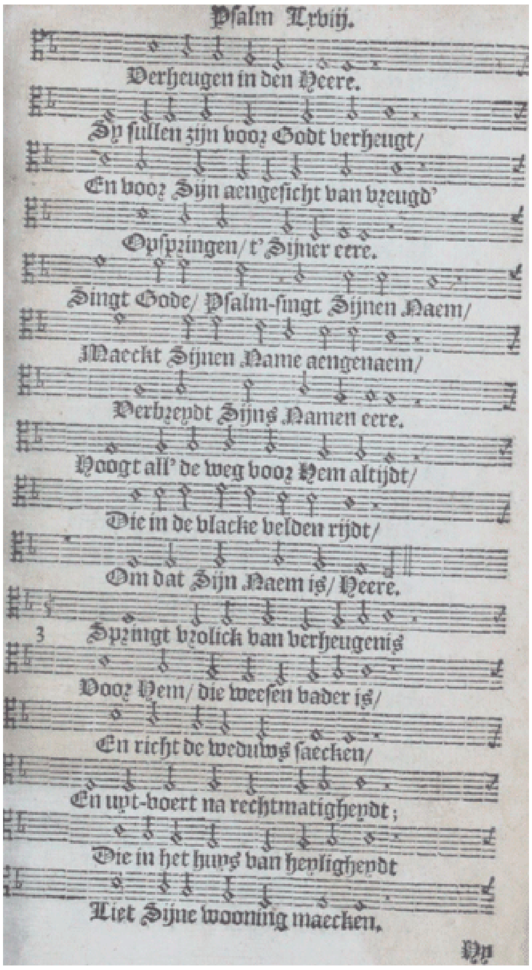

Verheugen in den Heere.
Sy sullen zijn voor Godt verheugt,
En voor Sijn aengesicht van vreugd'
Opspringen, t' Sijner eere.
Singt Gode, Psalm-singt Sijnen Naem,
Maeckt Sijnen Name aengenaem,
Verbreydt Sijns Namen eere.
Doogt all' de weg voor Hem altijdt,
Die in de vlacke velden rijdt,
Om dat Sijn Naem is, Heere.

3 Springt vrolick van verheugenis
Voor Hem, die weesen vader is,
En richt de weduws saecken,
En uyt-voert na rechtmatigheydt;
Die in het huys van heyligheydt
Liet Sijne wooning maecken.

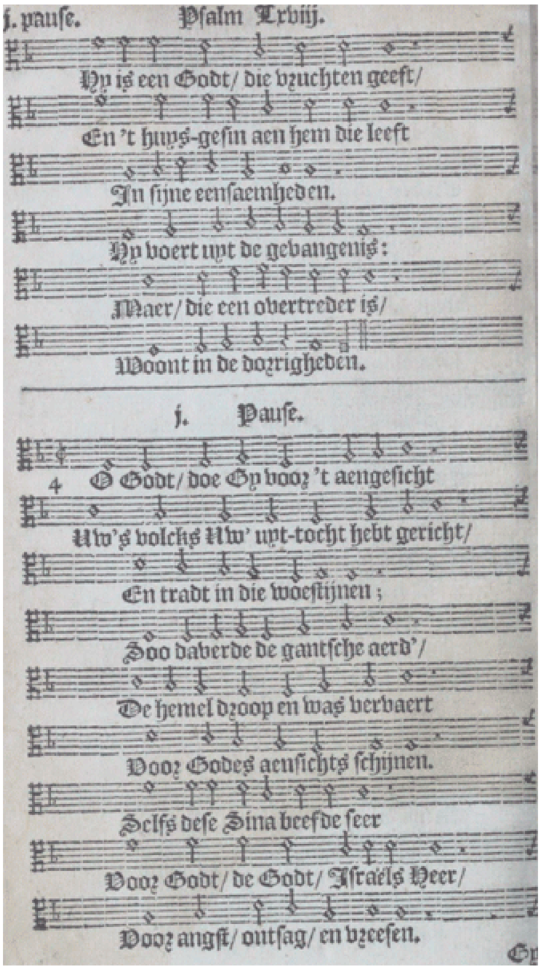

Hy is een Godt, die vruchten geeft,
En 't huys-gesin aen hem die leeft
In sijne eensaemheden.
Hy voert uyt de gevangenis:
Maer, die een overtreder is,
Woont in de dorrigheden.

j. Pause.

4 O Godt, doe Gy voor 't aengesicht
Uw's volcks Uw' uyt-tocht hebt gericht,
En tradt in die woestijnen;
Soo daverde de gantsche aerd',
De hemel droop en was vervaert
Door Godes aensichts schijnen.
Selfs dese Sina beefde seer
Door Godt, de Godt, Israëls Heer,
Door angst, ontsag, en vreesen.

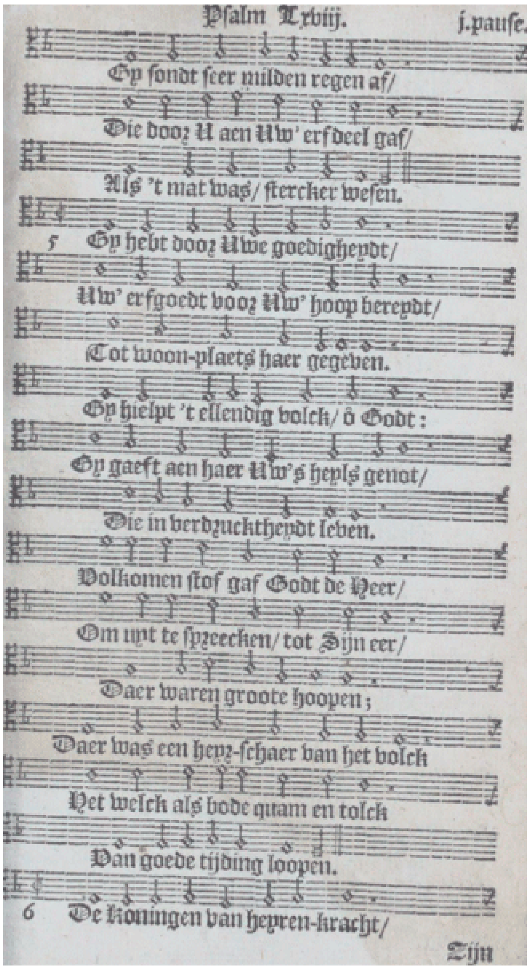

Gy sondt seer milden regen af,
Die door U aen Uw' erfdeel gaf,
Als 't mat was, stercker wesen.

5 Gy hebt door Uwe goedigheydt,
Uw' erfgoedt voor Uw' hoop bereydt,
Tot woon-plaets haer gegeven.
Gy hielpt 't ellendig volck, ô Godt:
Gy gaeft aen haer Uw's heyls genot,
Die in verdrucktheydt leven.
Volkomen stof gaf Godt de Heer,
Om uyt te spreecken, tot Sijn eer,
Daer waren groote hoopen;
Daer was een heyr-schaer van het volck
Het welck als bode quam en tolck
Van goede tijding loopen.

6 De koningen van heyren-kracht,

Zijn haestelick met all' haer' macht
Gevloden, zijn gevloden.
En sy die t'huys bleef, nam de buyt,
En deelde roof, en mat die uyt,
Aen hare huys-genooden.
Al laegt gy-lieden in 't gesteen,
Al waert gy eertijdts in 't geween,
Al hebt gy eerst geleecken
Den man die in sijn' dienstbaerheydt
In haerte-steenen-rijgen leydt
Verstooten en versteecken.

7 Als gy nochtans gingt na de strijdt,
Soo wierdt gy evenwel altijdt
Soo schoon in aller oogen,
Als duyve-vleugels, over-deckt
Met silver-ved'ren, uytgestreckt,

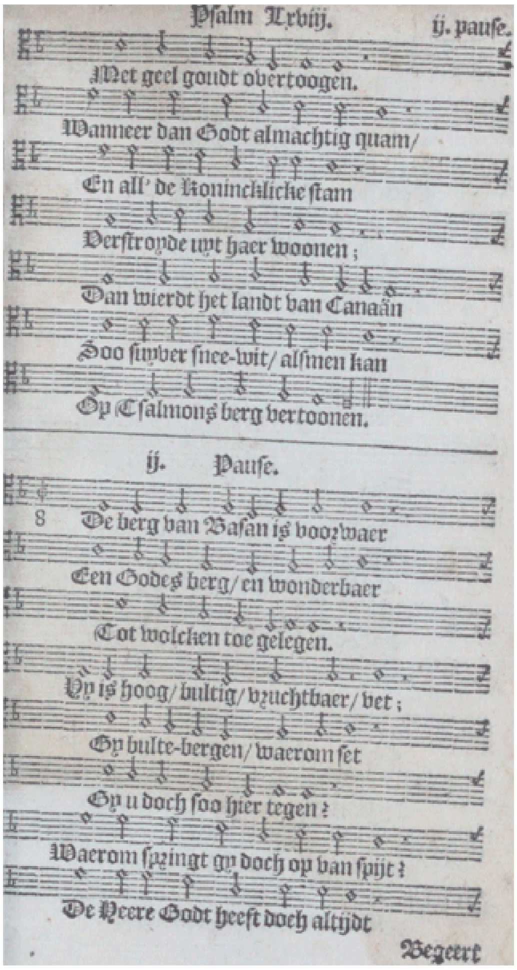

Met geel goudt overtoogen.
Wanneer dan Godt almachtig quam,
En all' de konincklicke stam
Verstroyde uyt haer woonen;
Dan wierdt het landt van Canaän
Soo suyver snee-wit, alsmen kan
Op Tsalmons berg vertoonen.

ij. Pause.

8 De berg van Basan is voorwaer
Een Godes berg, en wonderbaer
Tot wolcken toe gelegen.
Hy is hoog, bultig, vruchtbaer, vet;
Gy bulte-bergen, waerom set
Gy u doch soo hier tegen?
Waerom springt gy doch op van spijt?
De Heere Godt heeft doch altijdt

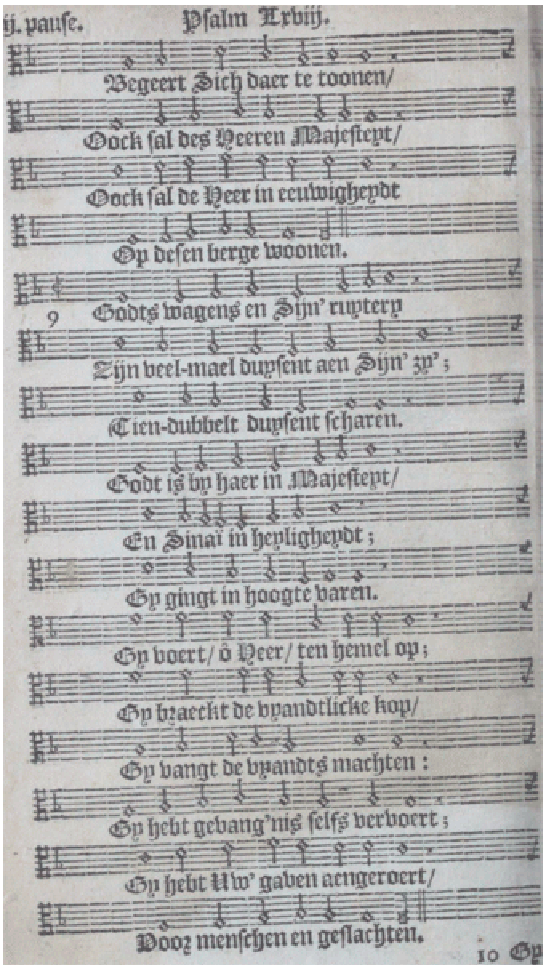

Begeert Sich daer te toonen,
Oock sal des Heeren Majesteyt,
Oock sal de Heer in eeuwigheydt
Op desen berge woonen.

9 Godts wagens en Sijn' ruytery
Zijn veel-mael duysent aen Sijn' zij';
Tien-dubbelt duysent scharen.
Godt is by haer in Majesteyt,
En Sinaï in heyligheydt;
Gy gingt in hoogte varen.
Gy voert, ô Heer, ten hemel op;
Gy braeckt de vyandtlicke kop,
Gy vangt de vyandts machten:
Gy hebt gevang'nis selfs vervoert;
Gy hebt Uw' gaven aengeroert,
Door menschen en geslachten.

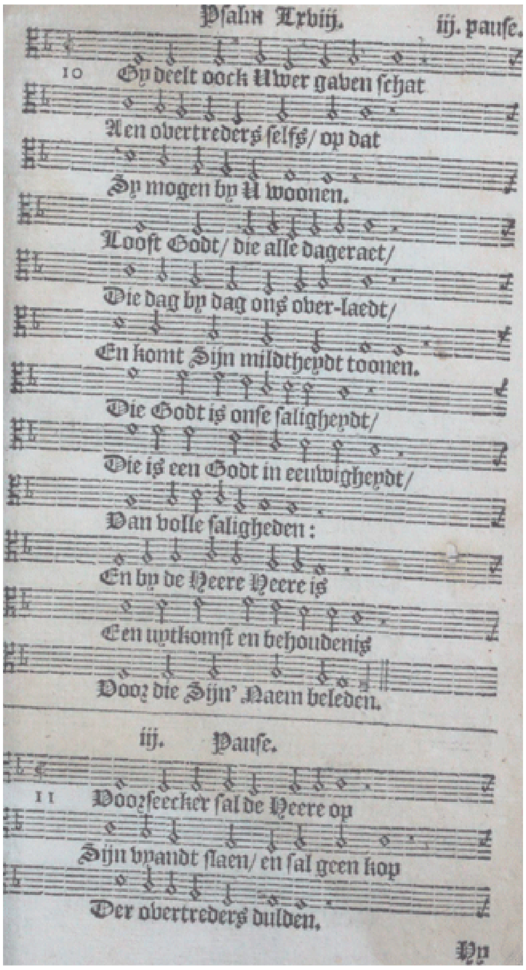

10 Gy deelt oock Uwer gaven schat
Aen overtreders selfs, op dat
Sy mogen by U woonen.
Looft Godt, die alle dageraet,
Die dag by dag ons over-laedt,
En komt Sijn mildtheydt toonen.
Die Godt is onse saligheydt,
Die is een Godt in eeuwigheydt,
Van volle saligheden:
En by de Heere Heere is
Een uytkomst en behoudenis
Voor die Sijn' Naem beleden.

iij. Pause.

11 Voorseecker sal de Heere op
Sijn vyandt slaen, en sal geen kop
Der overtreders dulden.

Hy sal den hayr-top gantsch vertreên,
Den hayren-schedel van de geen,
Die wandelt in sijn' schulden.
De Heere heeft geseydt; Ick sal
Mijn volck verlossen, Mijn getal
Ontrucken Basans handen.
'k Sal weder-brengen, spreeckt de Heer,
Uyt all' de diepten van het Meer
Sal Ick Mijn volck doen landen.

12 Op dat gy dan alsoo uw' voet
Vry in het vyandtlicke bloedt
Van elck van hen moogt steecken.
Ia, dat een yegelicke hondt
Van u de tong steeck in de mondt,
Van die Ick sal verbreecken.
Sy hebben, Heer, die wond'ren werckt,

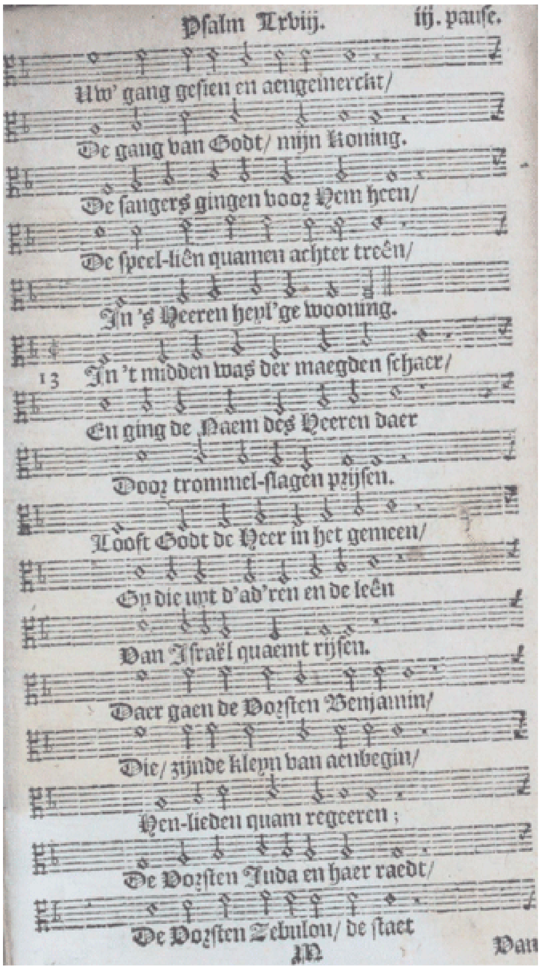

Uw' gang gesien en aengemerckt,
De gang van Godt, mijn Koning.
De sangers gingen voor Hem heen,
De speel-liên quamen achter treên,
In 's Heeren heyl'ge wooning.

13 In 't midden was der maegden schaer,
En ging de Naem des Heeren daer
Door trommel-slagen prijsen.
Looft Godt de Heer in het gemeen,
Gy die uyt d'ad'ren en de leên
Van Israël quaemt rijsen.
Daer gaen de Vorsten Benjamin,
Die, zijnde kleyn van aenbegin,
Hen-lieden quam regeeren;
De Vorsten Iuda en haer raedt,
De Vorsten Zebulon, de staet

Van Naphtali, U eeren.

iiij. Pause.

14 Hoort, Iacob, Godt is aen uw' zy,
Uw' Godt de Heer geboodt, dat gy
Soudt sterck zijn in uw' wercken.
Wilt, 't geen Gy hebt aen ons gedaen,
O Godt, voor ons volvoeren gaen,
En met Uw' kracht verstercken.
Om Uwes Tempels will'. ô Heer,
Soo sullen Vorsten, t' Uwer eer,
Daer haer geschencken geven.
Scheldt 't wildt gediert des riedts ter doodt;
Vernielt het heel, en laet dat snoodt
Gedrocht niet in het leven.

15 Verdelgt der wreeder stieren macht,
Met kalv'ren van het volck, 't geslacht

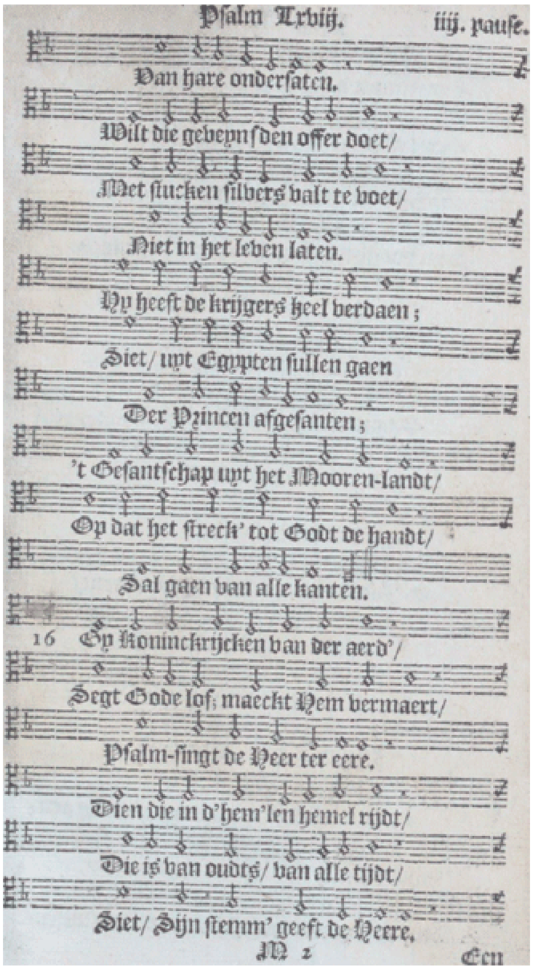

Van hare ondersaten.
Wilt die geveynsden offer doet,
Met stucken silvers valt te voet,
Niet in het leven laten.
Hy heeft de krijgers heel verdaen;
Siet, uyt Egypten sullen gaen
Der Princen afgesanten;
't Gesantschap uyt het Mooren-landt,
Op dat het streck' tot Godt de handt,
Sal gaen van alle kanten.

16 Gy Koninckrijcken van der aerd',
Segt Gode lof; maeckt Hem vermaert,
Psalm-singt de Heer ter eere.
Dien die in d'hem'len hemel rijdt,
Die is van oudts, van alle tijdt,
Siet, Syn stem' geeft de Heere.

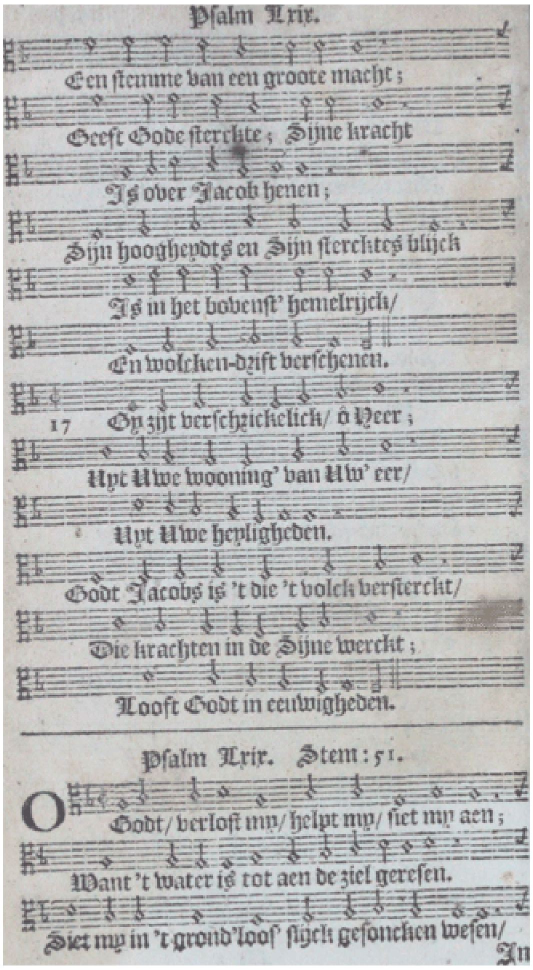

Een stemme van een groote macht;
Geeft Gode sterckte; Sijne kracht
Is over Iacob henen;
Sijn hoogheydts en Sijn stercktes blijck
Is in het bovenst' hemelrijck,
En wolcken-drift verschenen.

17 Gy zijt verschrickelick, ô Heer;
Uyt Uwe wooning' van Uw' eer,
Uyt Uwe heyligheden.
Godt Iacobs is 't die 't volck versterckt,
Die krachten in de Sijne werckt;
Looft Godt in eeuwigheden.

Psalm Lxix. Stem: 51.

O Godt, verlost my, helpt my, siet my aen;
Want 't water is tot aen de ziel geresen.
Siet my in 't grond'loos' slijck gesoncken wesen,

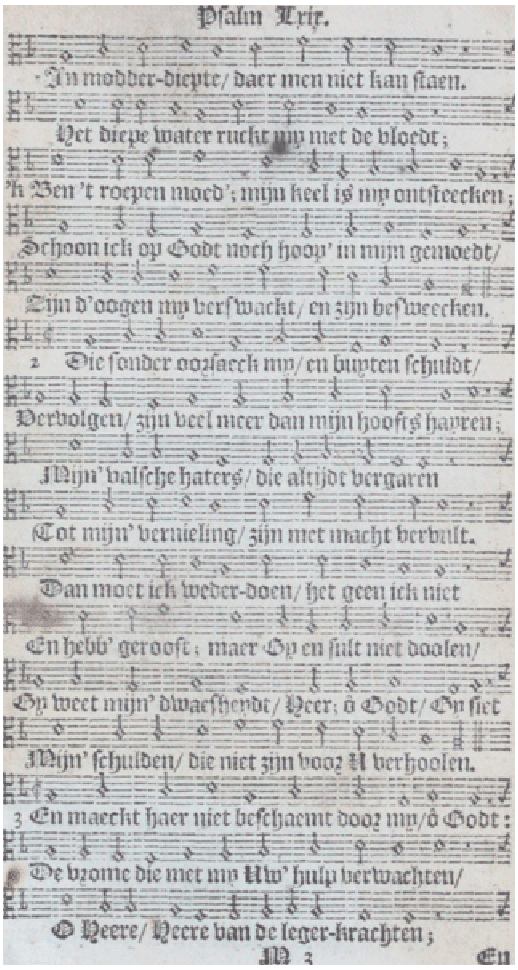

In modder-diepte, daer men niet kan staen.
Het diepe water ruckt my met de vloedt;
'k Ben 't roepen moed'; mijn keel is my ontsteecken;
Schoon ick op Godt noch hoop' in mijn gemoedt,
Zijn d'oogen my verswackt, en zijn besweecken.

2 Die sonder oorsaeck my, en buyten schuldt,
Vervolgen, zijn veel meer dan mijn hoofts hayren;
Mijn' valsche haters, die altijdt vergaren
Tot mijn' vernieling, zijn met macht vervult.
Dan moet ick weder-doen, het geen ick niet
En hebb' gerooft; maer Gy en sult niet doolen,
Gy weet mijn' dwaesheydt, Heer; ô Godt, Gy siet
Mijn' schulden, die niet zijn voor U verhoolen.

3 En maeckt haer niet beschaemt door my, ô Godt:
De vrome die met my Uw' hulp verwachten,
O Heere, Heere van de leger-krachten;

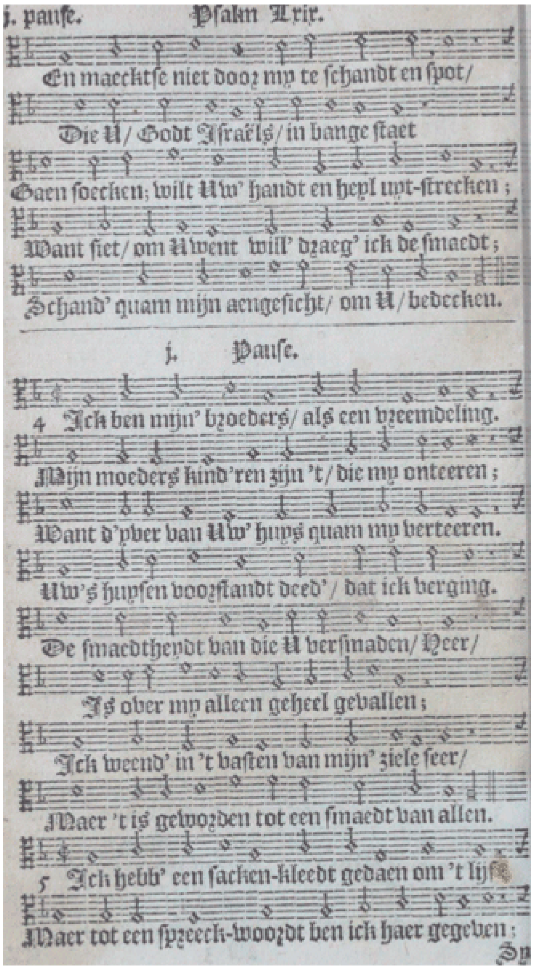

En maecktse niet door my te schandt en spot,
Die U, Godt Israëls, in bange staet
Gaen soecken; wilt Uw' handt en heyl uyt-strecken;
Want siet, om Uwent will' draeg' ick de smaedt;
Schand' quam mijn aengesicht, om U, bedecken.

j. Pause.

4 Ick ben mijn' broeders, als een vreemdeling.
Mijn moeders kind'ren zijn 't, die my onteeren;
Want d'yver van Uw' huys quam my verteeren.
Uw's huysen voorstandt deed', dat ick verging.
De smaedtheydt van die U versmaden, Heer,
Is over my alleen geheel gevallen;
Ick weend' in 't vasten van mijn' ziele seer,
Maer 't is geworden tot een smaedt van allen.

5 Ick hebb' een sacken-kleedt gedaen om 't lijf;
Maer tot een spreeck-woordt ben ick haer gegeven:

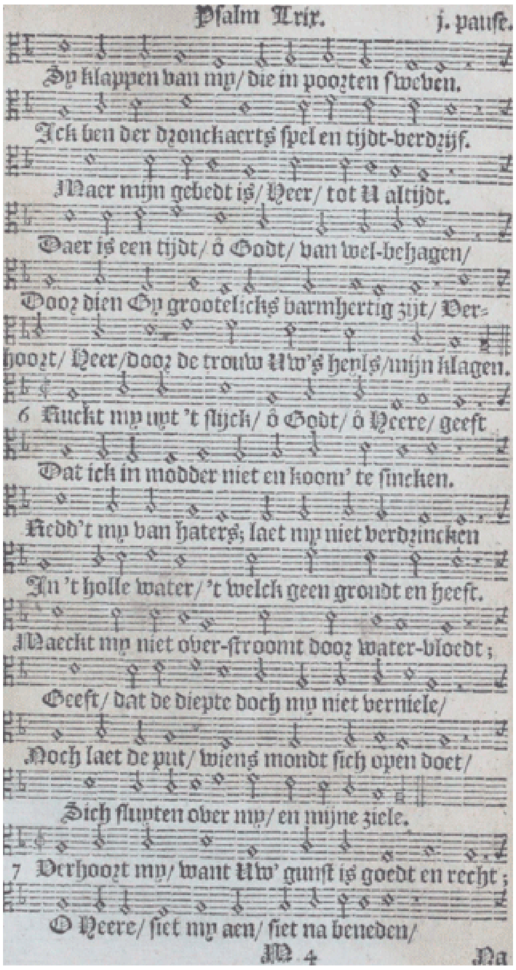

Sy klappen van my, die in poorten sweven.
Ick ben der dronckaerts spel en tijdt-verdrijf.
Maer mijn gebedt is, Heer, tot U altijdt.
Daer is een tijdt, ô Godt, van wel-behagen,
Door dien Gy grootelicks barmhertig zijt,
Verhoort, Heer, door de trouw Uw's heyls, mijn klagen.

6 Ruckt my uyt 't slijck, ô Godt, ô Heere, geeft
Dat ick in modder niet en koom' te sincken.
Redd 't my van haters; laet my niet verdrincken
In 't holle water, 't welck geen grondt en heeft.
Maeckt my niet over-stroomt door water-vloedt;
Geeft, dat de diepte doch my niet verniele,
Noch laet de put, wiens mondt sich open doet,
Sich sluyten over my, en mjine ziele.

7 Verhoort my, want Uw' gunst is goedt en recht;
O Heere, siet my aen, siet na beneden,

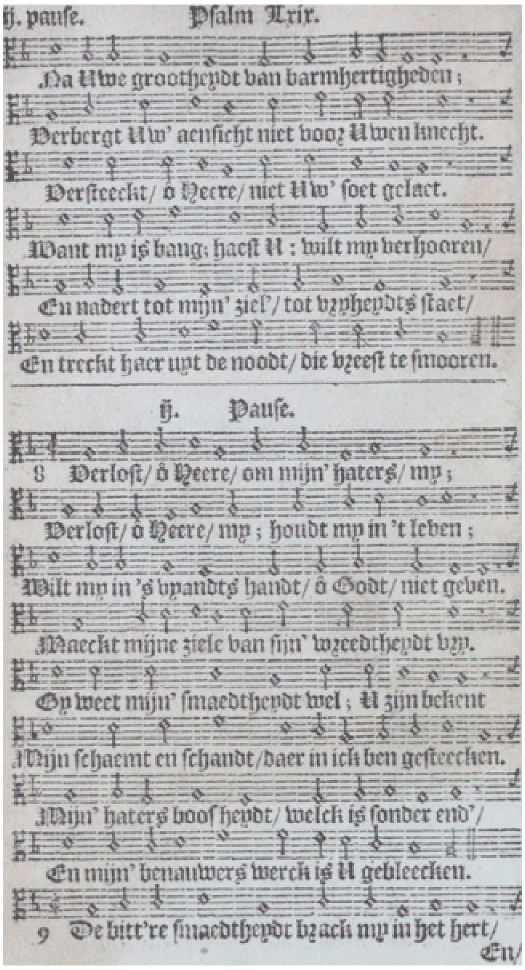

Na uwe grootheydt van barmhertigheden;
Verbergt Uw' aensicht niet voor Uwen knecht.
Versteeckt, ô Heere, niet Uw' soet gelaet.
Want my is bang; haest U: wilt my verhooren,
En nadert tot mijn' ziel', tot vryheydts staet,
En treckt haer uyt de noodt, die vreest te smooren.

ij. Pause.

8 Verlost, ô Heere, om mijn' haters, my;
Verlost, ô Heere, my; houdt my in 't leven;
Wilt my in 's vyandts handt, ô Godt, niet geven.
Maeckt mijne ziele van sijn' wreedtheydt vry.
Gy weet mijn' smaedtheydt wel; U zijn bekent
Mijn schaemt en schandt, daer in ick ben gesteecken.
Mijn' haters boosheydt, welck is sonder end',
En mijn' benauwers werck is U gebleecken.

9 De bitt're smaedtheydt brack my in het hert,

En, siet, ick ben verswackt, door 't fell' bestrijden;
Ick hebbe lang gewacht na mede-lijden,
Maer vinde, dat daer geen getoont en werdt.
Ick hebbe langen tijdt verlangt, gewacht
Na troosters, maer ick hebb' die noyt gevonden;
Sy hebben tot mijn' spijs' my gal gebracht,
En edick in mijn' dorst my toegesonden.

10 Haer' tafels gulsigheydt in spijs' en dranck,
Zy haer een strick des doodts, tot haer verderven;
't Zy haer een val-strick, om daer in te sterven,
Tot vol vergelden, en haer' onderganck.
Verblindt haer, laet haer oog verdonckert zijn;
Op dat sy niet en sien, noch yets beoogen;
Doet hare lendenen altijdt van pijn,
Van onmacht wagg'len, en van onvermogen.

iij. Pause.

11 Stort over hen Uw' toorn en gramschap, Heer,
Wilt haer door hittigheydt Uw's toorns aenvaerden:
Maeckt haer palleys verwoest, werpt dat ter aerden;
In hare tenten zy geen wooner meer.
Want sy vervolgen hem, dien Gy kastijdt,
Dien Gy ter neder sloegt, en hebt vertreden,
En van de smert, die Uw' verwonde lijdt,
Werdt praet by haer gemaeckt vol schimpigheden.

12 Doet sonden tot haer' sond'; straft haer, en laet
Tot Uw' gerechtigheydt haer' ziel' niet komen.
Laet haer uyt 't levens boeck zijn wech-genomen;
Schrijft haer niet, daer de naem' der vrome staet.
Doch ick ben in ellend', in smert, en kranck;
Uw' heyl, ô Heylandt, stell' mijn' ziel' om hooge,
'k Sal prijsen Godes Naem met mijn gesanck,

Groot-maecken, seggen danck, na mijn vermoge'.

13 En 't sal Godt liever zijn tot aller tijdt,
Dan ossen, of een varr', met klauw en hoornen,
Als dit dan werdt gesien van d'uytverkoornen,
Dan sullen sy daer in seer zijn verblijdt.
Uw' hert sal leven, gy die soeckt na Godt.
Want, die noodtdruftig zijn, verhoort de Heere,
En Hy veracht oock niet, noch Hy bespot
Haer die gevangen zijn, om Sijns Naems eere.

14 Dat Hem de hemel en het aerdtrijck eer';
De zeên, en all' wat moet in 't water leven.
Want Godt sal Zion Sijn' verlossing geven,
En Iuda sal herbouwt zijn door de Heer.
Daer sal haer' wooning zijn in eeuwigheydt;
't Zaedt Sijner knechten sal die wooning erven;
En alle die Sijn Naem en Majesteyt

Lief hebben, sullen daer een plaets verweven.

Psalm Lxx. Stem: 17.

O Godt, in wien mijn heyl bestaet,
Haest U; lost my, reyckt my Uw' handen;
Maeckt schaem-roodt en beschaemt, met schanden
Een yeder die rondtom my gaet,
En soeckt mijn' ziel': laet zijn verslagen,
Laet s'achterwaerts zijn wech-gejaegt,
Met schande, dien mijn' schandt behaegt,
En die mijns zielen quaedt na-jagen.

2 Drijft haer te rugge altemael
Tot rechte loon van haer beschamen,
Die om my uyt te lacchen quamen,
Met spot, en smadelicke tael.
Laet in U vrolick sich verblijden,
All' die U soeckt; laet die Uw' eer

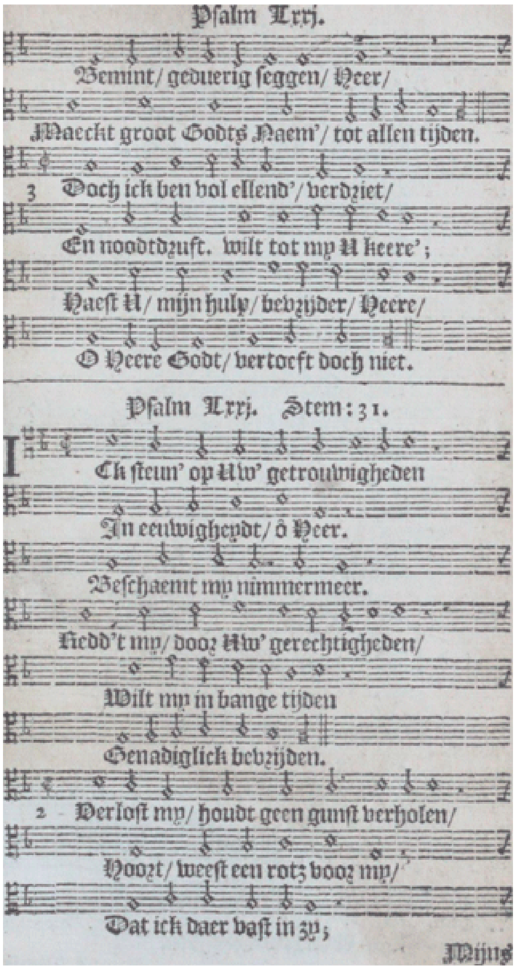

Bemint, geduerig seggen, Heer,
Maeckt groot Godts Naem', tot allen tijden.

3 Doch ick ben vol ellend', verdriet,
En noodtdruft. wilt tot my U keere';
Haest U, mijn hulp, bevrijder, Heere,
O Heere Godt, vertoeft doch niet.

Psalm Lxxj. Stem: 31.

*I*Ck steun' op Uw' getrouwigheden
In eeuwigheydt, ô Heer.
Beschaemt my nimmermeer.
Redd 't my, door Uw' gerechtigheden,
Wilt my in bange tijden
Genadiglick bevrijden.

2 Verlost my, houdt geen gunst verholen,
Hoort, weest een rotz voor my,
Dat ick daer vast in zy;

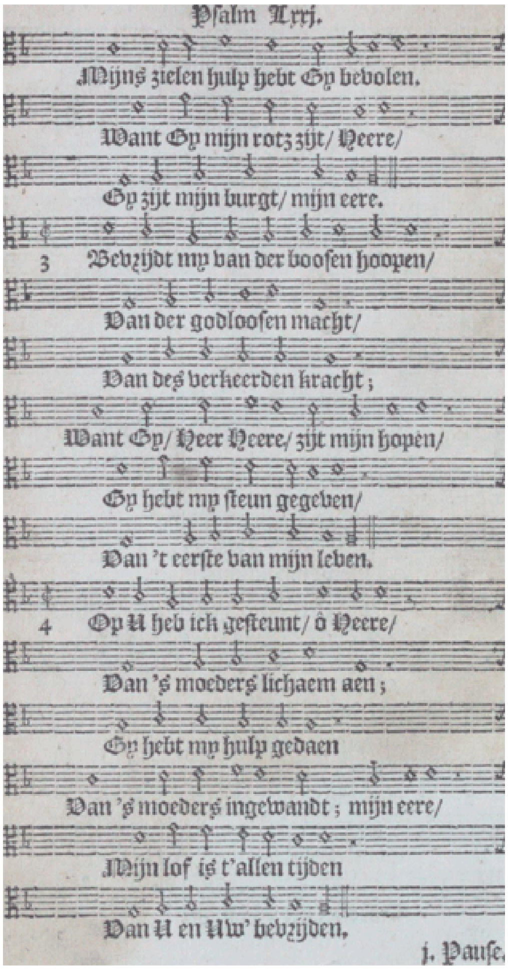

Mijns zielen hulp hebt Gy bevolen.
Want Gy mijn rotz zijt, Heere,
Gy zijt mijn burgt, mijn eere.

3 Bevrijdt my van der boosen hoopen,
Van der godloosen macht,
Van des verkeerden kracht;
Want Gy, Heer Heere, zijt mijn hopen,
Gy hebt my steun gegeven,
Van 't eerste van mijn leven.

4 Op U heb ick gesteunt, ô Heere,
Van 's moeders lichaem aen;
Gy hebt my hulp gedaen
Van 's moeders ingewandt; mijn eere,
Mijn lof is t'allen tijden
Van U en Uw' bevrijden.

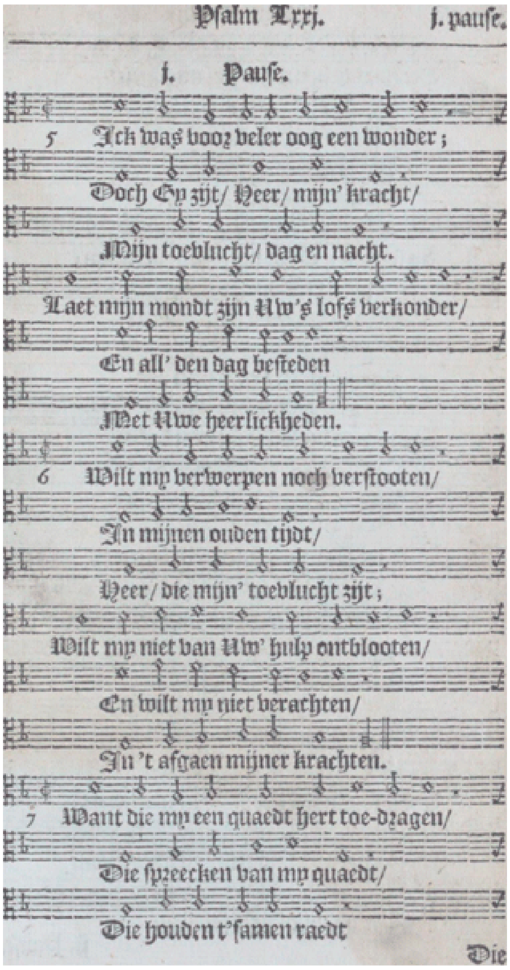

j. Pause.

5 Ick was voor veler oog een wonder;
Doch Gy zijt, Heer, mijn' kracht,
Mijn toevlucht, dag en nacht.
Laet mijn mondt zijn Uw's lofs verkonder,
En all' den dag besteden
Met Uwe heerlickheden.

6 Wilt my verwerpen noch verstooten,
In mijnen ouden tijdt,
Heer, die mijn' toevlucht zijt;
Wilt my niet van Uw' hulp ontblooten,
En wilt my niet verachten,
In 't afgaen mijner krachten.

7 Want die my een quaedt hert toe-dragen,
Die spreecken van my quaedt,
Die houden t'samen raedt

Die vyandtlick mijn' ziel na-jagen,
Die loose, boose lieden,
Die mijne ziel verspieden.

8 Sy seggen; Godt heeft hem verlaten;
Hem werdt geen hulp gedaen;
Iaegt na, en grijpt hem aen,
Want geen verlosser sal hem baten.
Wilt niet verr' van my wijcken,
Laet Uw' hulp haest'lick blijcken.

9 Beschaemt haer, brengt haer in verachten;
Laet sulcke zijn onteert,
Laet sulcke zijn verteert,
Die na mijn ziels verderven trachten:
Deckt haer met smaedt, met vloecken,
Die na mijn' ziele soecken.

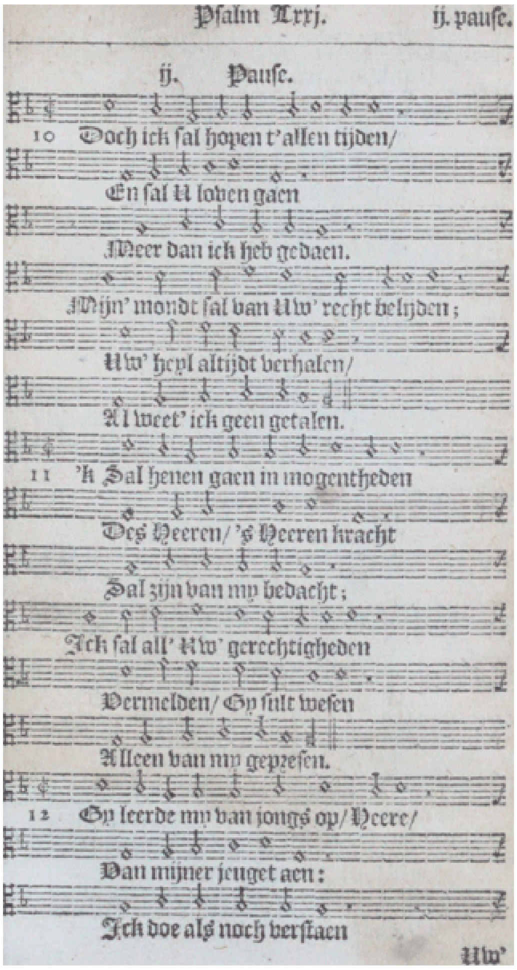

ij. Pause.

10 Doch ick sal hopen t'allen tijden,
En sal U loven gaen
Meer dan ick heb gedaen.
Mijn' mondt sal van Uw' recht belijden;
Uw' heyl altijdt verhalen,
Al weet' ick geen getalen.

11 'k Sal henen gaen in mogentheden
Des Heeren, 's Heeren kracht
Sal zijn van my bedacht;
Ick sal all' Uw' gerechtigheden
Vermelden, Gy sult wesen
Alleen van my gepresen.

12 Gy leerde my van jongs op, Heere,
Van mijner jeuget aen:
Ick doe als noch verstaen

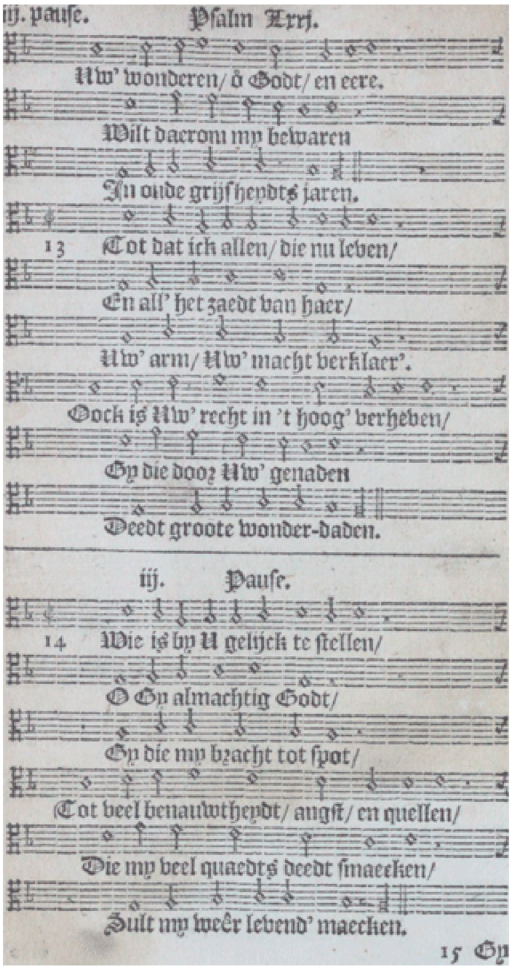

Uw' wonderen, ô Godt, en eere.
Wilt daerom my bewaren
In oude grijsheydts jaren.

13 Tot dat ick allen, die nu leven,
En all' het zaedt van haer,
Uw' arm, Uw'macht verklaer'.
Oock is Uw' recht in 't hoog' verheven,
Gy die door Uw' genaden
Deedt groote wonder-daden.

iij. Pause.

14 Wie is by U gelijck te stellen,
O Gy almachtig Godt,
Gy die my bracht tot spot,
Tot veel benauwtheydt, angst, en quellen,
Die my veel quaedts deedt smaecken,
Sult my weêr levend' maecken.

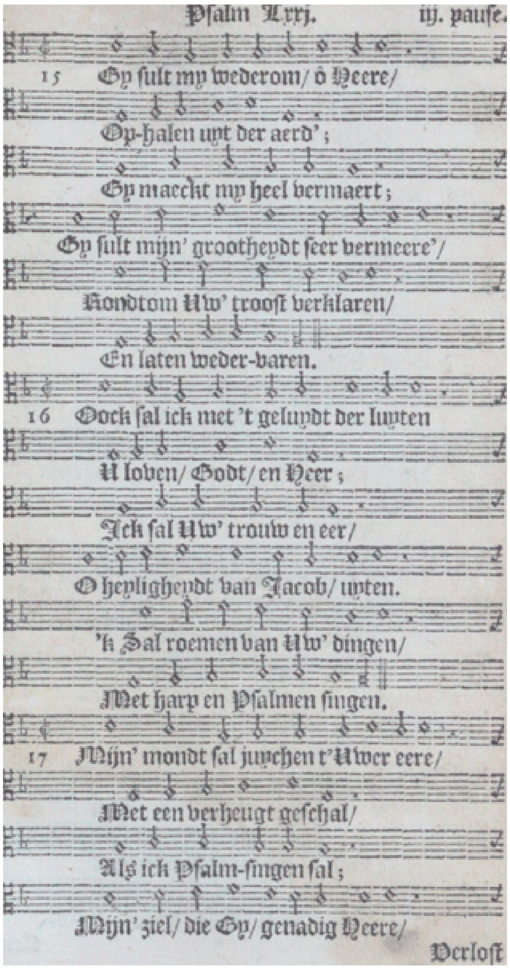

15 Gy sult my wederom, ô Heere,
Op-halen uyt der aerd';
Gy maeckt my heel vermaert;
Gy sult mijn' grootheydt seer vermeere',
Rondtom Uw' troost verklaren,
En laten weder-varen.

16 Oock sal ick met 't geluydt der luyten
U loven, Godt, en Heer;
Ick sal Uw' trouw en eer,
O heyligheydt van Iacob, uyten.
'k Sal roemen van Uw' dingen,
Met harp en Psalmen singen.

17 Mijn' mondt sal juychen t' Uwer eere,
Met een verheugt geschal,
Als ick Psalm-singen sal;
Mijn' ziel, die Gy, genadig Heere,

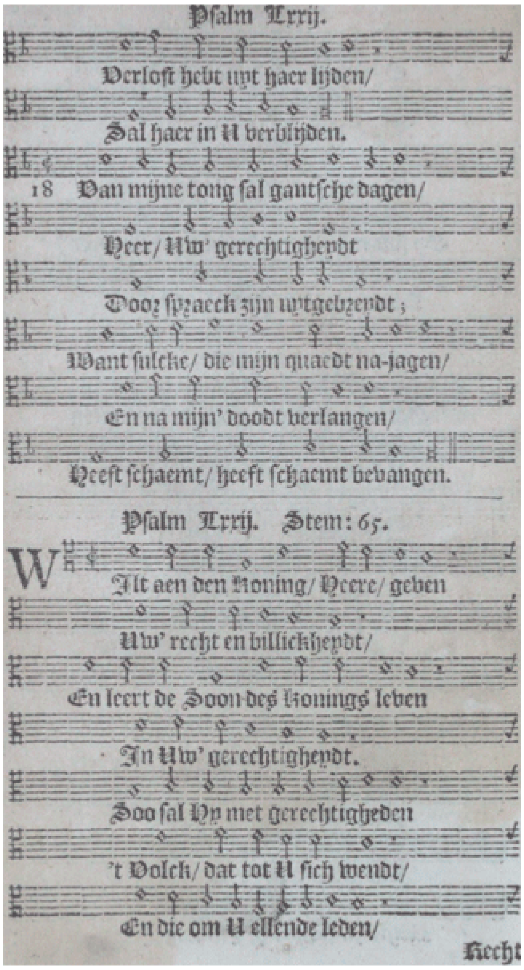

Verlost hebt uyt haer lijden,
Sal haer in U verblijden.

18 Van mijne tong sal gantsche dagen,
Heer, Uw' gerechtigheydt
Door spraeck zijn uytgebreydt;
Want sulcke, die mjin quaedt na-jagen,
En na mijn' doodt verlangen,
Heeft schaemt, heeft schaemt bevangen.

Psalm Lxxij. Stem: 65.

WIlt aen den Koning, Heere, geven
Uw' recht en billickheydt,
En leert de Soon des Konings leven
In Uw' gerechtigheydt.
Soo sal Hy met gerechtigheden
't Volck, dat tot U sich wendt,
En die om U ellende leden,

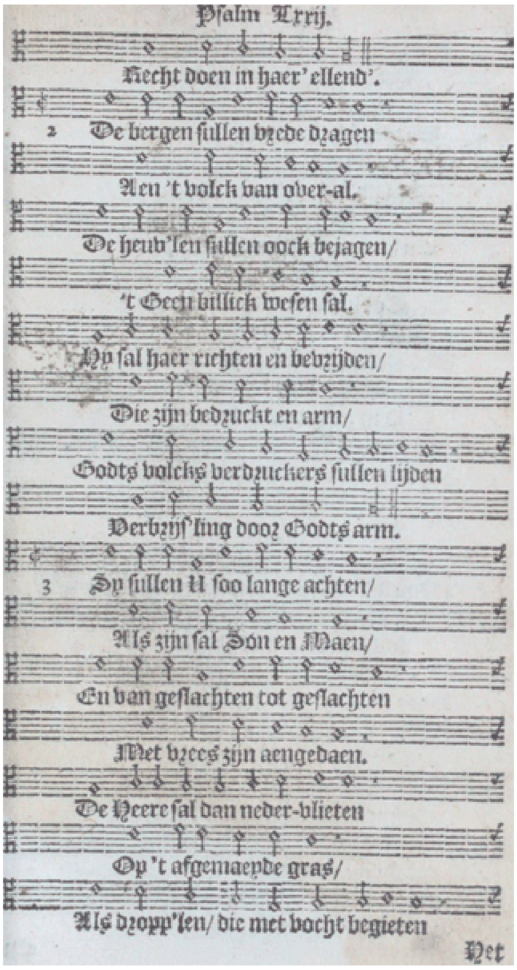

Recht doen in haer' ellend'.

2 De bergen sullen vrede dragen
Aen 't volck van over-al.
De heuv'len sullen oock bejagen,
't Geen billick wesen sal.
Hy sal haer richten en bevrijden,
Die zijn bedruckt en arm,
Godts volcks verdruckers sullen lijden
Verbrijs'ling door Godts arm.

3 Sy sullen U soo lange achten,
Als zijn sal Son en Maen,
En van geslachten tot geslachten
Met vrees zijn aengedaen.
De Heere sal dan neder-vlieten
Op 't afgemaeyde gras,
Als dropp'len, die met vocht begieten

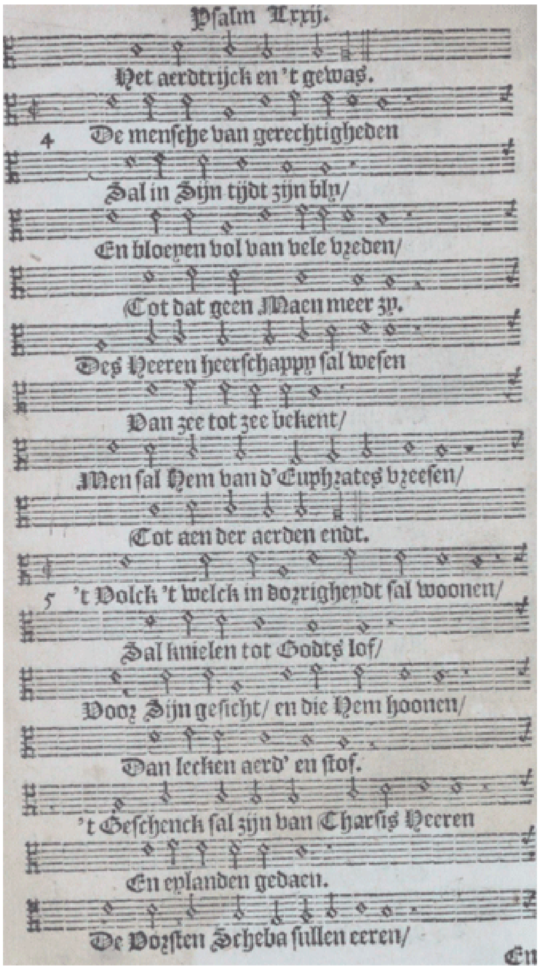

Het aerdtrijck en 't gewas.

4 De mensche van gerechtigheden
Sal in Sijn tijdt zijn bly,
En bloeyen vol van vele vreden,
Tot dat geen Maen meer zy.
Des Heeren heerschappy sal wesen
Van zee tot zee bekent,
Men sal Hem van d'Euphrates vreesen,
Tot aen der aerden endt.

5 't Volck 't welck in dorrigheydt sal woonen,
Sal knielen tot Godts lof,
Voor Sijn gesicht, en die Hem hoonen,
Dan lecken aerd' en stof.
't Geschenck sal zijn van Tharsis Heeren
En eylanden gedaen.
De Vorsten Scheba sullen eeren,

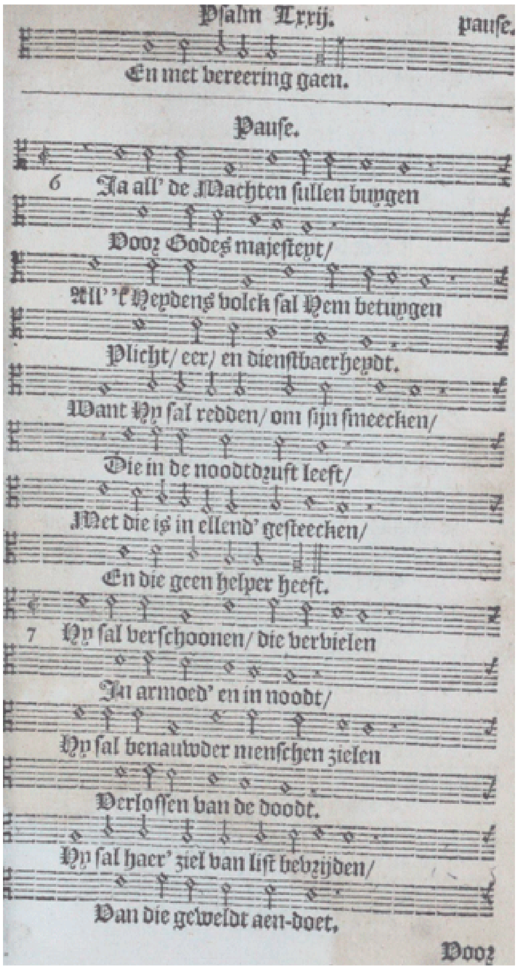

En met vereering gaen.

Pause.

6 Ia all' de Machten sullen buygen
Voor Godes majesteyt,
All' 't Heydens volck sal Hem betuygen
Plicht, eer, en dienstbaerheydt.
Want Hy sal redden, om sijn smeecken,
Die in de nooddruft leeft,
Met die is in ellend' gesteecken,
En die geen helper heeft.

7 Hy sal verschoonen, die vervielen
In armoed' en in noodt,
Hy sal benauwder menschen zielen
Verlossen van de doodt.
Hy sal haer' ziel van list bevrijden,
Van die geweldt aen-doet.

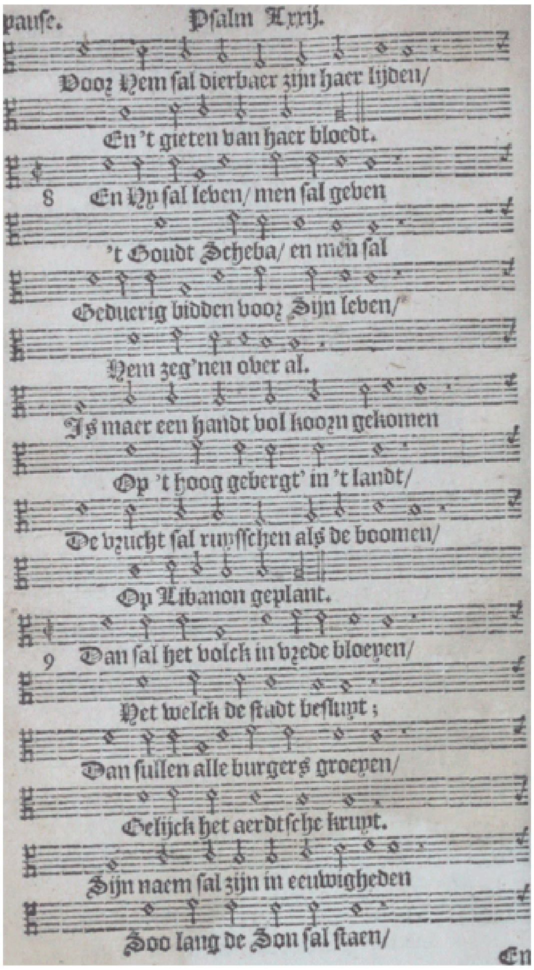

Voor Hem sal dierbaer zijn haer lijden,
En 't gieten van haer bloedt.

8 En Hy sal leven, men sal geven
't Goudt Scheba, en men sal
Geduerig bidden voor Sijn leven,
Hem zeg'nen over al.
Is maer een handt vol koorn gekomen
Op 't hoog gebergt' in 't landt,
De vrucht sal ruysschen als de boomen,
Op Libanon geplant.

9 Dan sal het volck in vrede bloeyen,
Het welck de stadt besluyt;
Dan sullen alle burgers groeyen,
Gelijck het aerdtsche kruyt.
Sijn naem sal zijn in eeuwigheden
Soo lang de Son sal staen,

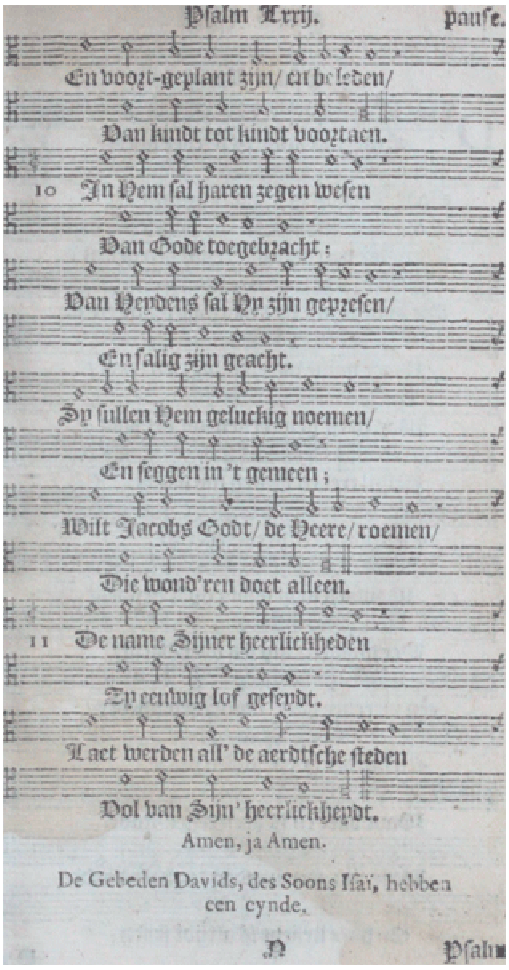

En voort-geplant zijn, en beleden,
Van kindt tot kindt voortaen.

10 In Hem sal haren zegen wesen
Van Gode toegebracht:
Van Heydens sal Hy zijn gepresen,
En salig zijn geacht.
Sy sullen Hem geluckig noemen,
En seggen in't gemeen;
Wilt Iacobs Godt, de Heere, roemen,
Die wond'ren doet alleen.

11 De name Sijner heerlickheden
Zy eeuwig lof geseydt.
Laet werden all' de aerdtsche steden
Vol van Sijn' heerlickheydt.

Amen, ja Amen.

De Gebeden Davids, des Soons Isaï, hebben een eynde.

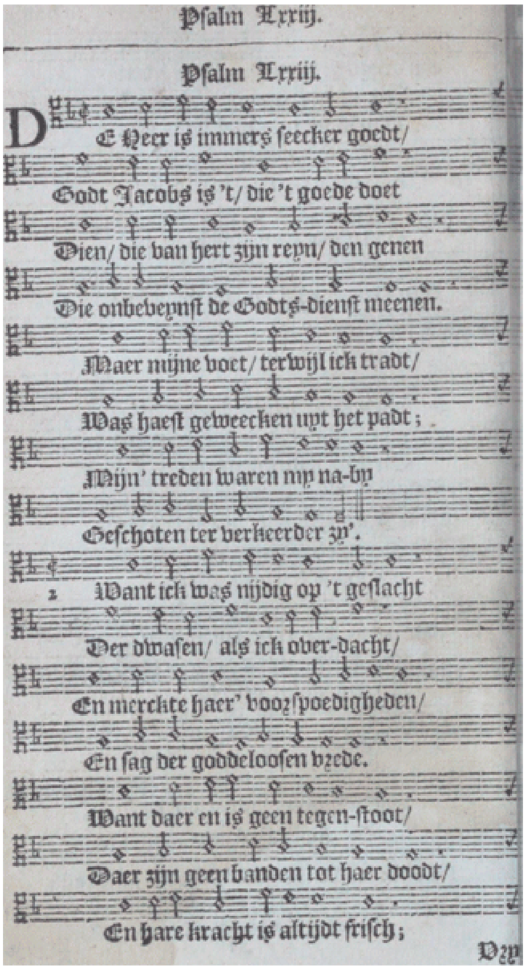

Psalm Lxxiij.

DE Heer is immers seecker goedt,
Godt Iacobs is 't, die 't goede doet
Dien, die van hert zijn reyn, den genen
Die onbeveynst de Godts-dienst meenen.
Maer mijne voet, terwijl ick tradt,
Was haest geweecken uyt het padt;
Mijn' treden waren my na-by
Geschoten ter verkeerder zy'.

2 Want ick was nijdig op 't geslacht
Der dwasen, als ick over-dacht,
En merckte haer' voorspoedigheden,
En sag der goddeloosen vrede.
Want daer en is geen tegen-stoot,
Daer zijn geen banden tot haer doodt,
En hare kracht is altijdt frisch;

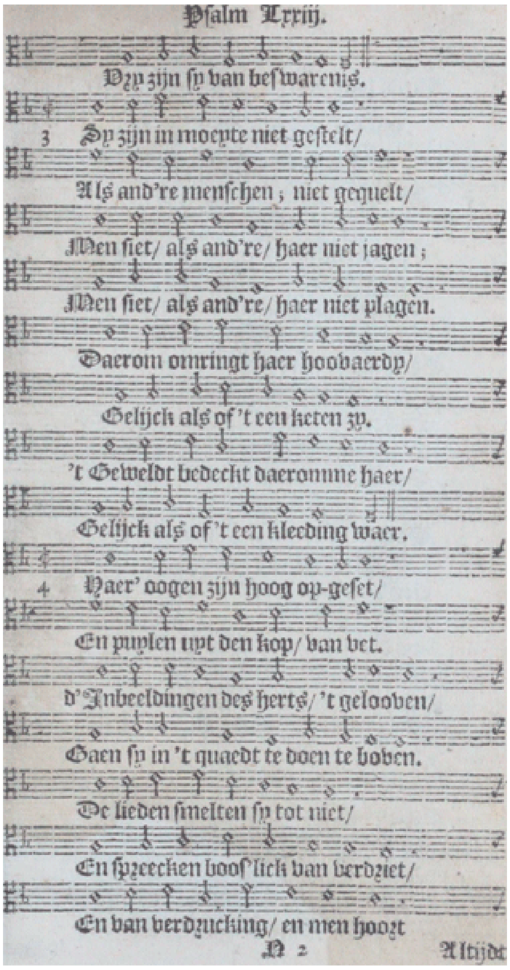

Vry zijn sy van beswarenis.

3 Sy zijn in moeyte niet gestelt,
Als and're menschen; niet gequelt,
Men siet, als and're, haer niet jagen;
Men siet, als and're, haer niet plagen.
Daerom omringt haer hoovaerdy,
Gelijck als of 't een keten zy.
't Geweldt bedeckt daeromme haer,
Gelijck als of 't een kleeding waer.

4 Haer' oogen zijn hoog op-geset,
En puylen uyt den kop, van vet.
d'Inbeeldingen des herts, 't gelooven,
Gaen sy in't quaedt te doen te boven.
De lieden smelten sy tot niet,
En spreecken boos'lick van verdriet,
En van verdrucking, en men hoort

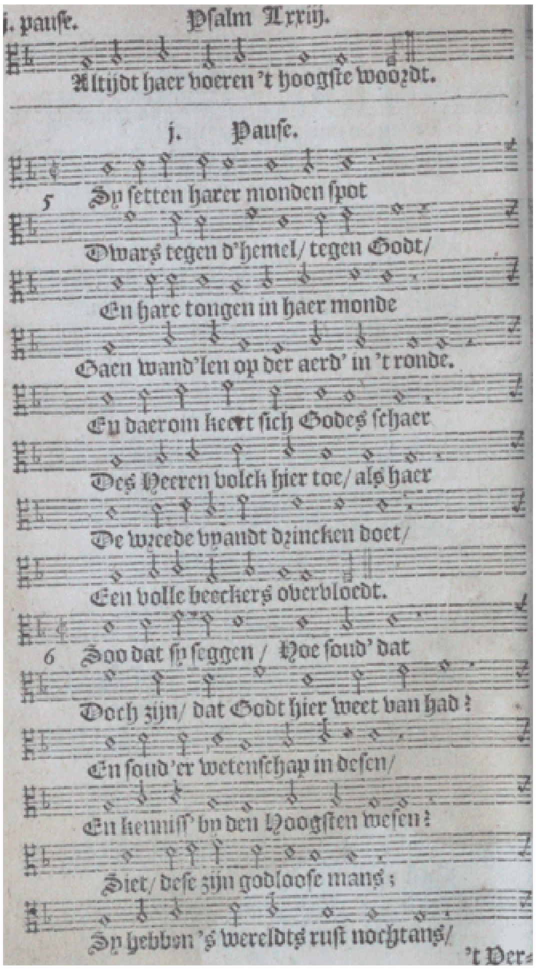

Altijdt haer voeren 't hoogste woordt.

j. Pause.

5 Sy setten harer monden spot
Dwars tegen d'hemel, tegen Godt,
En hare tongen in haer monde
Gaen wand'len op der aerd' in't ronde.
En daerom keert sich Godes schaer
Des Heeren volck hier toe, als haer
De wreede vyandt drincken doet,
Een volle beeckers overvloedt.

6 Soo dat sy seggen, Hoe soud' dat
Doch zijn, dat Godt hier weet van had?
En soud' er wetenschap in desen,
En kenniss' by den Hoogsten wesen?
Siet, dese zijn godloose mans;
Sy hebben 's wereldts rust nochtans,

't Vermogen en de rijckdoms kracht
Vermenigvuldigt 't boos geslacht.

7 'k Hebb' immers 't herts genegentheydt
Vergeefs gestelt in suyverheydt.
'k Hebb' immers te vergeefs mijn' handen
Gereynt van schulden en van schanden,
Dewijl ick daeg'licks werd' geplaegt,
En mijne straf is, als het daegt;
Dewijl ick mijne plagen vondt
Altijdt vroeg in de morgen-stondt.

8 Indien ick sprack in dit verdriet,
'k Sal oock soodanig spreecken; siet
Ick soud' 't geslachte trouw'loos wesen,
't Welck uyt Uw' kind'ren is geresen.
Ick nam nochtans gedachten aen,
Om dit te mogen recht verstaen;

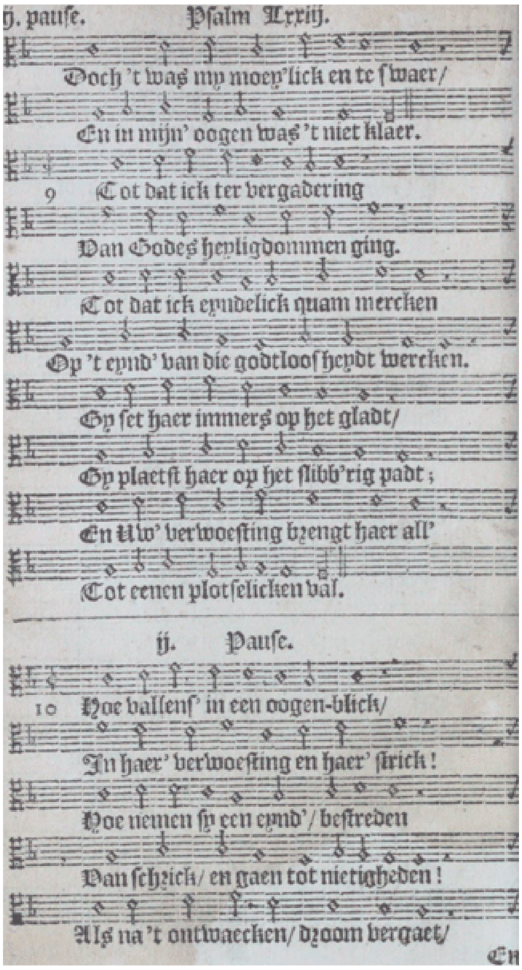

Doch 't was my moey'lick en te swaer,
En in mijn' oogen was 't niet klaer.

9 Tot dat ick ter vergadering
Van Godes heyligdommen ging.
Tot dat ick eyndelick quam mercken
Op 't eynd' van die godtloosheydt wercken.
Gy set haer immers op het gladt,
Gy plaetst haer op het slibb'rig padt;
En Uw' verwoesting brengt haer all'
Tot eenen plotselicken val.

ij. Pause.

10 Hoe vallens' in een oogen-blick,
In haer' verwoesting en haer' strick!
Hoe nemen sy een eynd', bestreden
Van schrick, en gaen tot nietigheden!
Als na 't ontwaecken, droom vergaet,

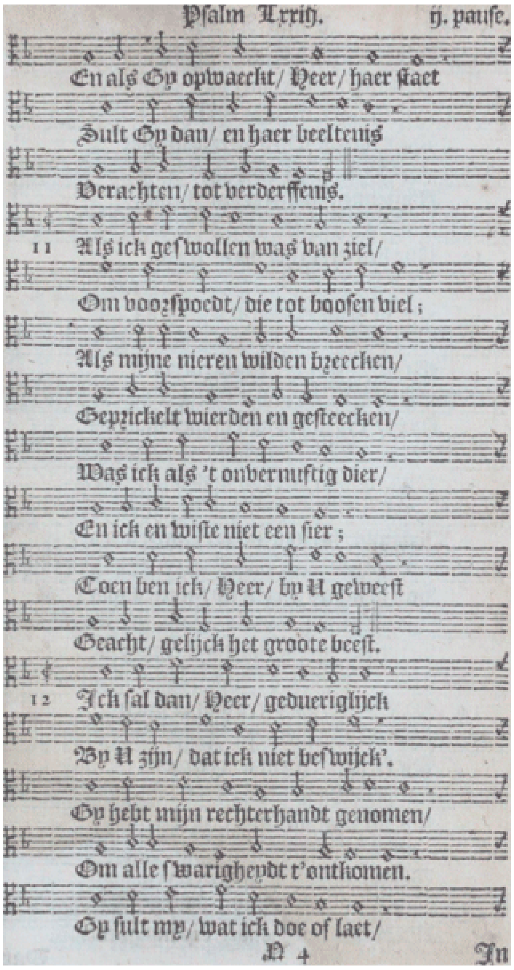

En als Gy opwaeckt, Heer, haer staet
Sult Gy dan, en haer beeltenis
Verachten, tot verderffenis.

11 Als ick geswollen was van ziel,
Om voorspoedt, die tot boosen viel;
Als mijne nieren wilden breecken,
Geprickelt wierden en gesteecken,
Was ick als 't onvernuftig dier,
En ick en wiste niet een sier;
Toen ben ick, Heer, by U geweest
Geacht, gelijck het groote beest.

12 Ick sal dan, Heer, gedueriglijck
By U zijn, dat ick niet beswijck'.
Gy hebt mijn rechterhandt genomen,
Om alle swarigheydt t'ontkomen.
Gy sult my, wat ick doe of laet,

In alles leyden door Uw' raedt,
Daer na sult Gy in heerlickheydt
My nemen, tot in eeuwigheydt.

13 Wie heb ick in het hemelrijck,
Die neffens U zy Uw's gelijck?
En neffens U lust my op aerden
Niets, 't is my al van geener waerden.
Indien mijn vleesch, indien mijn hert
Benauwt, beswijckt, verslagen werdt,
Soo is mijns herten rotz-steen Godt,
In eeuwigheydt mijn deel, mijn lot.

14 Want, siet, die verre van U staen,
Die sullen t'eenemael vergaen;
Gy sult haer alle uytroeyeeren,
De welcke van U af-hoereeren.
Maer, my aengaende, 't is my goedt,

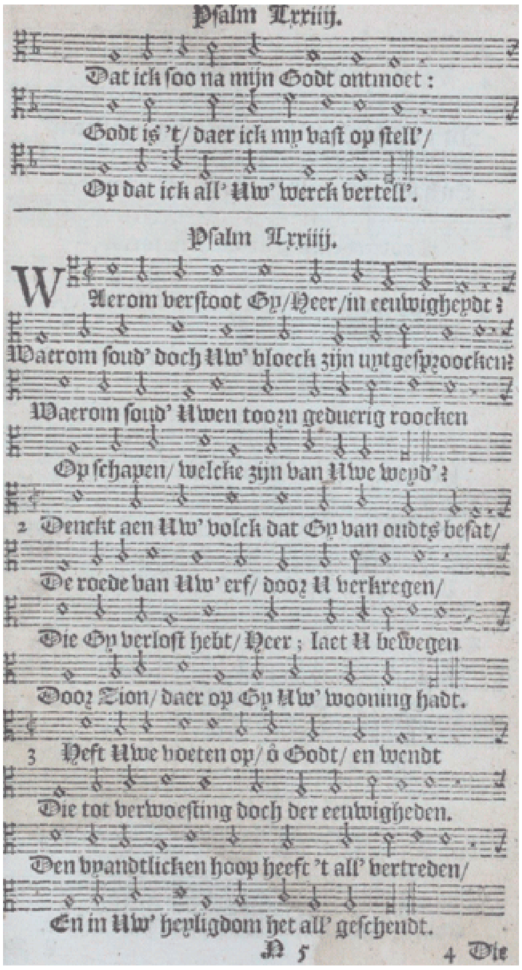

Dat ick soo na mijn Godt ontmoet:
Godt is 't, daer ick my vast op stell',
Op dat ick all' Uw' werck vertell'.

Psalm Lxxiiij.

*W*Aerom verstoot Gy, Heer, in eeuwigheydt?
Waerom soud' doch Uw' vloeck zijn uytgesproocken?
Waerom soud' Uwen toorn geduerig roocken
Op schapen, welcke zijn van Uwe weyd' ?

2 Denckt aen Uw' volck dat Gy van oudts besat,
De roede van Uw' erf, door U verkregen,
Die Gy verlost hebt, Heer; laet U bewegen
Door Zion, daer op Gy Uw' wooning hadt.

3 Heft Uwe voeten op, ô Godt, en wendt
Die tot verwoesting doch der eeuwigheden.
Den vyandtlicken hoop heeft 't all' vertreden,
En in Uw' heyligdom het all' geschendt.

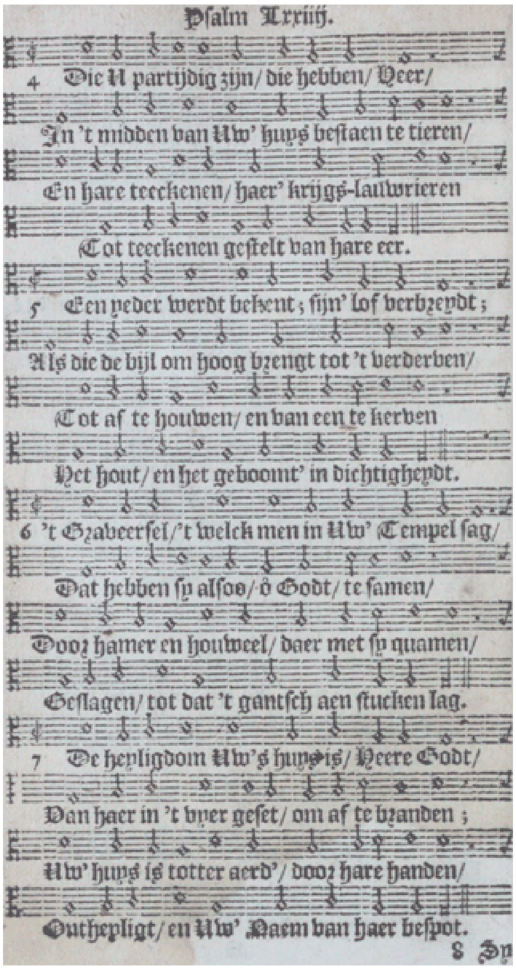

4 Die U partijdig zijn, die hebben, Heer,
In't midden van Uw' huys bestaen te tieren,
En hare teeckenen, haer' krijgs-lauwrieren
Tot teeckenen gestelt van hare eer.

5 Een yeder werdt bekent; sijn' lof verbreydt;
Als die de bijl om hoog brengt tot 't verderven,
Tot af te houwen, en van een te kerven
Het hout, en het geboomt' in dichtigheydt.

6 't Graveersel, 't welck men in Uw' Tempel sag,
Dat hebben sy alsoo, ô Godt, te samen,
Door hamer en houweel, daer met sy quamen,
Geslagen, tot dat 't gantsch aen stucken lag.

7 De heyligdom Uw's huys is, Heere Godt,
Van haer in't vyer geset, om af te branden;
Uw' huys is totter aerd', door hare handen,
Ontheyligt, en Uw' Naem van haer bespot.

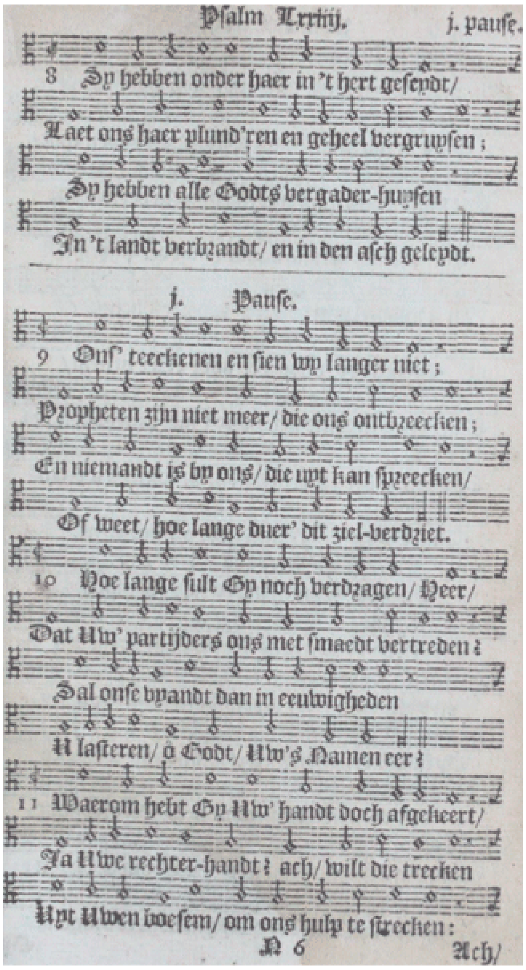

8 Sy hebben onder haer in't hert geseydt,
Laet ons haer plund'ren en geheel vergruysen;
Sy hebben alle Godts vergader-huysen
In't landt verbrandt, en in den asch geleydt.

j. Pause.

9 Ons' teeckenen en sien wy langer niet;
Propheten zijn niet meer, die ons ontbreecken;
En niemandt is by ons, die uyt kan spreecken,
Of weet, hoe lange duer' dit ziel-verdriet.

10 Hoe lange sult Gy noch verdragen, Heer,
Dat Uw' partijders ons met smaedt vertreden?
Sal onse vyandt dan in eeuwigheden
U lasteren, ô Godt, Uw's Namen eer?

11 Waerom hebt Gy Uw' handt doch afgekeert,
Ia Uwe rechter-handt? ach, wilt die trecken
Uyt Uwen boesem, om ons hulp te strecken:

Ach, maeckt een eynd' daer van, ach Heer verteert.

12 Godt is nochtans mijn Godt, van ouden tijdt,
Die mijn' verlossing werckt in mijn beswaren;
Die, als my diepste noodt is weder-varen,
In't midden van de aerd' my heeft bevrijdt.

13 Gy hebt de roode zee, door Uwe kracht,
Door Uwe sterckte hebt Gy 't meyr gespleten;
Gy braeckt der draecken kop, de waters weten,
Dat Gy die t'eenemael hebt omgebracht.

14 Gy hebt Leviathan den kop met spot
Verplettert; Gy hebt hem tot spijs gegeven
Den volcken, die ter plaets van dorheydt leven;
Gy klooft een beeck, en een fonteyn, ô Godt.

15 Rivieren stercke stroom hebt Gy gedroogt;
De nachten, Heer, zijn Uw'; Uw' zijn de dagen;
Gy hebt de Maen bereydt, om licht te dragen;

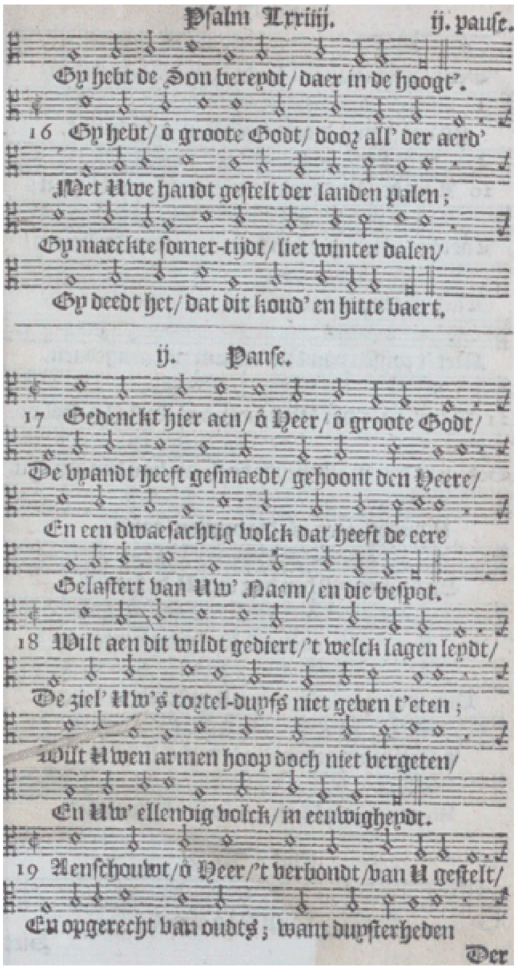

Gy hebt de Son bereydt, daer in de hoogt'.

16 Gy hebt, ô groote Godt, door all' der aerd'
Met Uwe handt gestelt der landen palen;
Gy maeckte somer-tijdt, liet winter dalen,
Gy deedt het, dat dit koud' en hitte baert.

ij. Pause.

17 Gedenckt hier aen, ô Heer, ô groote Godt,
De vyandt heeft gesmaedt, gehoont den Heere,
En een dwaesachtig volck dat heeft de eere
Gelastert van Uw' Naem, en die bespot.

18 Wilt aen dit wildt gediert, 't welck lagen leydt,
De ziel' Uw's tortel-duyfs niet geven t'eten;
Wilt Uwen armen hoop doch niet vergeten,
En Uw' ellendig volck, in eeuwigheydt.

19 Aenschouwt, ô Heer, 't verbondt, van U gestelt,
En opgerecht van oudts; want duysterheden

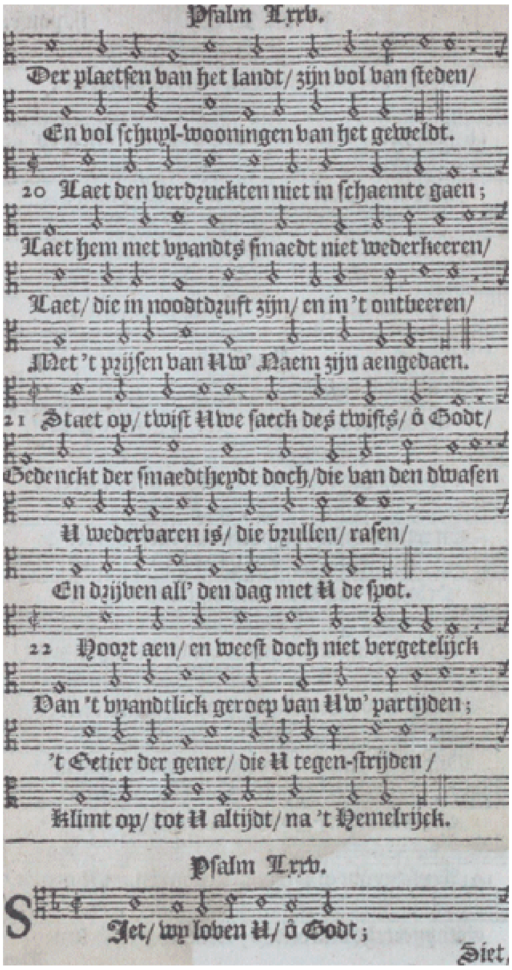

Der plaetsen van het landt, zijn vol van steden,
En vol schuyl-wooningen van het geweldt.

20 Laet den verdruckten niet in schaemte gaen;
Laet hem met vyandts smaedt niet wederkeeren,
Laet, die in noodtdruft zijn, en in't ontbeeren,
Met 't prijsen van Uw' Naem zijn aengedaen.

21 Staet op, twist Uwe saeck des twists, ô Godt,
Gedenckt der smaedtheydt doch, die van den dwasen
U wedervaren is, die brullen, rasen,
En drijven all' den dag met U de spot.

22 Hoort aen, en weest doch niet vergetelijck
Van't vyandtlick geroep van Uw' partijden;
't Getier der gener, die U tegen-strijden,
Klimt op, tot U altijdt, na 't Hemelrijck.

Psalm Lxxv.

SIet, wy loven U, ô Godt;

Siet, wy loven U, ô Heer,
Nademael Uw's Namen eer
Is na-by, tot ons' genot:
Men vertelt Uw' wonderheydt,
Die Gy hebt in ons verbreydt.

2 Als ick 't ampt ontfangen sal,
Sal ick rechten rechtelick;
't Heele landt smolt gantschelick
Met bewooners, en met all',
Maer ick hebb', tot 't rijck geraeckt,
Sijn pylaren vast gemaeckt.

3 'k Hebb' tot 't dolle volck geseydt,
Tot 't onsinnig volck van't landt,
Weest niet sinloos in't verstandt:
En tot 't volck van godloosheydt,
Hoogt, verhoogt geen hoorn, noch spreeckt

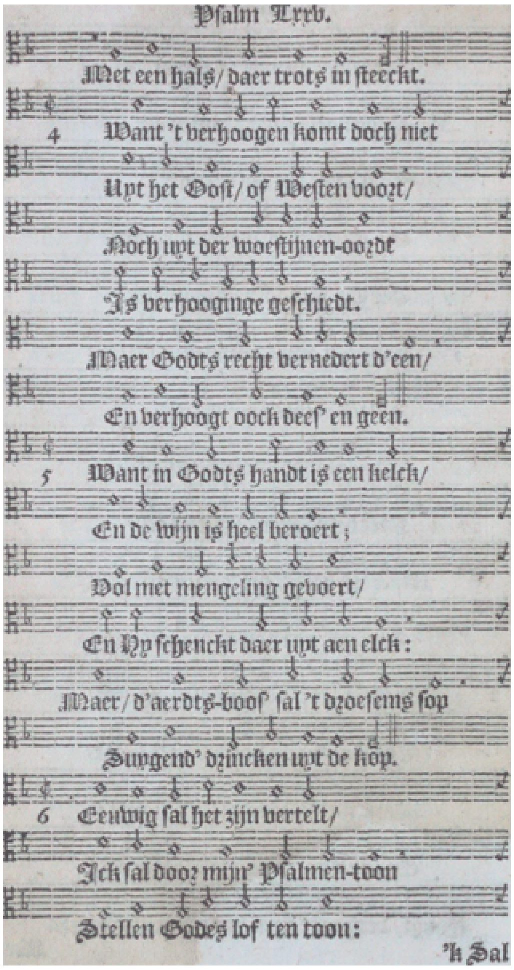

Met een hals, daer trots in steeckt.

4 Want 't verhoogen komt doch niet
Uyt het Oost, of Westen voort,
Noch uyt der woestijnen-oordt
Is verhooginge geschiedt.
Maer Godts recht vernedert d'een,
En verhoogt oock dees' en geen.

5 Want in Godts hand is een kelck,
En de wijn is heel beroert;
Vol met mengeling gevoert,
En Hy schenckt daer uyt aen elck:
Maer, d'aerdts-boos' sal 't droesems sop
Suygend' drincken uyt de kop.

6 Eeuwig sal het zijn vertelt,
Ick sal door mijn' Psalmen-toon
Stellen Godes lof ten toon:

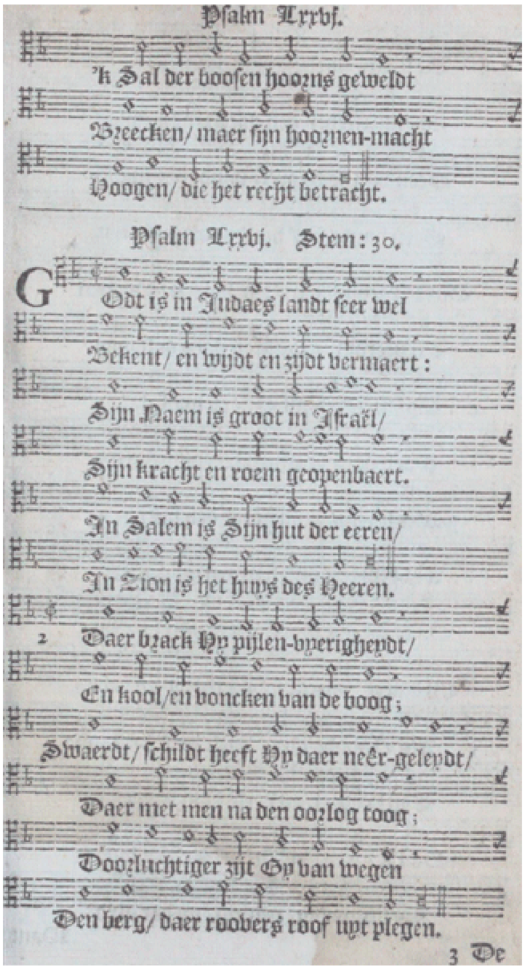

'k Sal der boosen hoorns geweldt
Breecken, maer sijn hoornen-macht
Hoogen, die het recht betracht.

Psalm Lxxvj. Stem: 30.

GOdt is in Iudaes landt seer wel
Bekent, en wijdt en zijdt vermaert:
Sijn Naem is groot in Israël,
Sijn kracht en roem geopenbaert.
In Salem is Sijn hut der eeren,
In Zion is het huys des Heeren.

2 Daer brack Hy pijlen-vyerigheydt,
En kool, en voncken van de boog;
Swaerdt, schildt heeft Hy daer neêr-geleydt,
Daer met men na den oorlog toog;
Doorluchtiger zijt Gy van wegen
Den berg, daer roovers roof uyt plegen.

3 De stoute zijn van hert berooft;
Sy sluymerden den slaep ter doodt;
Geen van de dapp're boodt het hooft;
Geen vondt sijn' handen die hy boodt.
Godt Iacobs, van Uw' vloeck is wagen
En peerdt te grondt in slaep geslagen.

4 Gy, vreeslick zijt Gy, en wie sal
Doch voor Uw' aengesicht bestaen?
Wie sal niet komen tot den val,
Als Uwe gramschap aen sal gaen?
Gy deedt uyt d'hemel 't oordeel geven,
En d'aerd' wierdt stil van vrees' en beven.

5 Als Godt de Heer Sich heeft vertoont
Ten oordeel, en verlossing baert
Van't vrome volck, het welcke woont
Sachtmoedig, ned'rig, op der aerd'.

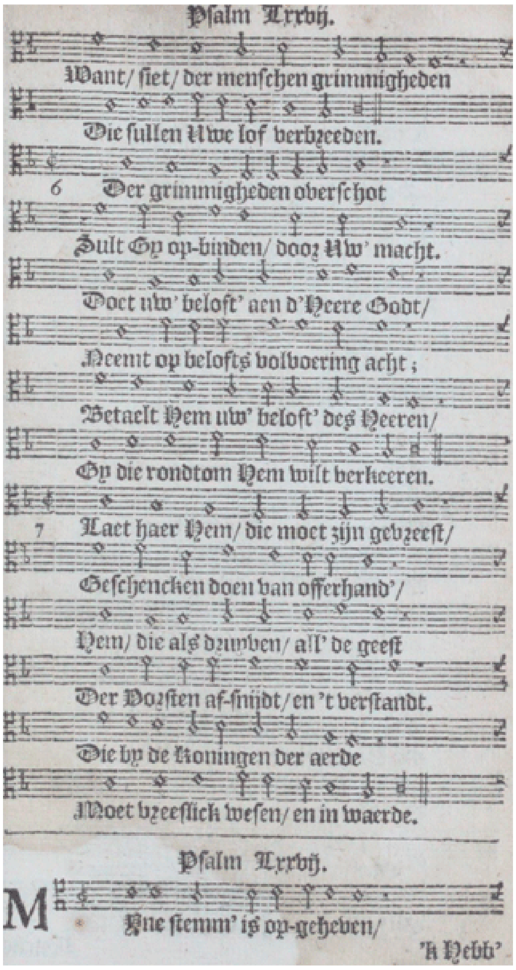

Want, siet, der menschen grimmigheden
Die sullen Uwe lof verbreeden.

6 Der grimmigheden overschot
Sult Gy op-binden, door Uw' macht.
Doet uw' beloft' aen d'Heere Godt,
Neemt op belofts volvoering acht;
Betaelt Hem uw' beloft' des Heeren,
Gy die rondtom Hem wilt verkeeren.

7 Laet haer Hem, die moet zijn gevreest,
Geschencken doen van offerhand',
Hem, die als druyven, all' de geest
Der Vorsten af-snijdt, en 't verstandt.
Die by de Koningen der aerde
Moet vreeslick wesen, en in waerde.

Psalm Lxxvij.

***M**Yne stemm' is op-geheven,*

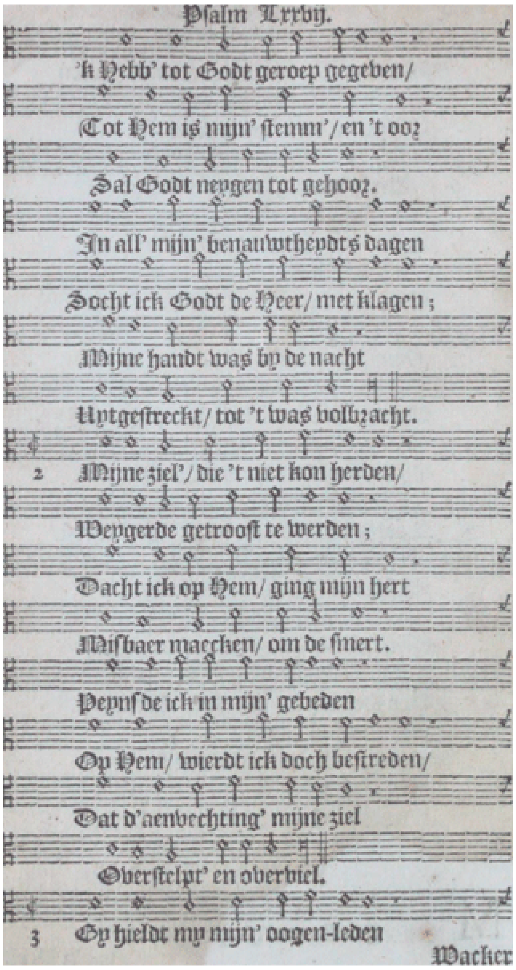

'k Hebb' tot Godt geroep gegeven,
Tot Hem is mijn' stemm', en 't oor
Sal Godt neygen tot gehoor.
In all' mijn' benauwtheydts dagen
Socht ick Godt de Heer, met klagen;
Mijne handt was by de nacht
Uytgestreckt, tot 't was volbracht.

2 Mijne ziel', die 't niet kon herden,
Weygerde getroost te werden;
Dacht ick op Hem, ging mijn hert
Misbaer maecken, om de smert.
Peynsde ick in mijn' gebeden
Op Hem, wierdt ick doch bestreden,
Dat d'aenvechting' mijne ziel
Overstelpt' en overviel.

3 Gy hieldt my mijn' oogen-leden

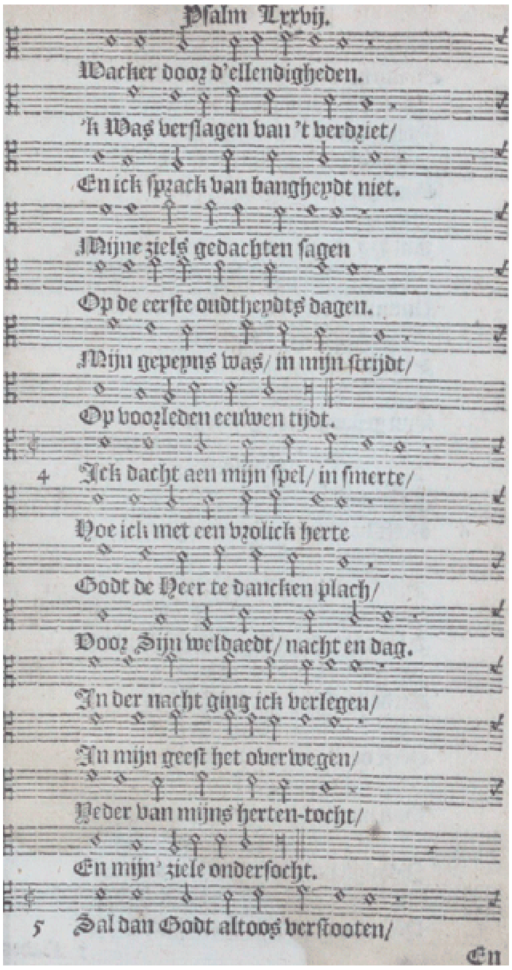

Wacker door d'ellendigheden.
'k Was verslagen van't verdriet,
En ick sprack van bangheydt niet.
Mijne ziels gedachten sagen
Op de eerste oudtheydts dagen.
Mijn gepeyns was, in mijn strijdt,
Op voorleden eeuwen tijdt.

4 Ick dacht aen mijn spel, in smerte,
Hoe ick met een vrolick herte
Godt de Heer te dancken plach,
Voor Sijn weldaedt, nacht en dag.
In der nacht ging ick verlegen,
In mijn geest het overwegen,
Neder van mijns herten-tocht,
En mijn' ziele ondersocht.

5 Sal dan Godt altoos verstooten,

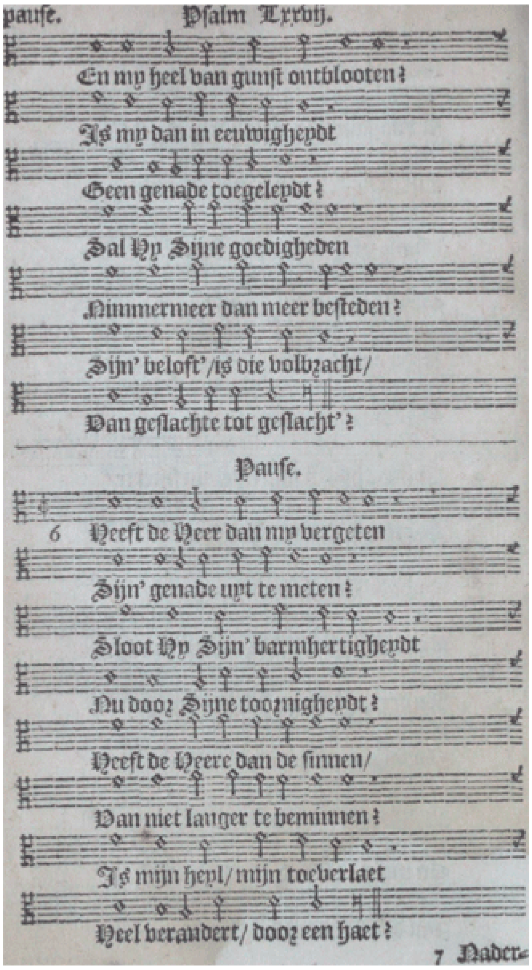

En my heel van gunst ontblooten?
Is my dan in eeuwigheydt
Geen genade toegeleydt?
Sal Hy Sijne goedigheden
Nimmermeer dan meer besteden?
Sijn' beloft', is die volbracht,
Van geslachte tot geslacht'?

Pause.

6 Heeft de Heer dan my vergeten
Sijn' genade uyt te meten?
Sloot Hy Sijn' barmhertigheydt
Nu door Sijne toornigheydt?
Heeft de Heere dan de sinnen,
Van niet langer te beminnen?
Is mijn heyl, mijn toeverlaet
Heel verandert, door een haet?

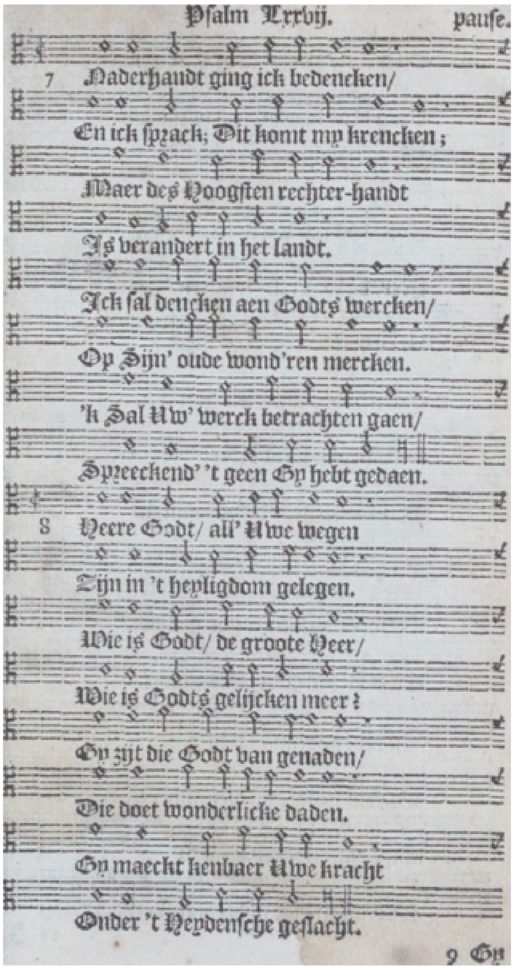

7 Naderhandt ging ick bedencken,
En ick sprack; Dit komt my krencken;
Maer des Hoogsten rechter-handt
Is verandert in het landt.
Ick sal dencken aen Godts wercken,
Op Sijn' oude wond'ren mercken.
'k Sal Uw' werck betrachten gaen,
Spreeckend' 't geen Gy hebt gedaen.

8 Heere Godt, all' Uwe wegen
Zijn in't heyligdom gelegen.
Wie is Godt, de groote Heer,
Wie is Godts gelijcken meer?
Gy zijt die Godt van genaden,
Die doet wonderlicke daden.
Gy maeckt kenbaer Uwe kracht
Onder 't Heydensche geslacht.

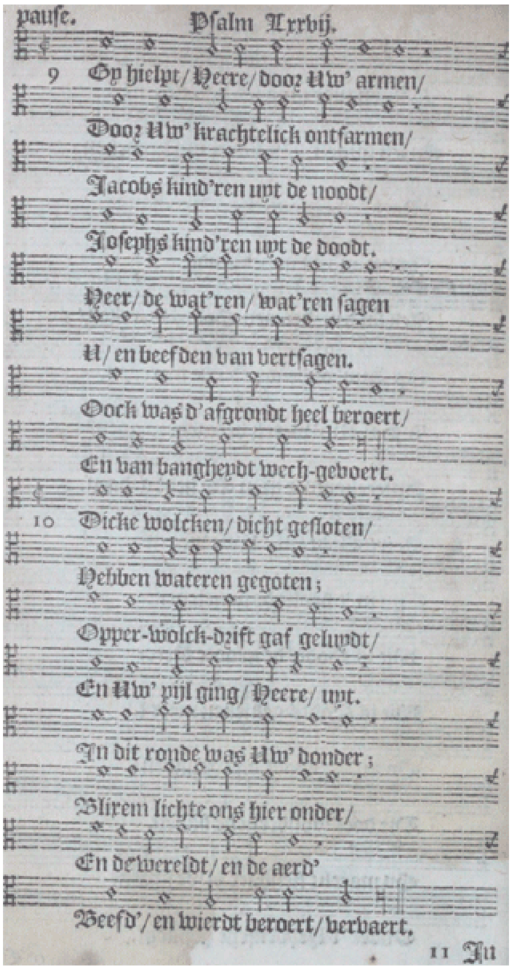

9 Gy hielpt, Heere, door Uw' armen,
Door Uw' krachtelick ontfarmen,
Iacobs kund'ren uyt de noodt,
Iosephs kind'ren uyt de doodt.
Heer, de wat'ren, wat'ren sagen
U, en beefden van vertsagen.
Oock was d'afgrondt heel beroert,
En van bangheydt wech-gevoert.

10 Dicke wolcken, dicht gesloten,
Hebben wateren gegoten;
Opper-wolck-drift gaf geluydt,
En Uw' pijl ging, Heere, uyt.
In dit ronde was Uw' donder;
Blixem lichte ons hier onder,
En de wereldt, en de aerd'
Beefd', en wierdt beroert, vervaert.

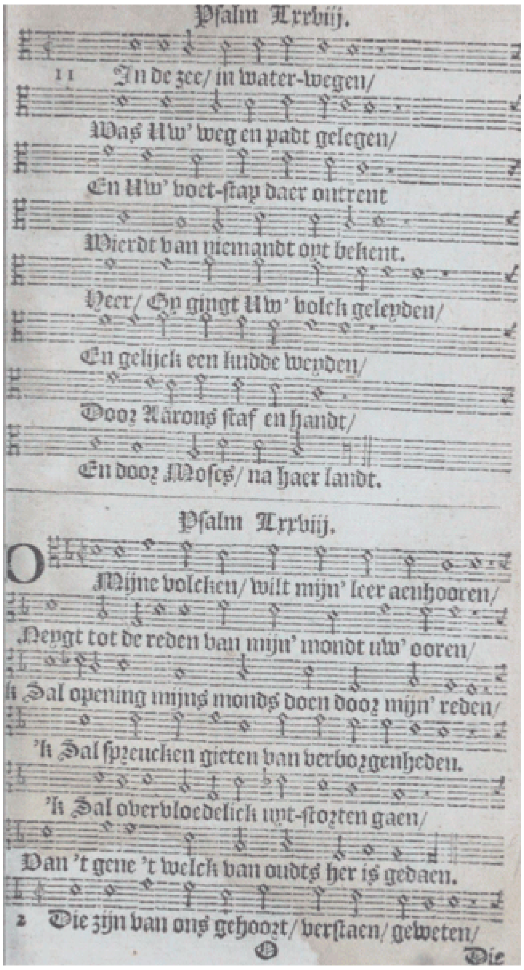

11 In de zee, in water-wegen,
Was Uw' weg en padt gelegen,
En Uw' voet-stap daer ontrent
Wierdt van niemandt oyt bekent.
Heer, Gy gingt Uw' volck geleyden,
En gelijck een kudde weyden,
Door Aärons staf en handt,
En door Moses, na haer landt.

Psalm Lxxviij.

O Mijne volcken, wilt mijn' leer aenhooren,
Neygt tot de reden van mijn' mondt uw' ooren,
'k Sal opening mijns monds doen door mijn' reden,
'k Sal spreucken gieten van verborgenheden.
'k Sal overvloedelick uyt-storten gaen,
Van 't gene 't welck van oudts her is gedaen.

2 Die zijn van ons gehoort, verstaen, geweten,

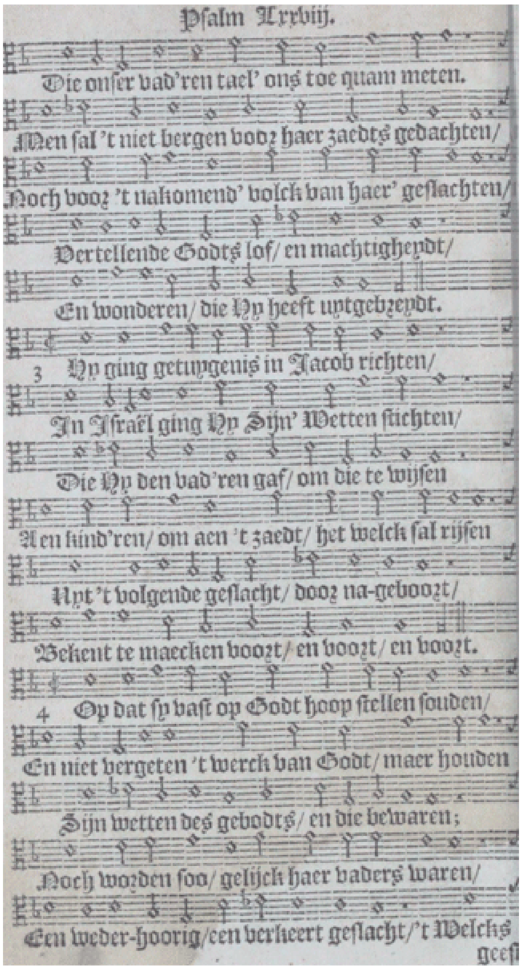

Die onser vad'ren tael' ons toe quam meten.
Men zal 't niet bergen voor haer zaedts gedachten,
Noch voor 't nakomend' volck van haer' geslachten,
Vertellende Godts lof, en machtigheydt,
En wonderen, die Hy heeft uytgebreydt.

3 Hy ging getuygenis in Iacob richten,
In Israël ging Hy Sijn' Wetten stichten,
Die Hy den vad'ren gaf, om die te wijsen
Aen kind'ren, om aen 't zaedt, het welck sal rijsen
Uyt 't volgende geslacht, door na-geboort,
Bekent te maecken voort, en voort, en voort.

4 Op dat sy vast op Godt hoop stellen souden,
En niet vergeten 't werck van Godt, maer houden
Sijn wetten des gebodts, en die bewaren;
Noch worden soo, gelijck haer vaders waren,
Een weder-hoorig, een verkeert geslacht, 't Welcks

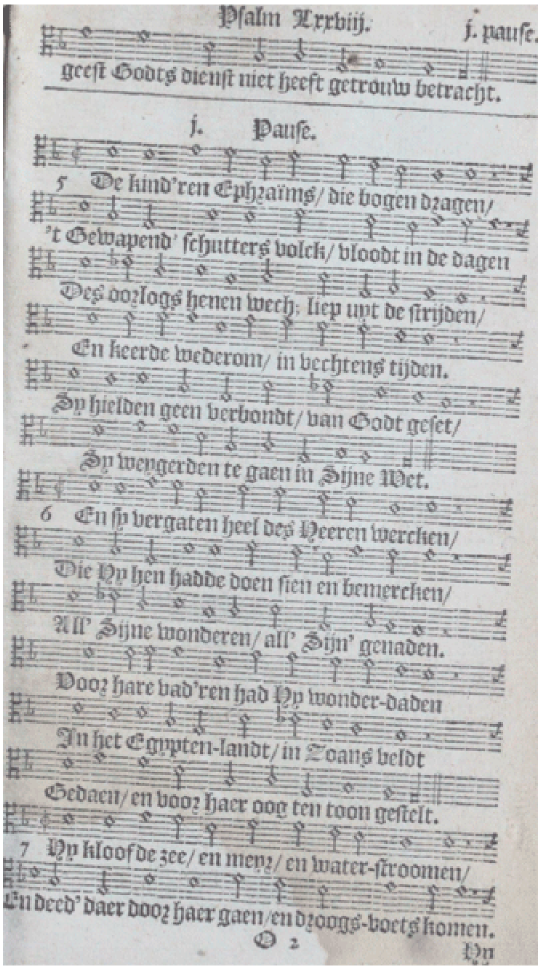

geest Godts dienst niet heeft getrouw betracht.

j. Pause.

5 De kind'ren Ephraïms, die bogen dragen,
't Gewapend' schutters volck, vloodt in de dagen
Des oorlogs henen wech; liep uyt de strijden,
En keerde wederom, in vechtens tijden.
Sy hielden geen verbondt, van God geset,
Sy weygerden te gaen in Sijne Wet.

6 En sy vergaten heel des Heeren wercken,
Die Hy hen hadde doen sien en bemercken,
All' Sijne wonderen, all' Sijn genaden.
Voor hare vad'ren had Hy wonder-daden
In het Egypten-landt, in Zoans veldt
Gedaen, en voor haer oog ten toon gestelt.

7 Hy kloof de zee, en meyr, en water-stroomen,
En deed daer door haer gaen, en droogs-voets komen.

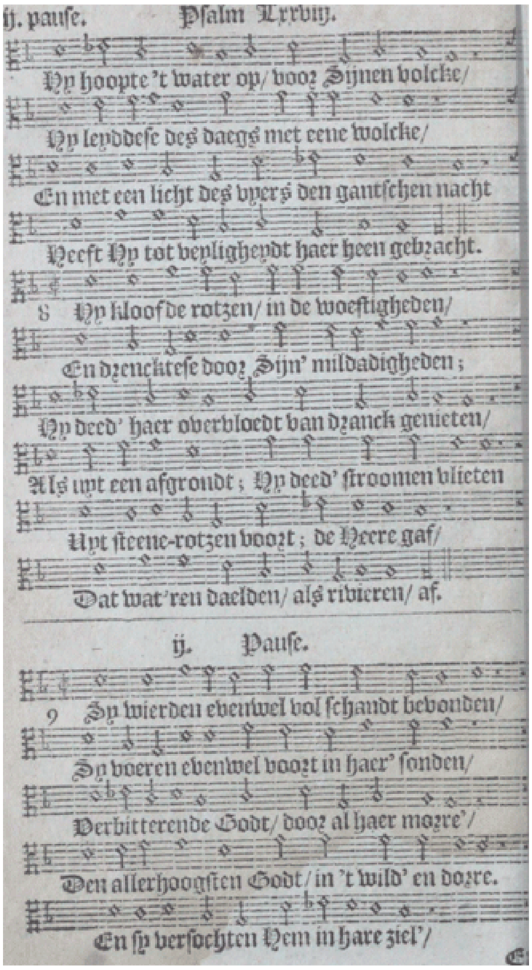

Hy hoopte 't water op, voor Sijnen volcke,
Hy leyddese des daegs met eene wolcke,
En met een licht des vyers den gantschen nacht
Heeft Hy tot veyligheydt haer heen gebracht.

8 Hy kloof de rotzen, in de woestigheden,
En drencktese door Sijn' mildadigheden;
Hy deed' haer overvloedt van dranck genieten,
Als uyt een afgrondt; Hy deed' stroomen vlieten
Uyt steene-rotzen voort; de Heere gaf,
Dat wat'ren daelden, als rivieren, af.

ij. Pause.

9 Sy wierden evenwel vol schandt bevonden,
Sy voeren evenwel voort in haer' sonden,
Verbitterende Godt, door al haer morre',
Den allerhoogsten Godt, in 't wild' en dorre.
En sy versochten Hem in hare ziel',

En wilden spijs' na lust, die haer geviel.

10 Sy spraecken tegen Godt, en seyden; Soude
Godt tafel richten in den woesten woude?
Siet, Hy sloeg rotzen, en deed' water-stroomen,
En beecken overvloedt uyt rotzen komen.
Soud' Hy oock machtig zijn, Sijn' volcke broodt
En vleesch te schaffen in de hongers-noodt?

11 Godt hoorde daerom dit, en wierdt ontsteecken,
Door een' verbolgenheydt, om sulck een spreecken.
Daerom ontstack een vyer; Godts toorns bewegen
Ging tegen Israël, ging Iacob tegen,
Om dat van haer op Godt niet is gebouwt,
En op Sijn heyl van haer niet is vertrouwt.

12 Daer Hy de wolcken, die daer boven dreven,
Bevolen had, en een gebodt gegeven,
En d'hemels deur ontsloot en sondt een regen

Van Manna op hen af; op dat sy kregen
Spijs' om te nutten: koorn des hemels gaf
Hy hen; sy wierden daer versadigt af.

iij. Pause.

13 Een yegelick van haer ontfing daer eten,
Van 't broodt der Machtigen heeft elck gegeten.
Hy sondt hen teer-kost toe tot haer versaden;
Hy dreef den Oosten-windt, door wonder-daden,
In d'hemel, en de lucht; door Sijne kracht
Heeft Hy de Zuyde-windt oock aengebracht.

14 Hy deed' daer na het vleesch, door Sijne zeg'nen
In overvloedt, als stof, den volcke reg'nen,
En het gevogelt' als der meyren-zanden.
't Gevleugelt quack'len heyr deed' Hy belanden,
En deed' het vallen in Sijn legers tent,
Rondtom Sijn' wooningen, en daer ontrent.

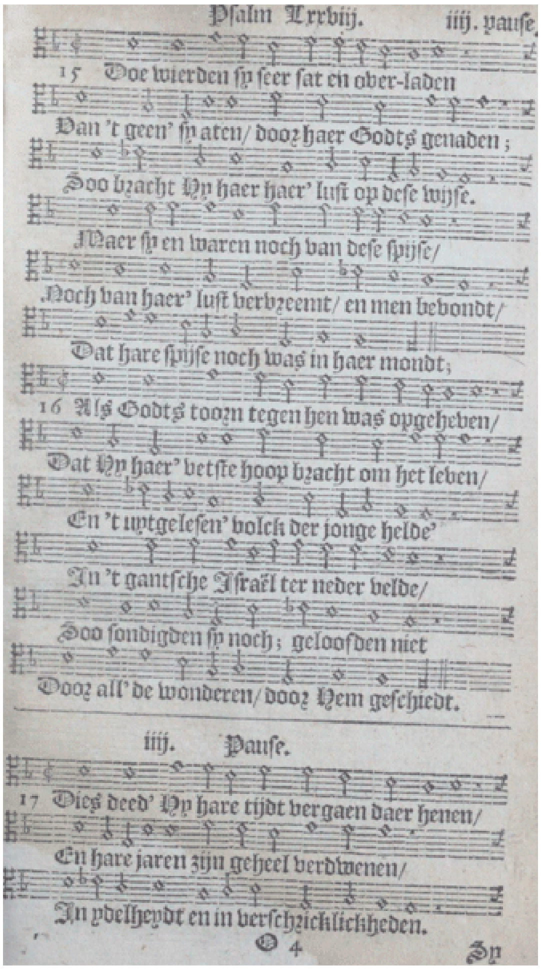

15 Doe wierden sy seer sat en over-laden;
Van 't geen' sy aten, door haer Godts genaden;
Soo bracht Hy haer haer' lust op dese wijse.
Maer sy en waren noch van dese spijse,
Noch van haer' lust vervreemt, en men bevondt,
Dat hare spijse noch was in haer mondt;

16 Als Godts toorn tegen hen was opgeheven,
Dat Hy haer' vetste hoop bracht om het leven,
En 't uytgelesen' volck der jonge helde'
In 't gantsche Israël ter neder velde,
Soo sondigden sy noch; geloofden niet
Door all' de wonderen, door Hem geschiedt.

iiij. Pause.

17 Dies deed' Hy hare tijdt vergaen daer henen,
En hare jaren zijn geheel verdwenen,
In ydelheydt en in verschricklickheden.

Sy vraegden vroeg na Hem, en sy beleden,
Als Hy haer doodde, Hem. sy namen keer,
En sochten 's morgens vroeg haer Godt en Heer.

18 En dan gedachten sy, dat haer beschutter
En rotz-steen was de Heer, haer' onderstutter.
Dat d'allerhoogste Godt haer soud' bevrijden,
En haer verlosser was uyt al haer lijden.
Sy vleyden met haer mondt, en logen Hem,
Met huychelende tong, en valsche stemm'.

19 Want hare ziel' wierdt niet oprecht bevonden.
Sy waren niet getrouw' in Sijn' verbonden.
Doch Hy versoende d'ongerechtigheden;
Hy was barmhertig, noch Hy heeft vertreden,
Maer wendde dickwils af Sijn' grimmigheydt,
En heeft Sijn' gantsche toorn niet uytgebreydt.

20 Hy dacht, sy waren vleesch van geene krachten;

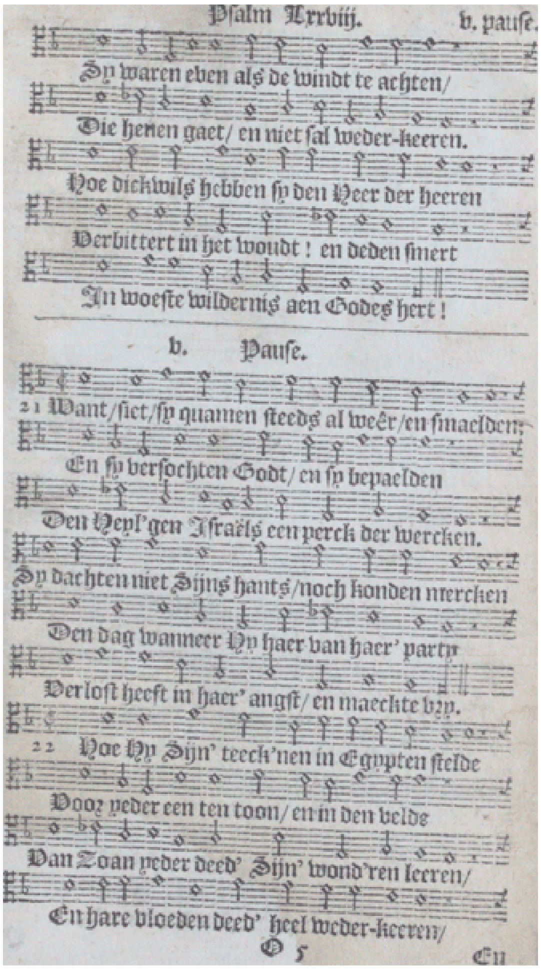

Sy waren even als de windt te achten,
Die henen gaet, en niet sal weder-keeren.
Hoe dickwils hebben sy den Heer der heeren
Verbittert in het woudt! en deden smert
In woeste wildernis aen Godes hert!

v. Pause.

21 Want, siet, sy quamen steeds al weêr, en smaelden;
En sy versochten Godt, en sy bepaelden
Den Heyl'gen Israëls een perck der wercken.
Sy dachten niet Sijns hants, noch konden mercken
Dyn dag wanneer Hy haer van haer' party
Verlost heeft in haer' angst, en maeckte vry.

22 Hoe Hy Sijn teeck'nen in Egypten stelde
Voor yeder een ten toon, en in den velde
Van Zoan yeder deed' Sijn wond'ren leeren,
En hare vloeden deed' heel weder-keeren,

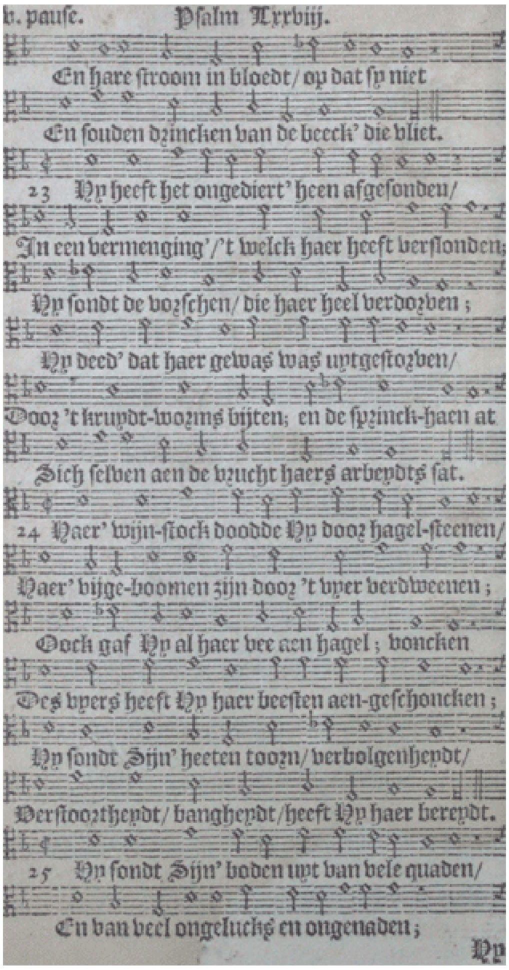

En haere stroom in bloedt, op dat sy niet
En souden drincken van de beeck' die vliet.

23 Hy heeft het ongediert' heen afgesonden,
In een vermenging', 't welck haer heeft verslonden;
Hy sondt de vorschen, die haer heel verdorven;
Hy deed' dat haer gewas was uytgestorven,
Door 't kruydt-worms bijten; en de sprinck-haen at
Sich selven aen de vrucht haers arbeydts sat.

24 Haer' wijn-stock doodde Hy door hagel-steenen,
Haer' vijge-bomen zijn door 't vyer verdweenen;
Oock gaf Hy al haer vee aen hagel; voncken
Des vyers heeft Hy haer beesten aen-geschoncken;
Hy sondt Sijn' heeten toorn, verbolgenheydt,
Verstoortheydt, bangheydt, heeft Hy haer bereydt.

25 Hy sondt Sijn' boden uyt van vele quaden,
En van veel ongelucks en ongenaden;

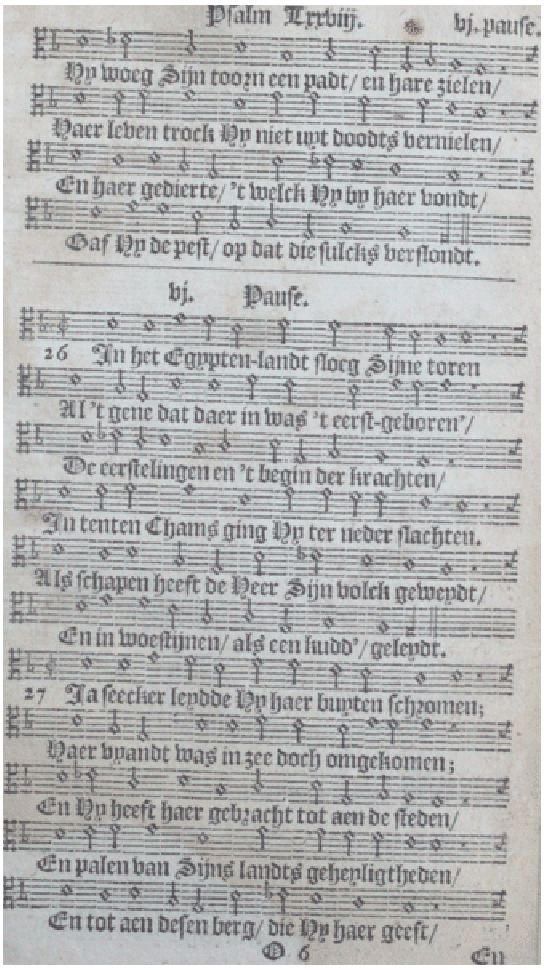

Hy woeg Sijn toorn een padt, en hare zielen,
Haer leven trock Hy niet uyt doodts vernielen,
En haer gedierte, 't welck Hy by haer vondt,
Gaf Hy de pest, op dat die sulcks verstondt.

vj. Pause.

26 In het Egypten-landt sloeg Sijne toren
Al 't gene dat daer in was 't eerst-geboren',
De eerstelingen en 't begin der krachten,
In tenten Chams ging Hy ter neder slachten.
Als schapen heeft de Heer Sijn volck geweydt,
En in woestijnen, als een kudd', geleydt.

27 Ia seecker leydde Hy haer buyten schromen;
Haer vyandt was in zee doch omgekomen;
En Hy heeft haer gebracht tot aen de steden,
En palen van Sijns landts geheyligtheden,
En tot aen desen berg, die Hy haer geeft,

En die Sijn' rechter-handt verkregen heeft.

28 En heeft het Heydens zaedt voor haer verdreven,
En heeft het snoer haers erfs aen haer gegeven.
En Israel deed' Hy haer tent bewoonen.
Maer sy versochten, met een bitter hoonen,
Den allerhoogsten Godt; 't getuygenis
En hielden sy niet, 't welck Sijn voor-schrift is.

29 En, als haer' vaders, zijn sy afgeweecken,
En handelden met seer trouwloose treecken.
Als bogen des bedrogs zijn sy bevonden,
En sy vertoornden Godt door hoogtens sonden,
En sy verweckten Hem tot yv'righeydt,
Door hare beelden, van haer toebereydt.

vij. Pause.

30 Wanneer de Heere Godt dit quam te hooren,
Wierdt Hy verbolgen in Sijn' heeten tooren,

En Israël versmaed' Hy uytermaten;
Den tabernakel heeft Hy heel verlaten
Te Silo, en de Tent, de welck' Hy had
Gestelt tot wooning, die de mensch besat.

31 Hy gaf Sijn' sterckheyt aen gevang'nis banden,
En Sijne heerlickheydt in vyandts handen.
Hy leverde Sijn volck aen haer' partijders,
En aen het scherpe sweerdt van haer' bestrijders,
En tegen d'erffenis, van Hem bereydt,
Wierdt Hy vol gramschap, vol verbolgenheydt.

32 Het vyer verteerde haer de jonge lieden;
Men prees de maegden niet door Bruylofts-lieden.
Haer' jonge dochters zijn alleen gebleven,
Haer' Priesters quamen door het sweert om 't leven.
En hare weduwen, vol van verdriet,
Verhaestheydt, ende schrick, en weenden niet.

33 Doe 't so Gods-jammerlick daer was geschapen,
Ontwaeckte Godt de Heer', als uyt Sijn slapen,
Gelijckerwijs een heldt, die juycht van wegen
Den wijn, daer van hy had in slaep gelegen.
In 't achterst' quam Hy Sijn' partijders slaen,
En smaedt der eeuwigheydt deed' Hy haer aen.

viij. Pause.

34 Doch Iosephs tent verwierp Hy in Sijn toren,
En Ephraïm heeft Hy niet uytverkoren;
Maer Iuda, welcke stam Hy doe besinde,
Den berg van Zion, die Hy doe beminde;
Hy heeft het heylig' daer Hy woon-plaets houdt,
Als hoogten eens valleys, voor Hem gebouwt.

35 Hy doet Sijn' wooning, door Hem uytgelesen,
Soo onbewegelick en seecker wesen,
Als d'aerd', door Hem gegrondt, in eeuwigheden.

En Hy verkoos Sijn knecht, Hy ging besteden,
Aen David 't Koninckrijck, gaf hem sijn staf,
En nam hem van de kop der schapen af.

36 Van achter 't soogend' vee, van 't schapen weyden,
Deed' Hy hem komen, om Sijn volck te leyden;
't Volck Iacobs, Israël, Sijn erffenisse;
Oock heeft hy het geweydt, na sijn gewisse,
Na herts-oprechtigheydt. met groot verstandt
Geleydde haer 't beleydt van sijne handt.

Psalm Lxxix.

DE Heyd'nen zijn U in Uw' erf gekomen,
Den Tempel hebben sy, ô Godt, genomen;
Uw' heyligheydt onteert, en afgeloopen:
Ierusalem gestelt tot steene-hoopen.
Uw' dooder knechten lijf
Is door haer boos bedrijf

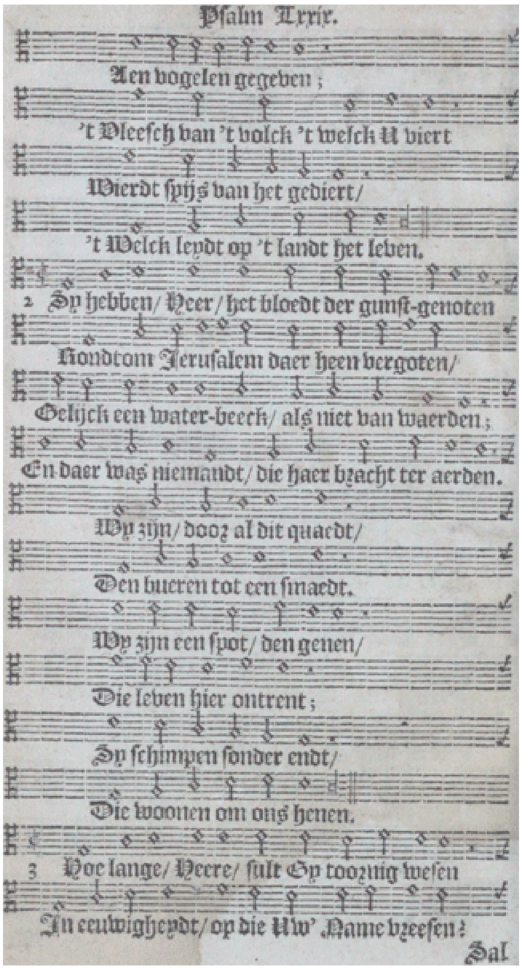

Aen vogelen gegeven;
't Vleesch van 't volck 't welck U viert
Wierdt spijs van het gediert,
't Welck leydt op 't landt het leven.

2 Sy hebben, Heer, het bloedt der gunst-genoten
Rondtom Ierusalem daer heen vergoten,
Gelijck een water-beeck, als niet van waerden;
En daer was niemandt, die haer bracht ter aerden.
Wy zijn, door al dit quaedt,
Den bueren tot een smaedt.
Wy zijn een spot, den genen,
Die leven hier ontrent;
Sy schimpen sonder endt,
Die woonen om ons henen.

3 Hoe lange, Heere, sult Gy toornig wesen
In eeuwigheydt, op die Uw' Name vreesen?

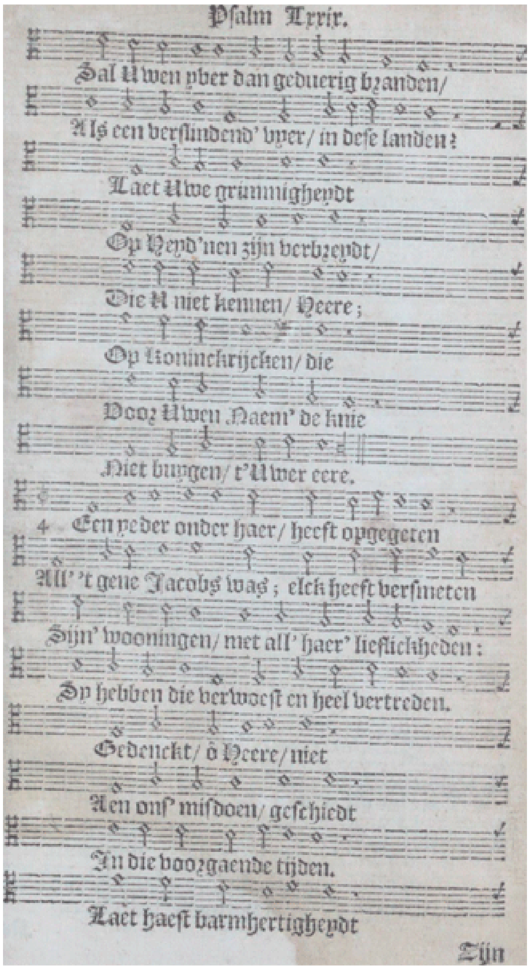

Sal Uwen yver dan geduerig branden,
Als een verslindend' vyer, in dese landen?
Laet Uwe grimmigheydt
Op Heyd'nen zijn verbreydt,
Die U niet kennen, Heere;
Op Koninckrijcken, die
Voor Uwen Naem' de knie
Niet buygen, t' Uwer eere.

4 Een yeder onder haer, heeft opgegeten
All' 't gene Iacobs was; elck heeft versmeten
Sijn' wooningen, met all' haer lieflickheden:
Sy hebben die verwoest en heel vertreden.
Gedenckt, ô Heere, niet
Aen ons' misdoen, geschiedt
In die voorgaende tijden.
Laet haest barmhertigheydt

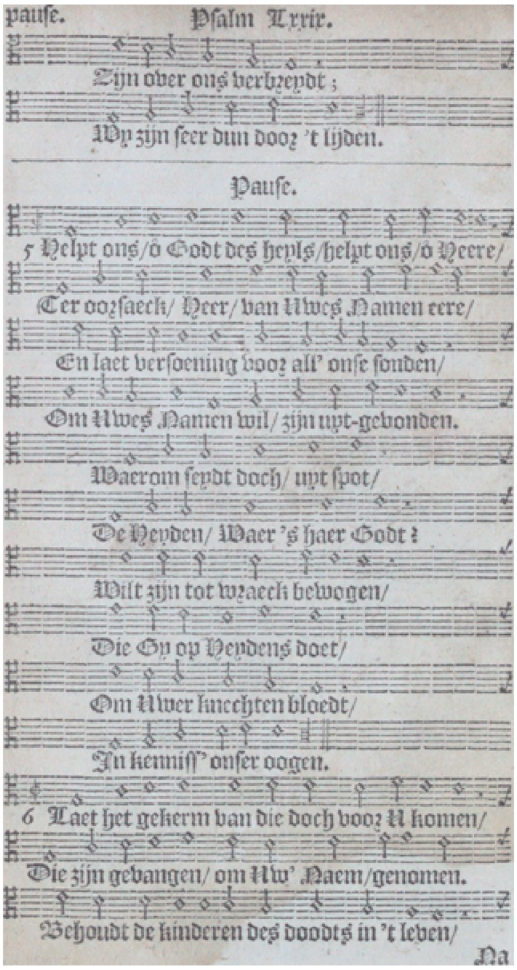

Zijn over ons verbreydt;
Wy zijn seer dun door 't lijden.

Pause.

5 Helpt ons, ô Godt des heyls, helpt ons, ô Heere,
Ter oorsaeck, Heer, van Uwes Namen eere,
En laet versoening voor all' onse sonden,
Om Uwes Namen wil, zijn uyt-gevonden.
Waerom seydt doch, uyt spot,
De Heyden, Waer 's haer Godt?
Wilt zijn tot wraecke bewogen,
Die Gy op Heydens doet,
Om Uwer knechten bloedt,
In kenniss' onser oogen.

6 Laet het gekerm van die doch voor U komen,
Die zijn gevangen, om Uw' Naem, genomen.
Behoudt de kinderen des doodts in 't leven,

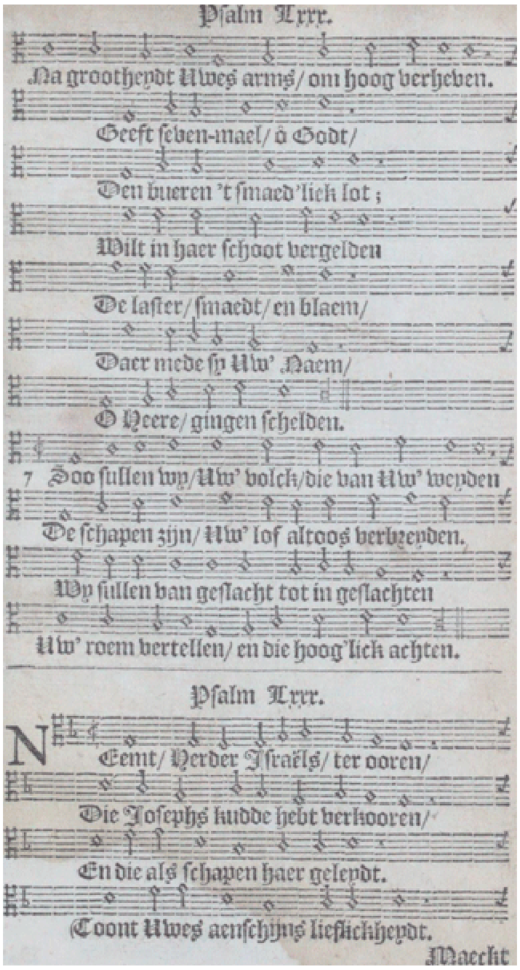

Na grootheydt Uwes arms, om hoog verheven.
Geeft seven-mael, ô Godt,
Den bueren 't smaed'lick lot;
Wilt in haer schoot vergelden
De laster, smaedt, en blaem,
Daer mede sy Uw' Naem,
O Heere, gingen schelden.

7 Soo sullen wy, Uw' volck, die van Uw'weyden
De schapen zijn, Uw' lof altoos verbreyden.
Wij sullen van geslacht tot in geslachten
Uw' roem vertellen, en die hoog'lick achten.

Psalm Lxxx.

*N*Eemt, Herder Israëls, ter ooren,
Die Iosephs kudde hebt verkooren,
En die als schapen haer geleydt.
Toont Uwes aenschijns lieflickheydt.

O10v

Maeckt ons door Uw' gelaet verblijdt,
Die tusschen Cherubijnen zijt.

2 Weckt op Uw' macht, wilt blinckend' schijnen
Voor Ephraïm, en voor den sijnen,
En voor Manass' en Benjamin.
Komt, Godt, brengt ons verlossing in;
Brengt weder; laet Uw' aengesicht
Ons lichten, dat wij zijn verlicht.

3 Gy merckt hoe dat sy met ons wercken;
Wilt door Uw' goedtheydt ons dan stercken.
Slaet, ô ons' heyl, ons' toeverlaet,
Op ons een lieffelick gelaet,
Soo werden wy uyt 't huys van 't kruys
Verlost, en uyt 't gevangen-huys.

4 O Heere, Godt der heyren-scharen,
Hoe lang' sult Gy noch roock bewaren

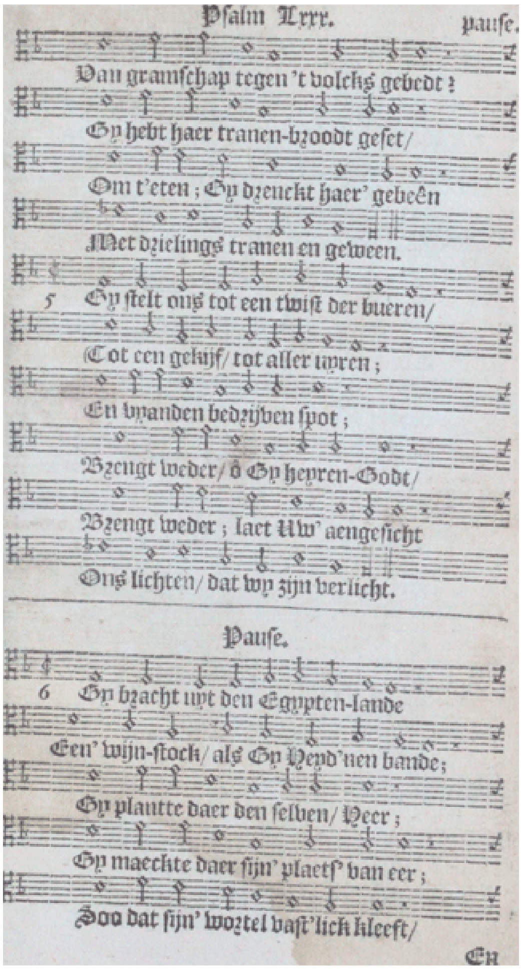

Van gramschap tegen 't volcks gebedt?
Gy hebt haer tranen-broodt geset,
Om t'eten; Gy drenkt haer gebeên
Met drielings tranen en geween.

5 Gy stelt ons tot een twist der bueren,
Tot een gekijf, tot aller uyren;
En vyanden bedrijven spot;
Brengt weder, ô Gy heyren-Godt,
Brengt weder, laet Uw' aengesicht
Ons lichten, dat wij zijn verlicht.

Pause.

6 Gy bracht uyt den Egypten-lande
Een' wijn-stock, als gy Heyd'nen bande;
Gy plantte daer den selven, Heer;
Gy maeckte daer sijn' plaets' van eer;
Soo dat sijn' wortel vast'lick kleeft,

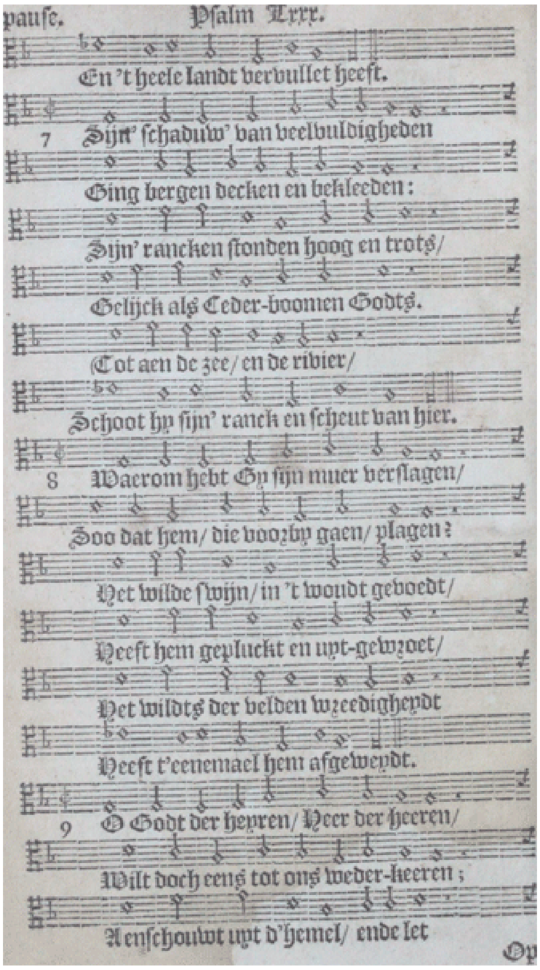

En 't heele landt vervullet heeft.

7 Sijn' schaduw' van veelvuldigheeden
Ging bergen decken en bekleeden:
Sijn' ranken stonden hoog en trots,
Gelijck als Ceder-boomen Godts.
Tot aen de zee, en de rivier,
Schoot hy sijn' ranck en scheut van hier.

8 Waerom hebt Gy sijn muer verslagen,
Soo dat hem, die voorby gaen, plagen?
Het wilde swijn, in 't woudt gevoedt,
Heeft hem gepluckt en uyt-gewroet,
Het wildst der velden wreedigheydt
Heeft t'eenemael hem afgeweydt.

9 O Godt der heyren, Heer der heeren,
Wilt doch eens tot ons weder-keeren;
Aenschouwt uyt d'hemel, ende let

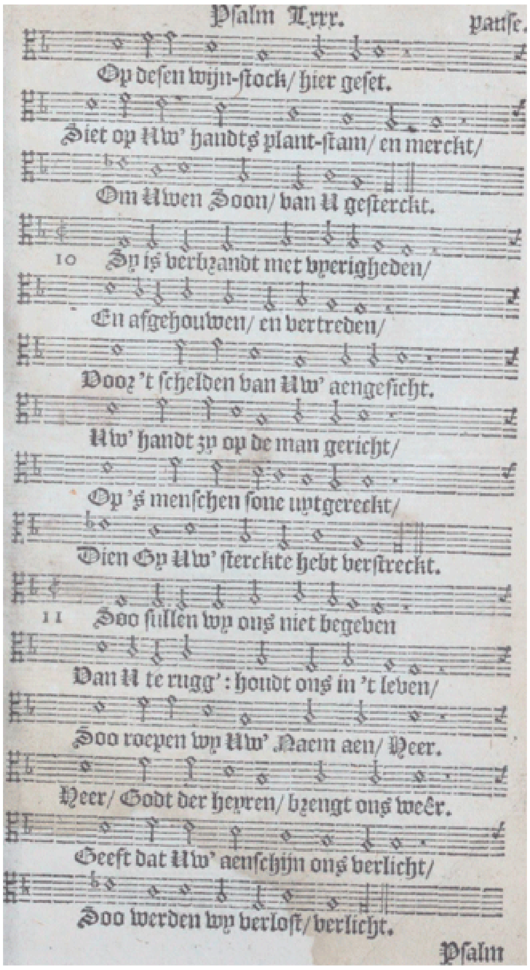

Op desen wijn-stock, hier geset.
Siet op Uw' handts plant-stam, en merckt,
Om Uwen Soon, van U gesterckt.

10 Sy is verbrandt met vyerigheden,
En afgehouwen, en vertreden,
Voor 't schelden van Uw' aengesicht.
Uw' handt zy op de man gericht,
Op 's menschen sone uytgereckt,
Dien Gy Uw' sterckte hebt verstreckt.

11 Soo sullen wy ons niet begeven
Van U te rugg': houdt ons in 't leven,
Soo roepen wy Uw' Naem aen, Heer.
Heer, Godt der heyren, brengt ons weêr.
Geeft dat Uw' aenschijn ons verlicht,
Soo werden wy verlost, verlicht.

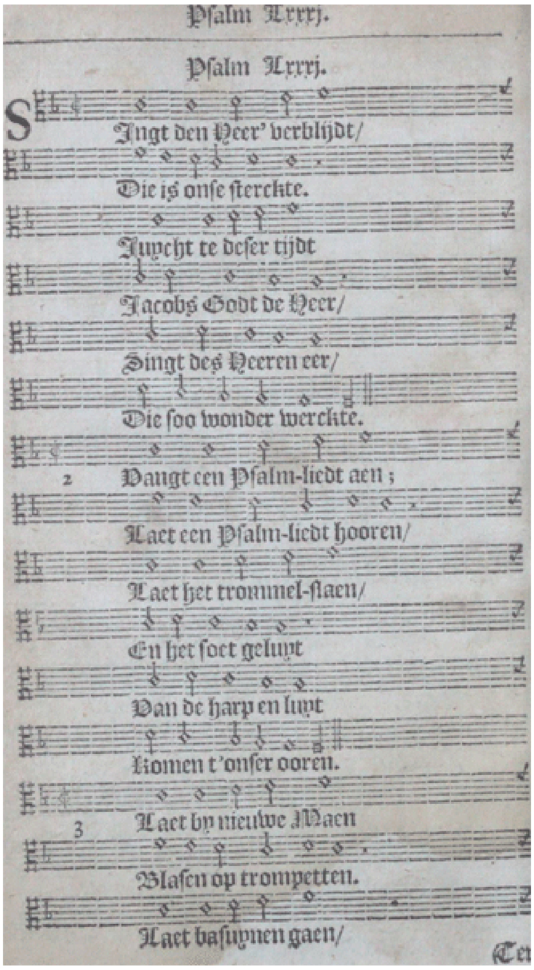

Psalm Lxxxj.

SIngt den Heer' verblijdt,
Die is onse sterckte.
Iuycht te deser tijdt
Iacobs Godt de Heer,
Singt des Heeren eer,
Die soo wonder werckte.

2 Vangt een Psalm-liedt aen;
Laet een Psalm-liedt hooren,
Laet het trommel-slaen,
En het soet geluyt
Van de harp en luyt
Komen t'onser ooren.

3 Laet by nieuwe Maen
Blasen op trompetten.
Laet basuynen gaen,

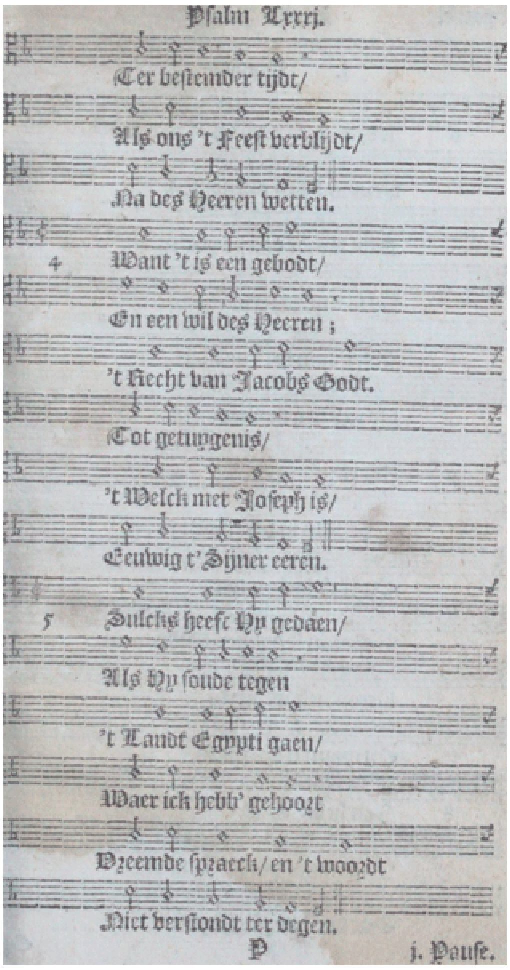

Ter bestemder tijdt,
Als ons 't Feest verblijdt,
Na des Heeren wetten.

4 Want 't is een gebodt,
En een wil des Heeren;
't Recht van Iacobs Godt.
Tot getuygenis,
't Welck met Ioseph is,
Eeuwig t'Sijner eeren.

5 Sulcks heeft Hy gedaen,
Als Hy soude tegen
't Landt Egypti gaen,
Waer ick hebb' gehoort
Vreemde spraeck, en 't woordt
Niet verstondt ter degen.

P1v

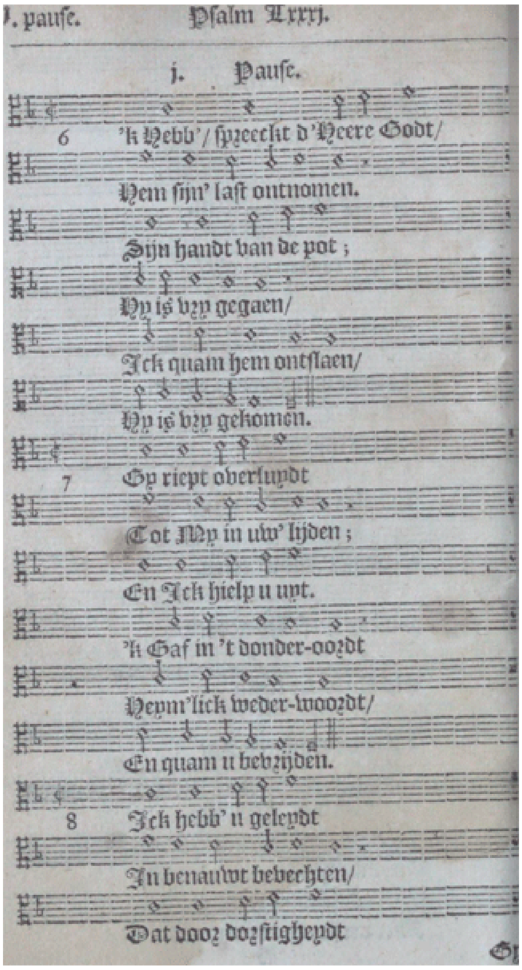

j. Pause.

6 'k Hebb', spreeckt d'Heere Godt,
Hem sijn' last ontnomen.
Sijn handt van de pot;
Hy is vry gegaen,
Ick quam hem ontslaen,
Hy is vry gekomen.

7 Gy riept overluydt
Tot My in uw' lijden;
En Ick hielp u uyt.
'k Gaf in 't donder-oordt
Heym'lick weder-woordt,
En quam u bevrijden.

8 Ick hebb' u geleydt
In benauwt bevechten,
Dat door dorstigheydt

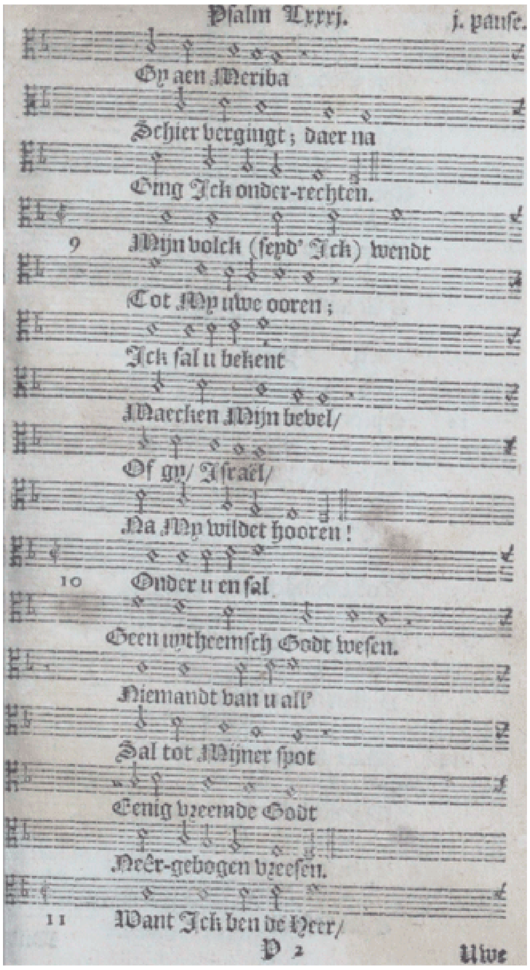

Gy aen Meriba
Schier vergingt; daer na
Ging Ick onder-rechten.

9 Mijn volck (seyd' Ick) wendt
Tot My uwe ooren;
Ick sal u bekent
Maecken Mijn bevel,
Of gy, Israël,
Na My wildet hooren!

10 Onder u en sal
Geen uytheemsch Godt wesen.
Niemandt van u all'
Sal tot Mijner spot
Eenig vreemde Godt
Neêr-gebogen vreesen.

11 Want Ick ben de Heer,

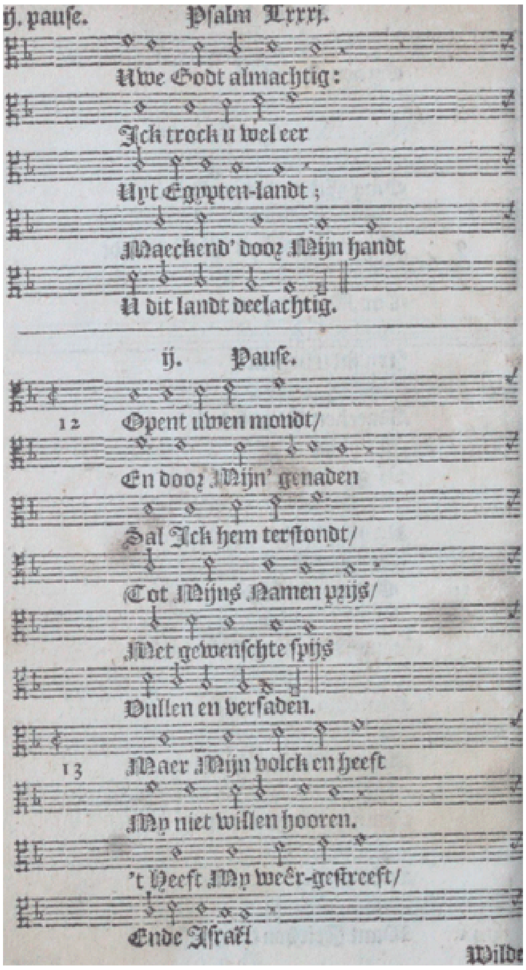

Uwe Godt almachtig:
Ick trock u wel eer
Uyt Egypten-landt;
Maeckend' door Mijn handt
U dit landt deelachtig.

ij. Pause.

12 Opent uwen mondt,
En door Mijn' genaden
Sal Ick hem terstondt,
Tot Mijns Namen prijs,
Met gewenschte spijs
Vullen en versaden.

13 Maer Mijn volck en heeft
My niet willen hooren.
't Heeft My weêr-gestreeft,
Ende Israël

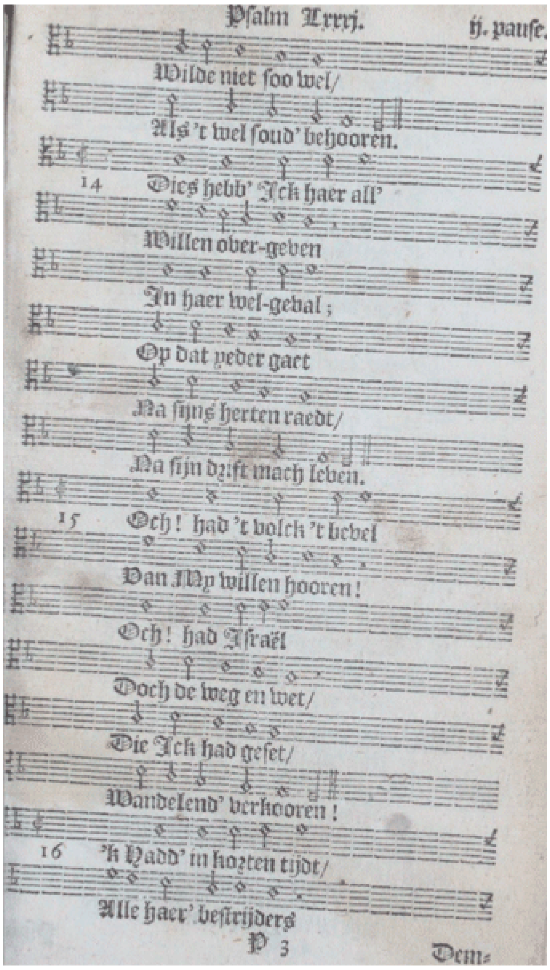

Wilde niet soo wel,
Als 't wel soud' behooren.

14 Dies hebb' Ick haer all'
Willen over-geven
In haer wel-geval;
Op dat yeder gaet
Na sijns herten raedt,
Na sijn drift mach leven.

15 Och! had 't volck 't bevel
Van My willen hooren!
Och! had Israël
Doch de weg en wet,
Die Ick had geset,
Wandelend' verkooren!

16 'k Hadd' in korten tijdt,
Alle haer' bestrijders

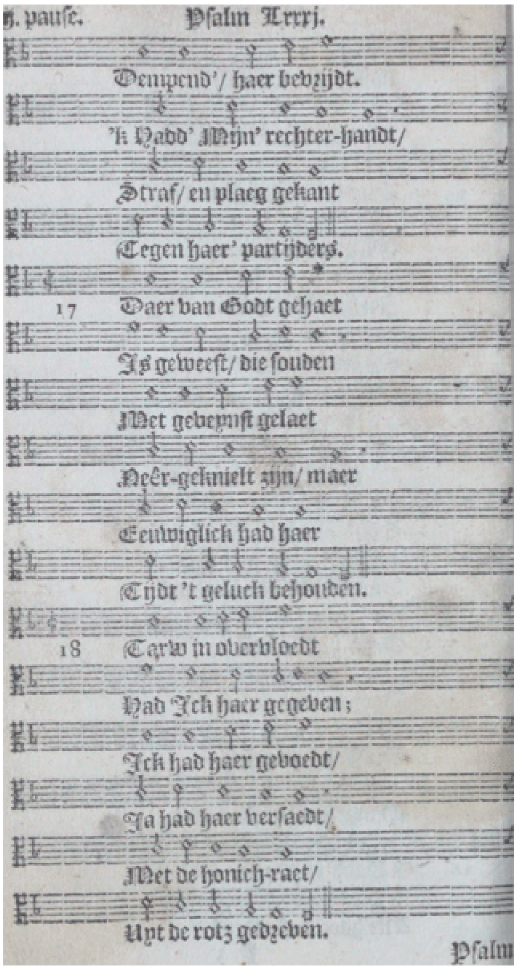

Dempend', haer bevrijdt.
'k Hadd' Mijn' rechter-handt,
Straf, en plaeg gekant
Tegen haer' partijders.

17 Daer van Godt gehaet
Is geweest, die souden
Met geveynst gelaet
Neêr-geknielt zijn, maer
Eeuwiglick had haer
Tijdt 't geluck behouden.

18 Tarw in overvloedt
Had Ick haer gegeven;
Ick had haer gevoedt,
Ia had haer versaedt,
Met de honich-raet,
Uyt de rotz gedreven.

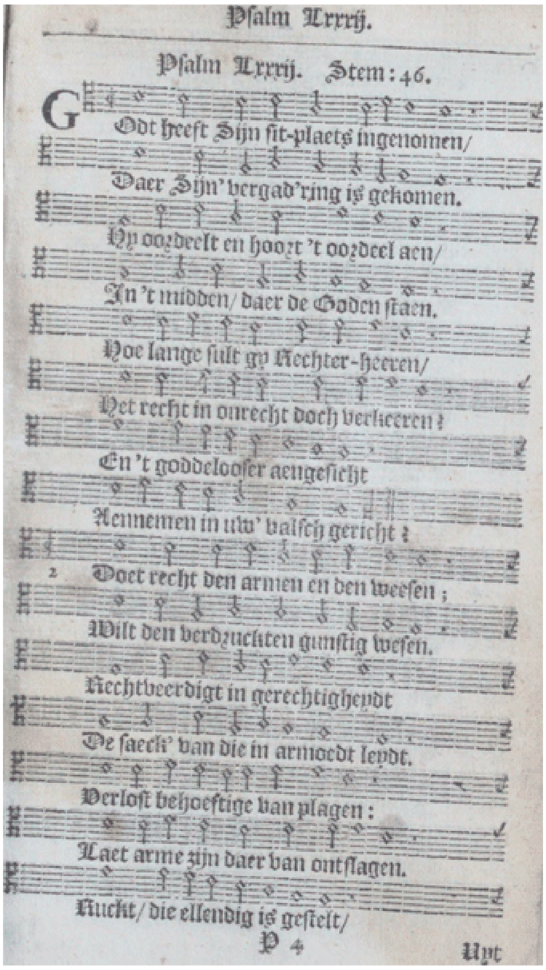

Psalm Lxxxij. Stem: 46.

GOdt heeft Sijn sit-plaets ingenomen,
Daer Sijn' vergad'ring is gekomen.
Hy oordeelt en hoort 't oordeel aen,
In 't midden, daer de Goden staen.
Hoe lange sult gy Rechter-heeren,
Het recht in onrecht doch verkeeren?
En 't goddelooser aengesicht
Aennemen in uw' valsch gericht?

2 Doet recht den armen en den weesen;
Wilt den verdruckten gunstig wesen.
Rechtveerdigt in gerechtigheydt
De saeck' van die in armoedt leydt.
Verlost behoeftige van plagen:
Laet arme zijn daer van ontslagen.
Ruckt, die ellendig is gestelt,

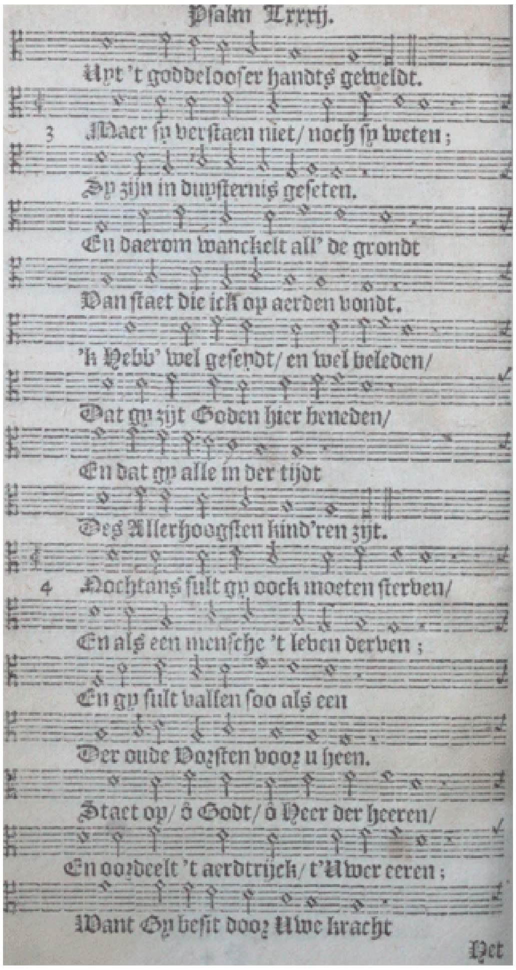

Uyt 't goddelooser handts geweldt.

3 Maer sy verstaen niet, noch sy weten;
Sy zijn in duysternis geseten.
En daerom wanckelt all' de grondt
Van staet die ick op aerden vondt.
'k Hebb' wel geseydt, en wel beleden,
Dat gy zijt Goden hier beneden,
En dat gy alle in der tijdt
Des Allerhoogsten kind'ren zijt.

4 Nochtans sult gy oock moeten sterven,
En als een mensche 't leven derven;
En gy sult vallen soo als een
Der oude Vorsten voor u heen.
Staet op, ô Godt, ô Heer der heeren,
En oordeelt 't aerdtrijck, t'Uwer eeren;
Want Gy besit door Uwe kracht

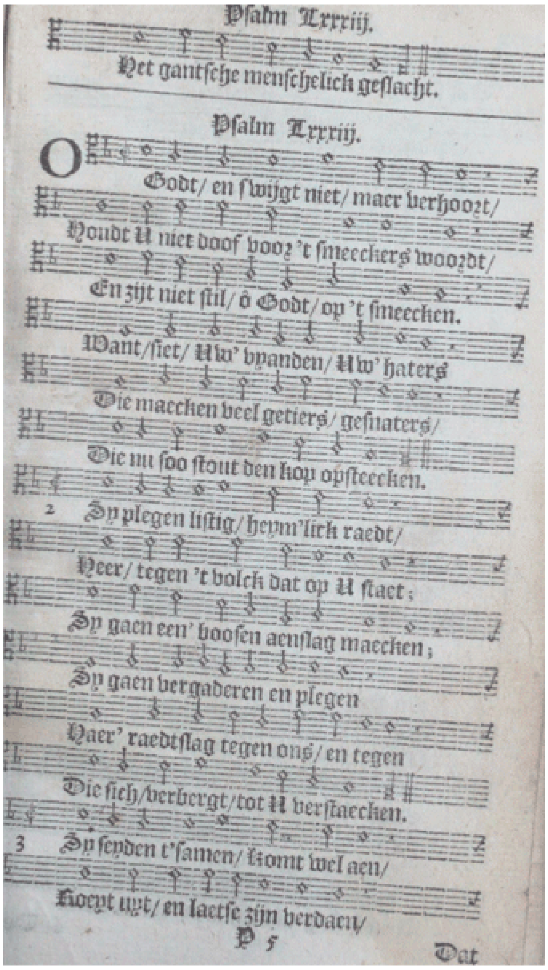

Het gantsche menschelick geslacht.

Psalm Lxxxiij.

O Godt, en swijgt niet, maer verhoort,
Houdt U niet doof voor 't smeeckers woordt,
En zijt niet stil, ô Godt, op 't smeecken.
Want, siet, Uw' vyanden, Uw' haters
Die maecken veel getiers, gesnaters,
Die nu soo stout den kop opsteecken.

2 Sy plegen listig, heym'lick raedt,
Heer, tegen 't volck dat op U staet;
Sy gaen een' boosen aenslag maecken;
Sy gaen vergaderen en plegen
Haer' raedtslag tegen ons, en tegen
Die sich, verbergt, tot U verstaecken.

3 Sy seyden t'samen, komt wel aen,
Roeyt uyt, en laetse zijn verdaen,

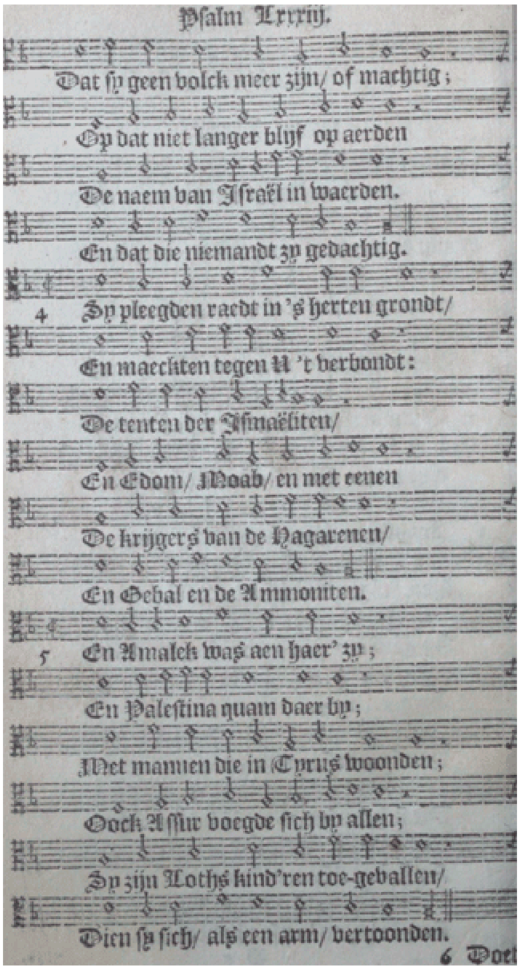

Dat sy geen volck meer zijn, of machtig;
Op dat niet langer blijf op aerden
De naem van Israël in waerden.
En dat die niemandt zy gedachtig.

4 Sy pleegden raedt in 's herten grondt,
En maeckten tegen U 't verbondt:
De tenten der Ismaëliten,
En Edom, Moab, en met eenen
De krijgers van de Hagarenen,
En Gebal en de Ammoniten.

5 En Amalek was aen haer' zy;
En Palestina quam daer by;
Met mannen die in Tyrus woonden;
Oock Assur voegde sich by allen;
Sy zijn Loths kind'ren toe-gevallen,
Dien sy sich, als een arm, vertoonden.

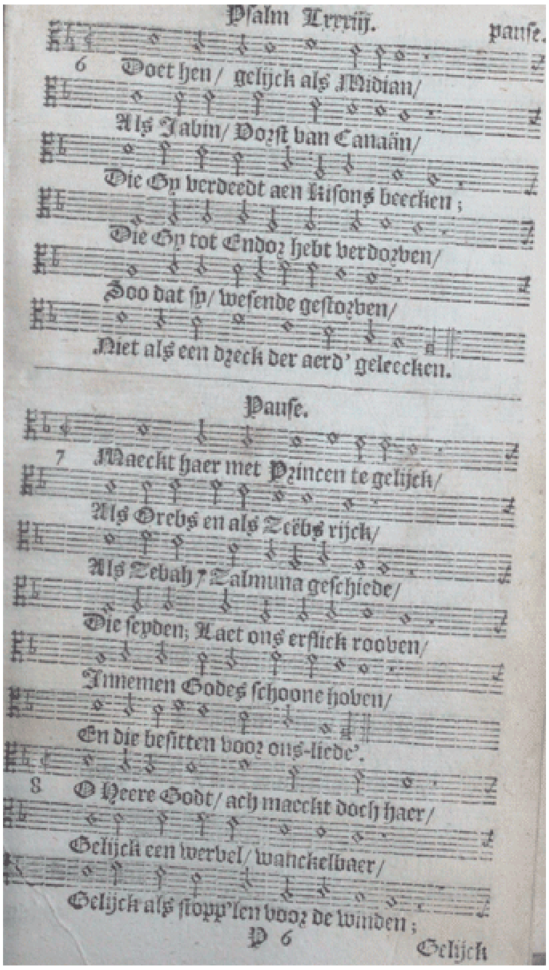

6 Doet hen, gelijck als Midian,
Als Iabin, Vorst van Canaän,
Die Gy verdeedt aen Kisons beecken;
Die Gy tot Endor hebt verdorven,
Soo dat sy, wesende gestorven,
Niet als een dreck der aerd' geleecken.

Pause.

7 Maeckt haer met Princen te gelijck,
Als Orebs en als Zeëbs rijck,
Als Zebah, Zalmuna geschiede,
Die seyden; Laet ons erflick rooven,
Innemen Godes schoone hoven,
En die besitten voor ons-liede'.

8 O Heere Godt, ach maeckt doch haer,
Gelijck een wervel, wanckelbaer,
Gelijck als stopp'len voor de winden;

Gelijck de vyeren 't woudt verbranden:
En vlammen, die 't gebergt' aenranden,
Aensteeckende, het all' verslinden.

9 Vervolgt haer soo, ô Godt, en Heer,
Met Uw' geweldig schrick'lick weêr;
Wilt haer met draey-windt schrick aenjagen,
Maeckt 't aengesicht haer vol van schande,
Op dat, ô Heer, in all' den lande
Sy soecken na Uw' Naem, en vragen.

10 Beschaemt, verschrickt haer, maeckt haer roodt
Van schaemt', tot in der eeuwen doodt:
Op dat sy weten en belijden
Dat Gy alleen met Uw's Naems eere
Zijt over all' de aerd' de Heere,
De Allerhoogste t'allen tijden.

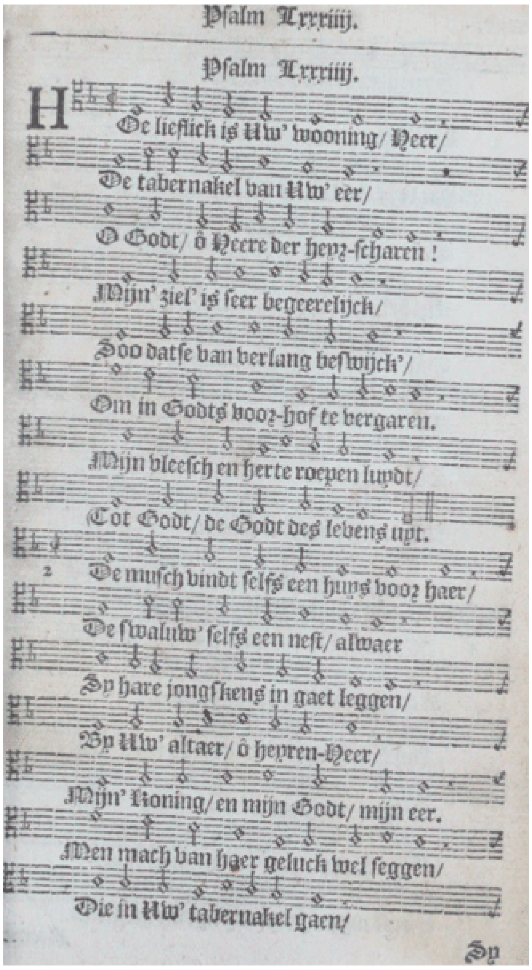

Psalm Lxxxiiij.

HOe lieflick is Uw' wooning, Heer,
De tabernakel van Uw' eer,
O Godt, ô Heere der heyr-scharen!
Mijn' ziel' is seer begeerelijck,
Soo datse van verlang beswijck',
Om in Godts voor-hof te vergaren.
Mijn vleesch en herte roepen luydt,
Tot Godt, de Godt des levens uyt.

2 De musch vindt selfs een huys voor haer,
De swaluw' selfs een nest, alwaer
Sy hare jongskens in gaet leggen,
By Uw' altaer, ô heyren-Heer,
Mijn' Koning, en mijn Godt, mijn eer.
Men mach van haer geluck wel seggen,
Die in Uw' tabernakel gaen,

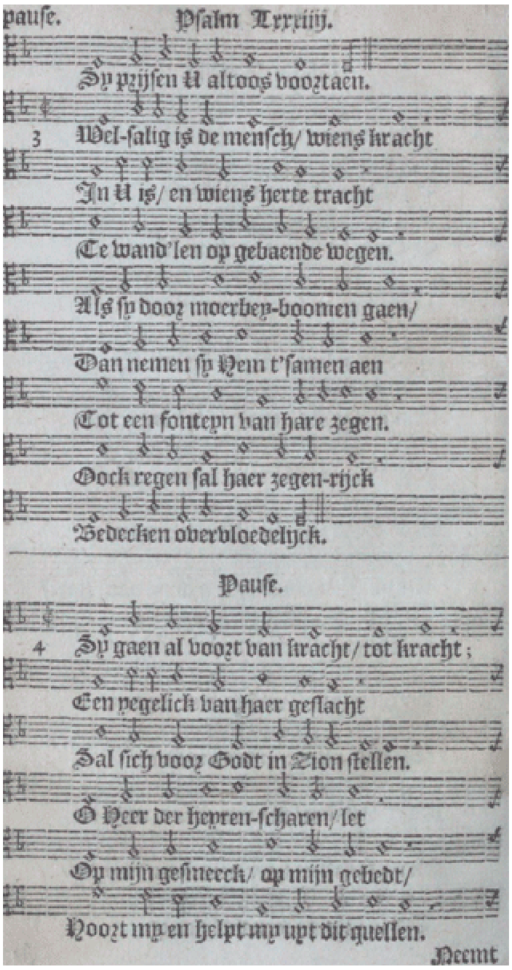

Sy prijsen U altoos voortaen.

3 Wel-salig is de mensch, wiens kracht
In U is, en wiens herte tracht
Te wand'len op gebaende wegen.
Als sy door moerbey-boomen gaen,
Dan nemen sy Hem t'samen aen
Tot een fonteyn van hare zegen.
Oock regen sal haer zegen-rijck
Bedecken overvloedelijck.

Pause.

4 Sy gaen al voort van kracht, tot kracht;
Een yegelick van haer geslacht
Sal sich voor Godt in Zion stellen.
O Heer der heyren-scharen, let
Op mijn gesmeeck, op mijn gebedt,
Hoort my en helpt my uyt dit quellen.

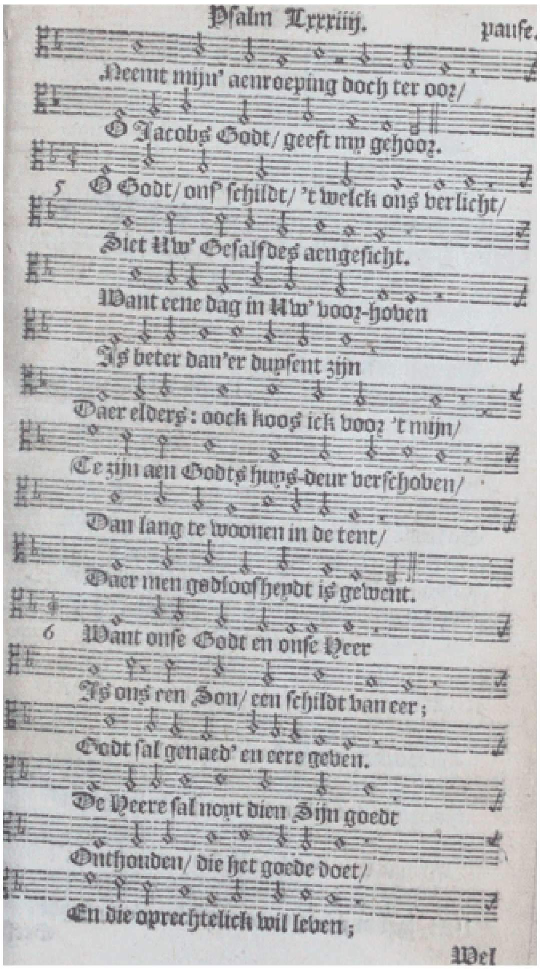

Neemt mijn' aenroeping doch ter oor,
O Iacobs Godt, geeft my gehoor.

5 O Godt, ons' schildt, 't welck ons verlicht,
Siet uw' Gesalfdes aengesicht.
Want eene dag in Uw' voor-hoven
Is beter dan'er duysent zijn
Daer elders: oock koos ick voor 't mijn,
Te zijn aen Godts huys-deur verschoven,
Dan lang te woonen in de tent,
Daer men godloosheydt is gewent.

6 Want onse Godt en onse Heer
Is ons een Son, een schildt van eer;
Godt sal genaed' en eere geven.
De Heere sal noyt dien Sijn goedt
Onthouden, die het goede doet,
En die oprechtelick wil leven;

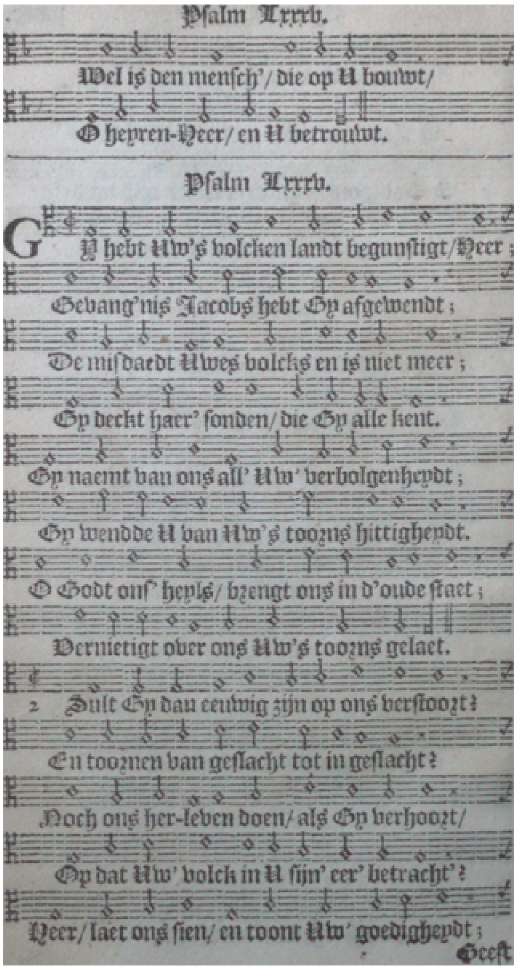

Wel is den mensch', die op U bouwt,
O heyren-Heer, en U betrouwt.

Psalm Lxxv.

GY hebt Uw's volcken landt begunstigt, Heer;
Gevang'nis Iacobs hebt Gy afgewendt;
De misdaedt Uwes volcks en is niet meer;
Gy deckt haer' sonden, die Gy alle kent.
Gy naemt van ons all' Uw' verbolgenheydt;
Gy wendde U van Uw's toorns hittigheydt.
O Godt ons' heyls, brengt ons in d'oude staet;
Vernietigt over ons Uw's toorns gelaet.

2 Sult Gy dan eeuwig zijn op ons verstoort?
En toornen van geslacht tot in geslacht?
Noch ons her-leven doen, als Gy verhoort,
Op dat Uw' volck in U sijn' eer' betracht'?
Heer, laet ons sien, en toont Uw' goedigheydt;

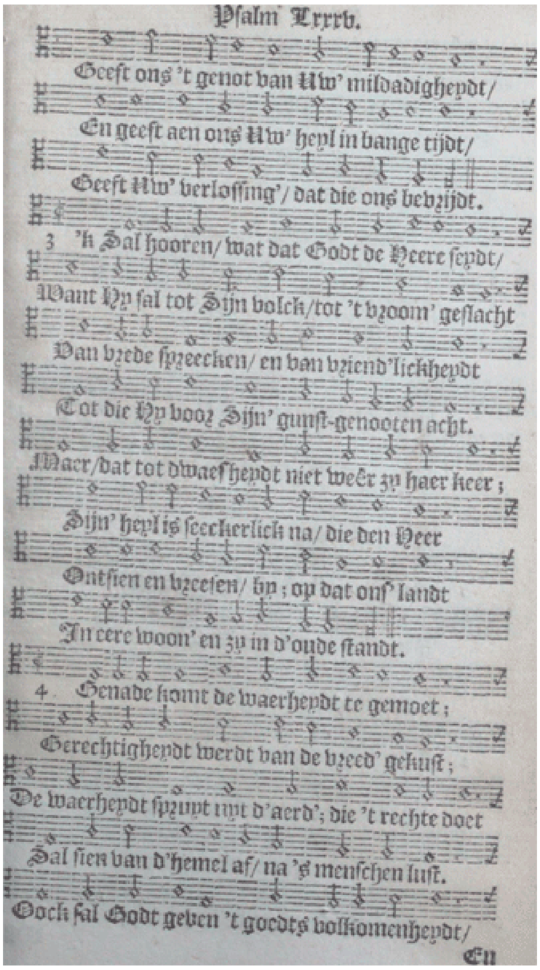

Geeft ons 't genot van Uw' mildadigheydt,
En geeft aen ons Uw' heyl in bange tijdt,
Geeft Uw' verlossing', dat die ons bevrijdt.

3 'k Sal hooren, wat dat Godt de Heere seydt,
Want Hy sal tot Sijn volck, tot 't vroom' geslacht
Van vrede spreecken, en van vriend'lickheydt
Tot die Hy voor Sijn' gunst-genooten acht.
Maer, dat tot dwaesheydt niet weêr zy haer keer;
Sijn' heyl is seeckerlick na, die den Heer
Ontsien en vreesen, by; op dat ons' landt
In eere woon' en zy in d'oude standt.

4 Genade komt de waerheydt te gemoet;
Gerechtigheydt werdt van de vreed' gekust;
De waerheydt spruyt uyt d'aerd'; die 't rechte doet
Sal sien van d'hemel af, na 's menschen lust.
Oock sal Godt geven 't goedts volkomenheydt,

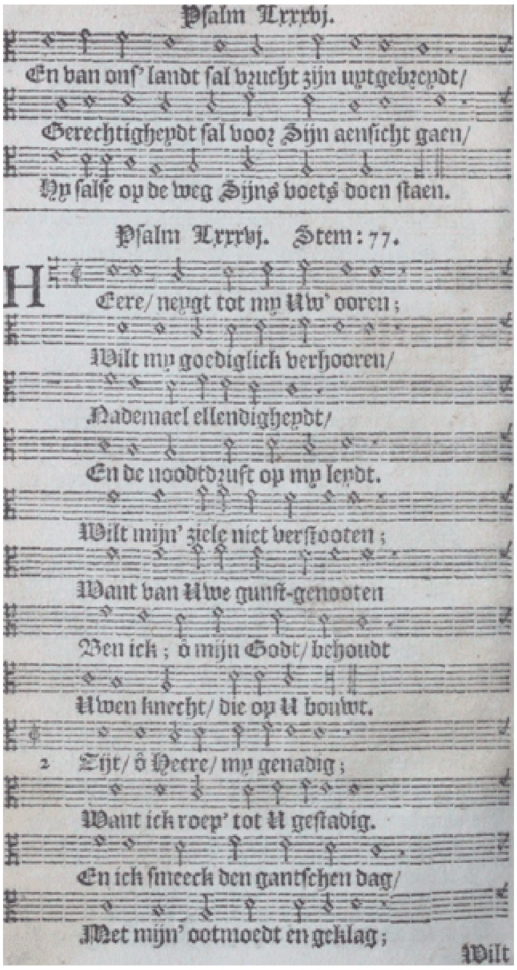

En van ons' landt sal vrucht zijn uytgebreydt,
Gerechtigheydt sal voor Sijn aensicht gaen,
Hy salse op de weg Sijns voets doen staen.

Psalm Lxxxvj. Stem: 77.

HEere, neygt tot my Uw' ooren;
Wilt my goediglick verhooren,
Nademael ellendigheydt,
En de noodtdruft op my leydt.
Wilt mijn' ziele niet verstooten;
Want van Uwe gunst-genooten
Ben ick; ô mijn Godt, behoudt
Uwen knecht, die op U bouwt.

2 Zijt, ô Heere, my genadig;
Want ick roep' tot U gestadig.
En ick smeeck den gantschen dag,
Met mijn' ootmoedt en geklag;

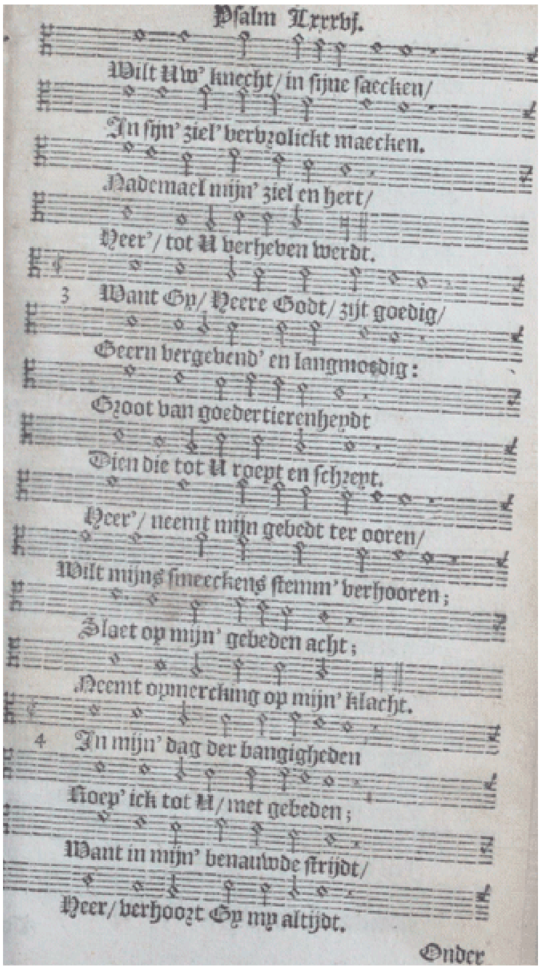

Wilt Uw' knecht, in sijne saecken,
In sijn' ziel' vervrolickt maecken.
Nademael mijn' ziel en hert,
Heer', tot U verheven werdt.

3 Want Gy, Heere Godt, zijt goedig,
Geern vergevend' en langmoedig:
Groot van goedertierenheydt
Dien die tot U roept en schreyt.
Heer', neemt mijn gebedt ter ooren,
Wilt mijns smeeckens stemm' verhooren;
Slaet op mijn' gebeden acht;
Neemt opmercking op mijn' klacht.

4 In mijn' dag der bangigheden
Roep' ick tot U, met gebeden;
Want in mijn' benauwde strijdt,
Heer, verhoort Gy my altijdt.

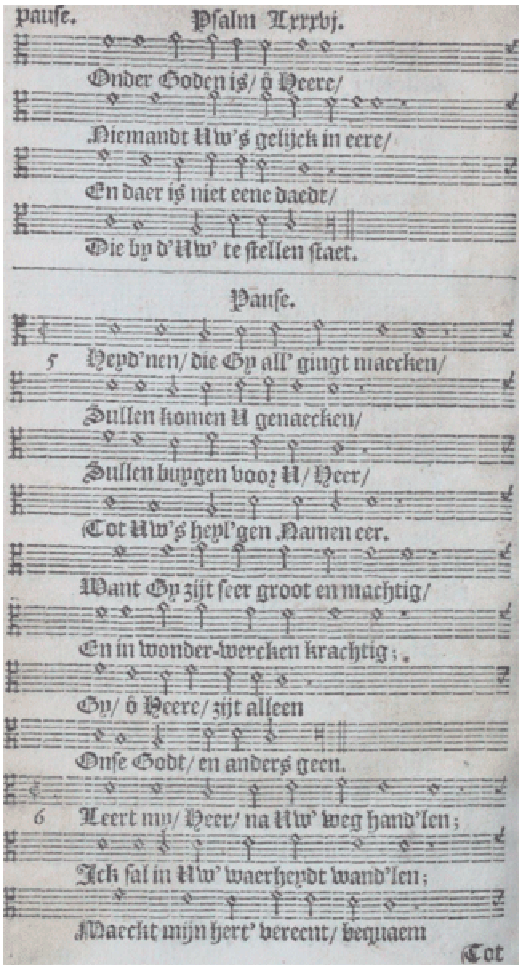

Onder Goden is, ô Heere,
Niemandt Uw's gelijck in eere,
En daer is niet eene daedt,
Die by d'Uw' te stellen staet.

Pause.

5 Heyd'nen, die Gy all' gingt maecken,
Sullen komen U genaecken,
Sullen buygen voor U, Heer,
Tot Uw's heyl'gen Namen eer.
Want Gy zijt seer groot en machtig,
En in wonder-wercken krachtig;
Gy, ô Heere, zijt alleen
Onse Godt, en anders geen.

6 Leert my, Heer, na Uw' weg hand'len;
Ick sal in Uw' waerheydt wand'len;
Maeckt mijn hert' vereent, bequaem

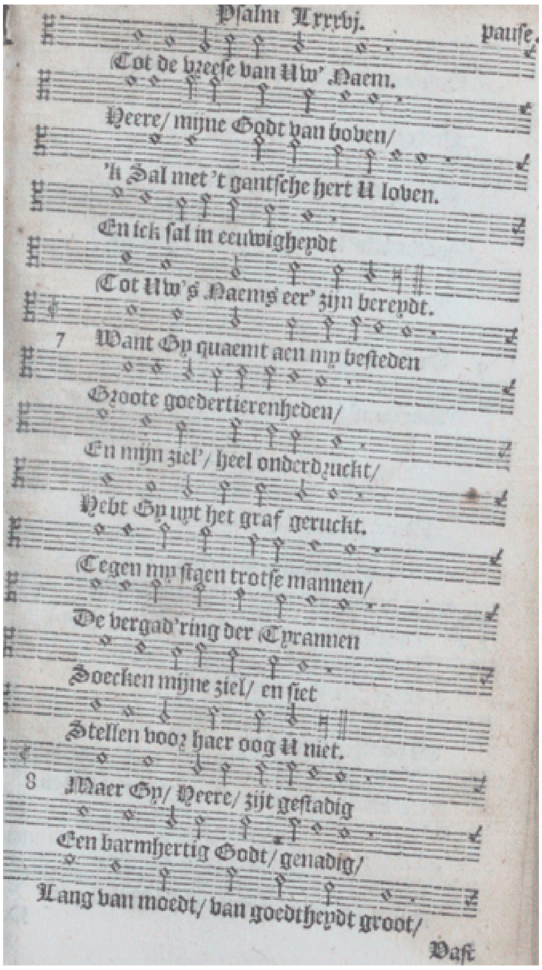

Tot de vreese van Uw' Naem.
Heere, mijne Godt van boven,
'k Sal met 't gantsche hert U loven.
En ick sal in eeuwigheydt
Tot Uw's Naems eer' zijn bereydt.

7 Want Gy quaemt aen my besteden
Groote goedertierenheden,
En mijn ziel', heel onderdruckt,
Hebt Gy uyt het graf geruckt.
Tegen my staen trotse mannen,
De vergad'ring der Tyrannen
Soecken mijne ziel, en siet
Stellen voor haer oog U niet.

8 Maer Gy, Heere, zijt gestadig
Een barmhertig Godt, genadig,
Lang van moedt, van goedtheydt groot,

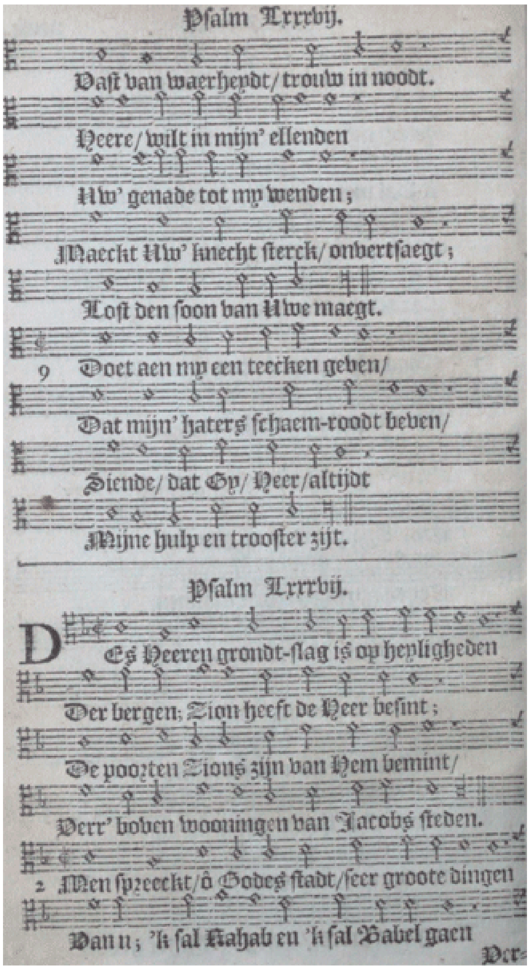

Vast van waerheydt, trouw in noodt.
Heere, wilt in mijn' ellenden
Uw' genade tot my wenden;
Maeckt Uw' knecht sterck, onvertsaegt;
Loft den soon van Uwe maegt.

9 Doet aen my een teecken geven,
Dat mijn' haters schaem-roodt beven,
Siende, dat Gy, Heer, altijdt
Mijne hulp en trooster zijt.

Psalm Lxxxvij.

DEs Heeren grondt-slag is op heyligheden
Der bergen; Zion heeft de Heer besint;
De poorten Zions zijn van Hem bemint,
Verr' boven wooningen van Iacobs steden.

2 Men spreeckt, ô Godes stadt, seer groote dingen
Van u; 'k sal Rahab en 'k sal Babel gaen

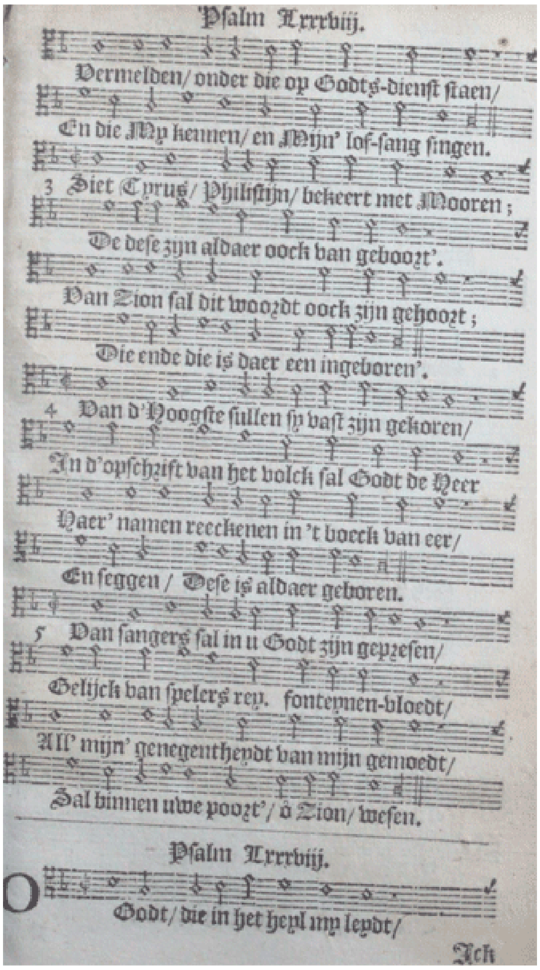

Vermelden, onder die op Godts-dienst staen,
En die My kennen, en Mijn' lof-sang singen.

3 Siet Tyrus, Philistijn, bekeert met Mooren;
De dese zijn aldaer oock van geboort'.
Van Zion sal dit woordt oock zijn gehoort;
Die ende die is daer een ingeboren'.

4 Van d'Hoogste sullen sy vast zijn gekoren,
In d'opschrift van het volck sal Godt de Heer
Haer' namen reeckenen in 't boeck van eer,
En seggen, Dese is aldaer geboren.

5 Van sangers sal in u Godt zijn gepresen,
Gelijck van spelers rey. fonteynen-vloedt,
All' mijn' genegentheydt van mijn gemoedt,
Sal binnen uwe poort', ô Zion, wesen.

Psalm Lxxxviij.

O Godt, die in het heyl my leydt,

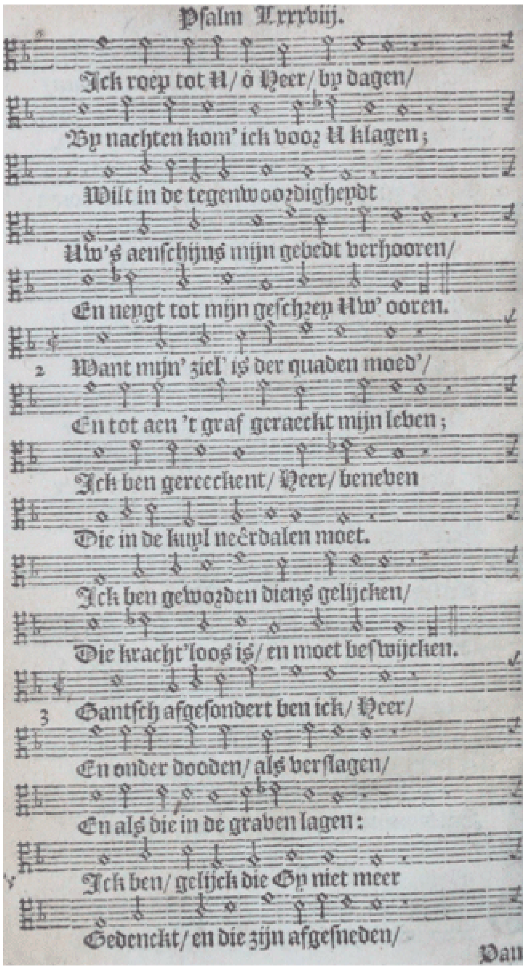

Ick roep tot U, ô Heer, by dagen,
By nachten kom' ick voor U klagen;
Wilt in de tegenwoordigheydt
Uw's aenschijns mijn gebedt verhooren,
En neygt tot mijn geschrey Uw' ooren.

2 Want mijn' ziel' is der quaden moed',
En tot aen 't graf geraeckt mijn leven;
Ick ben gereeckent, Heer, beneven
Die in de kuyl neêrdalen moet.
Ick ben geworden diens gelijcken,
Die kracht'loos is, en moet beswijcken.

3 Gantsch afgesondert ben ick, Heer,
En onder dooden, als verslagen,
En als die in de graven lagen:
Ick ben, gelijck die Gy niet meer
Gedenckt, en die zijn afgesneden,

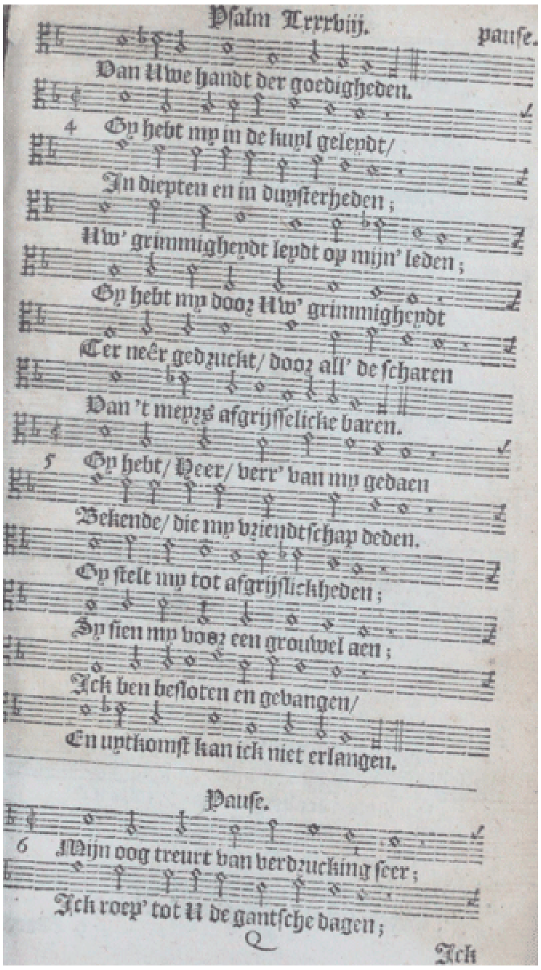

Van Uwe handt der goedigheden.

4 Gy hebt my in de kuyl geleydt,
In diepten en in duysterheden;
Uw' grimmigheydt leydt op mijn' leden;
Gy hebt my door Uw' grimmigheydt
Ter neêr gedruckt, door all' de scharen
Van 't meyrs afgrijsselicke baren.

5 Gy hebt, Heer, verr' van my gedaen
Bekende, die my vriendtschap deden.
Gy stelt my tot afgrijslickheden;
Sy sien my voor een grouwel aen;
Ick ben besloten en gevangen,
En uytkomst kan ick niet erlangen.

Pause.

6 Mijn oog treurt van verdrucking seer;
Ick roep' tot U de gantsche dagen;

Ick streck' tot U de handt met klagen;
Sult Gy een wonder doen, ô Heer,
Aen dooden? sullen d'over-leden
Oprijsen, en Uw' lof verbreeden?

7 Sal Uwe goedertierenheydt,
En Uwe hier genooten' gaven,
Verhaelt zijn van die zijn begraven?
Sal dit door doode zijn geseydt?
En sullen Uw' getrouwigheden
In des verderfs plaets zijn beleden?

8 Sal doch Uw' wonder zijn geseydt,
En in het duyster zijn geweten,
Noch Uw' gerechtigheydt vergeten,
In landen der vergetenheydt?
Maer ick roep', Heere, tot Uw' ooren;
't Gebedt komt 's morgens U te vooren.

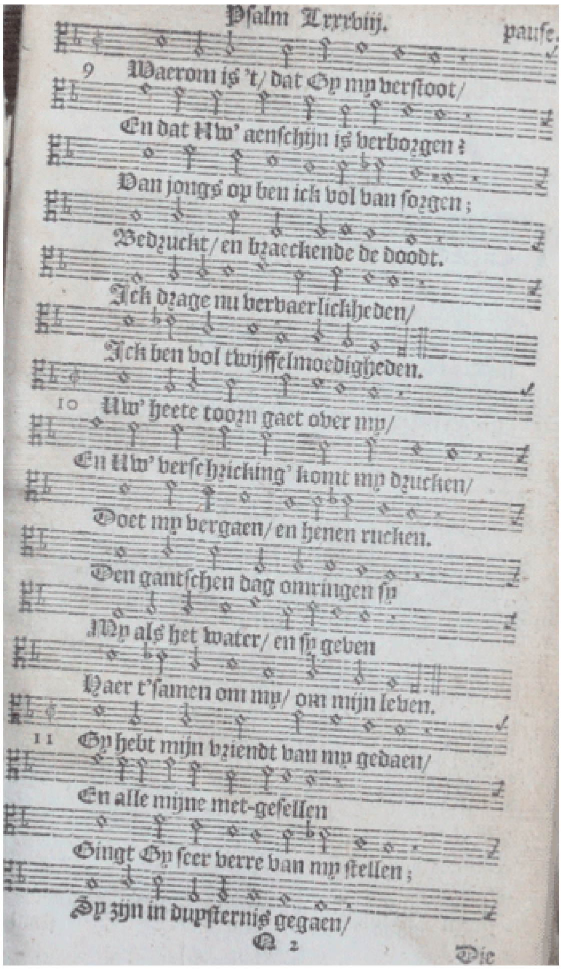

9 Waerom is 't, dat Gy my verstoot,
En dat Uw' aenschijn is verborgen?
Van jongs op ben ick vol van sorgen;
Bedruckt, en braeckende de doodt.
Ick drage nu vervaerlickheden,
Ick ben vol twijffelmoedigheden.

10 Uw' heete toorn gaet over my,
En Uw' verschricking' komt my drucken,
Doet my vergaen, en henen rucken.
Den gantschen dag omringen sy
My als het water, en sy geven
Haer t'samen om my, om mijn leven.

11 Gy hebt mijn vriendt van my gedaen,
En alle mijne met-gesellen
Gingt Gy seer verre van my stellen;
Sy zijn in duysternis gegaen,

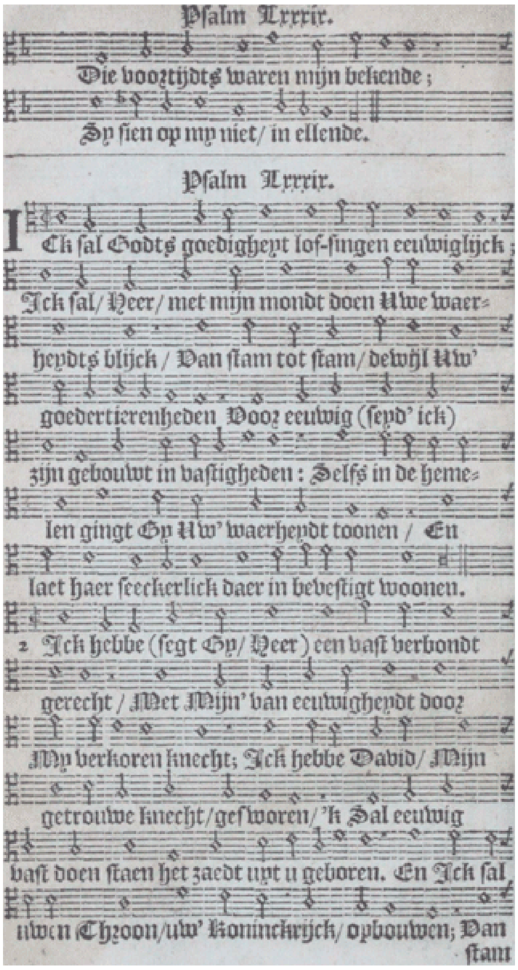

Die voortijdts waren mijn bekende;
Sy sien op my niet, in ellende.

Psalm Lxxxix.

ICk sal Godts goedigheyt lof-singen eeuwiglijck;
Ick sal, Heer, met mijn mondt doen Uwe waerheydts blijck,
Van stam tot stam, dewijl Uw' goedertierenheden
Voor eeuwig (seyd' ick) zijn gebouwt in vastigheden:
Selfs in de hemelen gingt Gy Uw' waerheydt toonen,
En laet haer seeckerlick daer in bevestigt woonen.

2 Ick hebbe (segt Gy, Heer) een vast verbondt gerecht,
Met Mijn' van eeuwigheydt door My verkoren knecht;
Ick hebbe David, Mijn getrouwe knecht, gesworen,
'k Sal eeuwig vast doen staen het zaedt uyt u geboren.
En Ick sal uwen Throon, uw' Koninckrijck, opbouwen;
Van

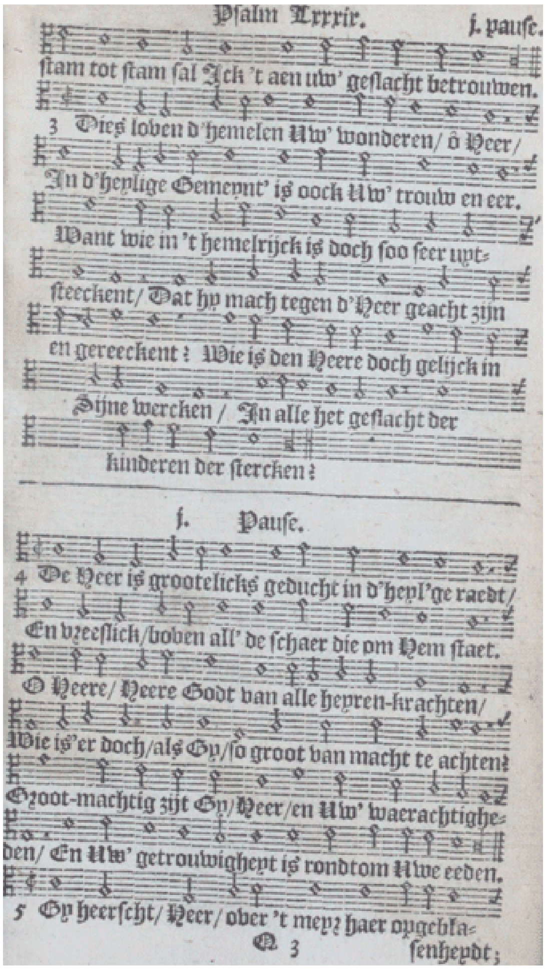

stam tot stam sal Ick 't aen uw' geslacht betrouwen.

3 Dies loven d' hemelen Uw' wonderen, ô Heer,
In d'heylige Gemeynt' is oock Uw' trouw en eer.
Want wie in 't hemelrijck is doch soo seer uytsteeckent,
Dat hy mach tegen d'Heer geacht zijn en gereeckent?
Wie is den Heere doch gelijck in Sijne wercken,
In alle het geslacht der kinderen der stercken?

j. Pause.

4 De Heer is grootelicks geducht in d'heyl'ge raedt,
En vreeslick, boven all' de schaer die om Hem staet.
O Heere, Heere Godt van alle heyren-krachten,
Wie is' er doch, als Gy, so groot van macht te achten?
Groot-machtig zijt Gij, Heer, en Uw' waerachtigheden,
En Uw' getrouwigheyt is rondtom Uwe eeden.

5 Gy heerscht, Heer, over 't meyr haer opgebla-

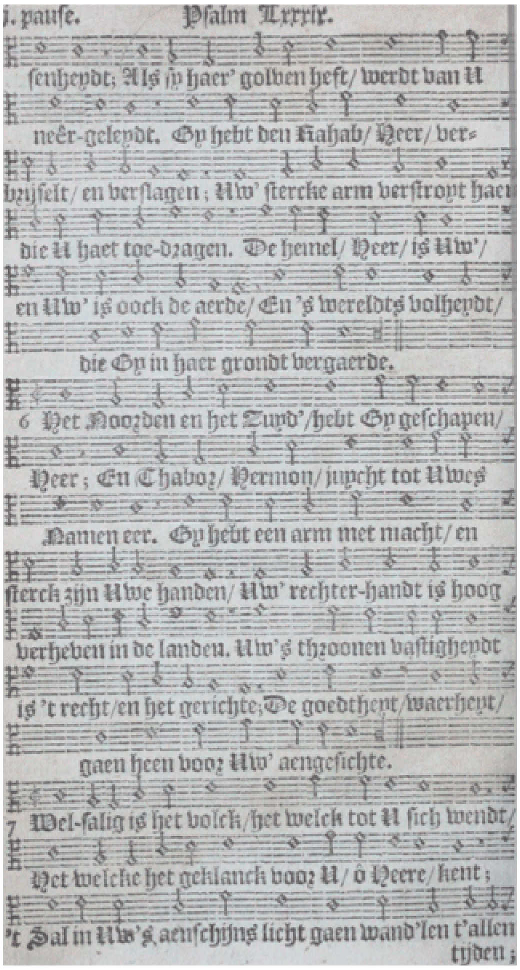

senheydt;
Als sy haer' golven heft, werdt van U neêr-geleydt.
Gy hebt den Rahab, Heer, verbrijselt, en verslagen;
Uw' stercke arm verstroyt haer die U haet toe-dragen.
De hemel, Heer, is Uw' en Uw' is oock de aerde,
En 's wereldts volheydt, die Gy in haer grondt vergaerde.

6 Het Noorden en het Zuyd', hebt Gy geschapen, Heer;
En Thabor, Hermon, juycht tot Uwes Namen eer.
Gy hebt een arm met macht, en sterck zijn Uwe handen,
Uw' rechter-handt is hoog verheven in de landen.
Uw's throonen vastigheydt is 't recht, en het gerichte;
De goedtheyt, waerheyt, gaen heen voor Uw' aengesichte.

7 Wel-salig is het volck, het welck tot U sich wendt,
Het welcke het geklanck voor U, ô Heere, kent;
't Sal in Uw's aenschijns licht gaen wand'len t'allen

tijden;
't Sal sich den gantschen dag in Uwen Naem verblijden.
't Sal, allerhoogste Godt, door Uw' gerechtigheden
Verhoogt zijn, en verheugt met blijdtschap en met vreden.

8 Want Gy zijt d'heerlickheydt van hare sterckte, Heer;
Door U wert onse hoorn verhoogt, en onse eer
Werdt grootelicks verheft, door U goet wel-behagen;
Want van den hemel is het schilt het welk' wy dragen,
En onse Koning, daer wy vredig onder leven,
Is ons uyt d'Heyligen van Israël gegeven.

ij.Pause.

9 Gy hebt in een gesicht, van Uwe goedigheydt,
Van Uwen Heyligen gesproken en geseydt,
Ick hebbe hulp bestelt, die by een heldt sal wesen;
'k Hebb' uyt het volk verhoogt een van Mijn' uytgelesen.
Ick hebbe David, die Mijn knecht is, uytge-

vonden,
Die My getrouwelik sal diene*n* t'alle*n* stonden.

10 Met heyl'ge oly heb Ick salving hem gedaen:
Met welcken Mijne handt vast blijven sal en gaen;
Oock sal hem Mijnen arm verstercken alle dagen;
De vyandt sal hem oock niet dringen, nochte plagen;
De boos-wicht en de soon der ongerechtigheden
En sal hem met sijn voet niet drucken en vertreden.

11 Maer 'k sal verplett'ren sijn' partijders voor hem heen,
En die hem haten, sal Ick plagen en vertreên;
Mijn' trouw en goedigheydt sal schijnen voor sijn' oogen;
Men sal in Mijne Naem sijn hoorn en macht verhoogen,
En Ick sal sijne handt tot in de zee bestieren,
En sijne rechterhandt gaen setten in rivieren.

12 Hy sal My noemen, Gy mijn Vader en mijn God;
Gy zijt de rotz-steen van mijn heyl, mijn burgt, mijn

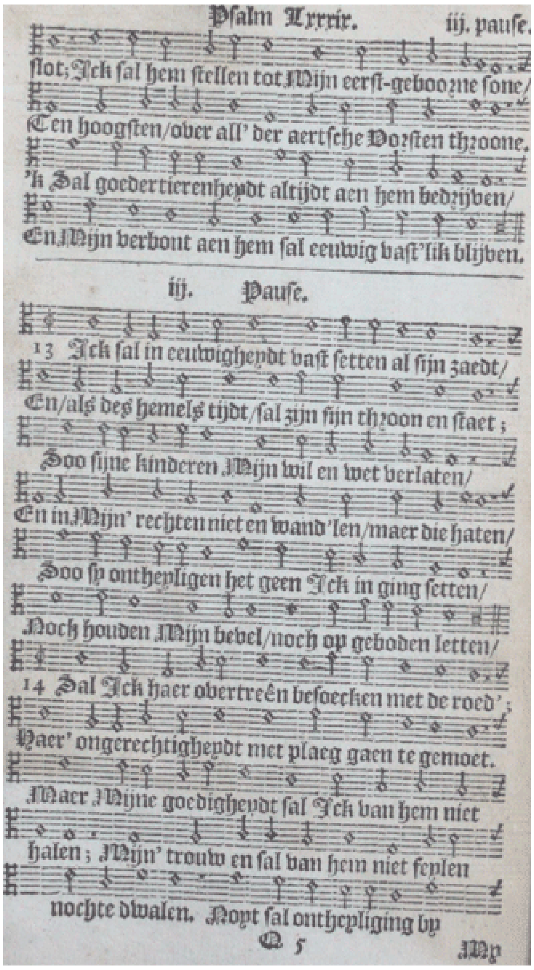

slot;
Ick sal hem stellen tot Mijn eerst-geboorne sone,
Ten hoogsten, over all' der aertsche Vorsten throone.
'k Sal goedertierenheydt altijdt aen hem bedrijven,
En Mijn verbont aen hem sal eeuwig vast'lik blijven.

iij. Pause.

13 Ick sal in eeuwigheydt vast setten al sijn zaedt,
En, als des hemels tijdt, sal zijn sijn throon en staet;
Soo sijne kinderen Mijn wil en wet verlaten,
En in Mijn' rechten niet en wand'len, maer die haten,
Soo sy ontheyligen het geen Ick in ging setten,
Noch houden Mijn bevel, noch op geboden letten.

14 Sal Ick haer overtreên besoecken met de roed';
Haer' ongerechtigheydt met plaeg gaen te gemoet.
Maer Mijne goedigheydt sal Ick van hem niet halen;
Mijn' trouw en sal van hem niet feylen nochte dwalen.
Noyt sal ontheyliging by

My zijn van verbonden,
Verandering Mijns woordts werdt noyt by My gevonden.

15 Ick hebb' een eedt gedaen by Mijne heyligheyt;
Ick lieg aen David noyt, het geen Ick heb geseydt;
Tot in der eeuwigheydt sal sijn geslachte wesen;
Sijn' throon sal zijn voor My, gelijck de Son geresen.
Hy sal gelijck de Maen, vast zijn voor eeuwiglijcken;
En sijn getuygens trouw sal in den hemel blijcken.

16 Maer Gy hebt, Heere, hem verstooten en verdaen,
Op Uw' Gesalfden zijt Gy in Uw' toorn gegaen.
't Verbondt Uw's knechts maeckt Gy te niet, van geener waerde,
En Gy hebt sijne kroon ontheyligt tegen d'aerde.
All' sijne mueren hebt Gy door-gebroocken, Heere;
Gy hebt sijn' vestingen geworpen uytter eere.

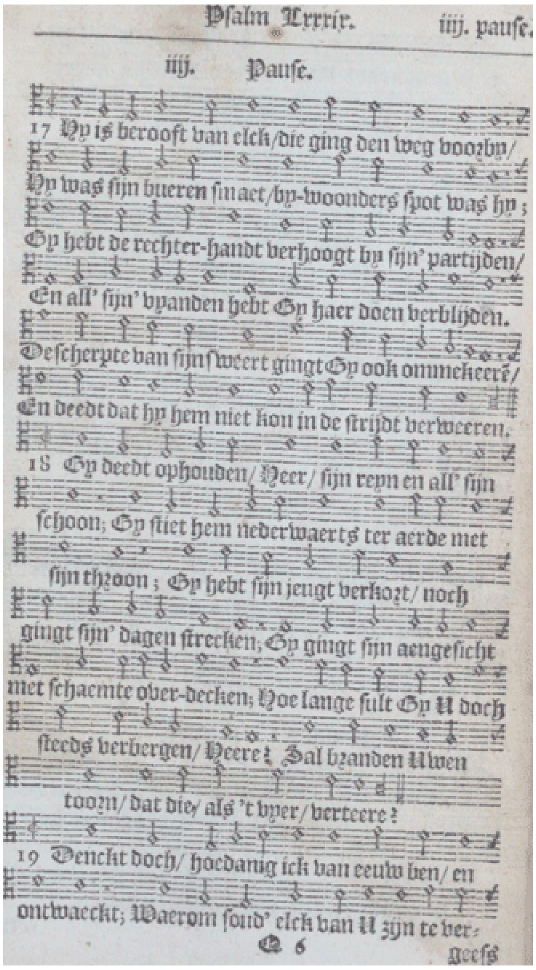

iiij. Pause.

17 Hy is berooft van elck, die ging den weg voorby,
Hy was sijn bueren smaeat, by-woonders spot was hy;
Gy hebt de rechter-handt verhoogt by sijn' partijden,
En all' sijn' vyanden hebt Gy haer doen verblijden.
De scherpte van sijn sweert gingt Gy ook ommekeere*n,*
En deedt dat hy hem niet kon in de strijdt verweeren.

18 Gy deedt ophouden, Heer, sijn reyn en all' sijn schoon;
Gy stiet hem nederwaerts ter aerde met sijn throon;
Gy hebt sijn jeugt verkort, noch gingt sijn' dagen strecken;
Gy gingt sijn aengesicht met schaemte over-decken;
Hoe lange sult Gy U doch steeds verbergen, Heere?
Sal branden Uwen toorn, dat die, als 't vyer, verteere?

19 Denckt doch, hoedanig ick van eeuw ben, en ontwaeckt;
Waerom soud' elck van U zijn te ver-

geefs gemaeckt?
Wie leeft' er die den doodt niet sien en sal noch smaecken?
Diens ziele van 't geweldt des grafs bevrijdt sal raecken?
Ach, Heere, waer zijn nu Uw' oude goedigheden,
Die Gy aen David swoert by Uwe trouw en eeden?

20 Denckt aen Uw's knechten smaedt, die ick draeg in mijn hert,
Die van al 't groote volck aen my bewesen werdt:
Daer met, ô Heere, all' Uw' vyanden gaen smaden,
Daer met sy smaden, Heer, all' Uw's Gesalfden paden.
Des Heeren Naem zy lof, lof boven alle namen,
Ia in der eeuwigheydt gelooft, ja Amen, Amen.

Psalm Xc. Stem: 78.

GY waert een toevlucht, ons' vertreck, en wapen;
Van stam tot stam quaemt Gy ons, Heer, bewaren,
Ia eer de bergen, Heer, geboren waren,

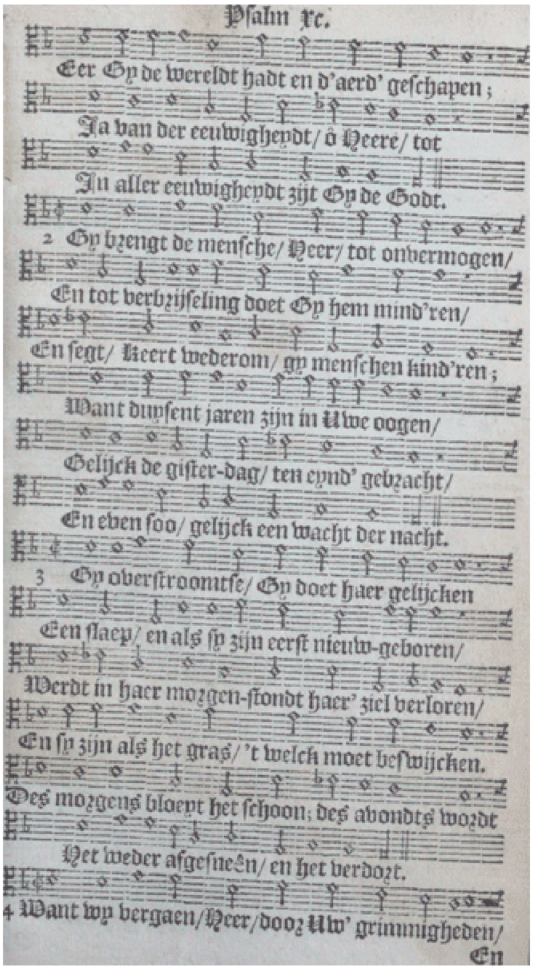

Eer Gy de wereldt hadt en d' aerd' geschapen;
Ia van der eeuwigheydt, ô Heere, tot
In aller eeuwigheydt zijt Gy de Godt.

2 Gy brengt de mensche, Heer, tot onvermogen,
En tot verbrijseling doet Gy hem mind'ren,
En segt, Keert wederom, gy menschen kind'ren;
Want duysent jaren zijn in Uwe oogen,
Gelijck de gister-dag, ten eynd' gebracht,
En even soo, gelijck een wacht der nacht.

3 Gy overstroomtse, Gy doet haer gelijcken
Een slaep, en als sy zijn eerst nieuw-geboren,
Werdt in haer morgen-stondt haer' ziel verloren,
En sy zijn als het gras, 't welck moet beswijcken.
Des morgens bloeyt het schoon; des avondts wordt
Het weder afgesneên, en het verdort.

4 Want wy vergaen, Heer, door Uw' grimmigheden,

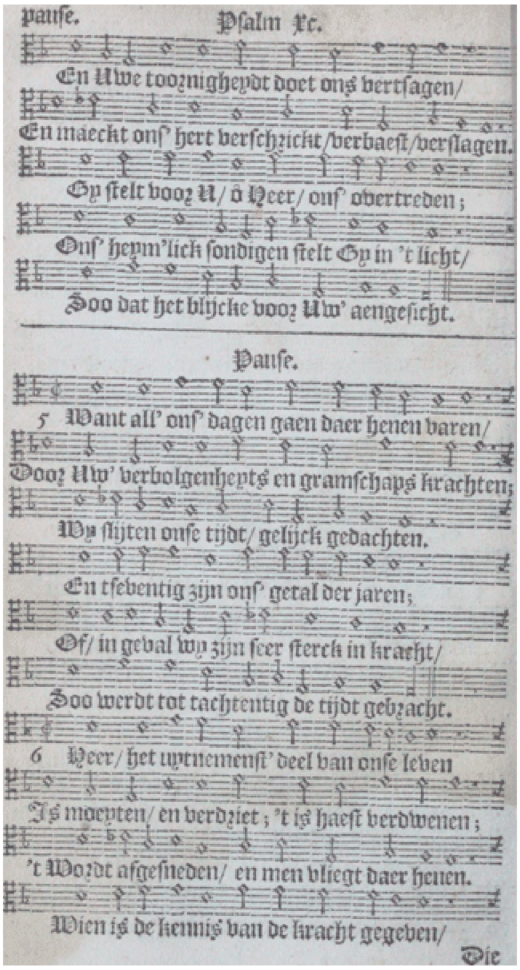

En Uwe toornigheydt doet ons vertsagen,
En maeckt ons' hert verschrickt, verbaest, verslagen.
Gy stelt voor U, ô Heer, ons' overtreden;
Ons' heym'lick sondigen stelt Gy in 't licht,
Soo dat het blijcke voor Uw' aengesicht.

Pause.

5 Want all' ons' dagen gaen daer henen varen,
Door Uw' verbolgenheyts en gramschaps krachten;
Wy slijten onse tijdt, gelijck gedachten.
En tseventig zijn ons' getal der jaren;
Of, in geval wy zijn seer sterck in kracht,
Soo werdt tot tachtentig de tijdt gebracht.

6 Heer, het uytnemenst' deel van onse leven
Is moeyten, en verdriet; 't is haest verdwenen;
't Wordt afgesneden, en men vliegt daer henen.
Wien is de kennis van de kracht gegeven,

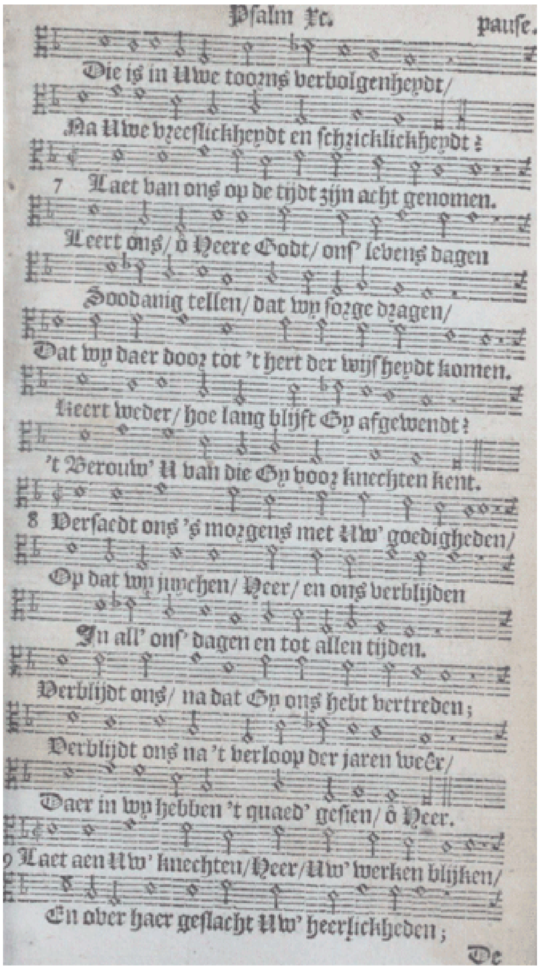

Die is in Uwe toorns verbolgenheydt,
Na Uwe vreeslickheydt en schricklickheydt?

7 Laet van ons op de tijdt zijn acht genomen.
Leer ons, o Heere Godt, ons' levens dagen
Soodanig tellen, dat wy sorge dragen,
Dat wy daer door tot 't hert der wijsheydt komen.
Keert weder, hoe lang blijft Gy afgewendt?
't Berouw' U van die Gy voor knechten kent.

8 Versaedt ons 's morgens met Uw' goedigheden,
Op dat wy juychen, Heer, en ons verblijden
In all' ons' dagen en tot allen tijden.
Verblijdt ons, na dat Gy ons hebt vertreden;
Verblijdt ons na 't verloop der jaren weêr,
Daer in wy hebben 't quad' gesien, ô Heer.

9 Laet aen Uw' knechten, Heer Uw' werken blijken,
En over haer geslacht Uw' heerlickheden;

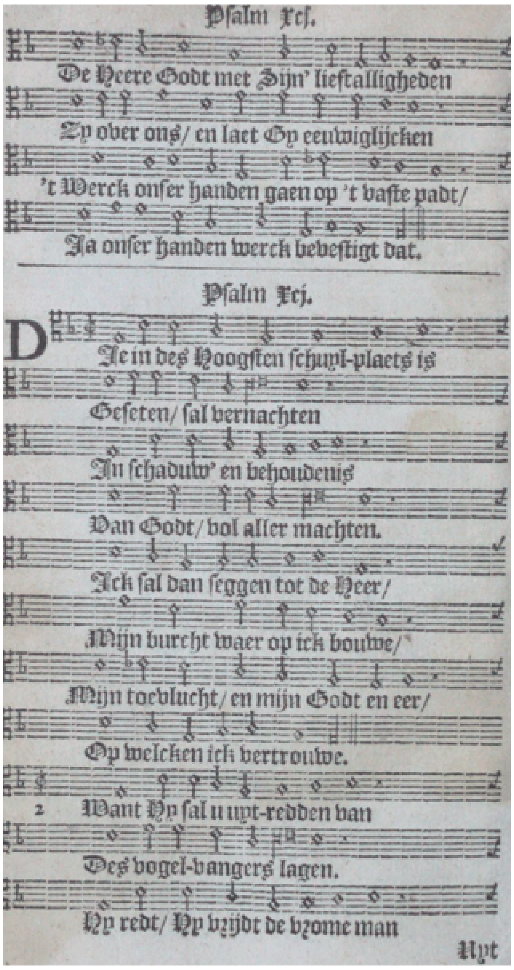

De Heere Godt met Sijn' lieftalligheden
Zy over ons, en laet Gy eeuwiglijcken
't Werck onser handen gaen op 't vaste padt,
Ia onser handen werck bevestigt dat.

Psalm Xcj.

DIe in des Hoogsten schuyl-plaets is
Geseten, sal vernachten
In schaduw' en behoudenis
Van Godt, vol aller machten.
Ick sal dan seggen tot de Heer,
Mijn burcht waer op ick bouwe,
Mijn toevlucht, en mijn Godt en eer,
Op welcken ick vertrouwe.

2 Want Hy sal u uyt-redden van
Des vogel-vangers lagen.
Hy redt, Hy vrijdt de vrome man

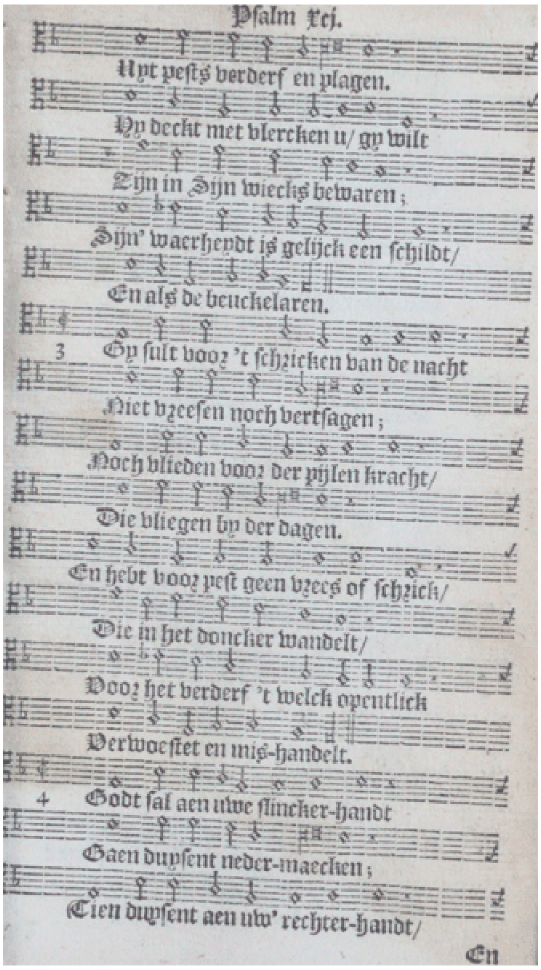

Uyt pests verderf en plagen.
Hy deckt met vlercken u, gy wilt
Zijn in Sijn wiecks bewaren;
Sijn' waerheydt is gelijck een schildt,
En als de beuckelaren.

3 Gy sult voor 't schricken van de nacht
Niet vreesen noch vertsagen;
Noch vlieden voor der pijlen kracht,
Die vliegen by der dagen.
En hebt voor pest geen vrees of schrick,
Die in het doncker wandelt,
Voor het verderf 't welck opentlick
Verwoestet en mis-handelt.

4 Godt sal aen uwe slincker-handt
Gaen duysent neder-maecken;
Tien duysent aen uw' rechter-handt,

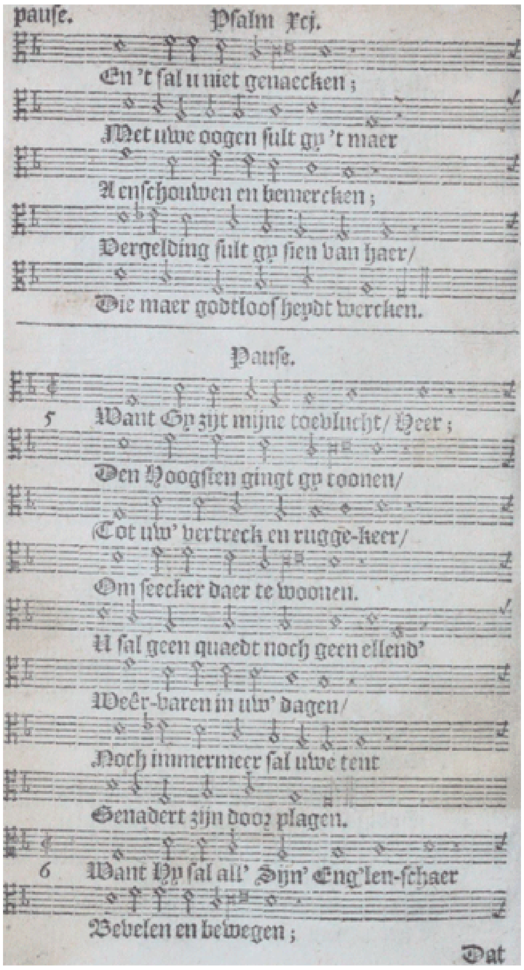

En 't sal u niet genaecken;
Met uwe oogen sult gy 't maer
Aenschouwwen en bemercken;
Vergelding sult gy sien van haer,
Die maer godtloosheydt wercken.

Pause.

5 Want Gy zijt mijne toevlucht, Heer;
Den Hoogsten gingt gy toonen,
Tot uw' vertreck en rugge-keer,
Om seecker daer te woonen.
U sal geen quaedt noch geen ellend'
Weêr-varen in uw' dagen,
Noch immermeer sal uwe tent
Genadert zijn door plagen.

6 Want Hy sal all' Sijn' Eng'len-schaer
Bevelen en bewegen;

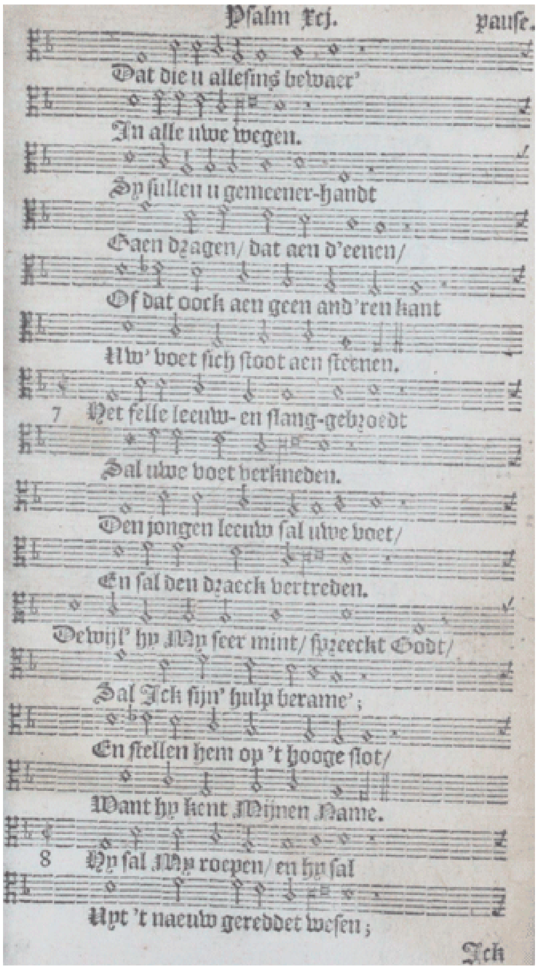

Dat die u allesins bewaer'
In alle uwe wegen.
Sy sullen u gemeener-handt
Gaen dragen, dat aen d'eenen,
Of dat oock aen geen and'ren kant
Uw' voet sich stoot aen steenen.

7 Het felle leeuw- en slang-gebroedt
Sal uwe voet verkneden.
Den jongen leeuw sal uwe voet,
En sal den draeck vertreden.
Dewijl' hy My seer mint, spreeckt Godt,
Sal Ick sijn' hulp berame';
En stellen hem op 't hooge slot,
Want hy kent Mijnen Name.

8 Hy sal My roepen, en hy sal
Uyt 't naeuw gereddet wesen;

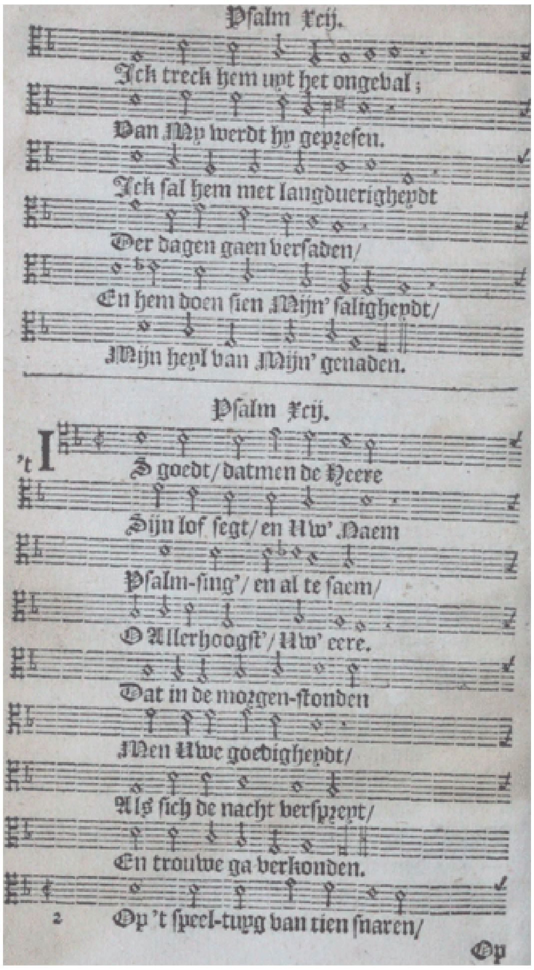

Ick treck hem uyt het ongeval;
Van My werdt hy gepresen.
Ick sal hem met langduerigheydt
Der dagen gaen versaden,
En hem doen sien Mijn' saligheydt,
Mijn heyl van Mijn' genaden.

Psalm Xcij.

't *I*S goedt, datmen de Heere
Sijn lof segt, en Uw' Naem
Psalm-sing', en al te saem,
O Allerhoogst', Uw' eere.
Dat in de morgen-stonden
Men Uwe goedigheydt,
Als sich de nacht verspreyt,
En trouwe ga verkonden.

2 Op 't speel-tuyg van tien snaren,

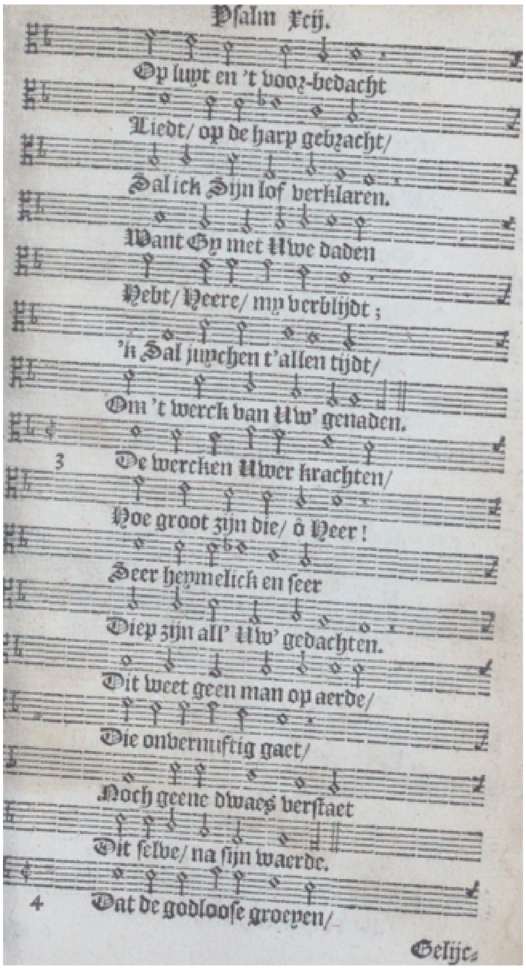

Op luyt en 't voor-bedacht
Liedt, op de harp gebracht,
Sal ick Sijn lof verklaren.
Want Gy met Uwe daden
Hebt, Heere, my verblijdt;
'k Sal juychen t'allen tijdt,
Om 't werck van Uw' genaden.

3 De wercken Uwer krachten,
Hoe groot zijn die, ô Heer!
Seer heymelick en seer
Diep zijn all' Uw' gedachten.
Dit weet geen man op aerde,
Die onvernuftig gaet,
Noch geene dwaes verstaet
Dit selve, na sijn waerde.

4 Dat de godloose groeyen,

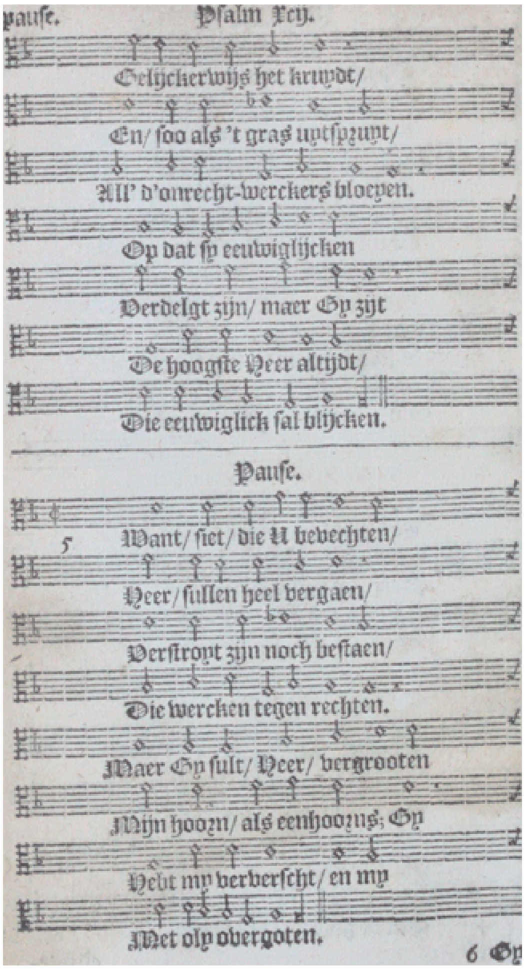

Gelijckerwijs het kruydt,
En, soo als 't gras uytspruyt,
All' d'onrecht-werckers bloeyen.
Op dat sy eeuwiglijcken
Verdelgt zijn, maer Gy zijt
De hoogste Heer altijdt,
Die eeuwiglick sal blijcken.

Pause.

5 Want, siet, die U bevechten,
Heer, sullen heel vergaen,
Verstroyt zijn noch bestaen,
Die wercken tegen rechten.
Maer Gy sult, Heer, vergrooten
Mijn hoorn, als eenhoorns; Gy
Hebt my ververscht, en my
Met oly overgoten.

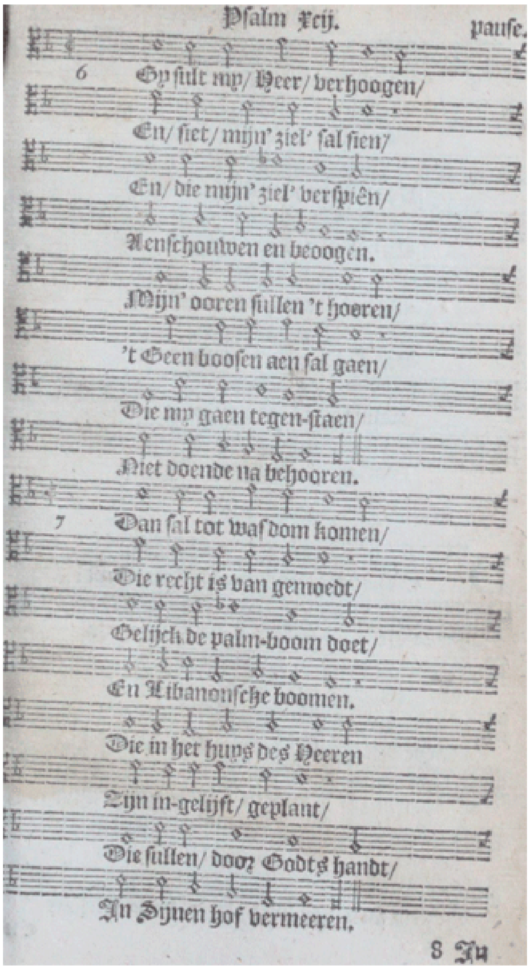

6 Gy sult my, Heer, verhoogen,
En, siet, mijn' ziel' sal sien,
En, die mijn'ziel' verspiên,
Aenschouwen en beoogen.
Mijn' ooren sullen 't hooren,
't Geen boosen aen sal gaen,
Die my gaen tegen-staen,
Niet doende na behooren.

7 Dan sal tot wasdom komen,
Die recht is van gemoedt,
Gelijck de palm-boom doet,
En Libanonsche boomen.
Die in het huys des Heeren
Zijn in-gelijft, geplant,
Die sullen, door Godts handt,
In Sijnen hof vermeeren.

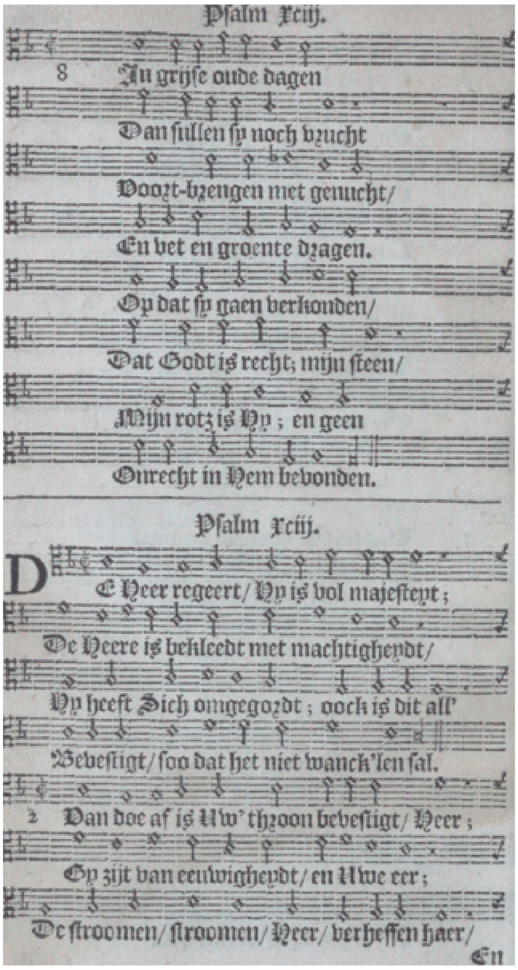

8 In grijse oude dagen
Dan sullen sy noch vrucht
Voort-brengen met genucht,
En vet en groente dragen.
Op dat sy gaen verkonden,
Dat Godt is recht; mijn steen,
Mijn rotz is Hy; en geen
Onrecht in Hem bevonden.

Psalm Xciij.

DE Heer regeert, Hy is vol majesteyt;
De Heere is bekleedt met machtigheydt,
Hy heeft Sich omgegordt; oock is dit all'
Bevestigt, soo dat het niet wanck'len sal.

2 Van doe af is Uw' throon bevestigt, Heer;
Gy zijt van eeuwigheydt, en Uwe eer;
De stroomen, stroomen, Heer, verheffen haer,

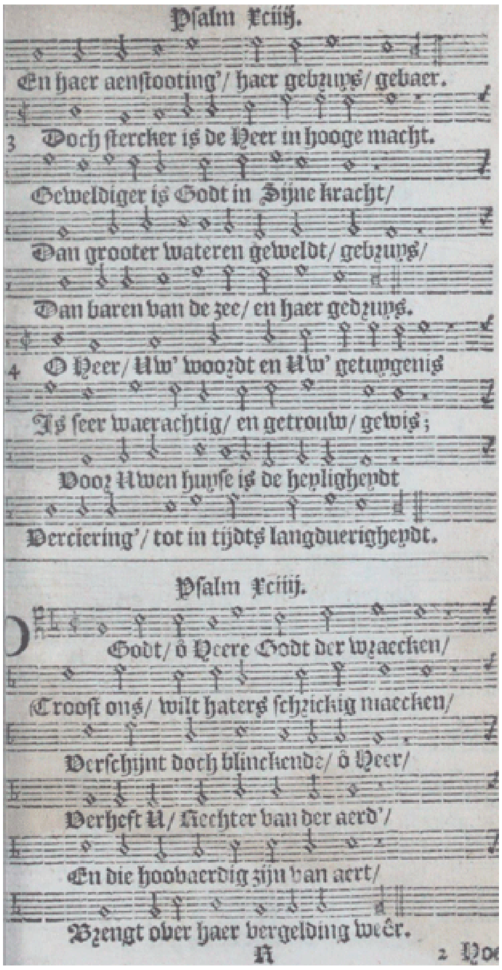

En haer aenstooting', haer gebruys, gebaer.

3 Doch stercker is de Heer in hooge macht.
Geweldiger is Godt in Sijne kracht,
Dan grooter wateren geweldt, gebruys,
Dan baren van de zee, en haer gedruys.

4 O Heer, Uw' woordt en Uw' getuygenis
Is seer waerachtig, en getrouw, gewis;
Voor Uwen huyse is de heyligheydt
Verciering', tot in tijdts langduerigheydt.

Psalm Xciiij.

O Godt, ô Heere Godt der wraecken,
Troost ons, wilt haters schrickig maecken,
Verschijnt doch blinckende, ô Heer,
Verheft U, Rechter van der aerd',
En die hoovaerdig zijn van aert,
Brengt over haer vergelding weêr.

2 Hoe lange sullen, Heer, de boose,
Hoe lange sullen goddeloose
Opspringen, ende zijn verheugt?
Hoe lange sal, die onrecht doet,
Hardt spreecken met een hooge moedt,
Uyt-gieten, roemen in sijn' vreugt?

3 Sy brijs'len, Heer, Uw' volck aen stucken;
Sy zijn 't die U Uw' erf verdrucken,
En sy verdrucken 't gantsche landt;
De weduw' en de vreemde man
Die dooden sy; 't zijn moorders van
De weesen, die sy doen van kant.

4 Sy seggen; Godt kan onse wercken
Niet sien, noch Iacobs Godt kan 't mercken.
Aenmerckt, gy onvernuftig zaedt,
Gy dwase, die in 't volck hier zijt,

Wanneer komt eenmael dese tijdt,
Dat gy verstandiglick verstaet?

5 Godt, die de planter is der ooren,
Die 't oog formeert, soud' die niet hooren?
En soud' die niet beschouwen gaen?
Soud', die de Heyd'nen tucht, geen straf
Doen, en die wetenschap ons gaf,
En die den menschen leert verstaen?

Pause.

6 De Heere weet wel, dat gedachten
Der menschen niet en zijn te achten
Dan ydelheydt; en gantsch niet weerdt.
Wel-salig is de man altijdt,
Dien Gy, Heer, tuchtigt en kastijdt,
En dien Gy uyt Uw' wetten leert.

7 Om hem ten tijdt der quade dagen

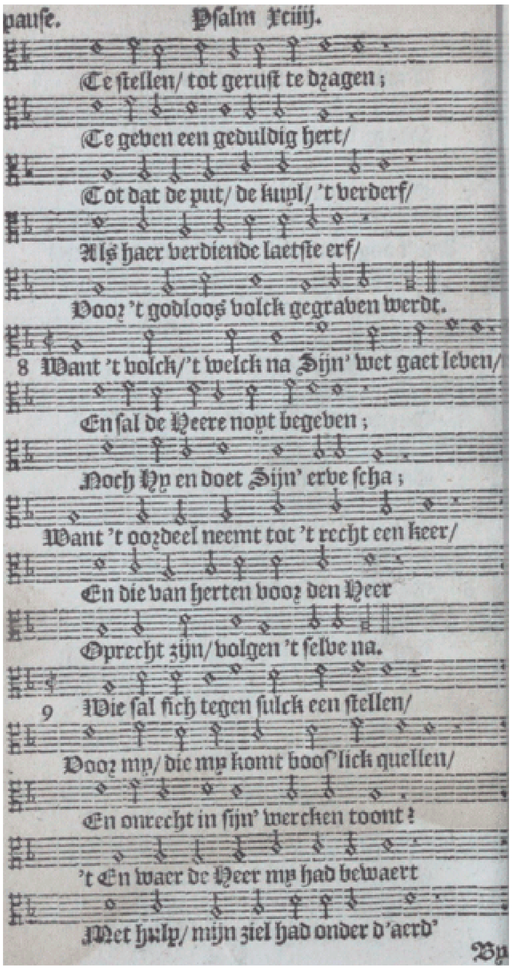

Te stellen, tot gerust te dragen;
Te geven een geduldig hert,
Tot dat de put, de kuyl, 't verderf,
Als haer verdiende laetste erf,
Voor 't godloos volck gegraven werdt.

8 Want 't volck, 't welck na Sijn' wet gaet leven,
En sal de Heere noyt begeven;
Noch Hy en doet Sijn' erve scha;
Want 't oordeel neemt tot 't recht een keer,
En die van herten voor den Heer
Oprecht zijn, volgen 't selve na.

9 Wie sal sich tegen sulck een stellen,
Voor my, die my komt boos'lick quellen,
En onrecht in sijn' wercken toont?
't En waer de Heer my had bewaert
Met hulp, mijn ziel had onder d'aerd'

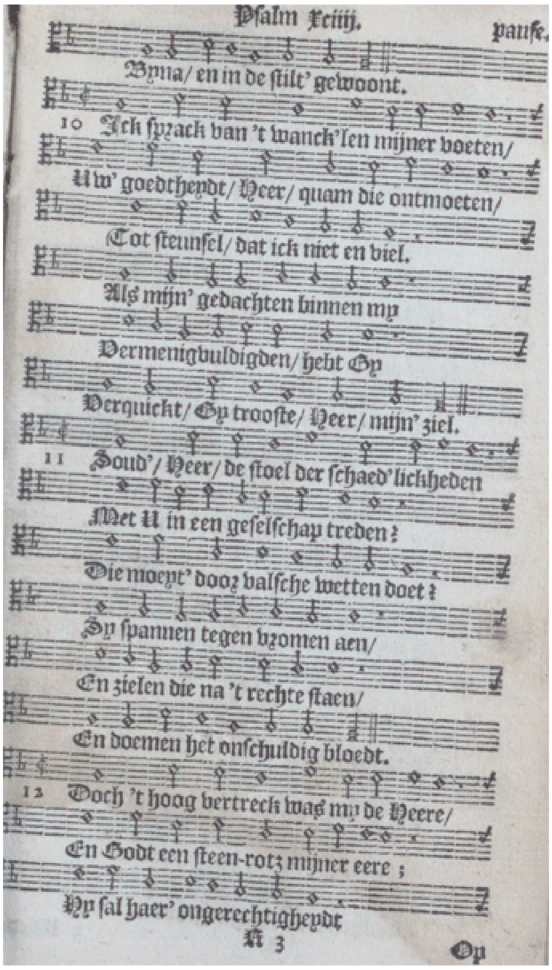

Byna, en in de stilt' gewoont.

10 Ick sprack van 't wanck'len mijner voeten,
Uw' goedtheydt, Heer, quam die ontmoeten,
Tot steunsel, dat ick niet en viel.
Als mijn' gedachten binnen my
Vermenigvuldigden, hebt Gy
Verquickt, Gy trooste, Heer, mijn' ziel.

11 Soud', Heer, de stoel der schaed'lickheden
Met U in een geselschap treden?
Die moeyt' door valsche wetten doet?
Sy spannen tegen vromen aen,
En zielen die na 't rechte staen,
En doemen het onschuldig bloedt.

12 Doch 't hoog vertreck was my de Heere,
En Godt een steen-rotz mijner eere;
Hy sal haer' ongerechtigheydt

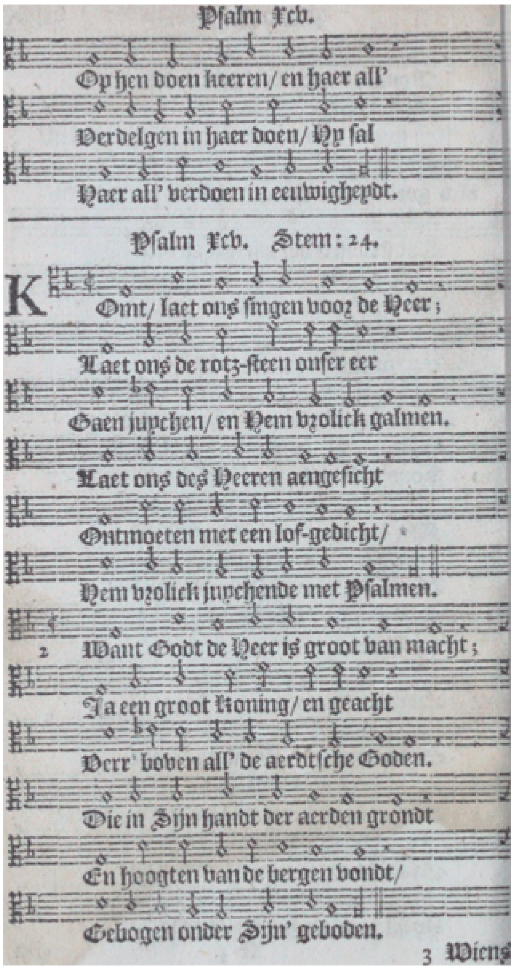

Op hen doen keeren, en haer all'
Verdelgen in haer doen, Hy sal
Haer all' verdoen in eeuwigheydt.

Psalm Xcv. Stem: 24.

KOmt, laet ons singen voor de Heer;
Laet ons de rotz-steen onser eer
Gaen juychen, en Hem vrolick galmen.
Laet ons des Heeren aengesicht
Ontmoeten met een lof-gedicht,
Hem vrolick juychende met Psalmen.

2 Want Godt de Heer is groot van macht;
Ia een groot Koning, en geacht
Verr' boven all' de aerdtsche Goden.
Die in Sijn handt ter aerden grondt
En hoogten van de bergen vondt,
Gebogen onder Sijn' geboden.

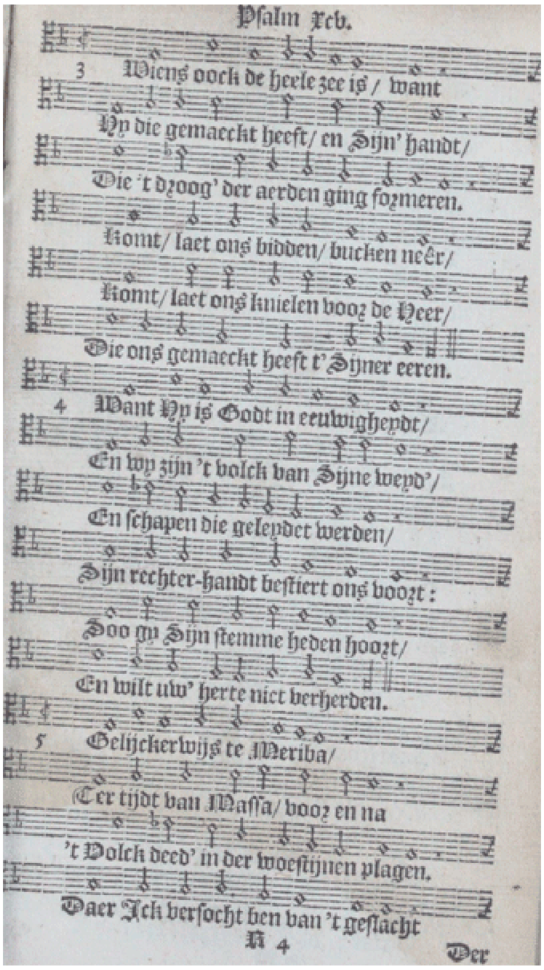

3 Wiens oock de heele zee is, want
Hy die gemaeckt heeft, en Sijn' handt,
Die 't droog' der aerden ging formeren.
Komt, laet ons bidden, bucken neêr,
Komt, laet ons knielen voor de Heer,
Die ons gemaeckt heeft t'Sijner eeren.

4 Want Hy is Godt in eeuwigheydt,
En wy zijn 't volck van Sijne weyd',
En schapen die geleydet werden,
Sijn rechter-handt bestiert ons voort:
Soo gy Sijn stemme heden hoort,
En wilt uw' herte niet verherden.

5 Gelijckerwijs te Meriba,
Ter tijdt van Massa, voor en na
't Volck deed' in der woestijnen plagen.
Daer Ick versocht ben van 't geslacht

Der vad'ren, en ten proef gebracht,
En daer sy oock Mijn' wercken sagen.

6 Ick had geheele veertig jaer
Verdriet en ongenucht met haer,
En hebb' geseydt, Sy zijn genegen
Tot dwalen, en haer hert en sin
Wil al 't verkeerde dool-padt in,
Sy zijn geen kenners van Mijn' wegen.

7 En daerom in Mijn' grimmigheydt,
In Mijnen toorn, hebb' Ick geseydt,
En met Mijn' heyl'gen eedt gesworen,
Dat dit verkeert en boos geslacht
Sijn leven noyt sal zijn gebracht
Ter ruste Mijner uytverkoren.

Psalm Xcvj.

***S**Ingt een nieuw liedt den Heer ter eere,

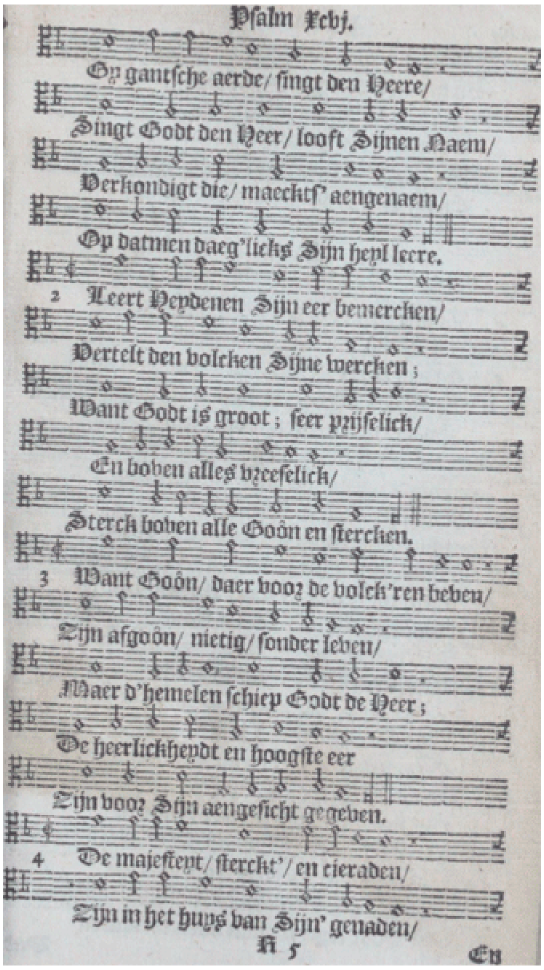

Gy gantsche aerde, singt den Heere,
Singt Godt den Heer, looft Sijnen Naem,
Verkondigt die, maeckts' aengenaem,
Op datmen daeg'licks Sijn heyl leere.

2 Leert Heydenen Sijn eer bemercken,
Vertelt den volcken Sijne wercken;
Want Godt is groot; seer prijselick,
En boven alles vreeselick,
Sterck boven alle Goôn en stercken.

3 Want Goôn, daer voor de volck'ren beven,
Zijn afgoôn, nietig, sonder leven,
Maer d'hemelen schiep Godt de Heer;
De heerlickheydt en hoogste eer
Zijn voor Sijn aengesicht gegeven.

4 De majesteyt, sterckt', en cieraden,
Zijn in het huys van Sijn' genaden,

En heyligdom; geeft, geeft den Heer,
Gy volckeren geslachten, eer,
En lof van Sijne stercke daden.

Pause.

5 Looft, prijst de Heere Godt almachtig,
Geeft Hem de eer Sijns Naems eendrachtig:
Gy volckeren, brengt offer aen,
En komt daer Sijn' voor-hoven staen,
Komt in Sijn huys, zijt daer aendachtig.

6 Roept tot den Heer, doet uw' gebeden
In d'heerlickheydt der heyligheden,
Schrickt voor Sijn aengesicht, en beeft,
Gy gantsche aerd', en all' wat leeft,
En sweeft ter wereldt hier beneden.

7 Gaet onder Heyd'nen openbaren,
Dat Godt regeert; wilt oock verklaren,

Dat d'aerd' bevestigt worden sal,
En niet beweegt zijn tot den val:
Recht sal Hy richten alle scharen.

8 Dat d'hemelen haer nu verblijden,
En d'aerd' verheug' in dese tijden,
De zee bruys' met haer' volheydt, 't landt
Spring' met all' daer 't med' is beplant.
Dat boom en woudt Godts Naem' belijden.

9 Want, siet, de Heer, de Godt der heeren,
Komt seeckerlick, komt d'aerd' regeeren;
Hy sal, wat in de wereldt leydt,
Recht doen met Sijn' gerechtigheydt,
En volcken tot Sijn waerheydt keeren.

Psalm Xcvij.

*A*Ls Koning heerscht de Heer,
Daerom laet d'aerde seer

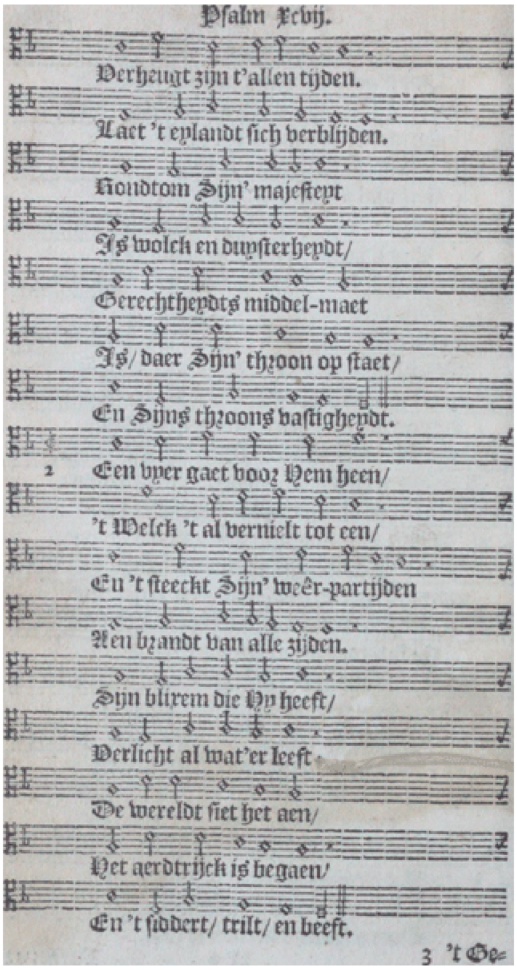

Verheugt zijn t'allen tijden.
Laet 't eylandt sich verblijden.
Rondtom Sijn' majesteyt
Is wolck en duysterheydt,
Gerechtheydts middel-maet
Is, daer Sijn' throon op staet,
En Sijns throons vastigheydt.

2 Een vyer gaet voor Hem heen,
't Welck 't al vernielt tot een,
En 't steeckt Sijn' weêr-partijden
Aen brandt van alle zijden.
Sijn blixem die Hy heeft,
Verlicht al wat'er leeft;
De wereldt siet het aen,
Het aerdtrijck is begaen,
En 't siddert, trilt, en beeft.

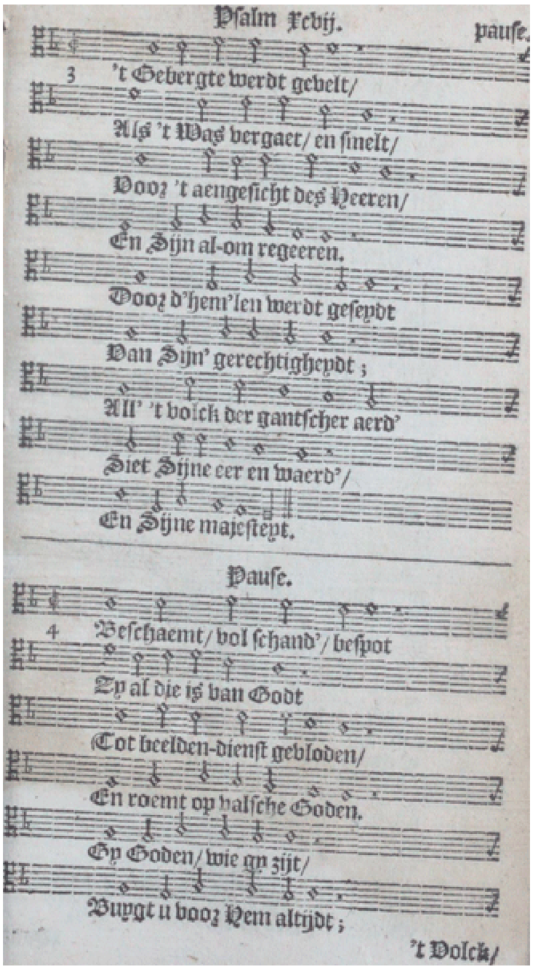

3 't Gebergte werdt gevelt,
Als 't Was vergaet, en smelt,
Voor 't aengesicht des Heeren,
En Sijn al-om regeeren.
Door d'hem'len werdt geseydt
Van Sijn' gerechtigheydt;
All' 't volck der gantscher aerd'
Siet Sijne eer en waerd',
En Sijne majesteyt.

Pause.

4 Beschaemt, vol schand', bespot
Zy al die is van Godt
Tot beelden-dienst gevloden,
En roemt op valsche Goden.
Gy Goden, wie gy zijt,
Buygt u voor Hem altijdt;

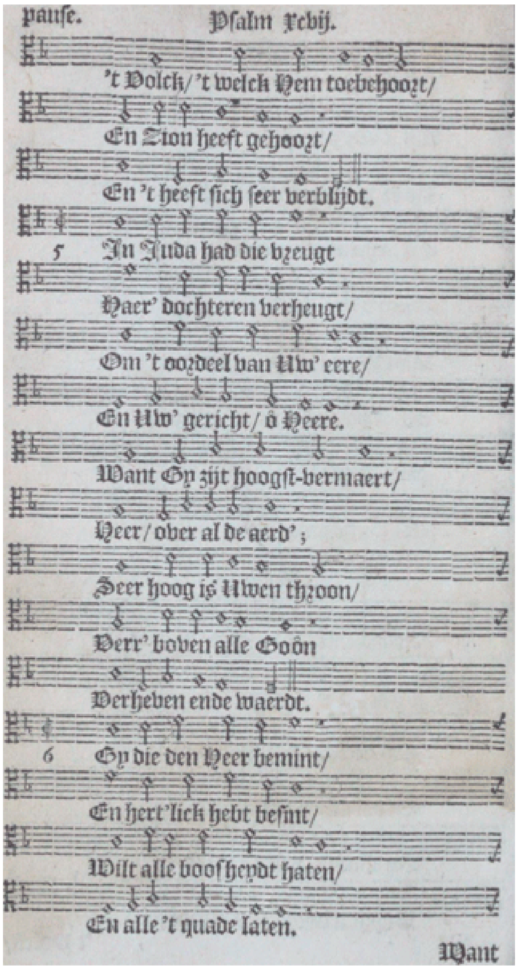

't Volck, 't welck Hem toebehoort,
En Zion heeft gehoort,
En 't heeft sich seer verblijdt.

5 In Iuda had die vreugt
Haer' dochteren verheugt,
Om 't oordeel van Uw' eere,
En Uw' gericht, ô Heere.
Want Gy zijt hoogst-vermaert,
Heer, over al de aerd';
Seer hoog is Uwen throon,
Verr' boven alle Goôn
Verheven ende waerdt.

6 Gy die den Heer bemint,
En hert'lick hebt besint,
Wilt alle boosheydt haten,
En alle 't quade laten.

Want Hy bewaert in noodt
All' Sijnen gunst-genoot;
Uyt der godloosen macht
Redt Hy haer door Sijn' kracht,
Uyt handen van de doodt.

7 Nu is gezaeyt het licht
Voor vromer aengesicht,
En vrolickheydt na smerten,
Voor 't volck, oprecht van herten.
Gy, die rechtveerdig zijt,
En u in Godt verblijdt,
Spreeckt ter gedachtenis
Der heyligheydt, die is
In Gode, lof altijdt.

Psalm Xcviij. Stem: 66.

SIngt een nieuw liedt voor Godt de Heere,

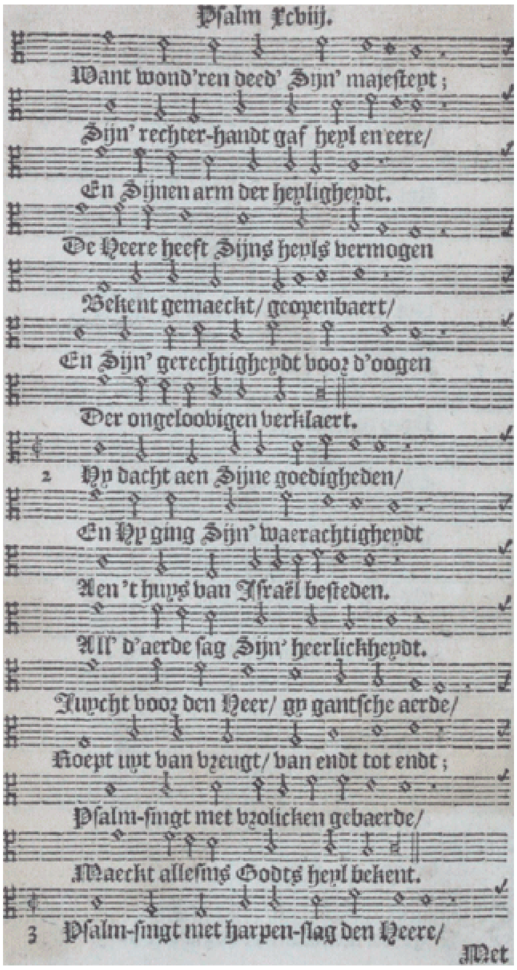

Want wond'ren deed' Sijn' majesteyt;
Sijn' rechter-handt gaf heyl en eere,
En Sijnen arm der heyligheydt.
De Heere heeft Sijns heyls vermogen
Bekent gemaeckt, geopenbaert,
En Sijn' gerechtigheydt voor d'oogen
Der ongeloovigen verklaert.

2 Hy dacht aen Sijne goedigheden,
En Hy ging Sijn' waerachtigheydt
Aen 't huys van Israël besteden.
All' d'aerde sag Sijn' heerlickheydt.
Iuycht voor den Heer, gy gantsche aerde,
Roept uyt van vreugt, van endt tot endt;
Psalm-singt met vrolicken gebaerde,
Maeckt allesins Godts heyl bekent.

3 Psalm-singt met harpen-slag den Heere,

Met harp en stemme van 't gesanck,
En met trompetten t'Sijner eere,
En met basuynen sterck geklanck.
Iuycht voor des Konings aengesichte;
Iuycht voor den Heer, die Sich vertoont;
De zee met all' haer' volheydt, lichte
Sich op, en al wat d'aerd' bewoont.

4 Dat de rivieren d'Heere prijsen,
Met palmen-klappen van de handt;
Dat de gebergten vreugt bewijsen,
Voor 's Heeren aensicht, door all' 't landt.
Want Hy komt om de aerd' beneden
Te richten in gerechtigheydt;
De wereldt in rechtmatigheden,
En 't volck in alle billickheydt.

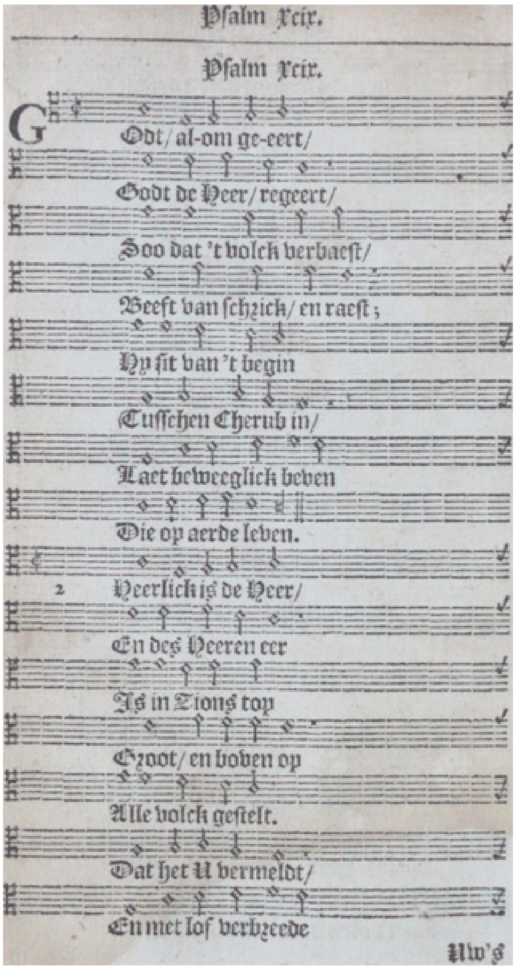

Psalm Xcix.

GOdt, al-om ge-eert,
Godt de Heer, regeert,
Soo dat 't volck verbaest,
Beeft van schrick, en raest;
Hy sit van 't begin
Tusschen Cherub in,
Laet beweeglick beven
Die op aerde leven.

2   Heerlick is de Heer,
En des Heeren eer
Is in Zions top
Groot, en boven op
Alle volck gestelt.
Dat het U vermeldt,
En met lof verbreede

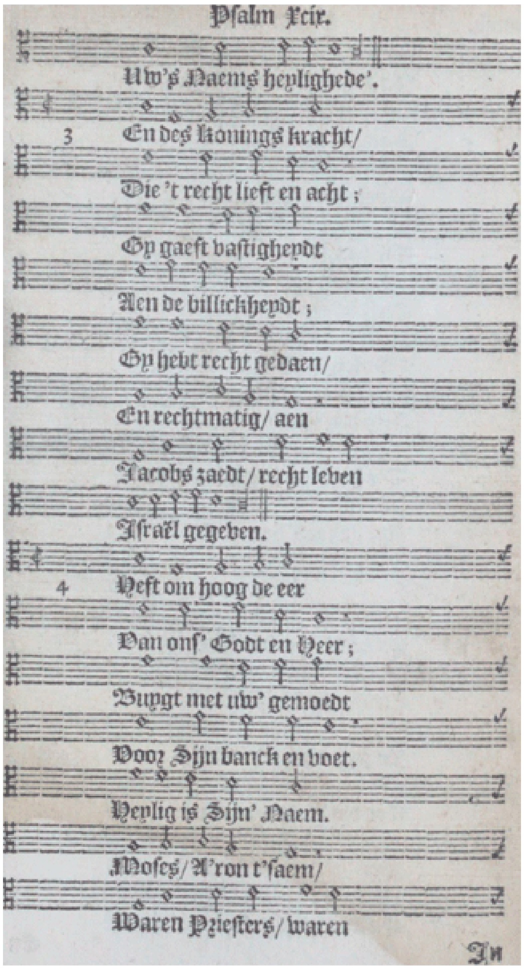

Uw's Naems heylighede'.

3 En des Konings kracht,
Die 't recht lieft en acht;
Gy gaeft vastigheydt
Aen de billickheydt;
Gy hebt recht gedaen,
En rechtmatig, aen
Iacobs zaedt, recht leven
Israël gegeven.

4 Heft om hoog de eer
Van ons' Godt en Heer;
Buygt met uw' gemoedt
Voor Sijn banck en voet.
Heylig is Sijn' Naem.
Moses, A'ron t'saem,
Waren Priesters, waren

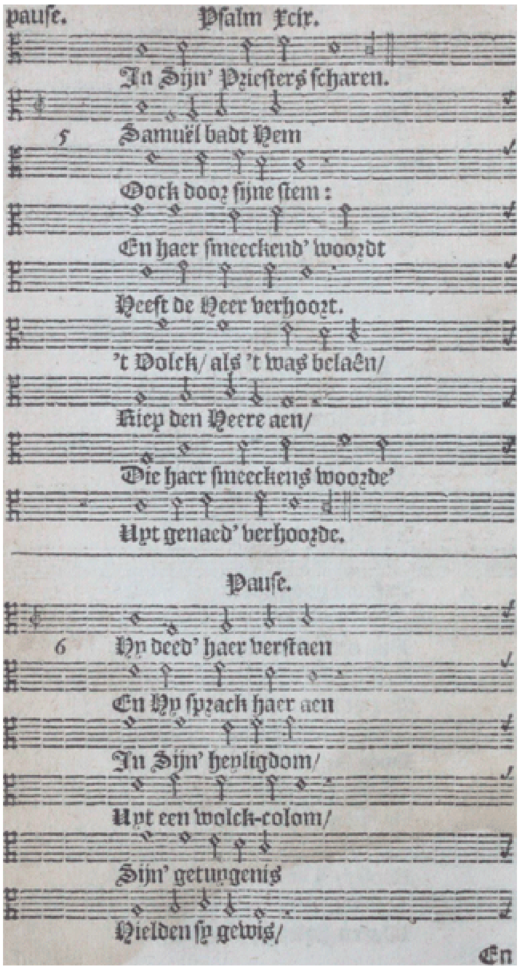

In Sijn' Priesters scharen.

5 Samuël badt Hem
Oock door sijne stem:
En haer smeeckend' woordt
Heeft de Heer verhoort.
't Volck, als 't was belaên,
Riep den Heere aen,
Die haer smeeckens woorde'
Uyt genaed' verhoorde.

Pause.

6 Hy deed' haer verstaen
En Hy sprack haer aen
In Sijn' heyligdom,
Uyt een wolck-colom,
Sijn' getuygenis
Hielden sy gewis,

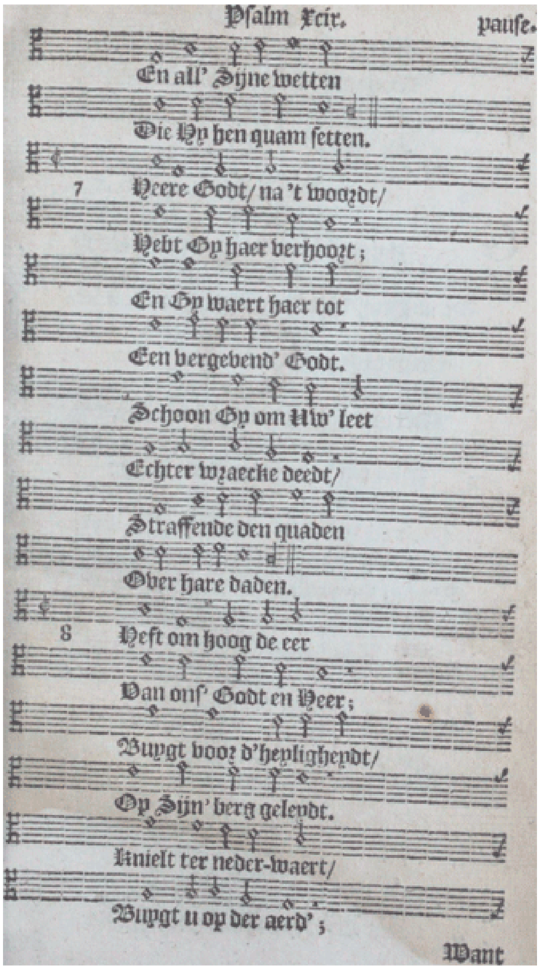

En all' Sijne wetten
Die Hy hen quam setten.

7 Heere Godt, na 't woordt,
Hebt Gy haer verhoort;
En Gy waert haer tot
Een vergevend' Godt.
Schoon Gy om Uw' leet
Echter wraecke deedt,
Straffende den quaden
Over hare daden.

8 Heft om hoog de eer
Van ons' Godt en Heer;
Buygt voor d'heyligheydt,
Op Sijn' berg geleydt.
Knielt ter neder-waert,
Buygt u op der aerd';

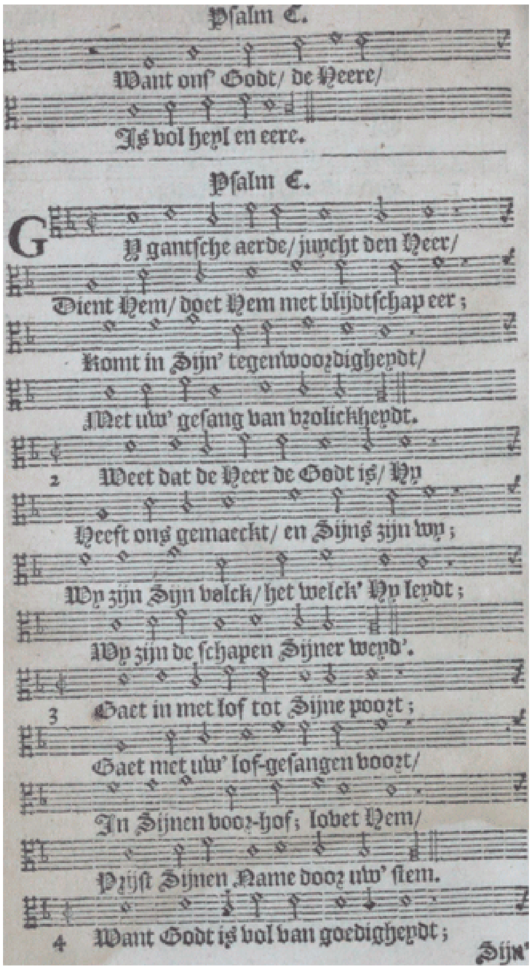

Want ons' Godt, de Heere,
Is vol heyl en eere.

Psalm C.

GY gantsche aerde, juycht den Heer,
Dient Hem, doet Hem met blijdtschap eer;
Komt in Sijn' tegenwoordigheydt,
Met uw' gesang van vrolickheydt.

2 Weet dat de Heer de Godt is, Hy
Heeft ons gemaeckt, en Sijns zijn wy;
Wy zijn Sijn volck, het welck' Hy leydt;
Wy zijn de schapen Sijner weyd'.

3 Gaet in met lof tot Sijne poort;
Gaet met uw' lof-gesangen voort,
In Sijnen voor-hof; lovet Hem,
Prijst Sijnen Name door uw' stem.

4 Want Godt is vol van goedigheydt;

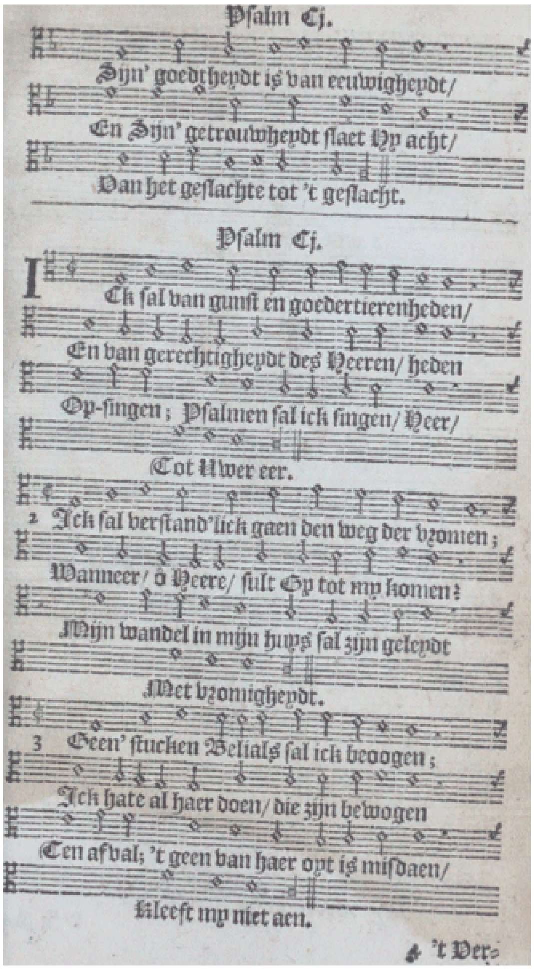

Sijn' goedtheydt is van eeuwigheydt,
En Sijn' getrouwheydt slaet Hy acht,
Van het geslachte tot 't geslacht.

Psalm Cj.

ICk sal van gunst en goedertierenheden,
En van gerechtigheydt des Heeren, heden
Op-singen; Psalmen sal ick singen, Heer,
Tot Uwer eer.

2 Ick sal verstand'lick gaen den weg der vromen;
Wanneer, ô Heere, sult Gy tot my komen?
Mijn wandel in mijn huys sal zijn geleydt
Met vromigheydt.

3 Geen' stucken Belials sal ick beoogen;
Ick hate al haer doen, die zijn bewogen
Ten afval; 't geen van haer oyt is misdaen,
Kleeft my niet aen.

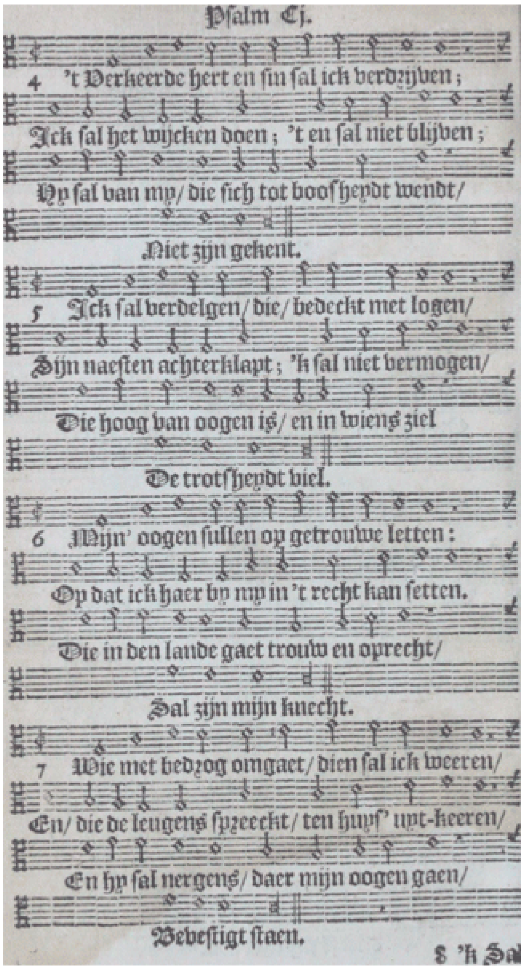

4   't Verkeerde hert en sin sal ick verdrijven;
Ick sal het wijcken doen; 't en sal niet blijven;
Hy sal van my, die sich tot boosheydt wendt,
Niet zijn gekent.

5   Ick sal verdelgen, die, bedeckt met logen,
Sijn naesten achterklapt; 'k sal niet vermogen,
Die hoog van oogen is, en in wiens ziel
De trotsheydt viel.

6   Mijn' oogen sullen op getrouwe letten:
Op dat ick haer by my in 't recht kan setten.
Die in den lande gaet trouw en oprecht,
Sal zijn mijn knecht.

7   Wie met bedrog omgaet, dien sal ick weeren,
En, die de leugens spreeckt, ten huys' uyt-keeren,
En hy sal nergens, daer mijn oogen gaen,
Bevestigt staen.

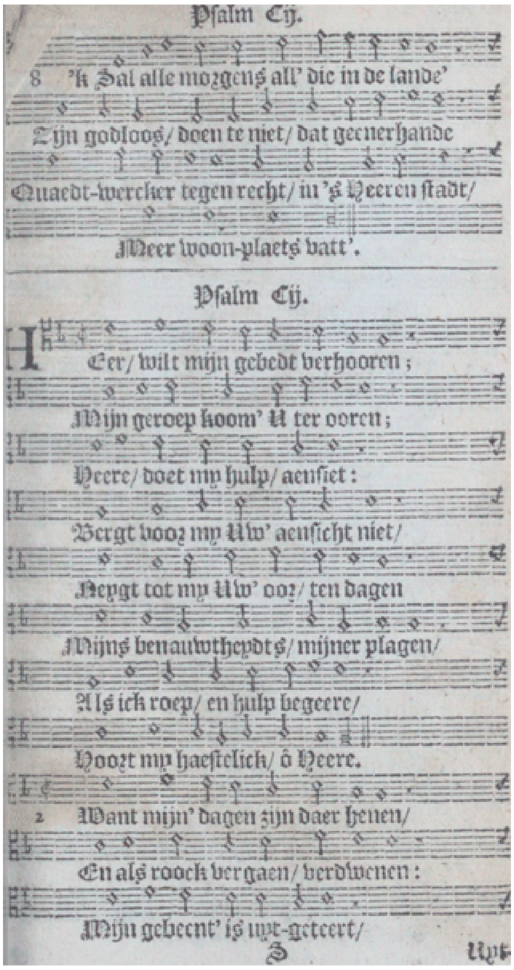

8 'k Sal alle morgens all' die in de lande'
Zijn godloos, doen te niet, dat geenerhande
Quaedt-werker tegen recht, in 's Heeren stadt,
Meer woon-plaets vatt'.

Psalm Cij.

HEer, wilt mijn gebedt verhooren;
Mijn geroep koom' U ter ooren;
Heere, doet my hulp, aensiet:
Bergt voor my Uw' aensicht niet,
Neygt tot my Uw' oor, ten dagen
Mijns benauwtheydts, mijner plagen,
Als ick roep, en hulp begeere,
Hoort my haestelick, ô Heere.

2 Want mijn' dagen zijn daer henen,
En als roock vergaen, verdwenen:
Mijn gebeent' is uyt-geteert,

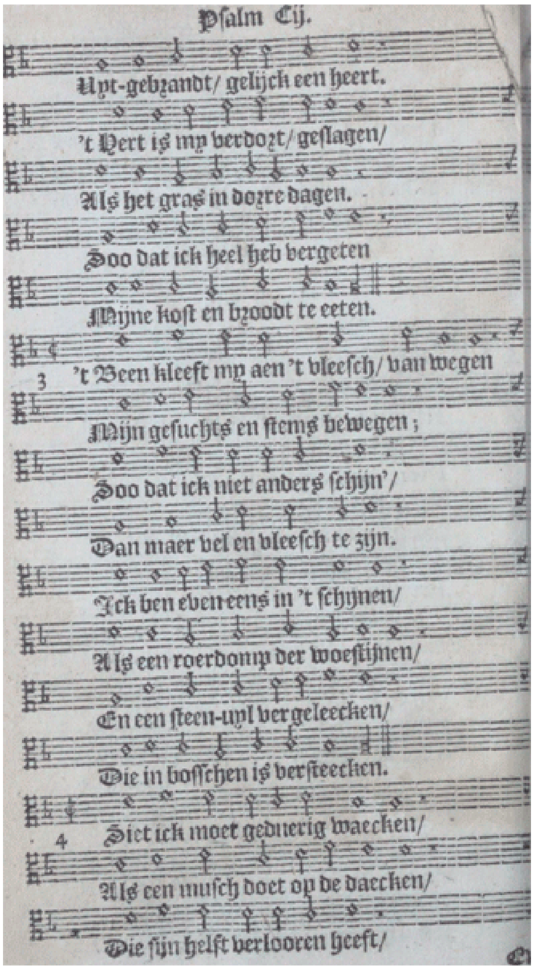

Uyt-gebrandt, gelijck een heert.
't Hert is my verdort, geslagen,
Als het gras in dorre dagen.
Soo dat ick heel heb vergeten
Mijne kost en broodt te eeten.

3 't Been kleeft my aen 't vleesch, van wegen
Mijn gesuchts en stems bewegen;
Soo dat ick niet anders schijn',
Dan maer vel en vleesch te zijn.
Ick ben even eens in 't schijnen,
Als een roerdomp der woestijnen,
En een steen-uyl vergeleecken,
Die in bosschen is versteecken.

4 Siet ick moet geduerig waecken,
Als een musch doet op de daecken,
Die sijn helft verlooren heeft,

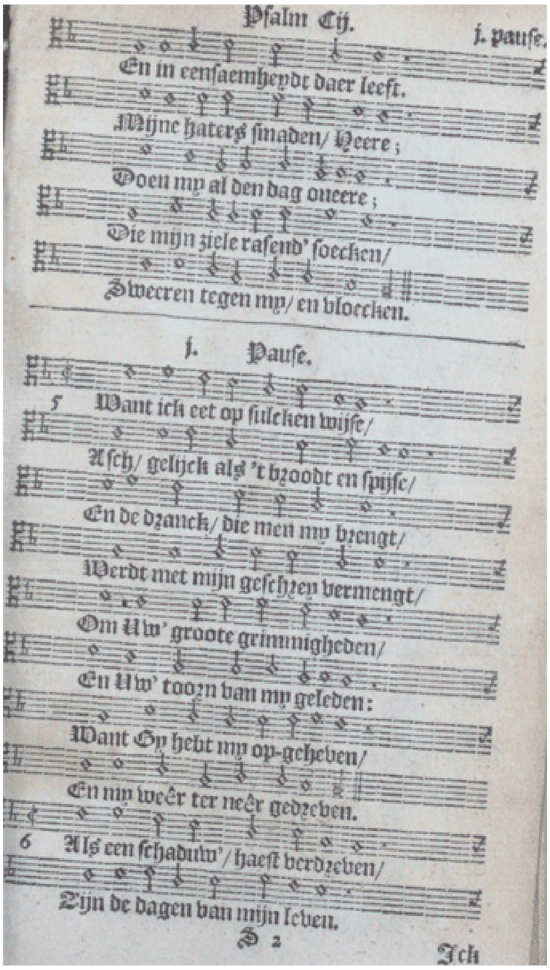

En in eensaemheydt daer leeft.
Mijne haters smaden, Heere;
Doen my al den dag oneere;
Die mijn ziele rasend' soecken,
Sweeren tegen my, en vloecken.

j. Pause.

5 Want ick eet op sulcken wijse,
Asch, gelijck als 't broodt en spijse,
En de dranck, die men my brengt,
Werdt met mijn geschrey vermengt,
Om Uw' groote grimmigheden,
En Uw' toorn van my geleden:
Want Gy hebt my op-geheven,
En my weêr ter neêr gedreven.

6 Als een schaduw', haest verdreven,
Zijn de dagen van mijn leven.

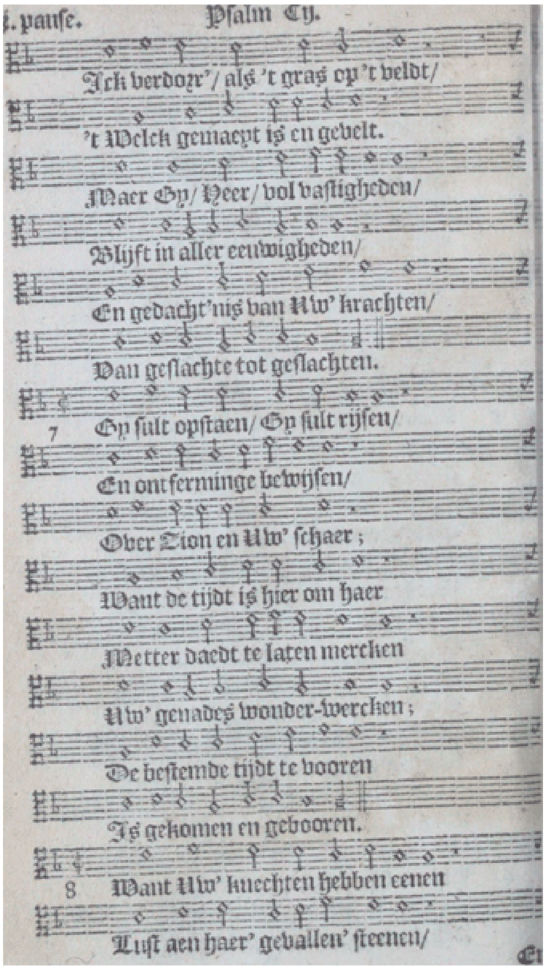

Ick verdorr', als 't gras op 't veldt,
't Welck gemaeyt is en gevelt.
Maer Gy, Heer, vol vastigheden,
Blijft in aller eeuwigheden,
En gedacht'nis van Uw' krachten,
Van geslachte tot geslachten.

7 Gy sult opstaen, Gy sult rijsen,
En ontferminge bewijsen,
Over Zion en Uw' schaer;
Want de tijdt is hier om haer
Metter daedt te laten mercken
Uw' genades wonder-wercken;
De bestemde tijdt te vooren
Is gekomen en gebooren.

8 Want Uw' knechten hebben eenen
Lust aen haer' gevallen' steenen,

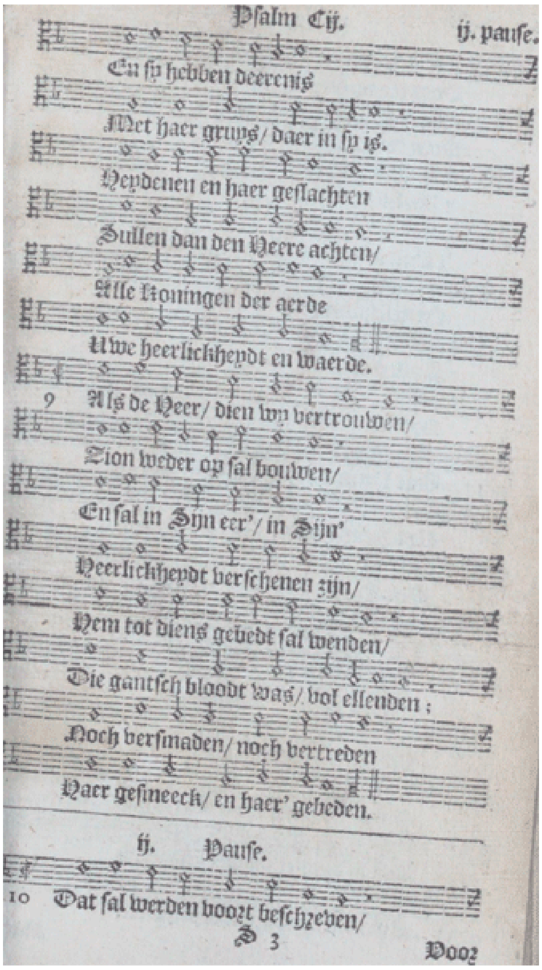

En sy hebben deerenis
Met haer gruys, daer in sy is.
Heydenen en haer geslachten
Sullen van den Heere achten,
Alle Koningen der aerde
Uwe heerlickheydt en waerde.

9 Als de Heer, dien wy vertrouwen,
Zion weder op sal bouwen,
En sal in Sijn eer', in Sijn'
Heerlickheydt verschenen zijn,
Hem tot diens gebedt sal wenden,
Die gantsch bloodt was, vol ellenden;
Noch versmaden, noch vertreden
Haer gesmeeck, en haer' gebeden.

ij. Pause.

10 Dat sal werden voort beschreven

Voor die na ons sullen leven,
Voor 't navolgende geslacht,
't Welck dan voort sal zijn gebracht.
't Volck, dat dan sal zijn geboren,
En geschapen, als sy 't hooren,
Sullen Godt de Heer van boven
Vrolick roemen, prijsen, loven.

11 Dat Hy uyt Sijn' heyligheden,
Uyt Sijn' hoogst' sag na beneden;
Dat Hy, die in d'hemel leeft,
't Oog op d'aerd' geslagen heeft.
Om het suchten des gevangen
Volcks te hooren, en 't verlangen;
Om doodts kind'ren los te maecken,
Dat sy die niet souden smaecken.

12 Tot dien eynde, dat des Heeren

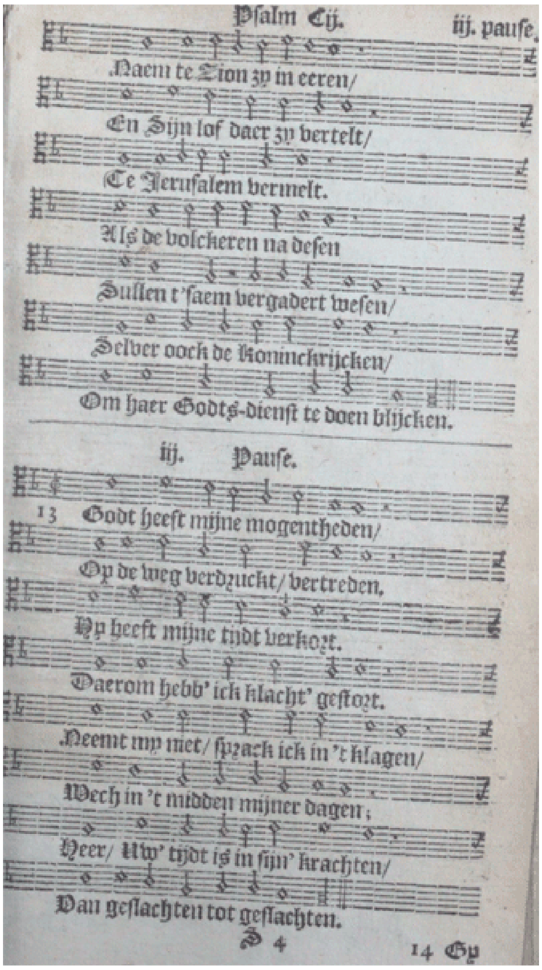

Naem te Zion zy in eeren,
En Sijn lof daer zy vertelt,
Te Ierusalem vermelt.
Als de volckeren na desen
Sullen t'saem vergadert wesen,
Selver oock de Koninckrijcken,
Om haer Godts-dienst te doen blijcken.

iij. Pause.

13 Godt heeft mijne mogentheden,
Op de weg verdruckt, vertreden,
Hy heeft mijne tijdt verkort.
Daerom hebb' ick klacht' gestort.
Neemt my niet, sprack ick in 't klagen,
Wech in 't midden mijner dagen;
Heer, Uw' tijdt is in sijn' krachten,
Van geslachten tot geslachten.

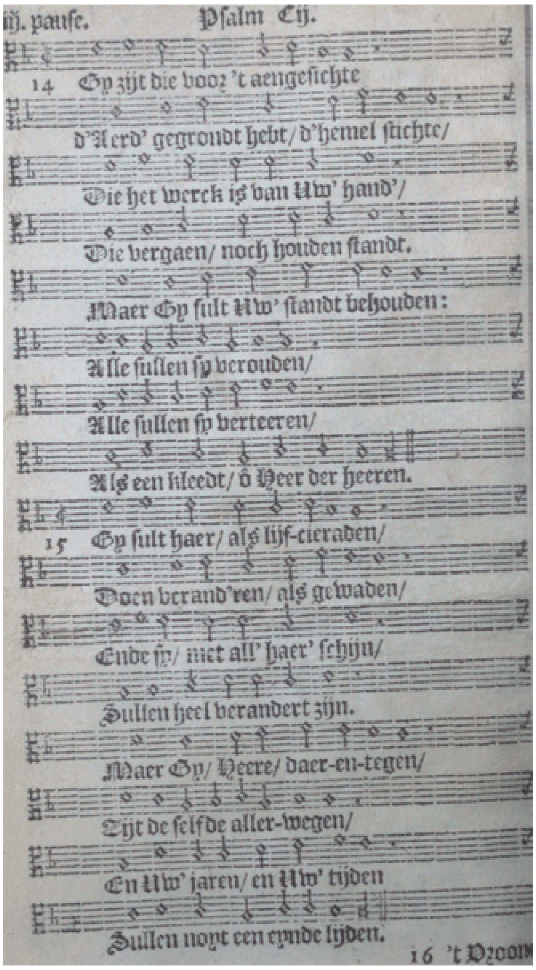

14 Gy zijt die voor 't aengesichte
d'Aerd' gegrondt hebt, d'hemel stichte,
Die het werck is van Uw' hand',
Die vergaen, noch houden standt.
Maer Gy sult Uw' standt behouden:
Alle sullen sy verouden,
Alle sullen sy verteeren,
Als een kleedt, ô Heer der heeren.

15 Gy sult haer, als lijf-cieraden,
Doen verand'ren, als gewaden,
Ende sy, met all' haer' schijn,
Sullen heel verandert zijn.
Maer Gy, Heere, daer-en-tegen,
Zijt de selfde aller-wegen,
En Uw' jaren, en Uw' tijden,
Sullen noyt een eynde lijden.

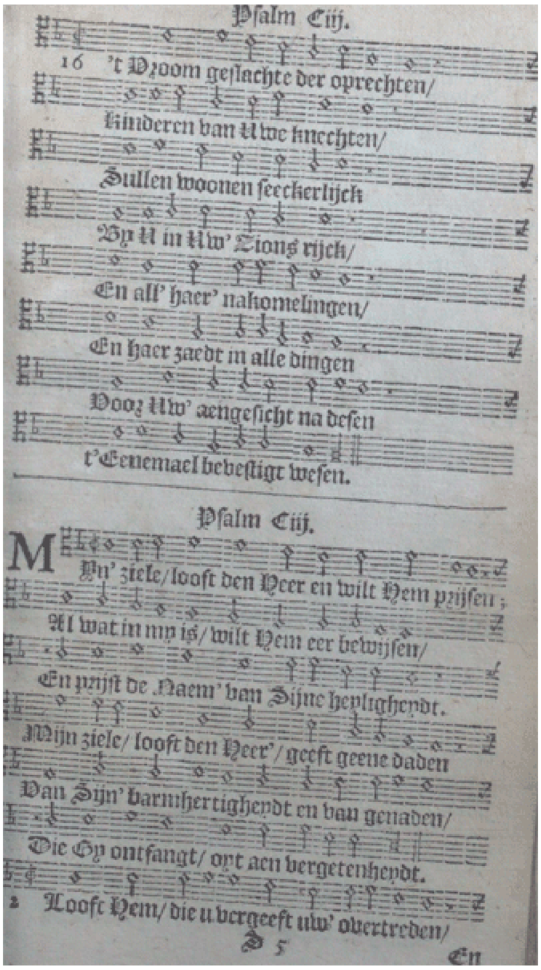

16 't Vroom geslachte der oprechten,
Kinderen van Uwe knechten,
Sullen woonen seeckerlijck
By U in Uw' Zions rijck,
En all' haer' nakomelingen,
En haer zaedt in alle dingen
Voor Uw' aengesicht na desen
t'Eenemael bevestigt wesen.

Psalm Ciij.

MYn' ziele, looft den Heer en wilt Hem prijsen;
Al wat in my is, wilt Hem eer bewijsen,
En prijst de Naem' van Sijne heyligheydt.
Mijn ziele, looft den Heer', geeft geene daden
Van Sijn' barmhertigheydt en van genaden,
Die Gy ontfangt, oyt aen vergetenheydt.

2 Looft Hem, die u vergeeft uw' overtreden,

Psalm Ciij.
En quijt scheldt all' uw' ongerechtigheden;
Die u bevrijdt van kranckheydt en ellend';
Die u verlost van doodts verderflickheden/
En die u kroont met goedertierenheden/
En Sijn' barmhertigheden t'uwaerts wendt.
3 Die uwen mondt versaedt met goede spijsen/
En in u doet een nieuwe jeugt verrijsen/
Gelijck men d'Adelaer verjongen siet;
De Heere doet altijdt gerechtigheden
Aen allen/ die verdruckt zijn en vertreden/
Die doet Hy goedt gericht in haer verdriet.
4 Aen Moses maeckte Hy Sijn' weg en paden;
En aen de kind'ren Israëls Sijn' daden/
En Sijner wercken goedigheydt bekent.
Barmhertig is de Heer/ en is genadig;
Langmoedig is Hy/ en Hy is grootdadig;

En quijt scheldt all' uw' ongerechtigheden;
Die u bevrijdt van kranckheydt en ellend';
Die u verlost van doodts verderflickheden,
En die u kroont met goedertierenheden,
En Sijn' barmhertigheden t'uwaerts wendt.

3 Die uwen mondt versaedt met goede spijsen,
En in u doet een nieuwe jeugt verrijsen,
Gelijck men d'Adelaer verjongen siet;
De Heere doet altijdt gerechtigheden
Aen allen, die verdruckt zijn en vertreden,
Die doet Hy goedt gericht in haer verdriet.

4 Aen Moses maeckte Hy Sijn' weg en paden;
En aen de kind'ren Israëls Sijn' daden,
En Sijner wercken goedigheydt bekent.
Barmhertig is de Heer, en is genadig;
Langmoedig is Hy, en Hy is grootdadig:

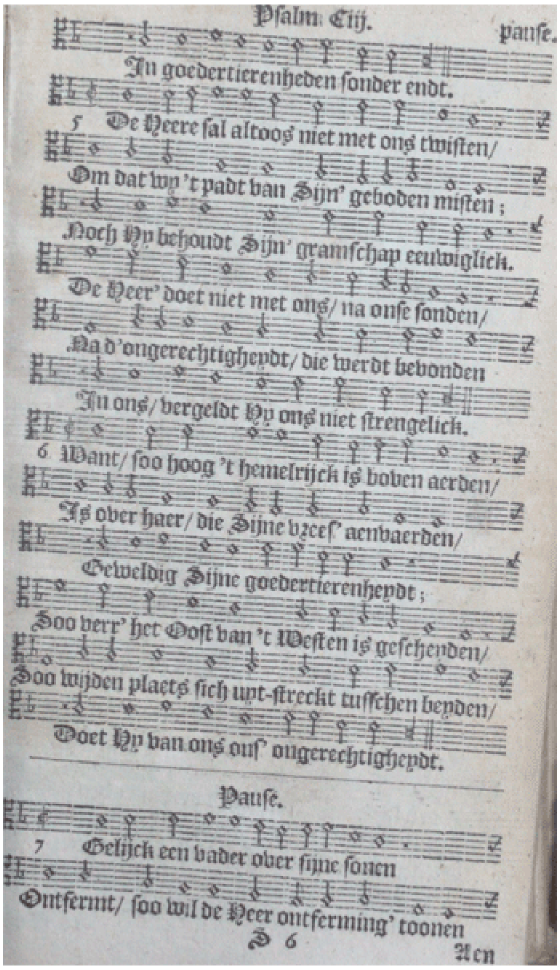

In goedertierenheden sonder endt.

5 De Heere sal altoos niet met ons twisten,
Om dat wy 't padt van Sijn' geboden misten;
Noch Hy behoudt Sijn' gramschap eeuwiglick.
De Heer' doet niet met ons, na onse sonden,
Na d'ongerechtigheydt, die werdt bevonden
In ons, vergeldt Hy ons niet strengelick.

6 Want, soo hoog 't hemelrijck is boven aerden,
Is over haer, die Sijne vrees' aenvaerden,
Geweldig Sijne goedertierenheydt;
Soo verr' het Oost van 't Westen is gescheyden,
Soo wijden plaets sich uyt-streckt tusschen beyden,
Doet Hy van ons ons'ongerechtigheydt.

Pause.

7 Gelijck een vader over sijne sonen
Ontfermt, soo wil de Heer ontferming' toonen

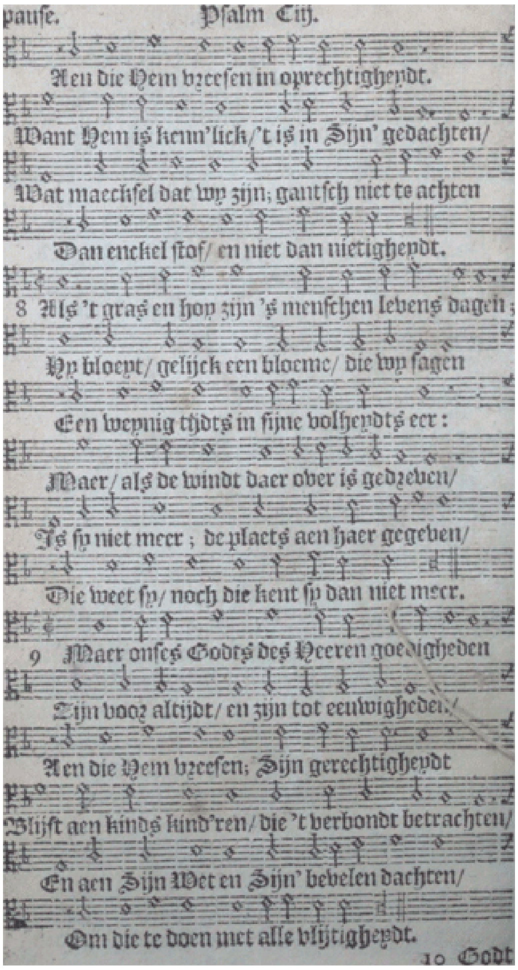

Aen die Hem vreesen in oprechtigheydt.
Want Hem is kenn'lick, 't is in Sijn' gedachten,
Wat maecksel dat wy zijn; gantsch niet te achten
Dan enckel stof, en niet dan nietigheydt.

8 Als 't gras en hoy zijn 's menschen levens dagen;
Hy bloeyt, gelijck een bloeme, die wy sagen
Een weynig tijdts in sijne volheydts eer:
Maer, als de windt daer over is gedreven,
Is sy niet meer; de plaets aen haer gegeven,
Die weet sy, noch die kent sy dan niet meer.

9 Maer onses Godts des Heeren goedigheden
Zijn voor altijdt, en zijn tot eeuwigheden,
Aen die Hem vreesen; Sijn gerechtigheydt
Blijft aen kinds kind'ren, die 't verbondt betrachten,
En aen Sijn Wet en Sijn' bevelen dachten,
Om die te doen met alle vlijtigheydt.

10 Godt heeft Sijn throon in d' hemelen doen blijcke'
En vast gemaeckt; des Heeren Koninckrijcke
Heeft over alles heerschappy en macht.
Looft Hem, gy Eng'len, ô gy stercke Helden,
Die Sijn woordt doet, die u geduerig stelden
Gehoorsaem op Sijn' stem en woorden-kracht.

11 Heyr-scharen Gods, wilt all' Hem lof toe-dragen,
Gy Sijne dienaers, die het wel-behagen
Des Heeren doet, 't geen u geboden werdt;
O, all' Sijn' wercken, laet Godts eere blijcken,
Aen alle plaetsen van Sijn' Koninckrijcken:
Looft Godt, mijn' ziele, looft de Heer, mijn hert.

Psalm Ciiij.

MYn' ziele, maeckt u op, en looft den Heer;
O Heer, mijn Godt, Gy zijt seer groot van eer;
Men siet Uw' aengesicht U heel bekleeden

Met alle majesteyt en heerlickheden;
Hy deckt en Hy bewaert sich met het licht,
En Hy bewindt met glants Sijn aengesicht,
Hy reckt de hemel uyt, soo dat sy schijne,
Te wesen over ons, als een gordijne.

2 Die d'opper-zalen in de wat'ren bouwt,
En daer gesoldert heeft; die wolcken houdt,
Gelijck Sijn wagen, en als sulck een handelt;
Die op de vleugelen der winden wandelt.
Sijn Eng'len zijn 't die Hy tot geesten maeckt;
Sijn' dienaers maeckt Hy tot een vyer dat blaeckt:
Hy geeft haer groote macht, om uyt te richte',
Sijn' oordeelen als voor Sijn aengesichte.

3 De aerd' is op haer' grondt door Godt de Heer
Gegrondt-vest, ende sy sal nimmermeer
Niet wanckelen aen d'een' of d'ander' zijde,

Maer eeuwig blijven staen tot allen tijde.
Gy hadt haer omgegordt en omgevat,
Met d'afgrondt, als of sy een kleeding had;
De wat'ren stonden hoog en seer verheven,
En boven bergen was haer plaets gegeven.

4 Maer daed'lick vloden sy, ô groote Godt,
Van Uw' bestraffings windt, en scheldt-gebodt,
Sy haesteden haer' wech, ô Heer, na ond'ren,
Voor Uw' geswinde stemm', en voor uw' dond'ren.
De bergen resen op; de dalen, Heer,
Die daelden datelick ter plaetse neêr,
En gingen in de leegt' der aerden varen,
Ter plaetsen, die voor hen gegrondet waren.

j. Pause.

5 Gy hebt een pael gestelt aen d'Oceaen,
Dien sijne wateren noyt over-gaen

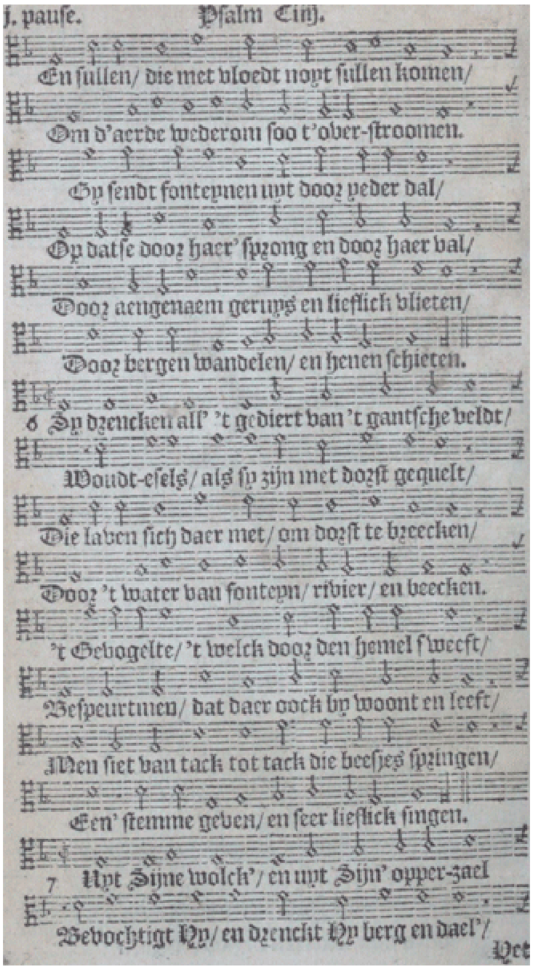

En sullen, die met vloedt noyt sullen komen,
Om d'aerde wederom soo t'over-stroomen.
Gy sendt fonteynen uyt door yeder dal,
Op datse door haer' sprong en door haer val,
Door aengenaem geruys en lieflick vlieten,
Door bergen wandelen, en henen schieten.

6 Sy drencken all' 't gediert van 't gantsche veldt,
Woudt-esels, als sy zijn met dorst gequelt,
Die laven sich daer met, om dorst te breecken,
Door 't water van fonteyn, rivier, en beecken.
't Gevogelte, 't welck door den hemel sweeft,
Bespeurt men, dat daer oock by woont en leeft,
Men siet van tack tot tack die beesjes springen,
Een' stemme geven, en seer lieflick singen.

7 Uyt Sijne wolck', en uyt Sijn' opper-zael
Bevochtigt Hy, en drenckt Hy berg en dael',

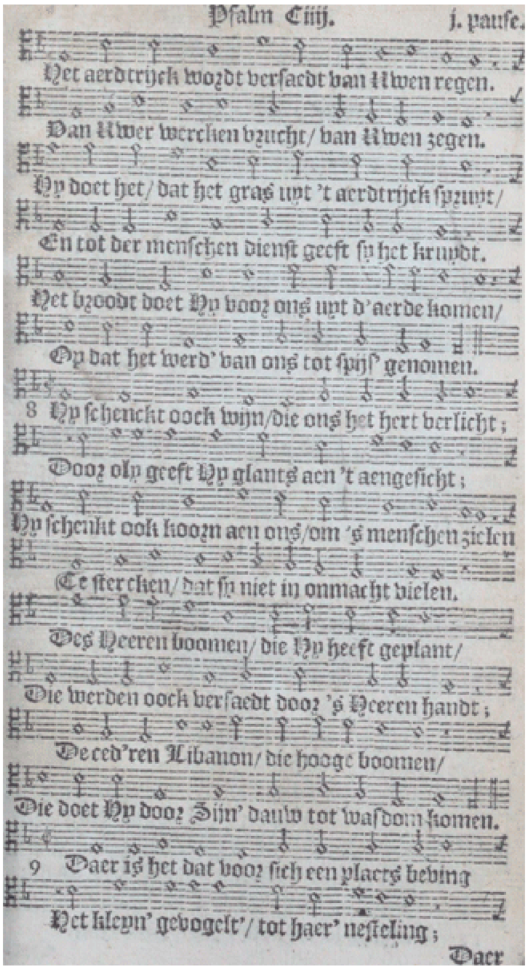

Het aerdtrijck wordt versaedt van Uwen regen.
Van Uwer wercken vrucht, van Uwen zegen.
Hy doet het, dat het gras uyt 't aerdtrijck spruyt,
En tot der menschen dienst geeft sy het kruydt.
Het broodt doet Hy voor ons uyt d'aerde komen,
Op dat het werd' van ons tot spijs' genomen.

8 Hy schenckt oock wijn, die ons het hert verlicht;
Door oly geeft Hy glants aen 't aengesicht;
Hy schenkt ook koorn aen ons, om 's menschen zielen
Te stercken, dat sy niet in onmacht vielen.
Des Heeren boomen, die Hy heeft geplant,
Die werden oock versaedt door 's Heeren handt;
De ced'ren Libanon, die hooge boomen,
Die doet Hy door Sijn' dauw tot wasdom komen.

9 Daer is het dat voor sich een plaets beving
Het kleyn' gevogelt', tot haer' nesteling;

Daer is 't, dat d'oyevaers te samen woonen,
In denne-boomen is haer huys te toonen.
De hooge bergen zijn een toeverlaet,
En toevlucht van de bock voor alle quaedt.
Steen-rotzen-gaten, daer geen Son kan schijnen,
En kloven zijn 't vertreck voor de konijnen.

ij. Pause.

10 De Heer, de groote Godt, heeft voor de Maen
Gesette tijdt gemaeckt, om in te gaen;
Der Sonnen loop hebt Gy soo afgemeten,
Dat sy haer' ondergang altijdt kan weten.
Gy hebt, ô Godt des lichts, door Uwe kracht
De duysternis beschickt; soo wordt het nacht
In welcken all' 't gediert' uyt alle hoecken
En holen treedt in 't woudt, om aes te soecken.

11 De jonge leeuwen uyt haer' hol en koy,

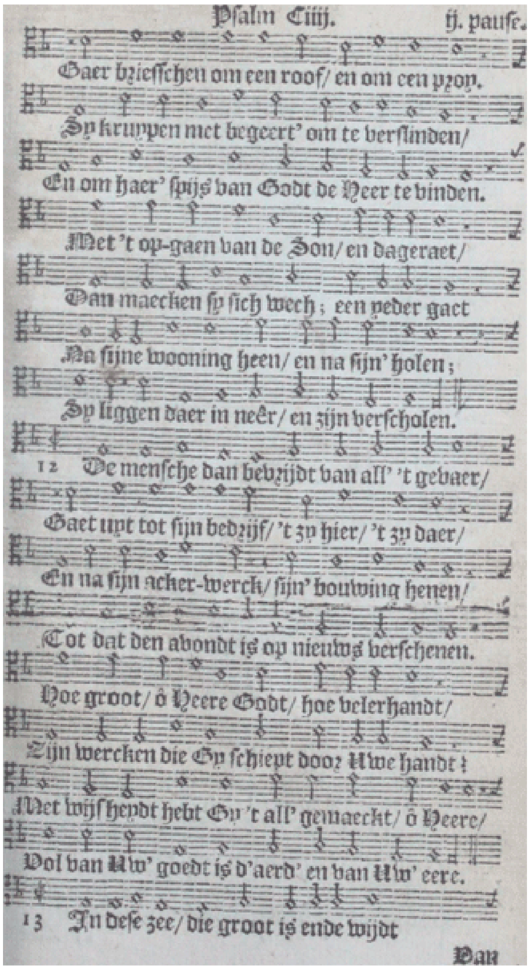

Gaer briesschen om een roof, en om een proy.
Sy kruypen met begeert' om te verslinden,
En om haer' spijs van Godt de Heer te vinden.
Met 't op-gaen van de Son, en dageraet,
Dan maecken sy sich wech; een yeder gaet
Na sijne wooning heen, en na sijn' holen;
Sy liggen daer in neêr, en zijn verscholen.

12 De mensche dan bevrijdt van all' 't gevaer,
Gaet uyt tot sijn bedrijf, 't zy hier, 't zy daer,
En na sijn acker-werck, sijn' bouwing henen,
Tot dat den avondt is op nieuws verschenen.
Hoe groot, ô Heere Godt, hoe velerhandt,
Zijn wercken die Gy schiept door Uwe handt?
Met wijsheydt hebt Gy 't all' gemaeckt, ô Heere,
Vol van uw' goedt is d'aerd' en van Uw' eere.

13 In dese zee, die groot is ende wijdt

Van ruymt' is uytgestreckt aen elcke zijd',
Is 't wriemelend' gediert, niet om te tellen;
Gedierten kleyn en groot gingt Gy daer stellen.
Daer wand'len schepen en Leviathan,
Dien Gy hebt geformeert, op dat hy kan
Met groote kracht, die Gy hen met gingt delen,
Door 't wateren geblaes daer inne spelen.

iij. Pause.

14 Sy alle wachten, Heer, op Uw' genaed',
Dat Gy hen voedtsel geeft, en haer versaedt,
Dat Gy haer spijse geeft te sijner tijden,
Als 't nodig is, en als sy honger lijden.
Geeft Gyse hen, sy werdt van hen vergaert,
Soo dat door 't voedtsel elck sijn lijf bewaert;
Doet Gy Uw' handen op, door Uw' genaden,
Soo komt het goede dan haer te versaden;

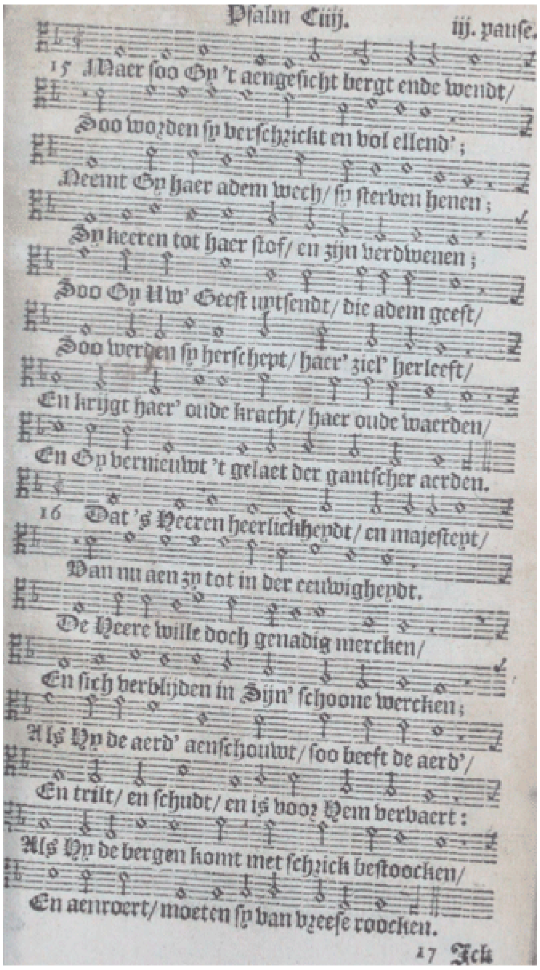

15 Maer soo Gy 't aengesicht bergt ende wendt,
Soo worden sy verschrickt en vol ellend';
Neemt Gy haer adem wech, sy sterven henen;
Sy keeren tot haer stof, en zijn verdwenen;
Soo Gy Uw' Geest uytsendt, die adem geeft,
Soo werden sy herschept, haer' ziel' herleeft,
En krijgt haer' oude kracht, haer oude waerden,
En Gy vernieuwt 't gelaet der gantscher aerden.

16 Dat 's Heeren heerlickheydt, en majesteyt,
Van nu aen zy tot in der eeuwigheydt.
De Heere wille doch genadig mercken,
En sich verblijden in Sijn' schoone wercken;
Als Hy de aerd' aenschouwt, soo beeft de aerd',
En trilt, en schudt, en is voor Hem vervaert:
Als Hy de bergen komt met schrick bestoocken,
En aenroert, moeten sy van vreese roocken.

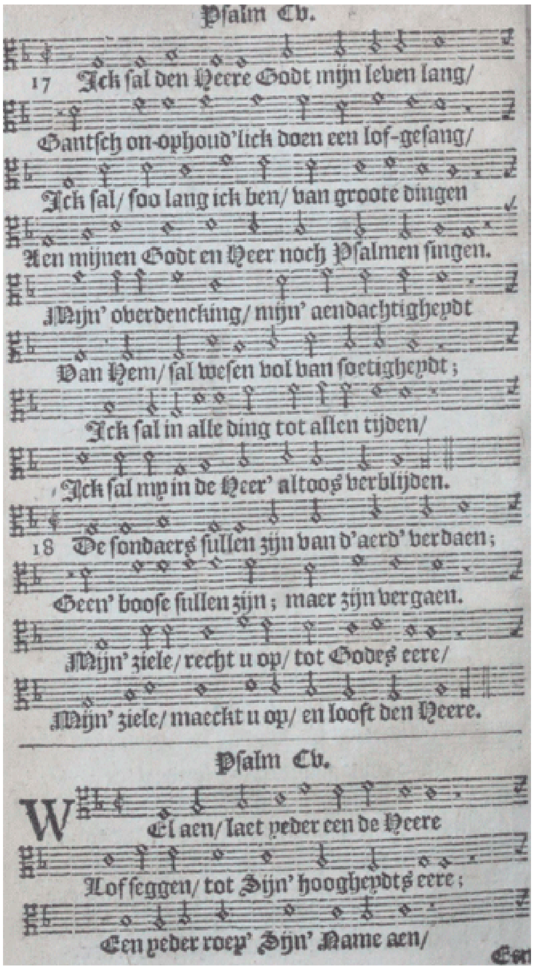

17 Ick sal den Heere Godt mijn leven lang,
Gantsch on-ophoud'lick doen een lof-gesang,
Ick sal, soo lang ick ben, van groote dingen
Aen mijnen Godt en Heer noch Psalmen singen.
Mijn' overdencking, mijn' aendachtigheydt
Van Hem, sal wesen vol van soetigheydt;
Ick sal in alle ding tot allen tijden,
Ick sal my in de Heer' altoos verblijden.

18 De sondaers sullen zijn van d'aerd' verdaen;
Geen' boose sullen zijn; maer zijn vergaen.
Mijn' ziele, recht u op, tot Godes eere,
Mijn' ziele, maeckt u op, en looft den Heere.

Psalm Cv.

WEl aen, laet yeder een de Heere
Lof seggen, tot Sijn' hoogheydts eere;
Een yeder roep' Sijn' Name aen,

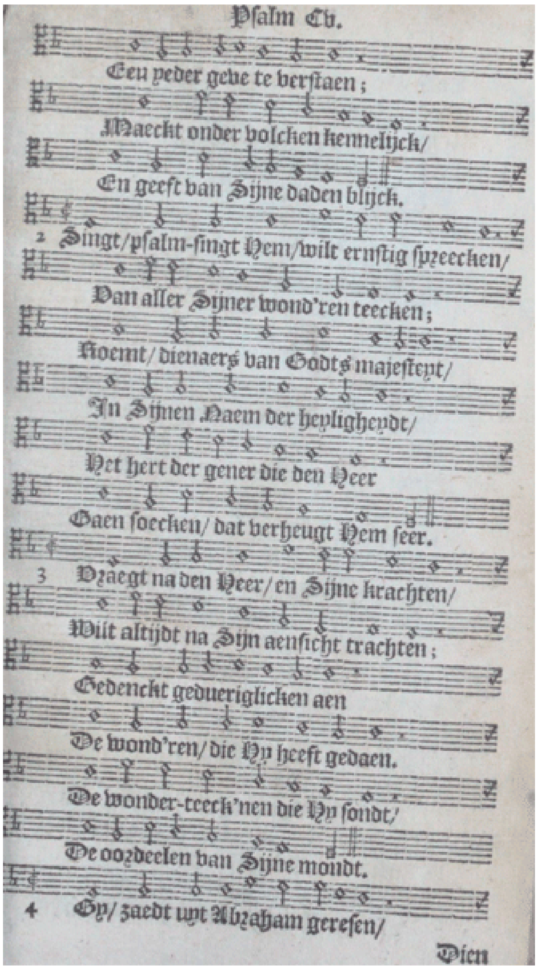

Een yeder geve te verstaen;
Maeckt onder volcken kennelijck,
En geeft van Sijne daden blijck.

2 Singt, psalm-singt Hem, wilt ernstig spreecken,
Van aller Sijner wond'ren teecken;
Roemt, dienaers van Godts majesteyt,
In Sijnen Naem der heyligheydt,
Het hert der gener die den Heer
Gaen soecken, dat verheugt Hem seer.

3 Vraegt na den Heer, en Sijne krachten,
Wilt altijdt na Sijn aensicht trachten;
Gedenckt gedueriglicken aen
De wond'ren, die Hy heeft gedaen.
De wonder-teeck'nen die Hy sondt,
De oordeelen van Sijne mondt.

4 Gy, zaedt uyt Abraham geresen,

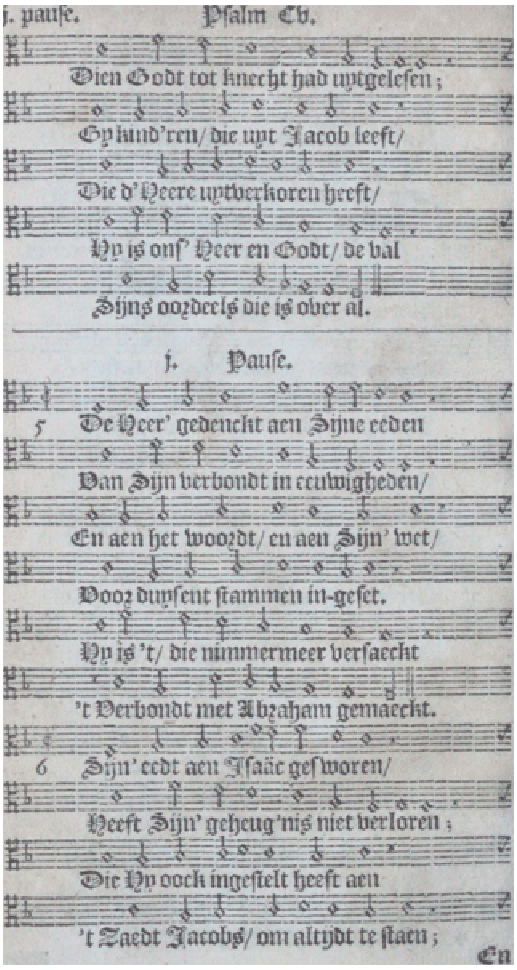

Dien Godt tot knecht had uytgelesen;
Gy kind'ren, die uyt Iacob leeft,
Die d'Heere uytverkoren heeft,
Hy is ons' Heer en Godt, de val
Sijns oordeels die is over al.

j. Pause.

5 De Heer' gedenckt aen Sijne eeden
Van Sijn verbondt in eeuwigheden,
En aen het woordt, en aen Sijn' wet,
Door duysent stemmen in-geset.
Hy is 't, die nimmermeer versaeckt
't Verbondt met Abraham gemaeckt.

6 Sijn' eedt aen Isaäc gesworen,
Heeft Sijn' geheug'nis niet verloren;
Die Hy oock ingestelt heeft aen
't Zaedt Iacobs, om altijdt te staen;

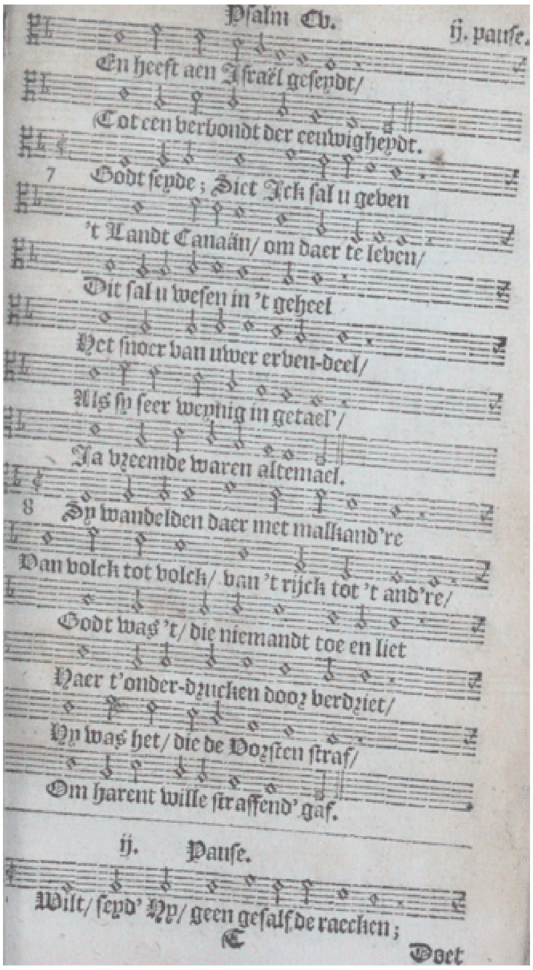

En heeft aen Israël geseydt,
Tot een verbondt der eeuwigheydt.

7 Godt seyde; Siet Ick sal u geven
't Landt Canaän, om daer te leven,
Dit sal u wesen in 't geheel
Het snoer van uwer erven-deel,
Als sy seer weynig in getael',
Ia vreemde waren altemael.

8 Sy wandelden daer met malkand're
Van volck tot volck, van 't rijck tot 't and're,
Godt was 't, die niemandt toe en liet
Haer t'onder-drucken door verdriet,
Hy was het, die de Vorsten straf,
Om harent wille straffend' gaf.

ij. Pause.

9 Wilt, seyd' Hy, geen gesalfde raecken;

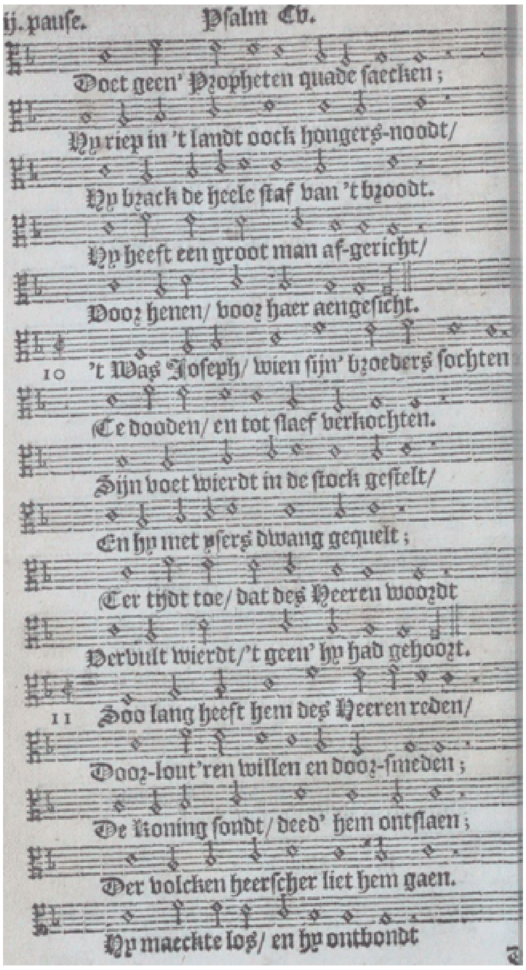

Doet geen' Propheten quade saecken;
Hy riep in 't landt oock hongers-noodt,
Hy brack de heele staf van 't broodt.
Hy heeft een groot man af-gericht,
Voor henen, voor haer aengesicht.

10 'The Was Ioseph, wien sijn' broeders sochten
Te dooden, en tot slaef verkochten.
Sijn voet wierdt in de stock gestelt,
En hy met ysers dwang gequelt;
Ter tijdt toe, dat des Heeren woordt
Vervult wierdt, 't geen' hy had gehoort.

11 Soo lang heeft hem des Heeren reden,
Door-lout'ren willen en door-smeden;
De Koning sondt, deed' hem ontslaen;
Der volcken heerscher liet hem gaen.
Hy maeckte los, en hy ontbondt

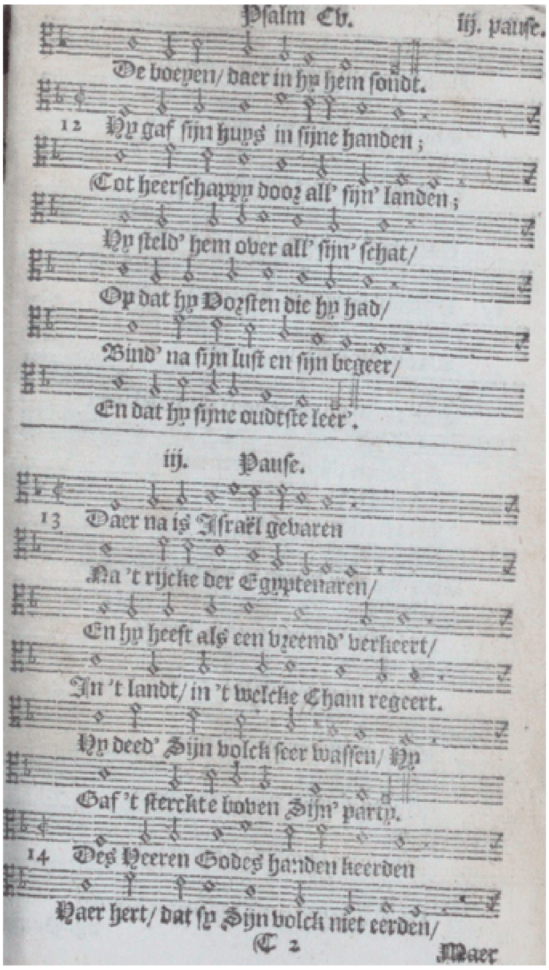

De boeyen, daer in hy hem sondt.

12 Hy gaf sijn huys in sijne handen;
Tot heerschappy door all' sijn' landen;
Hy steld' hem over all' sijn' schat,
Op dat hy Vorsten die hy had,
Bind' na sijn lust en sijn begeer,
En dat hy sijne oudtste leer'.

iij. Pause.

13 Daer na is Israël gevaren
Na 't rijcke der Egyptenaren,
En hy heeft als een vreemd' verkeert,
In 't landt, in 't welcke Cham regeert.
Hy deed' Sijn volck seer wassen, Hy
Gaf 't sterckte boven Sijn' party.

14 Des Heeren Godes handen keerden
Haer hert, dat sy Sijn volck niet eerden,

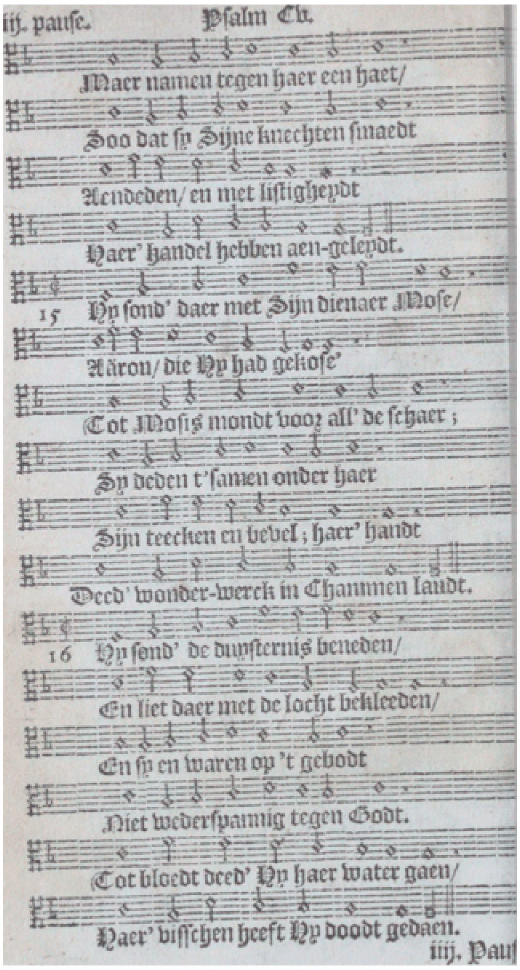

Maer namen tegen haer een haet,
Soo dat sy Sijne knechten smaedt
Aendeden, en met listigheydt
Haer' handel hebben aen-geleydt.

15 Hy sond' daer met Sijn dienaer Mose,
Aäron, die Hy had gekose'
Tot Mosis mondt voor all' de schaer;
Sy deden t'samen onder haer
Sijn teecken en bevel; haer' handt
Deed' wonder-werck in Chammen landt.

16 Hy sond' de duysternis beneden,
En liet daer met de locht bekleeden,
En sy en waren op 't gebodt
Niet wederspannig tegen Godt.
Tot bloedt deed' Hy haer water gaen,
Haer' visschen heeft Hy doodt gedaen.

iiij. Pause.

17 Haer landt bracht vorschen voort met hoopen,
Die zijn in 't binnenste gekroopen,
Door harer Vorsten kamer heen;
Hy sprack, en daer quam een gemeen
Vermengen van het ongediert;
De luys wierdt door all' 't landt gestiert.

18 Tot hagel maeckte Hy haer' regen;
Haer landt heeft vlammig vyer gekregen;
Haer' wijn-stock, vijge-boom, sloeg Hy,
Hy brack haer' boomen plantery;
Hy sprack: stracks quam ontelbaer aen,
De sprinck-haen, kever, haer te slaen.

19 Die al haer landt-kruydt af-gebeten,
Ia hebben 's landts vrucht op-gegeten.
Hy sloeg all' 't eerst-geboorn' geslacht,

All' d'eerstelingen van haer' kracht.
Haer voerde Godts des Heeren handt
Met silver ende goudt uyt 't landt.

20 Geen' waren in haer' stammen scharen,
Die struyckelend' van swackheydt waren.
Egypten was op dese tijdt,
Door d'uyt-tocht van dit volck verblijdt;
Want hare schrick voor dit geslacht,
En vrees' was over haer gebracht.

v. Pause.

21 Hy ging een wolck-colom verwecken,
En breyde die om haer te decken;
Een vyer-colom gaf Hy, die 't licht
Des nachts bracht voor haer aengesicht.
Hy dede, toen het volck Hem badt,
De quack'len komen, dat het at.

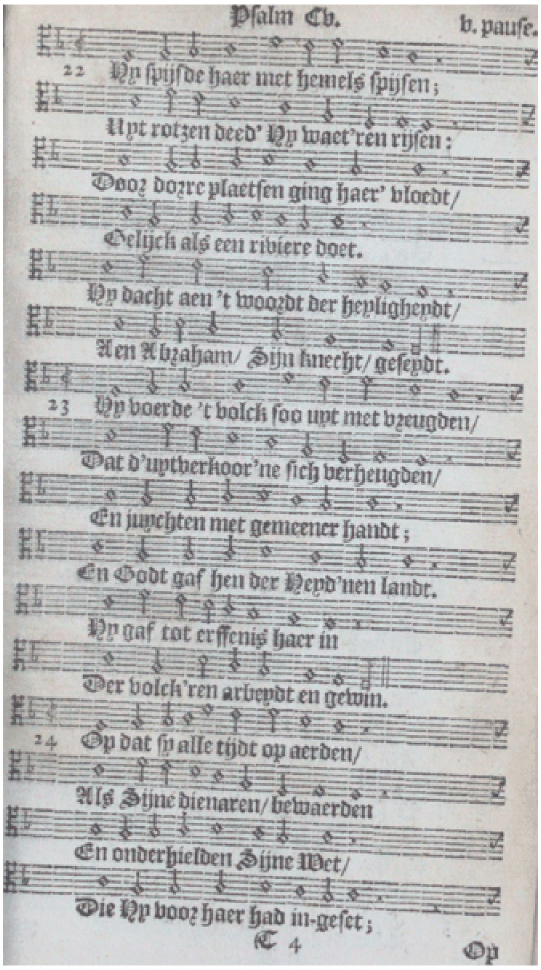

22 Hy spijsde haer met hemels spijsen;
Uyt rotzen deed' Hy waet'ren rijsen:
Door dorre plaetsen ging haer' vloedt,
Gelijck als een riviere doet.
Hy dacht aen 't woordt der heyligheydt,
Aen Abraham, Sijn knecht, geseydt.

23 Hy voerde 't volck soo uyt met vreugden,
Dat d'uytverkoor'ne sich verheugden,
En juychten met gemeener handt;
En Godt gaf hen der Heyd'nen landt.
Hy gaf tot erffenis haer in
Der volck'ren arbeydt en gewin.

24 Op dat sy alle tijdt op aerden,
Als Sijne dienaren, bewaerden
En onderhielden Sijne Wet,
Die Hy voor haer had in-geset;

Op dat Sijn' lof mocht zijn verbreydt,
Met lof-sang in der eeuwigheydt.

Psalm Cvj.

LOoft Godt, want Hy is goediglick;
Sijn' goedigheydt duert eeuwiglick.
Wie sal des Heeren mogentheden
Uyt-spreecken? wie is doch de man
Die al Sijn' lof, door sijne reden
Vertellen en doen hooren kan?

2 Wel hem, die 't recht houdt in 't gemoedt,
En recht tot allen tijden doet;
Gedenckt aen my, ô Heer, genadig;
Na 't wel-behagen tot Uw' schaer;
Besoeckt my met Uw' heyl gestadig,
En maeckt Uw' goedtheydt openbaer.

3 Op dat ick aenschouw 't goede van

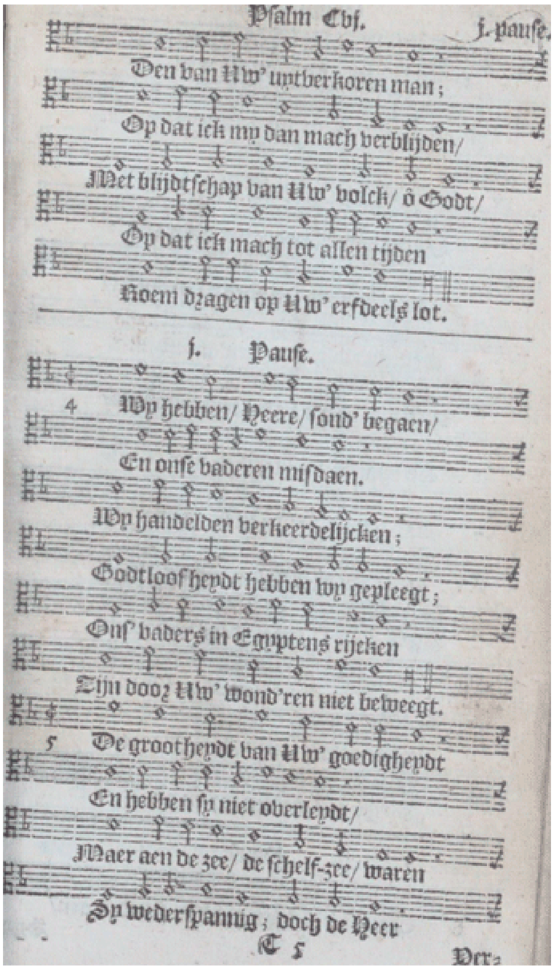

Den van Uw' uytverkoren man;
Op dat ick my dan mach verblijden,
Met blijdtschap van Uw' volck, ô Godt,
Op dat ick mach tot allen tijden
Roem dragen op Uw' erfdeels lot.

j. Pause.

4 Wy hebben, Heere, sond' begaen,
En onse vaderen misdaen.
Wy handelden verkeerdelijcken;
Godtloosheydt hebben wy gepleegt;
Ons' vaders in Egyptens rijcken
Zijn door Uw' wond'ren niet beweegt.

5 De grootheydt van Uw' goedigheydt
En hebben sy niet overleydt,
Maer aen de zee, de schelf-zee, waren
Sy wederspannig; doch de Heer

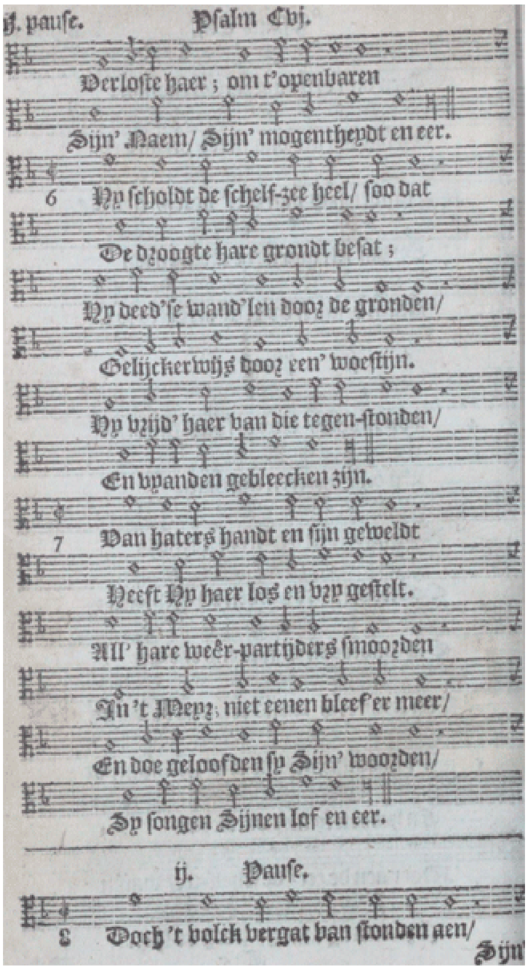

Verloste haer; om t'openbaren
Syn' Naem, Sijn' mogentheydt en eer.

6 Hy scholdt de schelf-zee heel, soo dat
De droogte hare grondt besat;
Hy deed'se wand'len door de gronden,
Gelijckerwijs door een' woestijn.
Hy vrijd' haer van die tegen-stonden,
En vyanden gebleecken zijn.

7 Van haters handt en sijn geweldt
Heeft Hy haer los en vry gestelt.
All' hare weêr-partijders smoorden
In 't Meyr; niet eenen bleef'er meer,
En doe geloofden sy Sijn' woorden,
Sy songen Sijnen lof en eer.

ij. Pause.

8 Doch 't volck vergat van stonden aen,

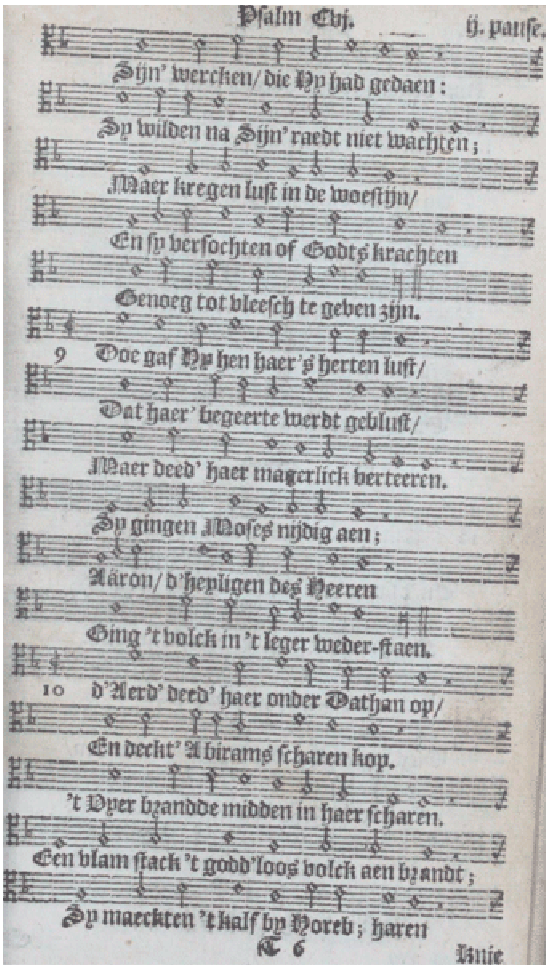

Sijn' wercken, die Hy had gedaen:
Sy wilden na Sijn' raedt niet wachten;
Maer kregen lust in de woestijn,
En sy versochten of Godts krachten
Genoeg tot vleesch te geven zijn.

9 Doe gaf Hy hen haer's herten lust,
Dat haer' begeerte werdt geblust,
Maer deed' haer magerlick verteeren.
Sy gingen Moses nijdig aen;
Aäron, d'heyligen des Heeren
Ging 't volck in 't leger weder-staen.

10 d'Aerd' deed' haer onder Dathan op,
En deckt' Abirams scharen kop.
't Vyer brandde midden in haer scharen.
Een vlam stack 't godd'loos volck aen brandt;
Sy maeckten 't kalf by Horeb; haren

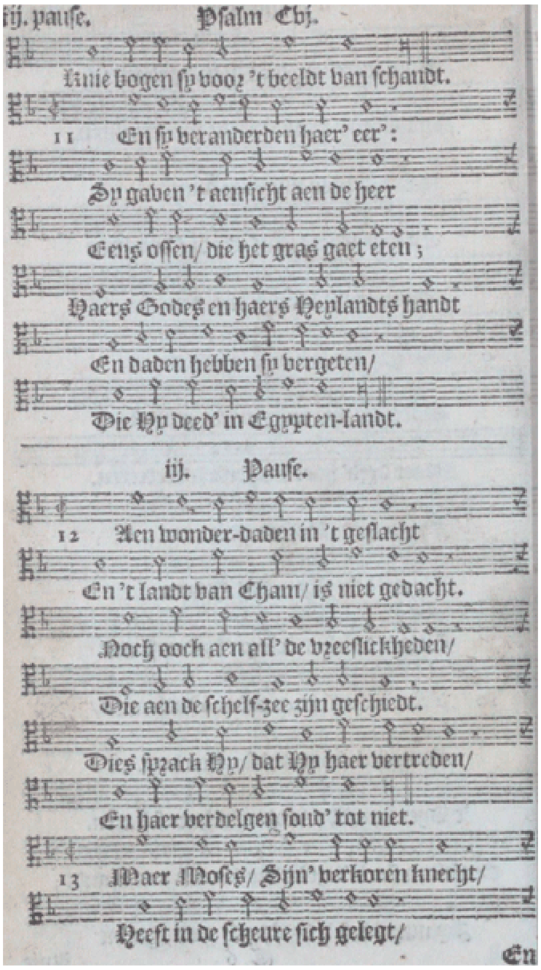

Knie bogen sy voor 't beeldt van schandt.

11 En sy veranderden haer' eer':
Sy gaven 't aensicht aen de heer
Eens ossen, die het gras gaet eten;
Haers Godes en haers Heylandts handt
En daden hebben sy vergeten,
Die Hy deed' in Egypten-landt.

iij. Pause.

12 Aen wonder-daden in 't geslacht
En 't landt van Cham, is niet gedacht.
Noch oock aen all' de vreeslickheden,
Die aen de schelf-zee zijn geschiedt.
Dies sprack Hy, dat Hy haer vertreden,
En haer verdelgen soud' tot niet.

13 Maer Moses, Sijn' verkoren knecht,
Heeft in de scheure sich gelegt,

En stondt voor 't aengesicht des Heeren,
Om Sijner grimmigheden kracht
Te stutten, en van hen te keeren,
Dat Hy haer geen verderf en bracht.

14 Sy hebben oock daer by versmaedt
't Gewenschte landt van Godts genaed':
Noch sy geloofden Sijne woorden;
Maer murmureerden in haer tent;
En na de stemm' des Heeren hoorden
Sy niet; maer 't oor was afgewendt.

15 Dies hief Hy tegen hen Sijn' handt,
En swoer, dat sy in 't woeste landt
Ter neder souden zijn geslagen,
En Hy haer zaedt in 't Heyden-rijck
Soud' neder-vellen en haer jagen,
En haer verstroyen eeuwiglijck.

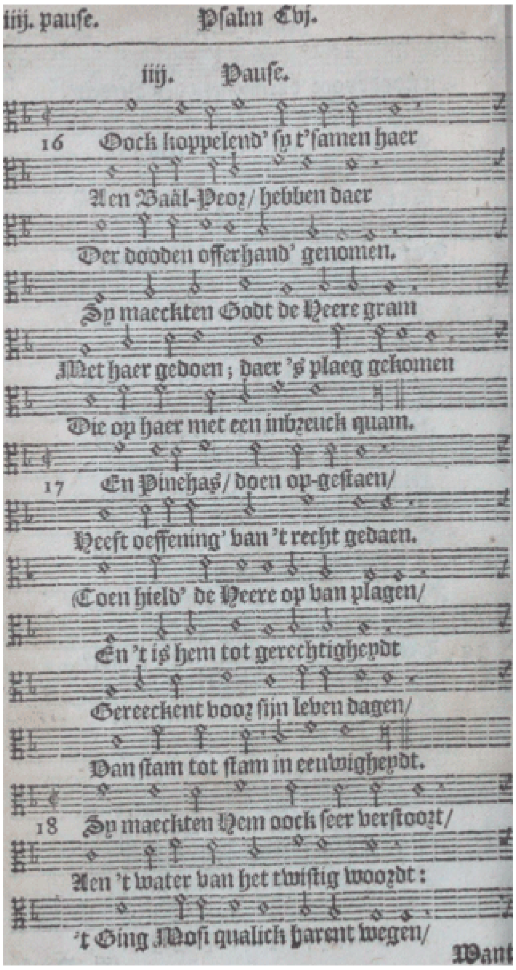

iiij. Pause.

16 Oock koppelend' sy t'samen haer
Aen Baäl-Peor, hebben daer
Der dooden offerhand' genomen.
Sy maeckten Godt de Heere gram
Met haer gedoen; daer 's plaeg gekomen
Die op haer met een inbreuck quam.

17 En Pinehas, doen op-gestaen,
Heeft oeffening' van 't recht gedaen.
Toen hield' de Heere op van plagen,
En 't is hem tot gerechtigheydt
Gereeckent voor sijn leven dagen,
Van stam tot stam in eeuwigheydt.

18 Sy maeckten Hem oock seer verstoort,
Aen 't water van het twistig woordt:
't Ging Mosi qualick harent wegen,

Want sy verbitterden sijn' geest,
Soo dat hy met sijn lips bewegen
Yets sprack 't welck' reuck'loos is geweest.

v. Pause.

19 Sy hebben 't volck niet neêr-geleydt,
Die hen de Heere had geseydt:
Maer mengden haer met Heydens vrouwen,
En leerden all' der selver daedt;
Op afgoôn-dienst was haer vertrouwen;
Sy werden hen ten strick tot quaedt.

20 Sy hebben daer-en-boven oock
Aen het veldt-duyvels quade spoock
Geoffert dochteren en sonen;
Sy storteden 't onschuldig bloedt
Van soons en dochters, om te toonen
Aen Canaäns Godt offer-goedt.

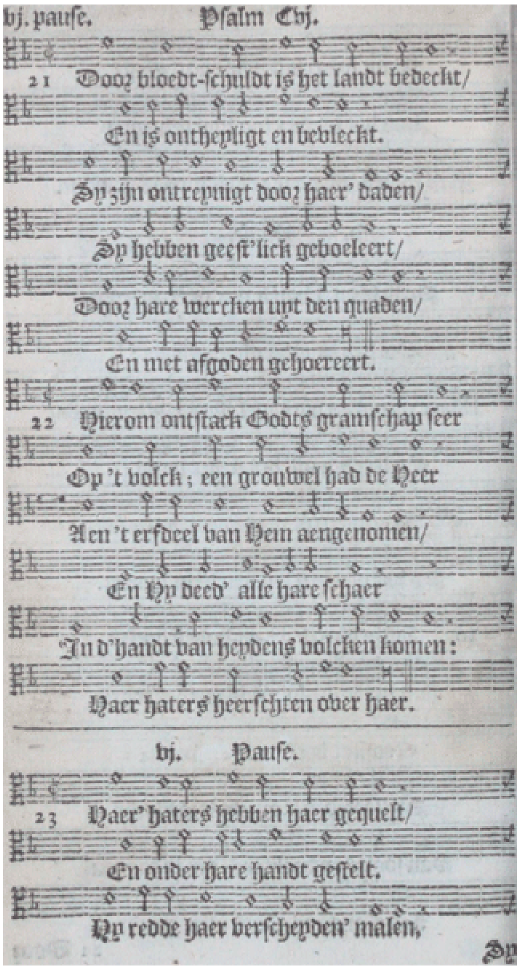

21 Door bloedt-schuldt is het landt bedeckt,
En is ontheyligt en bevleckt.
Sy zijn ontreynigt door haer' daden,
Sy hebben geest'lick geboeleert,
Door hare wercken uyt den quaden,
En met afgoden gehoereert.

22 Hierom ontstack Godts gramschap seer
Op 't volck; een grouwel had de Heer
Aen 't erfdeel van Hem aengenomen,
En Hy deed' alle hare schaer
In d'handt van heydens volcken komen:
Haer haters heerschten over haer.

vj. Pause.

23 Haer' haters hebben haer gequelt,
En onder hare handt gestelt.
Hy redde haer verscheyden' malen.

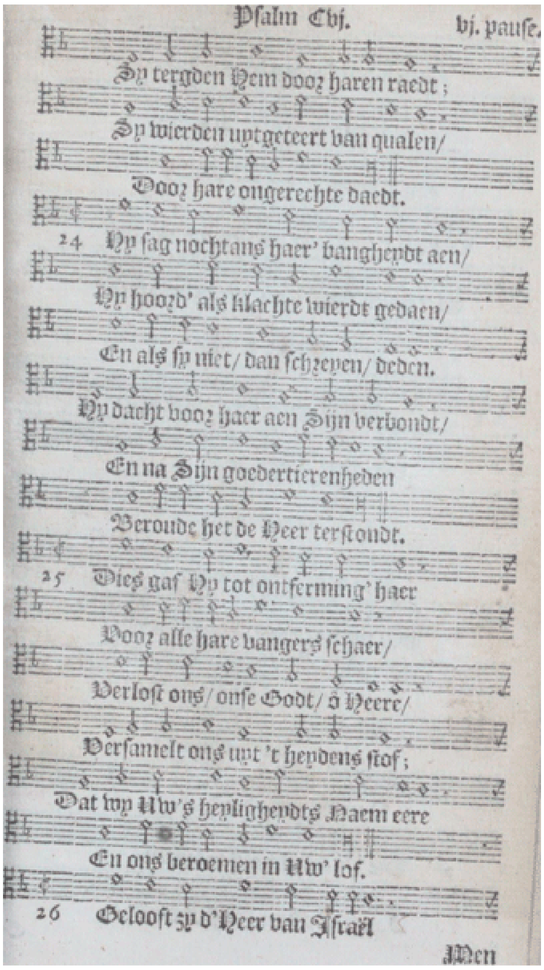

Sy tergden Hem door haren raedt;
Sy wierden uytgeteert van qualen,
Door hare ongerechte daedt.

24 Hy sag nochtans haer' bangheydt aen,
Hy hoord' als klachte wierdt gedaen,
En als sy niet, dan schreyen, deden.
Hy dacht voor haer aen Sijn verbondt,
En na Sijn goedertierenheden
Beroude het de Heer terstondt.

25 Dies gaf Hy tot ontferming' haer
Voor alle hare vangers schaer,
Verlost ons, onse Godt, ô Heere,
Versamelt ons uyt 't heydens stof;
Dat wy Uw's heyligheydts Naem eere
En ons beroemen in Uw' lof.

26 Gelooft zy d'Heer van Israël

Men segge Godes Name wel,
Van eeuwigheydt tot eeuwigheden,
En al het Israëls geslacht,
Bevestig' met haer wensch mijn reden,
Al 't volck segg' Amen, 't zy volbracht.

Psalm Cvij.

WIlt lof aen d'Heer besteden;
Hy is vol goedigheydt:
Sijn' goedertierenheden
Zijn in der eeuwigheydt.
Dat sy, die door Godts kracht
Bevrijdt zijn, dit verklaren,
Die Hy uyt handen bracht
Van die partijdig waren.

2 Die Hy bracht all' te samen
Van 't Oost en Wester-landt;

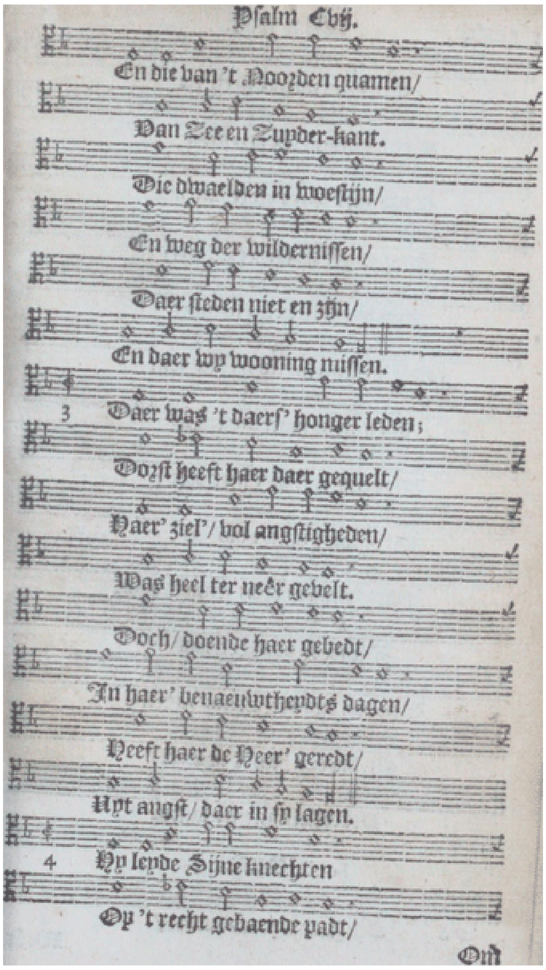

En die van 't Noorden quamen,
Van Zee en Zuyder-kant.
Die dwaelden in woestijn,
En weg der wildernissen,
Daer steden niet en zijn,
En daer wy wooning missen.

3 Daer was 't daers' honger leden;
Dorst heeft haer daer gequelt,
Haer' ziel', vol angstigheden,
Was heel ter neêr gevelt.
Doch, doende haer gebedt,
In haer' benaeuwtheydts dagen,
Heeft haer de Heer' geredt,
Uyt angst, daer in sy lagen.

4 Hy leyde Sijne knechten
Op 't recht gebaende padt,

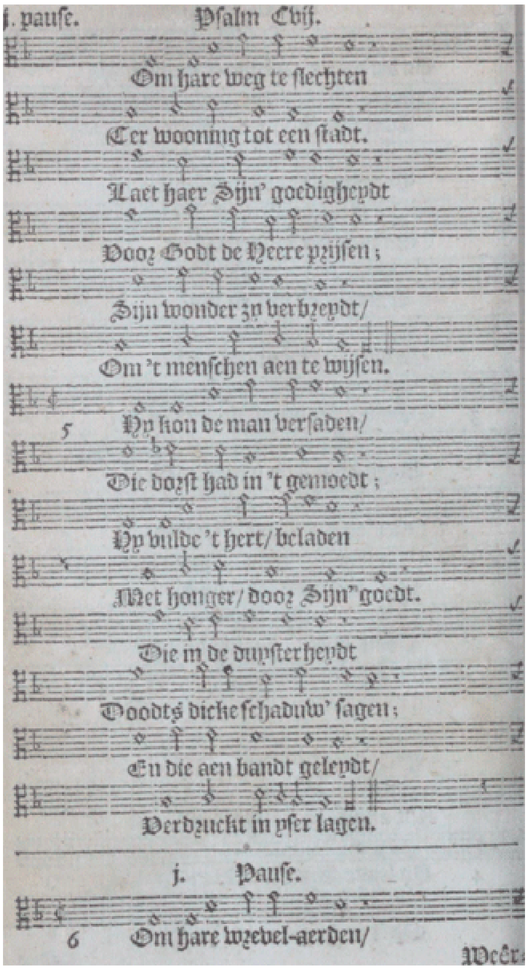

Om hare weg te slechten
Ter wooning tot een stadt.
Laet haer Sijn' goedigheydt
Voor Godt de Heere prijsen;
Sijn wonder zy verbreydt,
Om 't menschen aen te wijsen.

5 Hy kon de man versaden,
Die dorst had in 't gemoedt;
Hy vulde 't hert, beladen
Met honger, door Sijn' goedt.
Die in de duysterheydt
Doodts dicke schaduw' sagen;
En die aen bandt geleydt,
Verdruckt in yser lagen.

j. Pause.

6 Om hare wrevel-aerden,

Weêrspannig aen Godts Wet,
Om dat, als van geen' waerden,
Die was van haer verset.
Daerom Hy heeft haer' ziel
Door swarigheydt verslonden;
Sy struyckelden, daer viel
Geen' hulp, van haer gevonden.

7 Doch roepende tot Gode,
In hare bangigheydt,
Heeft Hy haer uyt haer noode',
Benaeuwtheydt, angst, geleydt.
Hy brachts' uyt duysternis,
Uyt schaduw' en uyt handen
Van doodts verbintenis,
En Hy brack hare banden.

8 Laet haer voor d'Heere prijsen

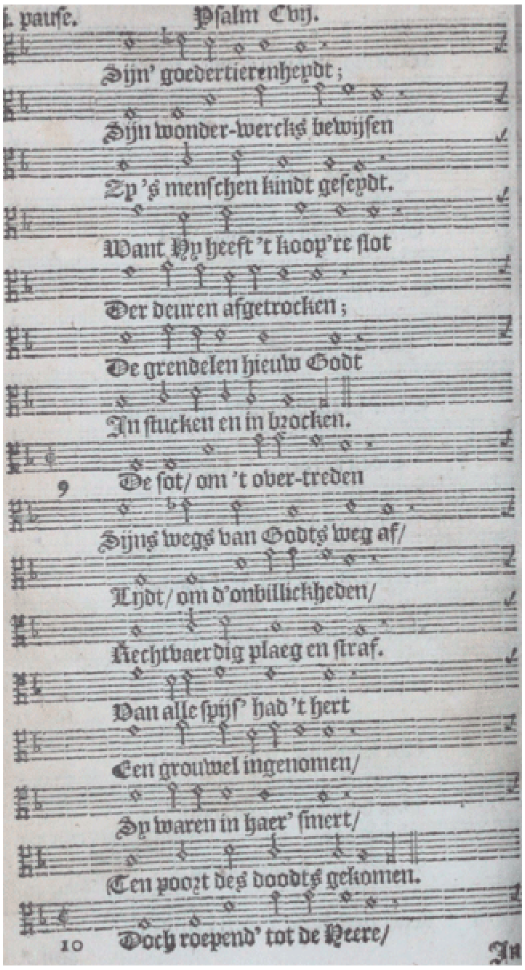

Sijn' goedertierenheydt;
Sijn wonder-wercks bewijsen
Zy 's menschen kindt geseydt.
Want Hy heeft 't koop're slot
Der deuren afgetrocken;
De grendelen hieuw Godt
In stucken en in brocken.

9 De sot, om 't over-treden
Sijns wegs van Godts weg af,
Lijdt, om d'onbillickheden,
Rechtvaerdig plaeg en straf.
Van alle spijs' had 't hert
Een grouwel ingenomen,
Sy waren in haer' smert,
Ten poort des doodts gekomen.

10 Doch roepend' tot de Heere,

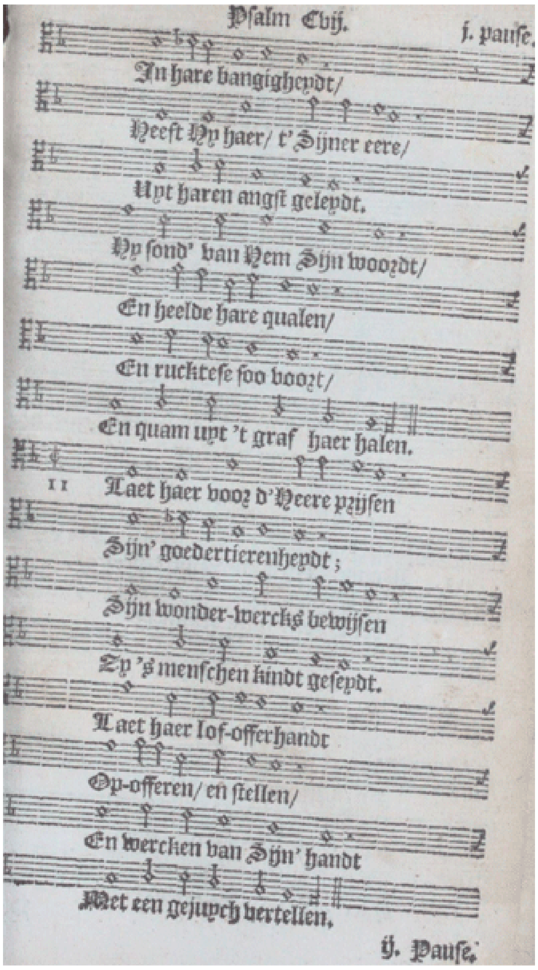

In hare bangigheydt,
Heeft Hy haer, t'Sijner eere,
Uyt haren angst geleydt.
Hy sond' van Hem Sijn woordt,
En heelde hare qualen,
En rucktese soo voort,
En quam uyt 't graf haer halen.

11 Laet haer voor d'Heere prijsen
Sijn' goedertierenheydt;
Sijn wonder-wercks bewijsen
Zy 's menschen kindt geseydt.
Laet haer lof-offerhandt
Op-offeren, en stellen,
En wercken van Sijn' handt
Met een gejuych vertellen.

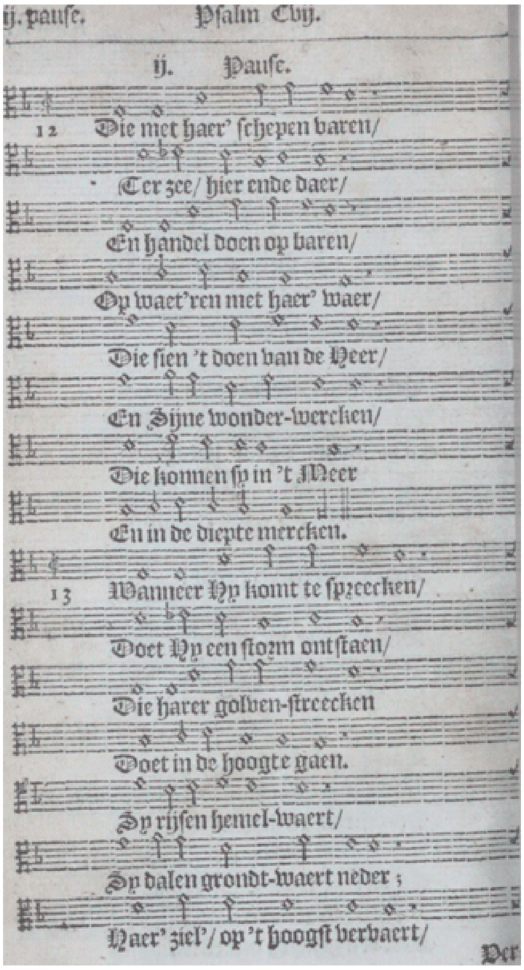

ij. Pause.

12 Die met haer' schepen varen,
Ter zee, hier ende daer,
En handel doen op baren,
Op waet'ren met haer' waer,
Die sien 't doen van de Heer,
En Sijne wonder-wercken,
Die konnen sy in 't Meer
En in de diepte mercken.

13 Wanneer Hy komt te spreecken,
Doet Hy een storm ontstaen,
Die harer golven-streecken
Doet in de hoogte gaen.
Sy rijsen hemel-waert,
Sy dalen grondt-waert neder;
Haer' ziel', op 't hoogst vervaert,

Versmelt van angst voor 't weder.

14 Sy danssen, wagg'len vallen,
Gelijck een droncken man;
De wijsheydt van haer allen
Verdwijnt; daer komt niet van.
Doch doende haer gebedt
In haer' benauwtheydts dagen,
Heeft haer de Heer geredt
Uyt angst, daer in sy lagen.

15 Hy doet de stormen stille,
En onverbolgen staen;
Soo dat na 's Heeren wille,
Haer' golven swijgend' gaen.
Dan zijns' in vrolickheydt,
Om 't stillen van de baren;
Om dat Hys' heeft geleydt,

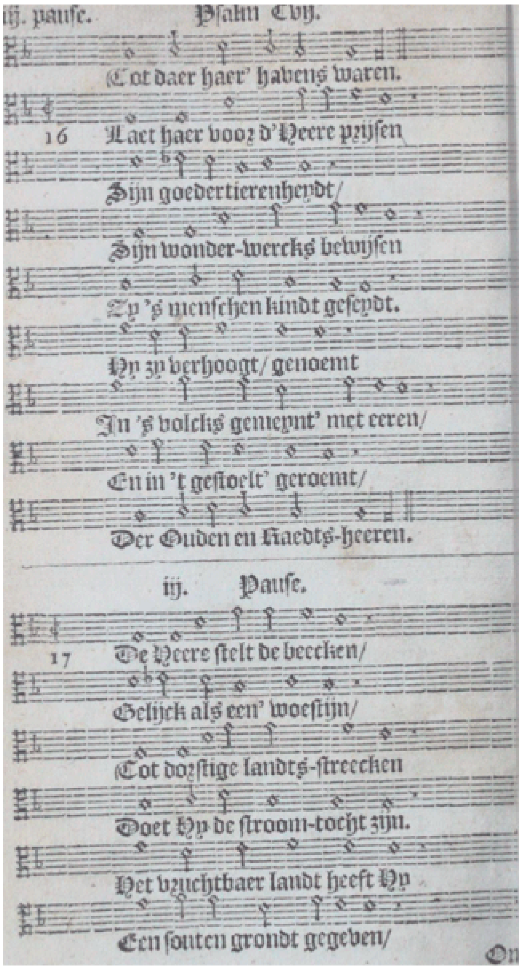

Tot daer haer' havens waren.

16 Laet haer voor d'Heere prijsen
Sijn goedertierenheydt,
Sijn wonder-wercks bewijsen
Zy 's menschen kindt geseydt.
Hy zy verhoogt, genoemt
In 's volcks gemeynt' met eeren,
En in 't gestoelt' geroemt,
Der Ouden en Raedts-heeren.

iij. Pause.

17 De Heere stelt de beecken,
Gelijck als een' woestijn,
Tot dorstige landts-streecken
Doet Hy de stroom-tocht zijn.
Het vruchtbaer landt heeft Hy
Een souten grondt gegeven,

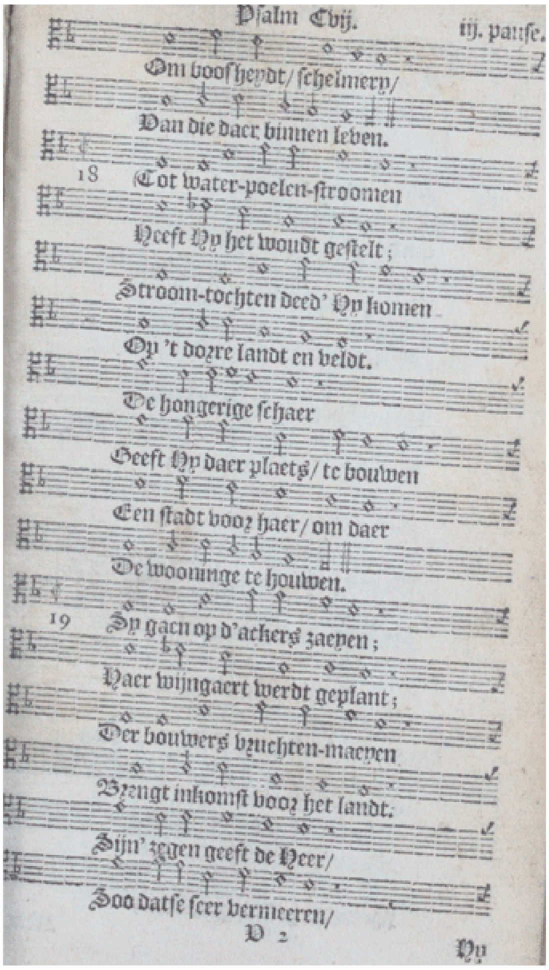

Om boosheydt, schelmery,
Van die daer binnen leven.

18 Tot water-poelen-stroomen
Heeft Hy het woudt gestelt;
Stroom-tochten deed' Hy komen
Op 't dorre landt en veldt.
De hongerige schaer
Geeft Hy daer plaets, te bouwen
Een stadt voor haer, om daer
De wooninge te houwen.

19 Sy gaen op d'ackers zaeyen;
Haer wijngaert werdt geplant;
Der bouwers vruchten-maeyen
Brengt inkomst voor het landt.
Sijn' zegen geeft de Heer,
Soo datse seer vermeeren,

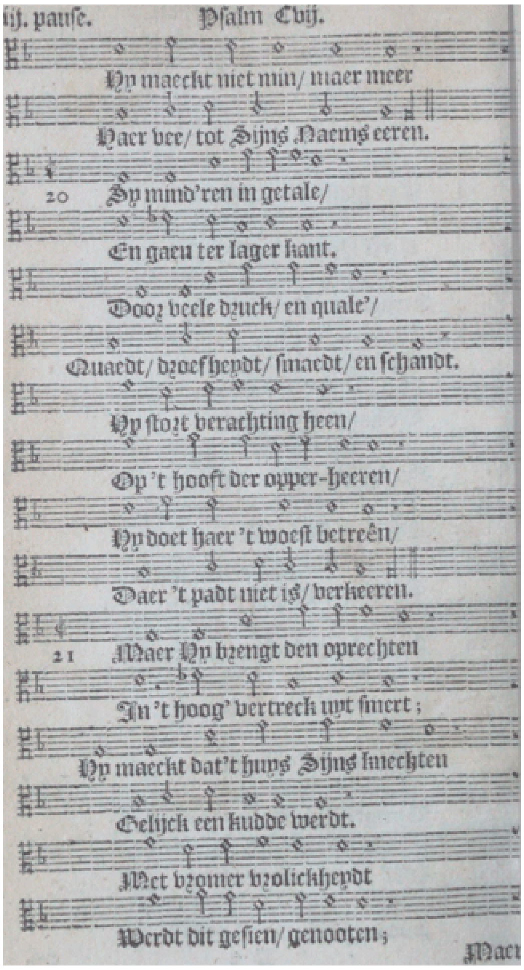

Hy maeckt niet min, maer meer
Haer vee, tot Sijns Naems eeren.

20 Sy mind'ren in getale,
En gaen ter lager kant.
Door veele druck, en quale',
Quaedt, droefheydt, smaedt, en schandt.
Hy stort verachting heen,
Op 't hooft der opper-heeren,
Hy doet haer 't woest betreên,
Daer 't padt niet is, verkeeren.

21 Maer Hy brengt den oprechten
In 't hoog' vertreck uyt smert;
Hy maeckt dat 't huys Sijns knechten
Gelijck een kudde werdt.
Met vromer vrolickheydt
Werdt dit gesien, genooten;

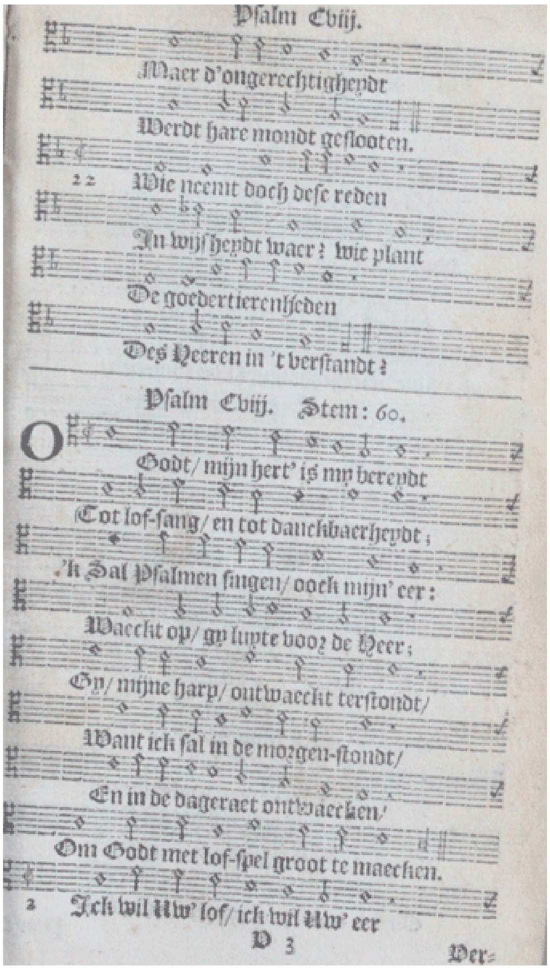

Maer d'ongerechtigheydt
Werdt hare mondt geslooten.

22 Wie neemt doch dese reden
In wijsheydt waer? wie plant
De goedertierenheden
Des Heeren in 't verstandt?

Psalm Cviij. Stem: 60.

O Godt, mijn hert' is my bereydt
Tot lof-sang, en tot danckbaerheydt;
'k Sal Psalmen singen, oock mijn' eer:
Waeckt op, gy luyte voor de Heer;
Gy, mijne harp, ontwaeckt terstondt,
Want ick sal in de morgen-stondt,
En in de dageraet ontwaecken,
Om Godt met lof-spel groot te maecken.

2 Ick wil Uw' lof, ick wil Uw' eer

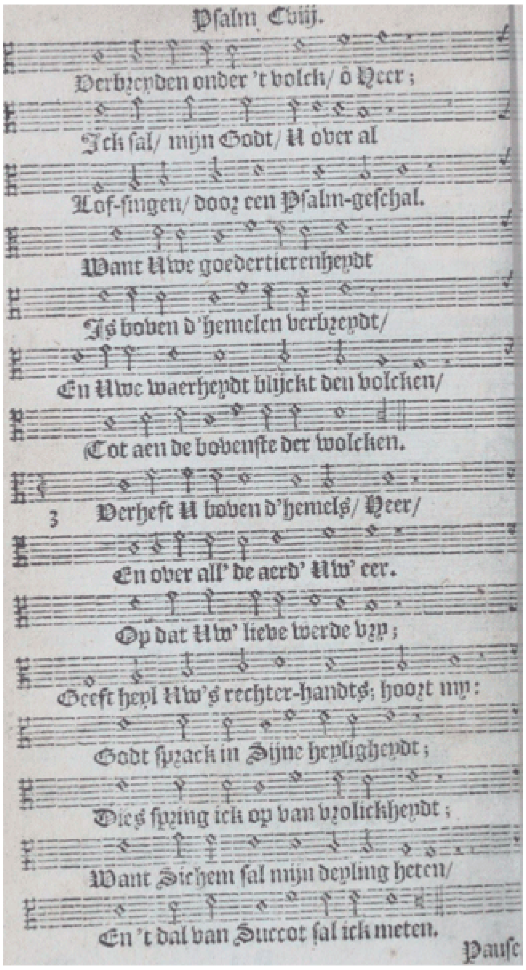

Verbreyden onder 't volck, ô Heer;
Ick sal, mijn Godt, U over al
Lof-singen, door een Psalm-geschal.
Want Uwe goedertierenheydt
Is boven d'hemelen verbreydt,
En Uwe waerheydt blijckt den volcken,
Tot aen de bovenste der wolken.

3 Verheft U boven d'hemels, Heer,
En over all' de aerd' Uw' eer.
Op dat Uw' lieve werde vry;
Geeft heyl Uw's rechter-handts; hoort my:
Godt sprack in Sijne heyligheydt;
Dies spring ick op van vrolickheydt;
Want Sichem sal mijn deyling heten,
En 't dal van Succot sal ick meten.

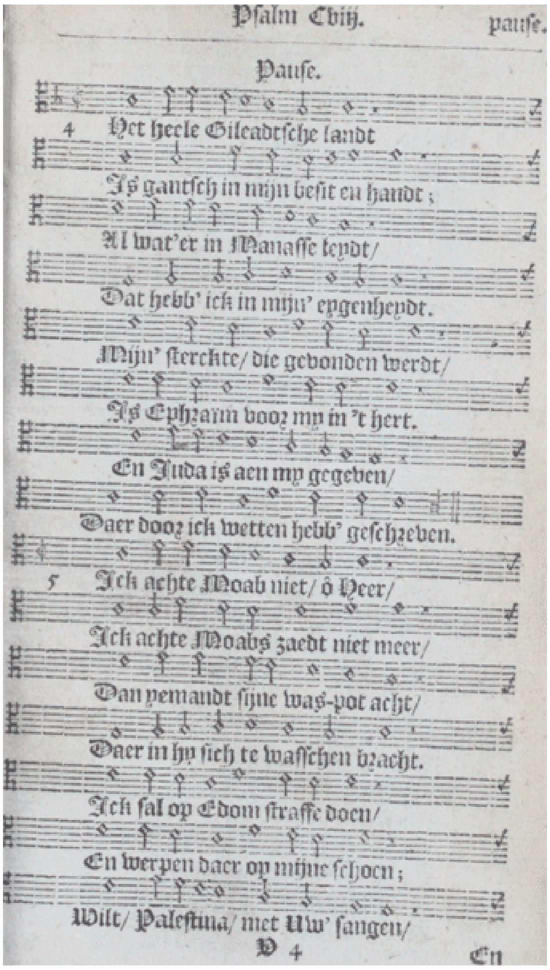

Pause.

4 Het heele Gileadtsche landt
Is gantsch in mijn besit en handt;
Al wat'er in Manasse leydt,
Dat hebb' ick in mijn' eygenheydt.
Mijn' sterckte, die gevonden werdt,
Is Ephraïm voor my in 't hert.
En Iuda is aen my gegeven,
Daer door ick wetten hebb' geschreven.

5 Ick achte Moab niet, ô Heer,
Ick achte Moabs zaedt niet meer,
Dan yemandt sijne was-pot acht,
Daer in hy sich te wasschen bracht.
Ick sal op Edom straffe doen,
En werpen daer op mijne schoen;
Wilt, Palestina, met Uw' sangen,

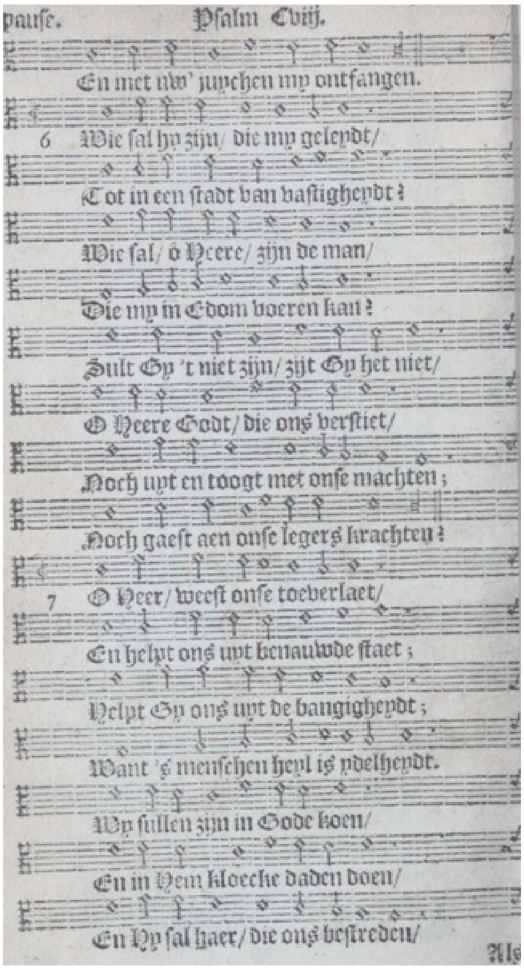

En met uw' juychen my ontfangen.

6 Wie sal hy zijn, die my geleydt,
Tot in een stadt van vastigheydt?
Wie sal, ô Heere, zijn de man,
Die my in Edom voeren kan?
Sult Gy 't niet zijn, zijt Gy het niet,
O Heere Godt, die ons verstiet,
Noch uyt en toogt met onse machten;
Noch gaeft aen onse legers krachten?

7 O Heer, weest onse toeverlaet,
En helpt ons uyt benauwde staet;
Helpt Gy ons uyt de bangigheydt;
Want 's menschen heyl is ydelheydt.
Wy sullen zijn in Gode koen,
En in Hem kloecke daden doen,
En Hy sal haer, die ons bestreden,

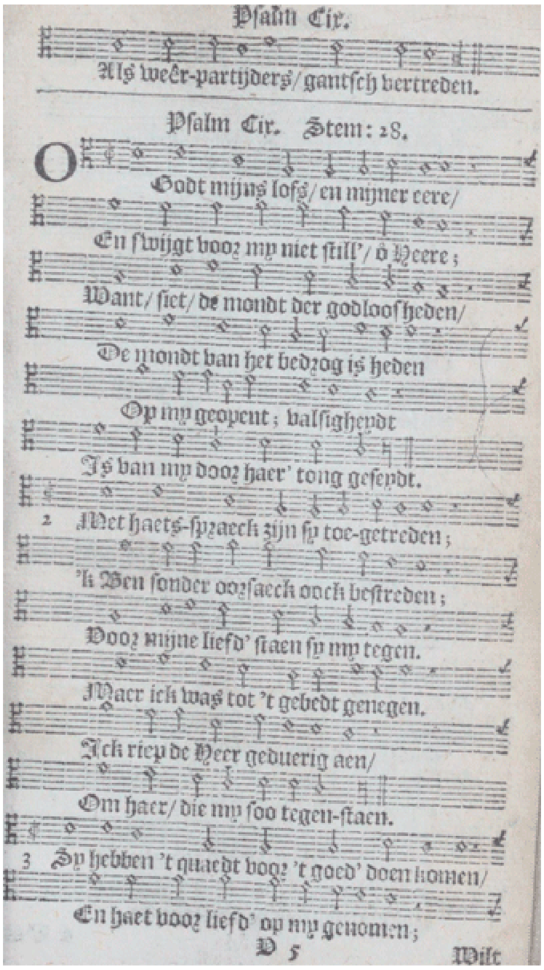

Als weêr-partijders, gantsch vertreden.

Psalm Cix. Stem: 28.

O Godt mijns lofs, en mijner eere,
En swijgt voor my niet still', ô Heere;
Want, siet, de mondt der godloosheden,
De mondt van het bedrog is heden
Op my geopent; valsigheydt
Is van my door haer' tong geseydt.

2 Met haets-spraeck zijn sy toe-getreden;
'k Ben sonder oorsaeck oock bestreden;
Voor mijne liefd' staen sy my tegen.
Maer ick was tot 't gebedt genegen.
Ick riep de Heer geduerig aen,
Om haer, die my soo tegen-staen.

3 Sy hebben 't quaedt voor 't goed' doen komen,
En haet voor liefd' op my genomen;

Wilt over hem een boosen stellen;
Laet hem van een godloosen quellen;
De Satan tegen hem gekant,
Sta, Heer, aen sijne rechterhandt.

4 Als hy voor 't recht sal zijn verschenen,
Ga hy ten straffe schuldig henen;
En laet, wanneer hy is verwesen,
Hem sijn gebedt tot sonde wesen:
Dat sijne dagen weynig zijn;
Een ander neem' sijn ampt voor 't sijn'.

5 Wilt sijne kind'ren weesen maecken,
Sijn wijf laet weduws droefheydt smaecken;
Dat hier en daer sijn kind'ren sweven,
En op de bedel-sacken leven,
En soecken haer' noodtdruftigheydt,
Uyt plaetsen van de dorrigheydt.

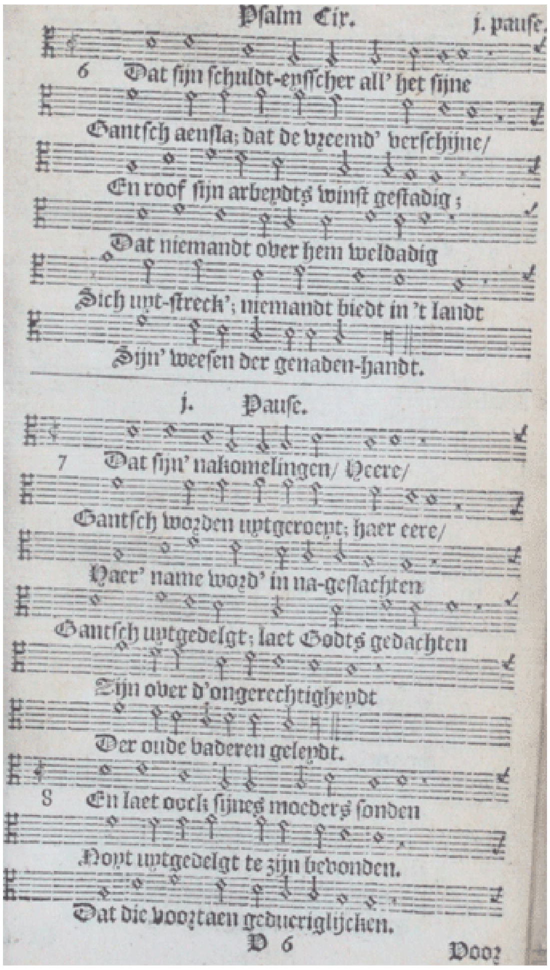

6 Dat sijn schuldt-eysscher all' het sijne
Gantsch aensla; dat de vreemd' verschijne,
En roof sijn arbeydts winst gestadig;
Dat niemandt over hem weldadig
Sich uyt-streck'; niemandt biedt in 't landt
Sijn' weesen der genaden-handt.

j. Pause.

7 Dat sijn' nakomelingen, Heere,
Gantsch worden uytgeroeyt; haer eere,
Haer' name word' in na-geslachten
Gantsch uytgedelgt; laet Godts gedachten
Zijn over d'ongerechtigheydt
Der oude vaderen geleydt.

8 En laet oock sijnes moeders sonden
Noyt uytgedelgt te zijn bevonden.
Dat die voortaen gedueriglijcken.

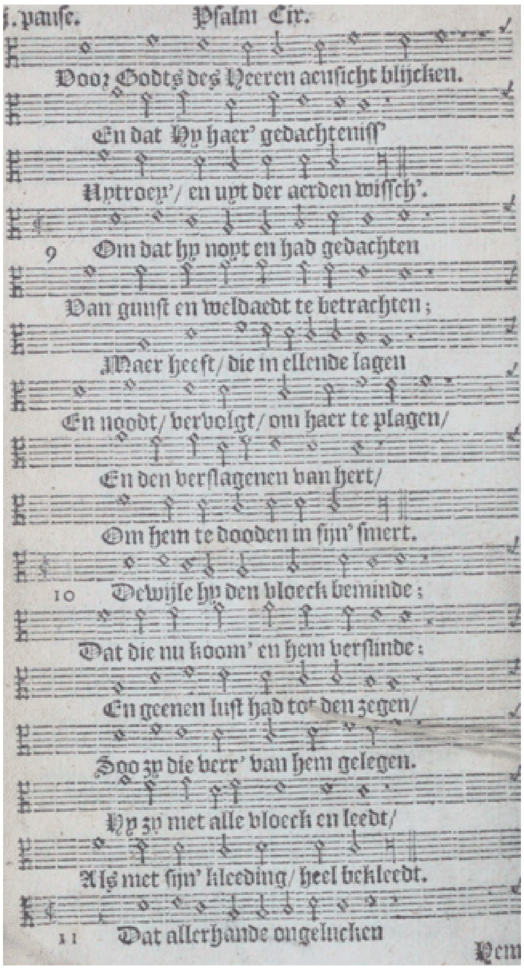

Door Godts des Heeren aensicht blijcken.
En dat Hy haer' gedachteniss'
Uytroey', en uyt der aerden wissch'.

9 Om dat hy noyt en had gedachten
Van gunst en weldaedt te betrachten;
Maer heeft, die in ellende lagen
En noodt, vervolgt, om haer te plagen,
En den verslagenen van hert,
Om hem te dooden in sijn' smert.

10 Dewijle hy den vloeck beminde;
Dat die nu koom' en hem verslinde;
En geenen lust had tot den zegen,
Soo zy die verr' van hem gelegen.
Hy zy met alle vloeck en leedt,
Als met sijn' kleeding, heel bekleedt.

11 Dat allerhande ongelucken

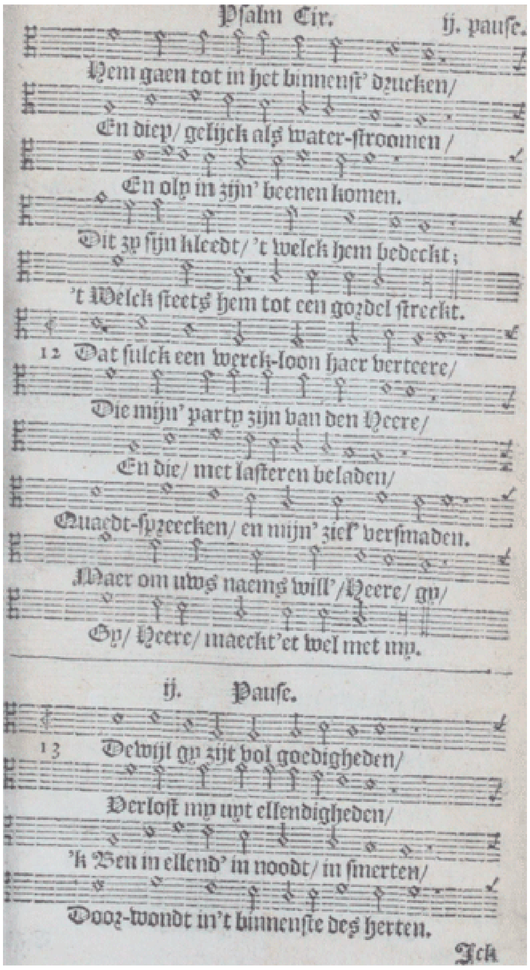

Hem gaen tot in het binnenst' drucken,
En diep, gelijck als water-stroomen,
En oly in zijn' beenen komen.
Dit zy sijn kleedt, 't welck hem bedeckt;
't Welck steets hem tot een gordel streckt.

12 Dat sulck een werck-loon haer verteere,
Die mijn' party zijn van den Heere,
En die, met lasteren beladen,
Quaedt-spreecken, en mijn' ziel' versmaden.
Maer om uws naems will', Heere, gy,
Gy, Heere, maeckt'et wel met my.

ij. Pause.

13 Dewijl gy zijt vol goedigheden,
Verlost my uyt ellendigheden,
'k Ben in ellend' in noodt, in smerten,
Door-wondt in 't binnenste des herten.

Ick gae, gelijck een schaduw' heen,
Wanneer s'haer neygt, en haest verdween.

14 'k Word uyt-geschuddet, ick moet sweven;
'k Word als een sprinck-haen omgedreven;
Mijn knïen struyck'len, sonder krachten,
Van vasten dagen lang, en nachten;
Mijn vleesch is mager en vergaen,
En gansch geen vet en is daer aen.

15 Noch ben ick hen tot allen tijden
Een spot een smaedt in all' mijn lijden.
Als sy my in 't gesicht vernamen,
So schuddeden sy 't hooft te samen.
Helpt, Heer, my uyt d'ellendigheydt;
Verlost my, na uw' goedigheydt.

16 Op dat van haer mag zijn vernomen;
Dat dit is van Uw' handt gekomen;

Dat Gy dit werck, mijn Godt, mijn Heere,
Gedaen hebt; my herstelt in eere.
Laet haer vry vloecken tegen my,
Maer, Heer, verlost en zegent Gy.

17 Laet haer vry tegen my sich stellen;
Maer wilt met schaemt' haer neder-vellen;
Doch wilt Uw' knecht met vreugd' verhoogen.
Laet mijn' party zijn aengetogen
Met schand'; dat haer beschaemtheyt deck',
En als een mantel haer verstreck'.

18 Mijn' mondt sal d' Heer veel lofs bewijsen;
'k Sal hem in 't veeler midden prijsen:
Want hy sal die in noodtdruft leven,
Ter rechter-handt staen, noch begeven,
Tot zijn' verlossing van die zijn'
Ziels-richters en veroord'laers zijn.

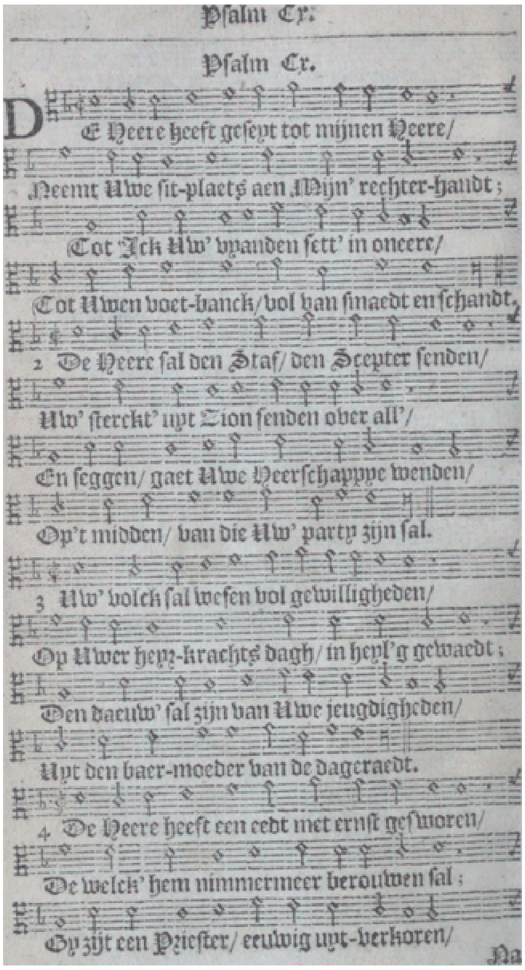

Psalm Cx.

DE Heere heeft geseyt tot mijnen Heere,
Neemt Uwe sit-plaets aen Mijn' rechter-handt;
Tot Ick Uw' vyanden sett' in oneere,
Tot Uwen voet-banck, vol van smaedt en schandt.

2 De Heere sal den Staf, den Scepter senden,
Uw' sterckt' uyt Zion senden over all',
En seggen, gaet Uwe Heerschappye wenden,
Op 't midden, van die Uw' party sal zijn.

3 Uw' volck sal wesen vol gewilligheden,
Op Uwer heyr-krachts dagh, in heyl'g gewaedt;
Den daeuw' sal zijn van Uwe jeugdigheden,
Uyt den baer-moeder van de dageraedt.

4 De Heere heeft een eedt met ernst gesworen,
De welck' hem nimmermeer berouwen sal;
Gy zijt een Priester, eeuwig uyt-verkoren,

Na d'ordre, die'k Melchizedek beval.

5 De Heer is aen Uw' rechter-handt geseten;
Hy sal de Koningen met krachtigheydt
Verslaen, en vorsten sullen zijn versmeten,
Ten dage van Sijn toorn en grimmigheydt.

6 Hy sal in 't Heydens volck recht doen en wreken;
Vol doode lichamen doen zijn all' 't landt;
Hy sal verslaen, Hy sal geheel verbreecken,
Die in een groot landt heeft de overhandt.

7 De Heer, wanneer Hem dorst, sal op de wegen,
Tot Zijn' verquicking drincken uyt de beeck.
Daerom, als Hy sal zijn om hoogh gestegen,
Sal yeder sien, hoe dat Hy 't hooft op-steeck'.

Psalm Cxj. Stem: 24.

ICk sal de daden van de Heer,
Ick sal Sijn' heerlickheydt en eer

Van gantscher herten loven, prijsen.
'k Sal in 't verborgen in den raedt,
Vergad'ring, daer d'op-rechte gaet,
Sal ick Sijn' wonder-wercken wijsen.

2 Godts werck is groot, 't werdt na-gejaegt,
Van alle vroome, die 't behaegt,
En daer in heeft sijn' lustigheden.
Sijn doen is vol van majesteyt,
En heerlickheyt, gerechtigheyt
Van hem bestaet in eeuwigheden.

3 Hy heeft gemaeckt, dat men gedacht
Aen wond'ren van hem voort-gebracht.
Barmhertig is Godt en genadig.
Hy heeft den sijnen spijs bereydt,
Die hem vreest tot in eeuwigheyt;
Hy denckt aen Sijn verbondt gestadig.

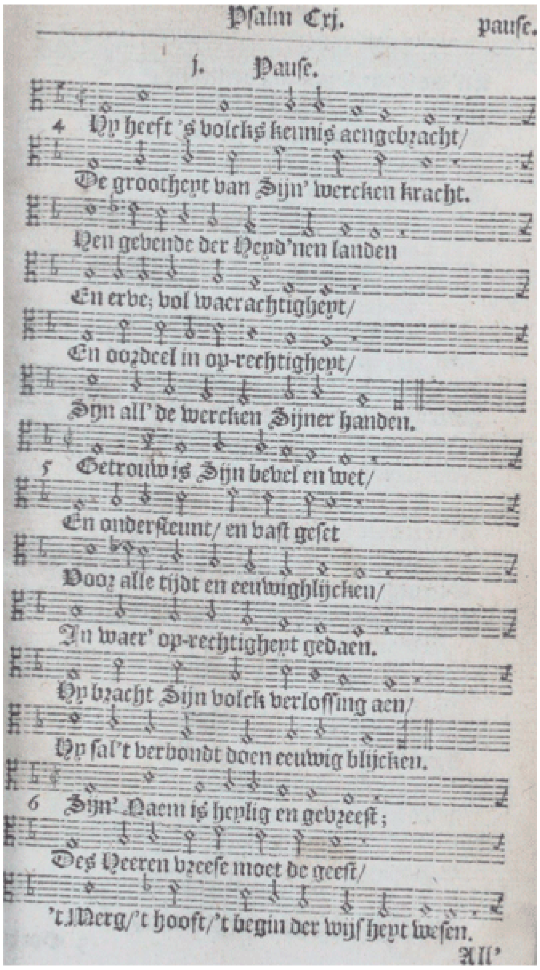

j. Pause.

4 Hy heeft 's volcks kennis aengebracht,
De grootheyt van Sijn' wercken kracht.
Hen gevende der Heyd'nen landen
En erve; vol waerachtigheyt,
En oordeel in op-rechtigheyt,
Sijn all' de wercken Sijner handen.

5 Getrouw is Sijn bevel en wet,
En ondersteunt, en vast geset
Voor alle tijdt en eeuwighlijcken,
In waer' op-rechtigheyt gedaen.
Hy bracht Sijn volck verlossing aen,
Hy sal 't verbondt doen eeuwig blijcken.

6 Sijn Naem is heylig en gevreest;
Des Heeren vreese moet de geest,
't Merg, 't hooft, 't begin der wijsheyt wesen.

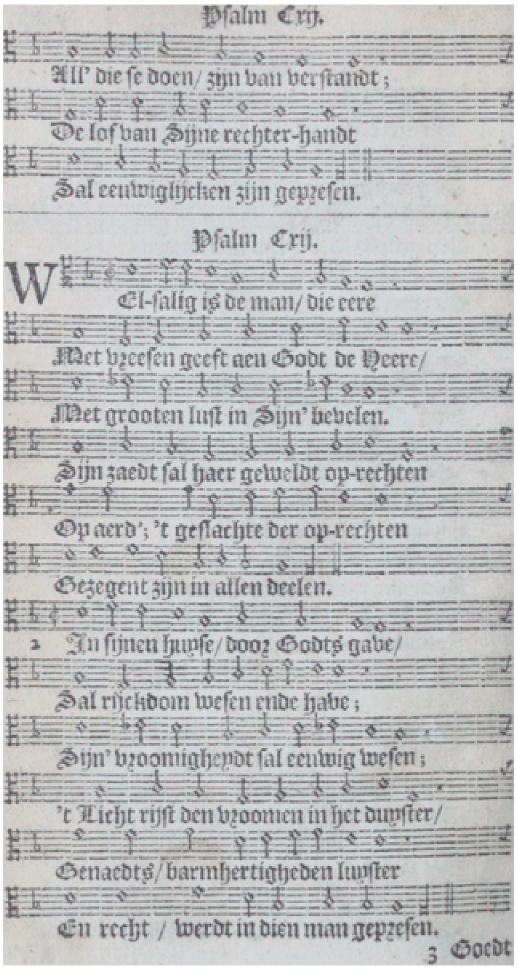

All' die se doen, zijn van verstandt;
De lof van Sijne rechter-handt
Sal eeuwiglijcken zijn gepresen.

Psalm Cxij.

*W*El-salig is de man, die eere
Met vreesen geeft aen Godt de Heere,
Met grooten lust in Sijn' bevelen.
Sijn zaedt sal haer geweldt op-rechten
Op aerd'; 't geslachte der op-rechten
Gezegent zijn in allen deelen.

2 In sijnen huyse, door Godts gave,
Sal rijckdom wesen ende have;
Sijn vroomigheydt sal eeuwig wesen;
't Licht rijst den vroomen in het duyster,
Genaedts, barmhertigheden luyster
En recht, werdt in dien man gepresen.

3 Goedt is de man, wel sy den genen,
Die sich ontfermt, en uyt wil leenen:
Met recht beschickt hy sij-ne saecken:
Sijn wanckelen en sal noyt blijcken;
Men sal altijdt en eeuwiglijcken
Rechtveerdiger gedacht'nis maecken.

4 Hy sal geen quaedt geruchte vresen,
Maer altijdt onverschrocken wesen.
Sijn hert betrouwt sich op den Heere;
Sijn hert, wel onder-steunt in allen
Gevall', sal in geen' vrese vallen,
Tot hy 't oogh op Sijn' vyandt keere.

5 Hy stroydt Sijn goedt uyt met ontfarmen;
Hy geeft noodruftigen en armen.
Sijn wel doen, Sijn' gerechtigheden
Bestaen in eeuwigheydt; de Heere

Sal sijnen hoorn verhoogen; eere
En macht sal sijnen hoorn bekleden.

6 De goddeloose sal Godts wercken
Aenschouwen, en met toorn bemercken,
En knerssen sal hy op sijn' tanden,
En smelten sal hy; all' het wenschen
Van all' de Goddeloose menschen,
Dat sal vergaen tot niet, met schanden.

Psalm Cxiij.

GY knechten, die den Heer uw' Godt
Dient na Sijn' wet en Sijn gebodt,
Segt lof de Name Godts, des Heeren.
Des Heeren Naem' sy lof geseydt;
Van nu aen tot in eeuwigheydt
Sy Godt des Heeren Naem in eeren.

2 Van d'opgang van der Sonnen aen,

Tot daer die neder komt te gaen,
Sy eeuwig 's Heeren Naem gepresen.
Hoog boven alle heyd'nen gaet
Des Heeren heerlickheydt; Sijn staet
Is boven d'Hemelen in wesen.

3 Wie is de Heer ons' Godt gelijck,
Die seer hoog woont in 't hemel-rijck?
Die hem seer hoog verheft met woonen?
Die nederwaerts seer laege siet,
Op 't geen' in d'hemelen geschiet,
Op 't geene d'aerden Hem vertoonen?

4 Die uyt het stof den slechten man,
En den geringen rechten kan,
En uyt den dreck hem kan verhoogen.
Op dat daer door haer' setel zy
By Vorsten, dat sy daer door by

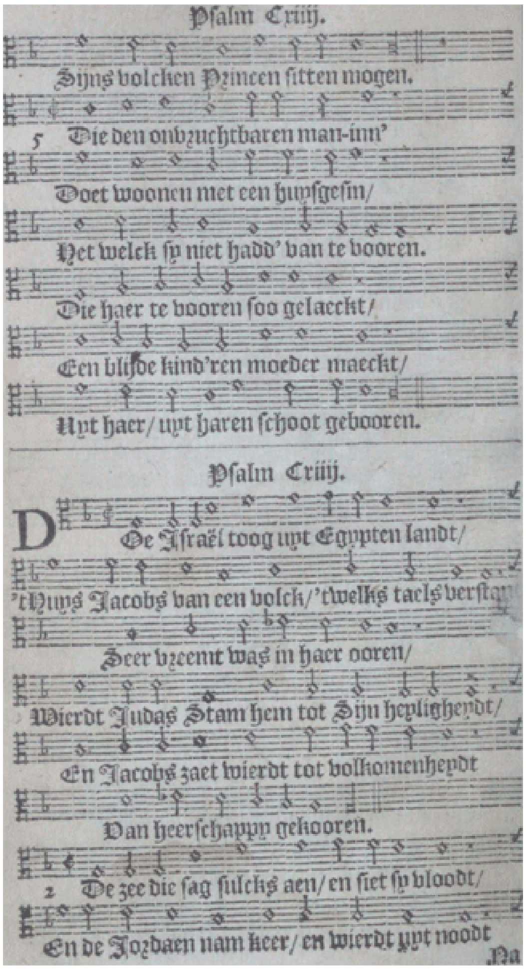

Sijns volcken Princen sitten mogen.

5 Die den onvruchtbaren man-inn'
Doet woonen met een huysgesin,
Het welck sy niet hadd' van te vooren.
Die haer te vooren soo gelaeckt,
Een blijde kind'ren moeder maeckt,
Uyt haer, uyt haren schoot gebooren.

Psalm Cxiiij.

Doe Israël toog uyt Egypten landt,
't Huys Iacobs van een volck, 'twelks taels verstant
Seer vreemd was in haer ooren,
Wierdt Iudas Stam hem tot Sijn heyligheydt,
En Iacobs zaet wierdt tot volkomenheydt
Van heerschappy gekooren.

2 De zee die sag sulcks aen, en siet sy vloodt,
En de Iordaen nam keer, en wierdt uyt noodt

Na achterwaerts gedrongen:
't Gebergt, 't geheuvelt', heeft getrilt, gebeeft,
En gaf soo sprongen, als de ramme geeft,
Als lamm'ren, schapen-jongen.

3 Wat was u doch, ô zee, dat gy soo vloodt?
Dat gy, Iordaen, namt keer, en wierdt uyt noodt
Na achterwaerts gedrongen?
Dat gy gebergt, geheuvelt', hebt gebeeft,
En gaeft soo sprongen, als de ramme geeft,
Als lamm'ren, schapen-jongen?

4 Gy aerde beeft voor 's Heeren aengesicht;
Voor 't aengesicht van Iacobs Godt, en swicht
Voor onsen Heer der Heeren.
Die rotsen doet verand'ren in een vloedt
Van wateren, en die de key-steen doet
In water-bronnen keeren.

Psalm Cxv.

*N*Iet ons, niet ons, maer geeft U Naem, ô Heer
Om Uwe goedigheydt alleen de eer,
Om Uw' waerachtigheden.
Waerom soude het heydensch' volck met spot
Doch seggen, Waer is nu doch haren Godt,
Die werdt van haer gebeden?

2 Doch onse Godt is in het Hemel-rijck;
Hy doet, wat Hem behaegt, gantsch krachtelijck,
In aller volck'ren landen.
Maer d'afgoôn, daer het heydensch' volck op bouwt
Zijn maer van silver en van louter goudt,
Het werck van 's menschen handen.

3 Sy hebben monden, maer en spreecken niet;
Sy hebben oogen, maer gelijck men siet,
Sy sien niet met haer oogen.

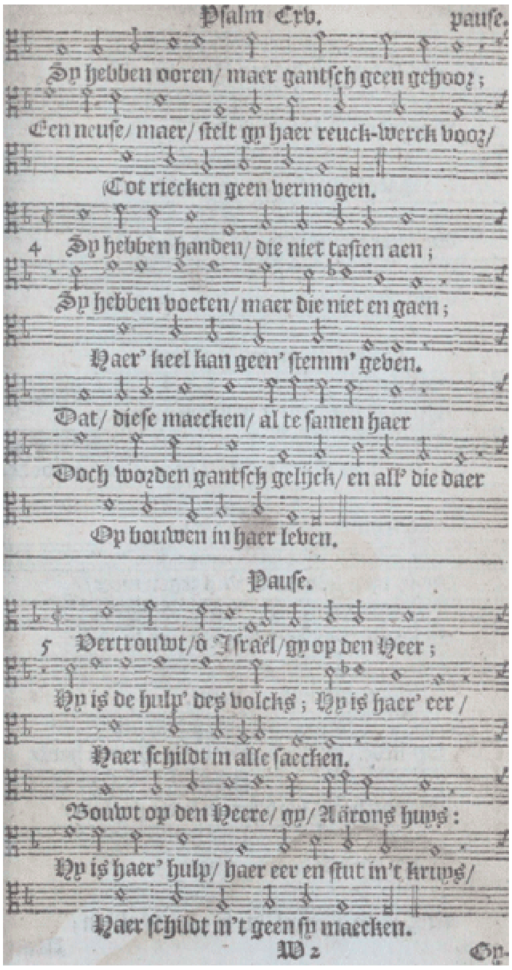

Sy hebben ooren, maer gantsch geen gehoor;
Een neuse, maer, stelt gy haer reuck-werck voor,
Tot riecken geen vermogen.

4 Sy hebben handen, die niet tasten aen;
Sy hebben voeten, maer die niet en gaen;
Haer' keel kan geen' stemm' geven.
Dat, diese maecken, al te samen haer
Doch worden gantsch gelijck, en all' die daer
Op bouwen in haer leven.

Pause.

5 Vertrouwt, ô Israël, gy op den Heer;
Hy is de hulp' des volcks; Hy is haer' eer,
Haer schildt in alle saecken.
Bouwt op den Heere, gy, Aärons huys:
Hy is haer' hulp, haer eer en stut in 't kruys,
Haer schildt in 't geen sy maecken.

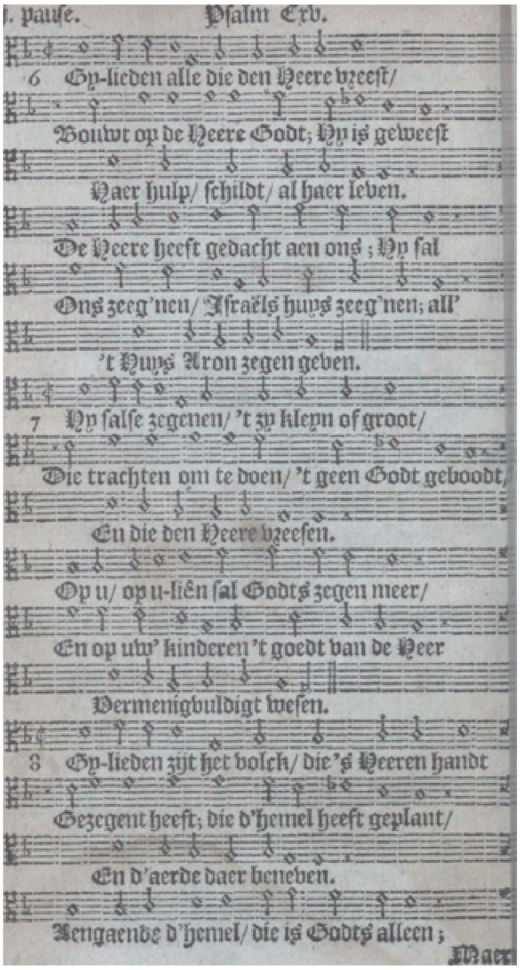

6 Gy-lieden alle die den Heere vreest,
Bouwt op de Heere Godt; Hy is geweest
Haer hulp, schildt, al haer leven.
De Heere heeft gedacht aen ons; Hy sal
Ons zeeg'nen, Israëls huys zeeg'nen; all'
't Huys Aron zegen geven.

7 Hy salse zegenen, 't zy kleyn of groot,
Die trachten om te doen, 't geen Godt geboodt,
En die den Heere vreesen.
Op u, op u-liên sal Godts zegen meer,
En op uw' kinderen 't goedt van de Heer
Vermenigvuldigt wesen.

8 Gy-lieden zijt het volck, die 's Heeren handt
Gezegent heeft; die d'hemel heeft geplant,
En d'aerde daer beneven.
Aengaende d'hemel, die is Godts alleen;

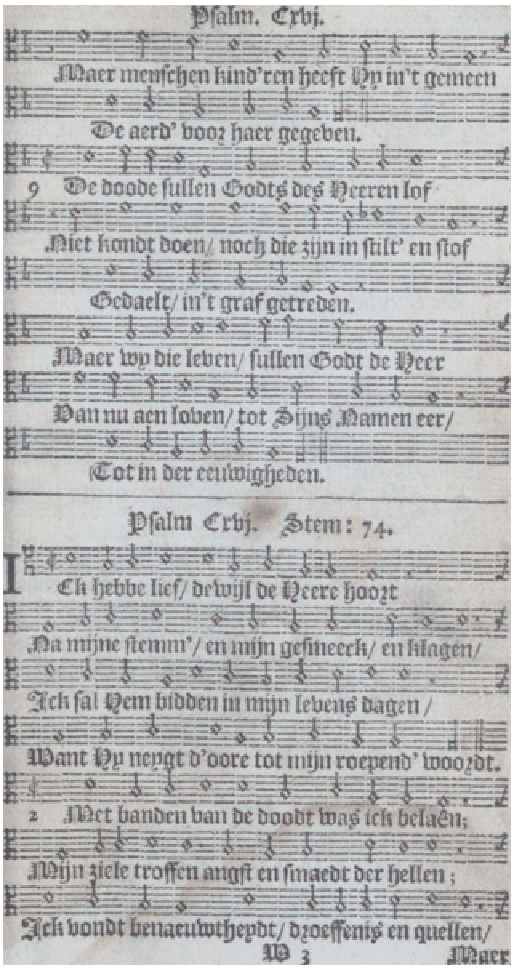

Maer menschen kind'ren heeft Hy in 't gemeen
De aerd' voor haer gegeven.

9 De doode sullen Godts des Heeren lof
Niet kondt doen, noch die zijn in stilt' en stof
Gedaelt, in 't graf getreden.
Maer wy die leven, sullen Godt de Heer
Van nu aen loven, tot Sijns Namen eer,
Tot in der eeuwigheden.

Psalm Cxvj. Stem: 74.

***I**Ck hebbe lief, dewijl de Heere hoort*
Na mijne stemm', en mijn gesmeeck, en klagen,
Ick sal Hem bidden in mijn levens dagen,
Want Hy neygt d'oore tot mijn roepend' woordt.

2 Met banden van de doodt was ick belaên;
Mijn ziele troffen angst en smaedt der hellen;
Ick vondt benaeuwtheydt, droeffenis en quellen,

Maer Godts des Heeren Naem' die riep ick aen.

3 Och Heer, bevrijdt mijn ziel van dese pijn.
De Heere is rechtveerdig en genadig,
En onse Godt ontfermt sich oock gestadig;
De Heer bewaert haer die eenvoudig zijn.

4 'k Was uyt-geteert, ick was by-na vergaen;
Doch Hy heeft my verlost uyt mijn' ellenden;
Mijn ziele, wilt tot rust u weder wenden,
Want Godt de Heer heeft aen u wel gedaen.

5 Want, Heer, Gy gingt van mijne ziel de doodt,
Van 't oog de traen, van voeten d'aenstoot weeren;
'k Sal wand'len voor het aengesicht des Heeren,
In 't landt des levens als Uw' gunst-genoot.

Pause.

6 Ick heb gelooft, daerom heb ick geseydt;
'k Ben seer bedruckt geweest; vol angstigheden;

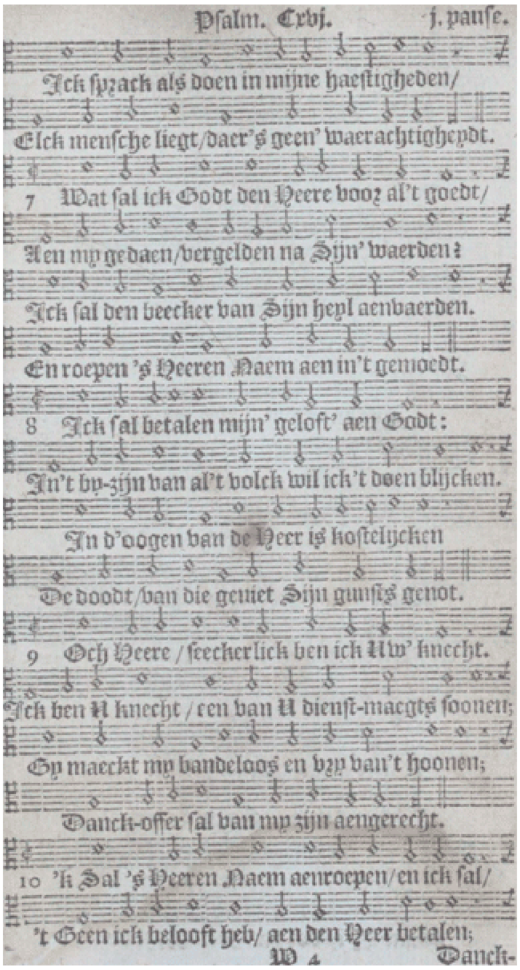

Ick sprack als doen in mijne haestigheden,
Elck mensche liegt, daer's geen' waerachtigheydt.

7 Wat sal ick Godt den Heere voor al 't goedt,
Aen my gedaen, vergelden na Sijn' waerden?
Ick sal den beecker van Sijn heyl aenvaerden.
En roepen 's Heeren Naem aen in 't gemoedt.

8 Ick sal betalen mijn' geloft' aen Godt:
In 't by-zijn van al 't volck wil ick 't doen blijcken.
In d'oogen van de Heer is kostelijcken
De doodt, van die geniet Sijn gunsts genot.

9 Och Heere, seeckerlick ben ick Uw' knecht.
Ick ben U knecht, een van U dienst-maegts soonen;
Gy maeckt my bandeloos en vry van 't hoonen;
Danck-offer sal van my zijn aengerecht.

10 'k Sal 's Heeren Naem aenroepen, en ick sal,
't Geen ick belooft heb, aen den Heer betalen;

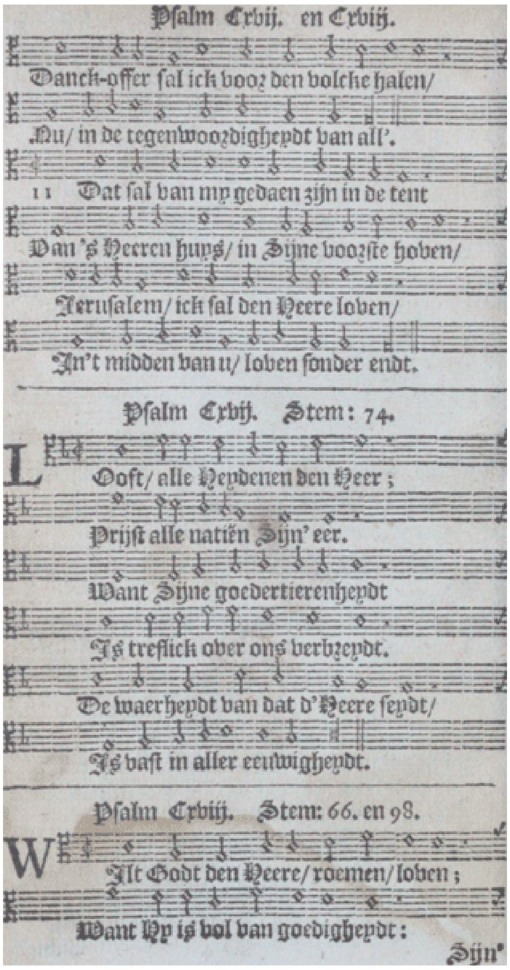

Danck-offer sal ick voor den volcke halen,
Nu, in de tegenwoordigheydt van all'.

11 Dat sal van my gedaen zijn in de tent
Van 's Heeren huys, in Sijne voorste hoven,
Ierusalem, ick sal den Heere loven,
In 't midden van u, loven sonder endt.

Psalm Cxvij. Stem: 74.

***L**Ooft, alle Heydenen den Heer;
Prijst alle natiën Sijn' eer.
Want Sijne goedertierenheydt
Is treflick over ons verbreydt.
De waerheydt van dat d'Heere seydt,
Is vast in aller eeuwigheydt.

Psalm Cxviij. Stem: 66. en 98.

***W**Ilt Godt den Heere, roemen, loven;
Want Hy is vol van goedigheydt:

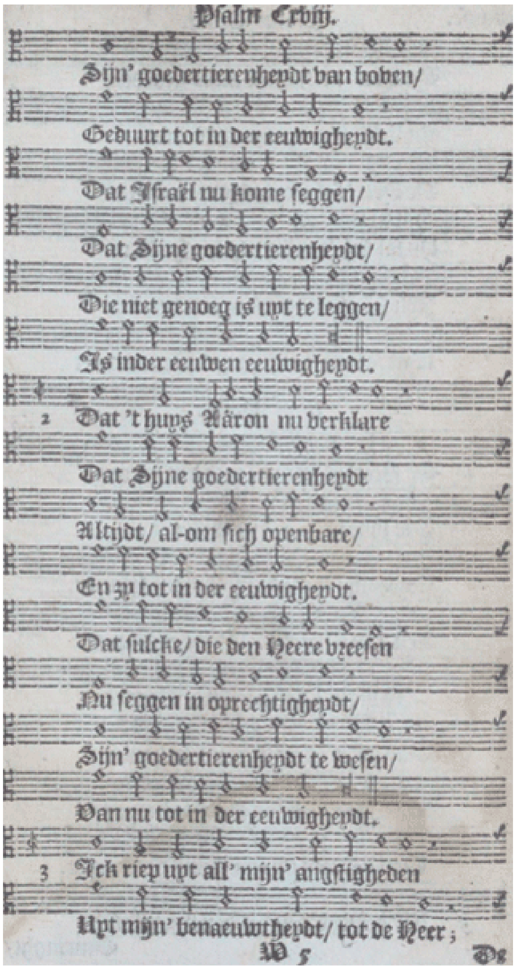

Sijn' goedertierenheydt van boven,
Geduurt tot in der eeuwigheydt.
Dat Israël nu kome seggen,
Dat Sijne goedertierenheydt,
Die niet genoeg is uyt te leggen,
Is inder eeuwen eeuwigheydt.

2   Dat 't huys Aäron nu verklare
Dat Sijne goedertierenheydt
Altijdt, al-om sich openbare,
En zy tot in der eeuwigheydt.
Dat sulcke, die den Heere vreesen
Nu seggen in oprechtigheydt,
Sijn' goedertierenheydt te wesen,
Van nu tot in der eeuwigheydt.

3   Ick riep uyt all' mijn' angstigheden
Uyt mijn' benaeuwtheydt, tot de Heer;

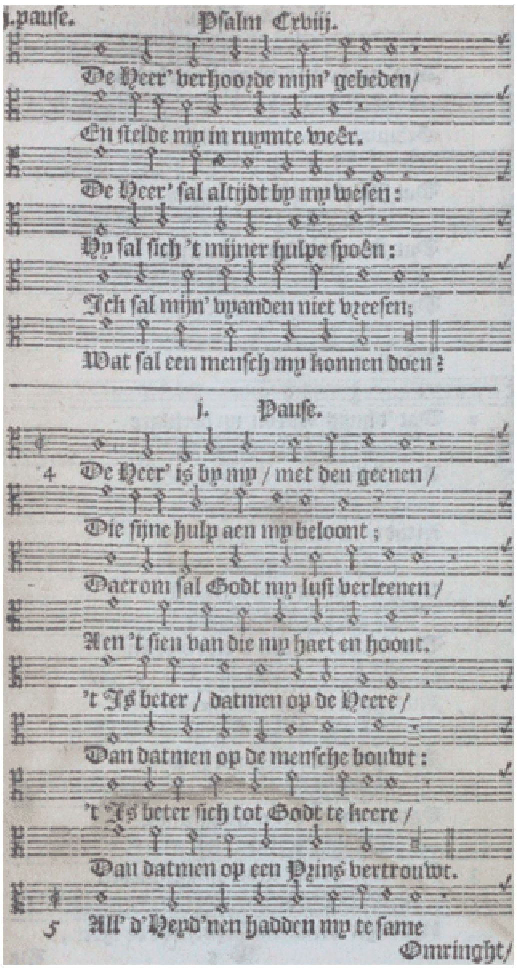

De Heer' verhoorde mijn' gebeden,
En stelde my in ruymte weêr.
De Heer' sal altijdt by my wesen:
Hy sal sich 't mijner hulpe spoên:
Ick sal mijn' vyanden niet vreesen;
Wat sal een mensch my konnen doen?

j. Pause.

4 De Heer' is by my, met den geenen,
Die sijne hulp aen my beloont;
Daerom sal Godt my lust verleenen,
Aen 't sien van die my haet en hoont.
't Is beter, datmen op de Heere,
Dan datmen op de mensche bouwt:
't Is beter sich tot Godt te keere,
Dan datmen op een Prins vertrouwt.

5 All d'Heyd'nen hadden my te same

Omringt, en hadden my beknelt;
Maer 't is in Godts des Heeren Name,
Dat ickse neder heb gevelt.
Sy hadden my omringt, ja, Heere,
Omringt met meerder, grooter macht.
't Is tot des Heeren Namen eere,
Dat ick haer onder heb gebracht.

6 Als bijen, drongen my haer' speeren;
Sy zijn gebluscht, als doorne-brandt;
't Is in de Name Godts des Heeren,
Dat ick haer neêr-hieuw met mijn handt.
Gy, vyandt, stiet seer hardelijcken,
Dat ick bykans ter neder viel:
Maer Godt hielp my; en voor 't beswijcken
Bewaerde d'Heere mijne ziel.

7 De Heer is sterckte mijner handen;

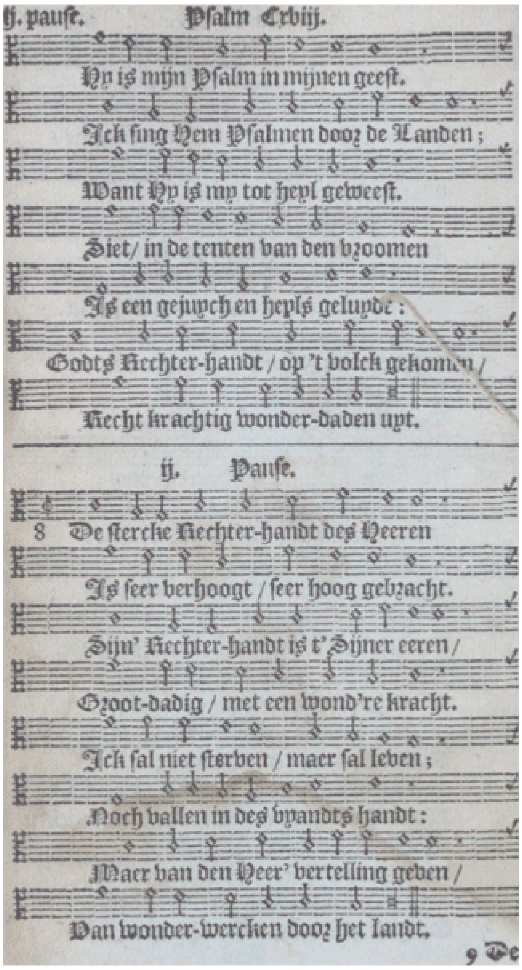

Hy is mijn Psalm in mijnen geest.
Ick sing Hem Psalmen door de Landen;
Want Hy is my tot heyl geweest.
Siet, in de tenten van den vroomen
Is een gejuych en heyls geluydt:
Godts Rechter-handt, op 't volck gekomen,
Recht krachtig wonder-daden uyt.

ij. Pause.

8 De stercke Rechter-handt des Heeren
Is seer verhoogt, seer hoog gebracht.
Sijn' Rechter-handt is t' Sijner eeren,
Groot-dadig, met een wond're kracht.
Ick sal niet sterven, maer sal leven;
Noch vallen in des vyandts handt:
Maer van den Heer' vertelling geven,
Van wonder-wercken door het landt.

9 De Heer heeft my wel straf gegeven;
My hardt kastijdend' gekastijdt;
Doch Hy heeft noyt ter doodt mijn leven
Gegeven, maer mijn' ziel' bevrijdt.
De poorten der gerechtigheden
Ontsluyt die; laet die open staen;
Ick sal daer door na binnen treden,
Ick sal den Heere loven gaen.

10 Dit is de poorte Godts, des Heeren;
De poorte der gerechtigheydt,
Daer door rechtveerdige met eeren
Ten in-gang sullen zijn geleydt.
Ick sal U loven, en U prijsen;
Want Gy verhoorde mijn gebedt,
En Gy quamt my Uw' heyl bewijsen;
Mijn wel-vaert hebt Gy voort-geset.

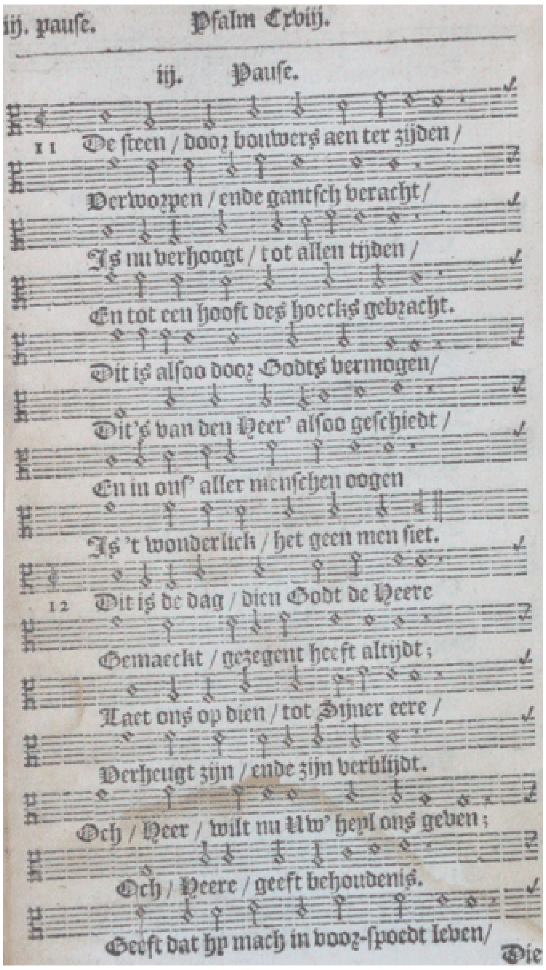

iij. Pause.

11 De steen, door bouwers aen ter zijden,
Verworpen, ende gantsch veracht,
Is nu verhoogt, tot allen tijden,
En tot een hooft des hoecks gebracht.
Dit is alsoo door Godts vermogen,
Dit 's van den Heer' alsoo geschiedt,
En in ons' aller menschen oogen
Is 't wonderlick, het geen men siet.

12 Dit is de dag, dien Godt de Heere
Gemaeckt, gezegent heeft altijdt;
Laet ons op dien, tot Sijner eere,
Verheugt zijn, ende zijn verblijdt.
Och, Heer, wilt nu Uw' heyl ons geven;
Och, Heere, geeft behoudenis.
Geeft dat hy mach in voor-spoedt leven,

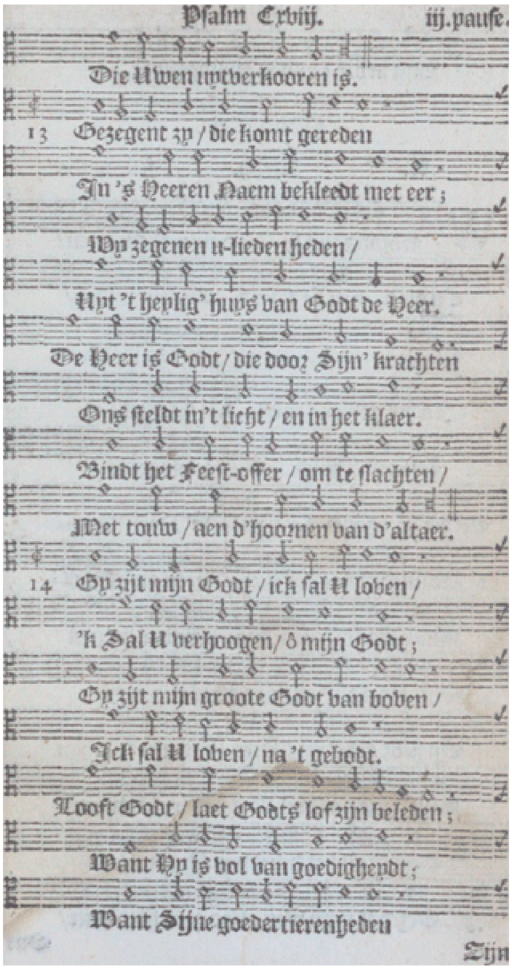

Die Uwen uytverkooren is.

13 Gezegent zy, die komt gereden
In 's Heeren Naem bekleedt met eer;
Wy zegenen u-lieden heden,
Uyt 't heylig' huys van Godt de Heer.
De Heer is Godt, die door Sijn' krachten
Ons steldt in 't licht, en in het klaer.
Bindt het Feest-offer, om te slachten,
Met touw, aen d'hoornen van d'altaer.

14 Gy zijt mijn Godt, ick sal U loven,
'k Sal U verhoogen, ô mijn Godt;
Gy zijt mijn groote Godt van boven,
Ick sal U loven, na 't gebodt.
Looft Godt, laet Godts lof zijn beleden;
Want Hy is vol van goedigheydt;
Want Sijne goedertierenheden

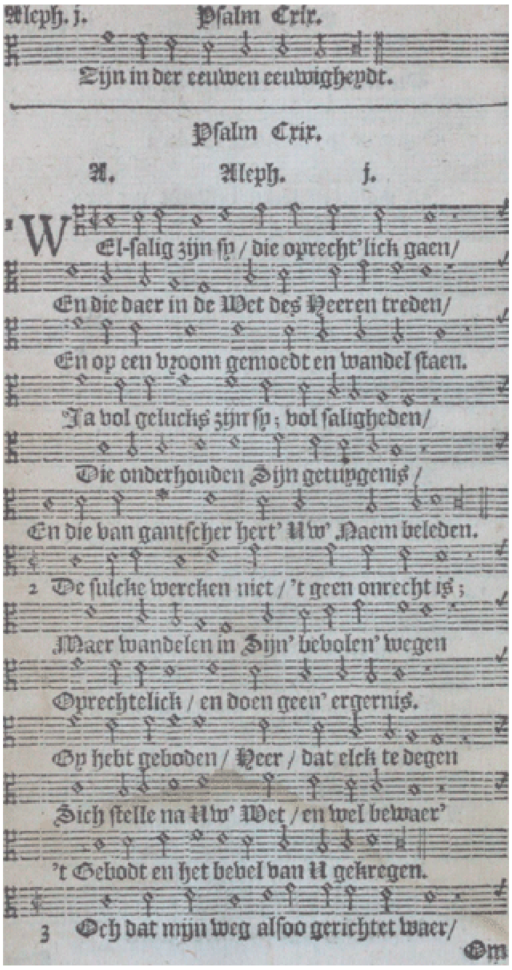

Zijn in der eeuwen eeuwigheydt.

Psalm Cxix.

A. Aleph. j.

1 *W*El-salig zijn sy, die oprecht'lick gaen,
En die daer in de Wet des Heeren treden,
En op een vroom gemoedt en wandel staen.
Ia vol gelucks zijn sy; vol saligheden,
Die onderhouden Sijn getuygenis,
En die van gantscher hert' Uw' Naem beleden.

2 De sulcke wercken niet, 't geen onrecht is;
Maer wandelen in Sijn' bevolen' wegen
Oprechtelick, en doen geen' ergernis.
Gy hebt geboden, Heer, dat elck te degen
Sich stelle na Uw' Wet, en wel bewaer'
't Gebodt en het bevel van U gekregen.

3 Och dat mijn weg alsoo gerichtet waer,

Om Uw' insettingen wel te bewaren!
Soo dat ick niet en viel, noch hier noch daer,
Geen schaemte soude my dan weder-varen!
Wanneer ick mercken soud', wanneer mijn' acht
Op all' Uw' Wetten sich soud' openbaren.

4 Ick sal U loven in oprechte kracht,
Als ick Uw' rechten der gerechtigheden
Geleert sal hebben, dat ick die betracht:
'k Sal Uw' insettingen niet overtreden,
Maer die bewaeren, die betrachten, Heer;
Verlaet niet al te seer mijn' swackigheden.

B. Beth. ij.

5 ***H***Oe sal een jongeling sijn padt in eer,
Reyn, suyver, houden? Als, na Uw' bevelen,
Hy dat ten rechten houdt, na Uwe leer?
Ick soeck' met al mijn hert, met mijn geheelen

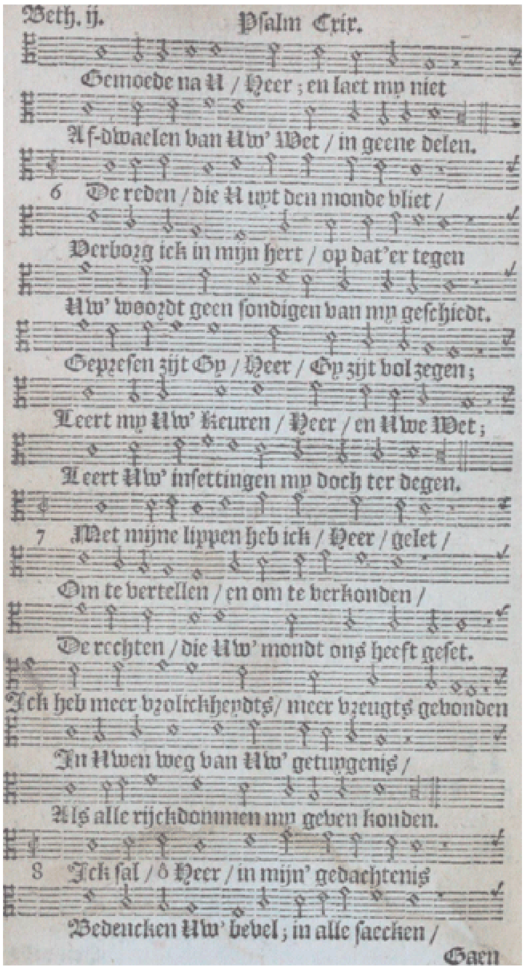

Gemoede na U, Heer; en laet my niet
Af-dwaelen van Uw' Wet, in geene delen.

6 De reden, die U uyt den monde vliet,
Verborg ick in mijn hert, op dat'er tegen
Uw' woordt geen sondigen van my geschiedt.
Gepresen zijt Gy, Heer, Gy zijt vol zegen;
Leert my Uw' Keuren, Heer, en Uwe Wet;
Leert Uw' insettingen my doch ter degen.

7 Met mijne lippen heb ick, Heer, gelet,
Om te vertellen, en om te verkonden,
De rechten, die Uw' mondt ons heeft geset.
Ick heb meer vrolickheydts, meer vreugts gevonden
In Uwen weg van Uw' getuygenis,
Als alle rijckdommen my geven konden.

8 Ick sal, ô Heer, in mijn' gedachtenis
Bedencken Uw' bevel; in alle saecken,

Gaen letten op het padt, 't welck Uw' padt is.
Ick zal mijn selven in Uw' Wet vermaecken,
In Uw' insettingen, ô Heer, Uw' woordt
En sal by my niet in 't vergeten raecken.

C. Gimel. iij.

9 ***D***Oet wel, ô goede Godt, by Uwen knecht;
Doet wel by my, op dat ick, Heer, mach leven,
En Uw' Gebodt bewaer', trouw en oprecht.
Ontdeckt mijn' oogen, wilt die klaerheydt geven,
En reyn gesicht, op dat ick mercken kan
De wond'ren in Uw' Wet van U geschreven.

10 Ick ben op aerd', gelijck een vreemde man:
Verbergt, ô Heer, voor my niet Uwe Wetten;
Op dat ick die bewaer', noch wijck' daer van.
Verbroocken is mijn' ziel', van wegen 't letten,
Tot allen tijden, op Uw' oordeel, Heer,

En het verlang, dat ick daer na ging setten.

11 Gy scheld 't vervloeckt' geslacht des volks, dat seer
Hoovaerdig is, en gaet moedt-willig treden
Van Uw' geboden af, en Uwe leer.
Heer, wentelt van my af de smadigheden,
En wendt verachting af; want Uw' gebodt
En Uw' getuygenis hebb' ick beleden.

12 Als selfs der Vorsten schaer sat, en, ô Godt,
Sprack tegen my, ging ick, Uw' knecht, betrachten
All' Uw' insettingen en wille-slot.
Oock zijn Uw' Wetten, Heer, all' mijn' gedachten;
All' mijn vermaeck is Uw' getuygenis;
Uw' Wetten zijn mijn' lien, die raedt aen brachten.

D. Daleth. iiij.

13 ***M***Yn' ziele kleeft aen 't stof; ick ben gewis
Gelijck als doodt, maer wilt my levend' maecken,

Na 't woordt, het welck' van U gesproocken is.
'k Heb U mijn weg vertelt en mijne saecken,
En Gy hebt my verhoort; leert my Uw' Wet;
Leert, Heere, my, wat Uw' bevelen spraecken.

14 Doet my den weg verstaen, van U geset;
Den weg van U bevel; dat ick betrachte
Uw' wonderen, ô Godt, en daer op let.
Mijn' ziele druypt my wech, en ick versmachte,
Versmelte van verdriet en treurigheydt.
Bevestigt, richt my, na Uw' woordt en krachte.

15 Wendt van my wech, den weg der valsigheydt;
Verleent my Uwe Wet genadelijcken;
Op dat ick daer na all' mijn leven leyd';
Den weg der waerheydt, om niet af te wijcken,
Hebb' ick verkoren, Heer; ick hebb' U recht
My voor-gestelt, en houdt 't geduriglijcken.

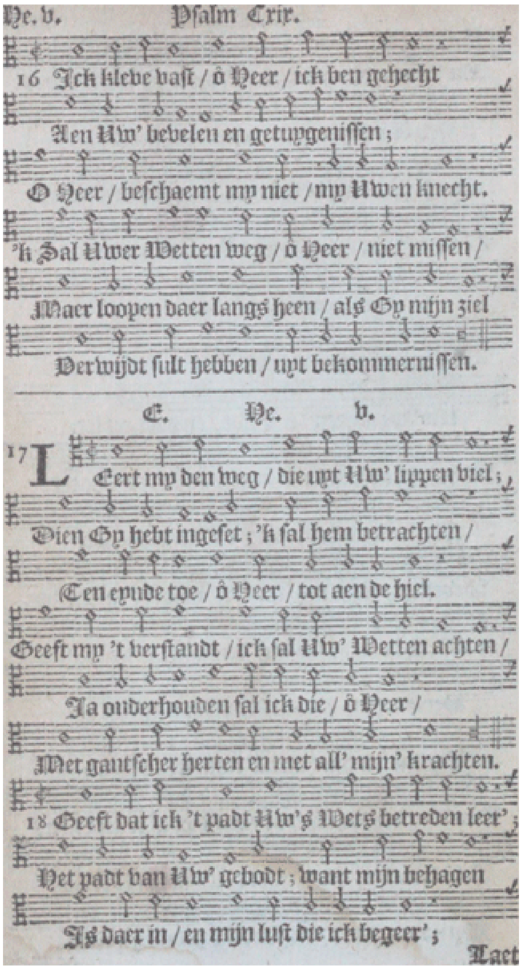

16 Ick kleve vast, ô Heer, ick ben gehecht
Aen uw' bevelen en getuygenissen;
O Heer, beschaemt my niet, my Uwen knecht.
'k Sal Uwer Wetten weg, ô Heer, niet missen,
Maer loopen daer langs heen, als Gy mijn ziel
Verwijdt sult hebben, uyt bekommernissen.

E. He. v.

17 ***L**Eert my den weg, die uyt Uw' lippen viel;
Dien Gy hebt ingeset; 'k sal hem betrachten,
Ten eynde toe, ô Heer, tot aen de hiel.
Geeft my 't verstandt, ick sal Uw' Wetten achten,
Ia onderhouden sal ick die, ô Heer,
Met gantscher herten en met all' mijn' krachten.

18 Geeft dat ick 't padt Uw's Wets betreden leer';
Het padt van Uw' gebodt; want mijn behagen
Is daer in, en mijn lust die ick begeer';

Laet doch mijn hert na Uw' getuyg'niss' jagen,
En neygt het na Uw' Wet; maer laet het niet
Tot vuyle gierigheydt zijn wech-gedragen.

19 Wendt 't oog my af, op dat het niet en siet,
Van 's wereldts ydelheydt, maer laet my leven,
Door Uwe wegen, die Gy leeren liet.
Wilt een' bevesting Uw's toe-seggings geven
Aen Uwen trouwen knecht, die toe-gedaen
Tot Uwer vreese, werdt daer toe gedreven.

20 Wendt mijne smaedtheydt af; laet achter-staen
Gevreesde schimp; want Uw' rechtvaerdigheden
Zijn 't die in billickheydt en 't goede gaen.
Siet, ick hebb' lust, begeert', genegenheden,
Tot Uw' beveelen, Heer; verquickt mijn hert,
Maeck 't levendig door Uw' gerechtigheden.

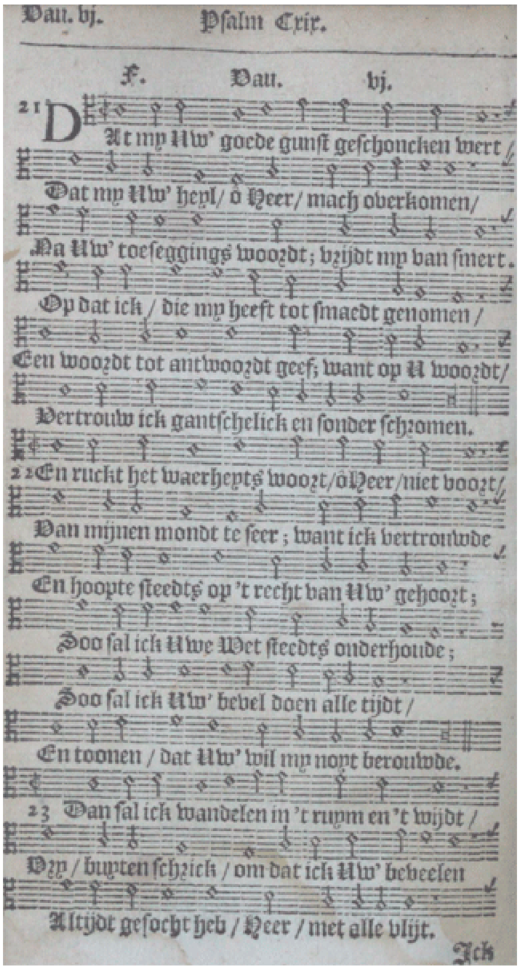

F. Vau. vj.

21 ***D***At my Uw' goede gunst geschoncken wert,
Dat my Uw' heyl, ô Heer, mach overkomen,
Na Uw' toeseggings woordt; vrijdt my van smert.
Op dat ick, die my heeft tot smaedt genomen,
Een woordt tot antwoordt geef; want op U woordt,
Vertrouw ick gantschelick en sonder schromen.

22 En ruckt het waerheyts woort, ô Heer, niet voort,
Van mijnen mondt te seer; want ick vertrouwde
En hoopte steedts op 't recht van Uw' gehoort;
Soo sal ick Uwe Wet steedts onderhoude;
Soo sal ick Uw' bevel doen alle tijdt,
En toonen, dat Uw' wil my noyt berouwde.

23 Dan sal ick wandelen in 't ruym en 't wijdt,
Vry, buyten schrick, om dat ick Uw' beveelen
Altijdt gesocht heb, Heer, met alle vlijt.

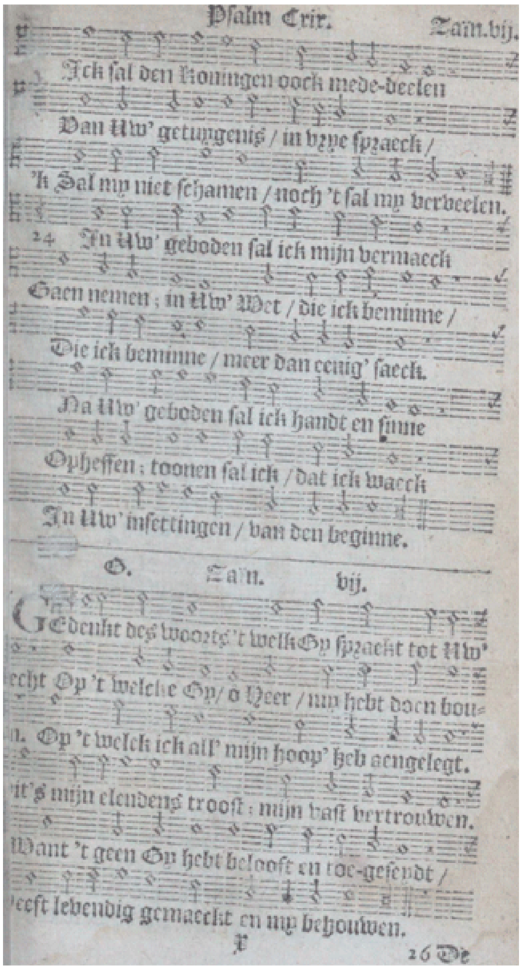

Ick sal den Koningen oock mede-deelen
Van Uw' getuygenis, in vrye spraeck,
'k Sal my niet schamen, noch 't salmy verveelen.

24 In Uw' geboden sal ick mijn vermaeck
Gaen nemen; in Uw' wet, die ick beminne,
Die ick beminne, meer dan eenig' saeck.
Na Uw' geboden sal ick handt en sinne
Opheffen; toonen sal ick, dat ick waeck
In Uw' insettingen, van den beginne.

G. Zaïn. vij.

GEdenkt des woorts 't welck Gy sprackt tot Uw' knecht
Op 't welcke Gy, ô Heer, my hebt doen bouwen.
Op 't welck ick all' mijn hoop' heb aengelegt.
Dit 's mijn elendens troost; mijn vast vertrouwen.
Want 't geen Gy hebt belooft en toe-geseydt,
Heeft levendig gemaeckt en my behouwen.

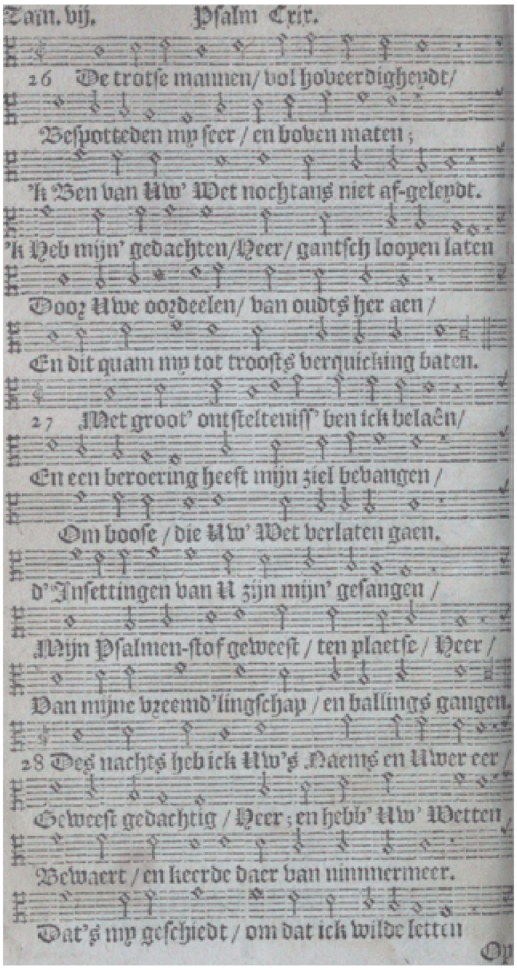

26 De trotse mannen, vol hoveerdigheydt,
Bespotteden my seer, en boven maten;
'k Ben van Uw' Wet nochtans niet af-geleydt.
'k Heb mijn' gedachten, Heer, gantsch loopen laten
Door Uwe oordeelen, van oudts her aen,
En dit quam my tot troosts verquicking baten.

27 Met groot' ontsteltenisс' ben ick belaên,
En een beroering heeft mijn ziel bevangen,
Om boose, die Uw' Wet verlaten gaen.
d'Insettingen van U zijn mijn' gesangen,
Mijn Psalmen-stof geweest, ten plaetse, Heer,
Van mijne vreemd'lingschap, en ballings gangen.

28 Des nachts heb ick Uw's Naems en Uwer eer,
Geweest gedachtig, Heer; en hebb' Uw Wetten,
Bewaert, en keerde daer van nimmermeer.
Dat's my geschiedt, om dat ick wilde letten

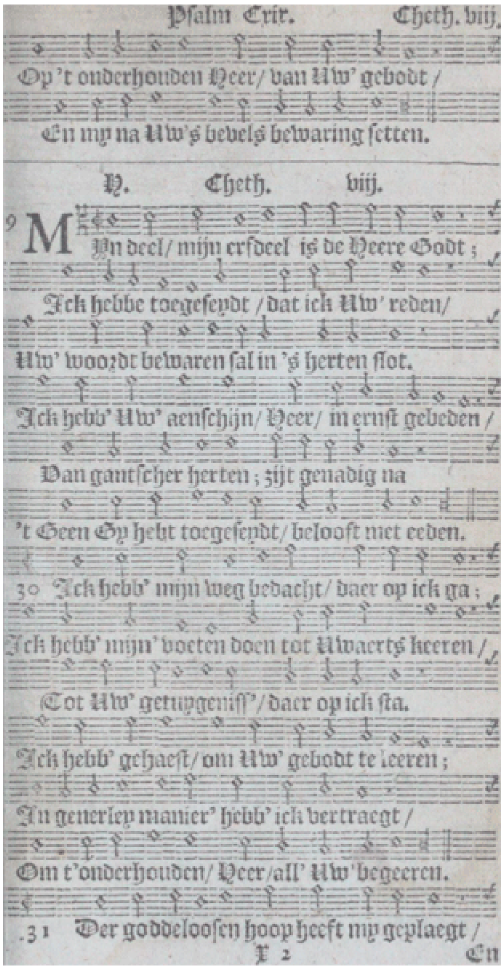

Op 't onderhouden Heer, van Uw' gebodt,
En my na Uw's bevels bewaring setten.

H. Cheth. viij.

29 ***M***Yn deel, mijn erfdeel is de Heere Godt;
Ick hebbe toegeseydt, dat ick Uw' reden,
Uw' woordt bewaren sal in 's herten slot.
Ick hebb' Uw' aenschijn, Heer, in ernst gebeden,
Van gantscher herten; zijt genadig na
't Geen Gy hebt toegeseydt, belooft met eeden.

30 Ick hebb' mijn weg bedacht, daer op ick ga;
Ick hebb' mijn' voeten doen tot Uwaerts keeren,
Tot Uw' getuygeniss', daer op ick sta.
Ick hebb' gehaest, om Uw' gebodt te leeren;
In generley manier' hebb' ick vertraegt,
Om t'onderhouden, Heer, all' Uw' begeeren.

31 Der goddeloosen hoop heeft my geplaegt,

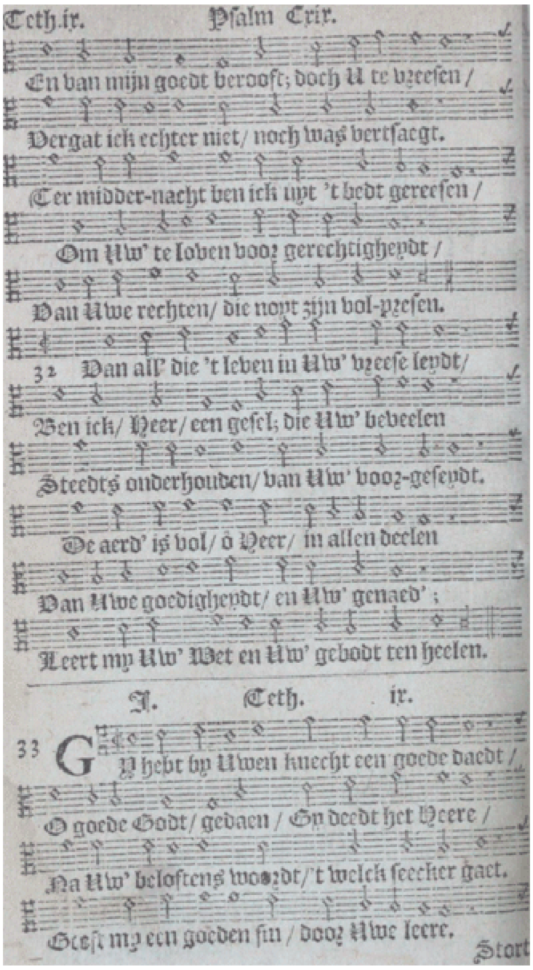

En van mijn goedt berooft; doch U te vreesen,
Vergat ick echter niet, noch was vertsaegt.
Ter midder-nacht ben ick uyt 't bedt gereesen,
Om Uw' te loven voor gerechtigheydt,
Van Uwe rechten, die noyt zijn vol-presen.

32 Van all' die 't leven in Uw' vreese leydt,
Ben ick, Heer, een gesel; die Uw' beveelen
Steedts onderhouden, van Uw' voor-geseydt.
De aerd' is vol, ô Heer, in allen deelen
Van Uwe goedigheydt, en Uw' genaed';
Leert my Uw' Wet en Uw' gebodt ten heelen.

I. Teth. ix.

33 ***G***Y hebt by Uwen knecht een goede daedt,
O goede Godt, gedaen, Gy deedt het Heere,
Na Uw' beloftens woordt, 't welck seecker gaet.
Geeft my een goeden sin, door Uwe leere.

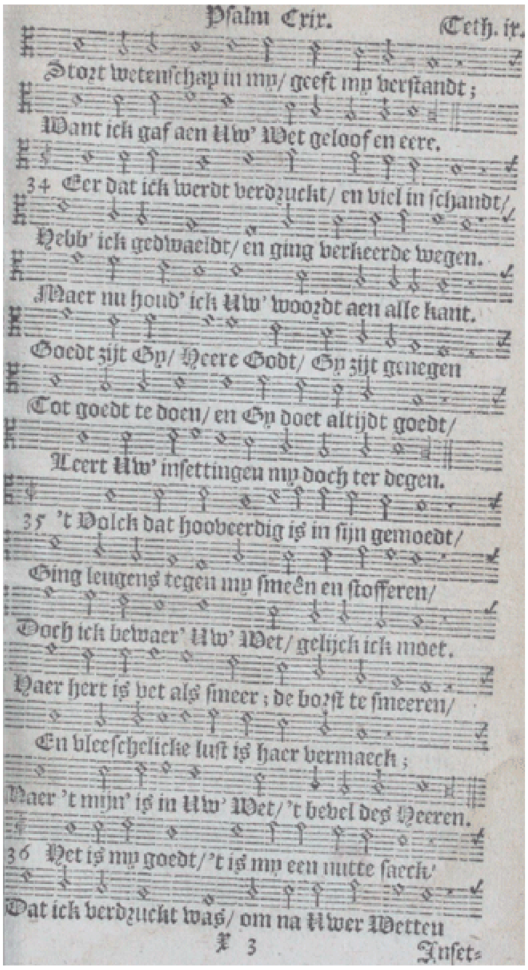

Stort wetenschap in my, geeft my verstandt;
Want ick gaf aen Uw' Wet geloof en eere.
34 Eer dat ick werdt verdruckt, en viel in schandt,
Hebb' ick gedwaeldt, en ging verkeerde wegen.
Maer nu houd' ick Uw' woordt aen alle kant.
Goedt zijt Gy, Heere Godt, Gy zijt genegen
Tot goedt te doen, en Gy doet altijd goedt,
Leert Uw' insettingen my doch ter degen.

35 't Volck dat hooveerdig is in sijn gemoedt,
Ging leugens tegen my smeên en stofferen,
Doch ick bewaer' Uw' Wet, gelijck ick moet.
Haer hert is vet als smeer; de borst te smeeren,
En vleeschelicke lust is haer vermaeck;
Maer 't mijn' is in Uw' Wet, 't bevel des Heeren.

36 Het is my goedt, 't is my een nutte saeck,
Dat ick verdruckt was, om na Uwer Wetten

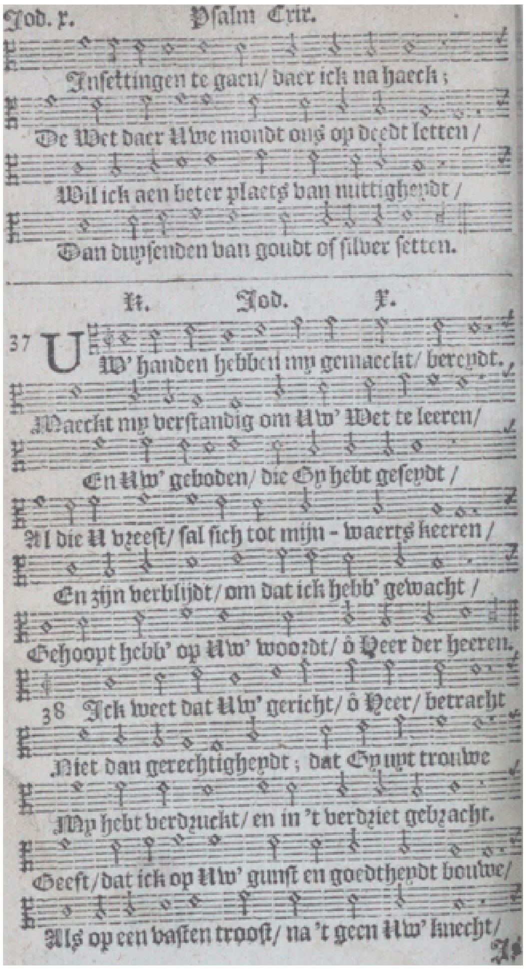

Insettingen te gaen, daer ick na haeck;
De Wet daer Uwe mondt ons op deedt letten,
Wil ick aen beter plaets van nuttigheydt,
Van duysenden van goudt of silver setten.

K. Iod. X.

37 *U*W' handen hebben my gemaeckt, bereydt.
Maeckt my verstandig om Uw' Wet te leeren,
En Uw' geboden, die Gy hebt geseydt,
Al die Uvreest, sal sich tot mijn-waerts keeren,
En zijn verblijdt, om dat ick hebb' gewacht,
Gehoopt hebb' op Uw' woordt, ô Heer der heeren.

38 Ick weet dat Uw' gericht, ô Heer, betracht
Niet dan gerechtigheydt; dat Gy uyt trouwe
My hebt verdruckt, en in 't verdriet gebracht.
Geeft, dat ick op Uw' gunst en goedtheydt bouwe,
Als op een vasten troost, na 't geen Uw' knecht,

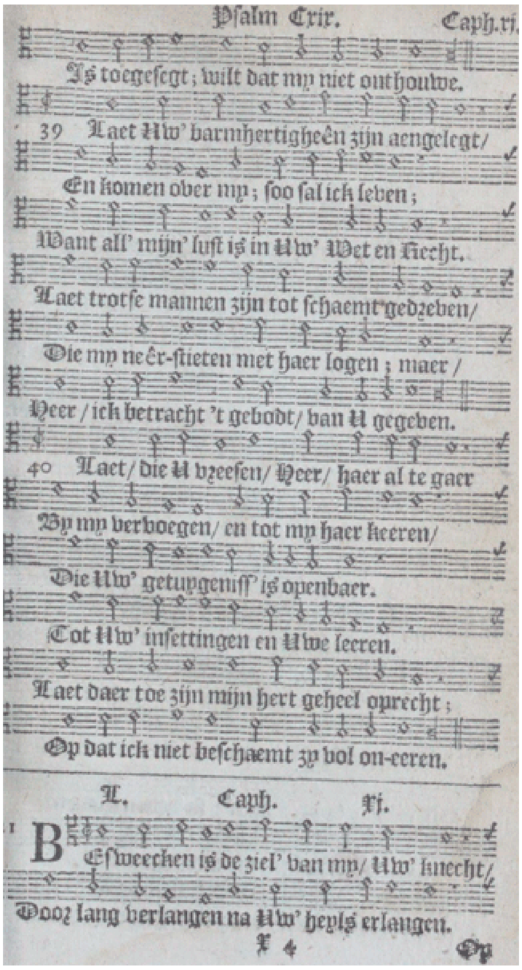

Is toegesegt; wilt dat my niet onthouwe.

39 Laet Uw' barmhertigheên zijn aengelegt,
En komen over my; soo sal ick leven;
Want all' mijn' lust is in Uw' Wet en Recht.
Laet trotse mannen zijn tot schaemt gedreven,
Die my neêr-stieten met haer logen; maer,
Heer, ick betracht 't gebodt, van U gegeven.

40 Laet, die U vreesen, Heer, haer al te gaer
By my vervoegen, en tot my haer keeren,
Die Uw' getuygeniss' is openbaer.
Tot Uw' insettingen en Uwe leeren.
Laet daer toe zijn mijn hert geheel oprecht;
Op dat ick niet beschaemt zy vol on-eeren.

L. Caph. Xj.

41 ***B***Esweecken is de ziel' van my, Uw' knecht,
Door lang verlangen na Uw' heyls erlangen.

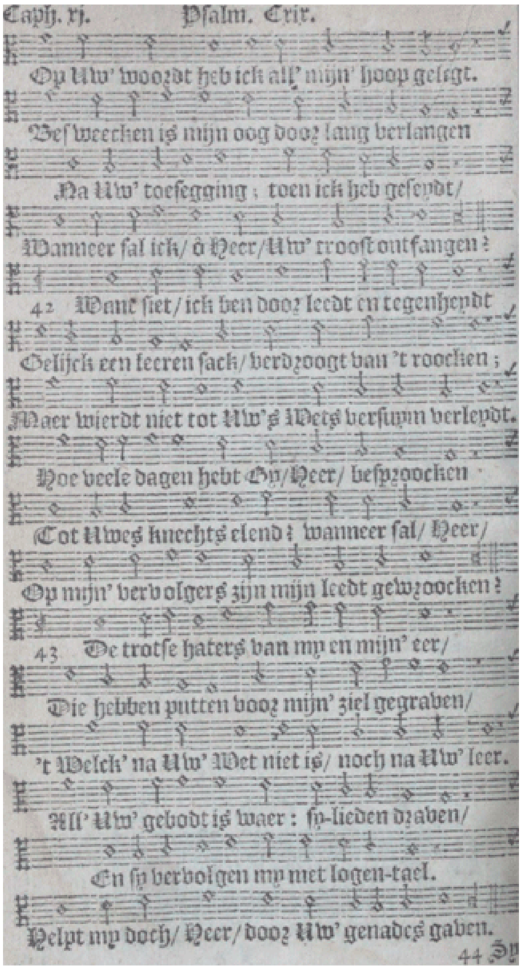

Op Uw' woordt heb ick all' mijn' hoop gelegt.
Besweecken is mijn oog door lang verlangen
Na Uw' toesegging; toen ick heb geseydt,
Wanneer sal ick, ô Heer, Uw' troost ontfangen?

42 Want siet, ick ben door leedt en tegenheydt
Gelijck een leeren sack, verdroogt van 't roocken;
Maer wierdt niet tot Uw's Wets versuym verleydt.
Hoe veele dagen hebt Gy, Heer, besproocken
Tot Uwes knechts elend? wanneer sal, Heer,
Op mijn' vervolgers zijn mijn leedt gewroocken?

43 De trotse haters van my en mijn' eer,
Die hebben putten voor mijn' ziel gegraven,
't Welck' na Uw' Wet niet is, noch na Uw' leer.
All' Uw' gebodt is waer: sy-lieden draven,
En sy vervolgen my met logen-tael.
Helpt my doch, Heer, door Uw' genades gaven.

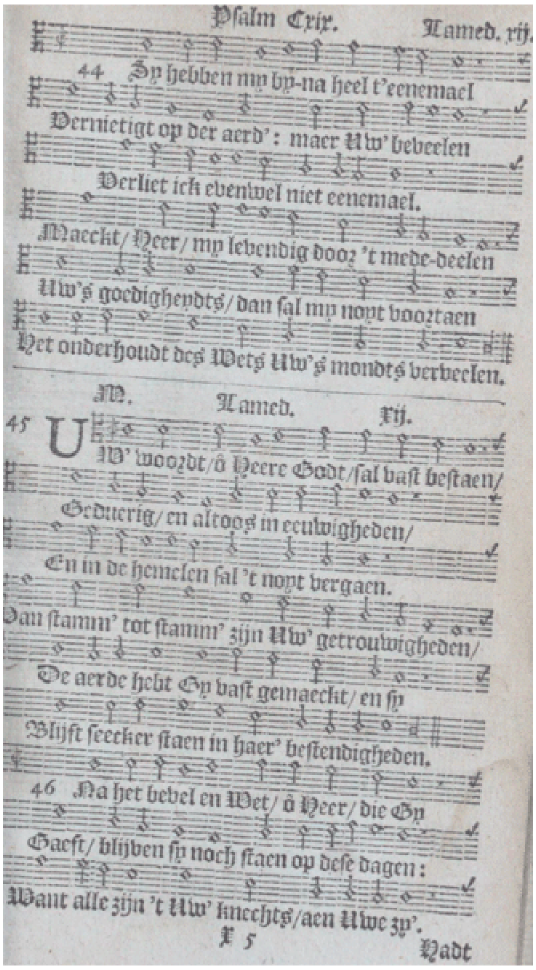

44 Sy hebben my by-na heel t'eenemael
Vernietigt op der aerd': maer Uw' beveelen
Verliet ick evenwel niet eenemael.
Maeckt, Heer, my levendig door 't mede-deelen
Uw's goedigheydts, dan sal my noyt voortaen
Het onderhoudt des Wets Uw's mondts verveelen.

M. Lamed. Xij.

45 ***U***W' woordt, ô Heere Godt, sal vast bestaen,
Geduerig, en altoos in eeuwigheden,
En in de hemelen sal 't noyt vergaen.
Van stamm' tot stamm' zijn Uw' getrouwigheden,
De aerde hebt Gy vast gemaeckt, en sy
Blijft seecker staen in haer' bestendigheden.

46 Na het bevel en Wet, ô Heer, die Gy
Gaeft, blijven sy noch staen op dese dagen:
Want alle zijn 't Uw' knechts, aen Uwe zy'.

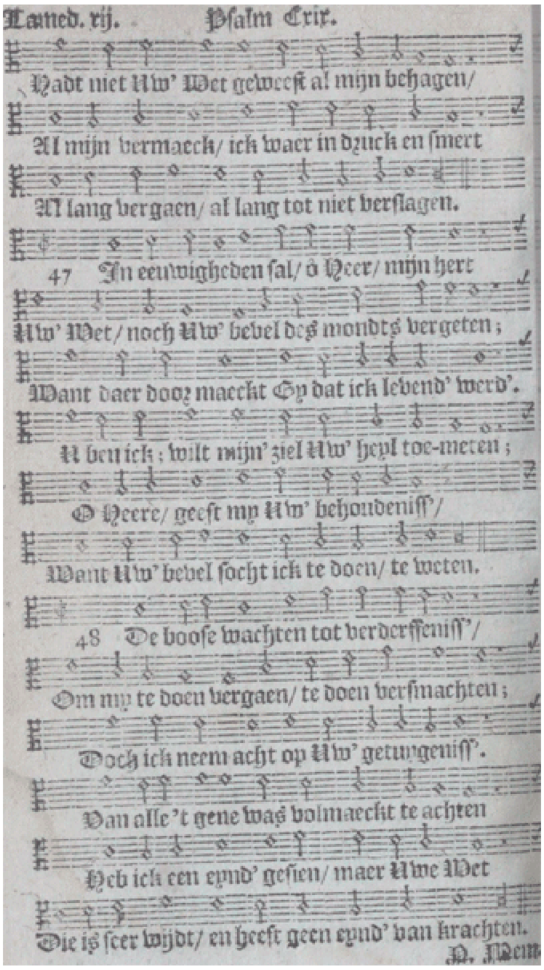

Hadt niet Uw' Wet geweest al mijn behagen,
Al mijn vermaeck, ick waer in druck en smert
Al lang vergaen, al lang tot niet verslagen.

47 In eeuwigheden sal, ô Heer, mijn hert
Uw' Wet, noch Uw' bevel des mondts vergeten;
Want daer door maeckt Gy dat ick levend' werd'.
U ben ick; wilt mijn' ziel Uw' heyl toe-meten;
O Heere, geeft my Uw' behoudeniss',
Want Uw' bevel socht ick te doen, te weten.

48 De boose wachten tot verderffeniss',
Om my te doen vergaen, te doen versmachten;
Doch ick neem acht op Uw' getuygeniss'.
Van alle 't gene was volmaeckt te achten
Heb ick een eynd' gesien, maer Uwe Wet
Die is seer wijdt, en heeft geen eynd' van krachten.

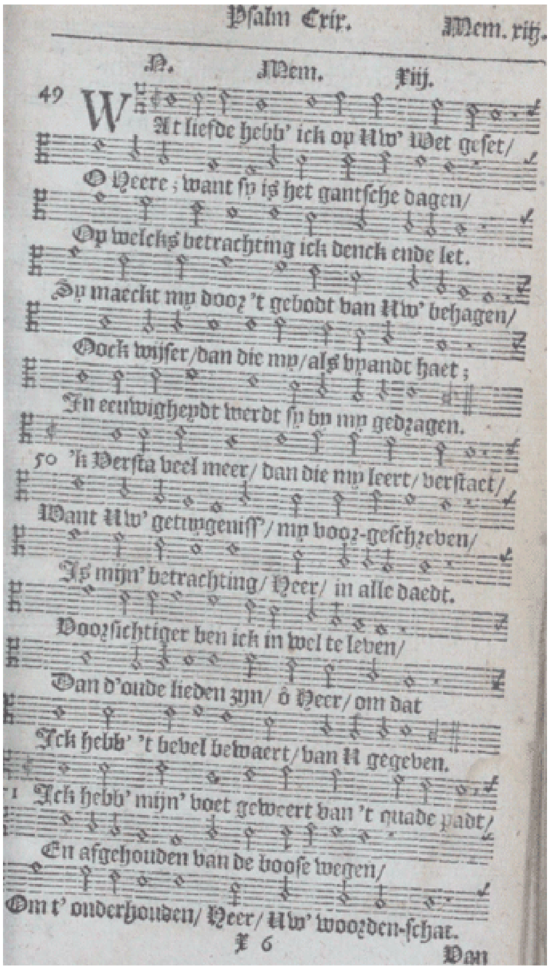

N. Mem. Xiij.

49 *W*At liefde hebb' ick op Uw' Wet geset,
O Heere; want sy is het gantsche dagen,
Op welcks betrachting ick denck ende let.
Sy maeckt my door 't gebodt van Uw' behagen,
Oock wijser, dan die my, als vyandt haet;
In eeuwigheydt werdt sy by my gedragen.

50 'k Versta veel meer, dan die my leert, verstaet,
Want Uw' getuygeniss', my voor-geschreven,
Is mijn' betrachting, Heer, in alle daedt.
Voorsichtiger ben ick in wel te leven,
Dan d'oude lieden zijn, ô Heer, om dat
Ick hebb' 't bevel bewaert, van U gegeven.

51 Ick hebb' mijn' voet geweert van 't quade padt,
En afgehouden van de boose wegen,
Om t'onderhouden, Heer, Uw' woorden-schat

Van Uwe rechten ben ick in mijn plegen
Niet afgeweecken, noch ter zijd' gegaen,
Want Gy hebt my geleert, geleert ter degen.

52 Hoe soet, hoe lieffelick, om te verstaen
Was voor 't gehemelt', Heer, by my Uw' reeden,
Meer dan den honich, in mijn' mondt gedaen.
Uyt Uw' bevel krijg ick verstandigheden,
Daeromme zijn sy all' van my gehaet,
Die op het leugen-padt der valschheydt treden.

O. Nun. xiiij.

53 *U*W' woord is als een lamp, die voor my gaet,
En mijne voeten leydt; het is een lichten
Lanteer'n, en keers', die op 't padt voor my staet.
Ick hebb' geswooren, en ick sal niet swichten,
Maer sal 't bevestigen, dat ick Uw' recht
Sal houden, Uw' gerechtigheydts gerichten.

54 Ick ben gantsch seer verdruckt, ick, Uwen knecht.
Wilt geven wederom aen my mijn leven,
O Heere, na het woordt van U gesegt.
Laet doch een wel-geval, U, Heere, geven
't Vrijwillig offeren van mijne mondt;
Leert my, Heer, in Uw' recht te zijn bedreven.

55 Mijn' ziel is in mijn' handt van stondt tot stondt,
Gedueriglicken, Heer, tot allen tijden;
Doch ick vergeet' Uw' Wet niet, die Gy sondt.
De goddeloose, die mijn' ziel' bestrijden,
Die leyden my een strick; nochtans ben ick
Niet afgedwaelt, van Uw' bevel, ter zijden.

56 Ick hebbe tot een erf voor eeuwiglick,
Heer, Uw' getuygenis en Wet genomen;
Want sy zijn in mijn hert genoegelick;
Ick hebb' mijn hert geneygt om na te komen,

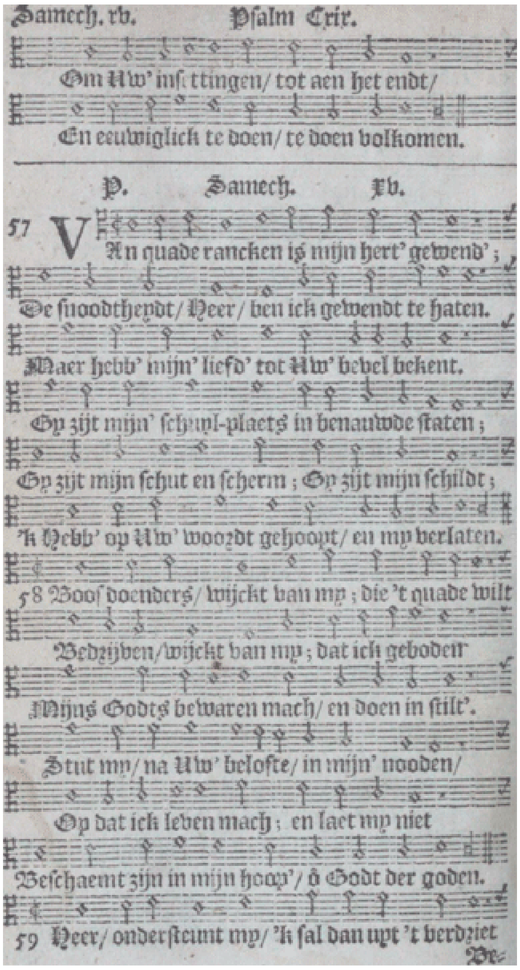

Om Uw' insettingen, tot aen het endt,
En eeuwiglick te doen, te doen volkomen.

P. Samech. Xv.

57 *V*An quade rancken is mijn hert' gewend';
De snoodtheydt, Heer, ben ick gewendt te haten.
Maer hebb' mijn' liefd' tot Uw' bevel bekent.
Gy zijt mijn' schuyl-plaets in benauwde staten;
Gy zijt mijn schut en scherm; Gy zijt mijn schildt;
'k Hebb' op Uw' woordt gehoopt, en my verlaten.

58 Boosdoeners, wijckt van my; die 't quade wilt
Bedrijven, wijckt van my; dat ick geboden
Mijns Godts bewaren mach, en doen stilt'.
Stut my, na Uw' belofte, in mijn' nooden,
Op dat ick leven mach; en laet my niet
Beschaemt zijn in mijn hoop', ô Godt der goden.

59 Heer, ondersteunt my, 'k sal dan uyt 't verdriet

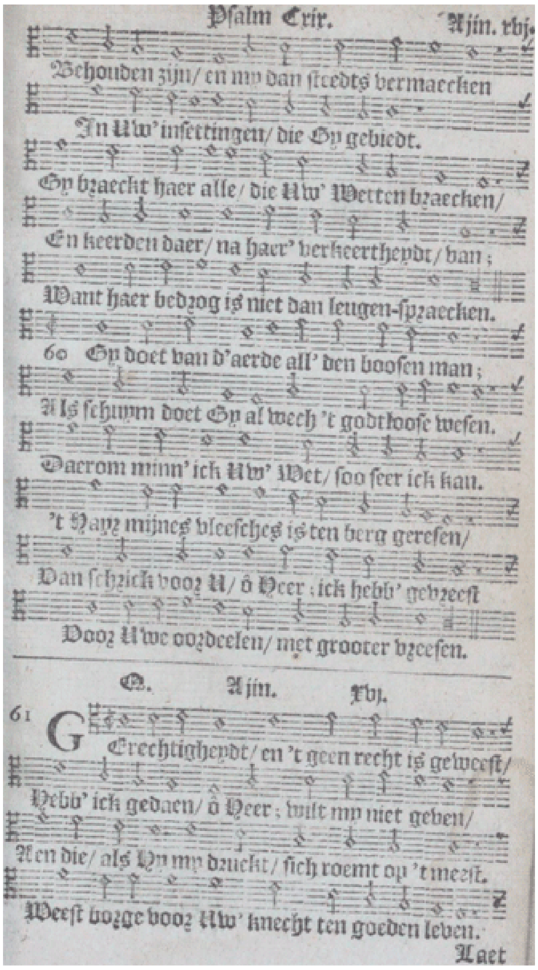

Behouden zijn, en my dan steedts vermaecken
In Uw' insettingen, die Gy gebiedt.
Gy braeckt haer alle, die Uw' Wetten braecken,
En keerden daer, na haer' verkeertheydt, van;
Want haer bedrog is niet dan leugen-spraecken.

60 Gy doet van d'aerde all' den boosen man;
Als schuym doet Gy al wech 't godtloose wesen.
Daerom minn' ick Uw' Wet, soo seer ick kan.
't Hayr mijnes vleesches is ten berg geresen,
Van schrick voor U, ô Heer; ick hebb' gevreest
Voor Uwe oordeelen, met grooter vreesen.

Q. Ajin. Xvj.

61 ***G***Erechtigheydt, en 't geen recht is geweest,
Hebb' ick gedaen, ô Heer; wilt my niet geven,
Aen die, als Hy my druckt, sich roemt op 't meest.
Weest borge voor Uw' knecht ten goeden leven.

Laet my niet zijn verdruckt van 't trotse hert,
Noch met my zijn daer van de spot gedreven.

62 Mijn oog beswijckt, door mijn verlang met smert;
Door 't wachten na het heyl van Uw' belooven,
Daer Uw' gerechtigheydt in kenbaer werdt.
Doet na Uw' goedigheydt, noyt vol te loven,
By Uwen knecht, ô Heer, leert my Uw' Wet;
Wilt Uw' insettingen my niet ontrooven.

63 Ick ben Uw' knecht, Heer; maeckt, na mijn gebed,
In my een goedt verstandt; 'k sal Uw' begeeren
Dan kennen, en 't geen' Gy hebt ingeset.
Het is des Heeren tijdt, de tijdt des Heeren,
Dat Hy Sijn' krachten werckt; dewijl sy, Heer,
Verbraecken Uwe Wet, en die onteeren.

64 Daerom beminn' ick Uw' geboden seer;
Meer dan het goudt kan my Uw' Wet verblijden,

Ia meer dat 't fijnste goudt, ja, Heere, meer.
Daerom hebb' ick Uw' Wet van allen tijden
En Uw' bevel van all's voor recht geacht;
Maer van all' 't valsche padt weeck ick ter zijden.

R. Pe. Xvij.

65 *U*W' Wetten, Heere, zijn van wond're kracht,
En Uw' getuyg'nis is vol heym'lickheden;
Daerom bewaert mijn' ziel die dag en nacht.
Uw' woorden-opening en Uwe reden
Geeft licht, en haer, die zijn eenvoudig, slecht,
En recht, die maeckt sy vol verstandigheden.

66 Ick hebbe mijnen mondt wijdt opgerecht.
Ick hebb' gehijgt, gesnackt in mijn verlangen
Na Uw' geboden, Heer, door U gesegt.
Siet aen, en wilt my in ganaed' ontfangen;
Na 't recht aen sulcken, die sijn' liefde leydt

Op Uwen naem, in all' sijn' levens gangen.

67 Maeckt mijner voeten-stap vol vastigheydt,
In Uwen woorde; laet my niet regeeren
Door heerschappy van ongerechtigheydt.
Wilt 's menschen over-last doch van my weeren;
Verlost my van den druck; tot onderhoudt
Van Uw' beveelen sa lick 't herte keeren.

68 Doet dat op Uwen knecht, die op U bouwt,
Uw' lieff'lick aengesicht licht' ende schijne;
Leert my Uw' Wetten, die Gy my vertrouwt.
Siet, water-beecken vlieten af uyt mijne
Oog-appelen, om dat sy Uw' bevel
Niet onderhoudend' doen, dat die verdwijne.

S. Tsade. xviij.

69 ***G***Y zijt rechtveerdig, Heer, en Gy doet wel;
Uw' oordeel, Heer, is recht in allen deelen;

Soo dat Uw' mondt geen onrecht vonnis velt'.
Gy hebt gerechtigheydt van Uw' beveelen,
En Uw' getuygenis waerachtigheydt
Seer hoog belast; die moet ons niet verveelen.

70 Mijn' yver heeft my doen tot nietigheydt
Vergaen, en onder-druckt, nu die my haten,
Uw' woorden geven aen vergetenheydt.
Gelouterd is Uw' woordt, als goude vaten,
Seer suyver is Uw' woordt, en Uwen knecht
Die heeft het lief, ô Godt, seer uytter-maten.

71 Kleyn ben ick en gering, veracht, en slecht;
Doch Uw' getuygenis, Wet, en beveelen,
Vergeet ick niet, maer houd' die steedts oprecht.
Uw' recht is recht altijdt in allen deelen,
In aller eeuwigheydt bestaet Uw' woordt;
En waerheydt is Uw' woordt, ô Heer, ten heelen.

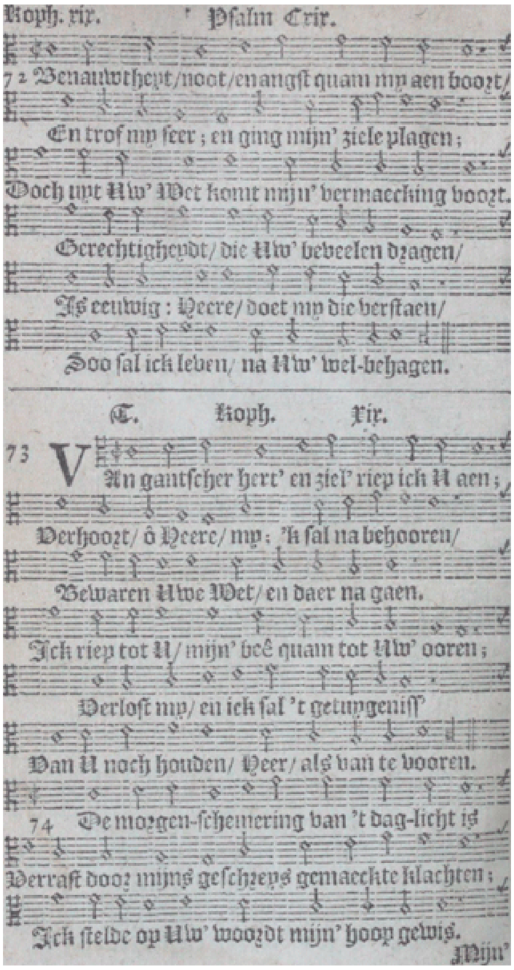

72 Benauwtheyt, noot, en angst quam my aen boort,
En trof my seer; en ging mijn' ziele plagen;
Doch uyt Uw' Wet komt mijn' vermaecking voort.
Gerechtigheydt, die Uw' beveelen dragen,
Is eeuwig: Heere, doet my die verstaen,
Soo sal ick leven, na Uw' wel-behagen.

T. Koph. Xix.

73 *V*An gantscher hert' en ziel' riep ick U aen;
Verhoort, ô Heere, my; 'k sal na behooren,
Bewaren Uwe Wet, en daer na gaen.
Ick riep tot U, mijn' beeê quam tot Uw' ooren;
Verlost my, en ick sal 't getuygeniss'
Van U noch houden, Heer, als van te vooren.

74 De morgen-schemering van 't dag-licht is
Verrast door mijns geschreys gemaeckte klachten;
Ick stelde op Uw' woordt mijn' hoop gewis.

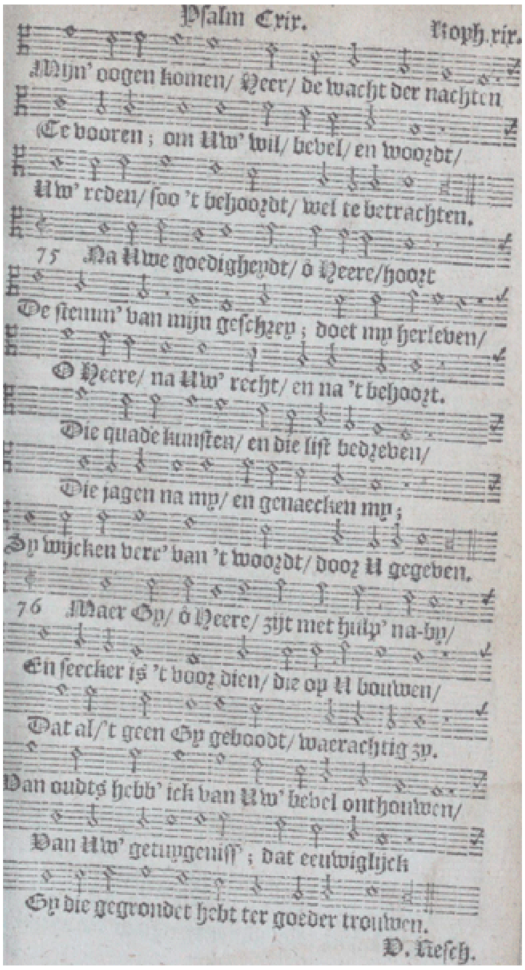

Mijn' oogen komen, Heer, de wacht der nachten
Te vooren; om Uw' wil, bevel, en woordt,
Uw' reden, soo 't behoordt, wel te betrachten.

75 Na Uwe goedigheydt, ô Heere, hoort
De stemm' van mijn geschrey; doet my herleven,
O Heere, na Uw' recht, en na 't behoort.
Die quade kunsten, en die list bedreven,
Die jagen na my, en genaecken my;
Sy wijcken verr' van 't woordt, door U gegeven.

76 Maer Gy, ô Heere, zijt met hulp' na-by,
En seecker is 't voor dien, die op U bouwen,
Dat al, 't geen Gy geboodt, waerachtig zy.
Van oudts hebb' ick van Uw' bevel onthouwen,
Van Uw' getuygeniss'; dat eeuwiglijck
Gy die gegrondet hebt ter goeder trouwen.

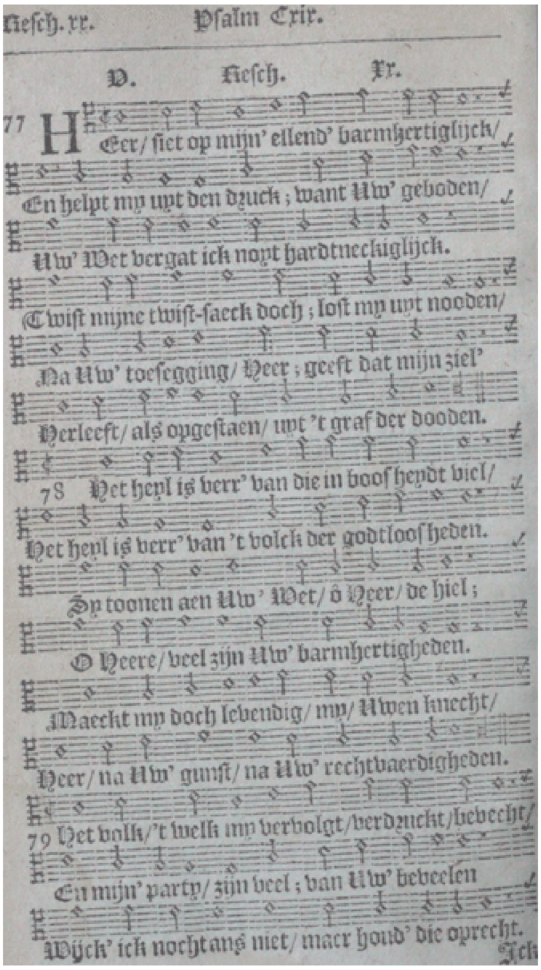

V. Resch. Xx.

77 ***H***Eer, siet op mijn' ellend' barmhertiglijck,
En helpt my uyt den druck; want Uw' geboden,
Uw' Wet vergat ick noyt hardtneckiglijck.
Twist mijne twist-saeck doch; lost my uyt nooden,
Na Uw' toesegging, Heer; geeft dat mijn ziel'
Herleeft, als opgestaen, uyt 't graf der dooden.

78 Het heyl is verr' van die in boosheydt viel,
Het heyl is verr' van 't volck der godtloosheden.
Sy toonen aen Uw' Wet, ô Heer, de hiel;
O Heere, veel zijn Uw' barmhertigheden.
Maeckt my doch levendig, my, Uwen knecht,
Heer, na Uw' gunst, na Uw' rechtvaerdigheden.

79 Het volck, 't welck my vervolgt, verdruckt, bevecht,
En mijn' party, zijn veel; van Uw' beveelen
Wijck' ick nochtans niet, maer houd' die oprecht.

Ick hebb' gesien, die, Heer, in allen deelen
Trouw'loos'lick handelden, en mijn verdriet
Was, dat ick sag Uw' woordt haer oor verveelen.

80 Siet aen, dat ick Uw' Wet lief hebbe, siet,
O Heer, dit aen, en wilt dit levend' maecken,
Na Uwe goedigheydt, vernielt my niet.
't Begin van 't woord, het welck' Uw' lippen spraken,
Is waerheydt, en in all' der eeuwigheydt
All' 't recht van Uw' gerechtigheydt der saecken.

X. Schin. Xxj.

81 ***D***E Vorsten hebben met verbolgenheydt
My redenloos vervolgt; ick vreesde, Heere,
Niet haer, maer voor het woordt door U geseydt.
Ick ben verheugt om Uw' beloftens eere,
Om Uw' toesegging, Heer; als waer ick een
Die grooten buyt vindt, en soo weder-keere.

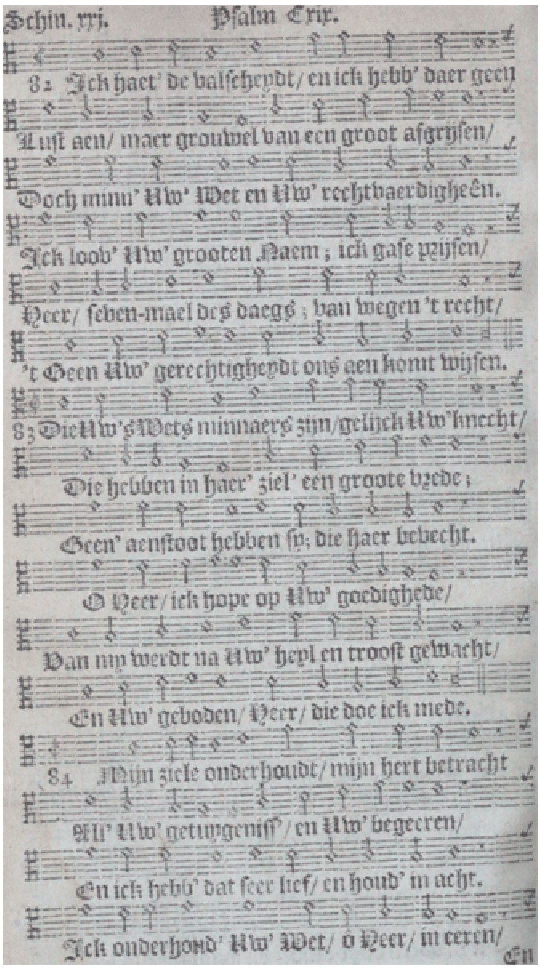

82 Ick haet' de valscheydt, en ick hebb' daer geen
Lust aen, maer grouwel van een groot afgrijsen,
Doch minn' Uw' Wet en Uw' rechtvaerdigheên.
Ick loov' Uw' grooten Naem; ick gase prijsen,
Heer, seven-mael des daegs; van wegen 't recht,
't Geen Uw' gerechtigheydt ons aen komt wijsen.

83 Die Uw's Wets minnaers zijn, gelijck Uw' knecht,
Die hebben in haer' ziel' een groote vrede;
Geen' aenstoot hebben sy; die haer bevecht.
O Heer, ick hope op Uw' goedighede,
Van my werdt na Uw' heyl en troost gewacht,
En Uw' geboden, Heer, die doe ick mede.

84 Mijn ziele onderhoudt, mijn hert betracht
All' Uw' getuygeniss', en Uw' begeeren,
En ick hebb' dat seer lief, en houd' in acht.
Ick onderhoud' Uw' Wet, ô Heer, in eeren,

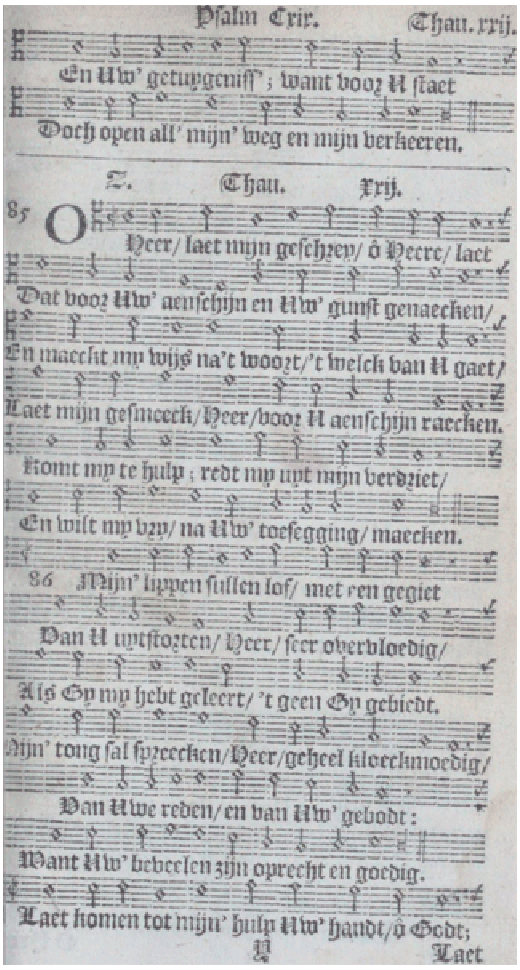

En Uw' getuygeniss'; want voor U staet
Doch open all' mijn' weg en mijn verkeeren.

Z. Thau. Xxij.

85 ***O*** Heer, laet mijn geschrey, ô Heere, laet
Dat voor Uw' aenschijn en Uw' gunst genaecken,
En maeckt my wijs na 't woort, 't welck van U gaet,
Laet mijn gesmeeck, Heer, voor U aenschijn raecken.
Komt my te hulp; redt my uyt mijn verdriet,
En wilt my vry, na Uw' toesegging, maecken.

86 Mijn' lippen sullen lof, met een gegiet
Van U uytstorten, Heer, seer overvloedig,
Als Gy my hebt geleert, 't geen Gy gebiedt.
Mijn' tong sal spreecken, Heer, geheel kloeckmoedig,
Van Uwe reden, en van Uw' gebodt:
Want Uw' beveelen zijn oprecht en goedig.

87 Laet komen tot mijn' hulp Uw' handt, ô Godt;

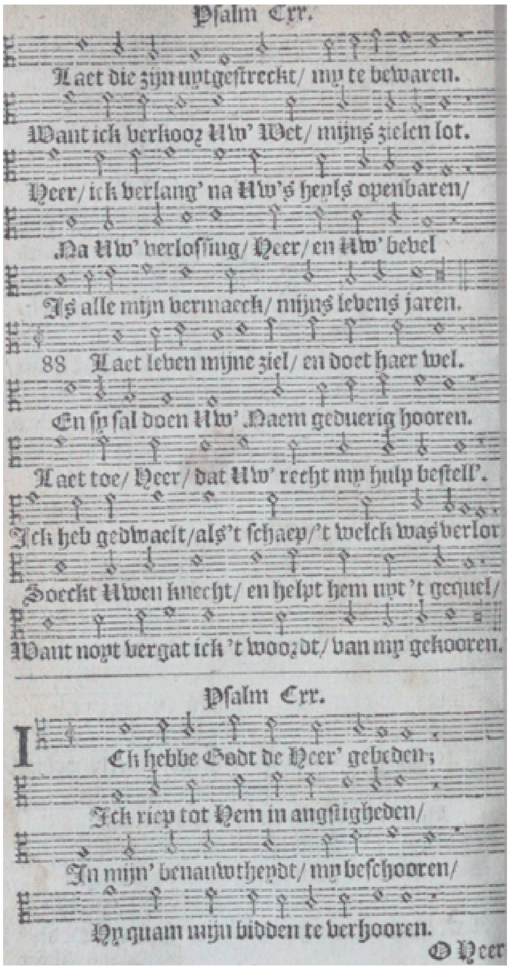

Laet die zijn uytgestreckt, my te bewaren.
Want ick verkoor Uw' Wet, mijns zielen lot.
Heer, ick verlang' na Uw's heyls openbaren,
Na Uw' verlossing, Heer, en Uw' bevel
Is alle mijn vermaeck, mijns levens jaren.

88 Laet leven mijne ziel, en doet haer wel.
En sy sal doen Uw' Naem geduerig hooren.
Laet toe, Heer, dat Uw' recht my hulp bestell'.
Ick heb gedwaelt, als 't schaep, 't welck was verloren.
Soeckt Uwen knecht, en helpt hem uyt 't gequel,
Want noyt vergat ick 't woordt, van my gekooren.

Psalm Cxx.

ICk hebbe Godt de Heer' gebeden;
Ick riep tot Hem in angstigheden,
In mijn' benauwtheydt, my beschooren,
Hy quam mijn bidden te verhooren.

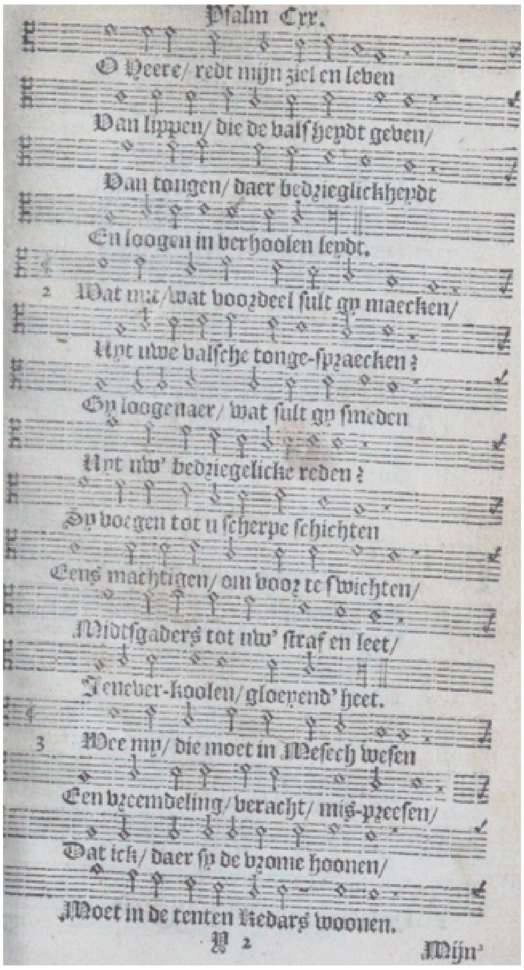

O Heere, redt mijn ziel en leven
Van lippen, die de valsheydt geven,
Van tongen, daer bedrieglickheydt
En loogen in verhoolen leydt.

2 Wat nut, wat voordeel sult gy maecken,
Uyt uwe valsche tonge-spraecken?
Gy loogenaer, wat sult gy smeden
Uyt uw' bedriegelicke reden?
Sy voegen tot u scherpe schichten
Eens machtigen, om voor te swichten,
Midtsgaders tot uw' straf en leet,
Ienever-koolen, gloeyend' heet.

3 Wee my, die moet in Mesech wesen
Een vreemdeling, veracht, mis-preesen,
Dat ick, daer sy de vrome hoonen,
Moet in de tenten Kedars woonen.

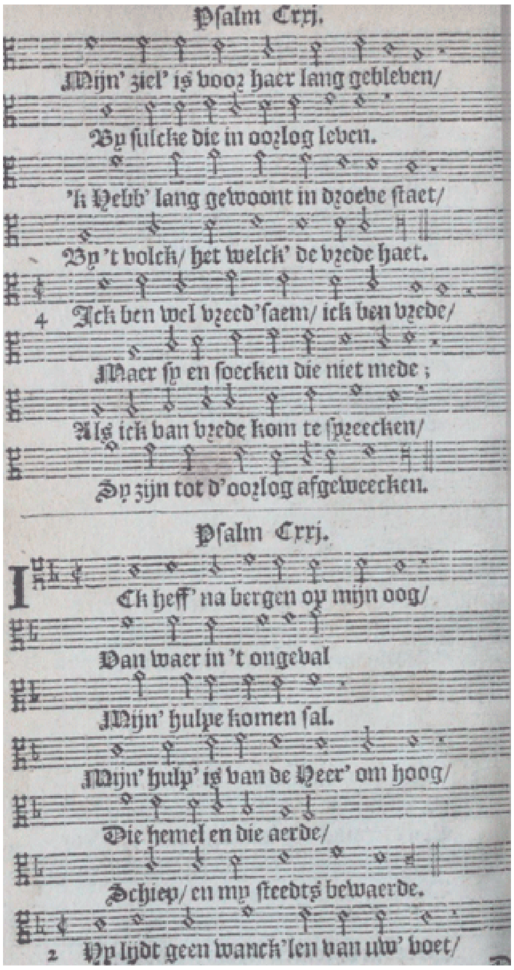

Mijn' ziel' is voor haer lang gebleven,
By sulcke die in oorlog leven.
'k Hebb' lang gewoont in droeve staet,
By 't volck, het welck' de vrede haet.

4 Ick ben wel vreed'saem, ick ben vrede,
Maer sy en soecken die niet mede;
Als ick van vrede kom te spreecken,
Sy zijn tot d'oorlog afgeweecken.

Psalm Cxxj.

ICk heff' na bergen op mijn oog,
Van waer in 't ongeval
Mijn' hulpe komen sal.
Mijn' hulp' is van de Heer' om hoog,
Die hemel en die aerde,
Schiep, en my steedts bewaerde.

2 Hy lijdt geen wanck'len van uw' voet,

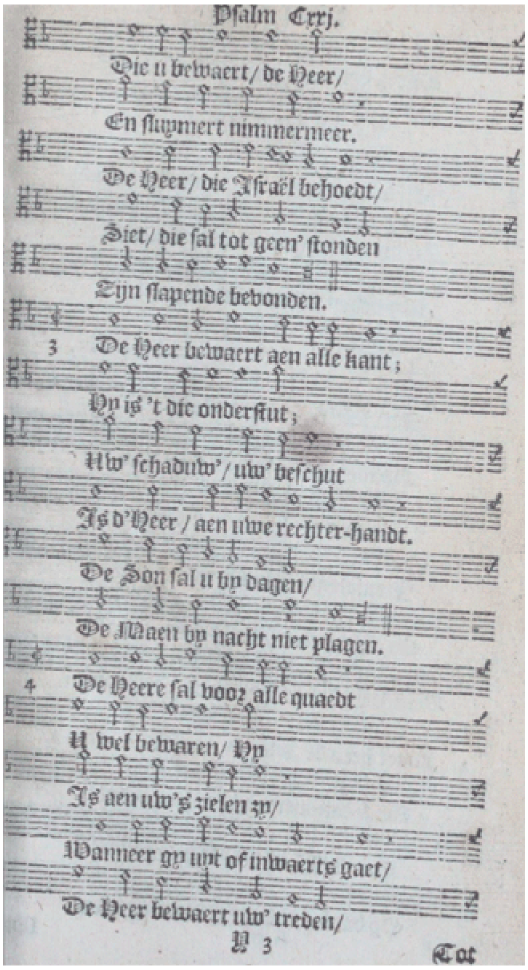

Die u bewaert, de Heer,
En sluymert nimmermeer.
De Heer, die Israël behoedt,
Siet, die sal tot geen' stonden
Zijn slapende bevonden.

3 De Heer bewaert aen alle kant;
Hy is 't die onderstut;
Uw' schaduw', uw' beschut
Is d'Heer, aen uwe rechter-handt.
De Son sal u by dagen,
De Maen by nacht niet plagen.

4 De Heere sal voor alle quaedt
U wel bewaren, Hy
Is aen uw's zielen zy,
Wanneer gy uyt of inwaerts gaet,
De Heer bewaert uw' treden,

Tot in der eeuwigheden.

Psalm Cxxij.

*I*Ck ben verblijdt, vol vrolickheydt,
In die my seggen; Komt, wel aen,
Wy-lieden sullen t'samen gaen
In 't Huys van 's Heeren heerlickheydt.
Ierusalem, de Heere, laet
Nu toe, dat onse voet-stap staet
Bestendig in uw' poorts gebouwen.
Ierusalems gebouw is vast,
En als een stadt, wel t'saem gepast,
Daer men sich wel mach op vertrouwen.

2 Waer heen de Stammen opwaerts gaen,
De Stammen van de Heere Godt,
Tot 't Israël belast' gebodt,
Op dat daer Godt zy danck gedaen.

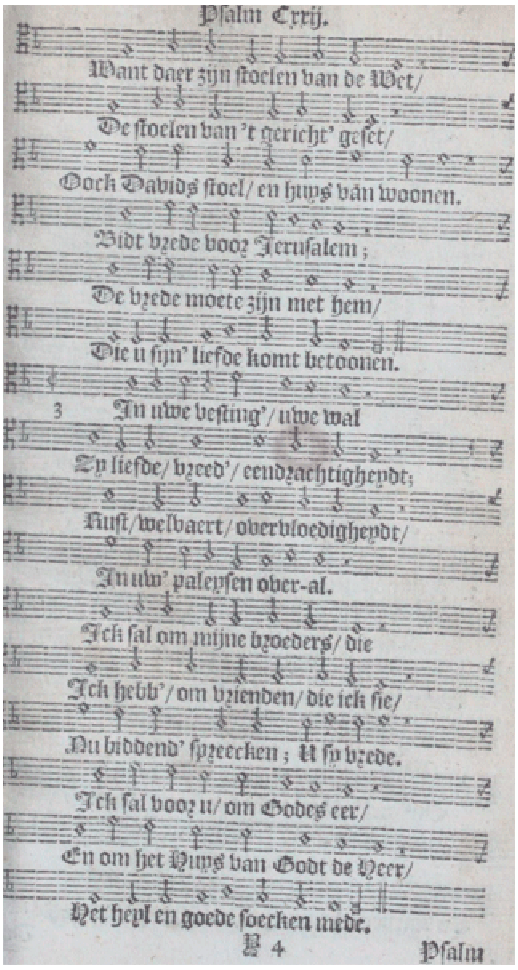

Want daer zijn stoelen van de Wet,
De stoelen van 't gericht' geset,
Oock Davids stoel, en huys van woonen.
Bidt vrede voor Ierusalem;
De vrede moete zijn met hem,
Die u sijn' liefde komt betoonen.

3 In uwe vesting', uwe wal
Zy liefde, vreed', eendrachtigheydt;
Rust, welvaert, overvloedigheydt,
In uw' paleysen over-al.
Ick sal om mijne broeders, die
Ick hebb', om vrienden, die ick sie,
Nu biddend' spreecken; U sy vrede.
Ick sal voor u, om Godes eer,
En om het Huys van Godt de Heer,
Het heyl en goede soecken mede.

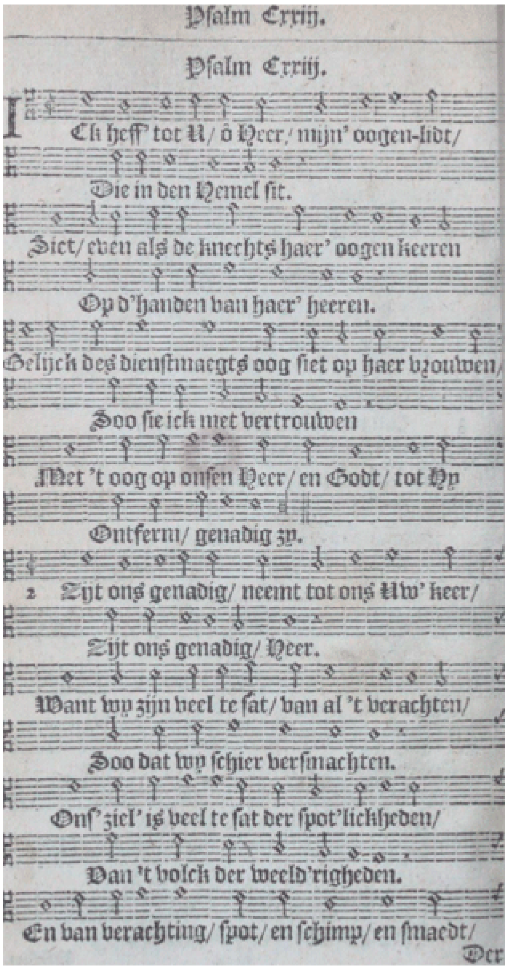

Psalm Cxxiij.

ICk heff' tot U, ô Heer, mijn' oogen-lidt,
Die in den Hemel sit.
Siet, even als de knechts haer' oogen keeren
Op d'handen van haer' heeren.
Gelijck des dienstmaegts oog siet op haer vrouwen,
Soo sie ik met vertrouwen
Met 't oog op onsen Heer, en Godt, tot Hy
Ontferm, genadig zy.

2 Zijt ons genadig, neemt tot ons Uw' keer,
Zijt ons genadig, Heer.
Want wy zijn veel te sat, van al 't verachten,
Soo dat wy schier versmachten.
Ons' ziel' is veel te sat der spot'lickheden,
Van 't volck der weeld'righeden.
En van verachting, spot, en schimp, en smaedt,

Der trotsen op haer staet.

Psalm Cxxiiij.

DAt Israël nu segg'; 't en waer', 't en waer'
Ons Godt de Heer', de Heer', hadd' by-gestaen;
't En waer' de Heer', de Heer', hadd' hulp gedaen,
En by ons hadd' geweest, wanneer de schaer
Der menschen opstondt en quam op ons aen.

2 Sy hadden levend' ons geslacht', geslacht.
Als zijnd' ontsteecken op ons en verstoort.
Der wat'ren overloop hadd' ons versmoort;
Een stroom waer over ons van haer gebracht,
En onse ziele waer vergaen, vermoort.

3 Doe soud' de stoute, felle water-vloedt
Zijn over onse ziel' geheel gegaen.
Een' Lof-sang zy aen Godt de Heer' gedaen;
Die ons in haren tandt niet vallen doet,

Noch geeft ten roof, op dat sy ons verslaen.

4 Als doen ontquam ons' ziel' dit dood'lick lot.
Als vogels 't net en vogel-vangers strick.
Het net, de strick is los-gebroocken: ick
Ontquam 't: 'k ben vry: mijn' hulp is in die Godt,
Die alle ding gemaeckt heeft, eeuwiglick.

Psalm Cxxv.

DIe sich vertrouwen op den Heere,
Die sullen niet vergaen,
Maer seecker blijven staen,
Gelijck als Zions berg, in eere,
Die niet en wanckelt, maer met vrede
Houdt eeuwig stede.

2 Rondtom is, en aen alle zijden
Ierusalems gebergt'.
Godt, die de Sijne bergt;

Is soo rondtom haer t'allen tijden,
Wanneer sy noodt en bangheydt leden,
In eeuwigheden.

3 Want der godtloosen staf en roede
En sal niet zijn op 't lot
Der Dienaren van Godt.
Op dat d'oprechte van gemoede
Tot 't onrecht nimmermeer sijn' handen
Uytstreck' met schanden.

4 Doet wel die zijn oprecht van leven;
Maer die sich neygt, en leydt
Ten weg der krommigheydt,
Dien sal de Heere straffe geven,
Met onrecht-werckers; Iacobs stede
Sal zijn in vrede.

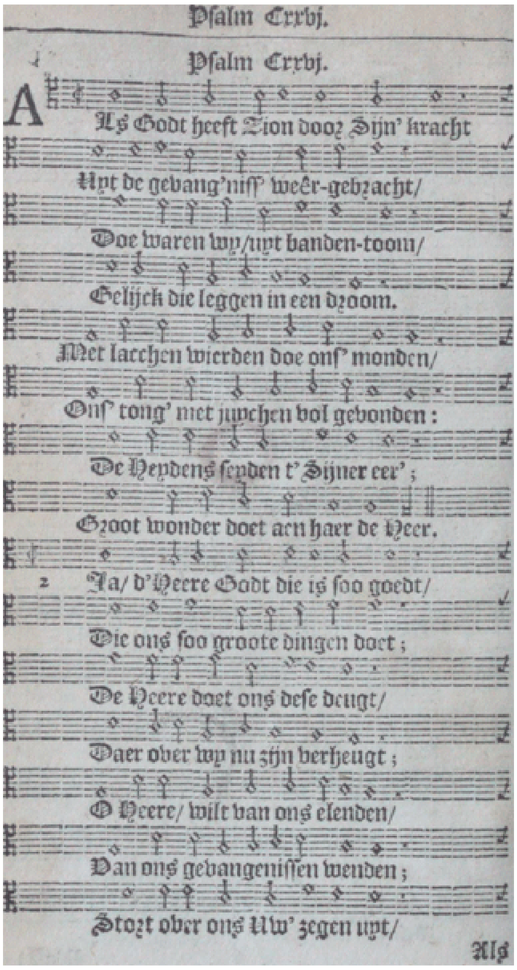

Psalm Cxxvj.

*A*Ls Godt heeft Zion door Sijn' kracht
Uyt de gevang'niss' weêr-gebracht,
Doe waren wy, uyt banden-toom,
Gelijck die leggen in een droom.
Met lacchen wierden doe ons' monden,
Ons' tong' met juychen vol gevonden:
De Heydens seyden t' Sijner eer';
Groot wonder doet aen haer de Heer.

2 Ia, d'Heere Godt die is soo goedt,
Die ons soo groote dingen doet;
De Heere doet ons dese deugt,
Daer over wy nu zijn verheugt;
O Heere, wilt van ons elenden,
Van ons gevangenissen wenden;
Stort over ons Uw' zegen uyt,

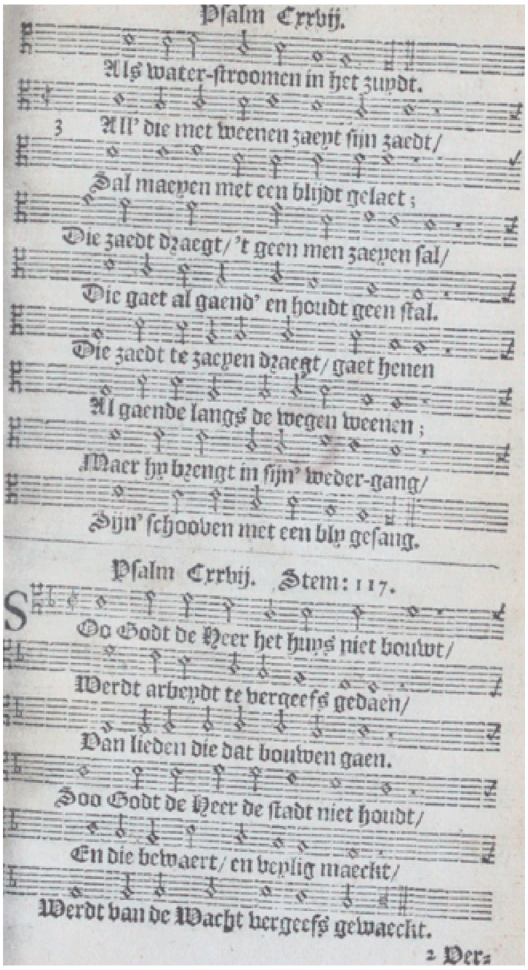

Als water-stroomen in het zuydt.

3 All' die met weenen zaeyt sijn zaedt,
Sal maeyen met een blijdt gelaet;
Die zaedt draegt, 't geen men zaeyen sal,
Die gaet al gaend' en houdt geen stal.
Die zaedt te zaeyen draegt, gaet henen
Al gaende langs de wegen weenen;
Maer hy brengt in sijn' weder-gang,
Sijn' schooven met een bly gesang.

Psalm Cxxvij. Stem: 117.

SOo Godt de Heer het huys niet bouwt,
Werdt arbeydt te vergeefs gedaen,
Van lieden die dat bouwen gaen.
Soo Godt de Heer de stadt niet houdt,
En die bewaert, en veylig maeckt,
Werdt van de Wacht vergeefs gewaeckt.

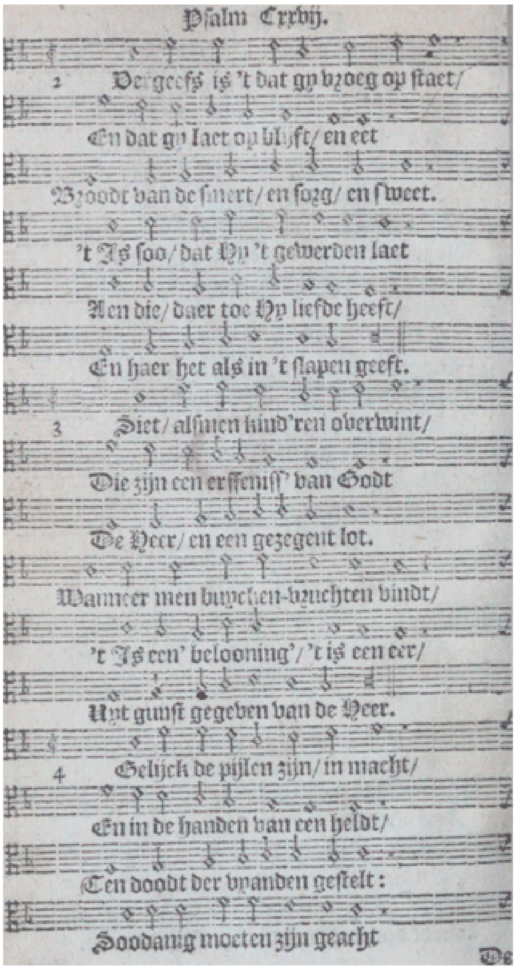

2 Vergeefs is 't dat gy vroeg op staet,
En dat gy laet op blijft, en eet
Broodt van de smert, en sorg, en sweet.
't Is soo, dat Hy 't gewerden laet
Aen die, daer toe Hy liefde heeft,
En haer het als in 't slapen geeft.

3 Siet, alsmen kind'ren overwint,
Die zijn een erffeniss' van Godt
De Heer, en een gezegent lot.
Wanneer men buycken-vruchten vindt,
't Is een' belooning', 't is een eer,
Uyt gunst gegeven van de Heer.

4 Gelijck de pijlen zijn, in macht,
En in de handen van een heldt,
Ten doodt der vyanden gestelt:
Soodanig moeten zijn geacht

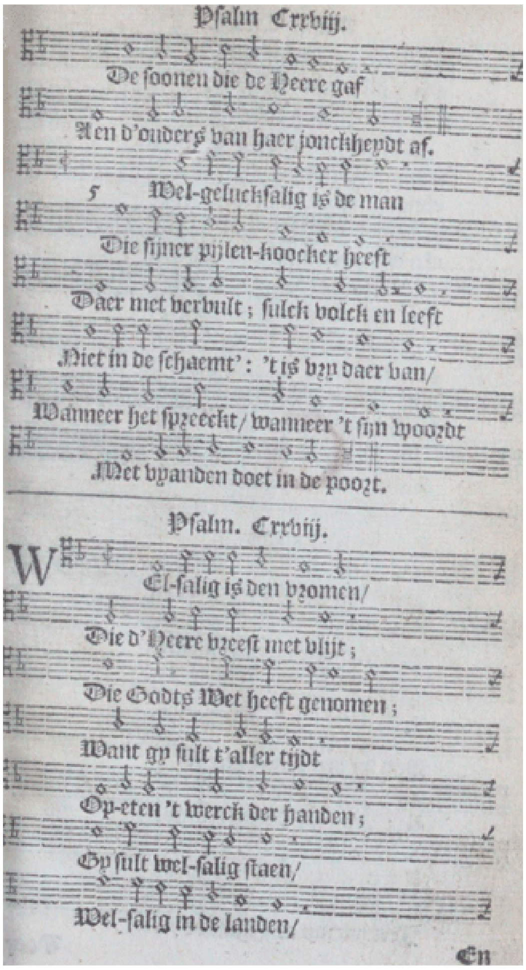

De soonen die de Heere gaf
Aen d'ouders van haer jonckheydt af.

5 Wel-gelucksalig is de man
Die sijner pijlen-koocker heeft
Daer met vervult; sulck volck en leeft
Niet in de schaemt': 't is vry daer van,
Wanneer het spreeckt, wanneer 't sijn woordt
Met vyanden doet in de poort.

Psalm. Cxxviij.

*W*El-salig is den vromen,
Die d'Heere vreest met vlijt;
Die Godts Wet heeft genomen;
Want gy sult t'aller tijdt
Op-eten 't werck der handen;
Gy sult wel-salig staen,
Wel-salig in de landen,

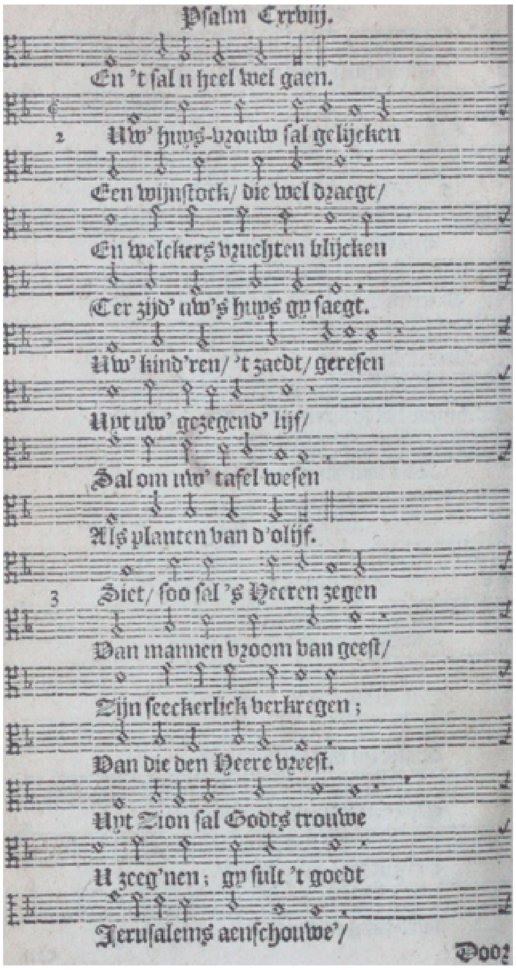

En 't sal u heel wel gaen.

2 Uw' huys-vrouw sal gelijcken
Een wijnstock, die wel draegt,
En welckers vruchten blijcken
Ter zijd' uw's huys gy saegt.
Uw' kind'ren, 't zaedt, geresen
Uyt uw' gezegend' lijf,
Sal om uw' tafel wesen
Als planten van d'olijf.

3 Siet, soo sal 's Heeren zegen
Van mannen vroom van geest,
Zijn seeckerlick verkregen;
Van die den Heere vreest.
Uyt Zion sal Godts trouwe
U zeeg'nen; gy sult 't goedt
Ierusalems aenschouwe',

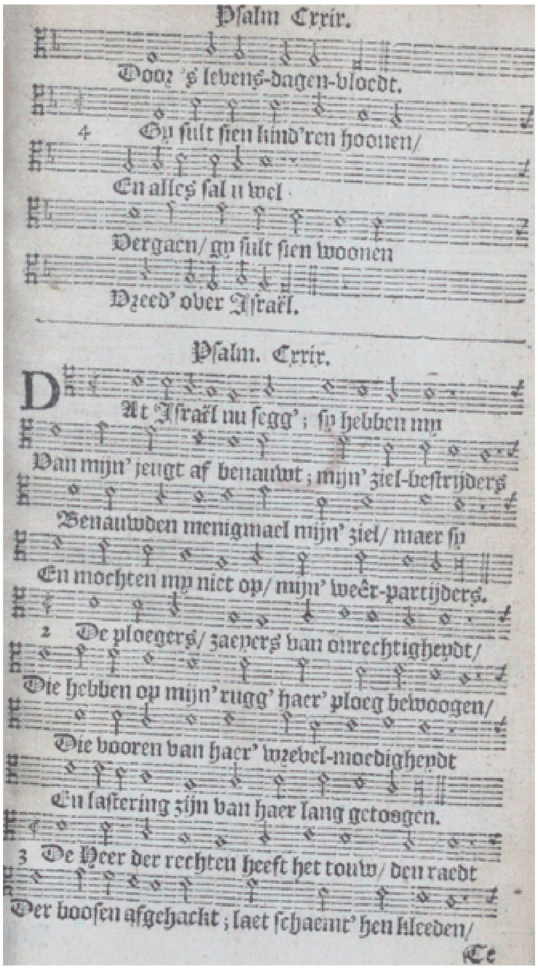

Door 's levens-dagen-vloedt.

4 Gy sult sien kind'ren-soonen,
En alles sal u wel
Vergaen, gy sult sien woonen
Vreed' over Israël.

Psalm. Cxxix.

DAt Israël nu segg'; sy hebben my
Van mijn' jeugt af benauwt; mijn' ziel-bestrijders
Benauwden menigmael mijn' ziel, maer sy
En mochten my niet op, mijn' weêr-partijders.

2 De ploegers, zaeyers van onrechtigheydt,
Die hebben op mijn' rugg' haer' ploeg bewoogen,
Die vooren van haer' wrevel-moedigheydt
En lastering zijn van haer lang getoogen.

3 De Heer der rechten heeft het touw, den raedt
Der boosen afgehackt; laet schaemt' hen kleeden,

Te rugg' gedreven zijn, all' die, die haet
De sulcke, die Godt dienst op Zion deden.

4 Laet haer soo worden, als het kruydt en gras,
En als het hoy, het welck wast op de daecken;
Het welck verdort, verwelckt, vernietigt was,
Eer men den sickel treckt, om 't af te maecken.

5 Waer mede nimmermeer des maeyers handt
Volkomen wierdt gevult; waer meê, die binden
De garven t'samen vast, op 't acker-landt,
Haer' armen nimmermeer vervult en vinden.

6 Noch die voor-by gaen, die en seggen niet,
By uwen arbeydt zy des Heeren zegen;
Wy zegenen uw' werck, dat hier geschiedt,
In Godes Naem, en van des Heeren wegen.

Psalm. Cxxx.

ICk stort tot U gebeden,

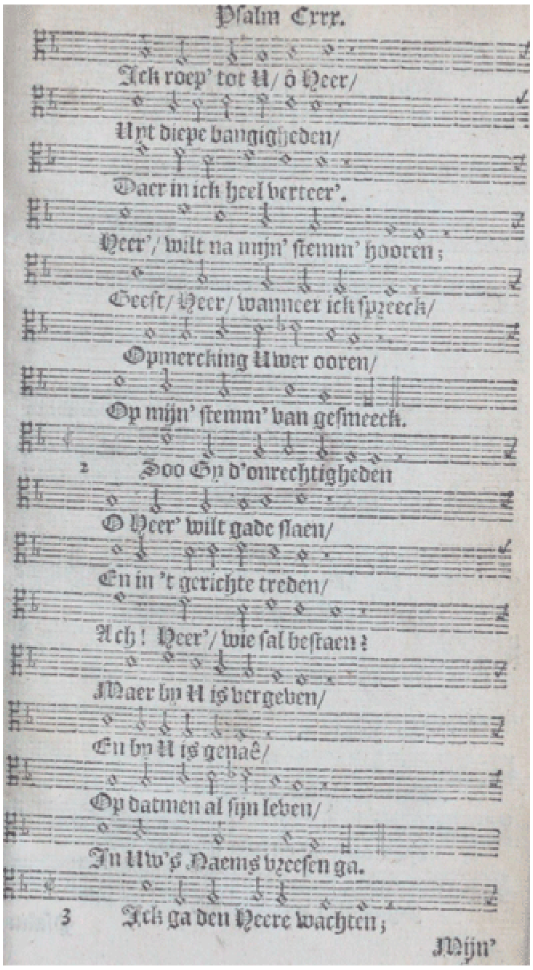

Ick roep tot U, ô Heer,
Uyt diepe bangigheden,
Daer in ick heel verteer'.
Heer', wilt na mijn' stemm' hooren;
Geeft, Heer, wanneer ick spreeck,
Opmercking Uwer ooren,
Op mijn' stemm' van gesmeeck.

2 Soo Gy d'onrechtigheden
O Heer' wilt gade slaen,
En in 't gerichte treden,
Ach! Heer', wie sal bestaen?
Maer by U is vergeven,
En by U is genaê,
Op datmen al sijn leven,
In Uw's Naems vreesen ga.

3 Ick ga den Heere wachten;

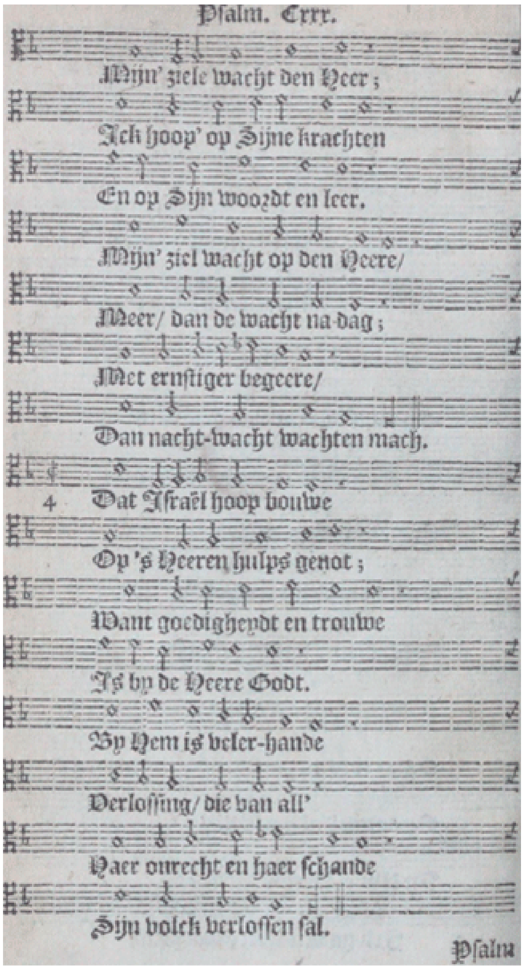

Mijn' ziele wacht den Heer;
Ick hoop' op Sijne krachten
En op Sijn woordt en leer.
Mijn' ziel wacht op den Heere,
Meer, dan de wacht na dag;
Met ernstiger begeere,
Dan nacht-wacht wachten mach.

4 Dat Israël hoop bouwe
Op 's Heeren hulps genot;
Want goedigheydt en trouwe
Is by de Heere Godt.
By Hem is veler-hande
Verlossing, die van all'
Haer onrecht en haer schande
Sijn volck verlossen sal.

Psalm. Cxxxj. Stem: 100.

O Heere Godt, mijn hert in my
Is niet verheft door hoovaerdy;
Noch my is 't oog hoog; wandeling
Had ick in geen te grooten ding.

2 Soo ick mijn' ziel niet hebb' geset
En stil gehouden na Uw' Wet!
Soo yemandt my een ander vindt,
Dan 't moederlick gespeende kindt!

3 Mijn' ziel in my, en al mijn hert
Is als een kindt, het welcke werdt
Van sijne moeders borst gebracht,
Gespeent, en 't all' van haer verwacht.

4 Dat Godts volck, 't volck van Israël
Haer hoop op Godt de Heeere stell'.
Dat op Hem haer hoop zy geleydt,

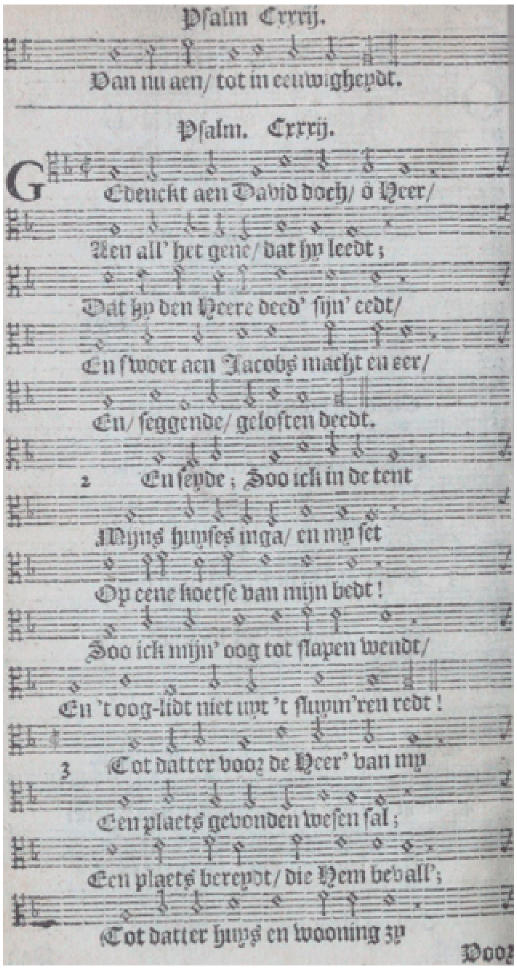

Van nu aen, tot in eeuwigheydt.

Psalm. Cxxxij.

GEdenckt aen David doch, ô Heer,
Aen all' het gene, dat hy leedt;
Dat hy den Heere deed' sijn' eedt,
En swoer aen Iacobs macht en eer,
En, seggende, geloften deedt.

2 En seyde; Soo ick in de tent
Mijns huyses inga, en my set
Op eene koetse van mijn bedt!
Soo ick mijn' oog tot slapen wendt,
En 't oog-lidt niet uyt 't sluym'ren redt!

3 Tot datter voor de Heer' van my
Een plaets gevonden wesen sal;
Een plaets bereydt, die Hem bevall';
Tot datter huys en wooning zy

Voor Iacobs Machtigen, voor all'.

4 Siet, door ons is van haer gehoort,
In 't landt van Ephrata verstaen;
Wy hebben die gevonden aen
Der wouden stadt, aen 't velden-oordt,
In welcke men siet Iaär staen.

5 Wy sullen in Sijn' wooning treên;
Ons neder-buygen voor Sijn' voet,
Voor Sijne voet-banck, vol van boet.
Staet op, Heer, gaet na 't rusten heên,
Met d'Arck, daer door Gy sterckte doet.

6 Laet daer Uw' Priesters zijn bekleedt
Met heyligheydt, gerechtigheydt.
De vrome juych' van vrolickheydt;
Laet Uw' Gesalfde niet sijn' beed',
Om Uw' knecht, David, zijn ontseydt.

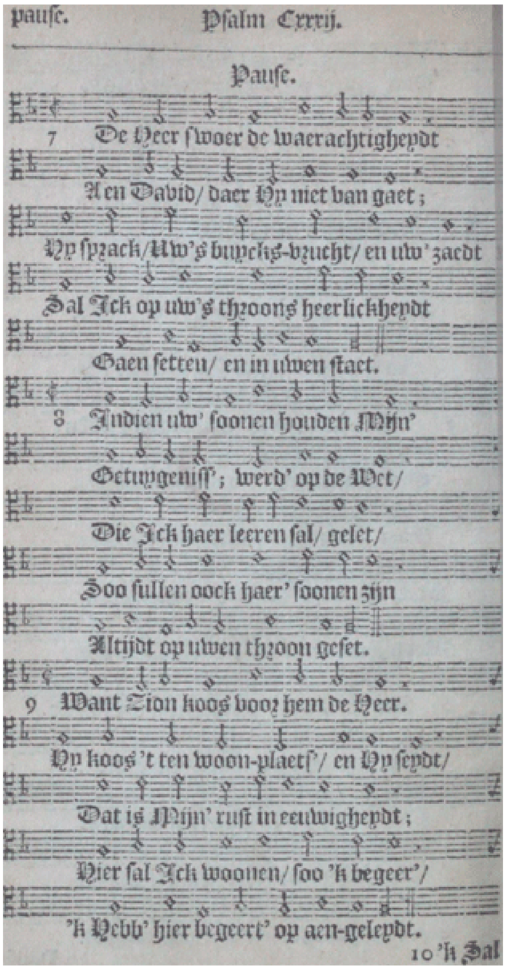

Pause.

7 De Heer swoer de waerachtigheydt
Aen David, daer Hy niet van gaet;
Hy sprack, Uw's buycks-vrucht, en uw' zaedt
Sal Ick op uw's throons heerlickheydt
Gaen setten, en in uwen staet.

8 Indien uw' soonen houden Mijn'
Getuygeniss'; werd' op de Wet,
Die Ick haer leeren sal, gelet,
Soo sullen oock haer' soonen zijn
Altijdt op uwen throon geset.

9 Want Zion koos voor hem de Heer.
Hy koos 't ten woon-plaets', en Hy seydt,
Dat is Mijn' rust in eeuwigheydt;
Hier sal Ick woonen, soo 'k begeer',
'k Hebb' hier begeert' op aen-geleydt.

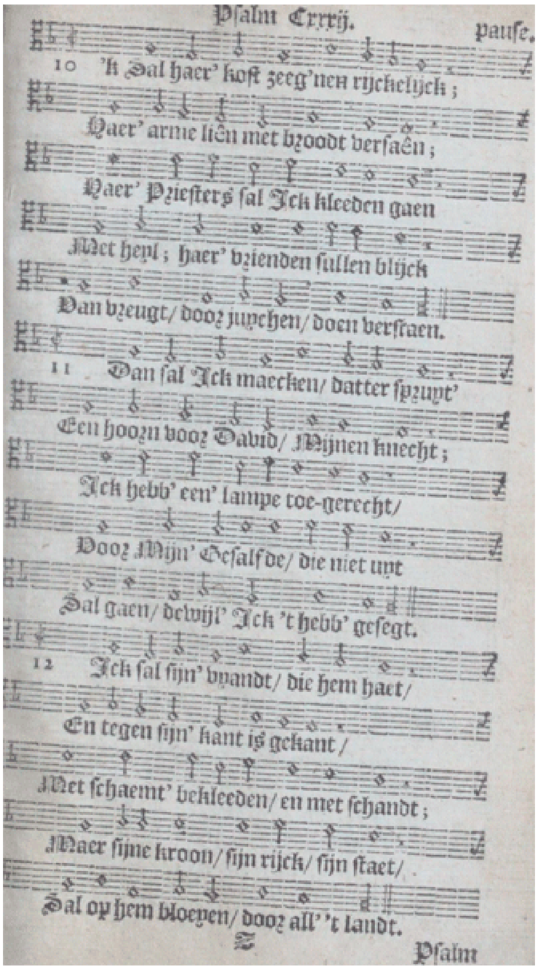

10 'k Sal haer' kost zeeg'nen rijckelijck;
Haer' arme liên met broodt versaên;
Haer' Priesters sal Ick kleeden gaen
Met heyl; haer' vrienden sullen blijck
Van vreugt, door juychen, doen verstaen.

11 Dan sal Ick maecken, datter spruyt'
Een hoorn voor David, Mijnen knecht;
Ick hebb' een' lampe toe-gerecht,
Voor Mijn' Gesalfde, die niet uyt
Sal gaen, dewijl' Ick 't hebb' gesegt.

12 Ick sal sijn' vyandt, die hem haet,
En tegen sijn' kant is gekant,
Met schaemt' bekleeden, en met schandt;
Maer sijne kroon, sijn rijck, sijn staet,
Sal op hem bloeyen, door all' 't landt.

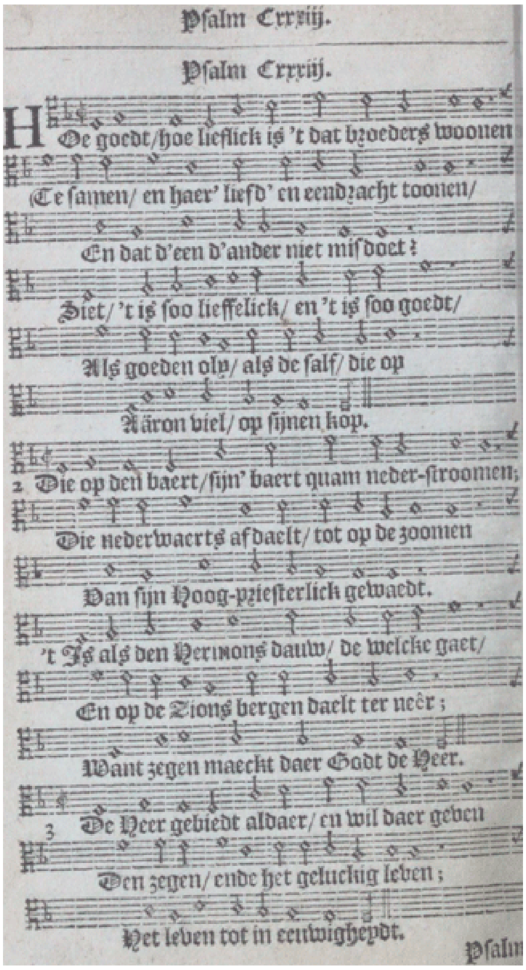

Psalm Cxxxiij.

HOe goedt, hoe lieflick is 't dat broeders woonen
Te samen, en haer' liefd' en eendracht toonen,
En dat d'een d'ander niet misdoet?
Siet, 't is soo lieffelick, en 't is soo goedt,
Als goeden oly, als de salf, die op
Aäron viel, op sijnen kop.

2 Die op den baert, sijn' baert quam neder-stroomen;
Die nederwaerts afdaelt, tot op de zoomen
Van sijn Hoog-priesterlick gewaedt.
't Is als den Hermons dauw, de welcke gaet,
En op de Zions bergen daelt ter neêr;
Want zegen maeckt daer Godt de Heer.

3 De Heer gebiedt aldaer, en wil daer geven
Den zegen, ende het geluckig leven;
Het leven tot in eeuwigheydt.

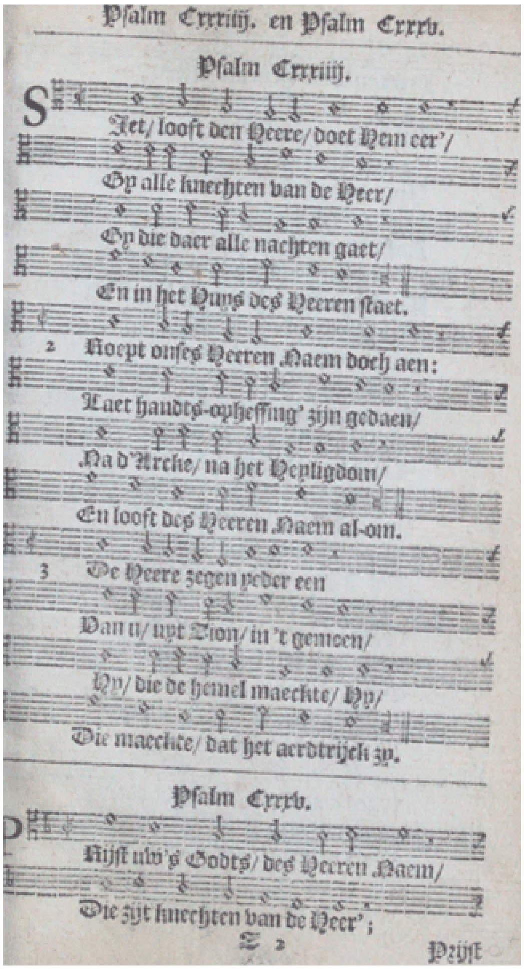

Psalm Cxxxiiij.

SIet, looft den Heere, doet Hem eer',
Gy alle knechten van de Heer,
Gy die daer alle nachten gaet,
En in het Huys des Heeren staet.

2 Roept onses Heeren Naem doch aen:
Laet handts-opheffing' zijn gedaen,
Na d'Arcke, na het Heyligdom,
En looft des Heeren Naem al-om.

3 De Heere zegen yeder een
Van u, uyt Zion, in 't gemeen,
Hy, die de hemel maeckte, Hy,
Die maeckte, dat het aerdtrijck zy.

Psalm Cxxxv.

PRijst uw's Godts, des Heeren Naem,
Die zijt knechten van de Heer';

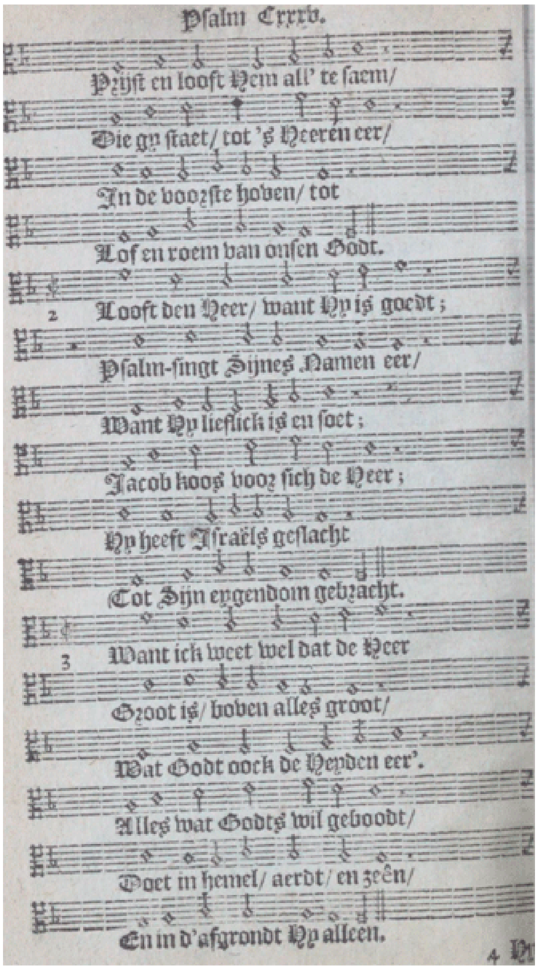

Prijst en looft Hem all' te saem,
Die gy staet, tot 's Heeren eer,
In de voorste hoven, tot
Lof en roem van onsen Godt.

2 Looft den Heer, want Hy is goedt;
Psalm-singt Sijnes Namen eer,
Want Hy lieflick is en soet;
Iacob koos voor sich de Heer;
Hy heeft Israëls geslacht
Tot Sijn eygendom gebracht.

3 Want ick weet wel dat de Heer
Groot is, boven alles groot,
Wat Godt oock de Heyden eer'.
Alles wat Godts wil geboodt,
Doet in hemel, aerdt, en zeên,
En in d'afgrondt Hy alleen.

4 Hy doet van der aerden endt
Dampen klimmen; te gelijck
Maeckt Hy blixemen, en sendt
Regen overvloediglijck.
Windt werdt van de Heer met kracht
Uyt Sijn' schat-plaets voort-gebracht.

5 Die in gantsch Egypten-landt
d'Eerst-geboorne sloeg daer heen,
Mensch en vee, door Sijne handt.
Hy sondt teeck'nen, wonderheên,
O Egypten, tot den val
Pharaoos met knechts, met all'.

6 Die veel volcken sloeg ter neêr,
Stercke Vorsten heeft gedoodt,
Sihon, d'Amoriten Heer,
Og, die Basans landt geboodt,

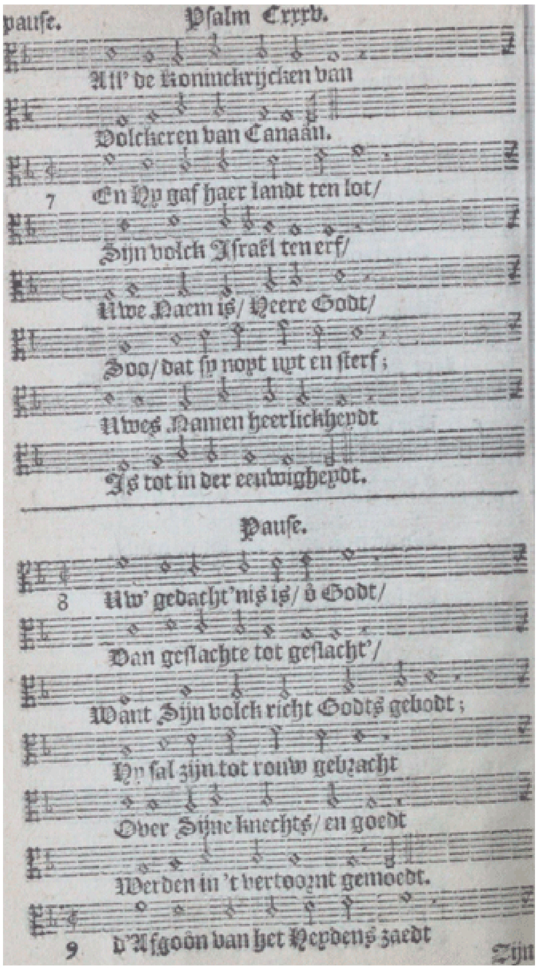

All' de Koninckrijcken van
Volckeren van Canaän.

7 En Hy gaf haer landt ten lot,
Sijn volck Israël ten erf,
Uwe Naem is, Heere Godt,
Soo, dat sy noyt uyt en sterf;
Uwes Namen heerlickheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

Pause.

8 Uw' gedacht'nis is, ô Godt,
Van geslachte tot geslacht',
Want Sijn volck richt Godts gebodt;
Hy sal zijn tot rouw gebracht
Over Sijne knechts, en goedt
Werden in 't vertoornt gemoedt.

9 d'Afgoôn van het Heydens zaedt

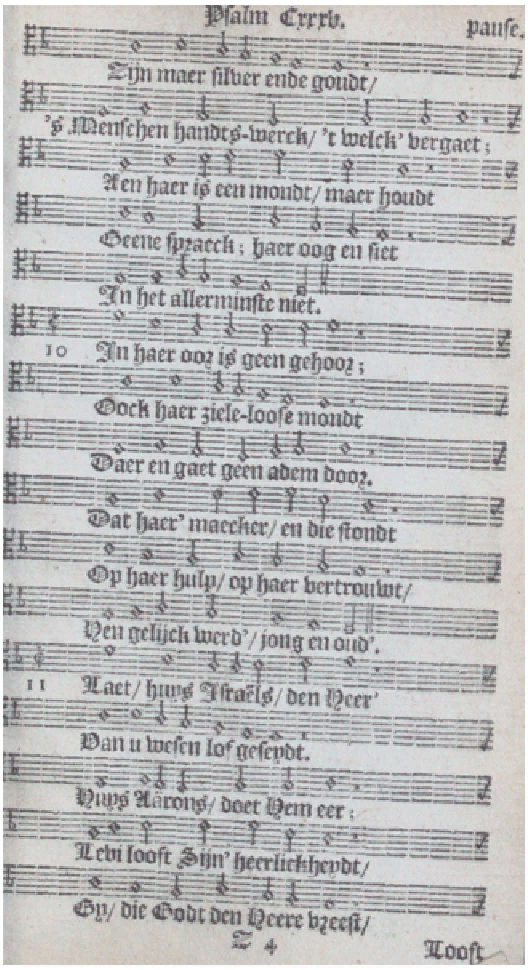

Zijn maer silver ende goudt,
's Menschen handts-werck, 't welck' vergaet;
Aen haer is een mondt, maer houdt
Geene spraeck; haer oog en siet
In het allerminste niet.

10 In haer oor is geen gehoor;
Oock haer ziele-loose mondt
Daer en gaet geen adem door.
Dat haer' maecker, en die stondt
Op haer hulp, op haer vertrouwt,
Hen gelijck werd', jong en oud'.

11 Laet, huys Israëls, den Heer'
Van u wesen lof geseydt.
Huys Aärons, doet Hem eer;
Levi looft Sijn' heerlickheydt,
Gy, die Godt den Heere vreest,

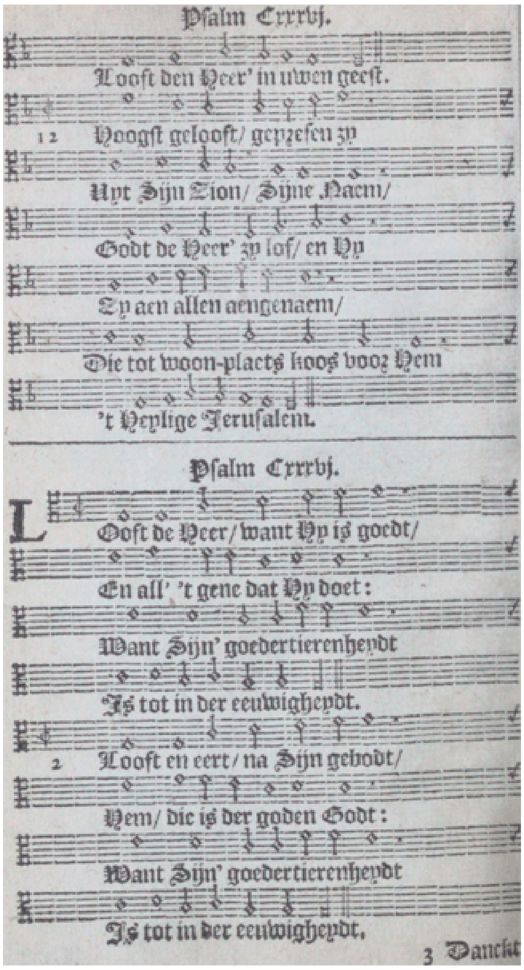

Looft den Heer' in uwen geest.

12 Hoogst gelooft, gepresen zy
Uyt Sijn Zion, Sijne Naem,
Godt de Heer' zy lof, en Hy
Zy aen allen aengenaem,
Die tot woon-plaets koos voor Hem
't Heylige Ierusalem.

Psalm Cxxxvj.

LOoft de Heer, want Hy is goedt,
En all' 't gene dat Hy doet:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

2 Looft en eert, na Sijn gebodt,
Hem, die is der goden Godt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

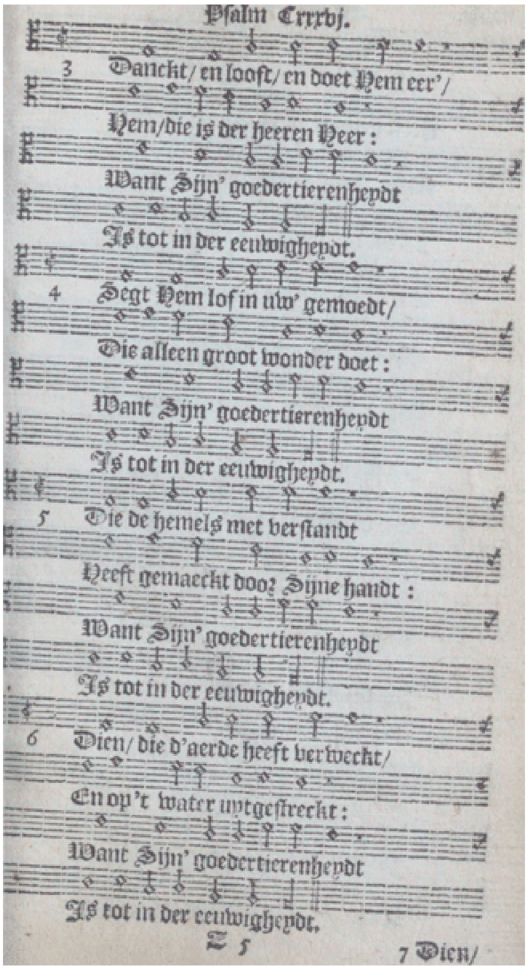

3 Danckt, en looft, en doet Hem eer',
Hem, die is der heeren Heer:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

4 Segt Hem lof in uw' gemoedt,
Die alleen groot wonder doet:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

5 Die de hemels met verstandt
Heeft gemaeckt door Sijne handt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

6 Dien, die d'aerde heeft verweckt,
En op 't water uytgestreckt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

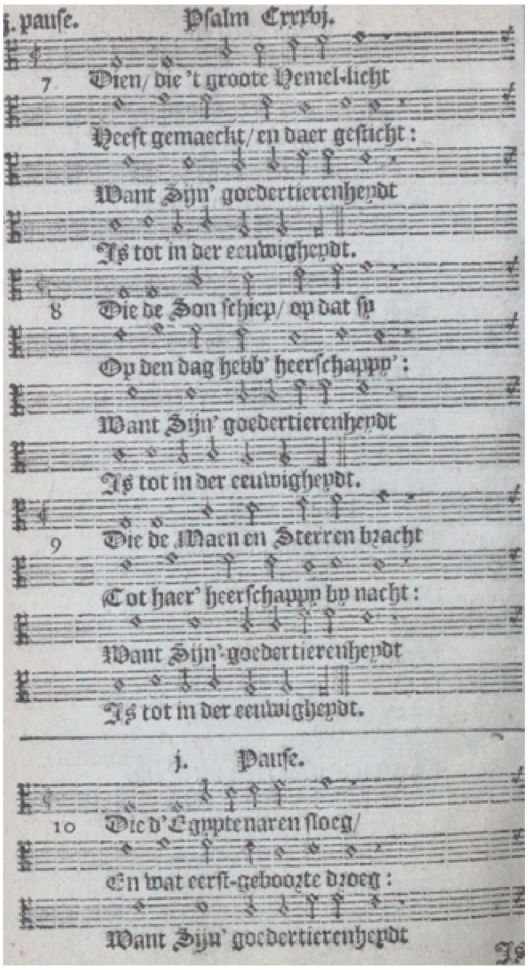

7 Dien, de 't groote Hemel-licht
Heeft gemaeckt, en daer gesticht:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

8 Die de Son schiep, op dat sy
Op den dag hebb' heerschappy':
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

9 Die de Maen en Sterren bracht
Tot haer' heerschappy by nacht:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

j. Pause.

10 Die d'Egyptenaren sloeg,
En wat eerst-geboorte droeg:
Want Sijn' goedertierenheydt

Is tot in der eeuwigheydt.

11 Die heeft Israël geredt;
Midden uyt hen vry-geset:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

12 Met een machtig stercke handt,
Met een arm gestreckt op 't landt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

13 Dien, die daer de biesen-zee
Heeft gedeelt, in stucken snee:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

14 Die heeft Israël gebracht
Door het midden van haer' macht:
Want Sijn' goedertierenheydt

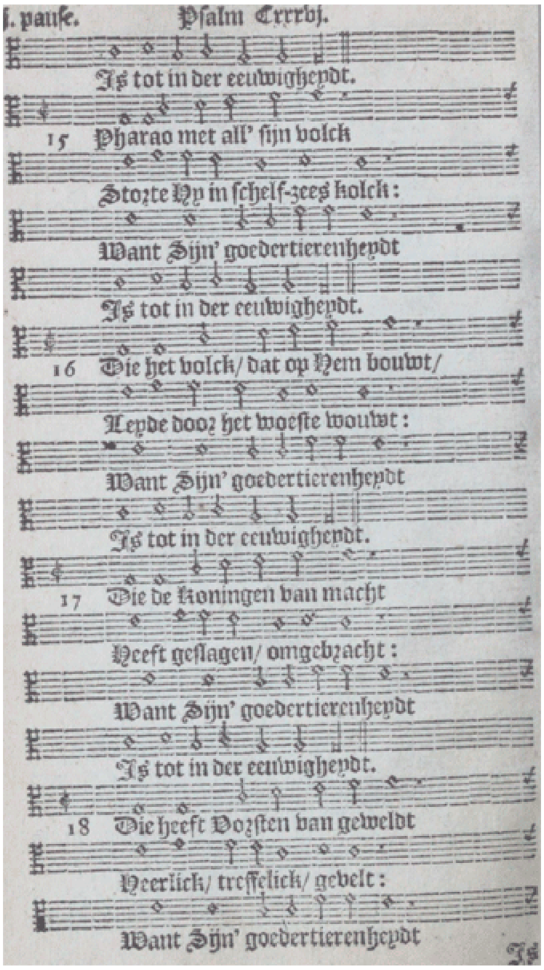

Is tot in der eeuwigheydt.

15 Pharao met all' sijn volck
Storte Hy in schelf-zees kolck:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

16 Die het volck, dat op Hem bouwt,
Leyde door het woeste wouwt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

17 Die de Koningen van macht
Heeft geslagen, omgebracht:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

18 Die heeft Vorsten van geweldt
Heerlick, treffelick, gevelt:
Want Sijn' goedertierenheydt

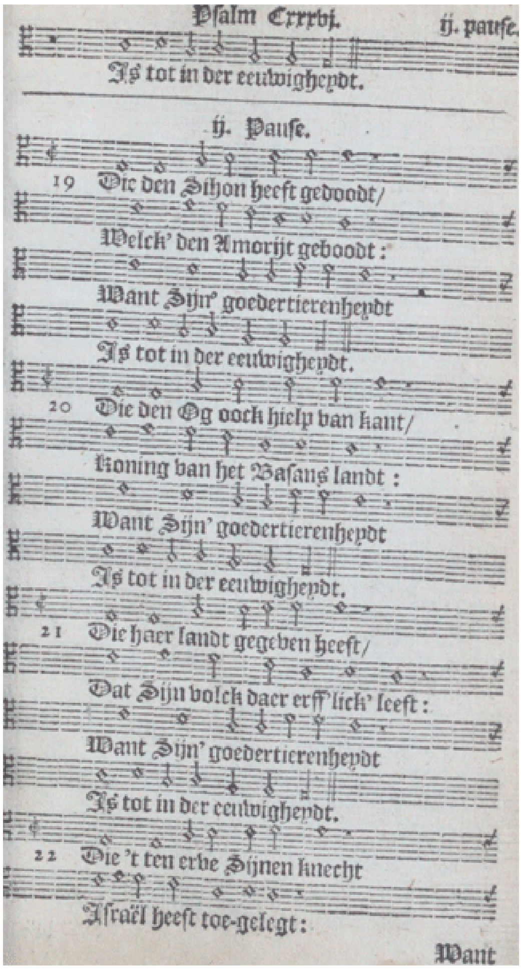

Is tot in der eeuwigheydt.

ij. Pause.

19 Die den Sihon heeft gedoodt,
Welck' den Amorijt geboodt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

20 Die den Og oock hielp van kant,
Koning van het Basans landt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

21 Die haer landt gegeven heeft,
Dat Sijn volck daer erff'lick' leeft:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

22 Die 't ten erve Sijnen knecht
Israël heeft toe-gelegt:

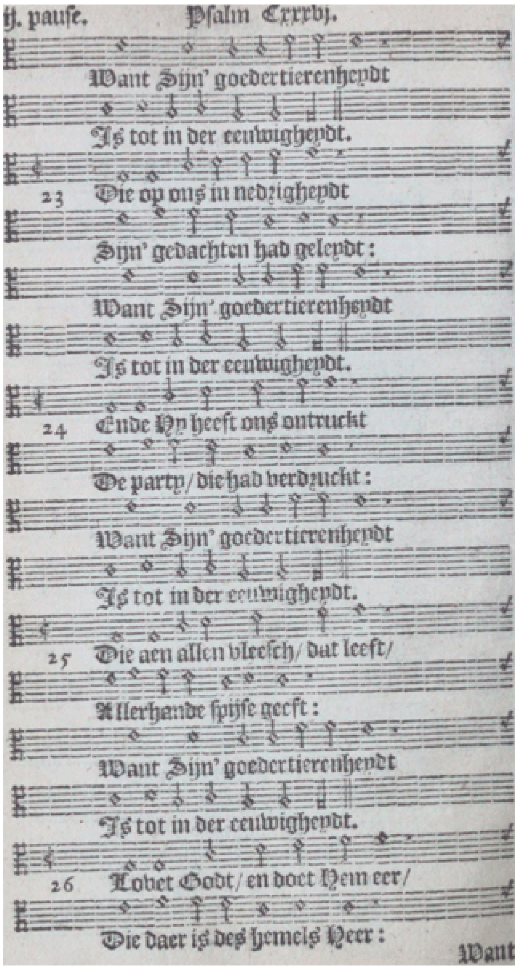

Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

23 Die op ons in nedrigheydt
Sijn' gedachten had geleydt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

24 Ende Hy heeft ons ontruckt
De party, die had verdruckt:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

25 Die aen allen vleesch, dat leeft,
Allerhande spijse geeft:
Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

26 Lovet Godt, en doet Hem eer,
Die daer is des hemels Heer:

Want Sijn' goedertierenheydt
Is tot in der eeuwigheydt.

Psalm Cxxxvij.

LAngs Babels stroom, langs haer rivieren henen,
Daer saten wy, oock deên wy niet dan weenen
Wanneer aen Zion wierdt van ons gedacht,
Wy hebben harps gebruyck te niet gebracht,
Aen wilgen, die daer zijn; daer zijn gehangen
All' onse harpen, met haer' vreugde-sangen.

2 Als daer die, daer van wy gevangens waren,
Regeerden 't woordt eens liedts van onse snaren;
Als 't volck, 't welck' over hoop ons in 't verdriet
Wierp, sprak; Singt ons een vreugds, een Zions liet,
Wy seyden, Souden wy Godt een liedt singen
In 't landt, daer wy niet zijn, dan vreemdelingen?

3 Doch evenwel, soo ick u sal vergeten,

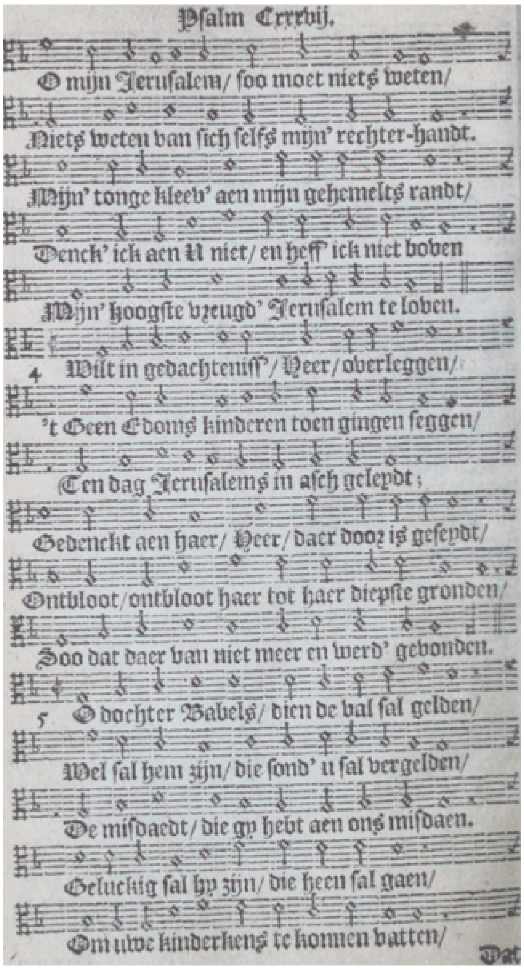

O mijn Ierusalem, soo moet niets weten,
Niets weten van sich selfs mijn' rechter-handt.
Mijn' tonge kleev' aen mijn gehemelts randt,
Denck' ick aen U niet, en heff' ick niet boven
Mijn' hoogste vreugd' Ierusalem te loven.

4 Wilt in gedachteniss', Heer, overleggen,
't Geen Edoms kinderen toen gingen seggen,
Ten dag Ierusalems in asch geleydt;
Gedenckt aen haer, Heer, daer door is geseydt,
Ontbloot, ontbloot haer tot haer diepste gronden,
Soo dat daer van niet meer en werd' gevonden.

5 O dochter Babels, dien de val sal gelden,
Wel sal hem zijn, die sond' u sal vergelden,
De misdaedt, die gy hebt aen ons misdaen.
Geluckig sal hy zijn, die heen sal gaen,
Om uwe kinderkens te konnen vatten,

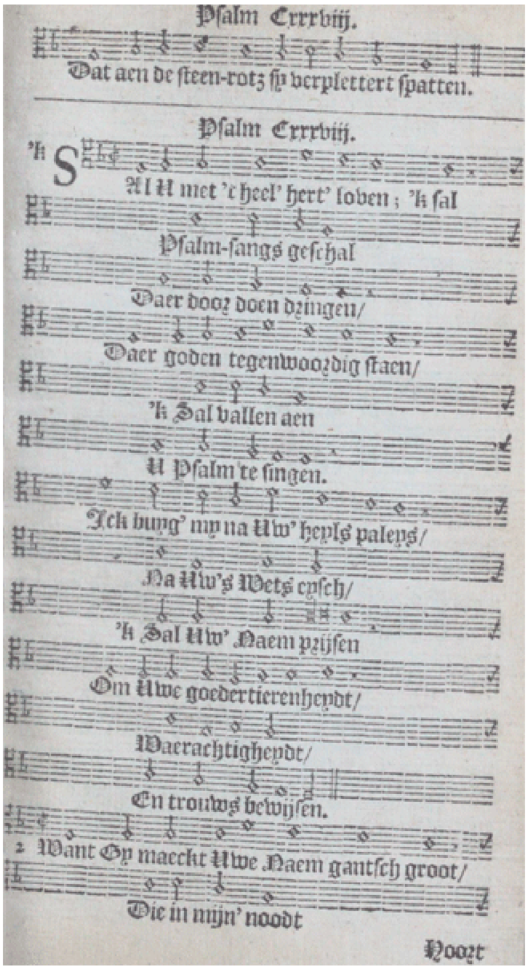

Dat aen de steen-rotz sy verplettert spatten.

Psalm Cxxxviij.

'k ***S***Al U met 't heel' hert' loven; 'k sal
Psalm-sangs geschal
Daer door doen dringen,
Daer goden tegenwoordig staen,
'k Sal vallen aen
U Psalm te singen.
Ick buyg' my na Uw' heyls paleys,
Na Uw's Wets eysch,
'k Sal Uw' Naem prijsen
Om Uwe goedertierenheyd,
Waerachtigheydt,
En trouws bewijsen.

2 Want Gy maeckt Uwe Naem gantsch groot,
Die in mijn' noodt

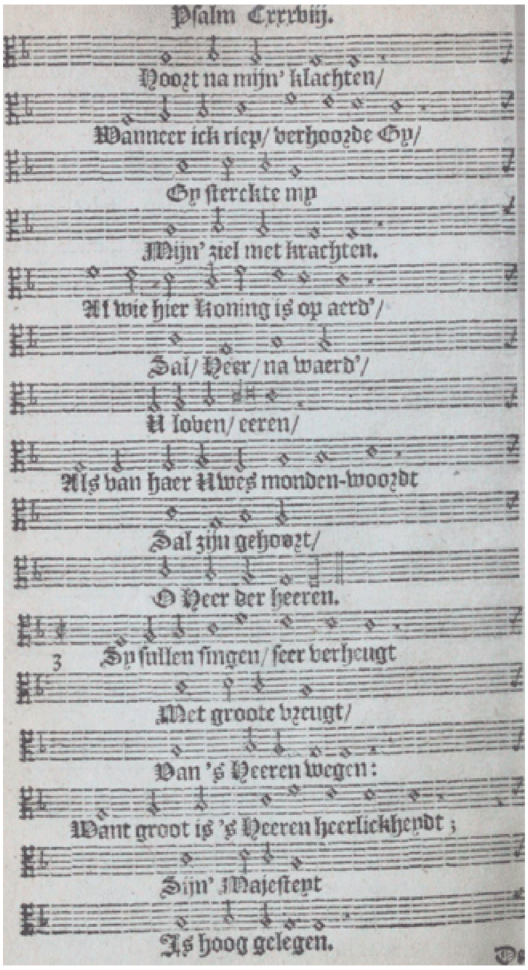

Hoort na mijn' klachten,
Wanneer ick riep, verhoorde Gy,
En sterckte my
Mijn' ziel met krachten.
Al wie hier Koning is op aerd',
Sal, Heer, na waerd',
U loven, eeren,
Als van haer Uwes monden-woordt
Sal zijn gehoort,
O Heer der heeren.

3 Sy sullen singen, seer verheugt
Met groote vreugt,
Van 's Heeren wegen:
Want groot is 's Heeren heerlickheydt;
Sijn' Majesteyt
Is hoog gelegen.

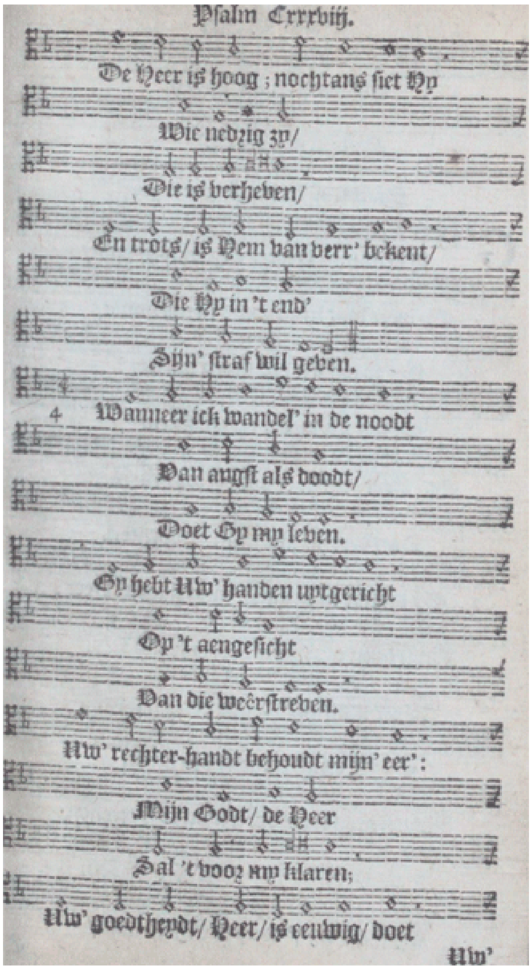

De Heer is hoog; nochtans siet Hy
Wie nedrig zy,
Die is verheven,
En trots, is Hem van verr' bekent,
Die Hy in 't end'
Sijn' straf wil geven.

4 Wanneer ick wandel' in de noodt
Van angst als doodt,
Doet Gy my leven.
Gy hebt Uw' handen uytgericht
Op 't aengesicht
Van die weêrstreven.
Uw' rechter-handt behoudt mijn' eer':
Mijn Godt, de Heer
Sal 't voor my klaren;
Uw' goedtheydt, Heer, is eeuwig, doet

Uw' werck van 't goedt
Niet heenen varen.

Psalm. Cxxxix. Stem: 30.

GY kent my, Heere, Gy door-grondt,
Gy weet wat kracht Gy in my vondt,
Het zy dat ick wil sitten gaen,
Of dat ick weder op wil staen,
Gy, Heer, verstaet door Uwe krachten
Van verr' al alle mijn' gedachten.

2 Gy wandt mijn gaen, mijn liggen, Heer;
Mijn doen omringt, beproeft Gy seer.
Waer ick mijn' wegen heenen wend',
Gy zijt mijn' wegen al gewent.
Als ick geen woordt en kom te spreecken,
Siet, Heer, U is het all'gebleecken.

3 Gy stuyt mijn' voor en achter-kant,

En op my set Gy Uwe handt.
De kennis is te wonder, my
Te hoog, en ick kan daer niet by.
De kennis van U alles weten,
En is voor my niet af te meten.

4 Waer soud' ick voor Uw' Geest doch gaen?
Waer soud' ick vlieden, voor Uw' slaen,
Voor Uwe toorn, Uw' aengesicht?
Voer ick ten hemel, Uw' gericht
Is daer; Gy zijt daer, ging ick stellen
Mijn bedd' selfs in het diepst' der hellen.

5 Soo ick des daeg-raedts vleugels nam,
En daer met aen het vliegen quam,
Had ick mijn' wooning en mijn steê
Selfs aen het uyterst' van de zee,
Oock daer soud' my Uw' handt regeere',

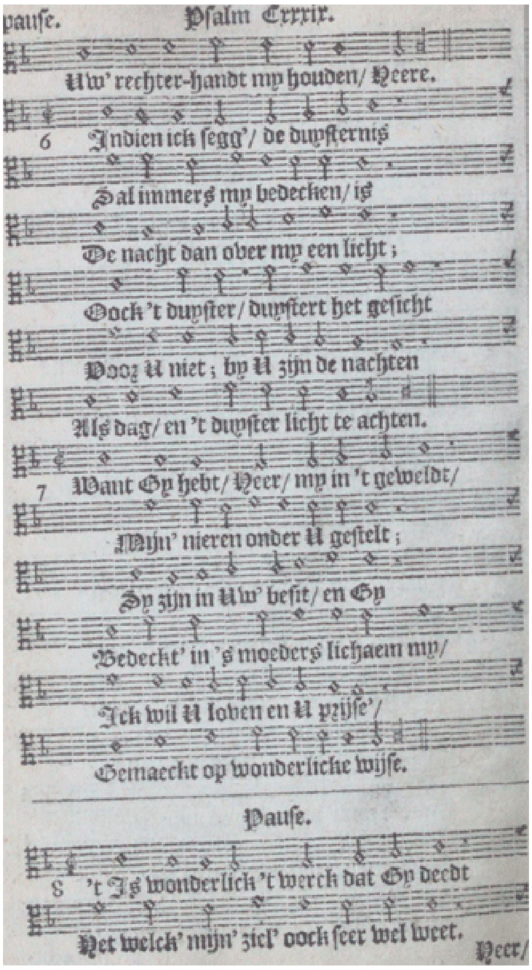

Uw' rechter-handt my houden, Heere.

6 Indien ick segg', de duysternis
Sal immers my bedecken, is
De nacht dan over my een licht;
Oock 't duyster, duystert het gesicht
Voor U niet; by U zijn de nachten
Als dag, en 't duyster licht te achten.

7 Want Gy hebt, Heer, my in 't geweldt,
Mijn' nieren onder U gestelt;
Sy zijn in Uw' besit, en Gy
Bedeckt' in 's moeders lichaem my,
Ick wil U loven en U prijse',
Gemaeckt op wonderlicke wijse.

Pause.

8 't Is wonderlick 't werck dat Gy deedt
Het welck' mijn' ziel' oock seer wel weet.

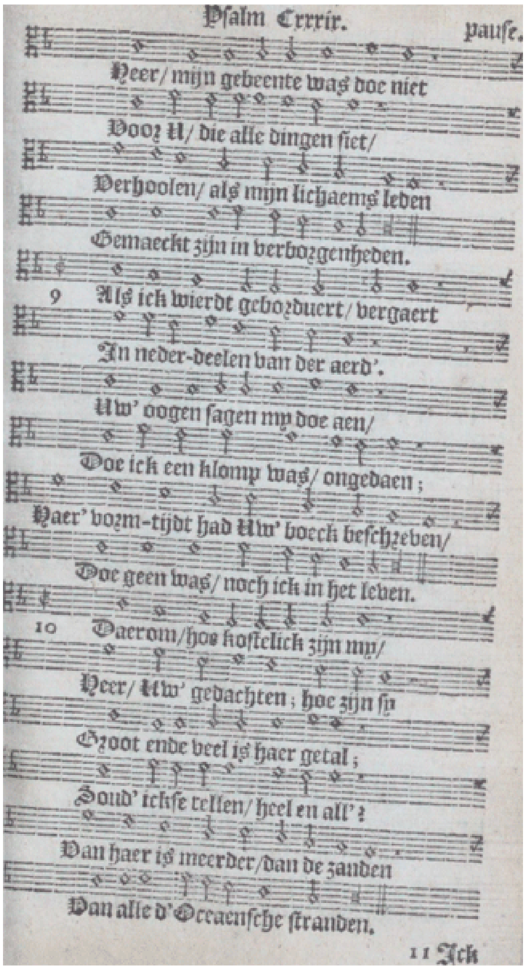

Heer, mijn gebeente was doe niet
Voor U, die alle dingen siet,
Verhoolen, als mijn lichaems leden
Gemaeckt zijn in verborgenheden.

9   Als ick wierdt geborduert, vergaert
In neder-deelen van der aerd.
Uw' oogen sagen my doe aen,
Doe ick een klomp was, ongedaen;
Haer' vorm-tijdt had Uw' boeck beschreven,
Doe geen was, noch ick in het leven.

10   Daerom, hoe kostelick zijn my,
Heer, Uw' gedachten; hoe zijn sy
Groot ende veel is haer getal;
Soud' ickse tellen, heel en all'?
Van haer is meerder, dan de zanden
Van alle d'Oceaensche stranden.

11 Ick ben by U, als ick ontwaeck',
En neem' in all' Uw' werck vermaeck.
O Godt, of 't waer, dat Gy 't geslacht
Der goddeloosen omme-bracht!
En gy, die op my aen gingt spannen,
Wijckt van my, gy bloedt-hondtsche mannen.

12 Die van U spreecken schandt en smaedt,
Daer van Uw' vyandsch' volck tot staet
Seer ydelick verheven werdt,
Soud' ick Uw' haters' met mijn' hert,
Niet haten? en verdrietig wesen,
Om die zijn tegen U geresen?

13 Ick haetse met volkomen' haet,
Dat boose goddeloose zaedt
Is my tot vyandt t'allen stondt;
Door-grondt, en kent mijn's herten grondt,

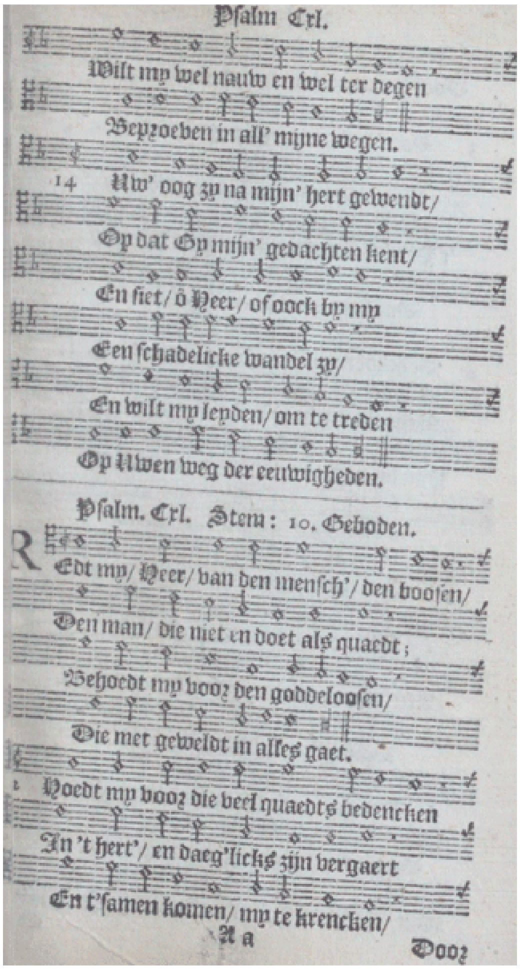

Wilt my wel nauw en wel ter degen
Beproeven in all' mijne wegen.

14 Uw' oog zy na mijn' hert gewendt,
Op dat Gy mijn' gedachten kent,
En siet, ô Heer, of oock by my
Een schadelicke wandel zy,
En wilt my leyden, om te treden
Op Uwen weg der eeuwigheden.

Psalm. Cxl. Stem: 10. Geboden.

REdt my, Heer, van den mensch', den boosen,
Den man, die niet en doet als quaedt;
Behoedt my voor den goddeloosen,
Die met geweldt in alles gaet.

2 Hoedt my voor die veel quaedts bedencken
In 't hert', en daeg'licks zijn vergaert
En t'samen komen, my te krencken,

Door haren oorlog, door haer swaerdt.

3 Haer' tongen gaen sy op my scherpen,
Soo als een slang; het heet' fenijn,
't Vergift dat adders van haer werpen,
Dat sietmen in haer' lippen zijn.

4 Behoedt my, Heer, voor booser handen;
Behoedt my voor des mannen macht;
Van die mijn' voeten wech tot schanden
Te stooten, hadden overdacht.

5 Van trotsen zijn my stricken, koorden
Verborgen, en een net gebreydt,
Aen 't spoor aen wegen-zijd', en oorden;
Valstricken hebben sy bereydt.

6 Doe quam ick tot de Heer' te spreecken,
Gy zijt mijn Godt, leent my gehoor;
Wilt, Heer', de stemm' van all' mijn smeecken

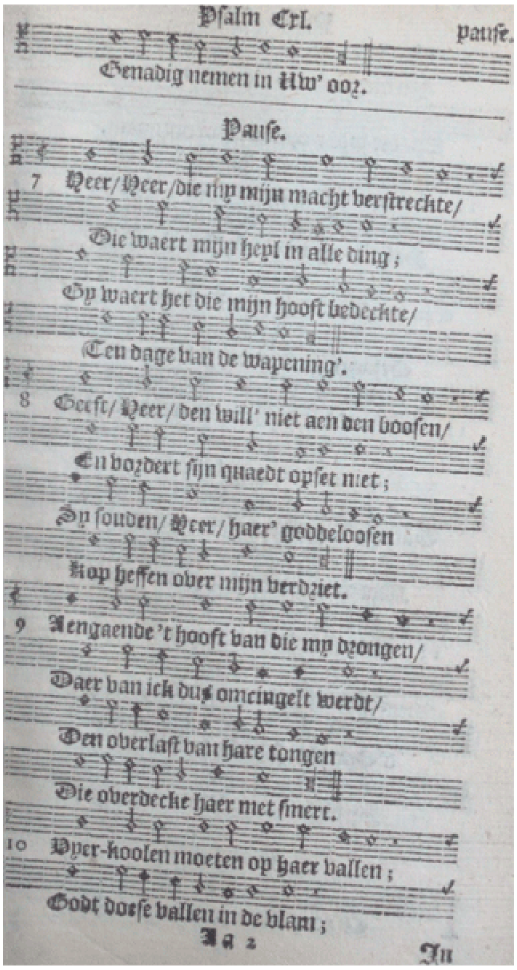

Genadig nemen in Uw' oor.

Pause.

7 Heer, Heer, die my mijn macht verstreckte,
Die waert mijn heyl in alle ding;
Gy waert het die mijn hooft bedeckte,
Ten dage van de wapening'.

8 Geeft, Heer, den will' niet aen den boosen,
En vordert sijn quaedt opset niet;
Sy souden, Heer, haer' goddeloosen
Kop heffen over mijn verdriet.

9 Aengaende 't hooft van die my drongen,
Daer van ick dus omcingelt werdt,
Den overlast van hare tongen
Die overdecke haer met smert.

10 Vyer-koolen moeten op haer vallen;
Godt doese vallen in de vlam;

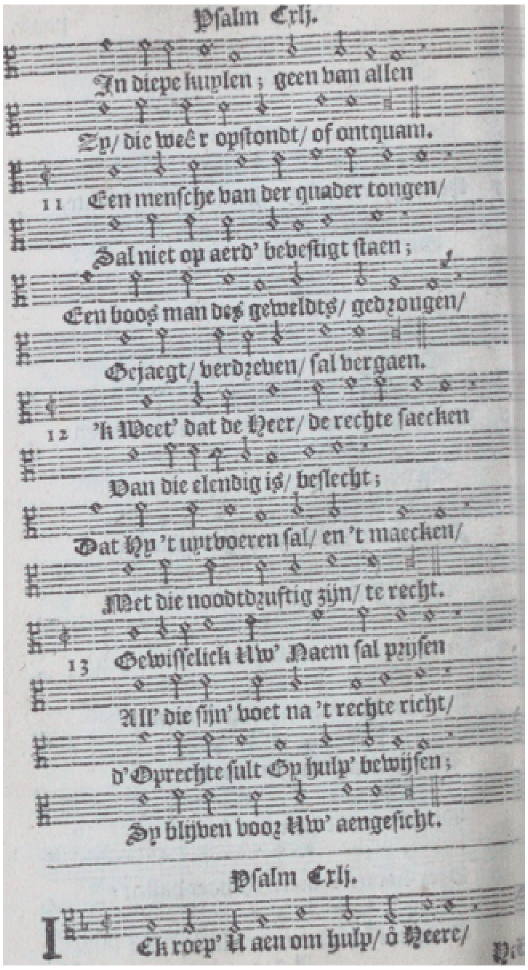

In diepe kuylen; geen van allen
Zy, die weêr opstondt, of ontquam.

11 Een mensche van der quader tongen,
Sal niet op aerd' bevestigt staen;
Een boos man des geweldts, gedrongen,
Gejaegt, verdreven, sal vergaen.

12 'k Weet' dat de Heer, de rechte saecken
Van die elendig is, beslecht;
Dat Hy 't uytvoeren sal, en 't maecken,
Met die noodtdruftig zijn, te recht.

13 Gewisselick Uw' Naem sal prijsen
All' die sijn' voet na 't rechte richt,
d'Oprechte sult Gy hulp' bewijsen;
Sy blijven voor Uw' aengesicht.

Psalm Cxlj.

ICk roep' U aen om hulp, ô Heere,

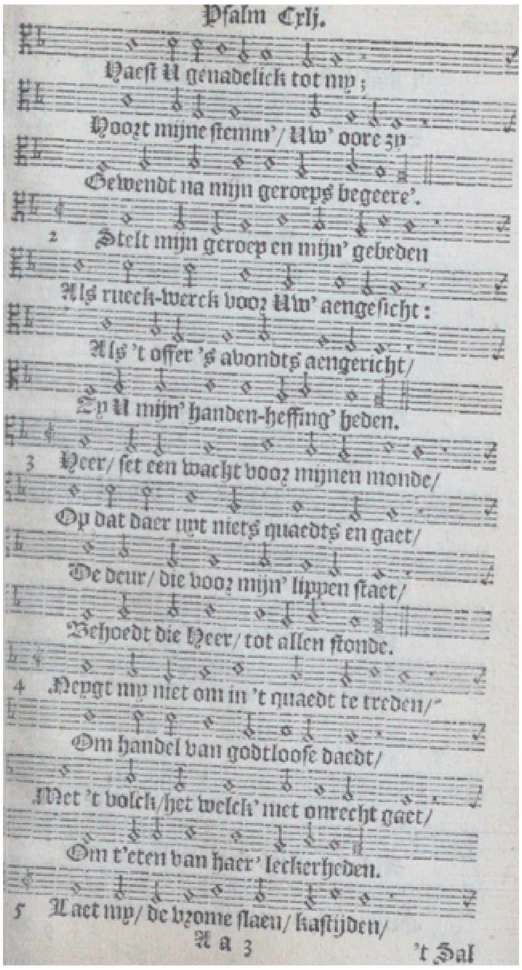

Haest U genadelick tot my;
Hoort mijne stemm', Uw' oore zy
Gewendt na mijn geroeps begeere'.

2 Stelt mijn geroep en mijn' gebeden
Als rueck-werck voor Uw' aengesicht:
Als 't offer 's avondts aengericht,
Zy U mijn' handen-heffing' heden.

3 Heer, set een wacht voor mijnen monde,
Op dat daer uyt niets quaedts en gaet,
De deur, die voor mijn' lippen staet,
Behoedt die Heer, tot allen stonde.

4 Neygt my niet om in 't quaedt te treden,
Om handel van godtloose daedt,
Met 't volck, het welck' met onrecht gaet,
Om t'eten van haer' leckerheden.

5 Laet my, de vrome slaen, kastijden,

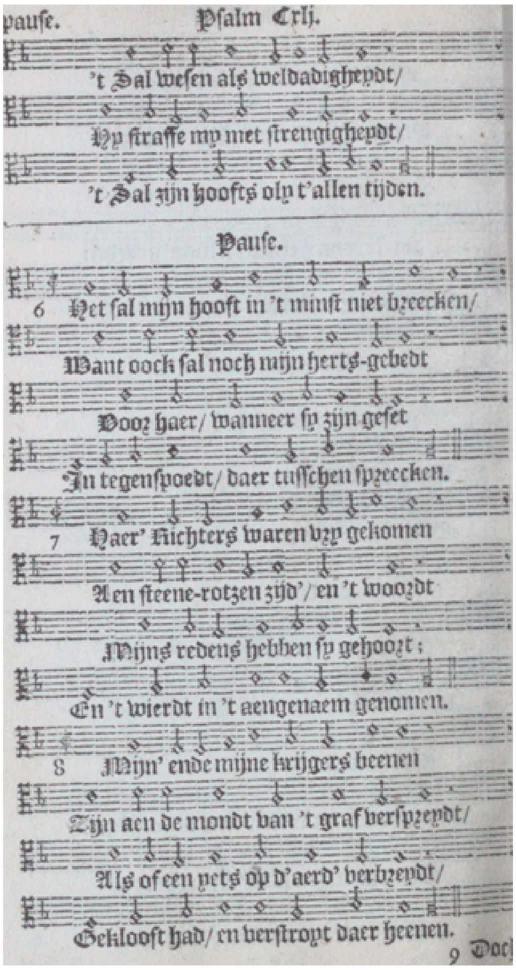

't Sal wesen als weldadigheydt,
Hy straffe my met strengigheydt,
't Sal zijn hoofts oly t'allen tyden.

Pause.

6 Het sal mijn hooft in 't minst niet breecken,
Want oock sal noch mijn herts-gebedt
Voor haer, wanneer sy zijn geset
In tegenspoedt, daer tusschen spreecken.

7 Haer' Richters waren vry gekomen
Aen steene-rotzen zijd', en 't woordt
Mijns redens hebben sy gehoort;
En 't wierdt in 't aengenaem genomen.

8 Mijn' ende mijne krijgers beenen
Zijn aen de mondt van 't graf verspreydt,
Als of een yets op d'aerd' verbreydt,
Geklooft had, en verstroyt daer heenen.

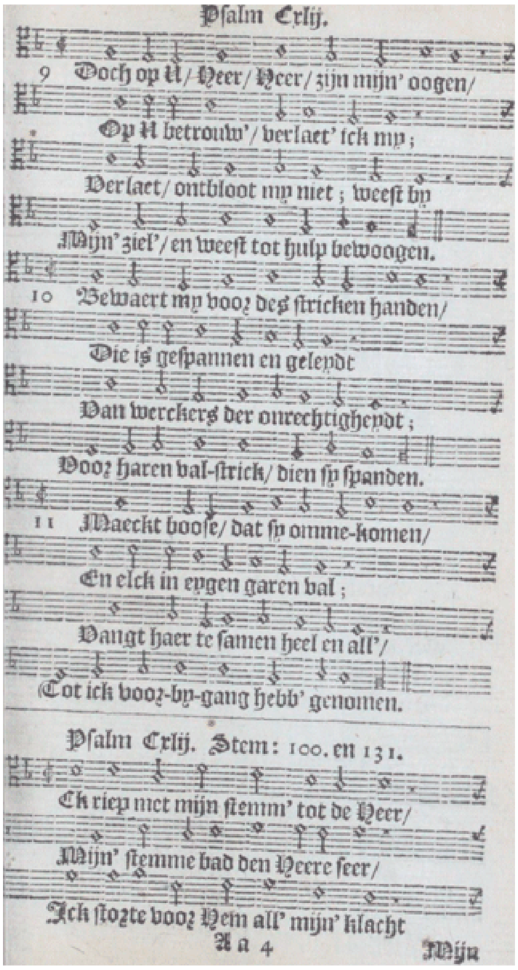

9 Doch op U, Heer, Heer, zijn mijn' oogen,
Op U betrouw', verlaet' ick my;
Verlaet, ontbloot my niet; weest by
Mijn' ziel', en weest tot hulp bewoogen.

10 Bewaert my voor des stricken handen,
Die is gespannen en geleydt
Van werckers der onrechtigheydt;
Voor haren val-strick, dien sy spanden.

11 Maeckt boose, dat sy omme-komen,
En elck in eygen garen val;
Vangt haer te samen heel en all',
Tot ick voor-by-gang hebb' genomen.

Psalm Cxlij. Stem: 100. en 131.

***I**Ck riep met mijn stemm' tot de Heer,*
Mijn' stemme bad den Heere seer,
Ick storte voor Hem all' mijn' klacht

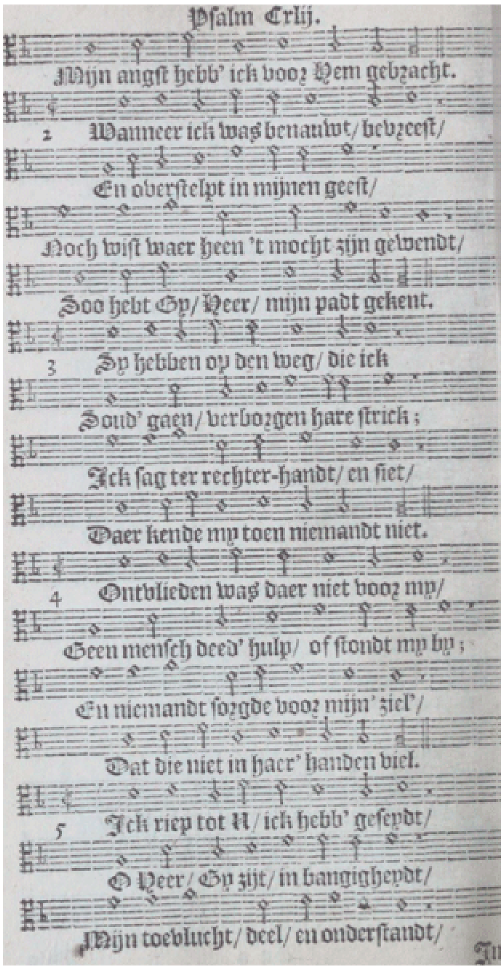

Mijn angst hebb' ick voor Hem gebracht.

2 Wanneer ick was benauwt, bevreest,
En overstelpt in mijnen geest,
Noch wist waer heen 't mocht zijn gewendt,
Soo hebt Gy, Heer, mijn padt gekent.

3 Sy hebben op den weg, die ick
Soud' gaen, verborgen hare strick;
Ick sag ter rechter-handt, en siet,
Daer kende my toen niemandt niet.

4 Ontvlieden was daer niet voor my,
Geen mensch deed' hulp, of stondt my by;
En niemandt sorgde voor mijn' ziel',
Dat die niet in haer' handen viel.

5 Ick riep tot U, ick hebb' geseydt,
O Heer, Gy zijt, in bangigheydt,
Mijn toevlucht, deel, en onderstandt,

In 't levendiger menschen-landt.

6 Let op mijn schreyen, mijn' begeert';
Want ick ben dapper uytgeteert;
Redt my van mijn' vervolgers strick,
Want sy zijn machtiger dan ick.

7 Voert uyt gevang'nis my, ô Heer,
Op dat ick Uw' Naem loov' en eer';
De vrome sullen om my staen,
Als Gy hebt wel by my gedaen.

Psalm Cxliij.

O Heer, wilt mijn gebedt verhooren,
Neygt tot mijn smeecken doch Uw' ooren;
Verhoort my na Uw' waerheydt, Heer,
Bevrijdt my, Heer, Uw' uytverkoren,
Na Uw' gerechtigheydt en eer.

2 Wilt, Heer, met Uwen knecht niet treden

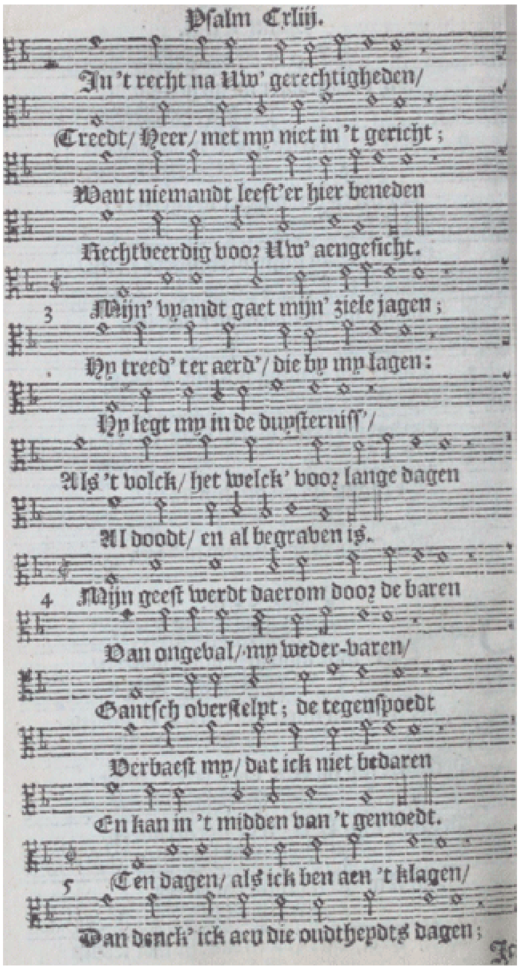

In 't recht na Uw' gerechtigheden,
Treedt, Heer, met my niet in 't gericht;
Want niemandt leeft'er hier beneden
Rechtveerdig voor Uw' aengesicht.

3 Mijn' vyandt gaet mijn' ziele jagen;
Hy treed' ter aerd', die by my lagen:
Hy legt my in de duysterniss',
Als 't volck, het welck' voor lange dagen
Al doodt, en al begraven is.

4 Mijn geest werdt daerom door de baren
Van ongeval, my weder-varen,
Gantsch overstelpt; de tegenspoedt
Verbaest my, dat ick niet bedaren
En kan in 't midden van 't gemoedt.

5 Ten dagen, als ick ben aen 't klagen,
Dan denck' ick aen die oudtheydts dagen;

Ick overlegg' all' 't geen Gy doet,
Ick spreecke, Heer, ick ga gewagen
Van Uwes handts-werck in 't gemoedt.

6 Aldus benauwt, in sulcke banden,
Breyd' ick, Heer', tot U uyt mijn' handen,
Met mijn' geroep, en mijne ziel
Is dorstig als de dorre landen,
En d'aerd', daer op geen regen viel.

Pause.

7 Verhoort, ô Heer, my haestelijcken;
Mijn' geest verflauwt, en gaet beswijcken;
Verbergt van my niet 't aengesicht;
Want anders soud' ick dien gelijcken,
Die in de kuyle daelt en ligt.

8 Doet in de morgen-stondt my hooren,
Uw' goedigheydt, gaen in mijn' ooren;

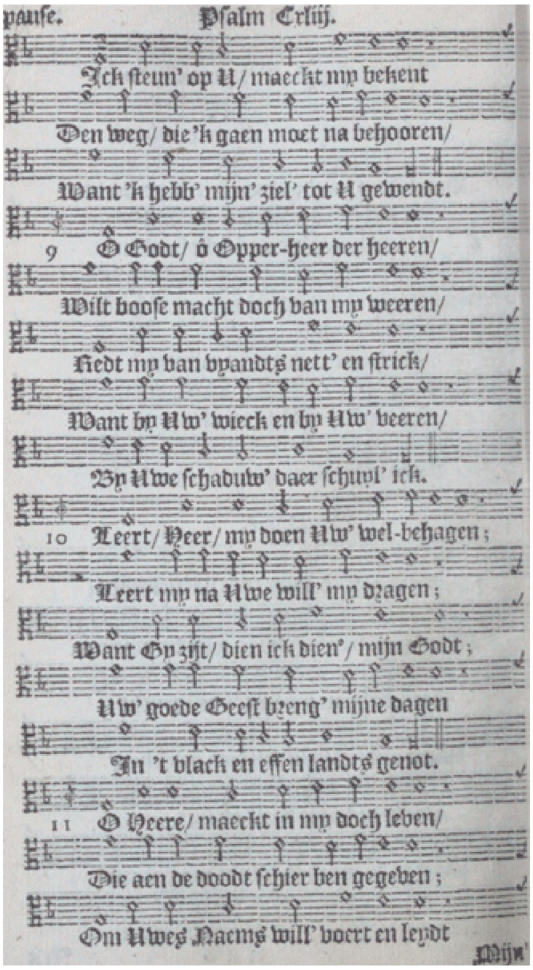

Ick steun' op U, maeckt my bekent
Den weg, die 'k gaen moet na behooren,
Want 'k hebb' mijn' ziel' tot U gewendt.

9 O Godt, ô Opper-heer der heeren,
Wilt boose macht doch van my weeren,
Redt my van vyandts nett' en strick,
Want by Uw' wieck en by Uw' veeren,
By Uwe schaduw' daer schuyl' ick.

10 Leert, Heer, my doen Uw' wel-behagen;
Leert my na Uwe will' my dragen;
Want Gy zijt, dien ick dien', mijn Godt;
Uw' goede Geest breng' mijne dagen
In 't vlack en effen landts genot.

11 O Heere, maeckt in my doch leven,
Die aen de doodt schier ben gegeven;
Om Uwes Naems will' voert en leydt

Mijn' ziel' uyt angst haer toe-gedreven,
O Heer, om Uw' gerechtigheydt.

12 Roept, Heer, doch uyt, die my bestreden,
Om Uwe goedertierenheden,
Brengt om, all' wat mijn' ziel' bevecht,
All' die benauwtheydt aen my deden;
Want ick ben, Heer, Uw' trouwe knecht.

Psalm Cxliiij. Stem: 18.

GEzegent moet de Heer, mijn rotz-steen wesen,
Die mijne handt ten strijdt heeft onderwesen;
Die mijne vingers tot den oorlog heeft
Gewendt, en zegen in den strijdt my geeft.
Mijn' goedertierenheydt, mijn burgt, mijn sterckte,
Mijn hoog vertreck, die my mijn' vryheyt werckte;
Mijn schildt, en op wiens gunst mijn ziel vertrouwt,
Die 't volck my onderwerpt, en 't onderhoudt.

2 O Heer, wat is de mensch, vol van elende,
Dat Uwe Majesteyt hem noch erkende?
Wat is doch 't menschen-kindt en ons geslacht,
Dat Gy het gunstig zijt, dat Gy het acht?
Wat mensche dat hy zy, een yegelijcken
Is maer by ydelheydt te vergelijcken:
Sijn' dagen al te mael, ô Heer, die hy
Besit, zijn als een' schaêuw', die gaet voor-by.

3 Neygt hemelen en daelt; wilt soo verschijnen;
Raeckt bergen aen, dat sy als roock verdwijnen.
Heer', blixemt blixem, Heer, verstroyt haer, sendt
Uw' pijlen uyt; verdoet haer, maeckt haer endt.
Laet Uw' gestreckte handt van d'hoogte komen;
Ontsett' uyt waters, ruckt uyt groote stroomen,
Laet in behoudeniss' my zijn gebracht,
Uyt vreemder kind'ren handt, uyt 't vreemt geslacht.

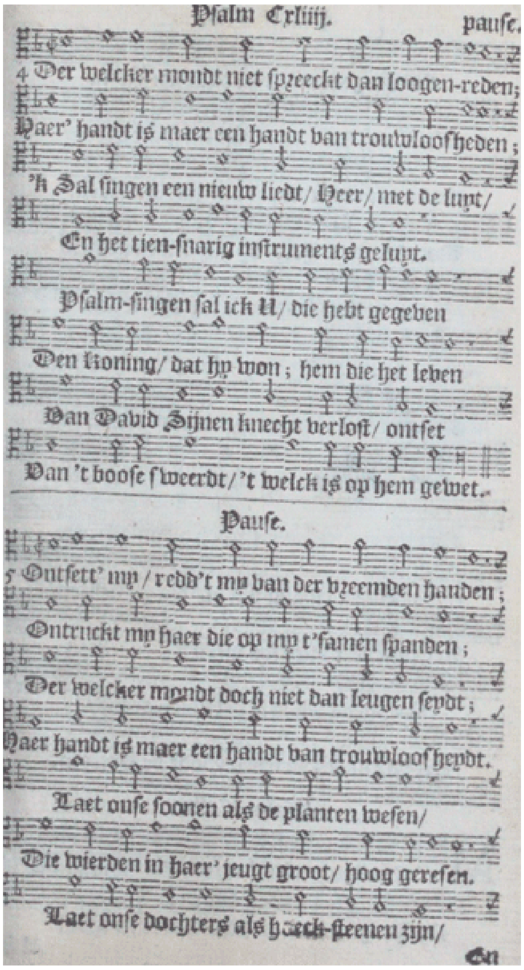

4 Der welcker mondt niet spreeckt dan loogen-reden;
Haer' handt is maer een handt van trouwloosheden;
'k Sal singen een nieuw liedt, Heer, met de luyt,
En het tien-snarig instruments geluyt.
Psalm-singen sal ick U, die hebt gegeven
Den Koning, dat hy won; hem die het leven
Van David Sijnen knecht verlost, ontset
Van 't boose sweerdt, 't welck is op hem gewet.

Pause.

5 Ontsett' my, redd 't my van der vreemden handen;
Ontruckt my haer die op my t'samen spanden;
Der welcker mondt doch niet dan leugen seydt;
Haer handt is maer een handt van trouwloosheydt.
Laet onse soonen als de planten wesen,
Die wierden in haer' jeugt groot, hoog geresen.
Laet onse dochters als hoeck-steenen zijn,

En uyt-gehouwen na paleysen schijn.

6 Laet onse winckels spijs' tot spijse geven,
En doen in overvloedt ons' kudden leven.
Doet werpen, Heer, by duysenden gelijck,
Ia by tien duysenden zijn op ons' wijck.
Doet, Heer, ons' ossen zijn vet, wel-geladen.
Dat geenen in-breuck zy, tot onser schaden,
Noch geenen uyt-val oock; ô Heere, laet
Niet toe een krijgs gekrijsch op onse straet.

7 Wel-gelucksalig zijn all' die geslachten,
Aen welcke 't alles soo wel gaet, te achten;
Wel-gelucksalig is het volck gewis,
Het volck, des welcken Godt de Heere is.

Psalm Cxlv.

MYn Godt, ick sal U, die Gy Koning zijt,
Verhoogen, en Uw' Naem tot alle tijdt;

Psalm CXLV.
U sal op elcke dag zijn lof geseydt;
Uw' Naem gepresen/ tot in eeuwigheydt.
De Heer is groot/ en is seer prijselijcken/
En Sijne grootheydt niet doorgrondelijcken.
d'Een eeuw sal d'ander eeuw Uw' wercken roemen/
En Uwe mogentheydt malkand'ren noemen.
2 Uyt-spreecken sal ick/ Heer/ de heerlickheydt
Der eeren-glants van Uwe Majesteyt;
Ick sal verkondigen/ met all' 't gemoedt/
De kracht der wond'ren/ die Gy/ Heere/ doet.
Sy sullen melden/ en getuyg'niss' geven
Van Uwe kracht/ daer voor elck een moet beven.
En Uwe grootheydt/ noyt genoeg te roemen/
Sal ick vertellen/ en al-omme noemen.
3 Gedacht'niss' van 't groot' goed/ het geen' Gy doet/
Sal werden uyt-gestort in overvloedt;
En

U sal op elcke dag zijn lof geseydt;
Uw' Naem gepresen, tot in eeuwigheydt.
De Heer is groot, en is seer prijselijcken,
En Sijne grootheydt niet doorgrondelijcken.
d'Een eeuw sal d'ander eeuw Uw' wercken roemen,
En Uwe mogentheydt malkand'ren noemen.

2 Uyt-spreecken sal ick, Heer, de heerlickheydt
Der eeren-glants van Uwe Majesteyt;
Ick sal verkondigen, met all' 't gemoedt,
De kracht der wond'ren, die Gy, Heere, doet.
Sy sullen melden, en getuyg'niss' geven
Van Uwe kracht, daer voor elck een moet beven.
En Uwe grootheydt, noyt genoeg te roemen,
Sal ick vertellen, en al-omme noemen.

3 Gedacht'niss' van 't groot' goed, het geen' Gy doet,
Sal werden uyt-gestort in overvloedt;

En met gejuych sal Uw' gerechtigheydt
Van haer verkondigt zijn, en voort-geseydt.
Genadig is de Heer; barmhertigheden
Zijn in Hem, traeg is Hy tot toorn te treden,
Langmoedig is de Heer, in alles goedig,
In goedertierenheydt groot, overvloedig.

Pause.

4 All' wat'er van Uw' werck is, sal U, Heer,
Lof seggen, danckbaerheydt, en prijs, en eer.
En van haer, die Gy gunst-genooten noemt,
Sult Gy gezegent zijn, en hoog geroemt.
Sy sullen melden van Uw' mogentheden,
En van Uw' Koninckrijck sal zijn haer' reden,
Om menschen-kinderen bekent te maecken,
Sijn' macht, eer, rijck, en heerlickheydt der saecken.

5 Van aller eeuwen is Uw' rijck een rijck;

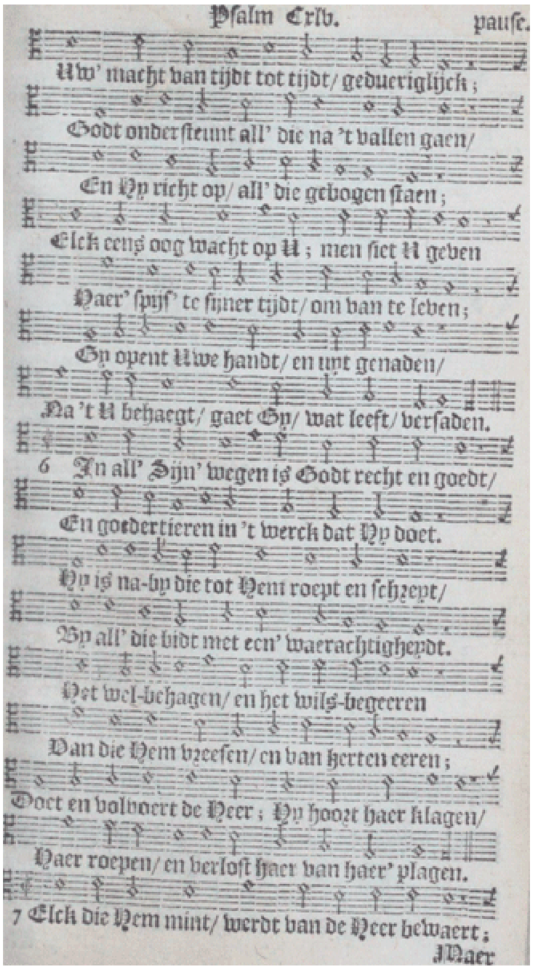

Uw' macht van tijdt tot tijdt, gedueriglijck;
Godt ondersteunt all' die na 't vallen gaen,
En Hy richt op, all' die gebogen staen;
Elck eens oog wacht op U; men siet U geven
Haer' spijs' te sijner tijdt, om van te leven;
Gy opent Uwe handt, en uyt genaden,
Na 't U behaegt, gaet Gy, wat leeft, versaden.

6 In all' Sijn' wegen is Godt recht en goedt,
En goedertieren in 't werck dat Hy doet.
Hy is na-by die tot Hem roept en schreyt,
By all' die bidt met een' waerachtigheydt.
Het wel-behagen, en het wils-begeeren
Van die Hem vreesen, en van herten eeren;
Doet en volvoert de Heer; Hy hoort haer klagen,
Haer roepen, en verlost haer van haer' plagen.

7 Elck die Hem mint, werdt van de Heer bewaert;

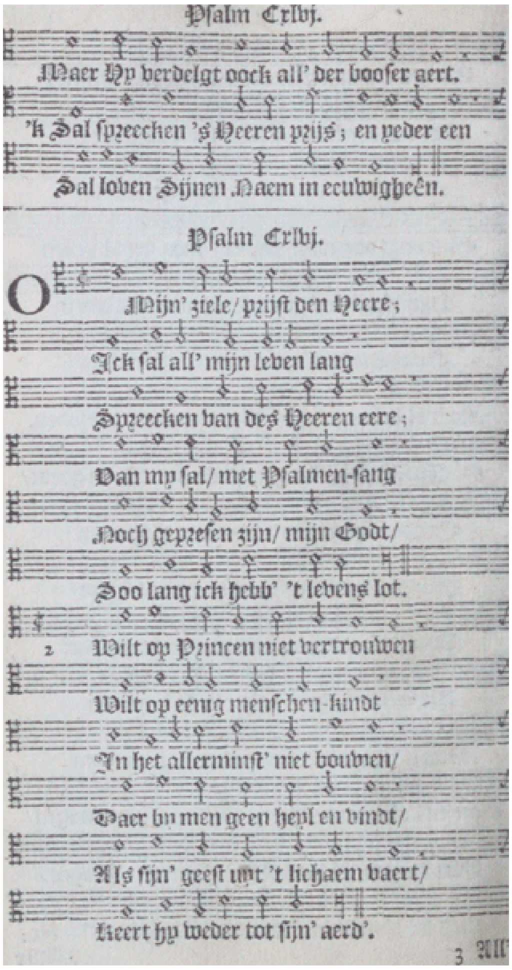

Maer Hy verdelgt oock all' der booser aert.
'k Sal spreecken 's Heeren prijs; en yeder een
Sal loven Sijnen Naem in eeuwigheên.

Psalm Cxlvj.

O Mijn' ziele, prijst den Heere;
Ick sal all' mijn leven lang
Spreecken van des Heeren eere;
Van my sal, met Psalmen-sang
Noch gepresen zijn, mijn Godt,
Soo lang ick hebb' 't levens lot.

2 Wilt op Princen niet vertrouwen
Wilt op eenig menschen-kindt
In het allerminst' niet bouwen,
Daer by men geen heyl en vindt,
Als sijn' geest uyt 't lichaem vaert,
Keert hy weder tot sijn' aerd'.

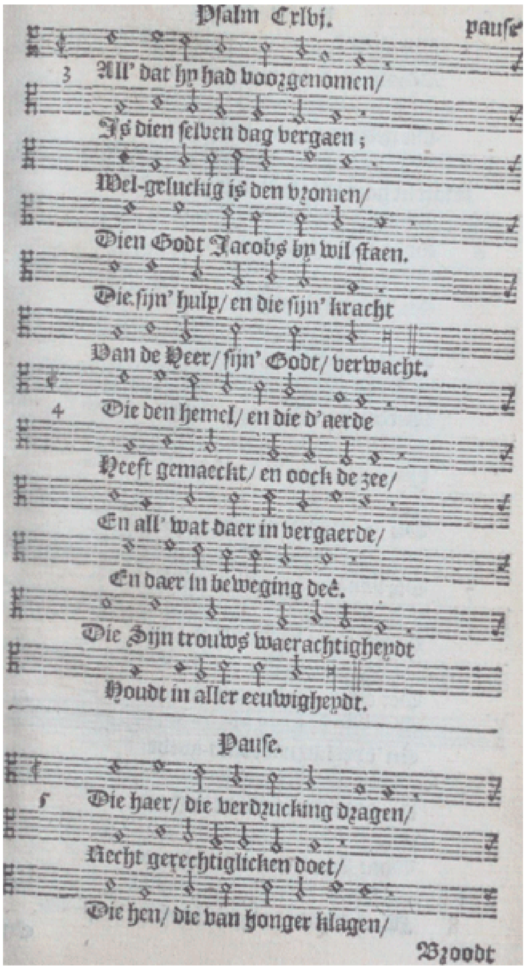

3 All' dat hy had voorgenomen,
Is dien selven dag vergaen;
Wel-geluckig is den vromen,
Dien Godt Iacobs by wil staen.
Die sijn' hulp, en die sijn' kracht
Van de Heer, sijn' Godt, verwacht.

4 Die den hemel, en die d'aerde
Heeft gemaeckt, en oock de zee,
En all' wat daer in vergaerde,
En daer in beweging deê.
Die Sijn trouws waerachtigheydt
Houdt in aller eeuwigheydt.

Pause.

5 Die haer, die verdrucking dragen,
Recht gerechtiglicken doet,
Die hen, die van honger klagen,

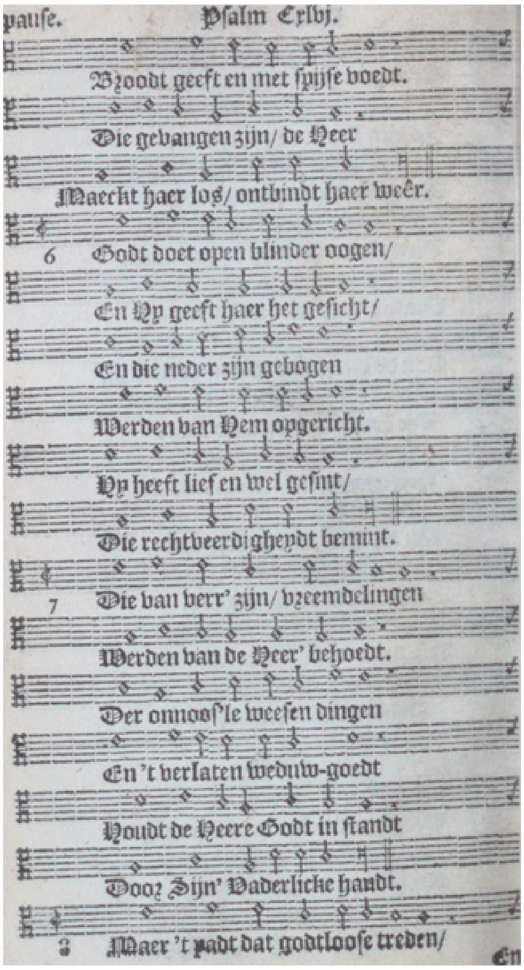

Broodt geeft en met spijse voedt.
Die gevangen zijn, de Heer
Maeckt haer los, ontbindt haer weêr.

6 Godt doet open blinder oogen,
En Hy geeft haer het gesicht,
En die neder zijn gebogen
Werden van Hem opgericht.
Hy heeft lief en wel gesint,
Die rechtveerdigheydt bemint.

7 Die van verr' zijn, vreemdelingen
Werden van de Heer' behoedt.
Der onnoos'le weesen dingen
En 't verlaten weduw-goedt
Houdt de Heere Godt in standt
Door Sijn' Vaderlicke handt.

8 Maer 't padt dat godtloose treden,

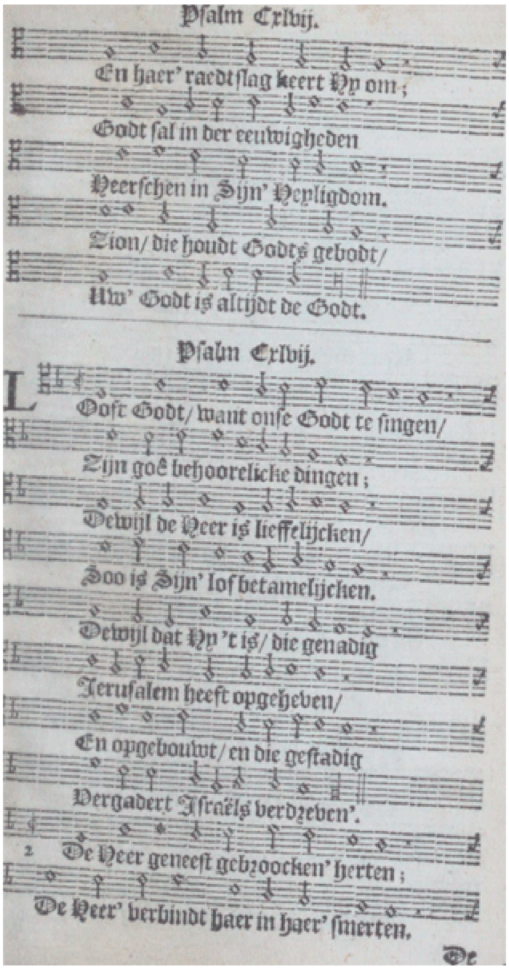

En haer' raedtslag keert Hy om;
Godt sal in der eeuwigheden
Heerschen in Sijn' Heyligdom.
Zion, die houdt Godts gebodt,
Uw' Godt is altijdt de Godt.

Psalm Cxlvij.

LOoft Godt, want onse Godt te singen,
Zijn goê behoorelicke dingen;
Dewijl de Heer is lieffelijcken,
Soo is Sijn' lof betamelijcken.
Dewijl dat Hy 't is, die genadig
Ierusalem heeft opgeheven,
En opgebouwt, en die gestadig
Vergadert Israëls verdreven'.

2 De Heer geneest gebroocken' herten;
De Heer' verbindt haer in haer' smerten.

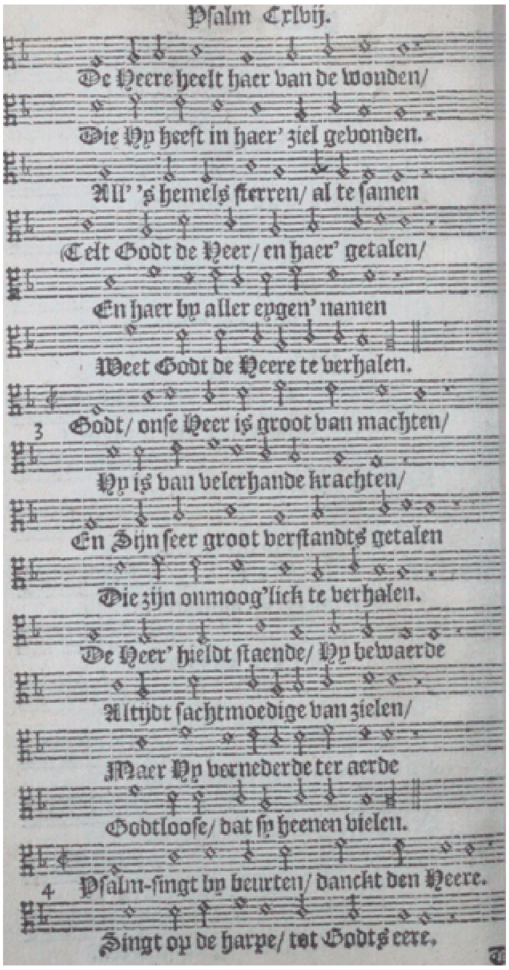

De Heere heelt haer van de wonden,
Die Hy heeft in haer' ziel gevonden.
All' 's hemels sterren, al te samen
Telt Godt de Heer, en haer' getalen,
En haer by aller eygen' namen
Weet Godt de Heere te verhalen.

3 Godt, onse Heer is groot van machten,
Hy is van velerhande krachten,
En Sijn seer groot verstandts getalen
Die zijn onmoog'lick te verhalen.
De Heer' hieldt staende, Hy bewaerde
Altijdt sachtmoedige van zielen,
Maer Hy vernederde ter aerde
Godtloose, dat sy heenen vielen.

4 Psalm-singt by beurten, danckt den Heere.
Singt op de harpe, tot Godts eere.

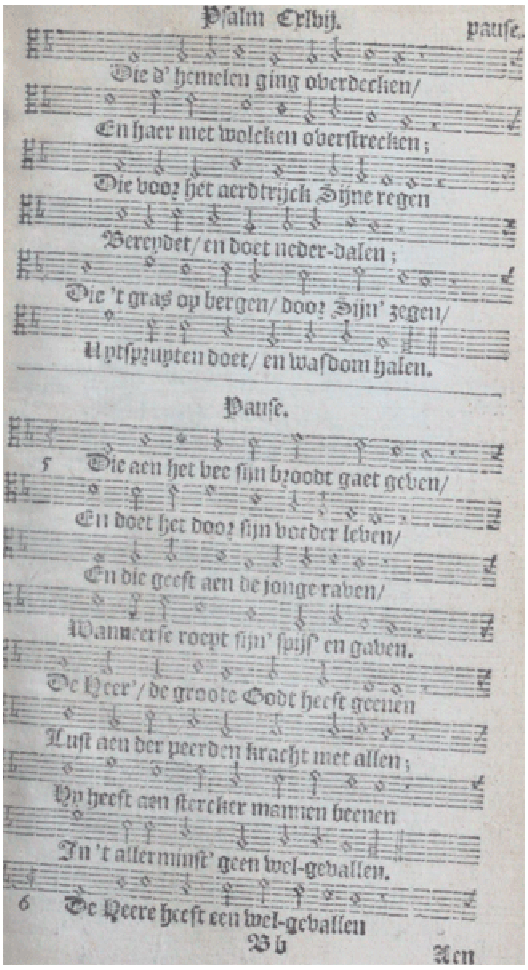

Die d'hemelen ging overdecken,
En haer met wolcken overstrecken;
Die voor het aerdtrijck Sijne regen
Bereydet, en doet neder-dalen;
Die 't gras op bergen, door Sijn' zegen,
Uytspruyten doet, en wasdom halen.

Pause.

5 Die aen het vee sijn broodt gaet geven,
En doet het door sijn voeder leven,
En die geeft aen de jonge raven,
Wanneerse roept sijn' spijs' en gaven.
De Heer', de groote Godt heeft geenen
Lust aen der peerden kracht met allen;
Hy heeft aen stercker mannen beenen
In 't allerminst' geen wel-gevallen.

6 De Heere heeft een wel-gevallen

Aen die Hem vreesen; aen haer allen
Die op Sijn' goedigheden wachten,
En hopen op Sijn gunst en krachten.
Ierusalem, roemt doch den Heere;
Wilt uwen Godt, ô Zion, loven,
Ierusalem, biedt Godt doch eere,
O Zion, looft uw' Godt daer boven.

7 Want Hy gaet door Sijn krachtig wercken
De grendels uwer poorten stercken;
Hy gaet Sijn' milden zegen geven
Aen kinderen die in u leven.
Die all' uw' landen in de vrede
En in de rust en stilheydt sette,
En Hy vervult, versadigt mede
U alle met het tarwen-vette.

8 Hy sendt Sijn woordts bevel op aerden,

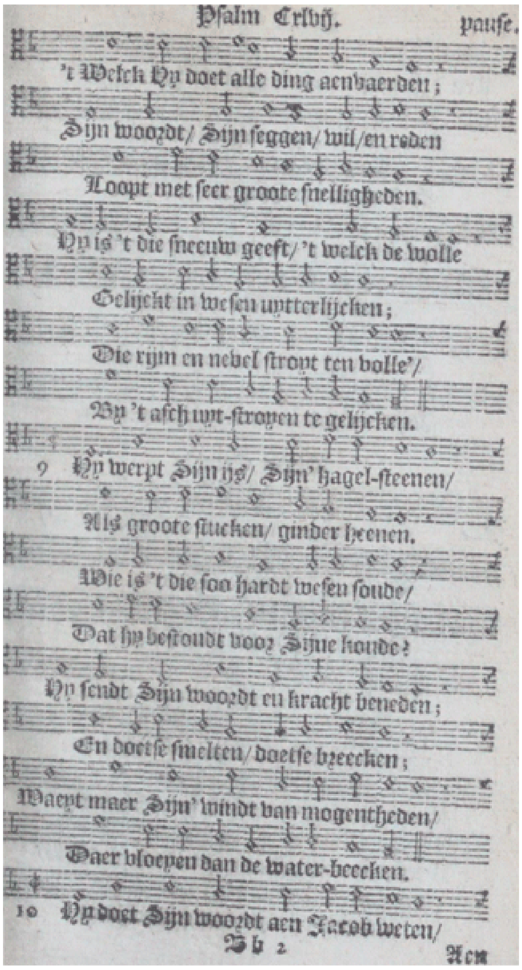

't Welck Hy doet alle ding aenvaerden;
Sijn woordt, Sijn seggen, wil, en reden
Loopt met seer groote snelligheden.
Hy is 't die sneeuw geeft, 't welck de wolle
Gelijckt in wesen uytterlijcken;
Die rijm en nevel stroyt ten volle',
By 't asch uyt-stroyen te gelijcken.

9 Hy werpt Sijn ijs, Sijn' hagel-steenen,
Als groote stucken, ginder heenen.
Wie is 't die soo hardt wesen soude,
Dat hy bestondt voor Sijne koude?
Hy sendt Sijn woordt en kracht beneden;
En doetse smelten, doetse breecken;
Waeyt maer Sijn' windt van mogentheden,
Daer vloeyen dan de water-beecken.

10 Hy doet Sijn woordt aen Iacob weten,

Aen 't Ioods volck, 't geen Hy heeft geheten,
Aen Israël Sijn recht en wetten,
En keuren, die Hy quam te setten.
Op sulcken wijs' was niet Sijn' handel
Met gene heydensche geslachten;
Daerom is 't dat sy in haer' wandel
Sijn' rechten kennen noch en achten.

Psalm Cxlviij.

LOoft en segt roem van Godt den Heer',
Doet uyt de hemelen Hem eer.
Gy die in d'hoogste plaetsen zijt,
Looft Godt den Heere t'allen tijdt.
Gy Eng'len, wilt Sijn' lof verklaren.
Looft Hem, gy hemels heyren-scharen;
Looft, Son en Maen, Hem door uw' stem,
Looft, lichte Sterren, alle Hem.

2 Gy, hem'len hemel, looft den Heer;
Gy, boven-wat'ren, doet Hem eer.
Dat alles wat in hem'len is,
Spreeck' van des Heeren loftenis.
Geschapen wierden sy bevonden,
Als Hy 't bevel had uytgesonden,
En haer bevesting' is bereydt
Altoos, tot in der eeuwigheydt.

3 Een orden gaf Hy yeder een,
Die geen van hen sal over-treên;
Looft Godt den Heer', gy van der aerd';
Draeck, walvisch, afgrondt, openbaert
Gy all' Sijn' lof, gy vlam en vyeren,
Gy hagel, sneeuw, damp, wilt Hem vieren,
Gy storm-windt, die Sijn woordt uyt-voert,
Wanneer gy uwe krachten roert.

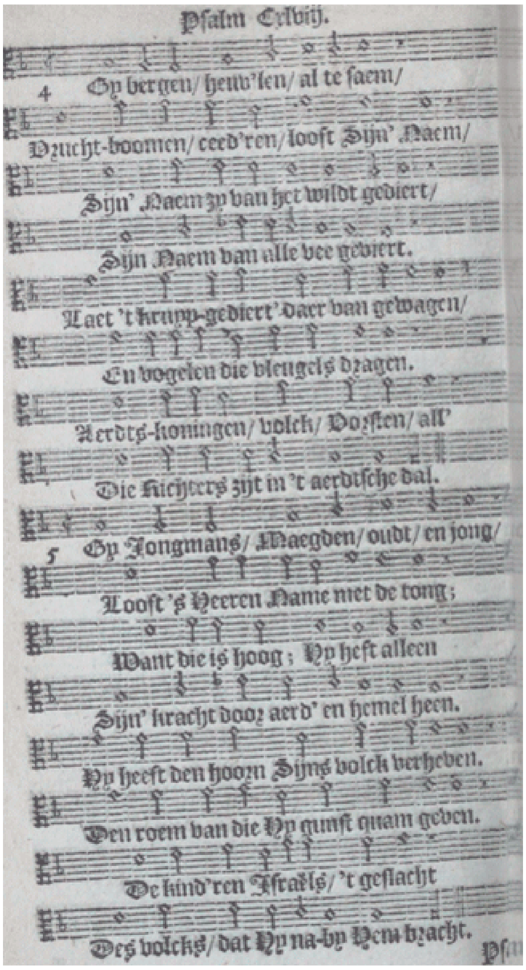

4 Gy bergen, heuv'len, al te saem,
Vrucht-boomen, ceed'ren, looft Sijn' Naem,
Sijn' Naem zy van het wildt gediert,
Sijn Naem van alle vee geviert.
Laet 't kruyp-gediert' daer van gewagen,
En vogelen die vleugels dragen.
Aerdts-koningen, volck, Vorsten, all'
Die Richters zijt in 't aerdtsche dal.

5 Gy Iongmans, Maegden, oudt, en jong,
Looft 's Heeren Name met de tong;
Want die is hoog; Hy heft alleen
Sijn' kracht door aerd' en hemel heen.
Hy heeft den hoorn Sijns volck verheven.
Den roem van die Hy gunst quam geven.
De kind'ren Israëls, 't geslacht
Des volcks, dat Hy na-by Hem bracht.

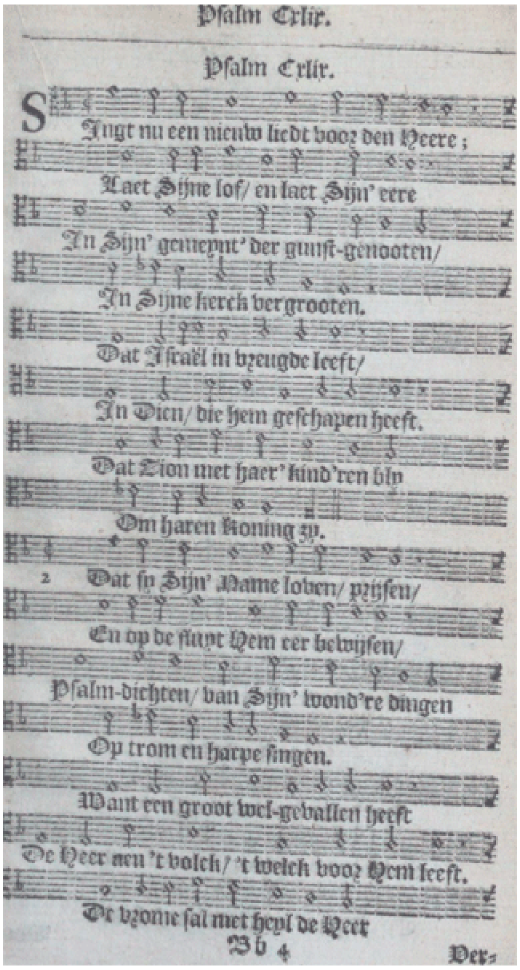

Psalm Cxlix.

SIngt nu een nieuw liedt voor den Heere;
Laet Sijne lof, en laet Sijn' eere
In Sijn' gemeynt' der gunst-genooten,
In Sijne kerck vergrooten.
Dat Israël in vreugde leeft,
In Dien, die hem geschapen heeft.
Dat Zion met haer' kind'ren bly
Om haren Koning zy.

2 Dat sy Sijn' Name loven, prijsen,
En op de fluyt Hem eer bewijsen,
Psalm-dichten, van Sijn' wond're dingen
Op trom en harpe singen.
Want een groot wel-gevallen heeft
De Heer aen 't volck, 't welck voor Hem leeft.
De vrome sal met heyl de Heer

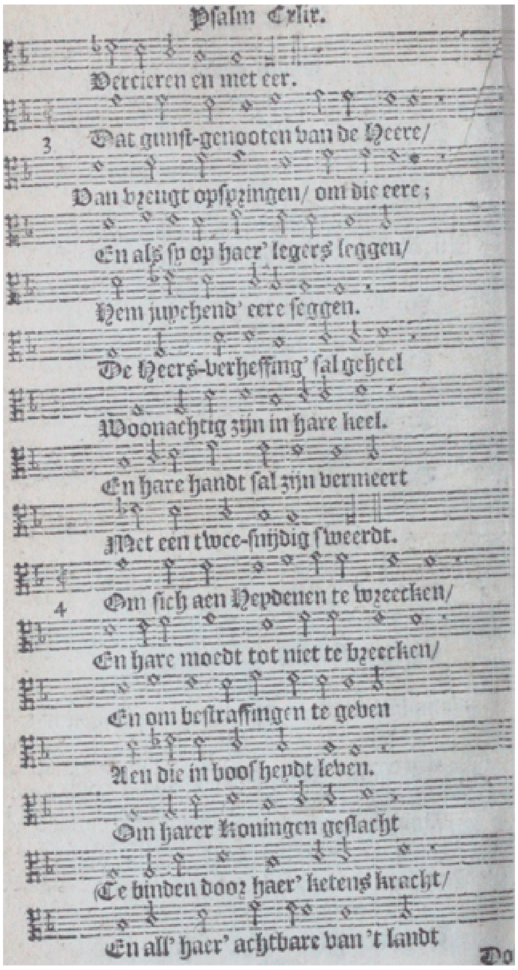

Vercieren en met eer.

3 Dat gunst-genooten van de Heere,
Van vreugt opspringen, om die eere;
En als sy op haer' legers leggen,
Hem juychend' eere seggen.
De Heers-verheffing' sal geheel
Woonachtig zijn in hare keel.
En hare handt sal zijn vermeert
Met een twee-snijdig sweerdt.

4 Om sich aen Heydenen te wreecken,
En hare moedt tot niet te breecken,
En om bestraffingen te geven
Aen die in boosheydt leven.
Om harer Koningen geslacht
Te binden door haer' ketens kracht,
En all' haer' achtbare van 't landt

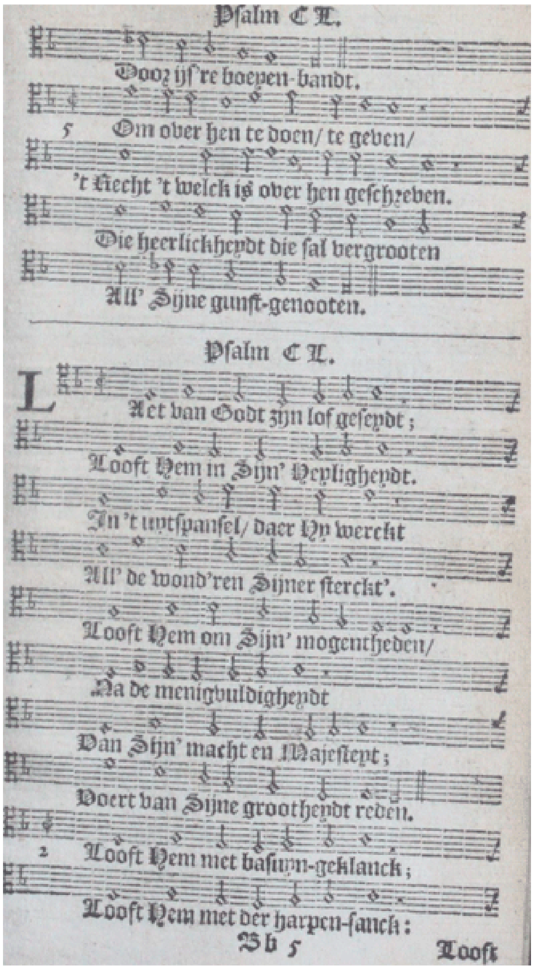

Door ijs're boeyen-bandt.

5 Om over hen te doen, te geven,
't Recht 't welck is over hen geschreven.
Die heerlickheydt die sal vergrooten
All' Sijne gunst-genooten.

Psalm CL.

LAet van Godt zijn lof geseydt;
Looft Hem in Sijn' Heyligheydt.
In 't uytspansel, daer Hy werckt
All' de wond'ren Sijner sterckt'.
Looft Hem om Sijn' mogentheden,
Na de menigvuldigheydt
Van Sijn' macht en Majesteyt;
Voert van Sijne grootheydt reden.

2 Looft Hem met basuyn-geklanck;
Looft Hem met der harpen-sanck:

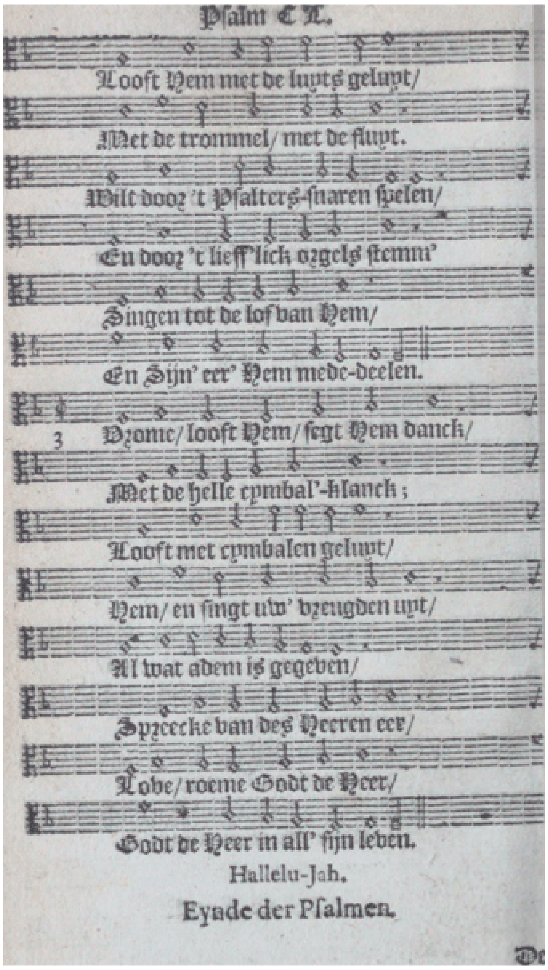

Looft Hem met de luyts geluyt,
Met de trommel, met de fluyt.
Wilt door 't Psalters-snaren spelen,
En door 't lieff'lick orgels stemm'
Singen tot de lof van Hem,
En Sijn' eer' Hem mede-deelen.

3 Vrome, looft Hem, segt Hem danck,
Met de helle cymbal'-klanck;
Looft met cymbalen geluyt,
Hem, en singt uw' vreugden uyt,
Al wat adem is gegeven,
Spreecke van des Heeren eer,
Love, roeme Godt de Heer,
Godt de Heer in all' sijn leven.

Hallelu-Jah.

Eynde der Psalmen.

Bb6r

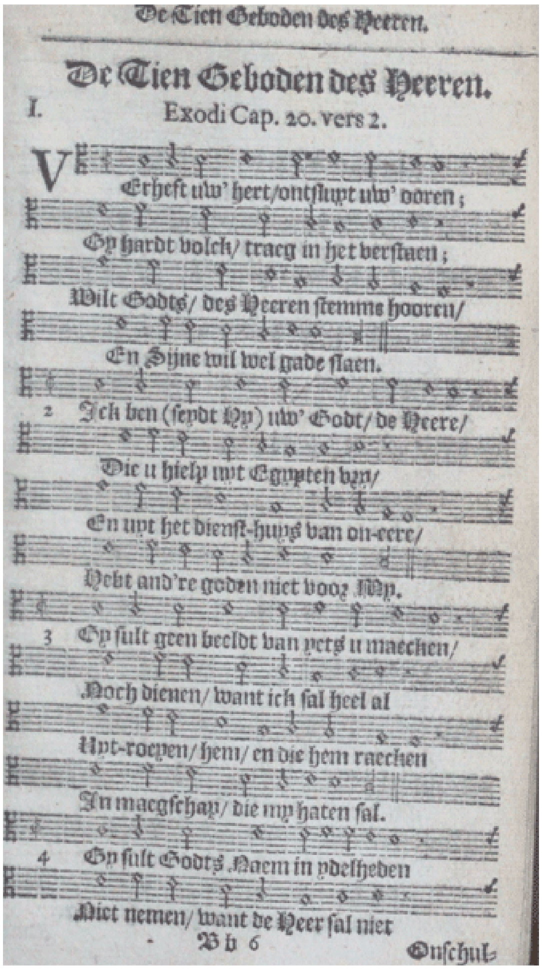

I. De Tien Geboden des Heeren. *Exodi Cap. 20. vers 2.*

*V*Erheft uw' hert, ontsluyt uw' ooren;
Gy hardt volck, traeg in het verstaen;
Wilt Godts, des Heeren stemme hooren,
En Sijne wil wel gade slaen.

2 Ick ben (seydt Hy) uw' Godt, de Heere,
Die u hielp uyt Egypten vry,
En uyt het dienst-huys van on-eere,
Hebt and're goden niet voor My.

3 Gy sult geen beeldt van yets u maecken,
Noch dienen, want ick sal heel al
Uyt-roeyen, hem, en die hem raecken
In maegschap, die my haten sal.

4 Gy sult Godts naem in ydelheden
Niet nemen, want de Heer sal niet

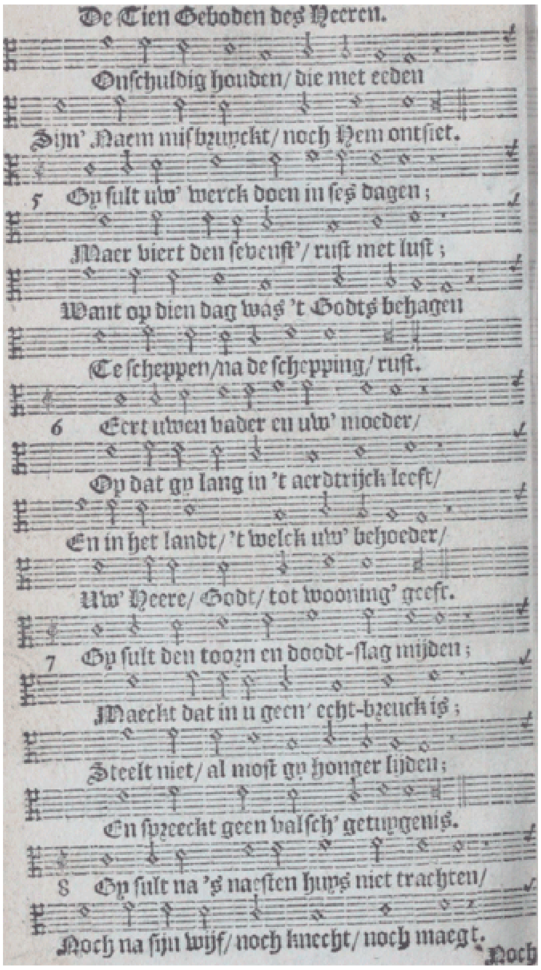

Onschuldig houden, die met eeden
Sijn' Naem misbruyckt, noch Hem ontsiet.

5 Gy sult uw' werck doen in ses dagen;
Maer viert den sevenst', rust met lust;
Want op dien dag was 't Godts behagen
Te scheppen, na de schepping, rust.

6 Eert uwen vader en uw' moeder,
Op dat gy lang in 't aerdtrijck leeft,
En in het landt, 't welck uw' behoeder,
Uw' Heere, Godt, tot wooning' geeft.

7 Gy sult den toorn en doodt-slag mijden;
Maeckt dat in u geen' echt-breuck is;
Steelt niet, al most gy honger lijden;
En spreeckt geen valsch' getuygenis.

8 Gy sult na 's naesten huys niet trachten,
Noch na sijn wijf, noch knecht, noch maegt.

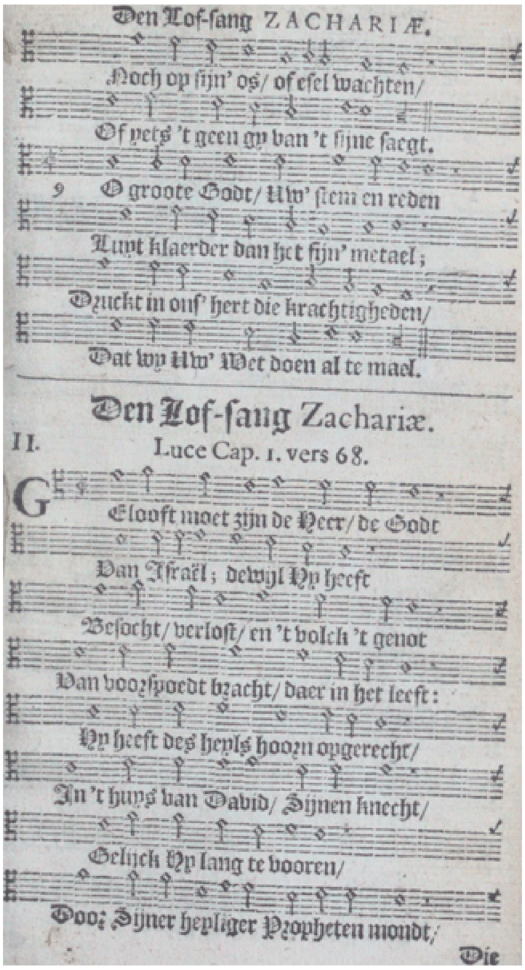

Noch op sijn' os, of esel wachten,
Of yets 't geen gy van 't sijne saegt.

9 O groote Godt, Uw' stem en reden
Luyt klaerder dan het fijn' metael;
Druckt in ons' hert die krachtigheden,
Dat wy Uw' Wet doen al te mael.

II. Den Lof-sang *Zachariae. Luce Cap. 1. vers 68.*

GElooft moet zijn de Heer, de Godt
Van Israël; dewijl Hy heeft
Besocht, verlost, en 't volck 't genot
Van voorspoedt bracht, daer in het leeft:
Hy heeft des heyls hoorn opgerecht,
In 't huys van David, Sijnen knecht,
Gelijck Hy lang te vooren,
Door Sijner heyliger Propheten mondt,

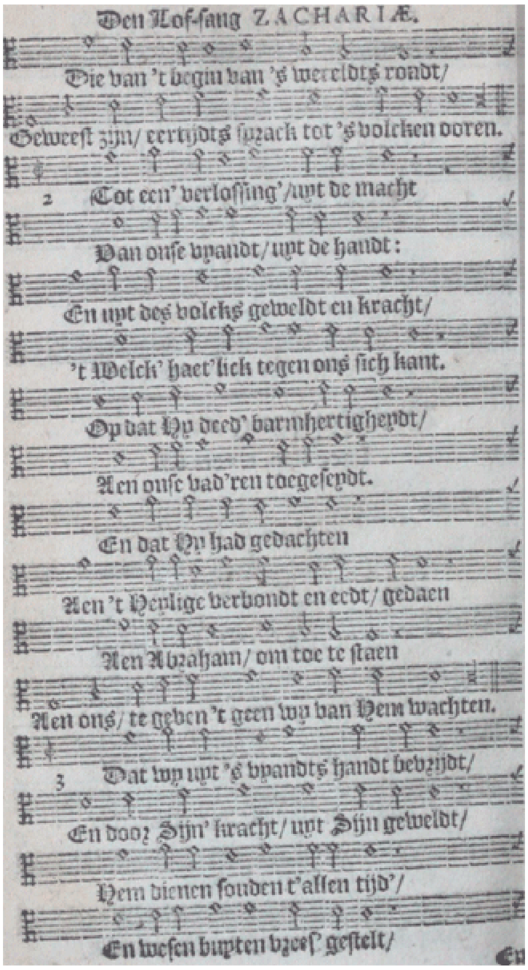

Die van 't begin van 's wereldts rondt,
Geweest zijn, eertijdts sprack tot 's volcken ooren.

2 Tot een' verlossing', uyt de macht
Van onse vyandt, uyt de handt:
En uyt des volcks geweldt en kracht,
't Welck' haet'lick tegen ons sich kant.
Op dat Hy deed' barmhertigheydt,
Aen onse vad'ren toegeseydt.
En dat Hy had gedachten
Aen 't Heylige verbondt en eedt, gedaen
Aen Abraham, om toe te staen
Aen ons, te geven 't geen wy van Hem wachten.

3 Dat wy uyt 's vyandts handt bevrijdt,
En door Sijn' kracht, uyt Sijn geweldt,
Hem dienen souden t'allen tijd',
En wesen buyten vrees' gestelt,

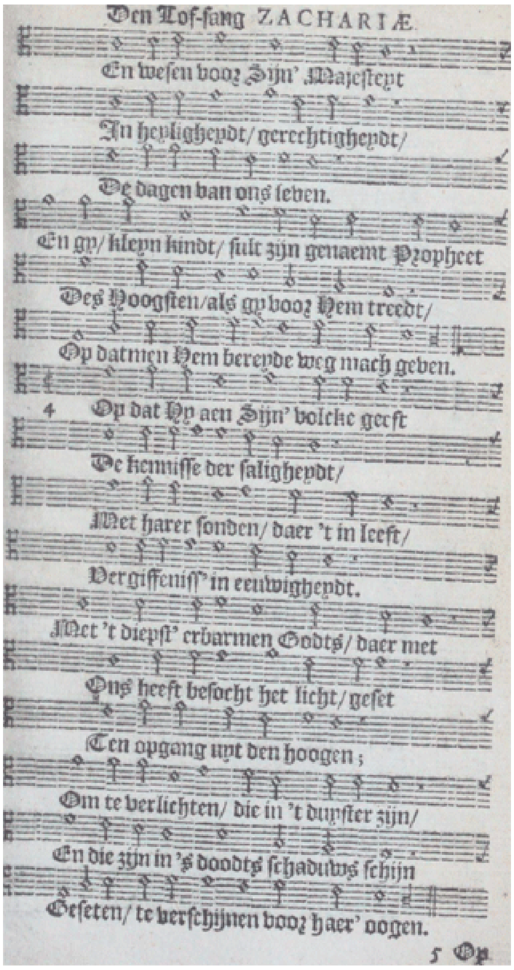

En wesen voor Sijn' Majesteyt
In heyligheydt, gerechtigheydt,
De dagen van ons leven.
En gy, kleyn kindt, sult zijn genaemt Propheet
Des Hoogsten, als gy voor Hem treedt,
Op datmen Hem bereyde weg mach geven.

4 Op dat Hy aen Sijn' volcke geeft
De kennisse der saligheydt,
Met harer sonden, daer 't in leeft,
Vergiffeniss' in eeuwigheydt.
Met 't diepst' erbarmen Godts, daer met
Ons heeft besocht het licht, geset
Ten opgang uyt den hoogen;
Om te verlichten, die in 't duyster zijn,
En die zijn in 's doodts schaduws schijn
Geseten, te verschijnen voor haer' oogen.

5 Op dat Hy onse voeten richt',
En die bestier' op 't rechte padt,
Van vrede, voor Sijn aengesicht,
En op den weg, die eendracht hadt.

III. Den Lof-sang *Mariae. Luce Cap. 1. vers 46.*

*M*Yn' ziel' maeckt groot den Heer,
Mijn' geest verheugt Hem seer
In mijnen Godt en Heere.
Hy is mijn' saligheydt,
Hy sag de nederheydt
Sijns maegts, en gaf haer eere.

2 Want, siet, van nu aen sal
My salig spreecken all'
't Geslachte der geslachten.
Want veel groots heeft Hy aen

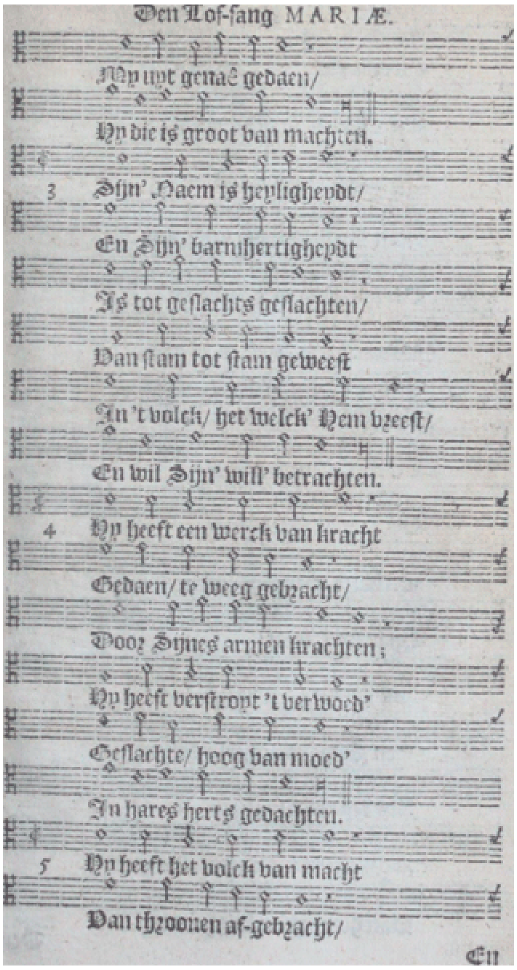

My uyt genaê gedaen,
Hy die is groot van machten.

3 Sijn' Naem is heyligheydt,
En Sijn' barmhertigheydt
Is tot geslachts geslachten,
Van stam tot stam geweest
In 't volck, het welck' Hem vreest,
En wil Sijn' will' betrachten.

4 Hy heeft een werck van kracht
Gedaen, te weeg gebracht,
Door Sijnes armen krachten;
Hy heeft verstroyt 't verwoed'
Geslachte, hoog van moed'
In hares herts gedachten.

5 Hy heeft het volck van macht
Van throonen af-gebracht,

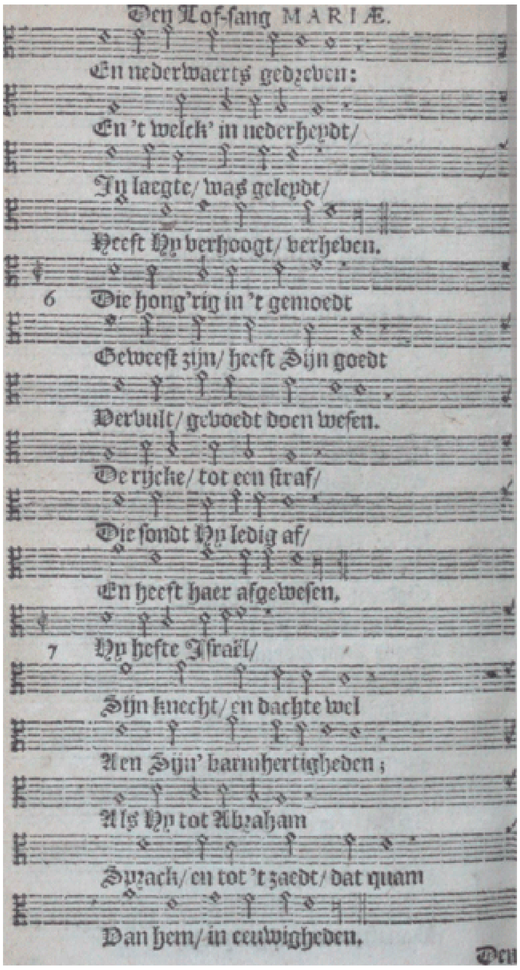

En nederwaerts gedreven:
En 't welck' in nederheydt,
In laegte, was geleydt,
Heeft Hy verhoogt, verheven.

6 Die hong'rig in 't gemoedt
Geweest zijn, heeft Sijn goedt
Vervult, gevoedt doen wesen.
De rijcke, tot een straf,
Die sondt Hy ledig af,
En heeft haer afgewesen.

7 Hy hefte Israël,
Sijn knecht, en dachte wel
Aen Sijn' barmhertigheden;
Als Hy tot Abraham
Sprack, en tot 't zaedt, dat quam
Van hem, in eeuwigheden.

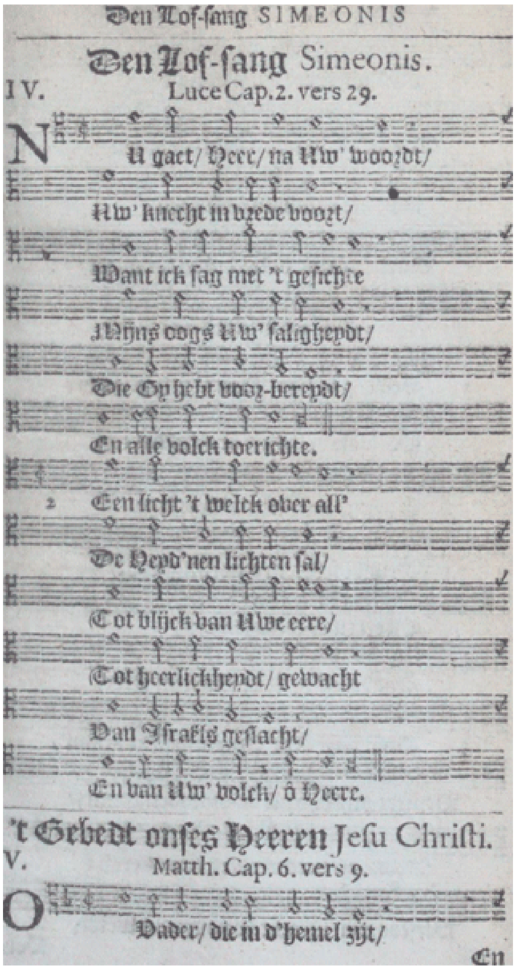

IV. Den Lof-sang *Simeonis*. *Luce Cap. 2. vers 29*.

*N*U gaet, Heer, na Uw' woordt,
Uw' knecht in vrede voort,
Want ick sag met 't gesichte
Mijns oogs Uw' saligheydt,
Die Gy hebt voor-bereydt,
En alle volck toerichte.

2 Een licht 't welck over all'
De Heyd'nen lichten sal,
Tot blijck van Uwe eere,
Tot heerlickheydt, gewacht
Van Israëls geslacht,
En van Uw' volck, ô Heere.

V. 't Gebedt onses Heeren *Jesu Christi*. *Matth. Cap. 6. vers 9*.

O Vader, die in d'hemel zijt,

En die begeert dat alle tijdt
Werdt 't kinderlick gebedt gedaen,
Van die in Uwe vreese gaen;
Doet ons gebedt veel meerder goedt,
Dan eenig' aerdtsche vader doet.

2 Geeft, dat Uw' Naem' geheyligt zy;
Geeft die genaden-kracht, dat wy
U kennen, en Uw' Majesteyt
Dienst bieden in oprechtigheydt,
En eeren U met aller eer',
Om dat Gy zijt de Godt en Heer.

3 Geeft, dat Uw' Koninckrijcke koom',
Bestiert ons door Uw' woorden-toom;
Bewaert, vermeerdert Uwe kerck:
Verstoort en breeckt des duyvels werck,

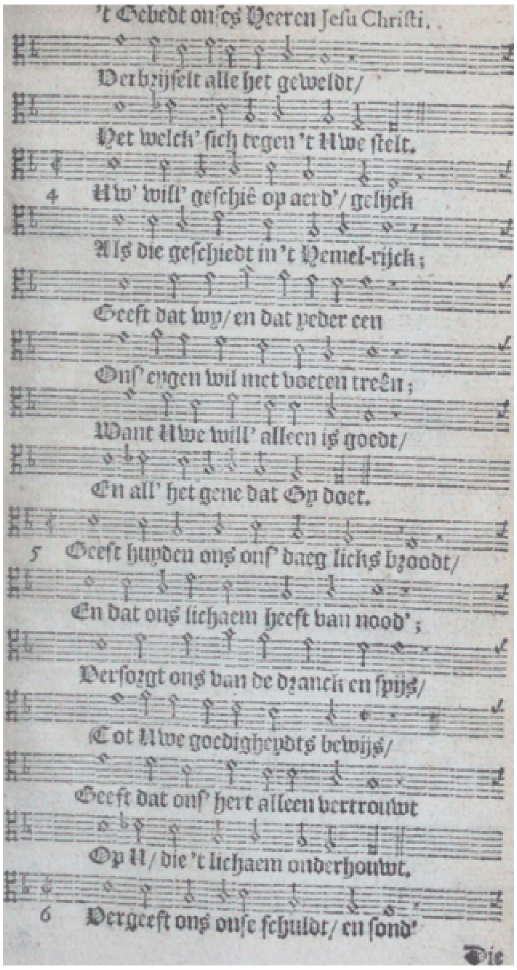

Verbrijselt alle het geweldt,
Het welck' sich tegen 't Uwe stelt.

4 Uw' will' geschiê op aerd', gelijck
Als die geschiedt in 't Hemel-rijck;
Geeft dat wy, en dat yeder een
Ons' eygen wil met voeten treên;
Want Uwe will' alleen is goedt,
En all' het gene dat Gy doet.

5 Geeft huyden ons ons' daeglicks broodt,
En dat ons lichaem heeft van nood';
Versorgt ons van de dranck en spijs,
Tot Uwe goedigheydts bewijs,
Geeft dat ons' hert alleen vertrouwt
Op U, die 't lichaem onderhouwt.

6 Vergeeft ons onse schuldt, en sond'

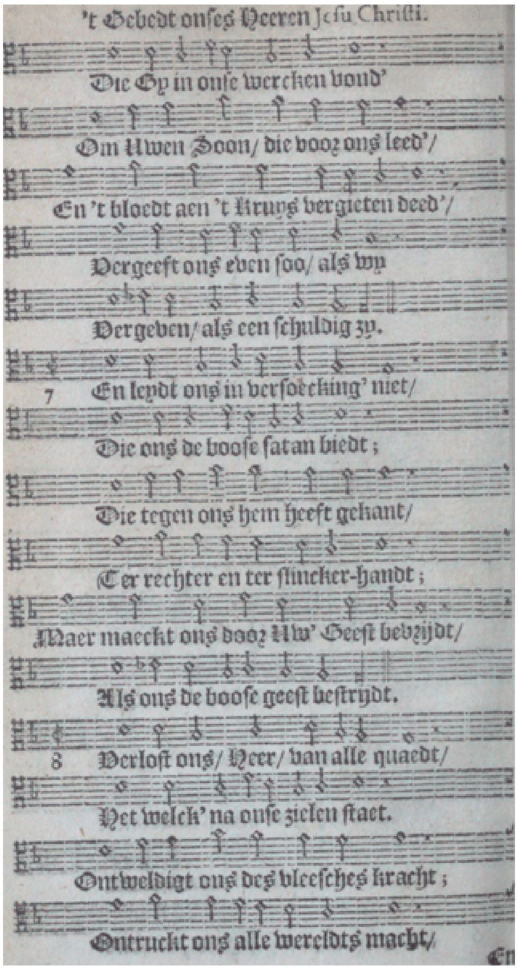

Die Gy in onse wercken vond'
Om Uwen Soon, die voor ons leed',
En 't bloedt aen 't Kruys vergieten deed',
Vergeeft ons even soo, als wy
Vergeven, als een schuldig zy.

7 En leydt ons in versoecking' niet,
Die ons de boose satan biedt;
Die tegen ons hem heeft gekant,
Ter rechter en ter slincker-handt;
Maer maeckt ons door Uw' Geest bevrijdt,
Als ons de boose geest bestrijdt.

8 Verlost ons, Heer, van alle quaedt,
Het welck' na onse zielen staet.
Ontweldigt ons des vleesches kracht;
Ontruckt ons alle wereldts macht,

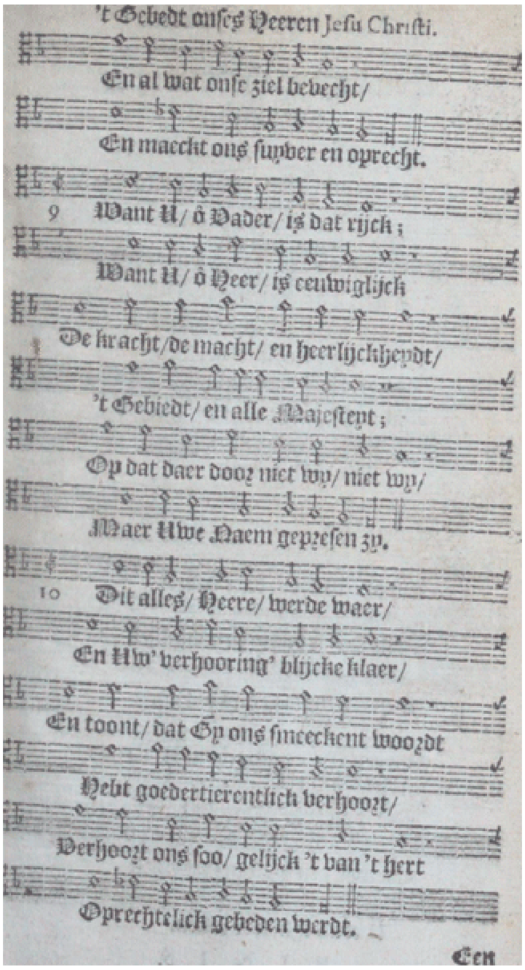

En al wat onse ziel bevecht,
En maeckt ons suyver en oprecht.

9 Want U, ô Vader, is dat rijck;
Want U, ô Heer, is eeuwiglijck
De kracht, de macht, en heerlijckheydt,
't Gebiedt, en alle Majesteyt;
Op dat daer door niet wy, niet wy,
Maer Uwe Naem gepresen zy.

10 Dit alles, Heere, werde waer,
En Uw' verhooring' blijcke klaer,
En toont, dat Gy ons smeeckent woordt
Hebt goedertierenlick verhoort,
Verhoort ons soo, gelijck 't van 't hert
Oprechtelick gebeden werdt.

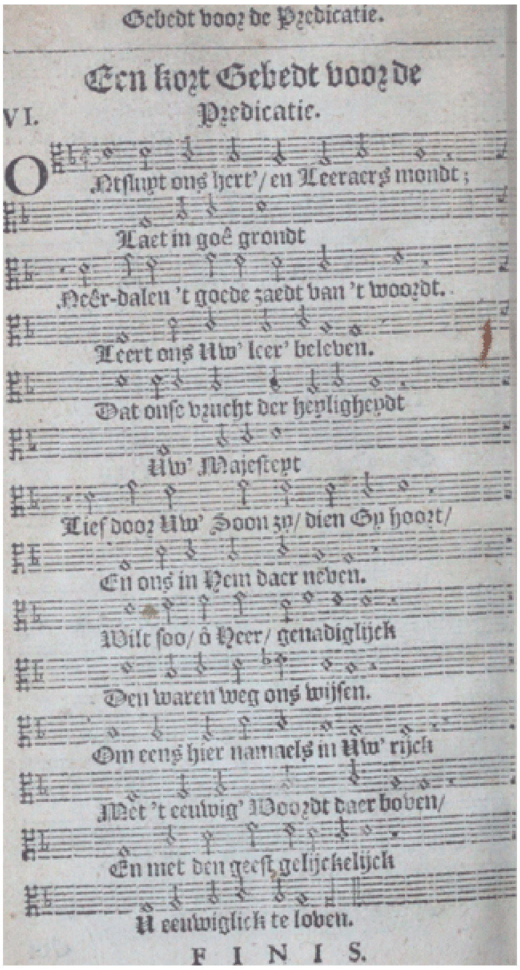

VI. Een kort Gebedt voor de Predicatie.

ONtsluyt ons hert', en Leeraers mondt;
Laet in goê grondt
Neêr-dalen 't goede zaedt van 't woordt.
Leert ons Uw' leer' beleven.
Dat onse vrucht der heyligheydt
Uw' Majesteyt
Lief door Uw' Soon zy, dien Gy hoort,
En ons in Hem daer neven.
Wilt soo, ô Heer, genadiglijck
Den waren weg ons wijsen.
Om eens hier namaels in Uw' rijck
Met 't eeuwig' Woordt daer boven,
En met den geest gelijckelijck
U eeuwiglick te loven.

FINIS.